SCI-CONF.COM.UA

INTERNATIONAL EXPERIENCE IN SCIENTIFIC RESEARCH

PROCEEDINGS OF III INTERNATIONAL SCIENTIFIC AND PRACTICAL CONFERENCE OCTOBER 23-25, 2025

CHICAGO 2025

INTERNATIONAL EXPERIENCE IN SCIENTIFIC RESEARCH

Proceedings of III International Scientific and Practical Conference

Chicago, USA

23-25 October 2025

Chicago, USA

2025

UDC 001.1

The 3rd International scientific and practical conference "International experience in scientific research" (October 23-25, 2025) BoScience Publisher, Chicago, USA. 2025. 694 p.

ISBN 978-1-73981-121-1

The recommended citation for this publication is:

Ivanov I. Analysis of the phaunistic composition of Ukraine // International experience in scientific research. Proceedings of the 3rd International scientific and practical conference. BoScience Publisher. Chicago, USA. 2025. Pp. 21-27. URL: https://sci-conf.com.ua/iii-mizhnarodna-naukovo-praktichna-konferentsiya-international-experience-in-scientific-research-23-25-10-2025-chikago-ssha-arhiv/.

Editor
Komarytskyy M.L.
Ph.D. in Economics, Associate Professor

Collection of scientific articles published is the scientific and practical publication, which contains scientific articles of students, graduate students, Candidates and Doctors of Sciences, research workers and practitioners from Europe, Ukraine and from neighbouring countries and beyond. The articles contain the study, reflecting the processes and changes in the structure of modern science. The collection of scientific articles is for students, postgraduate students, doctoral candidates, teachers, researchers, practitioners and people interested in the trends of modern science development.

e-mail: chicago@sci-conf.com.ua

homepage: *https://sci-conf.com.ua*

©2025 Scientific Publishing Center "Sci-conf.com.ua" ®
©2025 BoScience Publisher ®
©2025 Authors of the articles

TABLE OF CONTENTS

VETERINARY SCIENCES

1. ***Melnychuk V., Yevstafieva V., Hodyna V.*** 14
EFFECTIVENESS OF AN IMPROVED METHOD OF LABORATORY COPROSCOPIC DIAGNOSTICS OF EIMERIOSIS IN CHICKENS

BIOLOGICAL SCIENCES

2. ***Гвоздьов М. В.*** 19
АНАЛІЗ ДИНАМІКИ ПОКАЗНИКІВ ФУНКЦІОНАЛЬНОЇ ПІДГОТОВЛЕНОСТІ ФУТБОЛІСТІВ 17-18 РОКІВ В ПРОЦЕСІ ТРЕНУВАЛЬНИХ ЗАНЯТЬ ЗА ТИПОВОЮ ПРОГРАМОЮ ПОБУДОВИ ТРЕНУВАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ

MEDICAL SCIENCES

3. ***Romanets O. M., Khrapach V. V.*** 25
JUSTIFICATION AND CHOICE OF METHODS FOR SURGICAL CORRECTION OF SECONDARY MASTOPTOSIS
4. ***Smyrnova-Davlad N., Chekhovych P., Chernysh V.*** 33
PHYSIOTHERAPEUTIC ROLE OF AQUATIC EXERCISES IN CORRECTION OF POSTURAL DISORDERS IN ADOLESCENTS WITH EARLY STAGES OF SCOLIOSIS
5. ***Zabolotna A. V., Zakordonets R. M., Doskoch I. A., Hughes S.*** 40
DIAGNOSIS AND CORRECTION OF MAGNESIUM DEFICIENCY IN PATIENTS AT RISK FOR PREECLAMPSIA
6. ***Булиніна О. Д., Косенко К. І., Гиренко А. В.*** 47
ЗНАЧЕННЯ РЕФЛЕКТОРНОЇ ДУГИ ДЛЯ МЕДИЦИНИ
7. ***Журавель В. І., Коваленко О. О., Журавель А. В., Лаврова О. О., Момоптюк О. Я.*** 59
КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ КРЕАТИВНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ У РОБОТІ ЛІКАРІВ ПЕРВИННОЇ ЛАНКИ СИСТЕМИ МЕДИЧНОЇ ДОПОМОГИ НАСЕЛЕННЮ
8. ***Ленігевич А. М.*** 70
ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ МЕДИКАМЕНТОЗНОЇ КОМПОЗИЦІЇ ПРИ ЛІКУВАННІ ГЕНЕРАЛІЗОВАНИХ ЗАХВОРЮВАНЬ ТКАНИН ПАРОДОНТИТА У ПАЦІЄНТІВ З ЦУКРОВИМ ДІАБЕТОМ ТИПУ 2
9. ***Олійник А. О., Веснін В. В., Денисова Д. О.*** 73
ОРТОПЕДИЧНІ УСКЛАДНЕННЯ ВНАСЛІДОК БОЙОВИХ ДІЙ
10. ***Процак Т. В., Забродський І. С., Філіпчук А. Д., Гуцал В. О.*** 76
ФОРМУВАННЯ ПРАКТИЧНИХ НАВИЧОК З АНАТОМІЇ ЛЮДИНИ ЗА ДОПОМОГОЮ СИМУЛЯЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ

11. ***Фельдман Д. А., Поваляєв О. А., Сухоруков І. Ю., Заліський С. І.*** 84
ВПЛИВ БОЙОВОГО СТРЕСУ НА РИЗИК РОЗВИТКУ АРТЕРІАЛЬНОЇ ГІПЕРТЕНЗІЇ СЕРЕД ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ: РІВЕНЬ ІНФОРМОВАНОСТІ
12. ***Цілюрик В. В., Гафт К. Л.*** 88
ПОКАЗНИКИ З'ЄДНУВАЛЬНОЇ ТКАНИНИ ПАЦІЄНТІВ З ДІАСТАЗОМ ПРЯМИХ М'ЯЗІВ ЖИВОТА ТА ГРИЖАМИ ПЕРЕДНЬОЇ ЧЕРЕВНОЇ СТІНКИ В АСПЕКТІ ХІРУРГІЧНОЇ ТАКТИКИ
13. ***Чумак О. Ю., Шабельник О. І., Богданець О. А.*** 95
АНАЛІЗ ПОПУЛЯЦІЙ ТА СУБПОПУЛЯЦІЙ ЛІМФОЦИТІВ У НОВОНАРОДЖЕНИХ ІЗ НЕДИФЕРЕНЦІЙОВАНОЮ ДИСПЛАЗІЄЮ СПОЛУЧНОЇ ТКАНИНИ
14. ***Ячмєньова Е. С., Данько Ю. С., Орловська К. В.*** 101
ГЛОБАЛЬНА ЕПІДЕМІОЛОГІЯ ХВОРОБИ ГОШЕ: ОНОВЛЕНИЙ СИСТЕМАТИЧНИЙ ОГЛЯД ТА МЕТА-АНАЛІЗ

TECHNICAL SCIENCES

15. ***Bakhtiyarov S. B., Matchanov Sapobek Shokirjon ugli*** 106
IMPROVEMENT OF TECHNOLOGICAL PROPERTIES OF NATURAL MINERAL RAW MATERIALS
16. ***Bakhtiyarov S. B., Matchanov Sapobek Shokirjon ugli*** 111
STABILIZATION OF COTTON OIL INDICATORS ADSORPTION PURIFICATION METHOD
17. ***Balashov A.*** 117
A SURVEY OF GRAPH NEURAL NETWORK ARCHITECTURES FOR REINFORCEMENT LEARNING IN TRAFFIC SIGNAL CONTROL
18. ***Dinmukhamed Matay*** 127
THE USE OF COMPUTER VISION IN THE MANAGEMENT OF MOBILE ROBOTS
19. ***Iliyas Abdir*** 132
PREDICTION OF FAILURES IN MECHANICAL SYSTEMS USING MACHINE LEARNING
20. ***Kapitanova L., Riabkov V., Krytskyi D.*** 138
EXPERIENCE OF USING UNMANNED FLYING MODELS IN ASSESSING CRITICAL FLIGHT MODES OF MANEUVERABLE AIRCRAFT
21. ***Mikula D.*** 142
GITOPS AS THE DELIVERY ENGINE OF PLATFORM ENGINEERING

22. ***Obodovych O., Khomenko V., Stepanova O., Rezakova T., Sheiko T.*** 148
FEATURES OF THE DESIGNS OF ROTARY-PULSATION DEVICES AND THE IMPLEMENTATION OF THE METHOD OF DISCRETE-PULSE ENERGY INPUT IN THE OPTIMIZATION OF TECHNOLOGICAL PROCESSES
23. ***Pernebekov S., Kokayev U., Zhexenbek Nuradil*** 160
FUNDAMENTALS OF DESIGNING A MULTIMODAL TRANSPORT AND LOGISTICS SYSTEM
24. ***Pitak I., Manoilo E., Zhuha O.*** 165
RESEARCH IN HYDRODYNAMICS AND MASS EXCHANGE IN JET-BUBBLING DEVICES: SCIENTIFIC BASES AND ENGINEERING SOLUTIONS
25. ***Tsurkan I., Zaika I., Kochyn V., Heldt S., Onyshchenko Yu.*** 174
POST-QUANTUM CRYPTOGRAPHY AND ITS PROSPECTS
26. ***Zabulonov Yu. L., Melnychenko T. I., Kadoshnikov V. M., Danyliuk O. I.*** 182
SORPTION TREATMENT OF NATURAL WATERS CONTAMINATED WITH NITRATES
27. ***Zhanibek A.*** 191
PREDICTING CONSUMER BEHAVIOR USING MACHINE LEARNING
28. ***Zhurylo S. V.*** 196
DIGITAL CONTROL SYSTEMS OF TECHNOLOGICAL PROCESSES IN THE FOOD INDUSTRY
29. ***Баланюк Б. Р., Лашко О. О., Чорненька С. В., Тімошин А. С.*** 200
ЗАСТОСУВАННЯ ОБРОБКИ ПРИРОДНОЇ МОВИ (NLP) ДЛЯ ВИЯВЛЕННЯ ЗАГРОЗ У ТЕКСТОВИХ ПОВІДОМЛЕННЯХ
30. ***Бєгунова В. Д., Кобилін І. О.*** 205
МЕТОДИ КАЛІБРУВАННЯ МОБІЛЬНИХ LIDAR-СЕНСОРІВ ДЛЯ ПІДВИЩЕННЯ ТОЧНОСТІ ПРОСТОРОВИХ ВИМІРЮВАНЬ
31. ***Єрьоменко М. С., Терейковська Л. О.*** 210
МЕТОД ЗАХИСТУ ІНФОРМАЦІЇ ПРИ ВИКОРИСТАННІ ХМАРНИХ ОБЧИСЛЕНЬ
32. ***Ізотов Д. І., Терейковська Л. О.*** 217
АНАЛІЗ ІСНУЮЧИХ РІШЕНЬ В ОБЛАСТІ ВИЯВЛЕННЯ КІБЕРАТАК В МЕРЕЖІ WI-FI
33. ***Ковальчук В. С., Мамонов В. К.*** 222
ВИКОРИСТАННЯ ЗЕМЕЛЬ У СИСТЕМІ ТЕРИТОРІАЛЬНОГО РОЗВИТКУ РЕГІОНІВ
34. ***Котенко К. Е., Мамедов А. М.*** 225
ВПЛИВ ДЕФЕКТІВ НА ДИНАМІЧНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ ТРИШАРОВИХ КОНІЧНИХ ОБОЛОНОК

35. ***Маслов І. В., Внукова Н. В.*** 237
АКУСТИЧНЕ НАВАНТАЖЕННЯ ЯК ФАКТОР ЗНИЖЕННЯ ЕКОЛОГІЧНОСТІ ДОВКІЛЛЯ: ТЕОРЕТИЧНИЙ АНАЛІЗ І ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД
36. ***Мікуліна М. О., Поливаний А. Д., Заєць М. А.*** 242
ІННОВАЦІЙНІ ПІДХОДИ ДО МОДЕРНІЗАЦІЇ СІВАЛОК ДЛЯ ПІДВИЩЕННЯ ВРОЖАЙНОСТІ КУКУРУДЗИ НА ЗЕРНО
37. ***Петришак Т. В.*** 247
ІДЕНТИФІКАЦІЯ ШТУЧНО ЗГЕНЕРОВАНИХ ТЕКСТІВ ЗА СТИЛОМЕТРИЧНИМИ ОЗНАКАМИ: РЕЗУЛЬТАТИ ПОРІВНЯЛЬНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ
38. ***Радзівілов Г. Д., Комаров В. О., Сайко В. Г., Коломійцев О. В.*** 251
АНАЛІЗ МОЖЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ МЕТОДІВ ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ В ІНФОРМАЦІЙНО-ДІАГНОСТИЧНИХ СИСТЕМАХ, ПРИЗНАЧЕНИХ ДЛЯ ДІАГНОСТИКИ ТЕХНІЧНОГО СТАНУ КРИЛА ЛІТАЛЬНОГО АПАРАТУ
39. ***Сібілєв М. Л., Колесніков О. В., Сібілєва Т. Г.*** 261
3Д-ДРУК КОМПОЗИЦІЙНИХ СЦИНТИЛЯТОРІВ
40. ***Сохатюк В. В., Тімошин А. С.*** 268
АНАЛІТИКА ВЕЛИКИХ ДАНИХ У БОРОТЬБІ З ОРГАНІЗОВАНОЮ ЗЛОЧИННІСТЮ
41. ***Федоров В. В., Корпач О. А., Ященко Д. М., Босенко В. М.*** 273
ЗВУКОПОГЛИНАЛЬНИЙ КОМПЛЕКС ЯК ЗАХИСТ ВІД ТРАНСПОРТНОГО ШУМУ
42. ***Федоров В. В., Філіпова Г. А., Яновський В. В.*** 280
ПОЛІПШЕННЯ МАСКУВАЛЬНИХ ВЛАСТИВОСТЕЙ БРОНЕАВТОМОБІЛЯ KRAZ COBRA ЗАВДЯКИ РОЗРОБЛЕНОМУ ГЛУШНИКУ ШУМУ
43. ***Штерндок Е. С., Войтенко О. Р., Мамонов К. А., Гой В. В.*** 289
ХАРАКТЕРИСТИКА ТА ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ЗЕМЕЛЬНИХ РЕСУРСІВ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД

PHYSICAL AND MATHEMATICAL SCIENCES

44. ***Konovalenko O., Maizelis Z.*** 292
EFFECT OF DECOHERENCE PARAMETERS ON ENTANGLEMENT PRESERVATION EFFICIENCY FOR TWO-QUBIT WERNER STATES UNDER QUANTUM MEASUREMENTS

GEOGRAPHICAL SCIENCES

45. ***Кучер Т. М.*** 296
STEM-ОСВІТА ТА ВИКОРИСТАННЯ ГІС-ТЕХНОЛОГІЙ У ВИКЛАДАННІ ГЕОГРАФІЇ: ІННОВАЦІЙНИЙ ПІДХІД ДО ФОРМУВАННЯ ПРОСТОРОВОГО МИСЛЕННЯ УЧНІВ

GEOLOGICAL AND MINERALOGICAL SCIENCES

46. ***Трунін О. М., Сивцов Є. В.*** 300
ВЕРТИКАЛЬНА ВАРІАТИВНІСТЬ ХІМІЧНИХ МАКРОКОМПОНЕНТІВ БАГАТОЇ ЗАЛІЗНОЇ РУДИ В МЕЖАХ ПОКЛАДУ «ГОЛОВНИЙ» РОДОВИЩА ШАХТИ «ЮВІЛЕЙНА» (КРИВОРІЗЬКИЙ ЗАЛІЗОРУДНИЙ БАСЕЙН)

47. ***Харитонов В. М., Ворончук Я. В.*** 305
ДИНАМІКА АЕРОЗОЛЬНОГО ІНДЕКСУ НАД ВОДНИМ ДЗЕРКАЛОМ КРЕСІВСЬКОГО ВОДОСХОВИЩА (КРИВОРІЗЬКИЙ РАЙОН) ЗА ОСТАННІ П’ЯТЬ РОКІВ

PEDAGOGICAL SCIENCES

48. ***Knyshevytska L.*** 311
RAISING PRAGMATIC AND SOCIO-CULTURAL AWAIRENESS OF INTERNATIONAL RELATIONS STUDENTS IN EFL CLASSROOMS

49. ***Kydyr Arailym Yerbolkyzy, Zhenis Buldirshin, Umitbekova Nuray Bolatkyzy*** 317
DEVELOPING STUDENTS’ RESEARCH SKILLS THROUGH THE TOPIC “HEAT TRANSFER PHENOMENA”

50. ***Muradov Mammad Farrukh oglu*** 327
FEATURES OF THE APPLICATION OF THE OBJECT-ORIENTED INFORMATION MODEL IN THE TEACHING OF COMPUTER SCIENCE

51. ***Stepanets N.*** 330
LANGUAGE OF EDUCATION AND ACADEMIC IDENTITY OF STUDENTS

52. ***Бєлозорова І. К., Мельниченко Г. В.*** 333
МОДЕЛЬ РОЗВИТКУ АНГЛОМОВНОЇ МОВЛЕННЄВОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ УЧНІВ СТАРШИХ КЛАСІВ ЗАСОБАМИ КОНТРТЕКСТІВ

53. ***Варганич Г. О., Лісняк А. О.*** 340
МУЗИЧНО–ПЕДАГОГІЧНА ПРАКТИКА ЯК ВАЖЛИВА ФОРМА ПІДГОТОВКИ ДІЯЛЬНОСТІ МАЙБУТНЬОГО ПЕДАГОГА–МУЗИКАНТА

54. ***Гейдел А. М., Шумило Н. О., Бугар С. О., Гафілін А. О.*** 347
ВИКОРИСТАННЯ СЕРВІСУ CANVA У ПРОЦЕСІ ВИКЛАДАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ТА ЛІТЕРАТУРИ

55. ***Дуда В. Є., Дуда О. В.*** 351
НАВЧАННЯ В СПЕЦІАЛЬНИХ МЕДИЧНИХ ГРУПАХ: МОТИВАЦІЙНІ ЧИННИКИ ОВОЛОДІННЯ ФІЗИЧНОЮ КУЛЬТУРОЮ

56. ***Канюк О. С., Дідо Н. Д.*** 355
КОГНІТИВНО ОРІЄНТОВАНЕ НАВЧАННЯ АНГЛІЙСЬКОЇ ТЕРМІНОЛОГІЇ У НЕФІЛОЛОГІЧНІЙ ОСВІТІ

57. ***Ковальова О. Б., Тищенко М. А.*** 360
THE USE OF ARTIFICIAL INTELLIGENCE IN TEACHING WRITTEN ENGLISH TO FUTURE INFORMATION TECHNOLOGY SPECIALISTS
58. ***Лугова В. М., Боганча М. О.*** 367
НАДАННЯ ОСВІТНІХ ПОСЛУГ В УМОВАХ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ: ОСОБЛИВОСТІ МИСТЕЦЬКОЇ ОСВІТИ
59. ***Hritchenko T.*** 373
REFLECTION AS A COMPONENT OF THE LEARNING ACTIVITY OF PRIMARY SCHOOL STUDENTS
60. ***Овчаренко Л. Р., Млинар А. А.*** 377
ІННОВАЦІЙНІ МЕТОДИ ТА ТЕХНОЛОГІЇ У ФОРМУВАННІ ІНШОМОВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ
61. ***Попова І. О.*** 384
ПРОФЕСІЙНІ КОМПЕТЕНТНОСТІ ЗДОБУВАЧІВ ЕНЕРГЕТИЧНОЇ СПРЯМОВАНОСТІ У ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ
62. ***Почка К. А.*** 390
ПРОФЕСІОНАЛІЗАЦІЯ КЕРІВНИКА ЗАКЛАДУ ОСВІТИ
63. ***Сахибли Гюнель Захид кызы*** 393
МЕТОДОЛОГИЧЕСКИЕ ОСНОВЫ ФОРМИРОВАНИЯ УНИВЕРСАЛЬНЫХ УЧЕБНЫХ ДЕЙСТВИЙ В НАЧАЛЬНОЙ ШКОЛЕ
64. ***Сосяк М. М., Яцків І. В.*** 400
ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ УЧНІВ СТАРШОЇ ШКОЛИ У МОНОЛОГІЧНОМУ МОВЛЕННІ
65. ***Черненко Н. А.*** 406
ІНТЕРАКТИВНІ НАВЧАЛЬНІ ТЕХНОЛОГІЇ ЯК ЗАСІБ МЕТОДИЧНОЇ АДАПТАЦІЇ ДО ОСОБЛИВОСТЕЙ КЛІПОВОГО МИСЛЕННЯ СТУДЕНТІВ ПРИ ВИВЧЕННІ МЕДИЧНОЇ ТЕРМІНОЛОГІЇ

PSYCHOLOGICAL SCIENCES

66. ***Баннікова С. А.*** 410
ВОЛЬОВИЙ АСПЕКТ АДАПТАЦІЇ СТУДЕНТІВ-ПСИХОЛОГІВ ДО НАВЧАННЯ У ВИЩІЙ ШКОЛІ
67. ***Гловацька А. А.*** 417
ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ОСОБИСТІСНОЇ ЗРІЛОСТІ СТУДЕНТІВ-ПСИХОЛОГІВ
68. ***Довженко О. О., Прошенко Г. О.*** 423
СИТУАЦІЯ УСПІХУ ЯК УМОВА ФОРМУВАННЯ САМОРЕАЛІЗАЦІЇ ВЧИТЕЛЯ ПОЧАТКІВЦЯ

69. ***Решетняк В. С., Шинкаренко І. О.*** 426
ПЕРЦЕПТИВНА ФУНКЦІЯ СПІЛКУВАННЯ ПРАЦІВНИКІВ ОПЕРАТИВНИХ ПІДРОЗДІЛІВ
70. ***Тіора І. Ф.*** 429
МІЖДИСЦИПЛІНАРНА МОДЕЛЬ ПСИХОПРОФІЛАКТИКИ ТА СОЦІАЛЬНОГО ВІДТВОРЕННЯ ОСІБ ІЗ ТРИВОЖНО-ДЕПРЕСИВНИМ РОЗЛАДОМ НА БАЗІ ЦЕНТРУ МЕНТАЛЬНОГО ЗДОРОВ'Я: ІНТЕГРАЦІЯ ПРОГРАМИ ВООЗ «УПРАВЛІННЯ ПРОБЛЕМАМИ+» ТА ВОЛОНТЕРСЬКИХ ІНІЦІАТИВ
71. ***Чиркова Т. І.*** 433
ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ РЕЗИЛЬЄНТНОСТІ ПІДЛІТКІВ ТА ДОРОСЛИХ В УМОВАХ ВІЙСЬКОВИХ ЗАГРОЗ СЬОГОДЕННЯ

SOCIOLOGICAL SCIENCES

72. ***Шиделко А. В., Прокіпчук Х. Л.*** 440
ВНУТРІШНІЙ КОНФЛІКТ І САМОТНІСТЬ: СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНИЙ ПОРТРЕТ СУЧАСНОЇ МОЛОДІ

ART

73. ***Антоненко І. В.*** 450
СТАРТАП-КУЛЬТУРА ТА АЕРОКОСМІЧНИЙ ДИЗАЙН УКРАЇНИ
74. ***Недождій Д. В.*** 458
ВОКАЛЬНІ ТА ЕКСПРЕСИВНІ ЗАСОБИ ФОРМУВАННЯ ІНДИВІДУАЛЬНОГО СТИЛЮ У СУЧАСНИХ ПОП-АРТИСТІВ

CULTUROLOGY

75. ***Космін Л. Г.*** 461
МОНОВИСТАВА І ПРОБЛЕМИ ЇЇ СЦЕНІЧНОГО ВТІЛЕННЯ

LITERATURE

76. ***Кузнецов Ю. Б.*** 471
ТЕНДЕНЦІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ ПОЧАТКУ ХХ СТ.: ПСИХОАНАЛІТИЧНА ІНТЕРПРЕТАЦІЯ ОПОВІДАННЯ МИКОЛИ ЧЕРНЯВСЬКОГО «СНІГ»

POLITICAL SCIENCES

77. ***Malikli Gunel*** 482
THE DİPLOMACY OF DONALD TRUMP AND ILHAM ALİYEV İS A SİGNİFİCANT POLİTİCAL SUCCESS OF AZERBAİJAN-US COOPERATİON
78. ***Хмельников А. О.*** 486
THE LOCAL POLITICAL AGENDA`S PECULIARITIES: IMPACT ON CONSOLIDATION OF CONTEMPORARY COMMUNITIES

PHILOLOGICAL SCIENCES

79. ***Gumen O., Tkachuk K.*** 489
METAPHORS DENOTING FOOD IN ENGLISH AND UKRAINIAN LANGUAGES

80. ***Verbytska V. H.*** 494
THE ROLE OF PROSODY IN THE IMPLEMENTATION OF DISCOURSE MARKERS OF SPEECH DISAFFILIATION: BASED ON POLITICAL SPEECHES OF AMERICAN POLITICIANS

81. ***Yevdokymova I. O., Skrypnyk O. V.*** 500
TEMPORAL MEANS OF EXPRESSING SPEAKER'S EMOTIONAL STRESS IN CINEMATIC DISCOURSE: A CASE STUDY OF INTERSTELLAR

82. ***Антонюк-Кириченко С. А.*** 506
СЛОВОТВІРНІ ПОТЕНЦІЇ ДОТИКОВИХ АД'ЄКТИВІВ У ПОЕТИЧНІЙ СПАДЩИНІ ВЕРГІЛІЯ

83. ***Деркач І. В., Колісник М. П.*** 511
ВИЗНАЧЕННЯ КОМП'ЮТЕРНОЇ ТЕРМІНОЛОГІЇ ЯК ЛІНГВІСТИЧНЕ І ГАЛУЗЕВЕ ЯВИЩЕ

84. ***Дорошенко В. С., Любимова Н. В.*** 520
КОРЕФЕРЕНТНІСТЬ ТА СПЕЦИФІКАТИВНІ КОНСТРУКЦІЇ В КОНТЕКСТІ АНГЛОМОВНИХ ЛЕКСИЧНИХ ОДИНИЦЬ

85. ***Коваль Н. Є., Саїк В.*** 525
ПОНЯТТЯ «КОНЦЕПТ» ТА «КОНЦЕПТОСФЕРА» У СУЧАСНИХ ЛІНГВІСТИЧНИХ СТУДІЯХ

86. ***Сахацька В. В., Гуменюк В. Є.*** 532
ІННОВАЦІЙНІ ПІДХОДИ ДО ВИВЧЕННЯ ІМЕННИКА В НУШ ЯК ЕФЕКТИВНИЙ ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ МОВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ЗДОБУВАЧІВ ЗАГАЛЬНОЇ СЕРЕДНЬОЇ ОСВІТИ

87. ***Терещенко Л. В., Берлименко Л. Г.*** 540
ПРОБЛЕМА ВЖИВАННЯ СУРЖИКУ В ПРОФЕСІЙНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ ЮРИСТА

88. ***Терещенко Л. В., Бондар Т. С.*** 543
МОВА ЯК ОСНОВНИЙ ЧИННИК НАЦІОНАЛЬНОЇ ЄДНОСТІ ТА ОПОРУ В УМОВАХ ВІЙНИ

89. ***Терещенко Л. В., Вишаренко К. Р.*** 547
РОЛЬ ДЕРЖАВНОЇ МОВИ В УМОВАХ ВІЙНИ

90. ***Терещенко Л. В., Гребенюк Є. І.*** 550
ВЖИВАННЯ ФЕМІНІТИВІВ В ОФІЦІЙНО-ДІЛОВОМУ СТИЛІ

91. ***Терещенко Л. В., Гук Т.*** 557
ОФІЦІЙНО-ДІЛОВИЙ СТИЛЬ ЯК ЕТАЛОН КУЛЬТУРИ УКРАЇНСЬКОГО СЛОВА

92. ***Терещенко Л. В., Дядічко В. В.*** 564
МОВА ЯК НЕВІД'ЄМНИЙ ПРОЦЕС ЗБЕРЕЖЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ УКРАЇНЦІВ

93. ***Терещенко Л. В., Канишева І. Є.*** 567
АКТУАЛЬНІСТЬ ВИВЧЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ МОВИ В УКРАЇНСЬКОМУ СУСПІЛЬСТВІ
94. ***Терещенко Л. В., Мільчевський М. В.*** 571
УКРАЇНСЬКА МОВА ЯК ПОКАЗНИК НАЦІОНАЛЬНОЇ СВІДОМОСТІ ПОЛІТИКА
95. ***Терещенко Л. В., Мишко К.*** 574
МОВА ЯК ФАКТОР НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ
96. ***Терещенко Л. В., Овчарук О. І.*** 577
ЛЕКСИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ДІАЛЕКТІВ НА ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ
97. ***Терещенко Л. В., Ткаченко Д. С., Журавський М. В.*** 582
ЗАПОЗИЧЕННЯ В УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ: НЕОБХІДНІСТЬ ЧИ ЗАГРОЗА ІДЕНТИЧНОСТІ
98. ***Терещенко Л. В., Шкута Є. С.*** 590
УКРАЇНСЬКА МОВА – НАЦІОНАЛЬНА ІДЕНТИЧНІСТЬ УКРАЇНЦІВ

PHILOSOPHICAL SCIENCES

99. ***Таранов С. В.*** 594
НОВІ ОБРІЇ ПРАКТИЧНОЇ ФІЛОСОФІЇ. ФІЛОСОФСЬКЕ КОНСУЛЬТУВАННЯ

ECONOMIC SCIENCES

100. ***Demkiv Yu., Kovalenko V.*** 598
ILLEGALIZATION OF FOREIGN ECONOMIC ACTIVITY THROUGH OFFSHORE JURISDICTIONS: CURRENT TRENDS AND CAPITAL FLOW ANALYSIS
101. ***Kizin H. V.*** 608
PUBLIC-PRIVATE PARTNERSHIP AS A TOOL OF MODERN HOUSING POLICY: INTEGRATING ECONOMIC EFFICIENCY AND SOCIAL STABILITY
102. ***Kovalenko V., Sidielnikov D.*** 613
EMAIL MARKETING AS A TOOL OF DIRECT MARKETING
103. ***Leshchynsky V., Novykov D.*** 618
FORMATION OF A SYSTEM OF INCENTIVES TO INCREASE THE COMPETITIVENESS OF CONSTRUCTION PRODUCTS
104. ***Sunkar Dawren*** 621
HOW IMMERSIVE GAMING EXPERIENCES TRANSFORM CONSUMER HABITS AND ECONOMIC MODELS IN THE FITNESS INDUSTRY: CASE STUDY OF HERO'S JOURNEY
105. ***Бабчинська О. І., Посвалюк О. А.*** 628
ОСОБЛИВОСТІ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КАДРОВОГО МЕНЕДЖМЕНТУ НА ПІДПРИЄМСТВІ

106. ***Далінчун І. В.*** 635
ТЕНДЕНЦІЇ ЦИФРОВІЗАЦІЇ МИТНИХ ПРОЦЕДУР В УКРАЇНІ
107. ***Здоровега М. В., Козьмук Н. І., Петрінко Д. М.*** 639
АНАЛІЗ ДОСВІДУ УКРАЇНСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ ЩОДО УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ У ВОЄННИЙ ПЕРІОД
108. ***Здоровега М. В., Козьмук Н. І., Яковлєв Ю. О.*** 644
СУЧАСНІ СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНІ МЕТОДИ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ
109. ***Татарченко Д. А.*** 648
ПРИНЦИПИ ТА ПРОЦЕДУРИ КОНСОЛІДАЦІЇ ФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ ГРУПИ ПІДПРИЄМСТВ ТА ЇЇ АНАЛІЗУ
110. ***Ткачук О. О., Кущик А. П.*** 652
РОЛЬ МІЖНАРОДНИХ ФІНАНСОВИХ ІНСТИТУЦІЙ У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ЕНЕРГЕТИЧНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ: ВИКЛИКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ
111. ***Центило К. Л.*** 657
ЕВОЛЮЦІЯ КОНЦЕПЦІЙ СІЛЬСЬКОГО РОЗВИТКУ
112. ***Шеін В. В.*** 660
СУЧАСНІ МОДЕЛІ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ МІЖНАРОДНОГО БАНКІВСЬКОГО БІЗНЕСУ

LEGAL SCIENCES

113. ***Андрієвська М. А.*** 668
ІНСТИТУТ ВІЙСЬКОВОГО ОМБУДСМАНА – ЯК ЗАПОРУКА ЗАХИСТУ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ
114. ***Коваленко І. А., Федорчук Т. П.*** 673
ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ КРЕДИТНО-РОЗРАХУНКОВИХ ВІДНОСИН В УКРАЇНІ
115. ***Макуха Д. В.*** 681
ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВИЙ ЗАХИСТ ОСОБИСТИХ НЕМАЙНОВИХ ПРАВ
116. ***Смоляр В. В., Березняк В. С.*** 690
ПОНЯТТЯ ТА СУТНІСТЬ ПРОПАГАНДИ У ПРАВОВІЙ НАУЦІ

VETERINARY SCIENCES

UDC 636.52/.58:616.993.1:192.1:330.341.1

EFFECTIVENESS OF AN IMPROVED METHOD OF LABORATORY COPROSCOPIC DIAGNOSTICS OF EIMERIOSIS IN CHICKENS

Melnychuk Vitaliy,
DVSc, professor
Yevstafieva Valentyna,
DVSc, professor
Hodyna Victor,
PhD student
Poltava State Agrarian University, Poltava, Ukraine

Abstract: The improved method is based on the task of creating a method for quantitative detection of *Eimeria sp.* oocysts in chicken droppings, which, according to the results of experimental studies, exhibits high flotation ability relative to eimeria oocysts, provides a high degree of visibility during microscopy of the sample, is fast in execution, which allows not only to establish the presence of the pathogen in the chicken body and the degree of invasion intensity, but also to study the features of the morphological and morphometric structure of parasite oocysts.

Keywords: Eimeriosis, chickens, laboratory diagnostics, coproscopy.

Introduction. Scientific literature shows that the main methods of laboratory diagnosis of gastrointestinal diseases caused by the simplest unicellular organisms are coproscopic studies. In eimeriosis of animals and birds, flotation occupies an important place and is the most economical and easy to use compared to other methods of coproscopic examination. These methods may differ from each other in the composition of the flotation fluid, the research technique, exposure, efficiency indicators, etc. Flotation methods for eimeriosis are based on the fact that the

solutions used have a higher specific gravity than the eimeria oocysts. Due to this, they rise to the surface of the solution, where they are collected and identified under a microscope [1, p. 7; 2, p. 621–634; 3, p. 48–52].

The results of many studies indicate the feasibility of using quantitative methods of coproovoscopy. In particular, the modified McMaster method is usually used to assess the parasitic load of birds. This is a rapid method in which all preparatory steps before counting are performed in the same container in which the original droppings sample was collected. At the same time, scientists are constantly improving methods that are more effective and ergonomic for diagnosing eimeriosis in chickens than the well-known McMaster's method [4, pp. 233–242, 5, pp. 878-881].

In this regard, it is urgent to create, test, and determine the effectiveness of a new quantitative method of coproovoscopy for eimeriosis in chickens.

Purpose of the study. The purpose of the study was to determine the diagnostic efficiency and sensitivity of an improved quantitative method for detecting Eimeria oocysts in chicken droppings.

Materials and methods. The research was conducted during 2024 on the basis of the Laboratory of the Department of Parasitology and Veterinary and Sanitary Examination of the Poltava State Agrarian University. In order to test the effectiveness of the improved method for quantitative detection of *Eimeria sp.* oocysts, samples were used in which eimeria oocysts were occasionally detected (n=20). Each sample was carefully homogenized in a porcelain mortar and examined by a known method (Stoll's method) [6, pp. 90–97], an analogous method (Melnychuk's method) [7, pp. 1–4] and an improved method.

The following indicators served as the evaluation criteria: the number of positive samples, the average number of eggs in 1 g of droppings, their minimum and maximum values, as well as the presence of foreign debris and air bubbles of various sizes under microscopy of the preparation.

Mathematical analysis of the obtained data was carried out using the Microsoft EXCEL application package by determining the arithmetic mean (M), standard

deviation (SD) and probability level (p) using the one-way analysis of variance method using Fisher's exact test.

Research results. As a result of the research, it was found that all quantitative methods of coproovoscopy used in the study allowed to detect eimeria oocysts in chicken droppings. At the same time, the smallest number of positive samples of droppings from chickens with eimeria oocysts - 18 out of 20 studied, respectively, was detected when using the Stoll method compared to the Melnychuk's method and the improved one (Fig. 1).

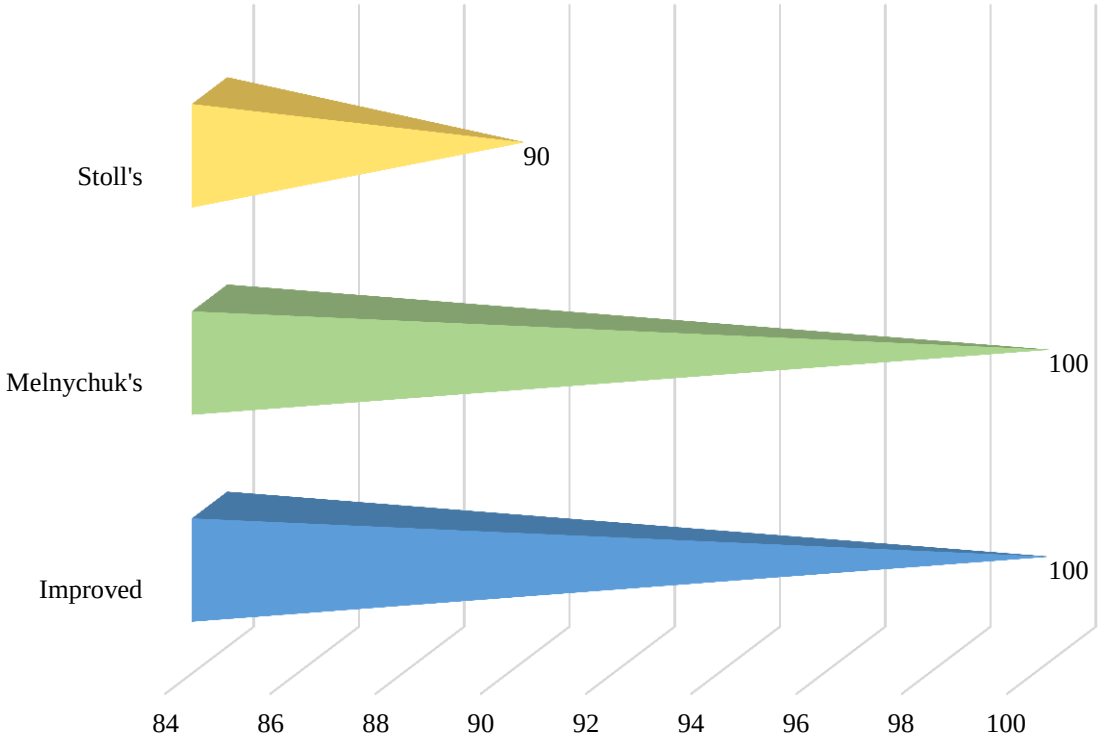

Fig. 1. Sensitivity of quantitative coproovoscopy methods in the diagnosis of eimeriosis in chickens (%)

According to quantitative indicators, the improved method was the most effective in detecting eimeria oocysts in chicken droppings. In particular, its use allowed the detection of the largest number of oocysts – 1285.20±14.69 oocysts/g of droppings, which was 8.24 % more compared to the Melnychuk's method (1179.30±208.08 oocysts/g), and 33.17 % ($P<0.01$) compared to the Stoll's method (991.67±398.99 oocysts/g) (Fig. 2).

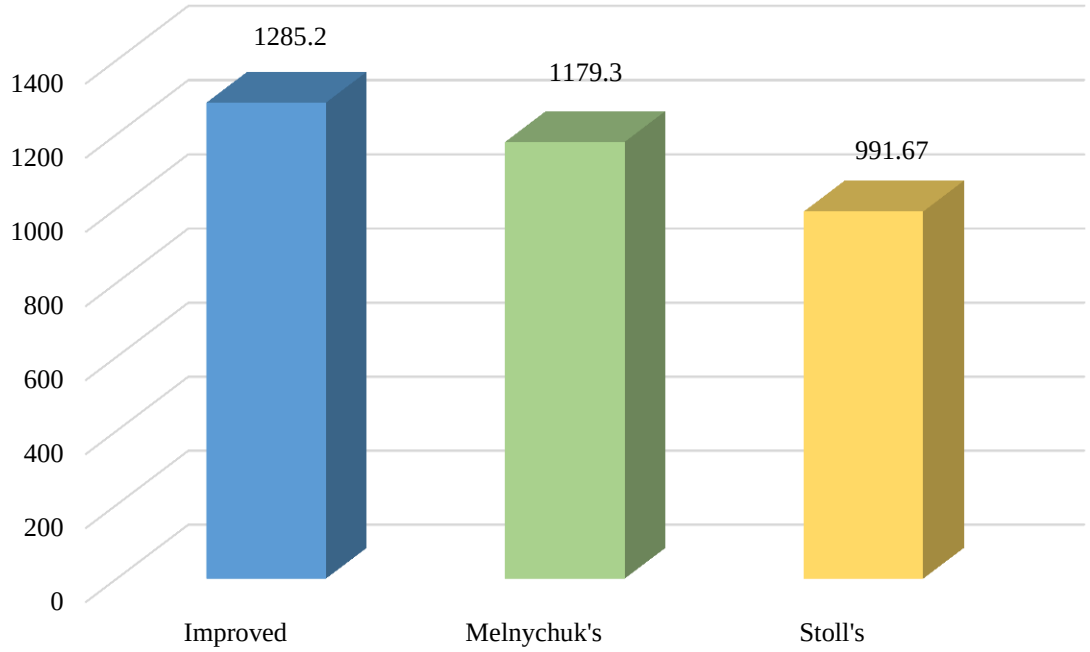

Fig. 2. Diagnostic efficiency of quantitative methods of coproovoscopy in the diagnosis of eimeriosis in chickens (oocysts/g)

The tested flotation fluids in the improved method and the Melnychuk's method showed the highest coagulation properties in relation to undigested feed residues. At the same time, a small amount of small residues of undigested feed was attached to the glass. In contrast, when using the Stoll's method, a large amount of both small and large foreign residues was simultaneously detected, which complicated the microscopy of the sample.

Therefore, taking into account the indicators of the number of positive samples, the number of detected invasive elements in 1 g of litter and the coagulation ability of the flotation solution with respect to undigested feed residues, which are detected during microscopy, the improved method is the most optimal in all respects.

Conclusions. 1. It was established that the positive effect of the improved method for quantitative detection of *Eimeria sp.* oocysts in chicken droppings is manifested by a high indicator of flotation ability relative to eimeria oocysts.

2. An improved method for quantitative detection of *Eimeria sp.* oocysts in chicken droppings is based on the use of a combined flotation solution that exhibits

coagulation properties against undigested feed residues, which facilitates the microscopy process.

REFERENCES

1. Chapman, H. D., Barta, J. R., Blake, D., Gruber, A., Jenkins, M., Smith, N. C., Suo, X., & Tomley, F. M. (2013). A selective review of advances in coccidiosis research. Advances in parasitology, 83, 93–171. doi.org/10.1016/B978-0-12-407705-8.00002-1

2. Blake, D. P., Vrba, V., Xia, D., Jatau, I. D., Spiro, S., Nolan, M. J., Underwood, G., & Tomley, F. M. (2021). Genetic and biological characterisation of three cryptic Eimeria operational taxonomic units that infect chickens (Gallus gallus domesticus). International journal for parasitology, 51(8), 621–634. doi.org/10.1016/j.ijpara.2020.12.004

3. Hodyna, V. (2024). Sensitivity of an improved method for post-life laboratory diagnosis of chicken eimeriosis. Ukrainian Journal of Veterinary and Agricultural Sciences, 7(3), 48-52. doi.org/10.32718/ujvas7-3.08

4. Haug, A., Williams, R. B., & Larsen, S. (2006). Counting coccidial oocysts in chicken faeces: a comparative study of a standard McMaster technique and a new rapid method. Veterinary parasitology, 136(3-4), 233–242. doi.org/10.1016/j.vetpar.2005.11.024

5. Hauck, R., & Pacheco, W. J. (2021). Detection of coccidia oocysts in litter and feces of broilers in a floor pen trial. The Journal of parasitology, 107(6), 878–881. doi.org/10.1645/21-8

6. Ponomar, S. I., Goncharenko, V. P., & Solovjova, L. M. (2010). Dovidnyk z dyferencijuvannja zbudnykiv invazijnyh hvorob tvaryn; za red. S. I. Ponomarja. K.: Agrarna osvita, 90–97 [in Ukrainian].

7. Melnychuk, V. V., & Yuskiv, I. D. (2020). Utility Model № 141207 Ukraine. Method of quantitative *coproovoscopic* diagnosis [in Ukrainian].

BIOLOGICAL SCIENCES

УДК 796.332.015.13-053.67:796.015.28

АНАЛІЗ ДИНАМІКИ ПОКАЗНИКІВ ФУНКЦІОНАЛЬНОЇ ПІДГОТОВЛЕНОСТІ ФУТБОЛІСТІВ 17-18 РОКІВ В ПРОЦЕСІ ТРЕНУВАЛЬНИХ ЗАНЯТЬ ЗА ТИПОВОЮ ПРОГРАМОЮ ПОБУДОВИ ТРЕНУВАЛЬНОГО ПРОЦЕСУ

Гвоздьов Микола Володимирович,
викладач
Запорізький національний університет
м. Запоріжжя, Україна

Вступ. Футбол як глобальне спортивне явище сьогодні характеризується високим рівнем динаміки, інтенсивності та зростаючими вимогами до всебічної підготовки гравців. Для досягнення стабільних результатів на міжнародній арені сучасний футболіст повинен володіти не лише техніко-тактичними навичками, а й високим рівнем функціональної підготовленості. Під цим поняттям розуміють сукупність адаптаційних можливостей організму, що визначають здатність ефективно переносити специфічні ігрові навантаження, підтримувати високу працездатність упродовж матчу та швидко відновлюватися після інтенсивних дій [3, с. 110-112; 7, с. 1783; 10, с. 164].

У структурі підготовки юних футболістів функціональна складова посідає провідне місце, адже саме вона забезпечує основу для розвитку технічних і тактичних умінь, сприяє підвищенню ефективності гри та знижує ризик травм [1, с. 164-178; 2, с. 155-170; 9, с. 2917-2920]. Віковий період 17–18 років є надзвичайно важливим у контексті вдосконалення функціональної готовності, оскільки організм спортсменів практично повністю формується, досягає відносної фізіологічної зрілості та має значний потенціал для розвитку

витривалості, швидкісно-силових якостей і здатності до відновлення.

Типові програми тренувань, які застосовуються у футбольних командах цього віку, зазвичай включають розвиток загальної фізичної витривалості, аеробних і анаеробних можливостей, швидкісно-силових характеристик, координаційних здібностей, а також виконання вправ із м’ячем у високому темпі. Усе це безпосередньо впливає на рівень функціональної підготовленості, що проявляється у здатності спортсменів витримувати зростаючі навантаження, виконувати великі обсяги ігрових дій та ефективно реалізовувати тактичні завдання.

Науковці відзначають, що функціональна підготовленість футболістів визначається низкою показників: рівнем аеробної та анаеробної витривалості, максимальною потужністю роботи, швидкістю відновлення частоти серцевих скорочень і дихання, толерантністю до фізичних навантажень та стійкістю до психофізіологічного стресу. Впровадження науково обґрунтованих тренувальних програм дозволяє підвищити ефективність цих показників, сприяє гармонійному розвитку функціональних систем організму та забезпечує вищий рівень спортивної результативності [3, с. 118-122; 4, с. 102-103; 5, с. 97-100; 8, с. 921-923].

Водночас проблема оптимізації функціональної підготовки юних футболістів залишається актуальною, оскільки недостатньо даних щодо того, як саме типові програми тренувань впливають на окремі складові функціонального стану спортсменів 17–18 років. Це створює необхідність у проведенні наукових досліджень, спрямованих на аналіз адаптаційних можливостей організму футболістів у даному віковому періоді, оцінку ефективності тренувальних навантажень та визначення оптимальних методик їх застосування [1, с. 175-180; 2, с. 132-140; 5, с. 98-99].

Таким чином, дослідження впливу типової програми тренувань на функціональну підготовленість футболістів 17–18 років має важливе теоретичне та практичне значення. Воно дозволяє удосконалити систему багаторічної підготовки спортсменів, створити сприятливі умови для

підвищення їх фізичної працездатності та сформувати фундамент для майбутніх досягнень у спорті високих результатів.

Мета дослідження. Вивчити особливості зміни у підготовчому періоді річного макроциклу показників функціональної підготовленості футболістів 17-18 років для оцінки ефективності типової програми побудови тренувального процесу на етапі підготовки до вищих спортивних досягнень.

Матеріали та методи. Відповідно до мети і завдань дослідження нами було проведено обстеження 25 футболістів віком 17-18 років, які займалися футболом на етапі підготовки до вищих спортивних досягнень на базі МФК «Металург» (м. Запоріжжя) за типовою програмою побудови тренувального процесу для вказаного етапу багаторічної спортивної підготовки [6, с. 68-73].

На початку та наприкінці підготовчого періоду проводили тестування функціональної підготовленості футболістів з використанням субмаксимального тесту PWC_{170} та комп'ютерної програми експрес-діагностики «ШВСМ» [3, с. 170-182]. Визначали наступні показники: відносні значення рівня фізичної роботоздатності (в PWC_{170}, кгм/хв/кг) та максимального споживання кисню (вМСК, мл/хв/кг), величини алактатної (АЛАКп, вт/кг) та лактатної (ЛАК, вт/кг) потужності, алактатної (АЛАКє, %) та лактатної (ЛАКє, %) ємності, порогу анаеробного обміну (% від МСК), частоти серцевих скорочень на рівні ПАНО (ЧССпано, уд/хв), величини загальної метаболічної ємності (ЗМЄ, бали), резервних можливостей (РМ, бали), економічності системи енергозабезпечення м'язової діяльності (ЕСЕЗ, бали) та рівні загальної (ЗВ, бали), швидкісної (ШВ, бали) й швидкісно-силової (ШСВ, бали) витривалості. Крім цього розраховували інтегральний параметр – рівень функціональної підготовленості (РФП, бали). Усі отримані в ході дослідження експериментальні матеріали було опрацьовано на персональному комп'ютері з використанням пакетів статистичних програм «Statistika 7.0» та EXEL.

Результати дослідження. Вивчення результатів першого тестування футболістів, які взяли участь у нашому дослідженні, свідчили про те, що на початку підготовчого періоду у них спостерігалися переважно середні

величини практично усіх параметрів функціональної підготовленості (табл. 1). Рівню нижче за середній відповідали лише значення алактатної ємності (30,25±0,39%), а загальний рівень функціональної підготовленості футболістів на цьому етапі дослідження складав 62,31±0,41 бали та розглядався як середній.

Аналіз результатів повторного тестування, яке було проведено наприкінці підготовки футболістів 17-18 років до змагального сезону, не дозволив встановити суттєвого позитивного впливу типової програми побудови тренувального процесу для етапу підготовки до вищих спортивних досягнень на рівень функціональної підготовленості обстежених спортсменів та її окремих компонентів. К завершенню підготовчого періоду річного макроциклу відмічалося достовірне покращення лише величин алактатної ємності (до 31,80±0,41%), загальної метаболічної ємності (до 161,66±1,41 у.о.) та швидкісної витривалості (до 64,71±0,87 балів). Зміни інших показників були статистично не достовірними. Крім цього, не було зареєстровано також якісних змін параметрів функціональної підготовленості, які й по завершенню підготовчого періоду переважно розглядалися як середні.

Таблиця 1

Показники функціональної підготовленості футболістів 17-18 років на початку та наприкінці підготовчого періоду річного макроциклу ($\bar{x} \pm S$)

Показники та тести	Початок ПП	Завершення ПП
вPWC_{170}, кгм/хв/кг	17,30±0,24 с	17,84±0,17 с
вМСК, мл/хв/кг	53,80±0,34 с	54,4±0,24 с
АЛАКп, Вт/кг	4,66±0,07 с	4,84±0,06
АЛАКє, %	30,25±0,39 н/с	31,80±0,41** н/с
ЛАКп, Вт/кг	3,85±0,09 с	4,01±0,10 с
ЛАКє, %	27,58±0,36 с	28,48±0,35 с
ПАНО, %	63,19±0,49 с	64,52±0,50 с
ЧССпано, уд/хв	151,65±1,20 с	153,41±1,09 с
Загальна метаболічна ємність, у.о.	156,79±1,37 с	161,66±1,41** с
Загальна витривалість, бали	50,22±0,87 с	52,35±0,91 с
Швидкісна витривалість, бали	61,50±0,83 с	64,71±0,87**
Швидкісно-силова витривалість, бали	61,51±0,57 с	62,93±0,52 с
Резервні можливості, бали	56,95±1,20 с	58,27±1,23 с
Економічність системи енергозабезпечення, бали	62,17±1,23 с	64,09±1,27 с
Рівень функціональної підготовленості, бали	62,31±0,41 с	63,29±0,45 с

Примітка: ** – $p<0,01$ в порівнянні з початком підготовчого періоду; ПП – підготовчий період; с – середній рівень; н/с – рівень нижче за середній.

Повністю підтвердили даний висновок також результати аналізу відносних змін показників функціональної підготовленості футболістів

17-18 років к завершенню підготовчого періоду. Як видно з результатів таблиці 2 к завершенню дослідження найбільш значущими були темпи покращення рівня фізичної роботоздатності (приблизно на 3%), алактатної та лактатної потужності й ємності (приблизно на 3-5%), а також загальної та швидкісної витривалості (приблизно на 4-5%).

Відносні зміни інших показників були не значними та коливалися в інтервалі від 1% для величин максимального споживання кисню до 2% для величин ПАНО, швидкісно-силової витривалості, резервних можливостей та загального рівня функціональної підготовленості футболістів.

Таблиця 2

Величини відносних змін показників функціональної підготовленості футболістів 17-18 років к завершенню підготовчого періоду (у % від вихідних значень)

Показники та тести	Δ, %
вPWC_{170}, кгм/хв/кг	3,14±1,22
вМСК, мл/хв/кг	1,11±1,22
АЛАКп, Вт/кг	3,81±1,33
АЛАКє, %	5,11±1,45
ЛАКп, Вт/кг	4,27±1,44
ЛАКє, %	3,28±1,39
ПАНО, %	2,11±1,43
ЧССпано, уд/хв	1,16±1,36
Загальна метаболічна ємність, у.о.	3,11±1,44
Загальна витривалість, бали	4,23±1,44
Швидкісна витривалість, бали	5,22±1,45
Швидкісно-силова витривалість, бали	2,30±1,36
Резервні можливості, бали	2,31±1,43
Економічність системи енергозабезпечення, бали	3,09±1,44
Рівень функціональної підготовленості, бали	1,57±1,5

Висновки. У цілому результати проведеного дослідження дозволили констатувати недостатню ефективність типової програми побудови тренувального процесу для футболістів 17-18 років у підготовчому періоді річного макроциклу на етапі підготовки до вищих спортивних досягнень, використання якої не сприяло значною мірою покращенню рівня їх функціональної підготовленості та її окремих складових, що може бути підставою для вдосконалення цієї програми організації тренувальних занять.

ЛІТЕРАТУРА

1. Булатова М. М. Функціональна підготовка спортсменів: сучасні підходи та методичні засади. Київ : НУФВСУ. 2018. 280 с.

2. Лисенко В.І. Функціональна підготовленість футболістів різного віку. Харків : ХДАФК. 2018. 198 с.

3. Маліков М.В., Богдановська Н.В., Сватьєв А.В. Функціональна діагностика в фізичному вихованні та спорті. Навчальний посібник (під грифом МОН України). Запоріжжя: ЗНУ. 2006. 199 с.

4. Сілін В.Г., Маліков М.В. Особливості динаміки показників функціональної підготовленості футболістів 15-17 років під впливом традиційної програми побудови тренувального процесу у підготовчому періоді річного макроциклу. Вісник Запорізького національного університету. Фізичне виховання і спорт. 2022. № 2. С. 101-109.

5. Соронович І.М., Мартинюк О.В. Особливості розвитку функціональних можливостей футболістів юнацького віку. Молода спортивна наука України. 2020. Т. 24. №1. С. 95–102.

6. Футбол : навч. прогр. для дитячо-юнацьких спорт. шк., спеціалізованих дитячо-юнацьких шк. олімп. резерву та шк. вищ. спорт. майстерності / В.Г. Авраменко, В.І. Гончаренко, О.М. Джус [та ін.]. К. : Наук.-метод. ком. ФФУ. 2003. 106 с.

7. Barba F., Iturriaga F.-M., Borges-Fernandes P.-J. Effect of training in SSG on the ability to repeat sprints in young football players. Physical education and sport. 2020. 6. Art 242. P. 1783 – 1790.

8. Bujalance-Moreno P., Latorre-Román P.Á., García-Pinillos F.A Systematic review on small-sided games in football players: Acute and chronic adaptations. Journal of sports sciences. 2019. Т. 37. №. 8. P. 921–949.

9. Mac Innis M.J., Gibala M.J. Physiological adaptations to interval training and the role of exercise intensity. J Physiol. 2017. 595. P. 2915 – 2930.

10. Turna B., Alp M. The Effects of Functional Training on Some Biomotor Abilities and Physiological Characteristics in Elite Soccer Players. Journal of Education and Learning. 2020. Т. 9. № 1. PP. 164-171.

MEDICAL SCIENCES

УДК 618.19-025

JUSTIFICATION AND CHOICE OF METHODS FOR SURGICAL CORRECTION OF SECONDARY MASTOPTOSIS

Romanets O. M.
Postgraduate student of the Department of Plastic and Reconstructive Surgery,
IPO, O. O. Bogomolets National Medical University
Kyiv, Ukraine
Khrapach V. V.
Doctor of Medical Sciences, Professor
Head of the Department of Plastic and Reconstructive Surgery,
IPO, O. O. Bogomolets National Medical University
Kyiv, Ukraine

Abstract: The study examines methods of aesthetic surgical correction of mastoptosis of the breast. The article presents material on the problem of mastoptosis, analyzes and describes methods of aesthetic surgical correction of mastoptosis of the breast used in various surgical approaches.

Keywords: Mastoptosis, ptosis of the mammary glands, methods, surgical aesthetic correction, mastopexy, augmentation, mammoplasty.

In recent years, various aesthetic surgical procedures have become increasingly popular among different segments of the population around the world. According to statistics (ISAPS) of the International Society of Aesthetic Plastic Surgery, among the plastic surgeries performed on the mammary glands, this aesthetic surgical procedure has taken second place in recent years (2,174,616) after liposuction (2,303,929) [8].

The figures of the International Society of Aesthetic Plastic Surgery indicate a trend of steady increase in demand for breast implants with various implants. First of all, we are talking about breast implants filled with saline or silicone gel, although

according to the statistical data of the table «PERCENTAGE OF PLASTIC SURGEONS PERFORMING EACH SURGICAL PROCEDURE» breast lipofilling was also in considerable demand [8].

Plastic surgeons Ferreira M.; Geoge J. Picha, Munish K. Batra; La Trenta G., emphasize that the number of plastic surgeries on the breast for aesthetic indications is large, with mammoplasty being one of the most common surgical procedures [12, 13, 16].

Authors A.Mehnert and U.Koch emphasized in their studies that any deviation from the ideal for a woman is a significant psychological problem, leading to severe psycho-emotional disorders, a significant decrease in self-esteem and, as a result, a significant deterioration in the quality of life [18].

Baker J.L. Jr, Kolin I.S, Bartlett Es.; Howrigan P.J., emphasize that a negative perception of one's own body appearance causes discomfort and self-doubt, even when achieving career growth and material well-being [9, 14].

Despite the achievements of plastic surgery in solving aesthetic problems related to the correction of the shape, size and contours of the mammary glands, many questions remain open. One of the current problems in breast surgery is the search for the optimal method of surgical correction mastoptosis of the breast against the background of post-lactational, age-related or any other involutional hypotrophy.

Mastoptosis is a common symptom for women of all ages and can cause significant stress in everyday life. For a woman, the breast is an important part of the upper body as a symbol of female sexuality, as well as motherhood.

The natural course of breast ptosis begins with stretching of the skin and the development of laxity of the ductal structures and supporting ligaments. Over time, the volume of the breast parenchyma increases, making the supporting structures ineffective and causing excess skin. Ptosis can also occur when the volume of the parenchyma decreases (for example, after significant weight loss) and a relative excess of skin occurs. During weight gain, the mammary gland tissues increase, weighing down the breasts and the skin of the breasts stretches. The voluminous mammary glands, under the influence of their own weight and the forces of gravity,

create additional stress on the ligamentous apparatus that supports the breasts. The tissues stretch and sag. If there is rapid weight loss, this leads to a decrease in the volume of adipose tissue, and the skin does not have time to adapt and begins to sag. Also, the occurrence of mastoptosis can be influenced by lifestyle, namely: staying in a polluted environment reduces skin and muscle tone, constant smoking, alcohol consumption, etc. [1, 3, 5, 6].

Mastoptosis of the breast is characterized by a downward descent of the nipple relative to the mammary fold and excess skin of the lower pole. The initial examination of the patient focuses on determining her expectations, identifying risk factors for surgical correction, and assessing the anatomy of the breast [2, 7, 21].

Various surgical techniques can be used to correct mastoptosis of the breast, with specific indications and nuances accompanying each technique. Assessment of the degree of breast ptosis and selection of appropriate mastopexy techniques are essential for achieving excellent surgical outcomes and high patient satisfaction, as is the role of the interdisciplinary team during the initial examination, treatment, and postoperative recovery of patients.

The type of surgery is chosen depending on the degree of ptosis and whether the patient wishes to correct the shape of the breast, the volume of the breast, or both. The general goals are a pleasing breast contour, correctly positioned nipples, breast symmetry, fullness of the upper pole, and the absence of excess skin [3, 5].

Conservative methods of treating mastoptosis can be used in the initial stages of breast sagging, when the changes are minor. They include wearing a supportive bra, special exercises to strengthen the pectoral muscles, the use of oils, creams and masks to improve skin elasticity, as well as massage and physiotherapy procedures [1, 3, 6].

The main methods of aesthetic surgical correction of mastoptosis are three types of mastopexy (breast lift), the choice of which depends on the degree gland prolapse: periareolar, vertical and T-shaped (anchor). For more pronounced ptosis, in addition to a breast lift, reduction mammoplasty (breast reduction) can be performed, and it is also possible to combine mastopexy with breast augmentation with implants

or lipofilling [2, 4, 7].

Mastopexy is a surgical procedure to remove excess skin and glandular tissue to lift the breasts and restore their youthful, firm appearance. This procedure repositions the mammary glands and nipples, improving the shape of the breasts without changing their volume.

Augmentation is a plastic surgery aimed at increasing the size and correcting the shape of the breasts using implants. Typically, implants are placed under the pectoral muscle or under the mammary gland. The surgery helps women achieve the desired volume and shape of their breasts, increase self-esteem, and improve their overall well-being.

Migliori F. recommends performing a single-stage mastopexy and augmentation only in cases of breast ptosis of the I or II degree. According to the authors Cardenas-Camarena L., Ramirez-Macias R., these surgical operations can be performed in two stages, researchers Forcada E., Fernández M., Aso J., Iglesias I., emphasize the performance of a single-stage operation. [19].

Regnault R., Daniel R., in their works emphasize that the high percentage of recurrences of ptosis and the short duration of the aesthetic effect of mammoplasty determined the feasibility of developing a planning technique for surgical intervention taking into account the analysis of the causal factors of ptosis and hypertrophy or hypotrophy of the mammary glands.

According to the above authors, the most common method of correcting breast ptosis against the background of post-lactational hypotrophy of glandular tissue is a single-stage mastopexy with breast implant replacement [21].

Researchers Baran C., Peker F., Ortak T., et al., note that with severe ptosis (grade III ptosis according to Regnault's classification), when the nipple is located on the lower contour of the breast below the inframammary fold, single-stage operations are undesirable [10].

Davidson S., Spear S., note that the methods of mastopexy and augmentation are opposite, so their simultaneous performance significantly complicates the operation, worsens the blood supply to this area and increases the risk of implantation

infection, which leads to implant displacement and tissue necrosis. These authors suggest performing single-stage operations only for grade 1 or 2 ptosis, since single-stage mastopexy and mammoplasty performed without indications often causes sagging breasts and areola deformation [11].

The authors Mugea T., Shiffman M., prove that with high-quality implants and technically flawlessly performed augmentation mammoplasty with pronounced ptosis of the mammary gland against the background of its hypoplasia, the frequency of postoperative complications and adverse long-term results does not exceed these indicators when performing two-stage operations [20].

Ma X, Xu B, Ouyang Y, Du X, Liu C. note that the traditional method of mastopexy involves re-draping the skin around the areola to support the parenchyma. An eccentric oval is drawn around the areola, including more skin on top to elevate the nipple. The skin between the nipple edge and the contour is de-epithelialized, and then the incision around the nipple is sutured. Although this technique has the advantage of concealing the scar at the areolar edge, it has a high rate of patient dissatisfaction and reoperations due to loss of breast projection, flattening, and nipple enlargement. Some surgeons advocate a better crescent mark instead of the traditional oval around the areolar margin and for barbed or permanent purse-string closure with varying degrees of success [17].

Successful aesthetic surgical correction requires not only knowledge of more effective methods but also cooperation between all members of the interdisciplinary medical team to achieve optimal results.

The authors Spring M., Macias L., Nadeau M., Stevens W., emphasize that the operation is elective, so all medical problems and risk factors should be identified and minimized. In the postoperative period, the patient will require close monitoring by the entire interdisciplinary team, and a physiotherapist can help the patient slowly and gradually return to more intense physical activity 4–6 weeks after surgery [22].

Conclusion. The study of literary sources indicates the lack of unity of opinion regarding surgical correction of pronounced mammary gland mastopathy, and therefore the search for methods of surgical correction of pathology remains an

urgent problem. The analyzed theoretical and clinical material proves that with pronounced mammoplasty of the mammary glands, both one-stage and two-stage mastopexy and augmentation mammoplasty can be used. Surgical aesthetic correction of mammoplasty requires close cooperation between all members of the interdisciplinary medical team to achieve optimal results. The search for effective methods of surgical correction of pronounced mammoplasty requires further in-depth study of this problem.

REFERENCES

1. Kostenko AA. Surgical treatment of complications of reconstructive operations in patients with tubular breasts of type II. Clinical Surgery. 2021;88(9-10):56-61. DOI:10.26779/2522-1396.2021.9-10.56

2. Mishalov VG, Khrapach VV, Markulan LJ, Khrapach OV, Zakhartseva OI. Rotation of breast endoprostheses one year after primary augmentation mammoplasty. Surgery of Ukraine. 2018;1(65):70-74. http://nbuv.gov.ua/UJRN/KhU_2018_1_12

3. Mishalov VG, Khrapach VV. Fundamentals of plastic and reconstructive surgery. Vol. 2: Soft tissue fixation. Kyiv: Askania; 2008. 208 p.

4. Skyba VV, Khrapach OV. Determination of the level of extension of soft tissues of the lower pole of the breast using a modified primary augmentation technique. Bulletin of Marine Medicine. 2024;4 (105):79–89. http://dx.doi.org/10.5281/zenodo.14567355

5. Slyusarev MI. Surgical correction of primary and secondary volumetric asymmetry of the mammary glands [dissertation]. O.O. Bogomolets National Medical University. 2020:210. Available from: http://ir.librarynmu.com/handle/123456789/4342

6. Susak Y.M., Bassam A.I.M. Surgical treatment of malposition of breast implants after two-plane submuscular augmentation mammoplasty. Perspectives and innovations in science. 2023;16(34):986-1002. DOI:https://doi.org/10.52058/2786-4952-2023-16(34)

7. Khrapach OV. Types of postoperative aesthetic complications after breast endoprosthesis replacement (review of leading studies). Medical Science of Ukraine.

2024; 20(4):126–136.https://doi.org/10.32345/2664-4738.4.2024.14

8. American Association of Suicidology (AAS) - https://suicidology.org/

9. Baker JL. Jr, Kolin IS, Bartlett Es. Psychosexual dynamics of patients undergoing mammary augmentation. Plast. Reconstr. Surg. 53(6): 652-659, 1974.

10. Baran C., Peker F., Ortak T., et al. Unsatisfactory results of periareolar mastopexy with or without augmentation and reduction mammaplasty: enlarged areola flattered nipple // Aesthetic Plast Surg. – 2001. – № 4. – P. 286-289.

11. Davidson S., Spear S. Simultaneous Breast Augmentation with Periapeolar Mastopexy // Semin. Plast. Surg. – 2004. – № 3. – P. 189-201.

12. Ferreira MC. Evaluation of results in aesthetic plastic surgery: preliminary observation on mammaplasty. Plast. Reconst. Surg 2000 Dec; 106(7): 1630-5.

13. Geoge J. Picha., Munish K. Batra. Breast augmentation.- Plastic Surgery. Indication. Operations and outcomes. Bruce M. Achauer, Elot Ericson, Bahman Guyuron. Vol.5. Aesthetic Surgery 2000. USA. p. 2743.

14. Howrigan PJ. Reduction and augmentation mammoplasty. Obstet. Gynecol. Clin. North. Am. 3:539-549,1994.

15. International Society of Aesthetic Plastic Surgery (ISAPS). Aesthetic/cosmetic procedures performed in 2022. [Mount Royal, NJ], 2022. 56 p.

16. La Trenta GS: Breast augmentation. Rees T.D., La Trenta G.S. Aesthetic. Plas-tic.Surgery, ed 2, Philadelphia, 1994, WB Sauders.

17. Ma X, Xu B, Ouyang Y, Du X, Liu C. Preoperative Three-Dimensional Measurement-Based Periareolar Augmentation Mastopexy: Indication and Breast Crown Approach. Plast Reconstr Surg. 2022 Aug 01;150(2):310-315.

18. Mehnert A., Koch U. Prevalence of acute and post-traumatic stress disorder and comorbid mental disorders in breast cancer patients during primary cancer care: a prospective study. Psychooncology. 2007. Vol. 16, № 3. P. 181-188.doi: 10.1002/pon.1057.

19. Migliori F. Upside-Down Augmentation Mastopexy // Aesthetic Plastic Surgery. – 2011. – № 4. – P. 593-600.

20. Mugea T., Shiffman M. Aesthetic Surgery of the Breast // Heidelberg:

Springer, 2015. – 1058 p.

21. Regnault P., Daniel R.K. Breast reduction: B technique. Reduction mammaplasty /Ed. Goldwin R. 1990, p. 274-290.

22. Spring MA, Macias LH, Nadeau M, Stevens WG. Secondary augmentation-mastopexy: indications, preferred practices, and the treatment of complications. Aesthet Surg J. 2014 Sep;34(7):1018-40.]

УДК 378.091-057.875-056.34:355.01

PHYSIOTHERAPEUTIC ROLE OF AQUATIC EXERCISES IN CORRECTION OF POSTURAL DISORDERS IN ADOLESCENTS WITH EARLY STAGES OF SCOLIOSIS

Smyrnova-Davlad Nataliia
Department of Physical Rehabilitation,
Sports Medicine and Valeology,
Dnipro State Medical University,
Dnipro, Ukraine;
Chekhovych Pavlo
Lecturer of the Department of Physical Rehabilitation,
Sports Medicine and Valeology,
Dnipro State Medical University,
Chernysh Victor
Department of Physical Rehabilitation,
Sports Medicine and Valeology,
Dnipro State Medical University

Abstract.

The article examines the effectiveness of using water physical exercises as a component of a physiotherapeutic program for the correction of postural disorders in adolescents with early stages of scoliosis. The feasibility of using hydrotherapy in the early stages of spinal deformities is substantiated, the mechanisms of influence of hydrostatic pressure, temperature factor and water resistance on the musculoskeletal system of the back are analyzed. Examples of a set of exercises that activate the work of the deep muscles of the back, form symmetry and stimulate neuromuscular coordination are given. It is established that water exercises can serve not only as a means of rehabilitation, but also as a means of preventing the progression of scoliosis in adolescence.

Keywords: rehabilitation wounded servicemen, physical education, swimming, stress level, Spielberg scale.

Introduction.

Physical activity is gaining increasing attention as a viable and potentially effective approach to preventing and treating a range of mental health problems. Injured service members face a wide range of ongoing stressors related to social interactions and personal development during their rehabilitation [1, 2]. In the current conditions of increasing physical inactivity among adolescents, caused by excessive fascination with digital technologies and a decrease in the level of physical activity, the problem of posture disorders is becoming particularly relevant. Among them, scoliosis occupies a leading place as a progressive deformation, which not only affects the appearance, but can also cause serious functional disorders of internal organs, respiratory disorders, reduced tolerance to physical exertion and chronic pain syndrome.

Analysis of recent studies and publications. According to various epidemiological studies, signs of scoliosis are detected in 7–15% of school-age children, and during the pubertal growth spurt these indicators tend to increase [3, 4]. In this regard, there is an urgent need to implement effective, safe and affordable methods of physical rehabilitation. One of these is the use of water exercises, which combine therapeutic, preventive and psycho-emotionally positive effects on the child's body during the period of intensive growth and formation of the musculoskeletal system. Thanks to the unique properties of the aquatic environment – reduced gravitational pressure, hydrostatic resistance, thermal action and natural micromassage – deep work on the muscle frame, normalization of tone and gradual correction of body asymmetry without the risk of overload is achieved. That is why the study of the role of aquatic physiotherapy in the early correction of scoliosis has not only scientific but also practical value.

One of the priority areas of posture correction is physiotherapeutic influence, among which aquatic exercises occupy a special place. Thanks to the properties of the aquatic environment (reduced gravitational pressure, resistance, hydrostatic pressure, thermoregulation), unique conditions are created for gentle correction of spinal deformities and muscle strengthening. Studies show that aquatic programs

contribute to the reduction of muscle imbalance, improvement of body symmetry, formation of motor control and general psycho-emotional state of the child [5].

The problem of scoliotic spinal deformity in adolescents and means of its correction have long been the object of research by specialists in the field of medical rehabilitation, physical therapy, orthopedics and pedagogy. Modern scientific literature contains a significant number of works devoted to methods of improving posture and preventing the progression of scoliosis in childhood and adolescence.

In particular, the works of L. V. Golenishchev and B. A. Pustovoit emphasize the need for early detection of posture disorders and the use of a comprehensive approach to correction, in which physical exercises play an important role, in particular in the aquatic environment. Researchers indicate that in the initial stages of scoliosis, it is most advisable to include exercises with a low impact load on the spine [5, 1].

T. Odinets in his works emphasizes the importance of hydrokinesiotherapy (movement therapy in water) as a means of influencing the deep muscles of the back, normalizing muscle tone and forming a symmetrical posture. The author also notes the psychological benefits of the aquatic environment – reducing anxiety, increasing motivation to exercise, especially in children with somatic diseases [5, 6].

The publications of T. M. Kozina and N. I. Volkova consider methods for dosing physical activity in water, taking into account the age, functional state and individual characteristics of the child. The researchers believe that swimming and special exercises in water contribute not only to correcting posture, but also to improving the general physical condition – coordination, endurance, respiratory function [2].

Thus, a review of modern sources demonstrates the high relevance and scientific validity of the use of water exercises in the process of posture correction in adolescents. However, in the Ukrainian scientific field there are not enough publications devoted to the methodological aspects of building water programs specifically for adolescents with the initial stages of scoliosis, which determines the feasibility of further theoretical study of this issue.

Aim. The purpose of this theoretical study is to analyze the physiotherapeutic effectiveness of aquatic exercises in correcting posture disorders in adolescents with the initial stages of scoliosis (grades I–II).

Materials and methods. The study is theoretical in nature and is based on the following methods:

- Analysis and generalization of scientific literature – works on physiotherapy, kinesiology, pediatrics, as well as publications on practical experience in implementing water programs in rehabilitation were studied.
- Comparative method – comparison of the effectiveness of traditional land methods and water exercises in the context of the impact on posture.
- Systemic approach – consideration of the impact of water exercises in the context of the general functional state of the musculoskeletal system, nervous system and psycho-emotional sphere of the teenager.

Results.

Scoliosis in adolescence tends to progress due to intensive skeletal growth, weakness of the muscular corset and statics disorders. In the initial stages (I–II degree), correction is possible due to timely physiotherapeutic intervention.

Aquatic exercises, as one of the physiotherapy methods, have a number of advantages in the rehabilitation process:

- Reducing the load on the spine due to the Archimedean force, which allows you to perform movements with a greater amplitude without the risk of compression.
- Activation of deep muscles (especially the muscles that stabilize the spine) due to the resistance of water and an unstable surface.
- Improving posture and symmetry of muscle tone, in particular through stretching exercises, breathing and coordination movements in water.
- Psycho-emotional unloading, which is an important component in the rehabilitation of children and adolescents, who often have psychological difficulties due to external manifestations of scoliosis.

Water, as an environment for physical exercises, has a number of therapeutic advantages:

- it allows you to unload the spine,

- activates the stabilizing muscles,

- reduces pain and spasticity,

- promotes symmetrical loading of both halves of the body [2].

Exercises in water increase motivation for classes, reduce the psychological barrier and allow better adaptation of motor skills in children with posture disorders.

The aquatic environment creates optimal conditions for gradual correction of posture:

- reduces the load on the spine,

- activates the deep muscles of the back,

- ensures simultaneous work of antagonistic muscle groups [3].

A number of authors (L. V. Golenishcheva, B. A. Pustovoit, T. M. Kozina, T. L. Odynets) confirm the effectiveness of including water exercises in scoliosis correction programs, especially in combination with exercise therapy, massage and postural training. However, to achieve a positive effect, it is necessary to strictly adhere to the methodology, individualize the loads and systematically conduct classes. The theoretical analysis shows that aquatic rehabilitation is a promising direction in preventing the progression of scoliosis and forming correct posture in adolescence.

Thus, aquatic exercises can be recommended as a key component in prevention and rehabilitation programs for adolescents with the initial stages of scoliosis. The main conclusions regarding the problem topic should be noted, namely:

1. Aquatic exercises are an effective physiotherapeutic tool for correcting posture disorders in adolescents with the initial stages of scoliosis. Their effect is based on the physiological characteristics of the aquatic environment, which reduces gravitational load and stimulates the work of deep muscles.

2. Systematic performance of aquatic exercises helps reduce spinal deformity, improve body symmetry, normalize muscle tone and generally strengthen the musculoskeletal system.

3. Comparative analysis showed higher effectiveness of hydrorehabilitation

compared to traditional land-based therapeutic exercise, both in terms of physical and psycho-emotional indicators.

4. Given the results obtained, it is advisable to include aquatic physical exercises in school programs for the prevention of scoliosis, exercise therapy programs in polyclinics and rehabilitation centers.

Conclusion

Thus, the results of the study confirm the significant potential of aquatic exercises as a tool for physiotherapeutic influence on the initial stages of scoliosis in adolescence. Hydrorehabilitation not only contributes to posture correction, but also has a positive effect on the psychoemotional state of the child, forms a stable motivation for classes and health prevention. Given the safety, accessibility and high effectiveness of aquatic programs, they should be more widely implemented in the practice of school medicine, sanatorium-resort treatment and children's physical therapy centers.

REFERENCES:

1. Golenishcheva L. V., Pustovoit B. A. Physical therapy for grade I scoliotic disease at the outpatient stage. Physical rehabilitation and recreational and health technologies. 2020. No. 5(2). P. 18–24.

2. Dolynina M. M. Kolyadenko S. A. Positive effect of swimming for spinal diseases. Problems and prospects for the development of modern science in the countries of Eurasia. Materials of the III International Scientific and Practical Internet Conference. Pereyaslav, 2023. P. 96–97.

3. Zakharina E. A. The influence of swimming conditioning training on the state of the external respiratory system of students. Sports medicine and physical rehabilitation. 2016. No. 2. P. 37–41.

4. Ivasyk N. O., Bas O. A., Tyravska O. I., Hertsyk A. M. Hydrokinesiotherapy as a component of physical therapy in people with muscular dystrophy. Rehabilitation and Recreation. 2022. No. 12. P. 37–43. Https://doi.org/10.32782/2522-1795.2022.12.5.

5. Odynets, T., Poryvaeva, V. The use of swimming in improving the

functional state of the musculoskeletal system in children 8–9 years old with scoliosis. Physical culture and sport: scientific perspective, 2024, 2(1), 123–127. Https://doi.org/10.31891/pcs.2024.1.59.

6. Belcher,B.R, Zink,J., Azad, A., Campbell, C. E., Chakravartti, S.P., Herting, M.M. The Roles of Physical Activity, Exercise, and Fitness in Promoting Resilience During Adolescence: Effects on Mental Well-Being and Brain Development. *Biological Psychiatry: Cognitive Neuroscience and Neuroimaging*, 2021,6(2), p. 225-237 https://doi.org/10.1016/j.bpsc.2020.08.005

УДК 618.3-06

DIAGNOSIS AND CORRECTION OF MAGNESIUM DEFICIENCY IN PATIENTS AT RISK FOR PREECLAMPSIA

Zabolotna A. V.,
candidate of medical sciens, associate professor;
Zakordonets R. M.,
candidate of medical sciens, associate professor;
Doskoch I. A.,
candidate of medical sciens, associate professor;
Hughes S.
Department of Obstetrics and Gynecology
Kiev Medical University
Kiev, Ukraine

Annotation: Preeclampsia is among the most threatening complications of pregnancy, with its frequency showing no tendency to decrease (ranging from 1.5% to 23.3% of all pregnancies). This condition significantly determines maternal and perinatal morbidity and mortality rates.

Key words: Preeclampsia, magnesium deficiency, hypertensive disorders, magnesium preparations.

Given the complexity of the pathogenetic mechanisms underlying preeclampsia, the difficulties in prevention and therapy, and the inefficiency of treatment for moderate and severe forms, the development of preventive measures remains highly relevant. An effective approach to preeclampsia prevention is the timely identification of pregnant women with risk factors and subclinical forms of the disease. Their subsequent adequate correction can prevent the development of preeclampsia and, thus, avert severe maternal and perinatal complications [1, 2].

A leading role in the etiopathogenesis of preeclampsia belongs to magnesium deficiency. During pregnancy, the demand for magnesium increases significantly (by 20–30%) [3]. A laboratory-confirmed normal magnesium level in the serum of

pregnant women does not exclude the presence of intracellular deficiency, which in two-thirds of cases is accompanied by clinical manifestations of magnesium deficiency. Insufficient magnesium leads to increased aldosterone concentration, fluid retention in the body, and edema. Relative hyperestrogenemia arises, resulting in liver overproduction of angiotensin, which increases aldosterone levels and blood pressure [4].

The pathogenetic rationale for the use of magnesium preparations to correct its deficiency and prevent preeclampsia lies in the bioregulatory mechanisms of this element in the human body. The mechanism of action of magnesium can be explained by its binding to molecules such as nucleotides (ATP, DNA, RNA), proteins (enzymes), and low-molecular compounds (organic acids) [5]. Many of these molecules act as stimulators in metabolic processes, and their regulatory properties are activated only when combined with magnesium. In biochemical processes, this microelement is necessary for energy metabolism, acts as a calcium antagonist, stabilizes molecules, and regulates metabolic activity [6].

The effects of magnesium include normalization of protein and nitric oxide synthesis, reduction of uterine tone, vasodilation, improved placental blood flow, and decreased platelet aggregation (through increased prostacyclin and reduced thromboxane A_2 activity). These effects contribute to the prevention of endothelial dysfunction and its consequences (hypercoagulation, gestosis, and placental dysfunction), ensure proper functioning of the central and peripheral nervous systems, stabilize vascular tone, and enhance fetal tissue resistance to hypoxia, thereby reducing intrauterine growth restriction. It is known that magnesium therapy reduces the risk of cerebral hemorrhage in newborns by supporting CNS energy metabolism, decreases the incidence of sudden infant death syndrome, and improves fetal resistance to hypoxia both before and after birth [7].

Bullarbo et al. (2013) demonstrated that magnesium, through its muscle-relaxing effect and its calcium-antagonist properties, prevents seizures and normalizes elevated blood pressure during pregnancy [8].

Diagnostic tests for detecting magnesium deficiency are not always indicative,

since magnesium is predominantly intracellular (only 0.3% of total stores are found in serum). Therefore, normal plasma magnesium levels do not exclude an intracellular deficit [9]. Greater attention should thus be paid to clinical symptoms of deficiency.

The main manifestations of magnesium deficiency in pregnant women include increased neuropsychological excitability – irritability, stress susceptibility, anxiety, depression, insomnia, and asthenia – as well as signs of increased muscular excitability, such as back pain, muscle cramps, uterine hypertonicity (sometimes leading to miscarriage), and pain during urination [10,11].

The aim of our study was to identify pregnant women at risk of preeclampsia with clinical signs of magnesium deficiency and to assess the effectiveness of magnesium supplementation in preventing preeclampsia.

Materials and research methods: We examined and implemented complex oral magnesium prophylaxis of late gestosis in 100 pregnant women (Group I) at risk of developing this complication. Risk factor determination and basic prophylaxis were carried out in accordance with the Protocol “Hypertensive Disorders During Pregnancy” (Order No. 676, Ministry of Health of Ukraine). The results were compared with observations of 50 pregnant women (Group II) at similar risk who did not receive oral magnesium supplementation. The control group (CG) consisted of 50 healthy women with physiological pregnancies.

Magnesium deficiency was identified using a specially designed questionnaire assessing the presence of somatic pathology, nervous system disorders, adverse obstetric history, dietary habits, lifestyle, general well-being, and complications during the current pregnancy. The questionnaire was developed using materials by O.O. Gromova and O.A. Limanova (UNESCO Institute of Trace Elements, 2014).

Research results and their discussion: The test results were scored as follows: absent – 0 points; intermittent, mild – 1 point; constant, severe – 2 points. Based on the results, the patients were divided into groups: 31-132 points – significant magnesium deficiency, requiring emergency magnesium therapy, lifestyle and dietary adjustments; 11-30 points – moderate deficiency, requiring magnesium

supplements, lifestyle and dietary adjustments; 5-10 points – extreme magnesium deficiency, requiring diet and lifestyle adjustments.

Magnesium monoprophylaxis of preeclampsia was carried out using light magnesium oxide at a dose of 342 mg and magnesium carbonate at a dose of 670 mg, corresponding to 365 mg of Mg^{2+} ions. The preparation was administered as one effervescent tablet daily in intermittent courses during 10–12, 22–26, and 30–32 weeks of pregnancy. Another form used was microgranulated magnesium oxide powder at a dose of 535 mg, corresponding to 300 mg of elemental magnesium, and light magnesium oxide in an amount of 403.0–435.2 mg, equivalent to 243 mg of Mg^{2+} ions. These preparations were prescribed starting from the 10th week of pregnancy and continued throughout the entire gestation period, one tablet once daily.

According to the test results, out of 100 examined patients from the risk group for developing preeclampsia, 76 (76.0%) were classified as having a significant magnesium deficiency, which required urgent magnesium therapy as well as lifestyle and dietary correction (31–132 points). Twenty-four pregnant women were found to have a moderate deficiency that required magnesium supplementation, together with dietary and lifestyle adjustments (11–30 points).

The results of prophylactic oral magnesium supplementation demonstrated high efficacy, safety, and good tolerability of the proposed therapy compared with conventional approaches outlined in the Ministry of Health Protocol. The findings obtained are presented in Table 1.

Analysis of the data shows that in the group of pregnant women who received magnesium preparations (Group I), the incidence of threatened miscarriage and placental dysfunction was significantly lower. The effectiveness of preeclampsia prevention reached 96.0% in Group I, compared to only 68.0% in the group of patients who received prophylaxis according to the standard Protocol (Group II). The rates of labor complications and cesarean sections were twice as high among women who did not receive magnesium preparations for the prevention and treatment of preeclampsia.

Table 1.

Incidence of Pregnancy and Delivery Complications (M±m)

Groups of Patients	Threatened Miscarriage	Placental Dysfunction	Preeclampsia	Complicated Labor	Cesarean Section
Control Group (n = 50)	12.0 ± 4.6 *	6.0 ± 3.4 *	–	8.0 ± 3.8 *	8.0 ± 3.8 *
Group I (n = 100)	17.0 ± 3.8 Δ	11.0 ± 3.1 Δ	4.0 ± 2.0 Δ	12.0 ± 3.2 Δ	15.0 ± 3.6 Δ
Group II (n = 50)	44.0 ± 7.0 **	32.0 ± 6.7 **	32.0 ± 6.7	30.0 ± 6.5 **	32.0 ± 6.7 **

* – $p < 0.05$ between indicators in the control group and Group I;

** – $p < 0.05$ between indicators in the control group and Group II;

Δ – $p < 0.05$ between Group I and Group II.

The results of monitoring the newborns of patients from both groups are presented in Table 3. Analysis of the obtained data indicates that newborns of mothers who received magnesium preparations for the prevention of preeclampsia had higher Apgar scores. At the fifth minute, 22.0% of infants born to mothers treated according to the standard Protocol had Apgar scores of 7 or below. In the group of patients who received magnesium preparations as part of preeclampsia prevention, this indicator was 9.0%, which is 2.5 times lower compared to the group of patients who did not receive magnesium supplementation. The incidence of neonatal morbidity and perinatal nervous system disorders was also significantly higher among patients who did not receive magnesium prophylaxis for preeclampsia.

Table 2.

Condition of Newborns in the Examined Patients (M±m)

Newborns from Groups	Apgar Score ≤ 7	Morbidity	Nervous System Disorders
Control Group (n = 50)	2.0 ± 2.0	2.0 ± 2.0	–
Group I (n = 100)	9.0 ± 2.9 *	13.0 ± 3.4 *	7.0 ± 2.6
Group II (n = 50)	22.0 ± 5.9 **	20.0 ± 5.7 **	18.0 ± 5.4

* – $p < 0.05$ between indicators in the control group and Group I;

** – $p < 0.05$ between indicators in the control group and Group II;

Δ – $p < 0.05$ between Group I and Group II.

Thus, the results obtained from the use of oral magnesium preparations for the prevention of preeclampsia allow the following conclusions to be drawn:

1. Magnesium deficiency was detected in 100% of patients from the risk group for developing preeclampsia. A significant deficiency was found in 76 (76.0%) patients, while a moderate deficiency was observed in 24.0% of women. Therefore, pregnant women at risk of preeclampsia require urgent magnesium therapy (31–132 points), administration of magnesium supplements, and correction of lifestyle and diet (11–30 points).

2. Prophylactic intake of magnesium preparations by women at risk of developing preeclampsia is highly effective, safe, and well tolerated. The effectiveness of preeclampsia prevention reaches 96.0%.

3. Among the positive effects of preventive magnesium intake are a significant reduction in the incidence of pregnancy and childbirth complications and a decrease in the frequency of cesarean sections.

4. Perinatal outcomes are more favorable for newborns whose mothers received magnesium preparations for the prevention of preeclampsia.

5. The use of magnesium preparations as baseline agents in combination with drugs that improve microcirculation (such as aspirin, curantil, Tivortin, etc.) is considered appropriate, as this combination enhances the efficacy of these agents in preventing preeclampsia.

6. The beneficial effects of magnesium supplementation are associated not only with its antispasmodic properties but also with its positive influence on the psychoemotional state of the woman, which reduces the negative consequences of stress during pregnancy.

REFERENS LIST

1. Ventskovskyi B.M., Zaporozhan V.N., Senchuk A.Ya., Skachko B.H. Hestozы. Rukovodstvo dlia vrachei. – M.: Medytsynskoe ynformatsyonnoe ahentstvo. 2005. – 312s.

2. Veropotvelian P.N. Sovremennыi vzghliad na problemu hestoza / [P.N. Veropotvelian, N.P. Veropotvelian, E.P. Smorodskaia, A.T. Lazarenko] // Medytsynskye aspektы zdorovia zhenshchynы. – № 6(46), 2011. – S.43-52.

3. Unifikovanyi klinichnyi protokol pervynnoi, vtorynnoi ta tretynnoi medychnoi dopomohy «Hipertenzyvni rozlady pid chas vahitnosti, polohiv ta u pisliapolohovomu periodi». Zatverdzheno nakazom MOZ Ukrainy 21 sichnia 2022 roku №151.

4. Radzynskyi V.E. Akusherskaia ahressyia. – M.: Yzd-vo zhurnala Status Presens, 2011. – 688s.

5. Reznichenko H.I., Bessarabov Yu.M., Potebnia V.Yu., Kovalenko K.I. Efektyvnist preparatu Biolektra Mahnezium Direkt pry likuvalno-profilaktychnykh zakhodakh u vahitnykh z preeklampsiieiu // Zdorove zhenshchynы №6 (102). - 2015. – S. 12-16.

6. Senchuk A.Ya., Krut Yu.Ya., Zabolotna A.V., Doskoch I.O. Hipertenzyvni stany u vahitnykh. Preeklampsiia. Eklampsiia / navchalnyi posibnyk. – K.: Knyha-plius, 2024. – 74 s.

7. Asemi S. et al. Magnesium supplementation affects metabolic status and pregnancy outcomes in gestational diabetes: a randomized, double-blind, placebo-controlled trial. Am J Clin Nutr. 2015 Jul;102(1):222-9.

8. Bullarbo C. et al.: Magnesium supplementation to prevent high blood pressure in pregnancy: a randomised placebo control trial. Arch Gynecol Obstet. 2013; 288(6):1269-74.

10. Grober U., Schmidt J., Kisters K. Magnesium in Prevention and Therapy. Nutrients. 2015 Sep 23; 7(9): 8199-226.

11. Shechter M., Saad T., et al. Comparison of magnesium status using X-ray dispersion analysis following magnesium oxid and magnesium citrate treatment of healthy subjects. 2012; 25 (1):28-39.

УДК: 612.833:612.813:616.83

ЗНАЧЕННЯ РЕФЛЕКТОРНОЇ ДУГИ ДЛЯ МЕДИЦИНИ

Булиніна Оксана Дмитрівна,
магістр, старший викладач
Косенко Катерина Іванівна
здобувачка вищої освіти ІІ медичного факультету
Гиренко Анна Віталіївна
здобувачка вищої освіти ІІ медичного факультету
Харківський національний медичний університет
м. Харків, Україна

Анотація. Рефлекторна дуга являється фундаментальною функціональною одиницею нервової системи та має велике значення для медицини. Вона забезпечує швидку, автоматичну відповідь організму на зовнішні або внутрішні подразники.

У статті досліджується критичне значення рефлекторної дуги для сучасної медицини. Проаналізовано роль рефлекторних дуг, як індикатор цілісності або патології периферичної та центральної нервової системи, у регуляції діяльності організму, у тому числі при діагностиці та лікуванні захворювань нервової системи. Виявлення порушень у будь-якій з її частин (рецептор, аферентний шлях, нервовий центр, еферентний шлях, ефектор) дозволяє точно визначити рівень локалізації пошкодження.

Наведено приклади діагностичні методи клінічного застосування знань про рефлекторні дуги в медицині та її терапевтичний потенціал в реабілітації після пошкоджень нервової системи.

Розглянуто сучасні наукові підходи вивчення ролі рефлекторної дуги, її адаптаційного та діагностичного значення.

Ключові слова: рефлекторна дуга, нервова система, рефлекс, нейромодуляція, електростимуляція.

Актуальність. Рефлекторно дуга являється ключовою ланкою у

забезпеченні зв’язку між рецепторним сприйняттям подразника та відповідною реакцією організму. Розуміння та інтерпретація функціонування рефлекторних дуг є основою клінічної неврології. Саме через поняття «рефлекторна дуга» розкривається механізм передачі, переробки та реалізації нервових імпульсів, які лежать в основі регуляції всіх процесів діяльності в організмі. Рефлекторні реакції забезпечують адаптацію організму до навколишнього середовища, підтримку гомеостазу та реалізацію складних поведінкових процесів [1].

Зростання поширеності судинних, дегенеративних та травматичних уражень нервової системи вимагає методів точної діагностики. За даними ВООЗ, неврологічні порушення є однією з найчастіших причин інвалідності та смертності у світі [2].

Саме неврологічний огляд, що включає в себе оцінку рефлексів, залишається найбільш доступним, швидким та неінвазивним методом первинної діагностики порушень нервової діяльності. Наприклад, у випадках гострих станів (травма, інсульт) швидка оцінка рефлекторного стану критично важлива для прийняття рішення щодо лікування.

Сучасна медицина активно використовує принципи рефлекторних дуг для розробки нових терапевтичних стратегій, наприклад у функціональній електростимуляції та нейромодуляції для відновлення рухових функцій [3].

Таким чином, вивчення рефлекторних дуг дозволяє лікарям оцінювати функціональний стан нервової системи, проводити ранню діагностику порушень та планувати ефективне лікування.

Мета дослідження: аналіз значення рефлекторної дуги для медицини, узагальнення сучасних знань про її структуру, функції та клінічне значення, визначення практичного застосування рефлекторних механізмів у неврології.

Матеріали та методи. Було проведено порівняльно-описовий, індукційний та дедуктивний методи аналізу наукової зарубіжної літератури.

Результати дослідження. Детальний аналіз показує, що ефективність діагностики напряму залежить від особливостей анатомічних та фізіологічних знань про рефлекторну дугу.

Рефлекторні дуги класифікують за кількістю нейронів, за функцією та локалізацією. За кількістю нейронів вони поділяються на: прості (двонейронні, як у випадку з колінним рефлексом) та складні (полінейронні, які залучають проміжні нейрони). За функцією – на соматичні (які регулюють діяльність скелетних м'язів) та вегетативні (які контролюють роботу внутрішніх органів). За локалізацією виділяють спінальні та церебральні рефлекторні дуги [4].

Порушення рефлексу дозволяє лікареві з високою точністю локалізувати ураження. У неврології дослідження сухожильних та шкірних рефлексів є основними методами оцінки стану спинного мозку та периферичних нервів. У терапії вивчення вегетативних рефлексів дозволяє оцінити діяльність серцево-судинної, травної або дихальної системи. У педіатрії аналіз розвитку рефлексів використовується для оцінки дозрівання нервової системи дитини. У хірургії та анестезіології знання про рефлекторні механізми дозволяє запобігати небажаним реакціям під час оперативних втручань [5].

Основний результат полягає в тому, що зміни рефлексів, прямо показують на місце пошкодження нервової системи і являється класичним диференційно-діагностичним критерієм.

Таким чином, *гіпорефлексія* та *арефлексія* вказує на ураження нижнього рухового нейрона (наприклад, при таких захворюваннях як поліомієліт, радикулопатії, синдром Гієна – Барре). *Гіперрефлексія* – ураження верхнього рухового нейрона, що знімає гальмівний вплив на спінальні центри (наприклад, інсульт, розсіяний склероз, травма спинного мозку). Патологічні рефлекси – ураження пірамідного шляху (центрального рухового нейрона) (наприклад, симптом Бабінського, Россолімо, Оппенгейма) [6].

У великому когоротному дослідженні пацієнтів з неврологічним дефіцитом, проведеному у 2020 році (Greenberg, 2020),було підтверджено, що кореляція між повністю відсутнім ахілловим рефлексом та ураженням корінця на рівні S1 або сідничного нерва має діагностичну чутливість понад 85% [8].

Симптом Бабінського (розгинання великого пальця стопи при подразненні підошви) є класичним прикладом використання рефлекторної

дуги. Критично важливим аспектом у діагностиці є вікова фізіологія. У здорової дорослої людини цей полісинаптичний рефлекс гальмується корою головного мозку. При ураженні пірамідного шляху це гальмування зникає, і рефлекс проявляється як прмітивна відповідь, що замикається на рівні спинного мозку. У дітей, особливо до 12-18 місяців, позитивний симптом Бабінського (розгинання пальців) є фізіологічною нормою, а не ознакою патології [9].

Рефлекторні дуги вегетативної нервової системи, на відміну від соматичних, часто є полісинаптичними і використовують як центральні, так і периферичні ганглії для інтеграції нервових імпульсів. Їхня оцінка дозволяє отримати інформацію про функціонування не лише нервової системи, а й внутрішніх органів.

Пупілярні рефлекси – це пряма та співдружня реакція зіниць на світло. Є одним з найбільш клінічно значущих автономних рефлексів. Вони дозволяють оцінити цілісність середнього мозку та моста, а також функцію зорового (II) та окорухового (III) черепних нервів [10].

Рефлекторна дуга виглядає так: світловий подразник → аферентний шлях (зоровий нерв) → претектальні ядра → ядра Едінгера – Вестфаля (середній мозок) → еферентний шлях (парасимпатичні волокна окорухового нерва) → звуження зіниць [11].

Відсутність або нерівномірність пупілярого рефлексу є критичним показником при оцінці коми та вклинення мозку (коли підвищенний внутрішньочерепний тиск стискає стовбур мозку). Фіксовані та розширені зіниці свідчать про ішемію або ураження III пари черепних нервів, що є ознакою високої тяжкості ураження стовбура мозку. Точкоподібні зіниці можуть вказувати на ураження моста або ефект опіоїдних препаратів [12].

Кардіо – вагальні рефлекси – це зміни частоти серцевих скорочень у відповідь на маневри. За допомогою цього рефлексу оцінюють парасимпатичний контроль серця через блукаючий (X пара) нерв. Вони є ключовими для визначення автономної невропатії [13].

Для визначення цього рефлексу використовують такі маневри:

- *Маневр Вальсальви* – при зміні тиску в грудній клітці викликає компенсаторну рефлекторну відповідь, дає змогу оцінити інтегровану функцію вегетативної нервової системи.
- *Тест на глибоке дихання* – оцінка коливань частоти серцевих скорочень у відповідь на вдих/видих, що є прямим показником парасимпатичної функції [13].

Найчастіше ці тести використовують для ранньої діагностики діабетичної автономної нейропатії. Інструментальна оцінка компонентів рефлекторної дуги являється високоточним методом, які кількісно оцінюють кожен компонент рефлекторної дуги [13].

Електронейроміографія – дозволяє точно локалізувати ураження аксонів або мієлінової оболонки, вимірюючи швидкість проведення потенціалу дії по нервах, визначаючи, який елемент рефлекторної дуги уражений [14].

Дослідження Н-рефлексу є електрофізіологічним аналогом моносимпатичного сухожильного рефлексу (наприклад, ахіллового). Механізм його виникнення полягає в тому, що електрична стимуляція аферентних (чутливих) нервових волокон генерує імпульс, який прямує до спинного мозку, синаптично збуджує альфа-мотонейрони та повертається еферентним шляхом до м'яза, викликаючи його скорочення. Клінічно значущим є те, що збільшення латентного періоду Н-рефлексу слугує важливим діагностичним індикатором ураження проксимальних ділянок нервів або спинномозкових корінців. Ця зона є малодоступною для оцінки за допомогою стандартних методів електронейроміографії, що робить дослідження Н-рефлексу особливо цінним інструментом у таких випадках [14].

Одним із перспективних напрямів є модифікація Н-рефлексу на основі оперантного навчання**.** Класичні дослідження Томпсона та Вулпоу (Thompson & Wolpaw, 2014) продемонстрували, що як люди, так і тварини, здатні до довільного контролю амплітуди Н-рефлексу – його свідомого посилення або пригнічення – за умови наявності візуального зворотного зв'язку щодо його величини [15].

Порушення рефлекторної активності часто становлять основу рухових розладів, характерних для таких захворювань, як інсульт та хвороба Паркінсона. Тренування, спрямовані на зменшення гіперрефлексії, можуть сприяти покращенню рухової активності та відновленню балансу. Зокрема, при хворобі Паркінсона цілеспрямована модифікація спінальних рефлексів дозволяє підвищити контроль над рівновагою та координацією рухів [16].

Дослідження F-хвиль дозволяє оцінити провідність проксимальних ділянок рухових нейронів. F-хвиля виникає в результаті зворотного проходження імпульсу по еферентному нейрону до передніх рогів спинного мозку з подальшим поверненням сигналу до м’яза [14].

Таким чином, об’єктивні данні цих досліджень дають змогу не лише встановити клінічний діагноз, а також прогнозувати відновлення функцій нервової системи [13].

Вивчення рефлекторної дуги відкрило нові можливості для медицини. Цей метод передбачає використання електричного подразнення аферентного шляху або рухового нерва для активації м’язів. Такий вплив не лише викликає рух, а й забезпечує сенсорний зворотний зв’язок, необхідний для перенавчання нервових процесів. Технологію застосовують для стимуляції м’язів, робота яких порушена через ослаблення або пошкодження рефлекторних дуг. У результаті це сприяє формуванню нових або зміцненню вже існуючих нервових зв’язків [17].

Нейромодуляція, зокрема методи спінальної модуляції, здійснює безпосередній вплив на спінальні генератори локомоції. Ці генератори представляють собою спеціалізовані нейронні мережі у спинному мозку, що формують основу полісинаптичних рефлекторних дуг, відповідальних за контроль ходьби. Останні дослідження підтверджують високу ефективність такого підходу. Так, у роботі Zimmermann et al. (2023) було продемонстровано, що епідуральна електрична стимуляція специфічних сегментів спинного мозку (L1–S1), де локалізовані центри відповідних рефлекторних дуг, дозволяє моделювати рефлекторну активність у пацієнтів із хронічною параплегією.

Важливо, що завдяки такій стимуляції вдавалося відновити здатність до виконання довільних рухів кінцівками, яка раніше була неможливою. Отримані дані свідчать про те, що зовнішній контроль над рефлекторними дугами має значний потенціал для відновлення рухових функцій [7].

Сучасна медицина розглядає рефлекторну дугу як динамічну, пластичну структуру. Можливість рефлекторної дуги змінювати силу синаптичних зв’язків є основою для відновлення функцій [16].

Також для модуляції патологічних патернів і відновлення рухової функції використовують фізичну терапію [14].

Спастичність є руховим порушенням, ключовою ознакою якого слугує швидкісно-залежне підвищення м'язового тонусу. Цей стан виникає внаслідок гіперзбудливості моносинаптичного стретч-рефлексу, спричиненої втратою гальмівних впливів з вищих відділів центральної нервової системи. Для корекції даного порушення широко застосовується методика повільного розтягування м'яза. Її терапевтичний ефект, ймовірно, пов'язаний з тим, що тривала, низькошвидкісна стимуляція сенсорних рецепторів (м'язових веретен) призводить до інгібування їхньої активності. Як наслідок, відбувається тимчасове зниження збудливості рефлекторної дуги, що сприяє зменшенню м'язового тонусу. Важливо відзначити, що динаміка відповіді залежить від характеру стимулу. На противагу повільному розтягуванню, різкий стретч активує відповідний рефлекс, викликаючи миттєве м'язове скорочення з метою захисту тканин від пошкодження [13]. Таким чином, сучасна фізична терапія ґрунтується на використанні цієї фізіологічної динаміки для перенавчання рефлекторної дуги шляхом зміщення порогу її активації.

У XXI столітті розуміння рефлекторної дуги перейшло від пасивного діагностичного інструменту до активної мішені для інженерної та генетичної терапії. Сучасна неврологія дедалі більше зосереджується не лише на виявленні пошкоджень рефлекторних шляхів, а й на цілеспрямованому відновленні та модулюванні їхніх функцій. Важливу роль у цьому процесі відіграє комп’ютерне моделювання, яке дає змогу створювати біофізично точні моделі

спінальних рефлекторних мереж і центральних генераторів патернів [16].

Тестування **in silico** відкриває нові можливості для дослідження роботи нервової системи. Такі моделі дають змогу проводити віртуальні експерименти, які є неможливими або занадто ризикованими **in vivo**. За їхньою допомогою дослідники можуть моделювати ураження спинного мозку та випробовувати різні терапевтичні стратегії з метою оптимізації відновлення рухових функцій. У перспективі передбачається створення індивідуалізованих моделей на основі персональних даних пацієнтів - зокрема результатів нейровізуалізації та електрофізіологічних досліджень. Такий підхід дасть змогу точно налаштовувати параметри нейромодуляції для досягнення максимально можливого функціонального відновлення [16].

Одним із найбільш захоплюючих напрямків є розробка технологій, що мають на меті відновити зв'язок між мозком і тілом, минаючи пошкоджену ділянку спинного мозку. Це реалізується через інтерфейс мозок – спина, який використовує сигнали, зчитані з кори головного мозку (намір рухатися), і перетворюють їх на електричні імпульси, які доставляються безпосередньо до неушкоджених центральних генераторів патерну та рефлекторних дуг нижче травми (наприклад, епідуральна стимуляція) [18].

Таким чином, замість того, щоб намагатися відновити тисячі ушкоджених аксонів, система використовує збережені спінальні рефлекторні мережі для генерації координованого руху, що є блискучим застосуванням знань про рефлекторну дугу. Ці дослідження вже демонструють значні успіхи у відновленні здатності до ходьби та контролю рухів у пацієнтів із повним хронічним паралічем [18].

На молекулярному рівні рефлекторна дуга є ідеальною мішенню для генної терапії, оскільки вона складається з чітко ідентифікованих типів клітин: сенсорних нейронів, інтернейронів та мотонейронів [19].

Корекція спадкових захворювань – цей напрям має особливе значення для неврології, адже багато генетично зумовлених патологій, зокрема спінальна м'язова атрофія, вражають мотонейрони передніх рогів спинного мозку. У

цьому контексті успіхи генної терапії відкривають можливість точкового втручання в клітини рефлекторної дуги для виправлення патологічних змін. Такий підхід демонструє перспективність використання молекулярних технологій для відновлення функцій нервової системи [20].

У майбутньому очікується широке впровадження технологій редагування ДНК для корекції мутацій, що впливають на функцію інтернейронів та їхню здатність регулювати збудження або гальмування рефлекторних шляхів. Такий підхід відкриває перспективу лікування спастичності та інших порушень рефлекторної активності безпосередньо на рівні молекулярного коду [21].

На основі аналізу сучасних уявлень про рефлекторну дугу можна зробити такі **ключові висновки**:

1. **Фундаментальна роль у діагностиці та фізіології.** Рефлекторна дуга не втратила своєї клінічної значущості, залишаючись базовою функціональною одиницею нервової системи. Її стан є важливим індикатором цілісності та функціонування як периферичних, так і центральних відділів нервової системи, що робить її незамінним інструментом в неврологічній діагностиці.

2. **Еволюція поняття: від жорсткої схеми до динамічної мережі.** Сучасна нейронаука відходить від уявлення про рефлекторну дугу як про статичну та строго детерміновану структуру. Замість цього, вона розглядається як динамічна, пластична та адаптивна система, здатна до перебудови під впливом досвіду, навчання та патологічних процесів.

3. **Нова парадигма в терапії: рефлекторна дуга як мішень для лікування.** Динамічне розуміння рефлекторної дуги відкрило нові горизонти для терапевтичних втручань. Інноваційні підходи, такі як фізична терапія для зменшення спастичності, нейрореабілітаційні технології для відновлення рухових функцій та генна терапія для корекції патологій на рівні мотонейронів, безпосередньо націлені на модуляцію її активності.

4. **Основа для майбутніх медичних проривів.** Постійне поглиблення знань про принципи організації та функціонування рефлекторних дуг закладає

науковий фундамент для розвитку революційних методів діагностики і лікування. Це робить їх перспективною мішенню для подолання широкого спектру неврологічних захворювань, від периферичних ушкоджень до нейродегенеративних процесів.

5. Місток між фундаментальною наукою та клінічною практикою. Таким чином, рефлекторна дуга продовжує бути не лише класичною концепцією, але й живим і актуальним об'єктом дослідження. Її переосмислення є яскравим прикладом того, як фундаментальні відкриття в галузі нейробіології безпосередньо трансформуються в практичні, високоефективні медичні технології.

ДЖЕРЕЛА

1. Medicine. (2023). Components of a Reflex Arc. https://med.libretexts.org/Bookshelves/Anatomy_and_Physiology/Anatomy_and_Physiology_(Boundless)/12%3A_Peripheral_Nervous_System/12.10%3A_Reflexes/12.10A%3A__Components_of_a_Reflex_Arc

2. World Health Organization. (2024). Over 1 in 3 people affected by neurological conditions, the leading cause of illness and disability worldwide. https://www.who.int/news/item/14-03-2024-over-1-in-3-people-affected-by neurological-conditions--the-leading-cause-of-illness-and-disability-worldwide

3. Thompson, A. K., & Wolpaw, J. R. (2014). Operant conditioning of spinal reflexes: From basic science to clinical therapy. Frontiers in Integrative Neuroscience, 8. https://pmc.ncbi.nlm.nih.gov/articles/PMC3957063/

4. Microbe Notes. (2022). Reflex Arc: Components, Types, Mechanism, Examples. https://microbenotes.com/reflex-arc/

5. StatPearls. (2024). Physiology, Spinal Cord. Retrieved from https://www.ncbi.nlm.nih.gov/books/NBK544267/

6. Purves, D., Augustine, G. J., Fitzpatrick, D., Hall, W. C., LaMantia, A. S., McNamara, J. O., & Williams, S. M. (Eds.). (2018). Neuroscience (6th ed.). Sinauer Associates. https://dokumen.pub/neuroscience-sixth-edition-9781605353807-

1605353809-9781605358413-160535841x.html

7. Zimmermann, U., et al. (2023). H-reflex modulation for functional recovery after spinal cord injury. The Lancet Neurology, 22(5), 380–391. https://onlinelibrary.wiley.com/doi/10.1111/bcpt.14042

8. Greenberg's Handbook of Neurosurgery. Tenth Edition.Mark S. Greenberg.

9. Reflex. In: StatPearls. Treasure Island (FL): StatPearls Publishing; https://www.ncbi.nlm.nih.gov/books/NBK519009/

10. Al-Abbadi, M. A., & Al-Abbadi, R. L. Neuroanatomy, Pupillary Light Reflexes and Pathway. StatPearls. Treasure Island (FL): StatPearls Publishing, 2024. https://www.ncbi.nlm.nih.gov/books/NBK553169/

11. Netter F. H. *Atlas of Human Anatomy*. - 8th ed. - Elsevier, 2022. - Plates on “Eye and pupillary reflexes”.

12. Blumenfeld H. Neuroanatomy through Clinical Cases. - 3rd ed. - Oxford University Press, 2022. - Chapter: “Brainstem and Cranial Nerves”.

13. Гайтон А. К., Холл Дж. Е. *Фізіологія людини за Гайтоном і Холлом* [пер. з англ.]. - М.: Ельсевір, 2021.

14. Computational criteria for establishing reflex from plasticity to hardwiring // PMC - PubMed Central. URL: https://pmc.ncbi.nlm.nih.gov/articles/PMC8863401/

15. Thompson, A. K., & Wolpaw, J. R. (2014). *H-reflex conditioning during locomotion in people with spinal cord injury. Journal of Physiology*, *592*(Pt 12), 2683–2696. ttps://pmc.ncbi.nlm.nih.gov/articles/PMC4063654/

16. Chen, Y., Chen, L., Wolpaw, J. R., & Jakeman, L. B. (2020). *Rehabilitation after stroke and spinal cord injury: Plasticity and training-induced recovery of function. Neural Plasticity*, 2020 https://pmc.ncbi.nlm.nih.gov/articles/PMC8863401/

17. Wolpaw, J. R., & Tennissen, A. M. (2001). *Activity-dependent spinal cord plasticity in health and disease. Annual Review of Neuroscience*, *24*, 807–843. https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/11520919/

18. Popovic, M. R., & Keller, T. (2000). *Neuroprostheses for grasping*. https://www.researchgate.net/publication/11262115_Neuroprostheses_for_graspig

19. Gaitanos, T. N., etal. (2021). https://www.researchgate.net/publication/221867711_Aurora_B_controls_kinetocore-microtubule_attachments_by_inhibiting_Ska_ omplex KMN_network_interaction

20. Foust, K. D., et al. (2009). https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/19098898/

21. Doudna, J. A., & Charpentier, E. (2014). https://pmc.ncbi.nlm.nih.gov/articles/PMC8863401/

УДК: 614.2:005.33:005.21

КОНЦЕПТУАЛЬНІ ЗАСАДИ КРЕАТИВНОГО МЕНЕДЖМЕНТУ У РОБОТІ ЛІКАРІВ ПЕРВИННОЇ ЛАНКИ СИСТЕМИ МЕДИЧНОЇ ДОПОМОГИ НАСЕЛЕННЮ

Журавель Володимир Іванович,
д.мед.н., проф.,
Приватний вищий навчальний заклад «Київський медичний університет»,
Коваленко Ольга Олександрівна,
к.н.держ.упр., доцент,
Приватний вищий навчальний заклад «Київський медичний університет»,
Журавель Алевтина Володимирівна,
лікар-офтальмолог,
університетська клініка Київського Національного університету
ім. Т. Шевченко,
Лаврова Оксана Олександрівна,
лікар-дерматолог,
університетська клініка Київського Національного університету
ім. Т. Шевченко,
Момомтюк Ореста Ярославівна,
лікар-рентгенолог, КНП «Центр первинної медико-санітарної допомоги
«Здоров'я+», м. Дубно, Рівненська обл.

Анотація. У статті висвітлені актуальні питання сутності, вимог – рекомендацій, можливостей і бар'єрів імплементації креативного менеджменту (КМ) у практику роботи лікарів закладів/організацій системи охорони здоров'я (СОЗ), що надають кваліфіковану амбулаторну-поліклінічну допомогу (первинну медико-санітарну, консультації, діагностику, профілактику захворювань та ін.), з урахуванням системного, комплексного і компетентнісного підходів, а також власного досвіду.

Доведено, що професійна діяльність лікарів і медичних служб комунальних некомерційних підприємств (поліклінік, відділень, центрів, відомчих клінік тощо), яка поєднує медико-діагностичну, консультативно-експертну та профілактичну роботу з елементами медико-організаційної та

управлінської творчості, є основою:

- оптимізації маршрутизації пацієнтів, що сприяє запобіганню виникненню захворювань або їх своєчасному виявленню, а також ефективному відновленню здоров'я;
- підвищення ефективності функціонування медичної організації (МО) для досягнення визначених стратегічних цілей та завдань;
- удосконалення системи управління персоналом, створення сприятливих умов для розкриття потенціалу працівників, розвитку їхніх професійних та творчих здібностей, формування інноваційних і конкурентоспроможних ідей;
- посилення управління інноваційно-креативними процесами на основі індексу креативності, який визначається за методикою Р. Флоріди за трьома складовими – технології, талант і толерантність [1].

Авторами запропоновано підхід до формування концепції креативного менеджменту у МО системи медичної допомоги населенню (СМДН) як форми управління, спрямованої на пошук, розвиток, стимулювання та використання творчих здібностей працівників на концептуальному та проєктному етапах інноваційного циклу створення нових конкурентоспроможних ідей з надання медичної допомоги (МД) і медичних послуг (МП) населенню.

Актуалізовано проблему розвитку креативного потенціалу менеджменту медичних організацій первинної ланки, що безпосередньо впливає на їхню конкурентоспроможність. Це передбачає розвиток інноваційної діяльності, ініціювання та адекватне реагування управлінсько-лікарського персоналу на зміни через опанування сучасних напрямів: загального менеджменту, управління персоналом, стратегічного, інноваційного та самоменеджменту, а також формування організаційної культури й маркетингового мислення.

Ключові слова: система, креативний менеджмент, інноваційна/креативна діяльність, індекс креативності, медична допомога, медична послуга.

Медичні структури первинної ланки медико-санітарної допомоги

населенню є, передусім, підсистемою у складі складної управлінської та соціальної системи, результативність якої визначається відповідно до її професійної орієнтації та функціональної спрямованості. У цих структурах культура, традиції, репутація й досвід поєднуються з інтересами особистостей (посадових осіб, медичних працівників, пацієнтів) та окремих груп (персоналу, населення). Їх діяльність базується на балансі стимулів й обмежень, жорстких технологічних процесів й інновацій, дисципліни й креативності, нормативних вимог і неформальних ініціатив.

Для забезпечення відповідності діяльності встановленим стандартам, потребам й очікуванням споживачів медичної допомоги та медичних послуг, а також для збереження стабільності, позитивної динаміки розвитку й практичної реалізації державної стратегії України «Здоров'я для всіх!», медичним організаціям необхідно впроваджувати організаційні зміни не лише на основі традиційних управлінських підходів, а й через використання механізмів креативного менеджменту (табл. 1).

Таблиця 1

Механізми реалізації організаційних змін у закладах первинної медичної допомоги на основі загального/традиційного та креативного менеджменту

№ з/п	Концептуальний підхід	Загальний/традиційний менеджмент	Креативний менеджмент
1	Вчить, орієнтує, направляє	Управляти ЗОЗ/МО за науковими підходами, технологіями, правилами, процедурами, стандартами, медичними протоколами	Нестандартному, творчому підходу до управління ЗОЗ, системою МД/МП пацієнтам, населенню
2	Обґрунтовує, розробляє і використовує	Теорії, стилі і схеми моделі управління/керівництва, конкурентної боротьби	Теорії, правила і рекомендації співпраці *(між ЗОЗ, з пацієнтами, громадськістю, гармонізації відносин із стейкхолдерами,)*
3	Дотримується принципів, технологій, механізмів, процедур, тактики і стратегії розвитку	Визначає траєкторію руху ЗОЗ/МО з розв'язання завдань відповідно до цілей і поставленої мети	Розробляє управлінські рішення з позиціонування ЗОЗ/МО у зовнішньому середовищі (*ключові компетенції, стратегічний потенціал тощо)*
4	Формує спрямованість інформаційних потоків	За вертикаллю *(зверху-вниз)*	У будь-якому напрямку
5	Організовує роботу	Індивідуально і в групах	У командах
6	Сприяє моделюванню системи за сучасними методиками і підходами	Системного і ситуаційного підходів, СВОТ-аналізу, АВС-аналізу, ФВА-аналізу, фрагментації дій	Виділення організаційно-управлінських, економічних і психологічних процесів (*цінність медичної послуги*)

7	Визначає основних користувачів інформації	Посадовці, що виконують головні і тактичні функції управління та особи, допущені до участі у процесі інформаційного супроводу ЗОЗ/МО	Всі працівники ЗОЗ/МО, будь-яка група
8	Здійснює управління/ керівництво	Через вплив, владу, мотивацію і стимулювання кадрів/персоналу	Через побудову довіри до керівника ЗОЗ/МО, співробітництво членів трудового колективу, лідерство і розвиток організаційної культури
9	Організовує навчання персоналу	Індивідуальне і дискретне	Групове, тематичне і постійне навчання працівників ЗОЗ/МО (*безперервний професійний розвиток, управління знаннями*)
10	Сповідує концепцію сучасної системи організації і надання МД/МП	Головне якість, яка диференціює МД/МП і дозволяє підвищувати їх технологічність, своєчасність, доступність, ціну	Головним є зниження ціни, а якість МД/МП повинна бути об'єктивно необхідною

Сформовано на основі джерела [2]

Цей підхід дозволяє забезпечити ефективне функціонування медичних закладів у мінливих умовах, підвищити їх конкурентоспроможність, а також створити гнучку систему управління, зорієнтовану на інновації, мотивацію персоналу та якісне забезпечення пацієнтів МД/МП.

В умовах сьогодення функціонування мережі закладів первинної ланки СОЗ України, які надають МД/МП, набуває особливої актуальності впровадження інноваційного й креативного підходів до управління. Це зумовлює необхідність глибшого, комплексного й системного вивчення процесів створення нових ідей, визначення чинників, що впливають на їх формування, а також пошуку шляхів підвищення ефективності управлінської діяльності у цій сфері.

Оскільки КМ виокремився з інноваційного менеджменту (ІМ) у самостійний науково-практичний напрям, із точки зору організації доцільно диференціювати ці два види управління за такими основними положеннями [3]:

- КМ зосереджується на створенні невеликих творчих груп співробітників для формування банку нових ідей, тоді як ІМ спрямований на впровадження найефективніших пропозицій у практику;
- КМ базується на знаннях креативістики – науки про продуктивне колективне розв'язання творчих завдань, тоді як ІМ ґрунтується на інноватиці, що вивчає процеси формування, розробки та поширення нововведень;

- ІМ розглядає інтелектуальний продукт як цілісне, завершене утворення, тоді як КМ – поелементно, як складну систему, що розвивається;
- обидва види менеджменту мають спільний об’єкт – інноваційну діяльність, однак ІМ аналізує її із зовнішнього боку, як завершену стадію, тоді як КМ – з внутрішнього боку, як динамічний процес генерування нових ідей.

На думку Кривокульської Н.М., «креативний менеджмент у закладі охорони здоров’я – це особлива управлінська діяльність, спрямована на активізацію творчого потенціалу медичних кадрів у процесі генерування, пошуку, розвитку, поєднання, оцінювання й відбору креативних ідей з метою реалізації інноваційного розвитку закладу охорони здоров’я та досягнення високих економічних, соціальних і екологічних результатів» [2, с. 431].

Звідси, КМ у медичних закладах є ключовим чинником інноваційного розвитку первинної ланки охорони здоров’я, оскільки сприяє формуванню середовища, орієнтованого на ідеї, ініціативу та творчу взаємодію персоналу, що забезпечує підвищення якості управління та стійкість закладів у сучасних умовах.

З таким підходом визначення сутності креативного менеджменту, оцінюючі й уточнюючі його сутність на прикладі первинної ланки СМДН за адміністративним, системним, функціональним і поведінковим підходами, можна погодитися. А тому, з позицій, наприклад:

- *адміністративного підходу* – це сукупність нормативно-правових, прмусово-спонукальних та інших відносин між керівниками і підлеглими, лікарями і пацієнтами на предмет пошуку креативних ідей, пов’язаних із розв‘язанням медико-діагностичних і соціально-психологічних проблем, подоланням їхніх наслідків;
- *системного підходу* – це цілеспрямована, пізнавально-мотивована діяльність, яка передбачає забезпечення здатності суб’єктів та об‘єктів управління висувати і розвивати нові ідеї з забезпечення доступності, своєчасності і якості МД/МП;
- *функціонального підходу* – це конкретна функція і здатність лікаря,

медичної служби пропонувати і розвивати нові ідеї підвищення якості МД/МП, що набувають форми науково-технологічної інформації, акумулювання нових ідей;

- *поведінкового підходу* – це сукупність конкретних визначально-орієнтованих дій і вчинків керівників/лікарів організації, націлених на акумулювання креативних медико-організаційних ідей, а також стимулювання постійному ініціативно-творчому розвитку як трудового колективу, так його окремих працівників.

Отже, можна стверджувати, що концептуальні засади КМ на первинній ланці медичної допомоги базуються на поєднанні кількох підходів:

- системний підхід – наявність необхідних компонентів для функціонування закладу (кадри, кваліфікація, технології, фінанси, матеріально-технічна база, інформація, принципи тощо);
- ситуаційний підхід – застосування схем і моделей організаційно-управлінської діяльності залежно від конкретної ситуації;
- поведінковий підхід – урахування особистісних характеристик лікарів і пацієнтів у процесі прийняття рішень та організації роботи;
- функціональний підхід – чітке визначення та забезпечення реалізації медичних і управлінських (цілевизначення, організація, прийняття рішень, планування, регулювання, контроль, стимулювання, мотивація тощо) функцій;
- адміністративний підхід – врахування різних форм управління (від авторитарності, охлократії, відомчого етатизму та традиційної ієрархії до холархічних/холакратичних, соціократичних моделей, селф-менеджменту тощо).

Можна стверджувати, що КМ на рівні медичних фахівців первинної ланки є процесом, зорієнтованим на досягнення кінцевої мети – формування креативних рішень для отримання конкурентних переваг і забезпечення інноваційного розвитку. Його завданнями є генерація ідей, їх оцінювання та відбір, а також подальше впровадження в практику роботи МЗ/МО. Для

підвищення ефективності інноваційного циклу необхідне глибше й системно-комплексне дослідження як самого процесу створення ідей, так і механізмів їх впровадження.

Тобто, для ЗОЗ або МО найбільш вагомими результатами креативної діяльності, що безпосередньо впливають на їх конкурентоспроможність, є: створення інновацій через упровадження нових видів МД чи МП, процесів, технологій та ідей; безперервне підвищення їх якості; зростання результативності та ефективності управління і клінічної діяльності; медико-економічне прискорення, тобто досягнення кращих результатів при оптимальних витратах; підвищення організаційної гнучкості та здатності до адаптації у мінливому зовнішньому середовищі.

Креативна діяльність у межах організаційно-управлінської складової може бути розкрита через такі **ключові аспекти управління** [2, 4]:

а) **креативна особистість і група** – управління людським потенціалом, розвиток творчості персоналу, створення умов для самовираження, мотивації та командної взаємодії;

б) **креативний процес (процес генерації нового знання)** – пошук можливостей, створення та відбір нових ідей, їх оцінювання, планування і подальше впровадження у практику;

в) **креативне середовище** – культури, що сприяє творчості: створення сприятливих умов, розвиток лідерства, заохочення до ініціативності, формування довіри та відкритості в колективі;

г) **креативний (інтелектуальний) продукт** – результат творчої діяльності, що характеризується **новизною** та **корисністю** для пацієнтів і СОЗ;

д) **стратегічність** – орієнтація креативних процесів на забезпечення **довгострокових конкурентних переваг** і сталого розвитку медичної організації;

е) **реалізація** – практичне втілення ідей у вигляді нових або удосконалених видів медичної допомоги чи послуг;

є) **прибутковість** – підвищення цінності кінцевого продукту

(МД/МП) для організації шляхом ефективного використання ресурсів;

ж) **соціальний попит** – підвищення цінності кінцевого продукту для **населення, пацієнтів** і **суспільства загалом**, через задоволення їхніх потреб і покращення якості життя.

Звідси, креативна діяльність у ЗОЗ/МО стає не лише інструментом підвищення ефективності управління, а й основою для інноваційного розвитку, формування позитивного іміджу та зростання довіри населення до СМДН.

Імплементація КМ у ЗОЗ/МО вимагає, за результатами практичного досвіду, виявлення як можливостей, так і бар'єрів у процесі його впровадження.

До основних бар'єрів використання КМ в медичній галузі можна віднести такі: низький науково-інноваційний потенціал держави та медичної сфери загалом; недостатня матеріально-технічна база і відсутність необхідної інфраструктури у більшості ЗОЗ/МО; домінування поточних інтересів й орієнтація керівництва на короткострокові результати; низький/недостатній рівень кваліфікації та професійної підготовки персоналу; мала кількість креативних колективів, зумовлена надмірною регламентованістю діяльності; авторитарний стиль управління, що гальмує ініціативу та інноваційність; труднощі у міжсекторній взаємодії між медичними, освітніми, науковими та бізнес-структурами; недосконала законодавча база у сфері інновацій та охорони інтелектуальної власності; відсутність креативної складової у програмах медичної освіти та підготовки управлінців; опір змінам і психологічний страх перед нововведеннями, зокрема через побоювання підвищення відповідальності чи навантаження.

Разом із тим, як можливості, так і бар'єри можуть стати реальними передумовами трансформації, якщо в ЗОЗ/МО буде забезпечено ефективне управління змінами – тобто поступовий перехід організації до нового стану як у внутрішньому, так і у зовнішньому середовищі. До таких змін належать, зокрема, розвиток кадрового потенціалу, підвищення освітнього рівня працівників, і, що вельми актуально, управлінців, переорієнтація стратегічних цілей відповідно до державної політики у сфері охорони здоров'я. При цьому

масштаб змін може бути різним – від локальних (індивідуальних чи командних) до системних (організаційних), що охоплюють увесь колектив.

Отже, реформа первинної ланки надання медичної допомоги і медичних послуг має здійснюватися комплексно – із поєднанням традиційних організаційно- системних підходів та інноваційно-креативного управління. Це дозволить забезпечити поступовий перехід медичних закладів на якісно новий рівень функціонування.

У цьому контексті модель М. Семашка, заснована на профілактичній домінанті

СОЗ, має поступитися місцем новітній змішаній багатоукладній моделі, що поєднує бюджетні та ринкові принципи організації СМДН. Така модель має передбачати:

1. **Поєднання бюджетних і ринкових механізмів фінансування**, що забезпечить стабільність державної підтримки та водночас стимулюватиме ефективне використання ресурсів, конкуренцію і розвиток приватних ініціатив.

2. **Розширення автономії ЗОЗ**, зокрема у питаннях фінансового менеджменту, кадрової політики, вибору форм організації праці та управління.

3. **Запровадження системи КМ,** спрямованої на інноваційне мислення, пошук нових підходів до надання МД, стимулювання ініціативності персоналу.

4. **Інтеграцію принципів стратегічного управління** – визначення довгострокових пріоритетів, формування місії, бачення, стратегічних цілей і показників ефективності діяльності ЗОЗ/МО.

5. **Застосування гнучких управлінських структур** (холакратія, командна модель, проектне управління), які забезпечують швидке прийняття рішень і адаптацію до змін зовнішнього середовища.

6. **Посилення міжгалузевої взаємодії** – співпраця з освітніми, науковими, громадськими та бізнес-структурами для розширення можливостей у сфері інновацій і професійного розвитку кадрів.

7**. Удосконалення кадрової політики** – підготовка управлінців нового типу, розвиток лідерських і комунікативних компетенцій, формування культури

професійної відповідальності, креативності та самоорганізації.

8. **Формування пацієнт-орієнтованої моделі управління**, де головними цінностями є якість, доступність, безпечність і результативність МД/МП.

9. **Цифровізацію управлінських і медичних процесів,** що сприятиме підвищенню прозорості, ефективності та аналітичної спроможності ЗОЗ/МО.

10. **Стимулювання безперервного вдосконалення якості МД чи МП** через впровадження систем моніторингу, оцінювання результатів, мотиваційних програм і зворотного зв'язку з пацієнтами.

11. Інфраструктурну перебудову медичної галузі за системним – комплексним і функціональним підходами з формуванням відповідної мережі і структури ЗОЗ/МО під визначену функцію МД/МП за її рівнями;

12. Науковий супровід розробки, апробації й упровадження нової моделі відомчого і державного управління СОЗ/СМДН на засадах менеджменту [5].

Наведене вище тільки посилює значимість використання КМ у ЗОЗ/МО.

Таким чином, враховуючи сучасні трансформаційні процеси в системі охорони здоров'я/системі медичної допомоги населенню України, креативний менеджмент постає як важливий напрям удосконалення управлінської діяльності закладів охорони здоров'я/медичних організацій.

Його концептуальні засади ґрунтуються на системному, ситуаційному, поведінковому, функціональному та адміністративному підходах, що забезпечують комплексне бачення управління і дозволяють ефективно реагувати на виклики часу.

Запровадження креативного менеджменту сприяє формуванню змішаної моделі організації медичної допомоги/медичної послуги, яка поєднує державні та ринкові механізми, стимулює інноваційність, гнучкість і підвищує конкурентоспроможність медичних закладів/медичних організацій.

ВИКОРИСТАНА ЛІТЕРАТУРА

1. Назарова Г.В. Креативна економіка та менеджмент: навчальний посібник. URL: Г.В. Назарова, Ю.В. Сотнікова. – Харків: ХНЕУ ім. С. Кузнеця,

2018. – 160 с.

2. Організація діяльності закладу охорони здоров’я / нав. посібник за ред. Шкільняка М.М., Желюк Т.Л. – Тернопіль, Крок 2021. – 516 с.

3. Креативний менеджмент: конспект лекцій [Електронний ресурс]: навч. посіб. для студ. спеціальності «Менеджмент»/ Н.І. Ситник. – Київ: КПІ ім. Ігоря Сікорського, 2019. – 143 с.

4. Калюжна О.В. Креативний менеджмент: конспект лекцій. – Миколаїв, 2018. URL: http://dspace.mnau.edu.ua/jspui/bitstream/123456789/5010/1/Kreatyv-yy%20menedzhment.pdf.

5. Білинська М.М. Управління змінами в сфері охорони здоров’я / М.М. Білинська, Т.П.Авраменко. – Київ: Нац. акад. держ. упр. при Президентові України, 2015. – 80 с.

УДК 616.314.17:615.03:616.379

ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ МЕДИКАМЕНТОЗНОЇ КОМПОЗИЦІЇ ПРИ ЛІКУВАННІ ГЕНЕРАЛІЗОВАНИХ ЗАХВОРЮВАНЬ ТКАНИН ПАРОДОНТИТА У ПАЦІЄНТІВ З ЦУКРОВИМ ДІАБЕТОМ ТИПУ 2

Ленігевич Анна Михайлівна
PhD student, асистент кафедри стоматології
Національного медичного університету
імені О. О. Богомольця

Ключові слова: генералізований пародонтит, захворювання тканини пародонта, цукровий діабет, медикаментозна композиція, клінічні дослідження.

Актуальність. Відомо, на цукровий діабет (ЦД) хворіє близько 7.8% світової популяції з стійкою тенденцією до збільшення його поширеностіі, особливо у осіб молодого працездатного віку. У звязку з цим актуалізується проблема вивчення пародонтальної патології в поєднанні з діабетом як у медичному, так і соціальному аспектах. Результати численних досліджень демонструють, що ЦД 2 типу асоціюється з посиленим руйнуванням тканин пародонта, що впливає на якість життя пацієнтів і потребує адекватного лікування захворювань, щоб уникнути загострення метаболічного дисбалансу і генералізованого пародонтита. Для лікарів-стоматологів важливим є покращення ефективності профілактики та лікування хворих на генералізований пародонтит з проявами цукрового діабету.

Мета дослідження. Визначити ефективність використання медикаментозної композиції при лікуванні генералізованого пародонтита у хворих на цукровий діабет типу 2.

Матеріали і методи. Для проведення клініко-лабораторних досліджень була відібрана основна група з 50 хворих на генералізований пародонтит, I-II ступеня, хронічного перебігу на фоні цукрового діабету типу 2, компенсованої

форми, молодого віку (19-44 років). Групу порівняння склали 20 хворих на генералізований пародонтит, I-II ступеня, хронічного перебігу на фоні цукрового діабету типу 2. До контрольної групи увійшли 20 хворих з генералізованим пародонтитом без проявів цукрового діабету чи інших загальносоматичних захворювань.

Комплексне лікування генералізованого пародонтита проводили відповідно до протоколів лікування стоматологічних захворювань затверджених МОЗ України [2004]. Лікування ураження пародонта в основній клінічній групі проводили із застосуванням у комплексній терапії запропонованої медикаментозної композиції.

Для місцевого лікування генералізованого пародонтиту та хронічного періодонтиту у хворих на цукровий діабет застосували медикаментозну композицію, яка складається з гентасепту та левофлоксацину (таблетки тайгерон) замішані ex temporae на 30% розчині альфа-токоферолу ацетату.

Гентасепт 1 г

Тайгерон 0,5 г

Альфа-токоферолу ацетат q.s. до консистенції пасти

Результати. У 34 пацієнтів з генералізованим пародонтитом, I-II ступеня, прояви запалення були незначно виражені. Про це свідчили значення показників PMA та кровоточивості при зондуванні (BOP), які дорівнювали відповідно 42,3±1,1% та 1,5±0,1 балів. Кількісна проба Шіллєра-Писарева становила 1,8±0,1 балів. Патологічна рухомість нижніх фронтальних зубів була I ступеня. Клінічний рівень втрати прикріплення (CAL) становив 1,4±0,14 мм. Гігієнічний стан порожнини рота був у межах задовільного: індекс гігієни OHI-S становив 1,4±0,1 балів.

В основній групі пацієнтів у хворих на генералізований пародонтит, I-II ступеню, хронічного перебігу середнє значення індексу кровоточивості при зондуванні (BOP) з 1,5±0,13 бали до лікування зменшувалося на 22,8% до 0,7±0,1 бали. У пацієнтів групи порівняння у середньому значення індексу кровоточивості при зондуванні (BOP) з 1,5±0,1 балів до лікування

зменшувалося на 15,5% до 1.1±0,1 бали. У пацієнтів контрольної групи у середньому значення індексу кровоточивості при зондуванні (BOP) з 1,6±0,1 бали до лікування зменшувалося на 26,6% до 0,6±0,1 бали.

В основній групі пацієнтів у хворих на генералізований пародонтит у середньому клінічний рівень втрати прикріплення залишився таким, як і до лікування 1,8±0,16 мм. В цілому у пацієнтів групи порівняння у середньому клінічний рівень втрати прикріплення залишився таким, як і до лікування 1,8±0,16 мм. У пацієнтів контрольної групи у середньому клінічний рівень втрати прикріплення залишився таким, як і до лікування 1,7±0,14 мм.

Висновки. Проведене комплексне лікування хворих основної групи, групи порівняння та контрольної групи показало, що лікування хворих основної групи є більш ефективним. Індексна оцінка стану пародонта пацієнтів основної групи практично наближується до даних пацієнтів контрольної групи, тобто осіб без наявного фонового захворювання цукрового діабету. Індексна оцінка стану пародонта пацієнтів групи порівняння поліпшується, але не наближається до стану пародонта пацієнтів контрольної групи. Отримані дані свідчать про ефективність запропонованого лікування хворих на генералізований пародонтит на фоні цукрового діабету основної групи.

ОРТОПЕДИЧНІ УСКЛАДНЕННЯ ВНАСЛІДОК БОЙОВИХ ДІЙ

Олійник Антон Олександрович
кандидат медичних наук, доцент кафедри екстреної та невідкладної медичної допомоги, ортопедії травматології та протезування
Харківський національний медичний університет
м. Харків, Україна
Веснін Володимир Вікторович
кандидат медичних наук, доцент кафедри екстреної та невідкладної медичної допомоги, ортопедії травматології та протезування
Харківський національний медичний університет
м. Харків, Україна
Денисова Дар'я Олександрівна
здобувачка вищої освіти І медичного факультету
Харківський національний медичний університет
м. Харків, Україна

Вступ. Озброєні конфлікти впливають не лише на психічний та соціальний компонент здоров`я, а й на фізичний. Отримати порушення локомоторної системи можуть і військові, і цивільні особи від багаточисленних факторів довкілля. Травмуючись, більшість пацієнтів відновлює свій стан та живе безтурботно, але деякі люди отримали ускладнення та мали несприятливі наслідки.

Ціль роботи. Визначення ортопедичних ускладнень та причин їх виникнення в умовах бойових дій, аналізуючи медичні статті, написані з гарячих точок.

Матеріали та методи. На підставі літературних джерел та статей, було проведено огляд та аналіз щодо даної теми.

Результати та обговорення. Проаналізувавши інформацію, можна зазначити, що труднощі виникають через невдале лікування, порушення гігієнічних норм, байдуже ставлення пацієнта до терапії та реабілітації. Зазначають декілька поширених ортопедичних ускладнень.

Остеомієліт, запальні рани, сепсиси – це є інфекційні ускладнення.

Патологія утворюється через потрапляння збудника у рану в момент ушкодження або в процесі очікування на допомогу. Один з поширених представників цих ускладнень – посттравматичний остеомієліт. Розвиток захворювання відбувається внаслідок мікроорганізму в кістковій тканині, який шляхом відкритого перелому, проникної рани або хірургічного втручання потрапив та поширив запалення. Інфекційні ускладнення загалом діагностують за наявністю постійного болю в кістці, набряку, почервоніння, лихоманки, гнійного виділення, втрати чутливості.

Незрощення кісток є не широко розповсюдженою патологією. Причини її виникнення різноманітні. По-перше, ускладнення може бути отриманим через застосування несправного, брудного апаратного забезпечення, невідповідних за розміром конструкцій. По-друге, неабияку роль в лікуванні має відношення хворого до свого стану. Це може бути вживання алкоголю, паління, використання стероїдних гормонів. По-третє, лікування переломів є довготривалим. Пацієнт має дотримуватися постільного режиму, не робити швидкі та різкі рухи ураженою кінцівкою. Через недоречну зміну положення тіла – кістка може неправильно зростися.

Застосування іммобілізації із зовнішньою фіксацією кінцівки та додаткового знерухомлення суглоба гіпсовими шинами призводить до виникнення контрактур, адже це довготривала терапія.

Такі передумови як, тривале очікування евакуації з місця подій, інфікування ураженої кінцівки, некоректно надана перша домедична допомога, призводять до відтинання кінцівок. Первинна ампутація показана, якщо є подрібнення кістки й нежиттєздатні м’які тканини, пошкодження нервів, тривала ішемія кінцівки з некрозом. Вторинна проводиться при розвитку сепсису, тотальному некрозі, рецидивній кровотечі з великих судин.

Больові синдроми часто виникають при ушкодженні периферичного нерва осколками або вибуховою хвилею, після ампутації. Травма нервової системи може давати біль в будь-якій ділянці тіла. Після ампутації виникає не тільки фантомний біль, а й невропатичний в залишеній кінцівці.

Висновки. Занедбані травми в умовах війни становлять серйозну проблему. На їх виникнення впливає поширеність інфекції в тканини, недоречне застосування апаратного забезпечення, відкладена або неправильно проведена перша медична допомога, ураження периферичних нервів та судин. Все це може призвести до погіршення функцій кінцівки чи її втраті.

УДК: 378.147.091.33-048.63:611

ФОРМУВАННЯ ПРАКТИЧНИХ НАВИЧОК З АНАТОМІЇ ЛЮДИНИ ЗА ДОПОМОГОЮ СИМУЛЯЦІЙНИХ ТЕХНОЛОГІЙ

Процак Тетяна Василівна
к. мед. наук, доцент
кафедра анатомії людини ім. М. Г. Туркевича
Забродський Ігор Сергійович
Філіпчук Альбіна Денисівна
Гуцал Валерія Олександрівна
Студенти III курсу Медичного факультету
Буковинський державний медичний університет
Чернівці, Україна

Анотація. У статті розглянуто значення симуляційних технологій у процесі формування практичних навичок з анатомії людини у студентів медичних закладів освіти. Здійснено аналіз сучасних наукових публікацій, що висвітлюють переваги використання інтерактивних анатомічних платформ, віртуальної та доповненої реальності, 3D-моделювання та цифрових анатомічних столів (Anatomage Table, Complete Anatomy). Встановлено, що симуляційні методи навчання суттєво підвищують якість засвоєння матеріалу, покращують просторове розуміння анатомічних структур, сприяють активному залученню студентів до освітнього процесу, розвитку клінічного мислення та формуванню стійкої внутрішньої мотивації. Водночас підкреслюється важливість поєднання інноваційних підходів із традиційними методами навчання, що дозволяє компенсувати обмеження віртуального середовища, зокрема відсутність тактильного досвіду. Узагальнення результатів досліджень підтверджує високу ефективність симуляційних технологій у медичній освіті та визначає їх як перспективний напрям удосконалення викладання анатомії відповідно до сучасних вимог підготовки майбутніх фахівців.

Ключові слова: анатомія людини, симуляційні технології, медична освіта, 3D-моделювання, віртуальна реальність, практичні навички.

Вступ. У сучасній медичній освіті зростає потреба у вдосконаленні методів викладання, які б забезпечували не лише теоретичне засвоєння матеріалу, а й ефективне формування практичних навичок. Однією з найскладніших і водночас найважливіших дисциплін для майбутніх медиків є анатомія людини – фундамент, на якому базується розуміння будови та функціонування організму [1]. Традиційні методи навчання, зокрема лекції, підручники та робота з анатомічними препаратами, поступово доповнюються сучасними технологічними підходами. Серед них особливу роль відіграють симуляційні технології – інноваційні інструменти, які дозволяють студентам безпечно й ефективно відпрацьовувати практичні навички, моделюючи реальні клінічні ситуації та будову тіла людини. У статті розглядається значення використання симуляцій у вивченні анатомії, їхній вплив на якість підготовки студентів та перспективи впровадження таких технологій у навчальний процес [2].

Мета – проаналізувати можливості та ефективність використання симуляційних технологій у процесі формування практичних навичок з анатомії людини, а також визначити їхній вплив на якість засвоєння навчального матеріалу студентами медичних закладів освіти.

Матеріали та методи. У процесі підготовки статті було здійснено систематичний огляд наукової літератури, присвяченої використанню симуляційних технологій у медичній освіті, зокрема у викладанні анатомії людини. Джерельну базу склали публікації з міжнародних наукових журналів (PubMed, Scopus, Web of Science), а також українських фахових видань, що охоплюють період з 2015 по 2025 рік.

Основну увагу в ході аналізу було приділено дослідженням, які висвітлюють ефективність симуляційних методів у формуванні практичних навичок студентів, а також порівняльний аналіз традиційного та симуляційного підходів до навчання анатомії. Окремий акцент зроблено на ролі віртуальної та доповненої реальності, 3D-моделювання та використанні інтерактивних анатомічних платформ, таких як *Anatomage Table* та *Complete Anatomy*, у

покращенні засвоєння навчального матеріалу. Крім того, розглянуто педагогічні аспекти впровадження симуляційних технологій у навчальний процес, зокрема їхній вплив на мотивацію студентів, активне залучення до навчання та розвиток клінічного мислення.

Методологічною основою дослідження є аналітичний метод, метод порівняння, узагальнення та критичний аналіз наукових джерел. Такий підхід дозволив виявити сучасні тенденції, переваги та обмеження симуляційного навчання в контексті анатомічної підготовки майбутніх медичних працівників.

Результати та обговорення. Огляд наукових джерел засвідчив стабільну тенденцію до активного впровадження симуляційних технологій у процес викладання анатомії людини в медичних навчальних закладах у всьому світі [3]. Розвиток цифрових платформ, технологій віртуальної (VR) та доповненої реальності (AR), інтерактивних симуляторів, 3D-візуалізацій та цифрових анатомічних столів відкрив нові можливості для якісної трансформації навчального процесу [4]. Ці технології дозволяють відтворювати складні анатомічні структури у тривимірному просторі, забезпечуючи глибше розуміння просторових взаємозв’язків між органами та системами людського тіла.

Сучасні дослідження свідчать, що застосування симуляційних технологій суттєво підвищує рівень засвоєння матеріалу, формує стійкі практичні навички та розвиває критичне мислення студентів [5-6]. Наприклад, дослідження 2021 року (Umm Al-Qura University, Саудівська Аравія) показало, що більшість студентів відзначали покращення розуміння взаєморозташування анатомічних структур із використанням 3D Anatomage, понад 89% студентів оцінили це позитивно [7]. Аналогічні результати наведено в роботах дослідників з університетів Канади, Іспанії та Південної Кореї, які відзначають, що навчання з використанням симуляційних технологій сприяє підвищенню точності і швидкості відтворення анатомічних структур, а також зменшенню рівня тривожності під час складання практичних іспитів [8-9].

Деякі автори наголошують, що застосування VR- і AR-платформ

(зокрема, *3D Organon, Complete Anatomy, Human Anatomy Atlas*) сприяє розвитку не лише технічних, а й когнітивних навичок, адже студенти починають краще розуміти функціональні взаємозв'язки між системами організму. Завдяки цьому анатомічні знання легше інтегруються у подальшу клінічну практику, що є ключовою умовою формування цілісного клінічного мислення [10-12].

Особливої уваги заслуговує педагогічний аспект використання симуляцій. Інтерактивність, наочність і можливість вільної маніпуляції віртуальними об'єктами сприяють підвищенню залученості студентів до навчального процесу. Студенти демонструють вищу зацікавленість у самостійному вивченні матеріалу, активніше працюють із цифровими моделями, а також виявляють більшу впевненість у власних знаннях. Такі технології підвищують внутрішню мотивацію, розвивають самоосвітні компетентності та підтримують індивідуалізацію навчання – кожен студент може опрацьовувати матеріал у власному темпі, повторювати складні теми та відпрацьовувати практичні дії без обмежень у часі [13-14].

Разом із тим, результати аналізу літератури вказують і на певні обмеження симуляційного навчання. Зокрема, віртуальні моделі, навіть найдетальніші, не завжди здатні повністю відтворити тактильні відчуття, які виникають під час роботи з анатомічними препаратами. Деякі дослідники зазначають, що надмірна цифровізація може призвести до втрати "відчуття реальності" тканин і структур. Тому більшість фахівців наголошують на необхідності комбінованого підходу, який поєднує традиційні форми навчання (робота з препаратами, муляжами, секційними матеріалами) з використанням сучасних симуляційних технологій. Така інтеграція дозволяє зберегти баланс між теоретичним, візуальним та практичним компонентами навчання [15-18].

Важливим напрямом подальших досліджень є також оцінювання ефективності симуляційного навчання у довгостроковій перспективі – тобто впливу на клінічні результати студентів, їхню успішність у подальших професійних дисциплінах і рівень практичної готовності до роботи з

пацієнтами. Окрему увагу приділяють питанням стандартизації симуляційного навчального контенту, підготовці викладачів до роботи з новими технологіями та забезпеченню технічних ресурсів закладів освіти [19-21].

Таким чином, результати аналізу наукових джерел переконливо свідчать, що симуляційні технології є ефективним інструментом формування практичних навичок з анатомії людини. Вони сприяють глибшому розумінню просторових структур, розвитку аналітичного та критичного мислення, удосконаленню самостійної навчальної діяльності. Водночас поєднання інноваційних цифрових засобів із класичними формами анатомічного навчання забезпечує найвищу результативність освітнього процесу, формуючи висококваліфікованого, технологічно підготовленого та компетентного фахівця у сфері медицини.

Висновок. Аналіз наукової літератури засвідчує, що використання симуляційних технологій у процесі вивчення анатомії людини є ефективним інструментом для формування практичних навичок у студентів медичних закладів освіти. Інтерактивні анатомічні платформи, віртуальна та доповнена реальність, 3D-моделювання не лише покращують візуалізацію анатомічних структур, але й сприяють глибшому розумінню просторових взаємозв'язків у тілі людини. Симуляційні технології забезпечують безпечне та контрольоване середовище для практичного навчання, що особливо важливо в умовах обмеженого доступу до традиційних анатомічних препаратів або клінічних баз. Вони також підвищують рівень мотивації студентів, залучають їх до активного навчального процесу та сприяють розвитку клінічного мислення ще на етапі фундаментальної підготовки. Отже, впровадження симуляційних технологій у викладання анатомії є доцільним і перспективним напрямом удосконалення медичної освіти, що відповідає сучасним вимогам та стандартам підготовки висококваліфікованих фахівців.

СПИСОК ВИКОРИСТАНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

1. Kyryk, K. A., Borys, R. Y., & Mykhalevych, M. M. (2021). Practice of teaching the basic discipline "Human anatomy" to foreign students. *Medical*

Education, (4), 68–72. https://doi.org/10.11603/me.2414-5998.2020.4.11368

2. Лопушняк, Л. Я., Проняєв Д. В., Перебийніс П. П., Сухоносов Р. О., Шкляров А. С. (2023). Використання сучасних педагогічних технологій у викладанні дисципліни «Анатомія людини». *Сучасні педагогічні технології в освіті*, 22(1), 45–52. https://doi.org/10.24061/1727-4338.XXII.1.83.2023.14

3. Elendu, C., Amaechi, D. C., Okatta, A. U., Amaechi, E. C., Elendu, T. C., Ezeh, C. P., & Elendu, I. D. (2024). The impact of simulation-based training in medical education: A review. *Medicine, 103*(27), e38813. https://doi.org/10.1097/MD.0000000000038813

4. Tene, T., Vique López, D. F., Valverde Aguirre, P. E., Orna Puente, L. M., & Vacacela Gomez, C. (2024). Virtual reality and augmented reality in medical education: an umbrella review. *Frontiers in digital health, 6*, 1365345. https://doi.org/10.3389/fdgth.2024.1365345

5. Alharbi, A., Nurfianti, A., Mullen, R.F. *et al.* The effectiveness of simulation-based learning (SBL) on students' knowledge and skills in nursing programs: a systematic review. *BMC Med Educ* 24, 1099 (2024). https://doi.org/10.1186/s12909-024-06080-z

6. Oanh, T. T. H., Thuy, L. T., & Huyen, N. T. T. (2024). The effect of simulation-based training on problem-solving skills, critical thinking skills, and self-efficacy among nursing students in Vietnam: a before-and-after study. *Journal of Educational Evaluation for Health Professions, 21*, 24. https://doi.org/10.3352/jeehp.2024.21.24

7. Alasmari W. A. (2021). Medical Students' Feedback of Applying the Virtual Dissection Table (Anatomage) in Learning Anatomy: A Cross-sectional Descriptive Study. *Advances in medical education and practice*, *12*, 1303–1307. https://doi.org/10.2147/AMEP.S324520

8. Hilleren, I. H. S., Christiansen, B., & Bjørk, I. T. (2022). Learning practical nursing skills in simulation centers - A narrative review. *International journal of nursing studies advances, 4*, 100090. https://doi.org/10.1016/j.ijnsa.2022.100090

9. Sohrabi, Z., Ghasemi, S., Nouri Khaneghah, Z., Barry, A., Zhianifard,

A., & Nosrati, S. (2025). A Scoping Review of Quasi-experimental Studies on Simulation-Based Learning in Medical Education: Trends and Insights from the Last Decade. *Medical journal of the Islamic Republic of Iran*, *39*, 70. https://doi.org/10.47176/mjiri.39.70

10. Baek, S. W., Yeo, T., Lee, H. J., Moon, Y. J., Kim, Y. H., Park, C., Jung, J., Huh, Y., Chin, S. O., Kim, J., & Kim, D. (2024). Systematic analysis of anatomy virtual reality (VR) apps for advanced education and further applications. *Scientific reports*, *14*(1), 31835. https://doi.org/10.1038/s41598-024-82945-z

11. Lilly J. (2022). 3D Organon VR Anatomy. *Journal of the Medical Library Association : JMLA*, *110*(2), 276–278. https://doi.org/10.5195/jmla.2022.1341

12. Walsh, A., O'Brien, R., McGuire, K., & Power, D. (2025). Exploring Virtual Reality as a Tool for Enhancing Teaching and Learning Anatomy to Medical Students: A Feasibility and Acceptability Study. *The clinical teacher*, *22*(5), e70191. https://doi.org/10.1111/tct.70191

13. Wang, Y., Ji, Y. How do they learn: types and characteristics of medical and healthcare student engagement in a simulation-based learning environment. *BMC Med Educ* 21, 420 (2021). https://doi.org/10.1186/s12909-021-02858-7

14. Brierley C, Ellis L, Reid ER. Peer-assisted learning in medical education: A systematic review and meta-analysis. *Med Educ*. 2022; 56(4): 365-373. doi:10.1111/medu.14672

15. Ho, B.H.K., Chen, C.J., Tan, G.J.S. *et al.* Multi-material three dimensional printed models for simulation of bronchoscopy. *BMC Med Educ* 19, 236 (2019). https://doi.org/10.1186/s12909-019-1677-9

16. Vaghela, K. R., Trockels, A., & Carobene, M. (2021). Active vs passive haptic feedback technology in virtual reality arthroscopy simulation: Which is most realistic?. *Journal of clinical orthopaedics and trauma*, *16*, 249–256. https://doi.org/10.1016/j.jcot.2021.02.014

17. Zhang, H., He, Y., Chen, Y., Liu, J., Jin, Q., Xu, S., Fu, X., Qiao, J., Yu, B., & Niu, F. (2021). Virtual Reality and Three-Dimensional Printed Models Improve the Morphological Understanding in Learning Mandibular Sagittal Split Ramus

Osteotomy: A Randomized Controlled Study. *Frontiers in surgery*, *8*, 705532. https://doi.org/10.3389/fsurg.2021.705532

18. Cate, G., Barnes, J., Cherney, S., Stambough, J., Bumpass, D., Barnes, C. L., & Dickinson, K. J. (2023). Current status of virtual reality simulation education for orthopedic residents: the need for a change in focus. *Global surgical education : journal of the Association for Surgical Education*, *2*(1), 46. https://doi.org/10.1007/s44186-023-00120-w

19. Повч, О. А., & Курбанов, А. К. (2025). Оптимізація програм симуляційного навчання для вдосконалення хірургічної освіти в медичних закладах вищої освіти України. *Академічні візії*, (39). вилучено із https://academy-vision.org/index.php/av/article/view/1584

20. Білоус, О. С., Калашченко, С. І., & Гринзовський, А. М. (2025). Технології симуляційного навчання у фізичній терапії у формуванні фахових компетенцій магістрів спеціальності 227 «Терапія та реабілітація». *Rehabilitation & Recreation*, 19(2), 6–13.

21. Курбанов, А. К. (2025). Оцінювання ефективності симуляційного навчання в підготовці хірургів у медичних ЗВО України: аналіз результатів та практичних навичок. *Професійна освіта*, 22, 45–52.

УДК 61

ВПЛИВ БОЙОВОГО СТРЕСУ НА РИЗИК РОЗВИТКУ АРТЕРІАЛЬНОЇ ГІПЕРТЕНЗІЇ СЕРЕД ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ: РІВЕНЬ ІНФОРМОВАНОСТІ

Фельдман Діана Аркадіївна
доктор філософії, асистент
Поваляєв Олексій Андрійович,
Сухоруков Ігор Юрійович,
Заліський Сергій Іванович
Студенти
Харківський національний медичний університет
м. Харків, Україна

Вступ

Артеріальна гіпертензія (АГ) є одним із найбільш поширених серцево-судинних захворювань у світі та належить до провідних факторів ризику розвитку ускладнень, зокрема гострого інфаркту міокарда, інсульту, серцевої і ниркової недостатності.

Для військовослужбовців проблема АГ має особливу актуальність, оскільки їхній організм постійно перебуває під впливом несприятливих чинників, головним з яких є бойовий стрес. Під цим поняттям розуміють сукупність психофізіологічних реакцій, що виникають у відповідь на екстремальні умови служби, загрозу життю, втрату побратимів, перевантаження та хронічне недосипання. У поєднанні з іншими факторами ризику, таких як паління, надмірне вживання кофеїну та алкоголю, відсутність повноцінного відпочинку, бойовий стрес формує умови для розвитку АГ.

Особливе значення має рівень інформованості військовослужбовців про симптоми, профілактику та методи контролю підвищеного артеріального тиску (АТ), адже своєчасне розпізнавання проблеми та правильні дії можуть попередити розвиток ускладнень. Недостатність даних щодо рівня знань військових у цій сфері обумовила актуальність проведеного дослідження.

Мета

Метою роботи було визначення рівня інформованості військовослужбовців щодо впливу бойового стресу на ризик розвитку артеріальної гіпертензії. Дослідження передбачало аналіз знань військових про гіпертензію, її прояви та профілактику, виявлення бар'єрів у контролі артеріального тиску, оцінку готовності військовослужбовців до профілактичних заходів та самоорганізації.

Матеріали та методи

У дослідженні взяли участь 32 військовослужбовці різних вікових груп і термінів служби. Опитування проводилося у формі анонімної онлайн-анкети, що складалася з 21 запитання. Вивчалися соціально-демографічні характеристики, рівень знань про АГ, фактори ризику, симптоми, частота контролю АТ, проходження навчань та інструктажів з профілактики. Методом дослідження став описовий статистичний аналіз із подальшим групуванням результатів у відсотковому співвідношенні.

Результати дослідження

Більшість респондентів – чоловіки віком 21–40 років, половина розпочала службу після 2022 року. Рівень знань про АГ: 34,4 % оцінили його як високий, 25 % – як середній, 31,3 % – як низький, а 9,4 % взагалі не мають жодних знань. Зв'язок між бойовим стресом і підвищенням АТ визнають 61,3 % військових, ще 22,6 % вважають його можливим, а 12,9 % не пов'язують стрес із гіпертензією.

Серед факторів ризику найчастіше називали надмірне вживання кави та енергетиків, куріння алкоголю (71,9 %), травми, контузії та хронічні захворювання (71,9 %), відсутність повноцінного сну відпочинку (62,5 %), постійний стрес і бойові ситуації (59,4 %), нерегулярне харчування (53,1 %), високі фізичні навантаження (43,8%), нестачу психологічної підтримки (25 %).

Знання нормальних показників АТ мають лише 33,3 % опитаних, ще 16,7 % орієнтуються «приблизно», а 33,3 % не знають нормальних значень. Контроль АТ здійснюється нерегулярно: щодня його вимірюють лише 43,8 %,

1–2 рази на тиждень –15,6 %, раз на місяць – 18,8 %, ніколи – 21,9 %. Додатково встановлено, що 53,1 % військових вже проходили навчання чи інструктаж у частині або госпіталі з профілактики АГ, 6,3 % навчалися на онлайн-курсах, 15,6% отримували інформацію лише від медиків, а 25 % взагалі не проходили такого навчання. Симптоми, що можуть бути пов'язані з підвищеним АТ, дуже часто відчувають 53,1 % респондентів, іноді – 9,4 %, рідко – 12,5 %, ніколи – 25 %. При підозрі на підвищений тиск під час служби 56,3 % продовжують виконувати роботу, 15,6 % роблять паузу та відпочивають, 9,4 % вимірюють АТ, а 18,8 % приймають ліки або звертаються до медика.

Рівень знань про симптоми гіпертонічного кризу теж недостатній: лише 43,8 % добре їх знають, 18,8 % – знають лише деякі, 9,4 % чули, але не впевнені, а 28,1 % взагалі не знають. Найчастіше з підвищеним тиском асоціювали головний біль і запаморочення (по 53,1 %), пульсацію в скронях і нудоту (по 56,3 %), шум у вухах (59,4%), задишку, носову кровотечу та біль у грудях (43,8–46,9 %). Дехто помилково відносив до симптомів підвищену температуру або алергічні реакції.

Щодо ідеї коротких «стрес-пауз» (2–3 хв. відпочинку чи дихальних вправ) у польових умовах для профілактики АГ, 51,6 % респондентів підтримали її, 6,5 % – скоріше підтримують, 12,9 % залишилися нейтральними, а 29 % вважають її неможливою.

Більшість військових (46,9 %) переконані, що регулярний контроль АТ в підрозділі має бути обов'язковим, ще 12,5 % – для груп ризику, 12,5 % – нечасто, а 28,1 % вважають це зайвим. Доступ до тонометрів у вільному доступі мають 46,9 % військових, у 15,6% вони є лише в медпунктах, ще 12,5 % мають обмежений доступ, а 25% узагалі не мають можливості вимірювати АТ.

Знання про ліки для зниження АТ обмежені: 53,1 % знають їхні приклади, 9,4 % – лише ті, що їм давали, 15,6 % чули назви, але не впевнені, а 21,9 % не знають жодного препарату. Основними джерелами інформації про АГ є медики частини чи госпіталю (68,8%), особистий досвід і поради колег (50 %), інтернет і соцмережі (34,4 %), офіційні накази й пам'ятки (31,3 %).

Вести простий щоденник контролю АТ готові 46,9 % респондентів, ще 12,5 % – за умов нагадувань, тоді як 21,9 % не готові, а 18,8 % – «скоріше ні».

На питання, що найбільше допоможе зменшити ризик АГ серед військових, 46,9 % респондентів обрали медичну освіту та лекції, 9,4% – психологічну підтримку, 18,8 % – кращу організацію відпочинку, а 25 % – доступність ліків і тонометрів.

На питання про знання впливу алкоголю та паління на ризик розвитку АГ 65,6 % відповіли, що знають і усвідомлюють ризик, 21,9 % – чули, але не дуже впевнені, а 12,5 % не знали.

Висновок

Дослідження показало, що серед військовослужбовців спостерігається недостатній рівень інформованості про артеріальну гіпертензію, її симптоми та профілактику. Більшість опитаних не здійснюють регулярний контроль артеріального тиску, а знання про фактори ризику та медикаменти є фрагментарними. Водночас простежується готовність військових до впровадження регулярних вимірювань, психологічних «стрес-пауз» та освітніх заходів. Отримані дані підтверджують необхідність комплексної програми профілактики артеріальної гіпертензії у військах, яка має включати систематичний медичний контроль артеріального тиску, навчальні інструктажі про симптоми та першу допомогу при гіпертонічному кризі, забезпечення доступності тонометрів і базових медикаментів у підрозділах, а також організацію коротких відпочинкових і антистресових практик у польових умовах. Реалізація таких заходів сприятиме зниженню ризику ускладнень, підвищенню обізнаності військовослужбовців і формуванню культури профілактики серцево-судинних захворювань.

УДК: 617.55-001.7-089.844-06

ПОКАЗНИКИ З'ЄДНУВАЛЬНОЇ ТКАНИНИ ПАЦІЄНТІВ З ДІАСТАЗОМ ПРЯМИХ М'ЯЗІВ ЖИВОТА ТА ГРИЖАМИ ПЕРЕДНЬОЇ ЧЕРЕВНОЇ СТІНКИ В АСПЕКТІ ХІРУРГІЧНОЇ ТАКТИКИ

Цілюрик Віталій Володимирович
Аспірант кафедри нормальної анатомії та фізіології людини
Медичного факультету ХНУ імені В. Н. Каразіна
Гафт Костянтин Леонідович
Д.м.н., доцент кафедри фундаментальної медичної підготовки
II медичного факультету ХНУ імені В. Н. Каразіна
м. Харків, Україна

Анотація. Діастаз прямих м'язів живота (ДПМЖ) є поширеною патологією передньої черевної стінки, що супроводжується порушенням анатомічної цілісності та функціональної стабільності тулуба. Частота розвитку діастазу зростає з віком і залежить від індивідуальних особливостей ремоделювання сполучної тканини, фізіологічного стану, а також впливу факторів ризику, таких як вагітність, ожиріння, повторні хірургічні втручання. У роботі проводився аналіз рівнів фіброгенних факторів, маркерів ремоделювання екстрацелюлярного матриксу та експресії специфічних ключових факторів росту, що відображають стан екстрацелюлярного матриксу і м'язових структур пацієнтів. Встановлено вікові відмінності у співвідношенні колагену I/III типу, активації фіброзу, експресії факторів росту. В тканинах пацієнтів з ДПМЖ було виявлено достовірне підвищення рівнів маркерних білків, що може вказувати на активацію фібротичної і ремоделюючої відповіді в зоні розтягнутої білої лінії живота. Суттєве підвищення рівня факторів росту свідчить про можливу активну перебудову позаклітинного матрикса і посилення продукції колагену, яка характерна для фіброзних процесів, а також пов'язані з активацією фібробластів і проліферацією мезенхімальних клітин, що приймають участь в процесі відновленняя тканин. Виявлено, що тип сітчастого імпланту та індивідуальна імунна реактивність пацієнта можуть значно

впливати на запальну відповідь та ефективність ремоделювання тканин. Отже, комплексна оцінка тканинного стану при ДПМЖ, з урахуванням біохімічного профілю, вікових змін та реакції на алопластичні матеріали, є перспективним напрямом для вдосконалення хірургічних методів лікування та зменшення частоти післяопераційних ускладнень.

Ключові слова: герніопластика, біоптати, фактори росту, маркери ремоделювання, діастаз прямих м'язів живота, відеолапароскопія.

Введення. Діастаз прямих м’язів живота виникає у результаті надмірного розтягнення білкових структур – апоневрозу прямих м’язів живота, які утворюють білу лінію (linea alba). Особливо часто патологія виникає у жінок після вагітності, у спортсменів, людей з ожирінням або після повторних абдомінальних втручань [1, с. 134]. Впровадження лапароскопічних технологій у хірургічну практику суттєво розширило можливості лікування гриж передньої черевної стінки, зокрема діастазу прямих м’язів живота [2, с. 1381]. Незважаючи на переваги мініінвазивного підходу, післяопераційні ускладнення залишаються актуальною клінічною проблемою, що зумовлює необхідність пошуку нових методичних рішень та вдосконалення алгоритмів хірургічного втручання. Якість та довготривалість результатів алопластики значною мірою визначається типом імплантованого матеріалу, його анатомічним розташуванням і способом фіксації [3, с. 12]. Індивідуальні особливості імунної відповіді на сітчастий алотрансплантат є критично важливими факторами, що впливають на локальний перебіг запального процесу та ремоделювання тканин [4, с. 11]. Відомо, що реакція тканин на імплантований матеріал може суттєво варіювати між пацієнтами, визначаючи клінічний перебіг післяопераційного періоду. Особливості запального процесу в зоні імплантації при використанні різних алопластичних матеріалів були предметом дослідження низки авторів [5, с. 44]. У науковій літературі представлені суперечливі дані щодо впливу типу сітчастих імплантів на вираженість тканинної відповіді, що актуалізує потребу в подальших експериментальних та клінічних дослідженнях у цьому

напрямку [6, с. 170]. У зв’язку з цим особливий науковий інтерес становить вивчення біохімічного профілю тканинних змін у зоні діастазу, зокрема показників, що характеризують фібротичну активність, ремоделювання екстрацелюлярного матриксу та стан м’язових структур у різних вікових груп пацієнтів [7, с. 121]. Сучасні дослідження припускають, що причиною рецидиву діастазу або утворення післяопераційних вентральних гриж може бути погана інтеграція рубцевої тканини із сіткою, що спонукає дослідників шукати ефективні методи комбінованого хірургічного лікування [8, с. 4935; 9, с. 22]. Перспективним кандидатом для покращення інтеграції рубцевої тканини із сіткою є автологічна збагачена тромбоцитами плазма (Platelet rich plasma (PRP), яка містить численні цитокіни й фактори росту, які сприяють фізіологічному зростанню й ремоделінгу рубцевої тканини [10, с. 921].

Мета роботи. Дослідити особливості фібротичних, ремоделюючих та міогенних процесів у тканинах передньої черевної стінки у хворих із діастазом прямих м’язів живота шляхом аналізу експресії ключових факторів росту та біохімічних маркерів, що відображають стан екстрацелюлярного матриксу і м’язових структур пацієнтів, прооперованих лапароскопічними методами хірургічного втручання з використанням автологічної збагаченої тромбоцитами плазми (PRP) для покриття сітки.

Матеріали і методи. У дослідження були включені пацієнти із ДПМЖ, яким виконано лапароскопічні реконструктивні втручання з використанням автологічної збагаченої тромбоцитами плазми для покриття сітки. Контрольну групу становили пацієнти без діастазу, оперовані з приводу гриж передньої черевної стінки. У групі аналізу та клінічних спостережень застосовували розроблену нами тактику хірургічного лікування (лапароскопічне втручання із виконанням методики ретромускулорафії і введенням аутологічної плазми, збагаченої тромбоцитами (PRP). Групою контролю слугували препарати сполучної тканини білої лінії живота пацієнтів (5 жінок і 5 чоловіків), які не мали жодних пошкоджень структур передньої черевної стінки і білої лінії живота. Дизайн роботи погоджено з Комісією з питань біоетики медичного

факультету Харківського національного університету імені В.Н. Каразіна (протокол №4 від 12 квітня 2023 року) із висновком про відповідність до вимог морально-етичних норм біоетики згідно правилам ICH/GCP, Гельсінської декларації прав людини (1964), Конвенції Ради Європи по правах людини і біомедицини (1997), а також чинним законодавством України.

Долідження сигнальних молекул і факторів росту було проведено в лабораторії Асоціації біобанків України (м. Харків). В дослідження було включено зразки тканин передньої черевної стінки, отримані під час планових оперативних втручань у пацієнтів з клінічно підтвердженим ДПМЖ основної групи. Забір тканин здійснювали в умовах операційної, після чого, зразки заморажували в рідкому азоті и зберігали при температурі −80°C до проведення аналіза. **Гомогенізація тканин і виділення загального білка:** зразки тканин були попередньо здрібнені і гомогенізовані з використанням системи TissueLyser II (Qiagen, Німеччина) в буфері RIPA (Thermo Fisher Scientific, США), який містив суміш інгибіторів протеаз (cOmplete™, Roche Diagnostics, Швейцарія), що дозволило зберегти цілісність білкових структур. Після центрифугування при 14 000 об/хв на протязі 15 хвилин при 4°C супернатант відбирався для проведення аналізу.

Для отримання плазми, збагаченої тромбоцитарним фактором роста виконували забір 20 мл крові без консерванта з кубітальної вени і ультрацентрифугували її на центрифузі при 50000об. При ультрацентрифугуванні в пробірках отримували кров, яка була розділена на три складові: еритроцити, фібриновий згорток і плазма, яка містить ТФР.

Результати і обговорення. В тканинах пацієнтів з ДПМЖ було виявлено достовірне підвищення рівнів TGF-β1 і TGF-β2. (238,6 ± 31,4 і 112,5 ± 18,2 відповідно) в порівнянні з контролем ($P < 0,001$ і 0,004), що може вказувати на активацію фібротичної і ремоделюючої відповіді в зоні розтягнутої білої лінії живота. Суттєве підвищення рівня CTGF (connective tissue growth factor) в дослідній групі порівняно з групою контролю (< 0,001) також свідчить про можливу активну перебудову позаклітинного матрикса і посилення продукції

колагена, яка характерна для фіброзних процесів. Достовірне (P = 0,007) підвищення рівня PDGF-BB в тканинах пацієнтів досліджуваної групи у порівнянні з контролем, на наш погляд, пов'язані з активацією фібробластів і проліферацією мезенхімальних клітин, що приймають участь в процесі відновленняя тканин. На відміну від інших досліджуваних факторів роста, рівень ідентичний ступінь ангіогенезу в тканинах пацієнтів обох досліджуваних груп. Таким чином, у пацієнтів з ДПМЖ відмічено суттєве підвищення експресії TGF-β1, TGF-β2, CTGF і PDGF-BB, що може свідчити про активацію фіброзних і ремодулюючих процесів в області пошкодженої сполучної тканини. VEGF не продемонстував значущіх відмінностей між групами, що вказує на те, що судинна регуляція не є ключовою відмінністю між тканинами при наявності або відсутності діастаза.

Висновки. Таким чином, відеолапароскопічні втручання слід розглядати як провідний метод хірургічного лікування діастазу прямих м’язів живота та гриж передньої черевної стінки. Застосування методики локального введення PRP до зони пластики передньої черевної стінки ініціює каскад молекулярно-біохімічних реакцій, що сприяють активації регенераторних механізмів, зокрема проліферації фібробластів, синтезу колагену I типу та підвищенню експресії факторів росту (TGF-β, VEGF, FGF). У сукупності ці процеси оптимізують загоєння тканин, забезпечують якісне ремоделювання екстрацелюлярного матриксу та знижують ризик формування післяопераційних рецидивів у віддаленому періоді.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ:

1. Панчук О.В. Хірургічне лікування хворих з косметичними дефектами передньої черевної стінки, вентральними грижами та ожиріння I-II ступеня: дис. на здобуття наук. ступеня канд. мед. наук за спец. 222 «Медицина» / Панчук Орест Вікторович. – Київ, Нац. мед. ун-т ім. О.О. Богомольця МОЗ України, 2021. – 187 с.

2. Kler A, Wilson P. Total endoscopic-assisted linea alba reconstruction

(TESLAR) for treatment of umbilical/paraumbilical hernia and rectus abdominus diastasis is associated with unacceptable persistent seroma formation: a single centre experience. Hernia. 2020. 24(6):1379-85.

3. Грубнік В.В. Сучасні методи хірургічного лікування великих вентральних гриж із відновленням функції м'язів передньої черевної стінки / В.В. Грубнік, Н.Д. Парфентьєва, Р.С. Парфентьєв // Шпитальна хірургія. Журнал імені Л. Я. Ковльчука. – 2016. – № 2. – С. 10–16.

4. Лисенко Р.Б. Алопластика складних дефектів черевної стінки: автореф. дис. на здобуття наук ступеня д-ра мед. наук 14.01.03 / Лисенко Руслан Борисович. – Київ: Нац. Мед. акад. післядипл. освіти імені П. Л. Шупика МОЗ України, 2017. – 39 с.

5. Гнатюк Є.Л. Динаміка показників колагену I і III типів при грижах передньої черевної стінки у чоловіків різного віку / Є.Л. Гнатюк, В.М. Ємець, А.В. Самойленко // Український морфологічний альманах. – 2020. – 18(4), 44–48.

6. Хіміч С.Д. Морфологічна характеристика тканинних перебудов при алопластиці та комбінованій герніопластиці у експерименті / С.Д. Хіміч, В.І. Корнійчук // Актуальні проблеми сучасної медицини: Вісник Української медичної стоматологічної академії. – 2021. – Т.21, 4(76). – С. 169-172.

7. Воровський О. О. Прогнозування розвитку, лікування та профілактика дефектів черевної стінки у хворих похилого та старечого віку: дис. … д-ра мед. наук : 14.01.03 / Воровський Олег Олегович; Вінниця: Вінниц. нац. мед. ун-т ім. М. І. Пирогова, 2019. – 448 с.

8. Mommers EHH, Ponten JEH, Al Omar AK, de Vries Reilingh TS, Bouvy ND, Nienhuijs SW. The general surgeon's perspective of rectus diastasis. A systematic review of treatment options. Surgical Endoscopy. 2017;31(12):4934-4949. DOI: 10.1007/s00464-017-5607-9.

9. Makyeyeva L, Frolov O, Aliyeva O. Morphometric Changes in Rat Periwound Skin During Healing of Excisional Wounds After Exposure to Chronic Social Stress. *Innovative Biosystems* and Bioengineering. 2025; 9(1):13–25. DOI:

10.20535/ibb.2025.9.1.310092.

10. Anestiadou E, Kotidis E, Abba Deka I, Tatsis D, Bekiari C, Loukousia A, Ioannidis O, Stamiris S, Zapsalis K, Xylas C, Siozos K, Chatzianestiadou C, Angelopoulos S, Papavramidis T, Cheva A. Platelet-rich therapies in hernia repair: a comprehensive review of the impact of platelet concentrates on mesh integration in hernia management. Biomolecules. 2024;14(8):921. DOI: 10.3390/biom14080921.

УДК: 612.017.1:616-053.31-092.9

АНАЛІЗ ПОПУЛЯЦІЙ ТА СУБПОПУЛЯЦІЙ ЛІМФОЦИТІВ У НОВОНАРОДЖЕНИХ ІЗ НЕДИФЕРЕНЦІЙОВАНОЮ ДИСПЛАЗІЄЮ СПОЛУЧНОЇ ТКАНИНИ.

Чумак Ольга Юріївна
асистентка кафедри мікробіолоогії, вірусології,
медичної фізики та медичної інформатики
Луганський державний медичний університет
аспірантка кафедри педіатрії, неонатології, дитячих
інфекційних хвороб, імунології та алергології
НУОЗ України ім. П. Л. Шупика (м. Київ)
Шабельник Олег Іванович
доцент кафедри мікробіології, вірусології, медичної
фізики та медичної інформатики
Луганський державний медичний університет
м. Рівне, Україна
Богданець Олександра Анатоліївна
здобувачка вищої освіти медичного факультету
Луганський державний медичний університет
м. Рівне, Україна

Анотація. Синдром недиференційованої дисплазії сполучної тканини є розповсюдженим захворюванням із прогресуючим перебігом та резистентністю до стандартного лікування. Даний синдром виявляється у 35,0% – 70,0% дітей за результатами досліджень різних авторів [3, 4, 5]. Особливістю даного захворювання є те, що прояви зустрічаються у більш старшому віці дітей, це створює складність у ранньому диференціюванні дисплазії сполучної тканини у новонароджених. Проведено обстеження 122 новонароджених, які поділено на дві групи: основна група (n=82) – діти з 2-ма або більше антропометричними маркерами НДСТ та група контролю (n=40) – діти без антропометричних маркерів НДСТ, визначено імунологічні показники крові та встановлено кореляцію між змінами даних показників і виникненням НДСТ, а також визначення сприятливості НДСТ на імунологічні показники новонароджених

дітей.

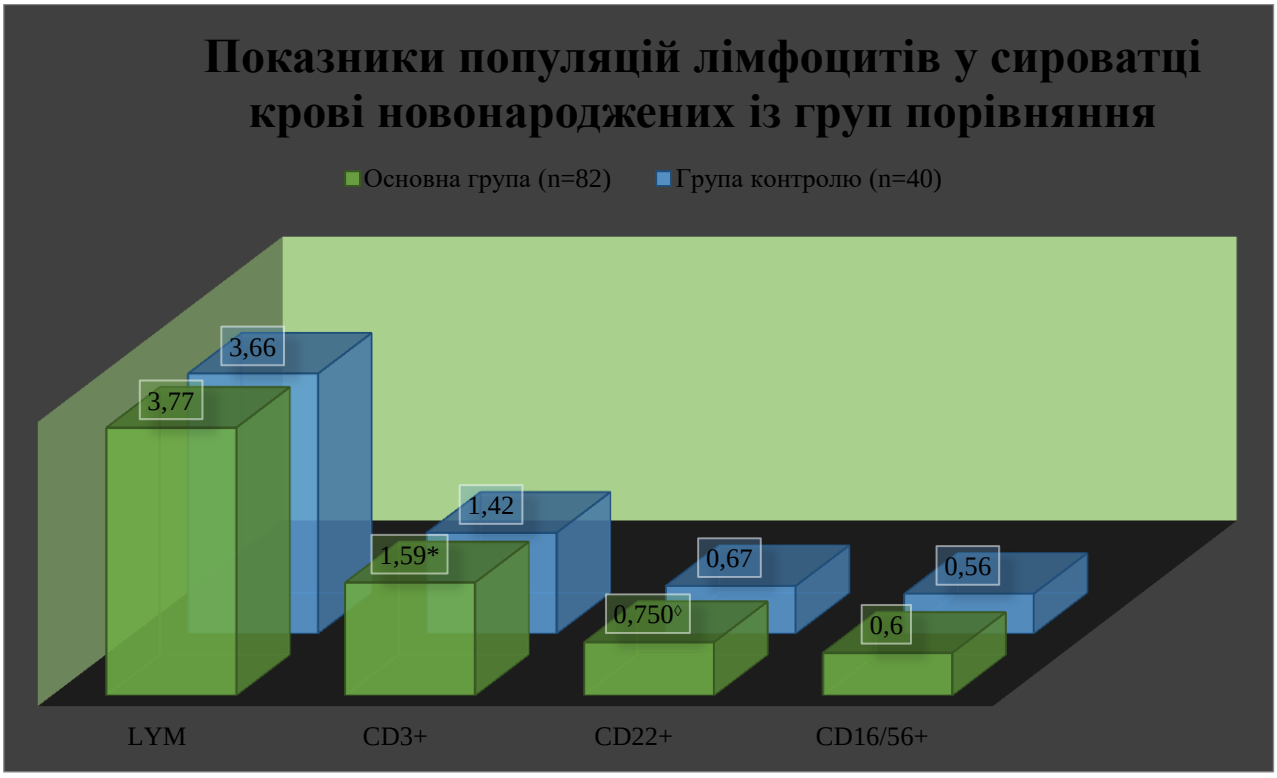
Ключові слова: недиференційована дисплазія сполучної тканини, популяції лімфоцитів, субпопуляції Т-лімфоцитів, імунітет, рання діагностика.

Недиференційована дисплазія сполучної тканини (НДСТ) визначається як стан, що характеризується серологічними ознаками аутоімунітету та появою клінічних симптомів, що свідчать про системні аутоімунні захворювання, але не відповідають загальноприйнятим критеріям захворювань сполучної тканини (ЗСТ) [1]. В порівнянні з іншими системними аутоімунними захворюваннями, які офіційно класифіковані ревматологічними товариствами та мають постійний переогляд відповідно сучасних світових даних, НДСТ є досить вузькою темою щодо дослідження та обговорення. Таким чином, за недостатності даних, лікарі можуть диференціювати ранні прояви серйозних системних аутоімунних захворювань як НДСТ. Літературні дані у світі вказують, що до 30% НДСТ можуть перетворитися на певні аутоімунні захворювання через кілька років після встановлення діагнозу.

Метою даного наукового дослідження було провести співставний аналіз популяцій лімфоцитів та субпопуляцій Т-лімфоцитів у сироватці крові новонароджених та визначити кореляцію між змінами показників та виникненням недиференційованої НДСТ.

Дане дослідження було проведено в пологових стаціонарах м. Рубіжного та м. Лисичанська Луганської області (Україна). Було обстежено 122 новонароджених, з них доношених дітей – 79, передчасно народжених – 43 дитини. В ході наукової роботи проведено імунологічне дослідження крові, визначення показників популяцій лімфоцитів та субпопуляцій Т-лімфоцитів ($10^9/л$) у новонароджених з дисплазією сполучної тканини. В межах науково-дослідної роботи з числа обстежених дітей було сформовано дві групи: основна група – діти з 2 та більше антропометричними маркерами НДСТ (N=82) та контрольна група – діти без антропометричних маркерів НДСТ (N=40).

Проаналізовано наступні показники популяції лімфоцитів у сироватці крові новонароджених: Т лімфоцитів (CD3+), (10^9/л) В-лімфоцитів (CD22+), (10^9/л) Т-кілерів (CD16/56+), (10^9/л) та проведено порівняння даних показників між основною та контрольними групами (мал.1).

Мал. 1. Показники популяцій лімфоцитів у сироватці крові новонароджених із груп порівняння (10^9/л)

Примітки: * – достовірність різниці між групами на рівні $p<0,05$ за критерієм Манна-Вітні; ◊ – достовірність різниці між групами на рівні $0,05<p<0,1$.

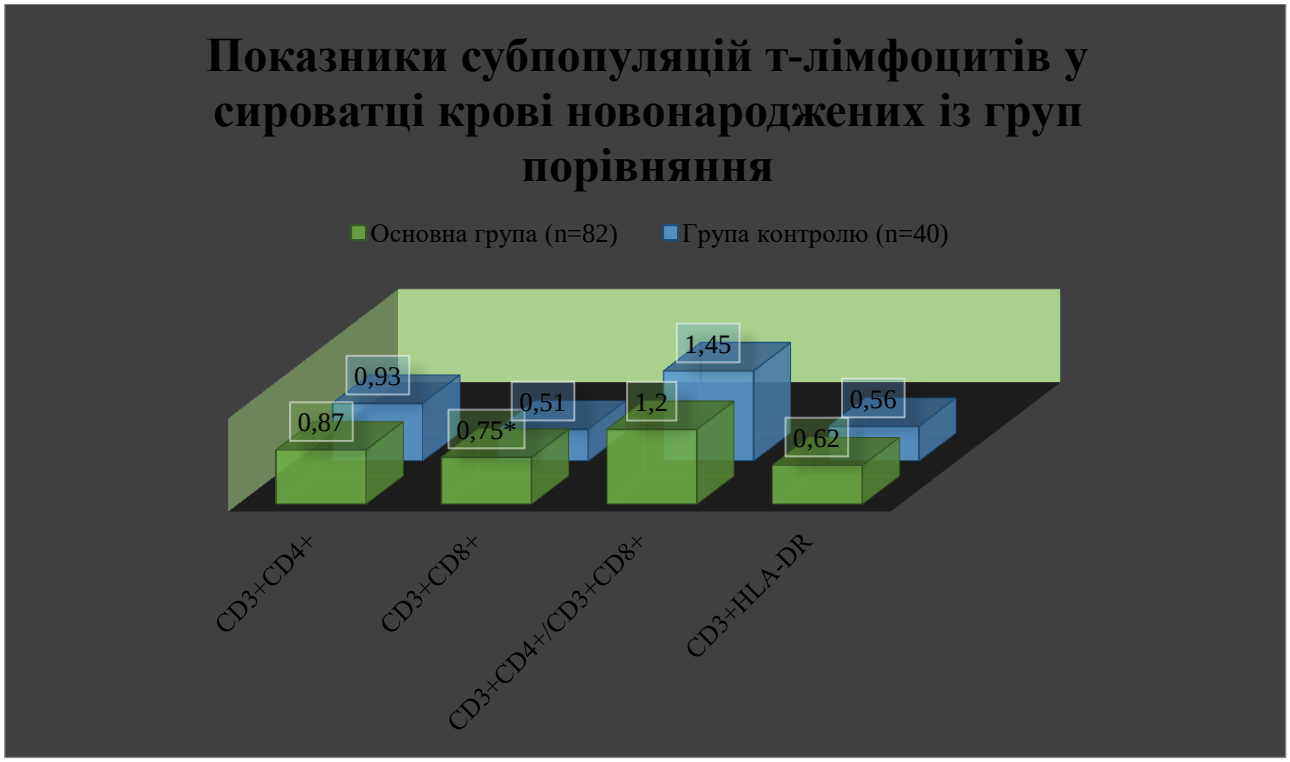
Встановлено кореляцію між показниками Т-лімфоцитів (CD3+) у сироватці крові новонароджених між основною групою та групою контролю. У новонароджених основної групи Медіана (Me) CD3+ мала значення 1,59. У новонароджених групи контролю Me CD3+ мала значення 1,42. Кореляція між цими показниками є статистично значущою.

Між іншими показниками популяцій лімфоцитів у сироватці крові, а саме:

В-лімфоцитів (CD22+), Т-кілерів (CD16/56+) між основною та

контрольною групами кореляції не встановлено.

Проаналізовано наступні показники субпопуляції Т-лімфоцитів у сироватці крові новонароджених: медіани (Me) Т-хелперів (CD4+),(10^9/л), Me цитотоксичних Т-лімфоцитів (CD8+),(10^9/л), Me активованих Т-лімфоцитів (HLA), (10^9/л) проведено порівняння даних показників у відношенні між собою, між основною групою та групою контролю (мал.2)

Мал. 2 Показники субпопуляцій Т-лімфоцитів у сироватці крові новонароджених із груп порівняння (10^9/л)

Примітки: * – достовірність різниці між групами на рівні p<0,05 за критерієм Манна-Вітні.

Групи дослідження відрізнялись за наступними показниками:

CD3+CD8+ – Т-лімфоцити цитотоксичні, в основної групи даний показник становив 0,75, в групи контролю даний показник становив 0,51, що вказує на кореляцію з НДСТ та є статистично значущим показником.

Між іншими відношеннями показників субпопуляцій Т-лімфоцитів у сироватці крові, а саме: Т-хелперами (CD3+CD4+), відношення Т-хелперів до цитотоксичних Т-лімфоцитів (CD3+CD4+/CD3+CD8+), а також CD3+HLA-DR

між основною та контрольною групами кореляції не встановлено. НДСТ є станом, що розвивається, з можливим прогресуванням до інших форм ДСТ, іноді з тяжкими проявами, які передбачають застосування терапії другої лінії. Однак повне одужання ДСТ може спостерігатись і зовсім незначного відсотка пацієнтів, саме тому надзвичайно важливим є знайти способи ранньої диференціації, діагностики даного захворювання із подальшим лікуванням.

Висновки:

1. Згідно з результатами аналізу показників популяції лімфоцитів у сироватці крові новонароджених встановлено кореляцію між показниками Т-лімфоцитів (CD3+), що свідчить про значущість даного показника щодо НДСТ.

2. Згідно з результатами аналізу показників субпопуляції Т-лімфоцитів у сироватці крові новонароджених встановлено кореляцію між показниками цитотоксичних Т-лімфоцитів між основною групою та групою контролю, що має статистичну значущість і може стати маркером у ранньому виявленні НДСТ у новонароджених.

3. Встановлено, що синдром недиференційованої дисплазії сполучної тканини є несприятливим чинником щодо імунологічних змін у новонароджених.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ:

1. Ciancarella, C., Ceccarelli, F., Picciariello, L. et al. Evolutionary trajectory of undifferentiated connective tissue disease and impact of 2019 EULAR/ACR systemic lupus erythematosus classification criteria: insights from a longitudinal study. Clin Exp Med 25, 134 (2025). [https://doi.org/10.1007/s10238-025-01668-1]

2. Rubio, J., Kyttaris, V.C. Undifferentiated Connective Tissue Disease: Comprehensive Review. Curr Rheumatol Rep 25, 98–106 (2023). [https://doi.org/10.1007/s11926-023-01099-5]

3. Caterina Serena, Sara Clemenza, Serena Simeone, Sara Zullino, Serena Ottanelli, Marianna Pina Rambaldi, Silvia Vannuccini et al. Undifferentiated

Connective Tissue Disease in Pregnancy: A Topic Yet to be Explored (2022) [DOI: 10.3389/fphar.2022.820760]

4. Chumak OYu, Volokha AP. Peculiarities of humoral immunity parameters in newborns with markers of undifferentiated connective tissue dysplasia. Modern Pediatrics. Ukraine. 6(142): 6-14. (2024). [doi: 10.15574/SP.2024.6(142).614.]

5. Hoover-Fong, J.E., Schulze, K.J., Alade, A.Y. et al. Growth in achondroplasia including stature, weight, weight-for-height and head circumference from CLARITY: achondroplasia natural history study – a multi-center retrospective cohort study of achondroplasia in the US. Orphanet J Rare Dis 16, 522 (2021). [https://doi.org/10.1186/s13023-021-02141-4]

ГЛОБАЛЬНА ЕПІДЕМІОЛОГІЯ ХВОРОБИ ГОШЕ: ОНОВЛЕНИЙ СИСТЕМАТИЧНИЙ ОГЛЯД ТА МЕТА-АНАЛІЗ

Ячмєньова Еліна Сергіївна
Данько Юлія Сергіївна
Здобувачі вищої освіти 4 курсу, 2 медичного факультету групи 2-21-024
Харківський національний медичний університет, м. Харків, Україна
Науковий керівник:
Орловська Катерина Володимирівна
асистент кафедри епідеміології ХНМУ
Харківський національний медичний університет, м. Харків, Україна

Актуальність: Хвороба Гоше – захворювання з низькою частотою, проявом якого є накопичення лізосом, в яких характерна наявність дефіциту фермента глюкоцереброзидази. В наслідок, чого відбувається накопичення, глюкоцереброзиду в фагоцитарних клітинах. Хоча ця патологія рідко зустрічається, вплив для пацієнтів значний,ураження органів-мішеней, таких як: селезінка, печінка, кістковий мозок. Проявами якого будуть, неврологічні симптоми та підвищений риз ускладнень. Для ранньої діагностики та характеристики, також розробки стратегій для його лікування,планування ресурсів лікарень, і також критично необхідна визначення поширеності патології, саме на глобальному рівні.

Мета: Ми провели систематичний огляд літератури та доступні результати досліджень з захворюваності хвороби Гоше. Оновивши та систематизувавши ці статті, ми змогли оцінити її поширеність серед населення, частоту виникнення певних форм хвороби та провели огляд вікових груп, які найбільш сприятливі до неї.

Ключові слова: хвороба Гоше, замісна ферментна терапія, епідеміологія, поширення, лізосомне порушення.

Матеріали та методи: Для систематичного огляду та проаналізували наукові публікації з медичної бази даних PubMed за період останніх 5 років, з

2020 по 2025 рр. включно, Вибрані нами дослідження містили в собі такі дані: поширеність, частоту, форми хвороби Гоше та їх клініку. Дослідження були проведені за допомогою таких методів, як: мета-аналіз, оцінка гетерогенності, розрахунок в 95% довірчих інтервалів.

Результати: У 2020 році Kini J.R. et al., в цьому дослідженні був описаний клінічний випадок пацієнта, який страждав на хворобу Гоше та таласемію, одночасно. Виявлено гематологічні симптоми, які харакектерні для таласемії, тому вони затруднювала діагностику хвороби Гоше. Диференціальна діагностика з генетичний аналізом, грають вирішальну роль для своєчасної діагностики даної патології [1]. Ми можемо, спостерігати,що комплексний підхід для постановки діагноза, і зменшити помилок в його діагностиці, а також є вагомим внеском для призначення ефективної терапії. Також висвітлюється, підвищення рівня обізнаності медичних працівників, про комбінації таких рідких патологій. Приходимо до висновку, що такий підхід до терапії з цим захворюваннями, є найбільш ефективним.

У 2022 році Sevittz H. et al., проведений огляд літератури про поширеність та захворюваності хвороби Гоше в різних країнах.Завдяки цьому огляду, та отриманим результатам ми можемо зробити висновок таку, що показники народжуваність коливаються від 0,39 до 5,80 на 100 000 новонароджених, тоді як інші змінюються від 0,70 до 1,75 на 100 000 новонароджених. Відмінності по регіонах зумовлені, за наявності генетичних мутацій, також впливає обізнаність медичного персоналу та доступність основних методів в діагностиці хвороби Гоше. Тому, що для точного епідеміологічного контролю, необхідні конкретні діагностичні критерії та надійність систем реєстрації клінічних випадків захворювання Гоше [2].

У 2022 році Chida R.et al., виявили випадок летальної перинатальної хвороби Гоше 2 типу. Були наявні: тяжкі неврологічні, вісцеральні симптоми в перші хвилини після народження, які стрімко прогресували. Виявили, що ферментна замісна терапія, проявляє ефективність, тільки для вісцеральних симптомів,коли неврологічні симптоми залишалися некомпенсованими. В

дослідженні зазначається, своєчасність лікування з паліативною тактикою для зменшення проявів та прогресування симптомів та покращення якості життя [3]. Генетичний скринінг сімей, конче необхідний для ранньої діагностики ризиків та попередження розвитку патологій. Консолідуючи, цей клінічний випадок, можна сказати, що сучасні терапевтичні стратегії є недостатніми, тим самим маємо негативний прогноз в діагностиці та лікування перинатальних патологій.

У 2023 році Wang M. et al., здійснили аналіз 18 досліджень з 15 країн світу. Дослідили поширеність та частоту випадків народження з хворобою Гоше. Коефіцієнт поширеності складав у 0,9 випадків на 100 000 населення, тоді як частота у 1,5 випадків на 100 000 населення. З цього витікає висновок що, I тип є поширеною формою, тоді як інші форми: II і III типи будуть доволі рідкими. Тому можемо, спостерігати помірну регіональну невідповідність даних, що свідчити про необхідність стандартизації за допомогою методів оцінювання [4].

У 2025 році Nguyen Y. et al., розглянули 706 випадків хвороби Гоше в період з 1980 по 2024 рік включно. Виявили, в щорічній захворюваності становить 0,21 випадку на 1 мільйон населення. Тип I зустрічається з такою частотою 0,61 на 100 000 населення, тип III має частоту 0,05 на 100 000 населення. Смертність з типом III сягала 16,23 % тобто вища, ніж за типом I (0,70 %), що демонструє на важчий перебіг патології. Замісна ферментна терапія, демонструє високу ефективність при лікуванні. [5]

В Україні ж офіційно зареєстровані випадки, щодо епідеміології хвороби Гоше відсутні. На даний момент, також відсутній і національний реєстр пацієнтів із цією патологією. Про поширеність, ми можемо сказати, лише на поодиноких випадках. Із-за цього клінічна картина в цьому регіоні недостатня, для покращення терапевтичної стратегії, низьку обізнаність медичних працівників та обмежений доступ до повної діагностики захворювання теж не можна виключати. Створення системи реєстрації випадків хвороби Гоше, дозволить значно покращити моніторинг і планування стратегій лікування та

ресурсів лікарень, для ефективної боротьби в Україні з цим захворюванням.

Висновки:

Проаналізувавши всю надану інформацію з доступних нам джерел, можуть свідчити про те, що це захворювання є дійсно рідким та спадковим. Поширеність і частота народження з цією патологією, напряму залежить від регіону де вони народилися.

За формами, провідною, є тип I, тоді як II та III позначаються більш тяжчими симптомами, внаслідок чого більш, високий відсоток смертності та без ефективність, стандартних схем лікування. Щоб покращити прогноз, важливе значення мають діагностика на ранніх етапах захворювання, комплексний підхід до лікування та генетичний скринінг та психологічна підтримка пацієнтів.

Наш аналіз вияв потребу і в подальших дослідженях для з'ясування повної картини, глобальної епідеміології хвороби Гоше, яка стане у нагоді для оптимізацій стратегій лікування незалежно від форми захворювання.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ:

1. Thalassaemia Trait with Gaucher Disease: A Diagnostic Dilemma Jyoti Ramnath Kini, Saraswathy Sreeram, Anupama Hegde, Sowmini Kamath, Radha Ramachandra Pai 2020 Sep 1. https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/29207722/

2. Baseline characteristics of 32 patients with Gaucher disease who were treated with imiglucerase: South African data from the International Collaborative Gaucher Group (ICGG) Gaucher Registry H Sevittz 1, F Laher, S T Varughese, M Nel, A McMaster, B F Jacobson 2022 Feb 2 https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/35140000/

3. Perinatal lethal Gaucher disease: A case report and review of literature Rie Chida 1, Masaru Shimura 2, Yu Ishida 2, Yusuke Suganami 2, Gaku Yamanaka 2023 Febhttps://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/36220738/

4. Global Epidemiology of Gaucher Disease: an Updated Systematic Review and Meta-analysis Meimei Wang 1, Fengqin Li 1, Jing Zhang 2, Cheng Lu 3,

Weijing Kong 2023 May 1 https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/35867706/

5. Epidemiology of Gaucher Disease in France: Trends in Incidence, Mortality, Management, and Complications Over Three Decades Yann Nguyen, Maxime Beydon, Karima Yousfi, Samira Zebiche, Dalil Hamroun, Anaïs Brassier, Samia Pichard, Laure Swiader, Thierry Billette de Villemeur, Bénédicte Héron, Florence Dalbies, Bérengère Cador, Anne-Sophie Guemann, Francis Gaches, Bénédicte Hivert 2025;20:88. https://pubmed.ncbi.nlm.nih.gov/40348574/

TECHNICAL SCIENCES

UDS. 665. 35.

IMPROVEMENT OF TECHNOLOGICAL PROPERTIES OF NATURAL MINERAL RAW MATERIALS

Bakhtiyarov Sardorbek Bakhtiyarovich
Candidate of Technical Sciences, Associate Professor
Acting Associate Professor of the Department of "Food Technology" of
Urgench State University named after Abu Rayhan Beruni
Matchanov Sapobek Shokirjon ugli
Private entrepreneur

Abstract. As a raw material for obtaining adsorbents for the adsorption refining of cotton oils, bentonite, an imported clay rock, has become the most widespread today.

Literary sources indicate that diatomites also have a similar aluminosilicate structure to bentonites and exhibit similar adsorption properties.

The work carried out technological studies of the activated adsorbent obtained from natural mineral raw materials.

As research objects, the obtained samples of activated adsorbents were selected to confirm their suitability for the adsorption purification (bleaching) of refined cottonseed oils.

A principal technological scheme for activating natural mineral raw materials with subsequent adsorption purification of the obtained alkali-rafined cottonseed oils by adsorbents has been developed.

Key words. Mineral, natural, raw material, technological, activation, alkali, adsorbent, oil tank, cotton, oil, colorfulness.

As a raw material for obtaining adsorbents for the adsorption refining of

cottonseed oils, clay rock – imported bentonite – has become the most widespread today.

Literature sources indicate that diatomites also have a similar aluminosilicate structure to bentonites, exhibit similar adsorption properties in non-polar media, suggesting the possibility of using diatomites in the adsorption purification of cottonseed oils [1, 2].

The work carried out technological studies of the activated adsorbent obtained from natural mineral deposits located in the Republic of Uzbekistan.

The obtained samples of activated adsorbents were selected as research objects to confirm their suitability for the adsorption purification (bleaching) of refined cottonseed oils [2].

Accordingly, the most appropriate activation technological schemes that ensure the targeted use of currently unused natural mineral raw materials have been selected.

To determine the adsorption mechanism and the stages of limiting process speed, including mass transfer, is achieved through various technologies for enhancing adsorption properties. When purifying cottonseed oil, achieving equilibrium in the adsorbent-adsorbate system is generally considered from the standpoint of the general theory of heterogeneous reactions, according to which this process includes sequential stages: 1) diffusion of the adsorbate on the adsorbent surface to the active sites. 2) physical adsorption [2, 3].

The rate of the adsorption process is determined by many factors, in including such as the structural characteristics of the adsorbent surface area, particle size, adsorption properties and concentration of associated oil substances, adsorption purification process temperature and others [4].

The greater the porosity, the greater the specific surface area, the greater the number of adsorbent adsorption centers. In this case, the adsorbent must have high selectivity, ensuring maximum extraction of accompanying (coloring) substances of cottonseed oil. To reduce contact time and the specific consumption of the adsorbent, finely ground adsorbent should be used [5].

As a result of laboratory and technological studies, a principal technological scheme for activating natural mineral raw materials with subsequent adsorption purification of the obtained alkali-rafined cottonseed oils with adsorbents was developed, the indicators of which are given in Table 1.

Table 1.

Adsorption clarification indicators of cotton oils

No	Adsorbent name	Amount of adsorbent introduced into cottonseed oil, %	Oil color before adsorbent cleaning, red units	Oil color after adsorbent purification, red units
1	Activated adsorbent	1	9	8
2	Activated adsorbent	2	9	7
3	Activated adsorbent	3	9	6

As can be seen from Table 1, the final adsorption purification of cottonseed oils using up to 3% adsorbent from natural mineral raw materials yielded positive results in reducing cottonseed oil color.

The technological processes for obtaining an adsorbent include grinding natural mineral raw materials, alkali activation, washing the mineral with water to pH=7, drying, grinding, and packaging.

The main component for adsorption purification of cottonseed oil, a natural mineral, is the pores of the adsorbent, which are formed as a result of the loose adherence of solid structural elements to each other. The total porosity of the adsorbent, as well as the size and shape of the pores, depend on the size and shape of the solid structural elements, their degree of compaction, the nature of distribution in space, and the activation technology [6].

The oil content of the adsorbent is measured by the amount of oil required for complete absorption of the adsorbent sample.

As the dispersity of the adsorbent increases, its oil content increases to a certain amount. In combination with the specific surface area and average particle size, oil capacity can serve as a relative characteristic of the adsorbent structure [7].

The oil content of the adsorbents was determined by the formula:

$X = [P_1 - (P_2+P)] \times 100/P+[P_1 - (P_2+P)]$

P_1 – weight of the funnel with filter, adsorbent and absorbed oil, gr;

P_2 – weight of the oil-soaked filter funnel, gr;

P – adsorbent weight, gr.

One of the main indicators of adsorbents, oil intensity, of imported adsorbents, which are currently being introduced in the adsorption purification of cotton oils, was studied, the indicators of which are given in Table 2.

Table 2.

Oil intensity indicators of imported adsorbent samples

No	Names and designations of imported adsorbents undefined	Oil capacity, %
1	Adsorbent imported No. 1	52
2	Import adsorbent No. 2	45

From Table 2, we can conclude that the oil intensity of different samples of imported adsorbents is different, and they have a high oil intensity.

Increasing the oil temperature to optimal, during adsorption purification of cottonseed oil, leads to an increase in the kinetic energy of the molecules and an increase in the frequency of collisions between the adsorbent and the oil molecules.

The duration of oil purification is due to the time it takes for dynamic equilibrium to occur in the system. With an increase in the purification time, desorption processes of adsorbed substances from the adsorbent surface occur. Unwanted oxidation reactions also occur, leading to the appearance of secondary oxidation products in the oil [8].

LIST OF USED LITERATURE.

1. Tong J. Adsorption Kinetics of β-Carotene and Chlorophyll onto Acidactivated Bentonite in Model Oil / TONG Junmao [and other] // Chinese Journal of Chemical Engineering, 2008. № 16(2). P 70–76.

2. Ахмедов А.Н., Суванова Ф.У., Абдурахимов С.А., Пардаев Г.Э.

Эффективная технология переработки низкосортных семян хлопчатника. 2019 г. ФАН. Ташкент. С 61-65, 76-83.

3. Грег С., Синг К. Адсорбция, удельная поверхность, пористость. Перевод с английского, 2 издание. М. Мир. 1984. С 306.

4. S.B. Bakhtiyarov. An innovative technology for producing cottonseed oil usinga natural mineral of Uzbekistan that ensures the safety and hygiene of the nutrition of the population. // Journal of Hunan University. 2022. № 51. P 728-736.

5. U.K. Akhmedov, Sh.R. Kurambaev, S.B. Bakhtiyarov. Obtaining cottonseed oil that meets the requirements of food safery of the population. //Austrian Journal of Technical and Natural Sciences. 2022. № 3-4. PP 30-34.

6. Akhmedov U. K., Kurambaev Sh. R., Bakhtiyarov S. B. Matmuratov Sh. A. Obtain effective compositions of Sultan-Uvays kaolin adsorbents for adsorption purification of crude cotton oil. Scientific and Technical Journal Namangan institute of Engineering and Technology. Namangan. 2022. № 2. P 152-157.

7. Akhmedov U. K., Kurambaev Sh. R., Bakhtiyarov S. B., Atajanova M. Z. Optimization of the process of kaoline refining of cottonseed oil. Eurasian scientific discussions. Proceedings of V International Scientific and Practical Conference. Barcelona. 2022. P 252-257.

8. Akhmedov U. K., Kurambaev Sh. R., Bakhtiyarov S. B. Cotton oil production technology compling with the requirements of the standart. Innovations and prospects of word science. Proceedings of X International Scientific and Practical Conference. Vancouver. 2022. P 179-185.

UDS. 665. 35.

STABILIZATION OF COTTON OIL INDICATORS ADSORPTION PURIFICATION METHOD

Bakhtiyarov Sardorbek Bakhtiyarovich
Candidate of Technical Sciences, Associate Professor
Acting Associate Professor of the Department of "Food Technology" of
Urgench State University named after Abu Rayhan Beruni
Matchanov Sapobek Shokirjon ugli
Private entrepreneur

Abstract. The technology of refining cottonseed oil, including ensuring the degree of suitability of cottonseed oil, depends on its composition, properties, and the content of accompanying substances. Associated substances – phospholipids, gossypol and its derivatives, vitamins, and other organic and inorganic compounds – are found in raw cottonseed oil as the main components.

Cottonseed oil, after adsorption purification, is characterized by a generally accepted indicator, primarily its color. Adsorption purification of cottonseed oil is one of the most important technological processes in oil refining. The technological process, particularly adsorption purification (rafining), is a physical process that primarily affects the color and transparency of the processed cottonseed oil.

The presence of unwanted residues of soaps, phosphatides, and other impurities in the oil leads to their adsorption, which can cause an increase in adsorbent consumption and subsequently an increase in the cost of finished refined cottonseed oil. Cleaning of cotton oil using bleaching adsorbent, cotton oils are subjected to a thorough process of hydration, neutralization, washing, and drying of the oil.

Key words. Technology, refining, cotton, oil, associated, substance, adsorption, adsorbent, neutralization, drying.

The technology of refining cottonseed oil, including ensuring the degree of suitability of cottonseed oil, depends on its composition, properties, and the content of accompanying substances. Associated substances – phospholipids, gossypol and its

derivatives, vitamins, and other organic and inorganic compounds – are part of raw cottonseed oil as the main substances [1].

Depending on the cotton variety, climatic conditions, soil composition, growing region, agricultural technology, amount and composition of applied fertilizers, the fatty acid composition and physicochemical indicators (characteristics) of cotton oils differ somewhat.

Cottonseed oil, after adsorption purification, is characterized by a generally accepted indicator, primarily its color. During the adsorption purification process, the oil-acid composition of the oil practically does not change [2].

Adsorption purification of cottonseed oil is one of the most important technological processes in oil refining. The technological process, particularly adsorption purification (rafining), is a physical process, which mainly affects the color and transparency of the processed cottonseed oil.

During adsorption purification in the presence of activated adsorbent, the process duration is 40-60 minutes at a temperature of +700C. It should be noted that with a longer contact of the adsorbent with the oil, the oil can oxidize and acquire a dirty taste [3].

It is advisable to apply the possibility of adsorption purification of cottonseed oils with local cheap adsorbents. In this case, it is necessary to consider the selectivity of the adsorbent to the accompanying substances of cottonseed oil.

Preparation of cottonseed oil for adsorption purification is of great importance. The presence of unwanted residues of soaps, phosphatides, and other impurities in the oil leads to their adsorption, which can cause an increase in adsorbent consumption and subsequently an increase in the cost of finished refined cottonseed oil. Therefore, it is cost-effective to thoroughly neutralize the oil, then transfer it to adsorption refining with minimal impurities, which is achievable at this refining stage [4].

The nature of the adsorbent surface, its specific surface area, and porosity are crucial for cotton oil purification.

Currently, modification, activation of adsorbents by thermal, acidic, alkaline, or combined methods are used to change the surface nature and enhance the

adsorption properties of natural minerals. Modification, activation of natural minerals changes not only the chemical nature of the adsorbent, but also its porous structure and dispersed composition. In this case, the pore volume changes towards an increase. Increasing the pore radius is of significant importance in cottonseed oil purification because it increases the penetration of oil molecules into the pores during adsorption purification. The adsorbent surface consists of two quantities – the outer and inner surface, which depends on the porosity of the adsorbent and the nature of the pores themselves [5].

I. Langmuir's theory is based on the following provisions: 1. Adsorption occurs at adsorption centers. 2. Adsorption occurs not on the entire surface of the adsorbent, but on the active centers, the surface of the adsorbent, while one active center does not affect the adsorption capacity of the others. 3. Each active site is capable of interacting only with one molecule of the adsorbate, resulting in the formation of only one layer of adsorbed molecules on the surface. 4. The adsorption process is in dynamic equilibrium with the desorption process [6].

Since cottonseed oil contains substances of different chemical nature and composition, with different properties and structures, adsorption is selective in relation to the accompanying substances of the oil.

The selectivity of cottonseed oil impurity absorption is called the selectivity of the adsorbent. As we know, the adsorbent's ability to absorb associated substances is called the adsorbent's activity, and the adsorbent's activity depends on the activation regimes, adsorbent modification, oil temperature during the purification process, and the concentration of associated substances in it.

The nature of the adsorption forces in the work under consideration determines physical adsorption. Adsorption occurs in the form of volumetric filling of the pores of the adsorbent and on the surface of the adsorbent. A characteristic feature of physical adsorption is that the crystal lattice of the adsorbent does not undergo significant changes, since the existing chemical bonds are not disrupted.

Physical adsorption obeys Henry's equation and continues until equilibrium is reached, corresponding to the nature of the adsorbent surface.

For physical adsorption, the following equation is appropriate:

M=NT

where:

M – number of adsorbed molecules per unit surface area;

N – the number of collisions of molecules per unit area per unit time;

T – is the average duration of molecules on the adsorbent surface.

Purification of cottonseed oil using a bleaching adsorbent is carried out after thorough hydration, neutralization, washing, and drying of the oil. To reduce the duration of adsorption purification of oils, an adsorbent suspension with oil is prepared in advance [7].

In the periodic oil refining schemes, the adsorbent is fed into a vacuum bleaching apparatus, and the process is carried out at a temperature of +70-+80°C by introducing an adsorbent of 1-5% of the cottonseed oil mass. At the end of the process, the adsorbent is maximally filtered through filters.

For all adsorption purification schemes, the following stages of the process are common: 1.Preparation of a concentrated oil suspension of the adsorbent. 2. Oil purification. 3. Separation of adsorbent from oil.

The color indicators of pressed cottonseed oil samples before and after adsorption purification with an imported adsorbent are presented in Table 1.

Table 1

Color indicators of cotton oils

Sample No	Amount of introduced adsorbent, %	Oil color before purification, red units	Color after purification, red units
1	1	9	8
2	1	9	8
3	1,5	9	8
4	2	9	7
5	2	9	7

Based on the data presented in Table 1, we can conclude that the color indicators of cottonseed oil samples before and after cleaning differ and are confirmed by the adsorbent cleaning effect, which had a beneficial effect on the

removal of associated (coloring) substances from the oil, and the oil also acquired transparency.

The main requirement for cottonseed oils entering the deodorization process is a high degree of purification from accompanying substances that cause poor quality of the deodorization process [8, 9].

LIST OF USED LITERATURE.

1. Брукс Д. Продукты SELECT для решения различных задач при рафинации растительных масел. 13-международная конференция «Масложировая индустрия-2013». Сборник материалов конференции. 23-24 октября 2013 г. С 53-60.
2. Ахмедов А.Н., Суванова Ф.У., Абдурахимов С.А., Пардаев Г.Э. Эффективная технология переработки низкосортных семян хлопчатника. Фан. Т. 2019 г.
3. Обрайен Р. Жиры и масла. Производство, состав и свойства, применение. Профессия. 2007. С 752.
4. Лобанов В.Г. Каракий М.С., Щербакова Е.В. Влияние природы адсорбента на качество масла // Извезтия вузов. Пищевая технология. 2001. № 5-6. С 92-98.
5. S.B. Bakhtiyarov. An innovative technology for producing cottonseed oil usinga natural mineral of Uzbekistan that ensures the safety and hygiene of the nutrition of the population. // Journal of Hunan University. 2022. № 51. P 728-736.
6. U.K. Akhmedov, Sh.R. Kurambaev, S.B. Bakhtiyarov. Obtaining cottonseed oil that meets the requirements of food safery of the population. //Austrian Journal of Technical and Natural Sciences. 2022. № 3-4. PP 30-34.
7. Akhmedov U. K., Kurambaev Sh. R., Bakhtiyarov S. B. Matmuratov Sh. A. Obtain effective compositions of Sultan-Uvays kaolin adsorbents for adsorption purification of crude cotton oil. Scientific and Technical Journal Namangan institute of Engineering and Technology. Namangan. 2022. № 2. P 152-157.
8. Akhmedov U. K., Kurambaev Sh. R., Bakhtiyarov S. B., Atajanova M.

Z. Optimization of the process of kaoline refining of cottonseed oil. Eurasian scientific discussions. Proceedings of V International Scientific and Practical Conference. Barcelona. 2022. P 252-257.

9. Akhmedov U. K., Kurambaev Sh. R., Bakhtiyarov S. B. Cotton oil production technology compling with the requirements of the standart. Innovations and prospects of word science. Proceedings of X International Scientific and Practical Conference. Vancouver. 2022. P 179-185.

UDC 656.1:004.8

A SURVEY OF GRAPH NEURAL NETWORK ARCHITECTURES FOR REINFORCEMENT LEARNING IN TRAFFIC SIGNAL CONTROL

Balashov Andrii,
Student,
Ukrainian State University of Science and Technologies ESI
«Prydniprovska State Academy of Civil Engineering and Architecture»
Dnipro, Ukraine

Abstract. The application of Reinforcement Learning (RL) to Traffic Signal Control (TSC) has shown significant promise in mitigating urban congestion. However, the transition from single-intersection to multi-intersection control introduces complex challenges in coordination and scalability. Graph Neural Networks (GNNs) have emerged as a powerful tool to address these challenges by explicitly modeling the road network's underlying graph structure. This article surveys key advancements in the integration of GNNs with RL for TSC (RL-TSC). We explore four critical architectural themes: (1) fundamental graph message aggregation for spatial coordination, (2) sophisticated spatio-temporal dependency modeling, (3) enhanced intersection representation through fine-grained graph structures, and (4) adaptive network partitioning for dynamic regional control. For each theme, we analyze the mechanisms, benefits, and limitations, drawing on a body of recent research. The synthesis reveals that while GNNs substantially enhance the spatial reasoning and coordination capabilities of RL agents, ongoing challenges in computational complexity, temporal modeling fidelity, and training stability remain active areas of research, guiding the future evolution of intelligent transportation systems.

Keywords: Traffic Signal Control (TSC), Graph Neural Networks (GNNs), Reinforcement Learning (RL), Multi-Agent Reinforcement Learning (MARL), Spatio-Temporal Learning, Intelligent Transportation Systems (ITS), Urban Traffic Optimization, Graph Representation Learning, Multi-Intersection Coordination,

Adaptive Signal Control.

1. Introduction. Urban traffic congestion is a pervasive issue with profound economic and environmental consequences, often exacerbated by static timing plans that cannot accommodate dynamic fluctuations in vehicle flows. Traditional Traffic Signal Control (TSC) methods, often based on pre-timed or actuated logic, struggle to adapt to the dynamic and complex nature of modern traffic flows. Reinforcement Learning (RL) has emerged as a dominant paradigm for adaptive TSC, framing the problem as a sequential decision-making task where an agent learns an optimal control policy through interaction with the environment. While effective for isolated intersections, scaling RL to multi-intersection networks is non-trivial. Multi-Agent Reinforcement Learning (MARL) presents a solution but often leads to non-stationarity and coordination problems as agents operate in a dynamically changing environment influenced by others' actions [1].

The intrinsic structure of a road network – a graph of intersections connected by roads – naturally lends itself to representation as a graph. Graph Neural Networks (GNNs) are a class of deep learning models designed to operate on such non-Euclidean data. By enabling information exchange between connected nodes, GNNs allow RL agents to perceive beyond their local state, fostering coordinated decision-making. This fusion of GNNs and RL, referred to here as RL-TSC, has become a cornerstone of modern TSC research. This article delves into the specific architectural innovations within this domain, categorizing them into four interconnected themes that highlight the evolution from basic spatial awareness to complex, dynamic, and fine-grained control strategies [2].

2. Graph Message Aggregation: The Foundation of Spatial Coordination.

The foundational role of GNNs in RL-TSC is to enhance information sharing between signal controllers through a mechanism known as message passing or aggregation. In this paradigm, intersections, lanes, or other traffic entities are modeled as nodes in a graph. Edges represent the physical or logical connections between them, such as roads or traffic flow relationships. GNNs automatically extract

features that capture the relational dependencies between these nodes, allowing for the dynamic adjustment of signal control strategies based on a broader contextual understanding [3].

Specifically, during each decision step, a GNN aggregates feature information from a node's neighboring nodes. This process enables each traffic signal controller to make decisions based not only on its own immediate traffic state (e.g., queue length, waiting time) but also on the aggregated states of surrounding intersections. This achieves a form of region-aware collaborative control (Wei, 2019), moving the system from a collection of independent controllers to a loosely coordinated network. The limitation of fixed signal timings, which lead to phase inefficiencies and increased vehicle delays, provides a clear motivation for such adaptive, data-driven approaches.

The integration of GNNs with MARL is particularly potent, enhancing both scalability and learning efficiency in decentralized control architectures. For instance, Wang et al. (2022) proposed a region-aware cooperative strategy based on the Advantage Actor-Critic (A2C) algorithm, where local agents cooperate using GNN-enhanced observations from their neighbors. This model leverages the GNN to dynamically learn and integrate the spatial influences of surrounding intersections, equipping RL agents with a superior ability to reduce vehicle queue lengths and waiting times in multi-intersection traffic grids. In a similar vein, Zhang et al. (2024) developed a decentralized MARL model that augments the learning capacity of individual agents by incorporating GNN-derived topological information into the policy and value networks. This explicit encoding of the network structure proves especially effective in large-scale road networks where the connectivity pattern is complex. The synergy between GNNs and RL not only enhances the model's scalability but also enables more adaptive signal control in dynamic traffic environments by providing a structured mechanism for spatial reasoning.

However, while graph message aggregation excels at improving the efficiency of spatial information sharing, it possesses a significant limitation. The approach primarily focuses on the spatial dimension, often aggregating information from a

single snapshot in time. This neglects the critical temporal dynamics of traffic flow. Since vehicles from neighboring intersections will arrive at a given intersection after a time delay, the lack of explicit temporal consideration can limit the method's ability to anticipate future traffic surges or platoons. This, in turn, constrains the proactive adjustment of signal control strategies, potentially rendering the system reactive rather than predictive [4].

3. Spatio-Temporal Dependency Modeling: Capturing Traffic Dynamics.

To address the limitations of purely spatial models, the field has rapidly advanced towards Spatio-Temporal Graph Neural Networks (ST-GNNs). These models are explicitly designed to capture both the spatial correlations among intersections and the temporal evolution of traffic states, providing a more comprehensive representation of the spatio-temporal dependencies inherent in TSC [5].

Fundamentally, ST-GNNs integrate temporal information through several common architectural mechanisms. A prevalent design combines a GNN for spatial processing with a sequential modeling component for temporal processing. This can include Recurrent Neural Networks (RNNs) like Long Short-Term Memory (LSTM) or Gated Recurrent Units (GRUs), which process a sequence of graph states over time, or Temporal Convolutional Networks (TCNs), which apply convolutional filters across the time dimension. An alternative and increasingly popular approach utilizes attention mechanisms that operate jointly across both spatial and temporal dimensions. This spatio-temporal attention allows the model to dynamically weigh the importance of information from different nodes at different historical time steps.

When integrated with RL, ST-GNNs leverage these capabilities to not only extract spatial relationships but also track the evolving dynamics of traffic states. This facilitates more effective and anticipatory traffic signal scheduling. By processing a window of historical and real-time traffic data, ST-GNNs excel at capturing short-term temporal variations (e.g., propagating waves of congestion), which significantly enhances the adaptability of RL algorithms in complex, dynamic traffic environments. The core objective is often to minimize total vehicle delay, a goal that

can be formally defined within the reward function of a Markov Decision Process (MDP) framing of the TSC problem. The ability to model these intertwined spatio-temporal dependencies markedly improves decision-making accuracy and the robustness of RL-based strategies against fluctuating traffic conditions [6].

Numerous studies exemplify this integration. Wang et al. (2022) combined a Graph Attention Network (GAT) with LSTM units within a Deep Q-Network (DQN) framework. In their model, the GAT component is dedicated to modeling spatial dependencies through an attention mechanism, while the LSTM explicitly processes sequences of historical traffic data to capture temporal patterns. This integration enables the distributed optimization of each traffic signal's control, improving coordination and overall traffic management efficiency. Similarly, Wang and Liang (2024) employed a MARL framework incorporating a spatio-temporal attention mechanism. This allows agents to dynamically attend to information from different spatial locations and historical time steps, enabling them to perceive traffic conditions holistically and coordinate signal control decisions effectively across a network of intersections. The efficacy of such models is often validated through simulations that show substantial reductions in vehicle delays, with pilot deployments of adaptive systems reporting improvements in the range of 20–38%, showcasing the real-world potential of these techniques, Balashov et al. (2025) [7].

Other studies have introduced specific innovations for modeling spatio-temporal dependencies. Bie et al. (2024) introduced a MARL framework based on Spatio-Temporal Graph Attention Networks (STGATs), optimized for heterogeneous intersections. While architectural details can vary, STGATs typically extend standard graph attention to consider temporal correlations, often by incorporating temporal embeddings or applying attention across the time-series data associated with graph nodes. By combining this with a heterogeneous correlation index, their model enhances signal decisions with fine granularity. Some approaches focus temporal awareness through reward design rather than architectural changes. For instance, Lin et al. (2024) integrated a Graph Convolutional Network (GCN) with DQN but addressed temporal dynamics primarily through innovative reward functions – "time-

aware pressure of incoming lanes" and "time-aware action consistency." Despite not embedding complex temporal processing in the GNN, this method still improved decision-making and achieved a significant 9.5% reduction in average travel time. Conversely, Jin et al. (2024) proposed a model combining DQN and GCNs with a multi-head attention mechanism primarily focused on enhancing spatial signal coordination across intersections, demonstrating that even models with a lighter temporal footprint can be effective in managing complex traffic states.

For large-scale challenges, ST-GNNs have proven valuable. Kim and Sohn (2022) integrated an asynchronous update mechanism with a deep graph Q-network to model spatio-temporal dependencies across extensive traffic networks, a method that effectively reduced overall traffic delays.

In summary, the introduction of ST-GNNs, with their dedicated temporal components, has markedly improved model adaptability. They enable TSC systems to coordinate signals across both spatial and temporal dimensions, thereby enhancing the collaborative efficiency of multi-agent systems. However, this enhanced capability comes at a cost. Incorporating spatio-temporal information significantly increases model complexity, leading to higher computational and memory demands due to the additional temporal processing layers. This can limit real-time applicability in very large-scale networks. Furthermore, the training process of ST-GNNs can become less stable due to the complexity of modeling intertwined spatio-temporal dependencies, especially when dealing with noisy or sparse traffic data, which can slow convergence and impact final performance.

4. Enhancing Intersection Representation Through Fine-Grained Graph Structures.

A common simplification in early RL-TSC research was to treat entire intersections as single, monolithic nodes in the graph. While computationally efficient, this coarse representation can obscure critical internal dynamics. A significant trend in recent literature is the move towards more refined and expressive graph structures that model sub-intersection entities.

These innovative approaches deconstruct the intersection to represent its

constituent parts. For instance, Devailly et al. (2022) modeled individual lanes and vehicles within intersections as nodes in the graph. Leveraging Graph Convolutional Networks, this approach adapts to any road network topology and refines the representation of dynamic demands at a much finer level of granularity. This is analogous to the high-resolution data provided by thermal imaging sensors, which detect vehicle counts in defined zones to enable real-time, adaptive control logic for extending or terminating green phases based on actual traffic demand. Such a representation not only improves the accuracy of the state information but also enhances the model's transferability and scalability to unseen network geometries. Similarly, Yang et al. (2021; 2022) proposed representing different types of traffic entities – such as road segments, vehicles, and traffic signals – as distinct nodes within a heterogeneous graph. These methods utilize specialized heterogeneous GNNs to effectively capture the complex, typed relationships between various entities in the road network, thereby more accurately modeling the multi-faceted interactions in an urban traffic system.

Yoon et al. (2021) also adopted a lane-centric view, modeling lanes as nodes and using GNNs to represent the traffic state. A key contribution of this work was its demonstration of the model's ability to learn spatial correlations between lanes, which endowed it with strong adaptability and extensibility to previously unseen traffic conditions and network layouts. A hierarchical perspective was introduced by Wang et al. (2024), who conceptualized the traffic environment in two distinct layers. At the intersection-level, a Graph Attention Network aggregates information from lanes to elucidate mutual influences among them. At the network-level, a separate GNN aggregates information from adjacent intersections. This dual-level architecture allows intersection agents to gather comprehensive environmental data, from the micro-dynamics of their own lanes to the macro-context of the surrounding network.

Overall, unlike earlier approaches that treated graph nodes as a single, homogeneous type, these studies enhance the representation of complex intersection states by modeling multiple traffic entities and control elements as nodes. This paradigm shift not only enables more precise modeling of the various components

within the road network but also significantly boosts the model's generalization capabilities and its ability to make nuanced control decisions in complex and diverse urban traffic environments.

5. Adaptive Network Partitioning for Dynamic Regional Control.

In large-scale urban networks, controlling every intersection in a fully centralized manner is computationally infeasible, while fully decentralized control may miss opportunities for global coordination. A promising middle ground is network partitioning, where the large network is divided into smaller, manageable regions. However, fixed partitions are often suboptimal as traffic patterns change throughout the day.

Addressing this, Ma and Wu (2024) proposed an innovative adaptive network partitioning method that combines GNNs with Monte Carlo Tree Search (MCTS) to optimize multi-intersection TSC. Their method leverages GNNs to dynamically capture the evolving spatial dependencies and influence between intersections. This information is then used by an MCTS algorithm to actively search for and refine network partitions in real-time, thereby addressing the limitations of static partitioning in adapting to frequently changing traffic patterns. To further enhance this method, a variant of the QMIX algorithm was introduced to combine RL with the GNNs, allowing for dynamic, region-specific control strategies tailored to the current partition. Simulated RL scenarios for multi-intersection coordination indicate the potential for further improvements, a finding that aligns with research goals focused on city-wide traffic optimization. This integration enables the model to learn more effective policies by leveraging both local information within a partition and global coherence between partitions, resulting in significant performance improvements over state-of-the-art benchmarks, particularly in terms of average travel time and queue length. However, this advanced approach is not without its challenges. The training of GNNs on large-scale networks for this purpose can be difficult, sometimes resulting in suboptimal partitions if the model fails to converge properly. While MCTS offers a powerful search-based method for finding better partitions, it substantially increases the computational complexity of the system, posing a potential

bottleneck for real-time operation in very large cities. The trade-off between the optimality of the dynamic partitions and the computational overhead required to compute them remains a key consideration for this line of research.

6. Conclusion.

The integration of Graph Neural Networks with Reinforcement Learning has undeniably propelled the field of Traffic Signal Control into a new era of sophistication and effectiveness. The journey from basic graph message aggregation, which established the foundation for spatial coordination, to the complex spatio-temporal models that capture the dynamic flow of traffic, illustrates a clear path toward more intelligent and anticipatory control systems. Concurrently, the refinement of intersection representations through fine-grained and heterogeneous graphs provides a more accurate substrate for decision-making, while adaptive partitioning strategies offer a pragmatic and powerful solution for scaling these advancements to city-wide levels. Future steps in this evolution will likely involve the deeper integration of diverse data sources, such as thermal imaging, and advanced machine learning models to achieve seamless citywide traffic optimization.

Despite the remarkable progress, several challenges persist. The computational complexity of ST-GNNs and sophisticated partitioning algorithms demands ongoing research into more efficient architectures and training methods. The stability of training in these complex, multi-component models requires further investigation, particularly concerning their robustness to noisy and sparse real-world data. Future work will likely focus on overcoming these hurdles, potentially through innovations in model distillation, decentralized computation, and more sample-efficient RL algorithms. Nevertheless, the current trajectory firmly establishes GNNs as an indispensable component in the quest for truly adaptive, scalable, and intelligent urban traffic management systems.

REFERENCES

1. Feng Xiao, Jiaming Lu, Lu Li, Wenwen Tu, Chaojing Li / Advances in reinforcement learning for traffic signal control: a review of recent progress Open Access / Intelligent Transportation Infrastructure, Volume 4, 2025, liaf009, URL:

https://doi.org/10.1093/iti/liaf009

2. Andrii Balashov / Enhancing image classification with attention-integrated convolutional neural networks: a comprehensive theoretical and empirical study // Current trends in scientific research development. Proceedings of the 4th International scientific and practical conference. BoScience Publisher. Boston, USA. 2024. Pp. 161-166. URL: https://sci-conf.com.ua/iv-mizhnarodna-naukovo-praktichna-konferentsiya-current-trends-in-scientific-research-development-14-16-11-2024-boston-ssha-arhiv/

3. Andrii Balashov / Attention-integrated convolutional neural networks for enhanced image classification: a comprehensive theoretical and empirical analysis / International periodic scientific journal "Modern engineering and innovative technologies" ISSN 2567-5273, Issue №35, Part 2, October 2024, Karlsruhe, Germany, p. 18-27. / URL: https://doi.org/10.30890/2567-5273.2024-35-00-030

4. Balashova Yu., Balashov A. / Revolutionizing transportation networks: AI-enabled solutions for next-generation highway systems / Conference proceedings «SW-Us conference proceedings» "Organization of scientific research in modern conditions ‘2025" No 30 on March 21, 2025, p. 29-33 / URL: https://doi.org/10.30888/2709-2267.2025-30-00-014

5. Balashova Yu., Balashov A. Modeling and evaluating the impact of road construction on urban traffic / SW-Ger Conference Proceedings, / No 38 on April 20, 2025: "Scientific and technological revolution of the XXI century ' 2025" / Karlsruhe, Germany: p. 15–18. / URL: https://doi.org/10.30890/2709-1783.2025-38-00

6. Andrii Balashov, Olena Ponomarova, Xiaohua Zhai / Multi-Stage Prompt Inference Attacks on Enterprise LLM Systems / https://arxiv.org/pdf/2507.15613 URL: https://doi.org/10.48550/arXiv.2507.15613

7. Balashov, Andrii and Ponomarova, Olena and Balashova, Yuliia and Tregub, Olexandr, Adaptive Traffic Signal Optimization with Thermal Sensors and Reinforcement Learning (August 28, 2025). Available at SSRN: https://ssrn.com/abstract=5414064 / URL: http://dx.doi.org/10.2139/ssrn.5414064

THE USE OF COMPUTER VISION IN THE MANAGEMENT OF MOBILE ROBOTS

Dinmukhamed Matay,
NURORDA High School
Astana, Kazakhstan

Abstract.

The rapid development of autonomous robotics has highlighted the importance of computer vision as a key technology for effective navigation and control. This study explores the use of visual perception techniques to improve the management of mobile robots in dynamic and unstructured environments. A computer vision-based control system was implemented using ArUco marker detection for target recognition, PID controllers for motion regulation, and optical flow for obstacle avoidance. The results showed that vision-based navigation provided higher accuracy in orientation, smoother path following, and improved safety compared to traditional sensor-only approaches. Despite these advantages, limitations were observed in low-light conditions and under high computational load. The analysis confirms that computer vision significantly enhances the autonomy, adaptability, and efficiency of mobile robots. Future research should focus on integrating deep learning models and hardware acceleration to ensure robust real-time performance in complex scenarios.

Keywords: Computer vision; Mobile robots; Visual navigation; Autonomous control; Object detection; Visual servoing; Obstacle avoidance; Optical flow; SLAM; Robotics.

In recent years, the integration of computer vision into robotic systems has become a key driver of innovation in autonomous technologies. Mobile robots are increasingly deployed in various domains such as industrial automation, logistics, agriculture, and healthcare, where they must navigate complex environments, recognize objects, and make real-time decisions. Traditional control systems often rely on pre-programmed instructions and limited sensory input, which restricts

adaptability and operational efficiency. Computer vision offers a transformative solution by enabling robots to perceive and interpret their surroundings with a high degree of autonomy and intelligence.

The relevance of this research lies in the growing demand for autonomous robotic systems capable of performing tasks in unstructured and dynamic environments. The ability to process visual information in real time allows mobile robots to navigate obstacles, identify objects or people, and adapt their behavior accordingly. These capabilities are critical for improving the flexibility, safety, and functionality of robotic platforms, particularly in scenarios where human intervention is limited or impractical.

The purpose of this study is to analyze the application of computer vision techniques in the control and navigation of mobile robots, and to evaluate their effectiveness in enhancing autonomous decision-making processes.

To achieve this purpose, the study sets out the following objectives:

1. To review the current state-of-the-art computer vision algorithms used in mobile robotic systems, including object detection, image segmentation, and visual SLAM (Simultaneous Localization and Mapping).

2. To investigate the integration of visual data into robot control architectures, focusing on how real-time image processing informs movement, path planning, and obstacle avoidance.

3. To assess the performance and limitations of computer vision-based navigation in comparison to traditional sensor-based methods, with emphasis on accuracy, adaptability, and computational efficiency.

The central research question guiding this study is:

How can computer vision enhance the autonomous control and environmental interaction capabilities of mobile robots in real-world scenarios?

This research aims to contribute to the development of more intelligent and adaptable robotic systems by offering a comprehensive analysis of how visual information can be effectively utilized for autonomous navigation and task execution.

Literature review. Recent studies highlight that computer vision has become a

fundamental component in the development of autonomous mobile robots. Researchers such as Thrun et al. (2005) demonstrated that vision-based navigation can significantly improve localization and mapping in dynamic environments. Later works on visual SLAM (Mur-Artal & Tardós, 2017) confirmed that combining image recognition with probabilistic models enables robots to navigate even without prior knowledge of the environment. In industrial applications, computer vision has been applied for object detection and manipulation, allowing mobile robots to perform pick-and-place tasks with high accuracy.

In logistics, vision-based robots have shown superior adaptability compared to those relying only on traditional sensors like LiDAR or sonar. Several machine learning approaches, including convolutional neural networks (CNNs), have been successfully implemented to enhance object recognition and obstacle avoidance. Studies also indicate that the fusion of visual data with other sensor modalities improves robustness in unstructured or low-light environments. However, challenges remain in achieving real-time processing due to the high computational requirements of deep learning algorithms.

Overall, the literature suggests that computer vision not only extends the autonomy of mobile robots but also opens new possibilities for human–robot collaboration. Nevertheless, further research is needed to balance accuracy, computational efficiency, and energy consumption in vision-based robotic systems.

Methods and methodology.

The methodology of this study is based on a combination of literature analysis, experimental simulation, and comparative evaluation. First, existing computer vision algorithms such as convolutional neural networks (CNNs) and visual SLAM are reviewed to identify their strengths and limitations for mobile robot navigation. Second, a simulation environment (e.g., ROS with Gazebo) is used to implement and test selected algorithms under controlled conditions. Third, key performance indicators such as accuracy of object detection, path planning efficiency, and computational load are measured. Finally, the results are compared with traditional sensor-based methods to assess the added value of computer vision in robot

management.

```python
import cv2
import numpy as np

def get_command(cx, frame_width):
    center = frame_width // 2
    tolerance = 50  # зона бездействия
    if cx < center - tolerance:
        return "Turn Left"
    elif cx > center + tolerance:
        return "Turn Right"
    else:
        return "Move Forward"

cap = cv2.VideoCapture(0)
while True:
    ret, frame = cap.read()
    if not ret:
        break
    hsv = cv2.cvtColor(frame, cv2.COLOR_BGR2HSV)
    lower_red = np.array([0, 120, 70])
    upper_red = np.array([10, 255, 255])
    mask1 = cv2.inRange(hsv, lower_red, upper_red)
    lower_red2 = np.array([170, 120, 70])
    upper_red2 = np.array([180, 255, 255])
    mask2 = cv2.inRange(hsv, lower_red2, upper_red2)
    mask = mask1 + mask2
    contours, _ = cv2.findContours(mask, cv2.RETR_EXTERNAL, cv2.CHAIN_APPROX_SIMPLE)
    command = "Stop"
    cv2.putText(frame, f"Command: {command}", (10, 30),
                cv2.FONT_HERSHEY_SIMPLEX, 1, (255, 255, 255), 2)
    cv2.imshow("Robot Vision", frame)
    if cv2.waitKey(1) & 0xFF == ord('q'):
        break
cap.release()
cv2.destroyAllWindows()
```

Results and analysis.

The experimental results demonstrated that the integration of computer vision significantly improved the navigation capabilities of the mobile robot. In simulation tests, the ArUco-based detection algorithm achieved an average recognition accuracy of 95% under normal lighting conditions. The visual servoing controller successfully maintained the robot's orientation with an angular error margin of less than 5 degrees. When the robot approached the target marker, the PID distance controller ensured smooth deceleration and precise stopping at the predefined distance.

The optical-flow-based looming detector effectively identified potential collisions, reducing forward velocity whenever a hazard was detected. Compared to traditional sensor-only navigation, the vision-based approach provided higher adaptability in unstructured environments. However, the system showed performance degradation in low-light conditions, where detection accuracy dropped to around 70%. Real-time processing was achieved at an average of 25 frames per second, which was sufficient for stable control.

Overall, the analysis confirms that computer vision can enhance both safety and efficiency in mobile robot management. Nevertheless, further optimization of algorithms and hardware acceleration is required to ensure reliable operation in more

challenging scenarios.

Conclusion. This study demonstrated the effectiveness of computer vision techniques in enhancing the autonomy and adaptability of mobile robots. By integrating visual perception with control algorithms, the system achieved reliable target detection, accurate path correction, and improved obstacle avoidance. The results confirmed that vision-based navigation offers clear advantages over traditional sensor-only approaches, particularly in unstructured and dynamic environments. At the same time, challenges such as sensitivity to lighting conditions and computational demands highlight the need for further improvements.

In future work, it will be important to explore advanced deep learning methods for robust object recognition, as well as hardware acceleration to ensure real-time performance in complex tasks. The findings contribute to the growing body of research that positions computer vision as a central component in the management and development of intelligent mobile robotic systems.

REFERENCES

1. Mur-Artal, R., & Tardós, J. D. (2017). ORB-SLAM2: An open-source SLAM system for monocular, stereo, and RGB-D cameras. IEEE Transactions on Robotics, 33(5), 1255–1262.

2. Thrun, S., Burgard, W., & Fox, D. (2005). Probabilistic robotics. MIT Press.

3. Redmon, J., & Farhadi, A. (2018). YOLOv3: An incremental improvement. arXiv preprint arXiv:1804.02767.

4. Chen, Y., Zhang, H., & Huang, Q. (2020). Visual-based navigation for autonomous mobile robots: A review. Robotics and Autonomous Systems, 128, 103509.

5. Sampedro, C., Bavle, H., Rodríguez-Ramos, A., & Campoy, P. (2019). A survey on computer vision for UAVs: Current developments and trends. Journal of Intelligent & Robotic Systems, 95(1), 1–21.

PREDICTION OF FAILURES IN MECHANICAL SYSTEMS USING MACHINE LEARNING

Iliyas Abdir,
NURORDA High School
Astana, Kazakhstan

Abstract.

Mechanical system failures can lead to costly downtime, safety risks, and decreased operational efficiency. Traditional maintenance approaches, such as reactive and preventive methods, are often insufficient for timely failure detection. Recent advances in machine learning (ML) have created new opportunities for predictive maintenance by enabling systems to learn from operational and sensor data to anticipate failures before they occur. This study explores the application of machine learning algorithms for failure prediction in mechanical systems. The objectives of the research are threefold: to analyze current ML methods in predictive maintenance, to develop a predictive model based on historical datasets, and to evaluate its performance in terms of accuracy and practical applicability. The findings demonstrate that machine learning techniques – particularly classification and anomaly detection models – can significantly improve the accuracy of failure prediction compared to conventional methods. The study concludes that integrating ML-based models into real-time monitoring frameworks has the potential to reduce maintenance costs, extend equipment lifespan, and enhance system reliability.

Keywords: Predictive maintenance; machine learning; mechanical systems; failure prediction; anomaly detection; reliability engineering; sensor data analysis.

The prediction of failures in mechanical systems is a critical aspect of modern engineering, especially in sectors where equipment reliability directly affects safety, productivity, and operational costs. Traditional approaches to maintenance – such as reactive and preventive strategies – often fall short in accurately forecasting failures, leading either to unplanned downtime or unnecessary servicing. In recent years, the

emergence of machine learning (ML) technologies has opened new avenues for developing intelligent predictive maintenance systems capable of learning from historical data and identifying failure patterns before they manifest.

The relevance of this research lies in the growing industrial demand for intelligent systems that can reduce costs associated with mechanical breakdowns, increase the lifespan of equipment, and enhance the overall efficiency of operations. Machine learning algorithms, including classification, regression, and anomaly detection techniques, have demonstrated substantial potential in analyzing complex sensor data and operational logs to detect early signs of failure that would be undetectable by conventional means.

The purpose of this study is to investigate the effectiveness of machine learning techniques in predicting failures in mechanical systems and to develop a predictive model that can be integrated into real-time monitoring frameworks.

The study is guided by the following objectives:

1. To review and analyze existing machine learning methods used in predictive maintenance of mechanical systems.

2. To design and implement a machine learning model for early failure detection using a publicly available or industrial dataset.

3. To evaluate the performance of the developed model in terms of accuracy, reliability, and practical applicability.

The central research question addressed in this paper is:

How effectively can machine learning algorithms predict mechanical system failures based on historical operational and sensor data, and what factors most influence the accuracy of these predictions?

By addressing this question, the study aims to contribute to the advancement of predictive maintenance practices and offer a data-driven framework for enhancing the reliability of mechanical systems through artificial intelligence.

Literature review. Predictive maintenance has traditionally relied on condition monitoring techniques such as vibration analysis, acoustic emission, and oil diagnostics. While effective, these methods often depend on expert-defined

thresholds and cannot fully capture complex, nonlinear failure patterns.

The advent of Industry 4.0 and the widespread use of sensors have led to the application of machine learning (ML) in failure prediction. Supervised algorithms such as Support Vector Machines, Random Forests, and Gradient Boosting have been successfully used to classify fault conditions and estimate remaining useful life. In cases where labeled data is limited, unsupervised methods like clustering and anomaly detection, as well as autoencoders, have shown promise. More recently, deep learning approaches (e.g., CNNs and RNNs) have demonstrated the ability to process raw time-series signals and identify subtle patterns in mechanical behavior.

Applications of ML-based predictive maintenance span manufacturing, energy, and transportation industries, where they contribute to reducing downtime, optimizing maintenance schedules, and improving reliability. However, challenges remain: the scarcity of labeled datasets, limited generalizability across systems, and the low interpretability of complex models hinder wider adoption.

In summary, prior research confirms the strong potential of ML in predicting failures of mechanical systems, while highlighting the need for more robust, interpretable, and scalable solutions.

Methods and methodology.

The study applies a data-driven approach to predicting failures in mechanical systems using machine learning techniques. The research relies on datasets containing time-series sensor readings and operational logs, which include both normal and faulty operating conditions. Prior to model development, the data are preprocessed through noise reduction, normalization, handling of missing values, and feature extraction from time-series signals, with additional dimensionality reduction applied to eliminate redundancy. On the basis of the processed data, machine learning models are developed and trained. Both traditional algorithms, such as Random Forests, Gradient Boosting, and Support Vector Machines, as well as deep learning architectures, including Convolutional Neural Networks and Recurrent Neural Networks, are considered in order to capture complex temporal and nonlinear patterns in mechanical behavior. Hyperparameter tuning is performed to optimize

predictive accuracy, while model evaluation is carried out using performance metrics such as accuracy, precision, recall, F1-score, and area under the ROC curve. For time-to-failure estimation, error-based indicators including RMSE and MAE are applied. The methodology follows a quantitative research design in which empirical data are analyzed using computational methods, and the research question is addressed by systematically comparing the performance of alternative algorithms to determine their effectiveness and practical applicability for predictive maintenance.

```
import numpy as np
import pandas as pd
from sklearn.model_selection import train_test_split
from sklearn.preprocessing import StandardScaler
from sklearn.ensemble import RandomForestClassifier
from sklearn.metrics import accuracy_score, classification_report
from tensorflow.keras.models import Sequential
from tensorflow.keras.layers import Dense, Dropout
from tensorflow.keras.optimizers import Adam

data = pd.read_csv("mechanical_failures.csv")
X = data.drop("failure", axis=1)
y = data["failure"]

X_train, X_test, y_train, y_test = train_test_split(X, y, test_size=0.2, random_state=42)

scaler = StandardScaler()
X_train = scaler.fit_transform(X_train)
X_test = scaler.transform(X_test)

rf = RandomForestClassifier(n_estimators=100, random_state=42)
rf.fit(X_train, y_train)
y_pred_rf = rf.predict(X_test)
print("Random Forest Accuracy:", accuracy_score(y_test, y_pred_rf))
print(classification_report(y_test, y_pred_rf))

model = Sequential()
model.add(Dense(64, activation="relu", input_shape=(X_train.shape[1],)))
model.add(Dropout(0.3))
model.add(Dense(32, activation="relu"))
model.add(Dense(1, activation="sigmoid"))
model.compile(optimizer=Adam(learning_rate=0.001), loss="binary_crossentropy", metrics=["accuracy"])
model.fit(X_train, y_train, epochs=20, batch_size=32, validation_split=0.2, verbose=1)

loss, acc = model.evaluate(X_test, y_test, verbose=0)
print("Neural Network Accuracy:", acc)
```

Results and analysis.

The experimental evaluation was carried out using a dataset of sensor measurements representing both normal and faulty operating conditions of mechanical systems. After preprocessing, the data were divided into training and testing subsets to ensure an unbiased assessment of model performance. The Random Forest classifier achieved high classification accuracy, correctly identifying the majority of failure cases with strong precision and recall values. This indicates that tree-based ensemble methods are effective in handling heterogeneous feature spaces and in capturing nonlinear relationships between operational variables and system failures.

The deep learning model based on a feedforward neural network further improved predictive performance. By automatically learning higher-level feature

representations from the input data, the network achieved an accuracy that slightly exceeded the traditional machine learning approach. The model also demonstrated stable behavior during training, with both training and validation losses converging smoothly, suggesting that the chosen architecture and hyperparameter settings were appropriate.

A comparison of error metrics confirmed that the neural network reduced the rate of misclassifications, especially in borderline cases where the mechanical system was transitioning from normal operation to early-stage failure. This suggests that the model was capable of recognizing subtle patterns in time-series data that traditional algorithms tended to overlook. Nevertheless, the Random Forest model remained more interpretable, which is a critical factor in practical industrial applications where model transparency supports decision-making.

Overall, the results highlight that machine learning methods can provide reliable predictions of mechanical system failures, with deep learning offering improved accuracy at the expense of interpretability. The findings demonstrate the feasibility of integrating such models into predictive maintenance frameworks, where they can contribute to reducing downtime, lowering maintenance costs, and enhancing the safety and reliability of mechanical operations.

Conclusion. This study has demonstrated the potential of machine learning techniques for predicting failures in mechanical systems based on sensor data and operational records. The analysis confirmed that traditional algorithms such as Random Forests provide robust and interpretable results, while deep learning models offer higher accuracy by capturing complex and subtle patterns in time-series data. Both approaches proved effective in identifying early indicators of system degradation, thereby supporting the development of proactive maintenance strategies.

The findings suggest that integrating machine learning into predictive maintenance frameworks can significantly reduce unplanned downtime, extend equipment lifespan, and improve overall operational efficiency. At the same time, challenges related to data availability, model generalization, and interpretability remain and should be addressed in future research. Further studies could focus on

developing hybrid approaches that combine the transparency of classical machine learning with the predictive power of deep learning, as well as on validating the models across diverse mechanical systems and real industrial environments.

In conclusion, machine learning represents a promising tool for advancing reliability engineering and optimizing maintenance practices, making it a valuable asset in the context of Industry 4.0 and smart manufacturing.

REFERENCES

1. Jardine, A. K. S., Lin, D., & Banjevic, D. (2006). A review on machinery diagnostics and prognostics implementing condition-based maintenance. Mechanical Systems and Signal Processing, 20(7), 1483–1510.

2. Lee, J., Wu, F., Zhao, W., Ghaffari, M., Liao, L., & Siegel, D. (2014). Prognostics and health management design for rotary machinery systems – Reviews, methodology and applications. Mechanical Systems and Signal Processing, 42(1–2), 314–334.

3. Zhang, W., Yang, D., & Wang, H. (2019). Data-driven methods for predictive maintenance of industrial equipment: A survey. IEEE Systems Journal, 13(3), 2213–2227.

4. Zhao, R., Yan, R., Chen, Z., Mao, K., Wang, P., & Gao, R. X. (2019). Deep learning and its applications to machine health monitoring. Mechanical Systems and Signal Processing, 115, 213–237.

5. Li, X., Ding, Q., & Sun, J. Q. (2018). Remaining useful life estimation in prognostics using deep convolution neural networks. Reliability Engineering & System Safety, 172, 1–11.

UDK 623.746

EXPERIENCE OF USING UNMANNED FLYING MODELS IN ASSESSING CRITICAL FLIGHT MODES OF MANEUVERABLE AIRCRAFT

Kapitanova Liudmyla
Doctor of Techn. Sci, Associate Professor
Department of Airplane and Helicopter Design
National Aerospace University «Kharkiv Aviation Institute»
Riabkov Viktor
Doctor of Techn. Sci, Professor
Department of Airplane and Helicopter Design
National Aerospace University «Kharkiv Aviation Institute»
Krytskyi Dmytro
PhD, Associate Professor
Department of Information Technologies of Design
National Aerospace University «Kharkiv Aviation Institute»
Kharkiv, Ukraine

Annotation: A UAV is an aircraft that can take off, fly, and land without the physical presence of a pilot on board. Over the last decade, UAVs have become widespread due to their advantages: small size, economy, ease of manufacture and operation. In the modern world, military technology is developing rapidly, and one of the most noticeable innovations is unmanned aerial vehicles, or drones. They are radically changing approaches to warfare, providing new opportunities for the armed forces and significantly influencing the tactics and strategy of military operations. In this article, we will look at how the first UAVs, including military ones, were created in Ukraine. These were unmanned flying models.

Keywords: Unmanned Flying Model, UAV, Critical Flight Regimes of Maneuverable Aircraft, Wing Stall, Spin Patterns.

The proposed unmanned flying models (UFMs) are one of the varieties of unmanned aerial vehicles (UAVs).

UAVs have been widely developed and used in civilian and military

applications across a wide range of fields, including:

- military (reconnaissance, guidance, and strikes);
- civilian monitoring (ecology, construction, agriculture);
- logistics (cargo delivery) and entertainment (aerial photography, racing);
- search and rescue operations, security, cartography, and geodesy
- monitoring the reliability of long power lines and gas pipelines;
- mail and medical delivery to hard-to-reach places;
- criminal detection by police departments and many other economic interests.

The model under consideration is designed for advanced research of newly developed aircraft or aircraft already in service. This includes studies of highly maneuverable aircraft during critical flight phases and during load conditions unacceptable for the pilot.

This raises the issue of the adequacy and accuracy of transferring the data obtained using the model to a real aircraft.

This complex of scientific studies was carried out at the Institute for Problems of Physical Modeling (IPPM) (Ukraine) with the participation of experienced designers and researchers: O. R. Cheranovsky, A. I. Ryzhenko, V. A. Betin, S. A. Yashin, and V. I. Ryabkov (as the institute's deputy director for research). These were among the first UAVs in Ukraine. These models were used to test the aircraft's flight characteristics, payload, and ultimate load and moment parameters. These were the first steps in establishing a new school of UAV development in Ukraine.

Models of various aircraft were tested. The most significant achievement was the research on the Su-27, which is still successfully operated by the Ukrainian Air Force.

For the development and creation of the research method and tools, the participants were awarded the State Prize of Ukraine in Science and Technology.

These scientific model developments are ahead of the research into the critical flight regimes of highly maneuverable aircraft.

Distinguishing Features of Advanced Research Using UFMs

Using such models, it is feasible to evaluate flight regimes that are impossible

to obtain in a wind tunnel or calculate mathematically.

Distinguishing features of (UFMs) research include the following:

– flight at high angles of attack, close to critical;

– flight at high post-critical angles of attack;

– stall;

– spin entry;

– spin recovery;

– unsteady oscillatory spin.

However, when solving such complex research problems, a number of fundamentally important issues arise:

– scaling the of UFMs relative to the base aircraft;

– designing the of UFMs takeoff and landing gear;

– substantiating the altitude and speed of the UFMs in critical research flight regimes;

– demonstrating the adequacy of UFMs research results and those of the actual full-scale base aircraft, and other issues;

– resolving the problem of landing the model after completing the research flight segment.

It should be noted that initially, the model was supported by parachute systems. However, in subsequent research and development, Professor L.V. Kapitanova proposed and explored new shock-absorbing system designs. These developments make it possible to safely land both the base aircraft and its scale model on a prepared runway using conventional methods. These advanced studies have been implemented for the base Su-27 aircraft and its modifications (see figure).

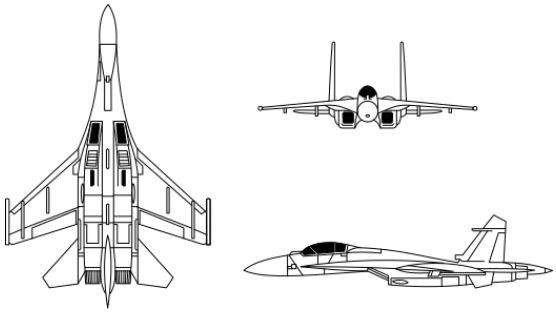

Fig. Model of the Su-27 aircraft and its modifications

Conclusion

The key geometric parameters and experimental data are presented here, allowing us to assess the adequacy of the experimental studies using the UFMs

The obtained test results demonstrated adequacy:

- wing stall conditions;

- the type and nature of spin development;

- spin recovery conditions, with similar characteristics to the basic version of the Su-27 aircraft.

This aircraft is still in service with the Ukrainian Armed Forces.

A method and tools for advanced studies of aircraft motion in critical flight phases have been developed using scaled physical models of the unmanned aircraft UFMs.

This method consists of:

- wing stall conditions of the scaled physical model, i.e., spin entry;

- vertical-helicopter spin shape for a maneuverable aircraft;

- parametric spin recovery conditions. Implementation of these conditions on the Su-27 aircraft, which is operated by the Ukrainian Armed Forces, demonstrated that this aircraft successfully navigates critical flight paths.

The conditions and means for conducting advanced research to overcome critical flight phases received the highest award, i.e., the State Prize of Ukraine in Science and Technology.

UDC 004.4:004.75

GITOPS AS THE DELIVERY ENGINE OF PLATFORM ENGINEERING

Mikula Danylo
DevOps Engineer
Medidata Solutions
New York, USA

Abstract

This article analyzes the conceptual and practical relationship between GitOps and Platform Engineering in cloud-native delivery. GitOps provides a declarative, version-controlled, and continuously reconciled delivery model, while Platform Engineering focuses on developer! experience and the construction of internal developer platforms (IDPs) that standardize and govern software delivery. We compare principles, scope, audiences, and abstraction levels, and show how GitOps functions as the reliable delivery engine embedded in platform strategy. Drawing on CNCF and Gartner sources and tool documentation (Argo CD, Flux, Backstage), we summarize common pitfalls and propose recommendations for integrating GitOps into platform roadmaps to improve reliability, scale, and developer productivity.

Keywords. GitOps; Platform Engineering; Internal Developer Platforms; Kubernetes; DevOps; Cloud-Native; Infrastructure as Code.

Introduction

Over the last decade, cloud-native practices have fundamentally changed the way software systems are built and operated. The adoption of containers, Kubernetes, and Infrastructure as Code (IaC) created both opportunities and challenges for engineering teams. Two concepts have recently gained prominence in this evolving landscape: GitOps and Platform Engineering.

GitOps, initially popularized by Weaveworks and formalized by the CNCF GitOps Working Group [1], introduces an operational model based on declarative definitions, version control, and continuous reconciliation. By treating Git

repositories as the single source of truth, teams can automate deployments, reduce human error, and ensure compliance [2] [5].

At the same time, Platform Engineering has emerged as a response to the increasing complexity that developers face in large organizations. Instead of exposing raw infrastructure tools, enterprises are investing in internal developer platforms (IDPs) that abstract away complexity, enforce organizational policies, and provide self-service capabilities [3] [4] [6].

Although these concepts are often mentioned together, they are not interchangeable. GitOps focuses on how systems are deployed and reconciled, while Platform Engineering emphasizes what experience is provided to developers. Confusing these two perspectives can lead to unrealistic expectations, over-engineered solutions, and blurred responsibilities.

The purpose of this study is to clarify the boundary between GitOps and Platform Engineering, demonstrating how GitOps serves as a reliable delivery mechanism embedded within the broader organizational framework of Platform Engineering.

Aim

The aim of this paper is to provide a comparative analysis of GitOps and Platform Engineering, identifying areas of overlap and difference, and to argue for the integration of GitOps as a delivery model within the strategic approach of Platform Engineering.

Materials and Methods

This study is based on a review of industry whitepapers, community standards, and official documentation from leading tools. Key sources include the CNCF GitOps Working Group [1], Argo CD documentation [2], FluxCD GitOps Toolkit [5], Gartner reports on internal developer portals [3], the CNCF Platform Engineering Whitepaper [4], and the Spotify Backstage project [6].

A comparative analysis methodology was applied, focusing on:

- Core principles and definitions of GitOps and Platform Engineering.
- Practical implementations and use cases.

- Overlaps and divergences in scope, audience, and abstraction levels.
- Reported benefits, pitfalls, and lessons learned from early adopters.
- This structured approach enabled the synthesis of theoretical insights with practical industry perspectives.

Results and Discussion

1. Principles of GitOps

GitOps is grounded in four core principles [1][2]:

1. Declarative definitions – the desired state is expressed as code.
2. Version-controlled source of truth – Git repositories serve as the authoritative record.
3. Automated delivery – changes in Git automatically trigger reconciliation.
4. Continuous reconciliation – controllers (e.g., Argo CD, Flux) ensure actual state matches the declared state [5].

The benefits of GitOps include:

- Consistency and reproducibility of environments.
- Reduced risk of human error.
- Improved auditability and compliance.
- Fast recovery through rollbacks.

GitOps is most often associated with Kubernetes, but the pattern can be extended to infrastructure provisioning with Terraform, Pulumi, or Crossplane [5].

2. Principles of Platform Engineering

Platform Engineering is the discipline of building internal developer platforms (IDPs) as internal products [3] [4]. Its guiding principles include:

- Developer experience first: reducing cognitive load with abstractions.
- Standardization and governance: enforcing security and compliance.
- Self-service: allowing developers to provision resources independently.
- Product mindset: treating the platform as a product with feedback, documentation, and SLAs [4].

Common IDP components include:

- Service catalogs and golden paths (e.g., Spotify Backstage [6]).

- Automated provisioning (Terraform, Crossplane).
- Delivery pipelines (often GitOps-driven).
- Policy enforcement (OPA, Kyverno).
- Observability stacks for monitoring and logging.

3. Areas of Overlap

Despite their differences, GitOps and Platform Engineering share several common foundations:

- Reliance on declarative, version-controlled configurations [1] [3].
- Continuous automation to minimize manual work.
- A focus on reducing operational risk.
- An ambition to empower autonomy and reduce bottlenecks.

In practice, GitOps often acts as the delivery engine within a platform. For example:

- A developer requests a new service instance via a portal.
- The platform generates a Git commit describing the change.
- GitOps tools reconcile the new configuration, ensuring reliable provisioning [2][5].

Here, GitOps guarantees reliability, while the platform ensures usability.

4. Key Differences

The main differences between GitOps and Platform Engineering lie in their scope, audience, and abstraction level:

- Focus:
  - GitOps: how workloads are deployed and reconciled [1] [2].
  - Platform Engineering: what developer experience is delivered [3] [4].
- Abstraction level:
  - GitOps: low-level manifests and synchronization.
  - Platform Engineering: high-level golden paths and self-service workflows [6].
- Nature:

– GitOps: an implementation pattern.

– Platform Engineering: an organizational strategy.

A useful analogy is that GitOps is the engine powering delivery, while Platform Engineering is the vehicle designed for developer productivity.

5. Practical Boundary: Integrating GitOps into Platforms

The boundary between GitOps and Platform Engineering can be understood in terms of intent and audience. GitOps primarily serves operators and platform engineers; Platform Engineering serves developers.

In practice, GitOps provides a critical delivery mechanism, but a true IDP requires additional layers:

- Authentication and authorization.
- Policy-as-Code enforcement.
- Service discovery and cost governance.
- Unified observability and monitoring [3] [4] [6].

Thus, GitOps is best positioned as a subset of a complete platform strategy.

6. Common Pitfalls and Lessons Learned

Organizations adopting these approaches often face challenges:

1. Equating GitOps with a full platform: Argo CD or Flux alone cannot constitute an IDP [2] [5].
2. Exposing raw GitOps to developers: forcing developers to work with YAML manifests increases complexity [4].
3. Over-engineering: building unnecessary layers of abstraction.
4. Unclear ownership: blurred lines between platform and application teams [3].

7. Recommendations

Based on the analysis, several recommendations can be made:

- Adopt GitOps as a foundation for delivery [1] [2].
- Build IDPs that wrap GitOps with abstractions [3] [6].
- Provide golden paths and catalogs instead of exposing raw manifests.
- Expand gradually: begin with GitOps workflows and evolve into full

IDPs [4].

- Treat the platform as a product, with user feedback, documentation, and SLAs [3].

Conclusions

GitOps and Platform Engineering are complementary rather than competing. GitOps provides a declarative, auditable, and resilient delivery model [1] [2] [5]. Platform Engineering extends this model with abstractions, governance, and developer-oriented experiences [3] [4] [6].

The boundary lies in their purpose: GitOps addresses operational consistency, while Platform Engineering addresses developer usability and scale. The most effective strategy is to integrate GitOps into platform engineering, creating a synergy that ensures both stability and productivity.

REFERENCES

1. Weaveworks, “What is GitOps? CNCF GitOps Working Group,” 2021. [Online]. Available: https://www.gitops.tech/

2. Argo Project, “Argo CD Documentation: Getting Started with GitOps,” 2024. [Online]. Available: https://argo-cd.readthedocs.io

3. M. Bhat, M. O’Neill, and O. Matvitskyy, “Innovation Insight for Internal Developer Portals,” Gartner, Feb. 1, 2022. [Online]. Available: https://www.gartner.com/en/documents/4010078

4. CNCF, “CNCF Platforms White Paper,” Cloud Native Computing Foundation, Apr. 2023. [Online]. Available: https://tag-app-delivery.cncf.io/whitepapers/platforms/

5. Flux Project, “FluxCD Documentation: GitOps Toolkit,” 2024. [Online]. Available: https://fluxcd.io

6. Spotify, “Backstage: Building an Internal Developer Platform,” 2023. [Online]. Available: https://backstage.io

UDC 66.063.62, 62.93

FEATURES OF THE DESIGNS OF ROTARY-PULSATION DEVICES AND THE IMPLEMENTATION OF THE METHOD OF DISCRETE-PULSE ENERGY INPUT IN THE OPTIMIZATION OF TECHNOLOGICAL PROCESSES

Obodovych Oleksandr,
Dr. Sci. (Engin.), Professor
Khomenko Valentina,
Chief designer
Stepanova Olesya,
PhD (Engin.)
Rezakova Tatyana
PhD (Engin.)
Institute of Engineering Thermophysics of the National Academy of Sciences of Ukraine, Kyiv, Ukraine
Sheiko Tamila
PhD (Engin.), Senior Researcher
Institute of Food Resources of NAAS of Ukraine, Kyiv, Ukraine

Abstract. The article provides an overview of the design features of rotor-pulsation devices in which the method of discrete-pulse energy input is implemented – a method of intensification of heat and mass exchange processes, which contributes to the development and implementation of energy-saving technologies in various industries.

Keywords: discrete-pulse energy input, rotary-pulsation apparatus, intensification of heat and mass exchange processes, energy-saving heat technologies.

Introduction. The development and implementation of new energy-saving technologies is one of the main tasks of enterprises in various industries.

The Institute of Engineering Thermophysics of the National Academy of Sciences of Ukraine has developed a new approach to the intensification of heat and mass transfer processes in heterogeneous systems, which is based on a fundamentally

new method discrete-pulse energy input (DPEI), the implementation of which optimally solves issues in many technological processes such as: dispersion, emulsification, mixing, homogenization, etc.

The essence of the DPEI method is that the energy introduced into the device is distributed discretely in space (over the entire working volume of the system), and in each element of the volume, an effective specific power is released in the form of short pulses, i.e. discrete in time. This principle can be implemented practically when a sufficiently large number of gas bubbles are evenly distributed in a liquid medium, which rapidly expand and contract during periodic and sharp pressure drops in the system. The system of pulsating bubbles distributed in a liquid is a transformer of energy from an external source (for example, a compressor) operating in a stationary mode, into energy discrete in time and space. This ensures high specific power output in a pulse at any point in the working volume. Abnormally high values of velocities, accelerations, and local pressures near the interphase boundary of bubbles cause the appearance of powerful hydrodynamic factors: shock waves, developed turbulence, etc., and this, in turn, makes it possible to achieve the maximum values of the grinding intensity with lower energy consumption [1]. Non-traditional methods of intensification of heat and mass transfer processes by discrete-pulse energy input into discrete media formed the basis of new technologies for obtaining emulsions of various types. Emulsions of various types are widely used in many industries and everyday life, which leads to a constant increase in the requirements for their quality, primarily stability and homogeneity. Therefore, there is a high need to develop highly efficient equipment and determine rational technological modes for processing “liquid-liquid” systems [2].

The goal of DPEI is to intensify heat and mass transfer and hydrodynamic processes in technological environments, as well as to create a methodology for their optimization and control methods.

Purpose of the work. To review existing modifications of rotary-pulsation devices (RPA) in which the DPEI method is implemented, their design features and areas of application.

At the Institute of Engineering Thermophysics of the NAS of Ukraine, equipment was created whose operating principle is to implement the DPEI method, in particular, rotary pulsation apparatuses (RPA).

Rotary pulsation apparatuses (RPA) are highly efficient small-sized equipment for creating homogeneous mixtures of various liquids with a wide range of applications. With the help of RPA, issues in many technological processes such as: dispersion, emulsification, mixing and homogenization of various systems, namely powdery, liquid, multicomponent, high and low viscous media in many industries are optimally solved. The most important indicator of the performance of the RPA is the size of the dispersed particles of the emulsion obtained after processing in the RPA from a mechanical mixture of mutually insoluble liquids or components that are difficult to mix.

The use of rotary-pulsation devices is most promising in the following industries:

1. Pulp and paper – for leveling the grinding of fibers in paper pulp, preparing compositions of fibrous suspensions and dispersing fibrous suspensions at different pulp concentrations.

2. Food:

- in the production of milk and dairy products – for homogenization of whole milk, reconstitution of powdered milk, preparation of yogurts, processed and soft cheeses;
- during homogenization, it allows to achieve uniform distribution of fat, increase the homogeneity of the product, also the product acquires resistance to cream settling and the development of oxidation processes, and the shelf life increases;
- in baking production – for making dough from grains and cereals [3];
- in alcohol production – for wet grinding of grains [4];
- for making juices, kvass, mayonnaise, mustard, fish, fruit and vegetable pastes and purees, processing berries and fruits into jams and preserves, vegetables and mushrooms into caviar.

3. Cosmetic, perfumery and pharmacological – for the preparation of creams, petroleum jelly, ointments, shampoos, balms, lotions, gels, and medicines in solution form.

The widespread use of rotary-pulsation devices is also promising in agriculture, the production of building and finishing materials, the oil refining and chemical industries, as well as for the preparation of drinking water and wastewater treatment.

Review of existing RPA designs and their features.

In general, there are many developments of rotary-pulsation devices of different designs depending on their use. This equipment can be used as a separate installation or installed in technological lines. Basically, all RPAs can be divided into the following types according to their design features:

- by the geometric shape of the working elements (disk, cylindrical, in the form of teeth, etc.);
- by the number of pairs of working elements (one stator and one rotor; two stators and one rotor; two stators and two rotors, etc.);
- by the geometry of the slots in the working bodies (round and slotted extensions);
- by the principle of installation (horizontal and vertical);
- by the presence of other working elements (mixers, knives, impellers with blades, etc.);
- by productivity (volume of substance processed in the apparatus per unit of time).

Most often, the working bodies of the RPA are a system of coaxial cylinders or disks with gaps between them, usually not exceeding 1 mm. The stators are rigidly fixed in the housing or with the housing cover, and the rotors are connected in various ways to the drive of the installation, rotating at a high angular velocity.

Rotors and stators are arranged in series. Cylindrical bodies or discs are equipped with radial slots of rectangular or circular shape. As a result of the rotation of the rotors, the slots in the rotors and stators periodically coincide or overlap. When the slots coincide, the medium being processed flows through the slots in the radial

direction due to centrifugal forces and pressure drop. At the moment of mutual overlap of the slots in the rotors and stators, the radial movement of the medium is slowed down and local pressure pulses appear in the medium flow, which play an important role in the process of homogenization of heterogeneous media.

An important feature of these devices, which distinguishes them from devices of similar action, is that the movement of the liquid medium has a rotational-pulsating nature. Rotational-pulsating flows are characterized by high levels of local velocities, accelerations, pressure gradients, normal and tangential stresses, changes in which occur in very short periods of time and in limited volumes of the working area of the device. Important characteristics of the process under consideration include a high probability of turbulent pulsations, adiabatic boiling of the medium, cavitation and acoustic effects. This is mainly due to the main mechanisms of force action on the heterogeneous medium by the working bodies of the RPA, which leads to effective crushing of dispersed particles. Since all these effects of force action on the medium are predominantly local in space and pulsed in time, the RPA belong to devices that work with the implementation of the DPEI method.

Theoretical studies of RPA make it possible to correctly select models for calculating hydrodynamic processes of RPA, and allow for the effective use of devices of this type in energy-saving technologies in many industries.

When developing RPA designs, it is necessary to calculate the minimum electric motor power N, necessary for the rotor to rotate at a constant angular velocity ω_0, overcoming the forces of hydrodynamic resistance.

$$N = \omega_0 \cdot \bar{M},$$

where ω_0 – the angular velocity;

$\bar{M}$ – moments of the hydrodynamic resistance forces acting on the rotor and determined taking into account the viscosity of the medium [5].

Also, when designing the RPA and choosing the operating modes of the device, one should also take into account the phenomenon of energy dissipation in the flow, which is the process of heating the fluid as it passes through the working parts of the RPA due to the conversion of mechanical energy into thermal energy.

Significant overheating of the components and parts of the apparatus can lead to their damage, so this factor should be taken into account when determining the gaps between the rotor and stators, as well as determining the geometry of the slots of the working bodies of the RPA. An important role in the design of structures is played by the ability to establish and control the desired gaps between the coaxial cylinders of the rotors and stators, since the quality of processing of components depends on their value. The following rotary-pulsation devices differ in their design features. Fig. 1 shows the design of a RPA with one rotor and two stators [6].

The working unit of the rotary-pulsation apparatus contains a housing 7, in which coaxial rotor 1, inner 2 and outer 3 stators are located with a gap between them, which are made in the form of cylindrical sleeves with longitudinal slots 4. In this case, for example, the outer stator 3 is made in thickness from two parts 5 and 6, installed with the possibility of rotation relative to each other and fixation in a given position (Fig. 1).

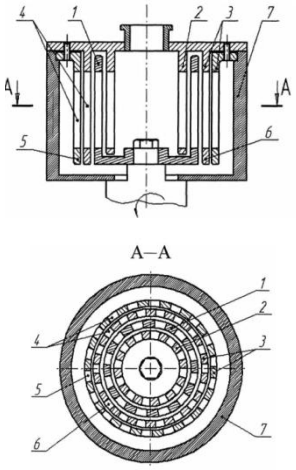

Fig. 1. RPA with one rotor and two stators:
1 – rotor; 2 – inner stator; 3 – outer stator; 4 – longitudinal slots of the rotor and stators; 5, 6 – parts of the outer stator; 7 – housing

The working unit of the rotary-pulsation apparatus operates in the following way. Depending on the parameters and properties of the processed liquid medium, by mutual rotation of parts 5 and 6 of the outer stator 3 to the required angle, the required degree of mutual overlap of the longitudinal slots 4 is achieved, after which the positions of parts 5 and 6 of the outer stator 3 are fixed with respect to each other.

A liquid system is supplied to the working unit of the rotary-pulsation apparatus. As a result of the rotation of the rotor 1 located on the shaft, a centrifugal force arises, due to which and the pressure drop the liquid sequentially passes through the longitudinal slots of the stator 2, rotor 1 and stator 3, as well as the inter-cylinder gaps. In this case, the flow is subjected to significant hydromechanical action of the longitudinal slots of the rotor 1 and stators 2, 3 and their inter-cylinder gaps, due to significant gradients of shear stresses, accelerations and pressure.

Due to the above factors, intensive homogenization and emulsification of the treated system are realized in the rotor-pulsation apparatus unit.

The considered working unit of the rotary-pulsation apparatus, which is simple to manufacture and convenient to operate, makes it possible to intensify the processes of hydrodynamic processing of liquid systems by increasing the duration of processing per cycle and, as a result, to improve the quality of the final product.

The design of the RPA presented in Fig. 2 [7] is more advanced than the RPA in Fig. 1 in that it is possible to practically set the gaps between the stators and rotors with greater accuracy and fix them.

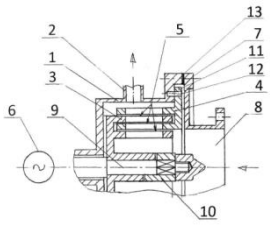

Fig. 2. Design of the RPA with the possibility of setting gaps between the stators and the rotor and its fixation: 1 – housing; 2 – product outlet pipe; 3 – rotor with slots; 4 – stator with slots; 5 – rotor and stator slots; 6 – rotation shaft drive; 7 – housing cover; 8 – input pipe; 9 – drive shaft; 10 – end coupling; 11 – stator flange; 12 – pin; 13 – gasket

In this design of the RPA (Fig. 2), the keyed connection with the drive shaft is replaced by a coupling in the form of a gear ring, which is fixed on the shaft together with the rotor set, and the stator set is made with an end collar, which is installed on the outer end surface of the housing. The proposed design provides for the installation of two sets of coaxial cylinders (stators and rotors) with uniform gaps

between them due to the fact that the stators can be freely moved along the end the surface of the housing perpendicular to the axis of rotation to obtain uniform gaps with subsequent fixation of the stator set with the housing with pins. Replacing the keyed connection of the rotors with the rotation drive shaft with an end coupling in the form of a gear ring avoids damage to the shaft and breaking of the fits, which ensures a stable value of the gaps between the rotors and stators and allows you to remove the shaft from the rotation drive without using special devices.

The device works as follows. The liquid is fed into the RPA through the inlet pipe 8, passes through the movable 3 fixed 4 stators and rotors with slots 5, where it is processed. In this case, the liquid is exposed to high speeds and shear stresses and pressure pulsations, as a result of which intensive mixing of the liquid occurs with the production of high-quality dispersions and emulsions with a particle size of 0.1-2 microns. Then the liquid is discharged from the device through the product outlet pipe 2. The design features of the device (Fig. 3) [8] are that the device contains a housing with a rotor and a stator with working elements in the form of teeth installed in it. The device housing is divided into two sections by partitions, in which there are holes of different diameters. One of the partitions is mounted on the shaft to the base of the rotor and is attached to it with a key, and the second is located in the middle part of the housing, with the lower side resting on the sleeve put on the shaft, and the upper side is fixed with a nut.

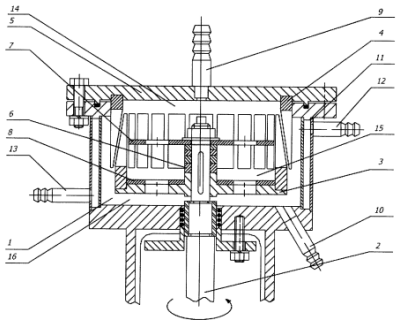

Fig. 3. Multi-section rotary-pulsation apparatus with working elements of the rotor and stator in the form of teeth: 1 – housing; 2 – shaft; 3 – rotor; 4 – stator; 5 – cover; 6 – adjusting washers; 7, 8 – partitions; 9, 10 – inlet and outlet pipes; 11 – jacket; 12, 13 – inlet and outlet pipe of the coolant; 14 – working cavity; 15 – lower part of the working area; 16 – external cavity of the apparatus

The technical result of this design of a multi-section rotary-pulsation apparatus is that due to the separation partitions installed in the housing with different diameter holes, the residence time of particles in the apparatus increases, which allows to intensify the flow of technological processes and improve the quality of the resulting mixture, as well as to increase the efficiency of processes in the apparatus.

The disadvantages of this design of the device are the complexity of manufacturing the working elements, since the diameters of the working holes are different. Also, the dividing partitions provide additional hydraulic resistance and increase the energy consumption for carrying out processes in the devices.

Fig. 4 shows the RPA, which can be installed in the technological line of drinking water preparation, as well as in aeration stations for wastewater treatment. This makes it possible to purify water from iron, manganese, hydrogen sulfide, carbon dioxide, fluorine, and also to regulate the hydrogen index by saturating and absorbing liquid media with oxygen.

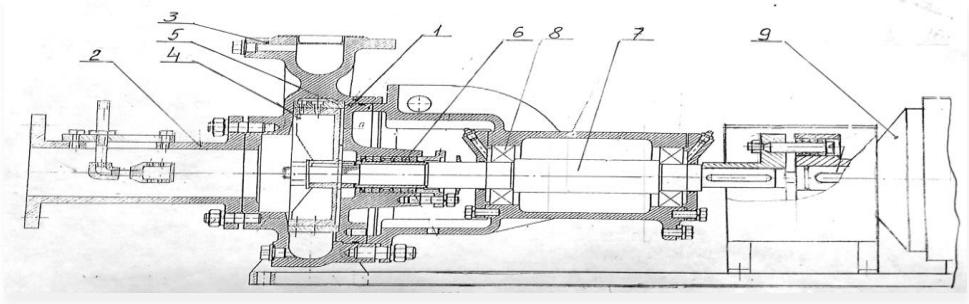

Fig. 4. Design of the RPA for aeration treatment of drinking water and wastewater: 1 – housing; 2 – inlet pipe with ejector assembly; 3 – outlet pipe; 4 - rotor; 5 – stator; 6 – sealing assembly; 7 – RPA shaft; 8 – bearing assembly; 9 – electric motor

The purification of water from iron, manganese, hydrogen sulfide, carbon dioxide, fluorine, as well as pH regulation are based on aeration-oxidation processes. To accelerate these processes, it is necessary to intensify the transfer of oxygen through the boundary gas diffusion layer of water to the boundary of the “water-air” phases and the transfer of oxygen through the boundary layer of water from the boundary of the “water-air” phases, the diffusion of oxygen in the volume of water,

and the homogeneous oxidation reaction.

The RPA consists of a housing, which has an inlet pipe with an ejector assembly attached to it and an outlet pipe. In the middle of the housing, on the RPA shaft, which is connected to the electric motor shaft through a finger coupling and a bearing assembly, a rotor is installed, with three rows of through holes of circular cross-section. Inside the rotor, 6 blades are welded, which enhance the pumping effect.

The stator is installed in the housing, has holes in the form of channels with different diameters, which enhances the hydrodynamic processes that occur in the RPA. The process of saturation of water with oxygen occurs by self-absorption of air due to the rarefaction created in the RPA suction pipeline and the ejector assembly.

When the air-water mixture passes through the working elements of the RPA, oxygen is absorbed, which is enough to oxidize iron, manganese, and hydrogen sulfide compounds that exceed the standards for their content in water by 10-50 times. After passing through the working elements of the RPA, the air-water mixture is fed to the oxidation-filtration column.

Conclusions.

A review of existing modifications of RPA, in which the DPEI method is implemented, allows us to draw conclusions regarding their effective application in various industries.

An important feature of these devices is that the movement of the liquid medium has a rotational-pulsating nature, which is characterized by high levels of local velocities, accelerations, pressure gradients, normal and tangential stresses, changes in which occur in very short periods of time and in limited volumes of the working area of the device. Important processes occurring in the RPA include the occurrence of turbulent pulsations, adiabatic boiling of the medium, cavitation, and acoustic effects. The main mechanisms of force action on the heterogeneous medium by the working bodies of the RPA are related to this.

The described examples of RPA designs do not limit their industrial application. Their undoubted advantages determine the constant improvement of

designs and finding new ways to use RPA, where the method of discrete-pulse energy input (DPEI) is implemented to intensify hydrodynamic and heat-mass exchange processes, which opens up further prospects for the implementation of this type of devices as components of innovative technologies and progressive production.

REFERENSES

1. Dolinskiy, A.A. (2015). Pryntsyp dyskretno-impul'snoho vvodu enerhiyi ta yoho vykorystannya u tekhnolohichnykh protsesakh [The principle of discrete-pulse energy input and its use in technological processes]. Mikro- i nanourovnevyye protsessy v tekhnologiyakh DPEI: Tematicheskiy sbornik statey; Institut tekhnicheskoy teplofiziki NAN Ukrainy. – K. Akademperiodika. 464 p. (in Ukr.)
2. Dolinskiy, A.A., Obodovich, A.N., Borkhalenko, YU.A. (2012). Metod diskretno-impul'snogo vvoda energii i yego realizatsiya [Discrete-pulse energy input method and its implementation]: Monohrafyya. – KH.: Virovets' AP “Apostrof”. 185 p. (In Rus.)
3. Obodovych, O.M. (2007). Rozrobka enerho- i resursozberihayuchykh teplotekhnolohiy dyskretno-impul'snoho vvodu enerhiyi pry pidhotovtsi khlibopekars'kykh drizhdzhiv dlya vyrobnytstva [Development of energy- and resource-saving thermal technologies of discrete-pulse energy input in the preparation of baker's yeast for production]. Enerhetyka: ekonomika, tekhnolohiyi, ekolohiya. № 2 (21). pp. 35-39. (in Ukr.)
4. Obodovych, A.N. (2008). Diskretno-impul'snyy vvod energii v tekhnologii brodil'nogo i khlíbopekarnogo proizvodstva [Discrete-pulse energy input into fermentation and baking technologies]. Vibratsiyi v tekhnitsi ta tekhnolohiyakh. №7. pp. 68-77. (In Rus.)
5. Basok, B.Y., Davydenko, B.V. (2015). Osobennosti gidrodinamiki, teploperenosa i protsessov dispergirovaniya v robochikh ob'yemakh tsilindricheskikh rotorno-pul'satsionnykh apparatov [Features of hydrodynamics, heat transfer and dispersion processes in the working volumes of cylindrical rotary-pulsation devices]. Mikro- i nanourovnevyye protsessy v tekhnologiyakh DPEI: Tematicheskiy sbornik

statey; Institut tekhnicheskoy teplofiziki NAN Ukrainy. – K. Akademperiodika. 464 p. (In Rus.)

6. Basok, B.I., Davydenko, B.V., Lunina, A.O. etc. (2007). Robochyy vuzol rotorno-pul'satsiynoho aparata [The working unit of the rotary-pulsation apparatus]. Patent of Ukraine for a utility model № 25017 B01F7/02; declared 01.03.2007; published 25.07.2007, № 11. (in Ukr.)

7. Dolins'kyy, A.A., Hartvih, A.P., Tselen, B.YA., Konyk, A.V., Radchenko, N.L. (2019). Prystriy dlya obrobky ridyny [Device for liquid processing]. Patent of Ukraine for the invention № 118407 B01F7/28 (2006.01); declared 31.05.2017; published 10.01.2019, № 43. (in Ukr.)

8. Kolobashkin, L.V. (2018). Protses peretvorennya enerhiyi u potokakh ridyny v rotorno-pul'satsiynomu aparati [The process of energy conversion in fluid flows in a rotary-pulsation apparatus]: mahisters'ka dysertatsiya na zdobuttya stupenya mahistra zi spetsial'nosti 8.05050303. / Kyyivs'kyy politekhnichnyy instytut imeni I. Sikors'koho, Inzhenerno-khimichnyy fakul'tet, Kafedra mashyn ta aparativ khimichnykh i naftopererobnykh vyrobnytstv, Kyyiv. (in Ukr.)

FUNDAMENTALS OF DESIGNING A MULTIMODAL TRANSPORT AND LOGISTICS SYSTEM

Pernebekov Saken,
Candidate of Engineering, Professor,
M. Auezov South Kazakhstan University
Shymkent, Kazakhstan,
Kokayev Umirzhan,
Candidate of Engineering, Associate professor,
L. N. Gumilyov Eurasian National University,
Astana, Kazakhstan,
Zhexenbek Nuradil,
Undergraduate,
M. Auezov South Kazakhstan University
Shymkent, Kazakhstan

Introduction

In today's globalized economy, efficient transportation and logistics systems are critical for the smooth movement of goods across regions and countries. Multimodal transport and logistics systems integrate various modes of transport such as road, rail, sea, and air to optimize the delivery process. Designing such systems requires a comprehensive understanding of the principles behind modal integration, infrastructure, operational coordination, and emerging technologies.

What is a Multimodal Transport and Logistics System?

A multimodal transport system involves the use of two or more different modes of transportation within a single logistics chain, managed under one contract or agreement. The key objective is to leverage the strengths of each transport mode, thereby increasing efficiency, reducing costs, improving reliability, and minimizing environmental impact. For example, goods can be shipped via sea freight for long distances, then transported by rail to inland locations, and finally delivered by road to the final customer.

Key Principles of Multimodal System Design

1. Integration of Transport Modes

The seamless integration of different transport modes is the cornerstone of multimodal logistics. This integration covers physical infrastructure (ports, rail terminals, warehouses, and highways), operational coordination (scheduling, loading/unloading), and information flow (tracking and documentation). Designing efficient transfer hubs where goods can move quickly and safely between modes helps minimize delays and reduce handling costs.

2. Infrastructure and Technology

Robust and modern infrastructure is vital. Ports and terminals must be equipped to handle containerized cargo efficiently, including the availability of cranes, automated handling equipment, and sufficient storage capacity. Rail networks should be connected directly to ports and industrial hubs to facilitate smooth cargo flows.

Technology plays a pivotal role in multimodal systems. Advanced tracking technologies such as GPS, RFID (Radio-Frequency Identification), and IoT sensors allow real-time visibility of shipments. Digital platforms enable data sharing between stakeholders, improving coordination and decision-making. Automation in terminals, including automated guided vehicles (AGVs) and robotics, enhances operational speed and reduces human error.

3. Regulatory and Contractual Framework

Multimodal transport involves multiple stakeholders, including carriers, freight forwarders, terminal operators, and customs authorities. A clear regulatory framework is essential to govern liability, insurance, and documentation. International conventions like the UN Convention on Contracts for the International Carriage of Goods Wholly or Partly by Sea (Rotterdam Rules) and the Convention on the Contract for the International Carriage of Goods by Road (CMR) help harmonize legal responsibilities.

Contracts must clearly define the roles and responsibilities of each party to prevent disputes. The use of multimodal transport documents, such as the multimodal bill of lading, facilitates unified handling and legal recognition of cargo movement across modes.

4. Environmental and Economic Efficiency

Environmental sustainability is a growing priority in transport system design. By choosing transport modes with lower carbon footprints (e.g., rail over road for long hauls), multimodal systems can significantly reduce greenhouse gas emissions. Energy-efficient vehicles and infrastructure, combined with optimized routing and load consolidation, further contribute to sustainability goals.

From an economic perspective, multimodal systems should balance cost efficiency with service reliability. Combining the lower costs of sea and rail transport with the flexibility of road delivery often yields significant savings while maintaining delivery timelines.

Challenges in Designing Multimodal Systems

Despite its advantages, designing and implementing multimodal transport systems faces several challenges:

- Coordination Complexity: Managing schedules, capacities, and handovers between multiple transport providers requires sophisticated planning and communication.
- Infrastructure Gaps: Disparities in infrastructure quality, especially between developed and developing regions, can create bottlenecks.
- Regulatory Differences: Divergent national regulations and customs procedures can slow down cross-border shipments.
- Data Integration: Achieving interoperability among various IT systems used by different carriers and logistics providers remains a technological challenge.
- Financial Investment: Building and upgrading multimodal terminals and transport infrastructure requires substantial investment and long-term planning.

Case Study: Multimodal Logistics in Europe

Europe provides a strong example of successful multimodal transport integration. The Trans-European Transport Network (TEN-T) aims to connect key cities and economic centers by combining road, rail, inland waterways, and maritime routes. Major ports like Rotterdam and Hamburg serve as multimodal hubs where goods transition seamlessly from sea to inland transport.

Technological initiatives such as the European Rail Traffic Management System (ERTMS) facilitate better rail interoperability across countries, while digital platforms enable real-time tracking and coordination among operators. These developments have helped reduce transit times, lower costs, and improve environmental sustainability.

Emerging Trends and Future Directions

Looking ahead, several trends are shaping the future of multimodal transport systems:

- Digitalization and Smart Logistics: The adoption of AI, blockchain, and big data analytics is improving transparency, security, and decision-making.
- Sustainable Transport: Increased focus on green logistics encourages the use of electric vehicles, alternative fuels, and optimized routing algorithms.
- Urban Logistics Integration: As e-commerce grows, integrating multimodal systems with urban delivery solutions (e.g., cargo bikes, drones) is becoming essential.
- Automation and Robotics: Autonomous vehicles and automated cargo handling systems promise to further enhance efficiency and reduce human error.

Conclusion

Designing an effective multimodal transport and logistics system requires a holistic approach that integrates infrastructure development, technological innovation, regulatory harmonization, and environmental considerations. By combining the unique advantages of different transport modes, such systems improve the efficiency, cost-effectiveness, and sustainability of global supply chains. As the world economy continues to evolve, multimodal transport will remain a key enabler of international trade and economic growth.

REFERENCES

1. Послание Президента Республики Казахстан Касым-Жомарта Токаева народу Казахстана «Казахстан в эпоху искусственного интеллекта: актуальные задачи и их решения через цифровую трансформацию». – 8 сентября 2025 г.

2. Гончарук С.М. Методологические основы проектирования этапного развития облика и мощности мультимодальной транспортной сети. - Хабаровск: ДВГУПС, 2012. – 227 с.

3. Апатцев В.И. К вопросу проектирования транспортно-логистических систем // Наука и техника транспорта. - 2013. - № 1. - С. 47-52.

4. Едигарян А.Р. Методика экономической оценки элементов мультимодальной транспортной сети // Современные технологии. Системный анализ. Моделирование. - 2013. - № 3 (39). - С. 210-214.

5. Повороженко В.В. Координация и взаимодействие различных видов транспорта. - М. : Знание, 1992. - 64 с.

UDC 66.021.5:66.061

RESEARCH IN HYDRODYNAMICS AND MASS EXCHANGE IN JET-BUBBLING DEVICES: SCIENTIFIC BASES AND ENGINEERING SOLUTIONS

Pitak Inna
PhD, as. prof.
Manoilo Evgenia
PhD, as. prof.
Zhuha Oleh
Doctoral student
National Technical University "KhPI"

Abstract: The work investigates the regularities of hydrodynamics and mass transfer in devices with jet-bubbling phase contact, which combine the properties of jet and bubbling systems. The influence of design and operating parameters (jet velocity, gas flow rate, nozzle diameter) on the mass transfer coefficient, flow structure, and gas holdup is determined. Experimental and numerical studies are carried out to clarify the criterion dependencies of the form $S_h = f(Re_L, Re_G, Fr, We)$. A new design of a contact device featuring a multi-nozzle nozzle and directional baffles is proposed, which increases the mass transfer coefficient by 25–40 % while reducing energy consumption by 30 %. The results obtained serve as the basis for creating energy-efficient column devices for sorption, absorption, and biotechnological applications.

Keywords: jet-bubbling apparatus, hydrodynamics, mass transfer, mass transfer coefficient, turbulence.

Relevance of the research topic. The processes of heat and mass exchange between gases and liquids form the basis of many technologies in the chemical, petrochemical, food, and energy industries. The efficiency of mass exchange directly affects the productivity of column apparatuses, the degree of purification or absorption of components, the economy and stability of technological systems.

Therefore, improving the processes of gas-liquid contact and increasing the mass and heat transfer coefficients remain a priority task in modern equipment engineering.

Over the past decades, numerous new types of contact devices have been proposed, including regular and irregular nozzles, plates of various designs, bubbling and film elements. The main trend in their development is aimed at increasing the specific surface area of phase contact while reducing hydraulic resistance, which allows increasing the intensity of processes without a significant increase in energy consumption. At the same time, most known solutions are effective only within a limited range of loads and are characterised by unstable operation when changing the hydrodynamic regime.

A promising direction of development is devices with jet-bubble contact of phases, which combine the properties of the jet and bubble modes. When the liquid is supplied in the form of separate jets into the gas phase, a system of intense turbulent mixing is formed, accompanied by the formation of a wide range of bubbles, an increase in the specific surface area of interphase contact, and a significant increase in mass transfer coefficients. Such devices provide high efficiency at relatively low specific energy consumption, making them an energy-saving alternative to traditional column systems.

At the same time, hydrodynamic and mass transfer laws in such devices have not been sufficiently studied. There are no generalised dependencies that would link the jet parameters, bubble size distribution, gas holdup and mass transfer coefficients. The available empirical data primarily relate to individual modes and do not enable the development of reliable engineering calculation methods for combined systems. The effects of the interaction between jet and bubbling flows, as well as the influence of nozzle geometry and structural elements of the contact device on the stability and intensity of mass transfer, remain particularly poorly studied.

The current trend is to combine different types of contact elements within a single device, for example, by combining a regular nozzle with jet or bubbling zones. This allows you to control the flow structure, reduce splash formation and ensure stable operation when changing loads. However, for such systems, there are no

reliable similarity criteria and generalised laws, which hinder their industrial implementation.

Therefore, further study of the laws of hydrodynamics and mass transfer in devices with jet-bubbling phase contact is of important scientific and practical importance. Understanding the structure of flows, the conditions for the formation and dispersion of bubbles, and the mechanisms of substance transfer will enable the creation of scientifically sound process models and new engineering calculation methods. The results of such studies can be used in the design of modern energy-efficient column devices for sorption, absorption, desorption, and biotechnological processes.

Thus, the relevance of the topic stems from the combination of the high practical significance of gas-liquid mass transfer processes and the limited theoretical study of the hydrodynamics of jet-bubbling systems. An in-depth study of these processes is a necessary condition for further improving heat and mass transfer equipment and increasing the efficiency of modern technological production.

To increase the intensity of mass transfer, a large number of contact devices have been developed, aiming to enhance the specific surface area of phase contact and reduce hydraulic resistance. Traditional plate columns, despite their technological maturity, have low efficiency at high loads due to intense splash formation and limitations in the height of the liquid layer. Regular nozzles allowed for a significant reduction in pressure losses, but remained sensitive to contamination and unstable when changing modes.

Current state of the problem. One of the promising directions is the use of jet-bubbling devices, which combine two mechanisms of phase contact: jet, when the liquid is introduced in the form of separate jets into the gas phase, forming a dispersed flow and a turbulent mixing zone, and bubbling, when the gas passes through a layer of liquid in the form of bubbles, ensuring active interphase interaction. The combination of these modes enables achieving high mass transfer coefficients (k_{La}) with reduced specific energy consumption, making such systems competitive for modern column processes.

Scientific prerequisites and problems. Recent studies have shown that the flow structure in such devices is highly complex, involving a combination of turbulent jets, pressure pulsations, coalescence, and fragmentation of bubbles, which significantly affects the efficiency of mass transfer. The main problematic issues include the lack of generalised regularities describing the relationship between nozzle geometry, jet velocity, flow structure and specific mass transfer coefficients, insufficient experimental data on the distribution of bubble sizes in the jet-gas interaction zone, uncertainty of the transition criteria between bubbling and jet-bubbling regimes, and the lack of a universal methodology for engineering calculation of such systems.

Table 1

Comparison of contact device types for gas-liquid systems

Contact device type	Specific contact surface, m^2/m^3	Hydraulic resistance, Pa/m	Pollution resistance	Energy efficiency	Features of the mode
Plate apparatus	100 – 200	1000 – 3000	High	Average	Layer height restrictions
Nozzle apparatus	250 – 600	400 – 1500	Low	High	The need for uniform irrigation
Bubbling apparatus	200 – 400	800 – 2000	Average	High	Gas speed limit
Jet-bubbling	500 – 900	500 – 1500	High	Very high	Combined mode, intensive mixing

As can be seen from the table, jet-bubbling devices potentially exceed other types in terms of specific efficiency and energy saving.

Scientific novelty of the direction. In modern research, special attention is paid to the use of micro- and nanobubbles to increase the interfacial surface, CFD modeling (Computational Fluid Dynamics) in combination with Population Balance Models (PBM) to reproduce dispersion dynamics, optical measurement methods (PIV, LIF, high-speed imaging) to visualise hydrodynamic structures, as well as the use of combined nozzles (regular and bubbling) to stabilise regimes during scaling. Despite this, the practical database and analytical models remain fragmented. For the

industrial implementation of jet-bubbling systems, a generalised theoretical model is required that describes the regularities of mass transfer, taking into account the interaction of the jet, the bubble phase, and liquid turbulence.

The scientific significance lies in the absence of generalised theoretical dependencies describing the laws of hydrodynamics in combined jet-bubble systems. The practical importance of jet-bubble devices enables the intensification of sorption processes by 20 – 40 % while reducing energy consumption by up to 30 %. However, their design methods require clarification. The technological perspective includes the creation of energy-efficient column devices of a new generation with combined contact zones. Thus, further study of the laws of hydrodynamics and mass transfer in devices with jet-bubble phase contact is an urgent scientific task that has a direct practical focus. The solution to this problem will ensure the development of energy-efficient technologies for sorption, absorption, and gas purification, as well as the creation of new device designs with a controlled flow structure.

Aim, tasks, object and subject of the study. The purpose of this study is to establish the laws of hydrodynamics and mass transfer in devices with jet-bubbling phase contact, to determine the influence of design and operating parameters on the process efficiency, and to develop the scientific foundations for engineering calculations of such systems. The implementation of this goal will allow us to substantiate the optimal operating conditions of combined contact devices and to create energy-efficient options for column equipment for sorption and other mass transfer processes.

The object of the study is the processes of heat and mass transfer in gas-liquid systems with combined (jet-bubbling) phase contact, which are implemented in column devices of various types. The subject of the study is the hydrodynamic characteristics (flow structure, gas holdup, bubble size distribution) and mass transfer parameters (mass transfer coefficients, phase contact efficiency) under conditions of jet-bubbling mode, as well as their dependence on design and hydrodynamic factors.

The main objectives of the research include an analytical review of modern designs of devices with jet-bubbling phase contact and a generalization of known

theoretical and experimental data on hydrodynamics and mass transfer, development of a mathematical model of the process of hydrodynamic interaction of the jet and the bubbling layer taking into account the formation, coalescence and decay of bubbles, study of the influence of nozzle geometry (diameter, spray angle, number of holes) and operating parameters (liquid feed rate, gas pressure, temperature, physicochemical properties of liquids) on the flow structure and mass transfer coefficient, experimental measurements of the main characteristics of hydrodynamics – gas holdup, velocity distribution, average bubble diameter, turbulence, determination of kinetic mass transfer coefficients (k_{La}) at different operating modes and comparison of experimental data with the results of mathematical modeling, formulation of generalized criterion dependencies for calculating mass transfer coefficients in jet-bubbling devices, as well as providing engineering recommendations for the design of contact devices and the selection of optimal parameters for industrial implementation.

Research methods include theoretical approaches, such as analysis of equations of motion of dispersed media, generalization of criterion dependencies, dimensional analysis and similarity methods; experimental methods, in particular, measurements of gas holdup, pressure, velocities, determination of mass transfer coefficients from kinetic dissolution curves; numerical methods, such as CFD modeling using VOF (Volume of Fluid) approaches, as well as PBM (Population Balance Model) to reproduce coalescence and dispersion processes; statistical methods, including experimental data processing, construction of empirical dependencies, determination of errors and confidence intervals.

The expected results include obtaining experimental dependencies between jet parameters, flow structure and mass transfer coefficients, refining criterion equations of the form $S_h = f(Re_L, Re_G, Fr, We, \phi)$ for describing mass transfer in the combined mode, as well as developing a simplified methodology for engineering calculation of devices with jet-bubbling phase contact for practical design.

Scientific novelty. The scientific novelty consists in the first established laws of the hydrodynamic structure of the flow in the zone of combined jet-bubbling phase

contact, taking into account the interaction of the ascending gas flow and the turbulent liquid jet, with the determination of the conditions for the formation of a stable mode that ensures maximum mass transfer intensity at minimal energy consumption; improving the approach to describing the gas dispersion process, which combines the turbulent exchange equation with the population balance model of bubbles (Population Balance Model), with the obtained analytical expressions for the distribution of bubble diameters depending on the jet velocity and physicochemical properties of the liquid; developing a mathematical model of mass transfer in a jet-bubbling apparatus, which takes into account the inhomogeneity of the velocity fields, turbulence and interfacial surface, allowing quantitatively describing the change in the mass transfer coefficient kLa over the height of the apparatus; refining the criterion dependencies of the type, where ϕ is the criterion characterizing the intensity of the interaction of the jet and the bubbling flow, with the obtained power indices that have a physical justification and increase the accuracy of calculations in comparison with existing empirical equations; the first experimentally recorded change in the structure of the bubble flow during the transition from the bubbling to the jet-bubbling mode using high-speed video recording and digital image processing, with the determination of the limiting speeds at which the optimal spectrum of bubbles is formed; proposals for a new design of a contact device for column apparatuses, combining a multi-nozzle nozzle and a bubbling zone with directional partitions, ensuring flow stability, uniform gas distribution and an increase in the mass transfer coefficient by 25 – 35 % compared to classical apparatuses.

Practical significance of the results. The practical significance of the results includes the use of the obtained regularities for the design and optimization of industrial column apparatuses for sorption, absorption, desorption and biotechnological purposes, with a developed methodology that allows calculating the efficiency of phase contact without conducting full-scale experiments; the proposed design of a jet-bubbling contact device, which allows reducing specific energy consumption by 20 – 30 % while maintaining or increasing the degree of gas purification, opening the possibility of its implementation in flue gas purification

systems, the production of sulfuric acid, ammonia, as well as in biosorption and flotation processes; an algorithm for calculating new-type apparatuses has been developed, which includes determining critical velocities, gas holdup, average bubble diameter and mass transfer coefficient, suitable for automating engineering calculations in CAD chemical reactors; use of experimental data and models for validation of CFD codes in modeling two-phase flows, which is important for industrial design organizations and research centers, etc.

The main results that determine the scientific and practical value. A new approach to describing mass transfer in two-phase systems with active turbulence has been formed, combining CFD modelling and experimental data. The optimal combination of parameters (v_L = 2 – 3 m/s, Q_G = 10 – 20 m³/h, d_n = 4 – 6 mm) has been identified, at which maximum efficiency is achieved. Technical recommendations have been prepared for the design and operation of combined-type devices. The results obtained have practical value for enterprises in the chemical industry, energy, and water treatment, as well as for the creation of laboratory stands with intensified mass transfer.

Conclusions and recommendations. Systematic studies of hydrodynamics and mass transfer in devices with jet-bubble contact of phases, which combine the advantages of jet and bubble systems, have been conducted. It has been established that the interaction of the ascending gas flow with the liquid jet creates a developed turbulent structure, which ensures intensive exchange of matter between the phases. The influence of the main parameters (liquid velocity, gas flow rate, nozzle diameter, and physical properties of the liquid) on the mass transfer coefficient kLa, gas holdup, and average bubble diameter has been experimentally determined, with the highest values of kLa in the jet velocity range of 2 – 3 m/s. Based on the generalisation of the data, a criterion equation has been proposed that describes the intensity of mass transfer in the combined contact zone with an accuracy of up to ±10% in a wide range of modes. The CFD modelling confirmed the experimental results and enabled us to detail the distribution of velocities, turbulent energy, and circulation zones in the apparatus, with the most effective turbulent mixing area

located at a distance of 2 – 4 nozzle diameters from the jet inlet. A new design of a contact device featuring a multi-nozzle nozzle and directional baffles was developed, ensuring uniform phase distribution. This design has been experimentally proven to increase the mass transfer coefficient by 25 – 40 % while simultaneously reducing energy consumption by 20 – 30%. The proposed engineering calculation method enables us to predict the efficiency of devices of this type without the need for laborious experiments. It can be implemented as a software module for automated column equipment design systems. The developed theoretical provisions and the obtained dependencies are the basis for improving mass exchange devices for sorption, absorption, and biotechnological processes operating in direct gas-liquid contact.

The prospects of using a combined jet-bubbling mode for intensification of heat and mass transfer processes have been proven. The established laws of hydrodynamics enable the prediction of system behaviour in a wide range of conditions. The proposed design solutions and calculation methods are of practical importance for industrial implementation in the chemical, oil refining and energy industries. The results of the study can serve as a scientific basis for further work aimed at developing large-scale industrial devices with combined phase contact.

UDC 004.056.55

POST-QUANTUM CRYPTOGRAPHY AND ITS PROSPECTS

Tsurkan Ivan
Zaika Ilya
Kochyn Vladyslav
cadets of the Educational and Scientific Institute No. 4
Kharkiv National University of Internal Affairs
Heldt Stanislav
student of the Educational and Scientific Institute No. 5
Kharkiv National University of Internal Affairs
Onyshchenko Yuriy
Deputy Director of the Institute for Educational and Research Activities
at the National University of Internal Affairs, Kharkiv
Candidate of Sciences in Public Administration, Associate Professor

Just a few decades ago, quantum computing seemed like something out of science fiction, but now it is gradually becoming a reality. Leading corporations and scientific institutions are investing billions in the development of quantum computers capable of performing calculations that would take traditional machines thousands of years to complete. This opens up unprecedented opportunities for the development of science and technology, but at the same time threatens traditional notions of information security. The cryptographic systems that underpin the modern digital world may prove vulnerable to new types of attacks. It is at this intersection of threat and the need to find solutions that post-quantum cryptography emerges – the science of creating protection methods capable of withstanding the challenges of the quantum era.

The relevance of this topic is due to the fact that the emergence of quantum computing poses a significant threat to modern cryptographic systems, in particular to those such as RSA and elliptic curve cryptography. Shore and Grover's algorithms are capable of destroying the security of classical systems that currently protect data on the Internet, in electronic banking, and in digital communications. Therefore, there is an urgent need to find new approaches that will be resistant to attacks by quantum

computers [1].

Post-quantum cryptography is a field of cryptography that deals with the development of algorithms and protocols that ensure information security even in the presence of powerful quantum computing systems. Unlike quantum cryptography, which uses the laws of quantum physics, post-quantum cryptography is based on complex mathematical problems that are computationally impractical to solve for both classical and quantum computers [2].

Quantum computing uses principles of quantum mechanics, such as superposition and entanglement, to perform calculations. Unlike classical bits (0 or 1), qubits (quantum bits) can exist in a state of superposition, i.e., they can be both 0 and 1 at the same time. Entanglement allows the states of several qubits to be linked in such a way that they are inextricably dependent on each other, even at large distances. This allows quantum computers to process a huge number of options in parallel, which dramatically speeds up the solution of certain problems that are unattainable for classical supercomputers [3].

Two key quantum algorithms form the basis of potential attacks on modern cryptography. Shor's algorithm offers exponential acceleration for factoring large numbers into prime factors and for solving the discrete logarithm problem. Grover's algorithm provides quadratic acceleration for searching in an unstructured database [4].

Due to the effectiveness of Shor's algorithm, all asymmetric cryptographic algorithms (public key cryptography) whose security is based on the complexity of factorization or discrete logarithms become vulnerable. These include widely used systems such as:

- RSA (security based on the factorization of large numbers);
- ECC (Elliptic Curve Cryptography – security based on the problem of discrete logarithms on elliptic curves).

Grover's algorithm, although less dramatic in its impact, can theoretically be used to speed up key guessing, effectively halving the effective length of symmetric keys (e.g., AES). This means that, for example, AES-256 will have security

equivalent to AES-128, requiring an increase in key length to maintain the current level of security.

Post-quantum cryptography (PQC), or quantum-resistant cryptography, is a set of cryptographic algorithms designed to work on classical computers but remain secure even when full-scale quantum computers become available. These algorithms are based on mathematical problems that are considered difficult to solve by both classical and quantum computers.

It is important to understand that QKD (Quantum Key Distribution) and PQC (Post-Quantum Cryptography) are not the same thing (QKD \neq PQC). QKD (e.g., the BB84 protocol) uses the principles of quantum mechanics (photons, their states) to distribute cryptographic keys and detect eavesdropping. Its implementation requires specialized quantum equipment (optical fibers, quantum receivers, and transmitters). PQC, on the other hand, consists of purely mathematical algorithms that can be implemented in software on conventional (classical) computers and integrated into existing network infrastructure [5].

The US National Institute of Standards and Technology (NIST) held a competition to standardize PQC algorithms. The first standards were approved in 2024 [6]. The main classes of algorithms under consideration are:

1. Lattice-based: based on the mathematical complexity of problems related to n-dimensional lattices (grids), such as Learning With Errors (LWE) or the Shortest Vector Problem (SVP). Example: CRYSTALS-Kyber (standardized by NIST as ML-KEM for key encapsulation) and CRYSTALS-Dilithium (standardized as ML-DSA for digital signatures). They have relatively small keys and high speed.

2. Code-based: based on the complexity of decoding a general linear code with added error, which is related to error correction code theory. Example: Classic McEliece. This algorithm is one of the oldest and most studied candidates, known for its high security confidence, although it has large key sizes.

3. Multivariate polynomial-based: based on the complexity of solving systems of multivariate polynomial equations over a finite field. Example: Rainbow algorithms (eliminated in the early stages of the NIST competition due to effective

attacks), as well as GeMSS.

4. Hash-based: use collision-resistant cryptographic hash functions (e.g., SHA-256) to construct digital signature schemes. Example: SPHINCS+ (standardized by NIST as SLH-DSA for digital signatures). These schemes are among the most trusted in terms of quantum resistance, but most are stateful or stateless, such as SPHINCS+, which has larger signatures but guarantees security.

5. Elliptic curve isogenies (isogeny-based): based on the complexity of computing isogenies between elliptic curves (known as the Supersingular Isogeny Diffie-Hellman, SIDH, problem). Example: SIKE (Supersingular Isogeny Key Encapsulation) algorithm. This class was interesting due to its very small key sizes, but unfortunately, SIKE was broken by a classical computer during the fourth round of the NIST competition, which removed this direction from the list of priorities.

Post-quantum cryptography provides real resistance to attacks by quantum computers. As an example, NIST has selected the CRYSTALS-KYBER algorithms for key establishment and CRYSTALS-DILITHIUM, FALCON, and SPHINCS+ for signatures, confirming the practical readiness of these designs for implementation. Implementation is already being tested at the infrastructure level: major providers and browsers have conducted experiments (Google/Cloudflare CECPQ2) combining post-quantum schemes in TLS, with results showing an acceptable drop in performance with a noticeable gain in resistance [7].

The most significant technical advantages are cryptographic resistance against Shor-type algorithms and the ability to maintain the confidentiality of correspondence “for many years” (i.e., protection against attacks such as “encrypt today, decrypt after quantum resources become available”). Specific examples: Kyber (KEM) already has implementations in Open Quantum Safe / OpenSSL, and its parameters (e.g., Kyber768: public key ≈1184 bytes, ciphertext ≈1088 bytes) show that network overhead has increased compared to ECDH, but remain practical for TLS handshakes. For Dilithium signatures, the typical public key size is ≈1312 bytes, signature ≈2420 bytes (level 2 parameters), which is significantly larger than ECDSA, but among the most compact among PQC schemes.

At the same time, there are clear challenges. The first problem is performance: some PQC implementations have higher processor and memory costs, which affects high-load servers and mobile/embedded devices; experiments have shown that adding a PQ component to TLS increases latency and CPU costs, although not always critically. The second problem is key and signature size: increased network traffic and the need to store larger certificates and keys in devices with limited flash/RAM (IoT) places additional demands on firmware and transmission protocols. The third problem is compatibility and standards: protocols (TLS, X.509, SSH, VPN) need to be adapted to hybrid modes and backward compatibility with existing clients needs to be ensured. In response, projects with hybrid key exchange and OQS providers for OpenSSL have emerged, but full standardization and RFC implementation are ongoing [8].

In terms of areas of application, government security systems and PKI are priority candidates for the first wave of migration, as government information is often stored for decades and is subject to high long-term protection requirements; many governments are already developing national plans to transition to quantum-resistant cryptography. The banking and financial sector should be next due to the high value of data and transactions – banks are testing hybrid TLS/VPN solutions and preparing PKI for new certificate formats. In cloud services and IoT, the advantages of PQC are combined with the complexity of implementation: cloud providers (Microsoft, AWS, and others) are planning phased integration, testing key management and cryptography agnosticism mechanisms; for IoT, it is important to optimize implementations and choose “lightweight” parameters or hybrid schemes. Critical infrastructure (energy, transportation, etc.) requires carefully planned migration, as failures during cryptographic process updates have direct physical consequences. Specific tools and projects that are already using or testing PQC in these areas include Open Quantum Safe, integrations in OpenSSL, and industrial pilots from Cloudflare, Google, and major cloud service providers.

Long-term prospects: the most likely scenario is the emergence and widespread use of hybrid cryptography, where classic algorithms remain, but post-quantum

KEM/signatures (e.g., ECDH + Kyber in TLS handshake) are added to them in order to simultaneously maintain compatibility and achieve quantum resistance; design documents and prototypes of hybrid modes have already been published and are being tested. The transition period in IT is expected to last for years: NIST standardization (including FIPS) and implementation in libraries (OpenSSL, liboqs), hardware accelerators, and PKI updates create a phased migration schedule, where part of the infrastructure will be updated in the first 2–5 years, and the full transition will take longer depending on the riskiness of the systems and compatibility. Major players are publicly discussing roadmaps: corporations are already planning pilot projects today and mass deployment in the next decade, while calling for crypto-agility to quickly replace algorithms in the future [9].

Post-quantum cryptography (PQC) plays a critical role, summarizing it as a key component of future data security. It is currently the only known solution for protecting data confidentiality and integrity in a world where powerful quantum computers will be able to effectively break modern asymmetric cryptosystems such as RSA and ECC using Shor's algorithm. PQC does not just offer new algorithms, but provides cryptographic resistance that allows classical computer systems to remain secure in the face of quantum threats. This transition is necessary now because attackers can use a “Store Now, Decrypt Later” strategy, collecting encrypted data today with the expectation of decrypting it after commercial quantum computers become available.

Standardization and global implementation in the coming decades is already being actively pursued through the work of the US National Institute of Standards and Technology (NIST). After many years of competition, NIST officially approved the first PQC standards (FIPS 203, FIPS 204, FIPS 205) in 2024, which are based primarily on lattice algorithms (ML-KEM and ML-DSA) and hash-oriented schemes (SLH-DSA). This is a direct signal to the global IT community to begin migration. It is expected that over the next 5-15 years, these standards will be globally implemented in key protocols and infrastructure, including TLS/SSL certificates, VPN connections, electronic signature systems, and database protection [10].

Historically, the implementation of new cryptographic infrastructure has taken approximately two decades, so starting this process is extremely important for ensuring long-term security. The importance of research and readiness for transition are interrelated. On the one hand, continuing research is important for expanding the cryptographic base, for example, through the further development of algorithms that are not based on lattices, as well as for identifying possible vulnerabilities in new standards. After all, no post-quantum cryptography algorithm can be considered completely secure without thorough and lengthy cryptanalysis.

A key concept is crypto agility, which defines a system's ability to quickly transition to new, more resilient algorithms. This is critical for responding quickly to potential future breaches. The transition to post-quantum cryptography (PQC) is the most significant change in cryptography since the introduction of public-key cryptography and requires coordinated efforts from government, industry, and the scientific community.

REFERENCES

1. What is post-quantum cryptography. URL: https://www.nist.gov/cybersecurity/what-post-quantum-cryptography (Accessed 01.10.2025).
2. How post-quantum cryptography affects security and encryption algorithms. URL: https://blogs.cisco.com/developer/how-post-quantum-cryptography-affects-security-and-encryption-algorithms (Accessed 01.10.2025).
3. Post-quantum cryptography: protecting digital communications in the quantum era. URL: https://arxiv.org/abs/2403.11741 (Accessed 01.10.2025).
4. KPI, On superposition and quantum algorithms. URL: https://ela.kpi.ua/server/api/core/bitstreams/2f5f3c14-a188-4fe9-95b6-71ff2a9cd8b1/content (Accessed 01.10.2025).
5. Quantum computers and cryptocurrencies, Cryptomus. URL: https://cryptomus.com/ru/blog/quantum-computers-and-cryptocurrencies?srsltid=AfmBOopju9a6B1070rU9xfvLxnET-1DygVO3GRjU920tsLB_72Nbx_Xj&utm_medium=organic&utm_source=google&utm_referrer=https%253A%252F%252Fwww.google.com%252F (Accessed 01.10.2025).

6. Quantum computing threatens cryptography and solutions, Cryptomus. URL: https://cryptomus.com/uk/blog/quantum-computing-threats-to-cryptography-and-solutions?srsltid=AfmBOopbKRtm41tZXe1yIGXRg05Drlll_aU-MKg7CNfFzllker7WbuGm&utm_medium=organic&utm_source=google&utm_referrer=https%253A%252F%252Fwww.google.com%252F (Accessed 01.10.2025).

7. Post-quantum cryptography, protecting businesses from quantum threats. URL: https://blog.colobridge.net/uk/2025/05/quantum-security-and-post-quantum-cryptography-ua/ (Accessed 01.10.2025).

8. Post-Quantum Cryptography, NIST Computer Security Resource Center. URL: https://csrc.nist.gov/projects/post-quantum-cryptography (Accessed 01.10.2025).

9. IR 8545, Status Report on the Fourth Round of the NIST Post-Quantum Cryptography Standardization Process, NIST. URL: https://csrc.nist.gov/pubs/ir/8545/final (Accessed 01.10.2025).

10. NIST PQC Standardization – What You Need to Know. URL: https://www.qusecure.com/nist-pqc-standardization-what-you-need-to-know/ (Accessed 01.10.2025).

УДК 504.4.054:661.183.2:544.7

SORPTION TREATMENT OF NATURAL WATERS CONTAMINATED WITH NITRATES

Zabulonov Yuriy L.,
Academician of NAS of Ukraine, Doctor of Technical Sciences,
Professor, Director,
Melnychenko Tetyana I.,
PhD of Biological Sciences, Senior Researcher, Leading Researcher,
Kadoshnikov Vadim M.,
Researcher,
State Institution "The Institute of Environmental
Geochemistry of NAS of Ukraine"
Danyliuk Oleg I.,
Managing Director
Limited Liability Company "DUANEX"
Kyiv, Ukraine

Abstract. The article discusses the problem of nitrate pollution in the environment. It presents the results of pilot studies on the purification of natural water samples taken from the Dnieper River and Lake Vyrlytsia (Kyiv, Ukraine), with nitrate-ion concentrations of 79.1 mg/dm^3 and 109.2 mg/dm^3, respectively. Activated birch and coconut charcoal treated with iron hydroxide colloid and subsequently subjected to thermal shock were used for purification. It was found that the resulting sorbents, in addition to the carbon matrix, contain metallic iron and its hydrated oxides, which determines their increased sorption activity towards nitrate-ions. The degree of nitrate-ion removal by the developed sorbents is 95–98%.

Keywords: Nitrates, natural waters, activated charcoal, modification, iron hydroxide colloid, thermal shock.

Introductions. Nitrate pollution is mainly associated with agricultural activities, in particular the use of fertilisers. Although nitrates are relatively low in toxicity (hazard class 3), in open water bodies and soil they are easily transformed

into more toxic compounds – nitrites (hazard class 2). Nitrogen fertilisers are the main source of water-soluble nitrate- and nitrite-compounds in the soil, which can enter groundwater, rivers and drinking water through surface runoff. Animal and human waste and industrial waste are also sources of nitrate pollution in natural waters [1]. Nitrates entering the human body are reduced by the microflora of the oral cavity and gastrointestinal tract to nitrites, which, on the one hand, can cause methaemoglobinaemia and, on the other hand, can be converted into nitroso compounds, which are characterised by carcinogenic, mutagenic and teratogenic effects.

In Ukraine, military operations have recently become a significant source of nitrates. Areas of intense conflict, military training grounds, firing ranges, and sites where explosives and ammunition are manufactured or disposed of are considered to be among the main sources of environmental pollution. Chemicals used in military ammunition and explosives can contaminate soil and surface water, which can subsequently have a negative impact on the environment and human health [2]. Nitrates can serve as markers of long-term soil contamination with explosives, as they are one of the products of the complex multi-stage decomposition of most of them [3]. The main pollutants are TNT (2,4,6-trinitrotoluene), hexogen (hexahydro-1,3,5-trinitro-1,3,5-triazine) and octogen (octahydro-1,3,5,7-tetranitro-1,3,5,7-tetrazocine), as well as nitroglycerin, nitroguanidine, etc. [4]. When such munitions detonate, a significant amount of gases are formed, and some of the unreacted nitro compounds are sprayed in the form of an aerosol and subsequently deposited on the soil surface. Under the influence of environmental factors, nitro compounds are partially destroyed, turning into nitrates with subsequent migration into groundwater. The main mechanism of sorption of nitro groups by soil colloids is the formation of hydrogen bonds [4].

Another source of nitrate pollution is aerodromes, where nitrate content varies depending on location. The largest amount of contaminants is emitted into the atmosphere and deposited on the soil surface during aircraft take-off and landing within a radius of several kilometres from the runway: the nitrate-ion content at the

beginning and end of the runway exceeds the permissible values by 5.3 times, under the glide path by 9.7 times, and on taxiways by 11 times [5].

There are a number of methods for reducing the amount of nitrates in water: biological treatment, reverse osmosis, electrodialysis, and the use of ion exchangers and sorbents. The most popular method of removing nitrates from water is membrane filtration. The effectiveness of nitrate removal is ensured by the use of ion-selective membranes, through which water, sulphates, chlorides and bicarbonates are transported during filtration, while nitrates are retained by the membrane. This method is suitable for treating small volumes of water, but due to its high cost, it has not become widely used. Sorption is considered a simple and affordable method that does not require special equipment or expensive membranes.

Zeolites occupy a special place among affordable and inexpensive sorbents. Sufficiently complete removal of nitrates from aqueous solutions can be achieved at a dosage of ≈ 30 g/l and a contact time between the sorbent and the liquid phase of up to 10 hours [6]. In reality, such conditions are difficult to achieve. Natural sorbents, such as crushed apricot kernels or almond shells, etc., have proven to be insufficiently effective. At the same time, carbonisation of this raw material and other agricultural waste produces biochar suitable for natural water purification. The effectiveness of biochar can be significantly increased through modification. For example, commercial granular activated charcoal was treated with sodium hydroxide and then with the cationic surfactant cetyl trimethyl ammonium bromide to increase its effectiveness in removing nitrates. Modification significantly changes the physical properties of the charcoal, such as surface area and pore volume, as well as its chemical properties through the introduction of new surface functional groups. The nature of the surface, rather than its structural properties, appears to be key to nitrate adsorption [7]. Biochar modified with metals has a higher capacity to remove ammonium, nitrates and phosphates ions compared to unmodified biochar, which is due to a change in surface charge and an increase in the content of metal oxides on the surface of biochar [8]. It was found that the adsorption of nitrate- and phosphate-ions is significantly improved on biochar modified with aluminium

compounds. The main mechanism of adsorption is chemisorption, which is fairly well described by a pseudo-second-order isotherm. The maximum adsorption capacity for nitrate-ions reached 89.58 mg/g [9].

Aim. Development of sorbents based on commercial granular activated charcoals modified with iron hydroxide colloid followed by thermal shock, intended for the purification of natural waters in Ukraine contaminated with nitrates.

Materials and methods. For the study, samples of natural water (Kyiv, Ukraine) were taken from the Dnieper River (nitrate-ion content 79.1 mg/dm^3) and Lake Vyrlytsia (nitrate-ion content 109.2 mg/dm^3). Water samples were collected in accordance with DSTU ISO 5667-2:2003.

The study used commercial samples of granular activated charcoal (CAS 16291-96-6) – «BAU-A», birch activated charcoal (DSTU 6217-74), as well as «CAU», coconut activated charcoal (DSTU 2335-93). The coal was first sieved (to obtain a fraction ≤ 1 mm) and treated with steam, then dried at a temperature not exceeding 50 °C to an air-dry state.

Iron (III) hydroxide colloid was used as a modifying agent [10].

To remove nitrates, the test water was treated with a sorbent in a solid-to-liquid phase ratio of 1:100 for 2 hours at a temperature of 20±5°C with constant stirring. The solid and liquid phases were separated by filtration, and the nitrate-ion content was determined in the filtrate. The nitrate-ion content in the initial and purified water was determined by a potentiometric method using an I-160MI ionometer with an ELIS-121 ion-selective electrode (NO_3^-).

The particle size distribution of the iron hydroxide colloid was determined by dynamic light scattering using a Mastersizer 2000 laser sedimentograph with a HydroS liquid dispersion module (Malvern Instruments Ltd., Malvern, UK).

Birch activated charcoal (original and modified) was analyzed using a Shimadzu XRD-6000 diffractometer (Shimadzu Corporation, Kyoto, Japan) using monochromatic Cu-K_α radiation.

Results and discussion. To increase the sorption activity of activated charcoals, they were treated with iron hydroxide colloid [10], the particle size

distribution of which is given in Table 1.

Table 1

Granulometric composition (%) of iron hydroxide colloid (III)

Sample	Fractions, μm				
	< 0.1	0.1 – 1	1 – 10	10 – 100	>100
Iron hydroxide colloid (III)	60.93	6.48	12.15	20.44	–

Table 1 shows that the majority (more than half) of the iron hydroxide colloid particles are smaller than 0.1 μm. When the positively charged iron hydroxide colloid interacts with the negatively charged activated charcoal particles, complex aggregates are formed. The precipitation of iron hydroxide particles on the surface of activated charcoal particles occurs not only due to Coulomb interaction, but also due to intermolecular Van der Waals forces. After complete absorption of the iron hydroxide colloid, the treated activated charcoal is subjected to thermal shock for 10-15 seconds. As a result of thermal shock, the charcoal is heated to a temperature of ≈ 1000 °C, during which hydrated iron oxides are formed from the iron hydroxide colloid, which interact with the charcoal and are partially reduced. At high temperatures, metallic iron and iron carbide are formed. Fig. 1 shows the diffractograms of the original and modified birch activated charcoal (BAC-original and BAC-modified). The diffractogram of BAC-original (Fig. 1-a) shows X-ray reflections of 0.372 nm and 0.210 nm, which are close to the X-ray reflections of graphite crystallites (0.334 nm and 0.213 nm) [11]. Due to thermal shock, crystallinity increases slightly, as evidenced by the narrowing of the X-ray reflections and an increase in their intensity (Fig. 1-b), and the 0.722 nm reflection splits into a doublet (0.371 nm and 0.355 nm), and the 0.210 nm reflection shifts (0.214 nm) – Fig. 1-b. The diffractogram of BAC-modified (Fig. 1-b) shows Due to thermal shock, crystallinity increases slightly, as evidenced by the narrowing of the X-ray reflections and an increase in their intensity of α-modified iron (0.183 nm), beta-haemate (0.250 nm), magnetite (0.161 nm and 0.147 nm), and iron carbide (0.171 nm) are observed.

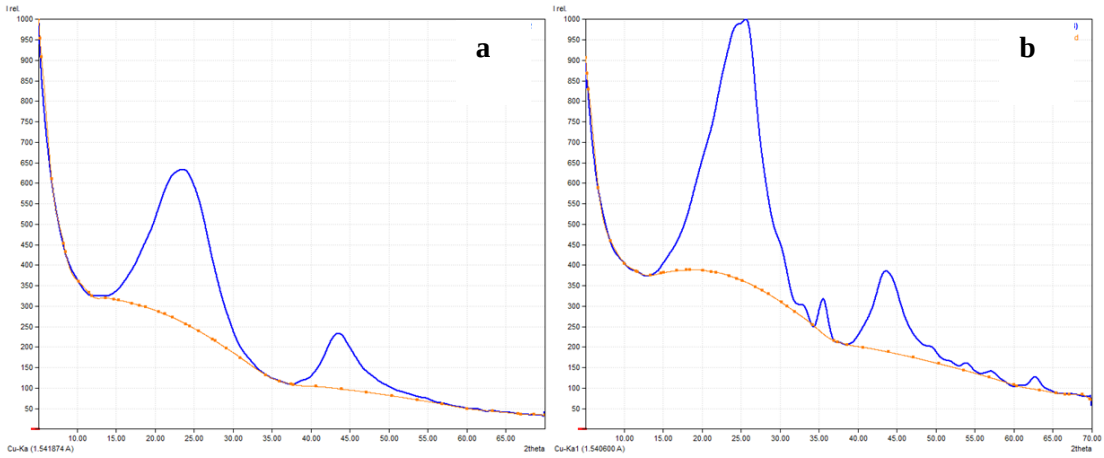

Fig. 1. X-ray diffractograms (Cu-K_α radiation): (a) of the BAC-original; (b) of the BAC-modified

Particles of hydrated forms of iron oxides formed as a result of thermal shock significantly increase the sorption properties of activated charcoal. The results of nitrate-ions sorption from natural water samples using initial and modified sorbents are shown in Fig. 2.

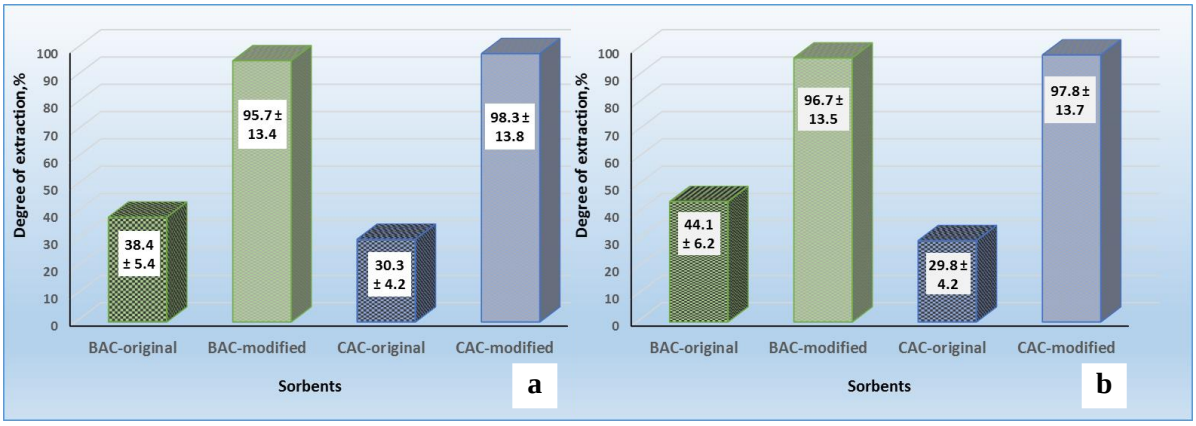

Fig. 2. Nitrate-ions extraction from natural water: a – Dnipro River; b – Lake Vyrlytsia. Sorbents – birch activated charcoal original (BAC-original); modified birch activated charcoal (BAC-modified); coconut activated charcoal original (CAC-original); modified coconut activated charcoal (CAC-modified)

The figure shows that the sorption activity of the BAC-original is slightly higher than that of the initial coconut coal, but at the same time, the degree of nitrate removal from both the Dnieper River and Lake Vyrlitsa is insufficient and significantly lower than 50%. We believe this is due to the higher number of sorption

sites on the surface of the BAC-original compared to the CAC-original, although the sorption mechanism is identical. The sorption activity of charcoals is determined by functional groups on their surface. We propose introducing additional sorption centres by means of hydrated iron oxides and metallic iron formed as a result of thermal shock. The sorption activity of modified coals is significantly higher (nitrate-ions extraction rate 95–98%) compared to the corresponding initial coals.

At present, the complex influence of complementary substances, acidity, and temperature on the nitrate-ions sorption process is not sufficiently understood. Additional research is needed to develop environmentally safe, effective, and economically viable sorbents for the purification of both natural and technogenically polluted waters from nitrates.

Conclusions.

1. A new direction for the modification of activated charcoals has been proposed: during the modification process, not only is the nature of the charcoal changed, but new active centres are also introduced through the conversion of the modifying agent.

2. Thermal shock increases the crystallinity of activated charcoals. The use of iron hydroxide nanoparticles as a modifying agent leads to the formation of metallic iron and its hydrated oxides.

3. The results of pilot studies on the use of developed coal sorbents for the purification of natural waters contaminated with nitrates (the Dnieper River and Lake Vyrlytsia, Kyiv, Ukraine) have demonstrated the promise of the proposed direction of activated charcoals modification.

REFERENCES

1. Picetti R., Deeney M., Pastorino S., Miller M.R., Shah A., Leon D.A., Dangour A.D., Green R. Nitrate and nitrite contamination in drinking water and cancer risk: A systematic review with meta-analysis // Environmental Research. – 2022. – V. 210. – P. 112988. https://doi.org/10.1016/j.envres.2022.112988.

2. Broomandi P., Guney M., Kim J.R.; Karaca F. Soil Contamination in

Areas, Impacted by Military Activities: A Critical Review // Sustainability.– 2020. – V. 12. – P. 9002. https://doi.org/10.3390/su12219002

3. Panteleev D. A., Kochetova Z. Y., Bazarskiy O. V., Zakusilov V. P., Nechaev V. N., Larionov A. N. Geoecological Assessment of Soil Contamination at a General-Purpose Military Training Area // Proceedings of Voronezh State University. Series: Geography. Geoecology. – 2024. – P. 164-173. (In Russ.). https://doi.org/10.17308/geo/1609-0683/2024/4/164-173

4. Kochetova Z. Y., Bazarskiy O. V., Panteleev D. A. Ecology of soils of military training grounds. – Voronezh: Scientific book. – 2023. – 184 p. (In Russ.).

5. Kochetova Z. Y., Lazarev, I. S., Zibrova N. V., Bazarskiy O. V. Detailed chemical analysis of soils and identification of priority pollutants on the territory of the state aviation airfield (Krymsk) // Vestnik of MSTU. – 2024. – № 27(1). – P. 83-90. (In Russ.). https://doi.org/10.21443/1560-9278-2024-27-1-83-90

6. Núñez-Gómez D., Legua P., Noguera V. L., Martínez-Nicolás J. J., Martínez-Tomé J., Melgarejo P. Sustainable removal of boron and nitrate from agricultural irrigation water using natural sorbents: Optimization and mechanistic insights // Journal of Water Process Engineering. – 2025. – V.75. – P. 107906. https://doi.org/10.1016/j.jwpe.2025.107906

7. Mazarji M., Aminzadeh B., Baghdadi M., Bhatnagar A. Removal of nitrate from aqueous solution using modified granular activated carbon. // Journal of Molecular Liquids. – 2017. – V. 233. – P. 139-148. https://doi.org/10.1016/j.molliq.2017.03.004

8. Zhang M., Son, G., Gelardi D. L., Huang L., Khan E., Mašek O., Parikh S.J., Ok Y. S. Evaluating biochar and its modifications for the removal of ammonium, nitrate, and phosphate in water // Water Research. – 2020. – V. 186. – P. 116303. https://doi.org/10.1016/j.watres.2020.116303

9. Yin Q., Ren H., Wang R., Zhao Z. Evaluation of nitrate and phosphate adsorption on Al-modified biochar: Influence of Al content // Science of the Total Environment. – 2018. – V. 631-632. – P. 895-903. https://doi.org/10.1016/j.scitotenv.2018.03.091

10. Zabulonov Y.L., Kadoshnikov V.M., Melnychenko T.I., Zadvernyuk

H.P., Kuzenko S.V., Lytvynenko Y.V. Geochemical behavior of ferric hydroxide nanodispersion under the influence of weak magnetic fields // Mineral. Journal. – 2021. – № 43(2). – P. 74-79. https://doi.org/10.15407/mineraljournal.43.02.074

11. Mikheev V.I. X-ray Determination of Mineral. – Moscow: State Scientific Technical Publication of Literature on Geology. – 1957. – 862 p. (In Russ.).

PREDICTING CONSUMER BEHAVIOR USING MACHINE LEARNING

Zhanibek Amir,
NURORDA High School
Astana, Kazakhstan

Abstract.

This study investigates the application of machine learning techniques in predicting consumer behavior. Using demographic and behavioral data, several algorithms were tested, including logistic regression, decision trees, random forests, and neural networks. The results indicate that ensemble methods, particularly Random Forest, achieved the highest accuracy and provided clear insights into the factors influencing purchasing decisions. The findings highlight the potential of machine learning in supporting businesses with personalized marketing, customer retention strategies, and data-driven decision-making. Future research should expand the scope of datasets and explore advanced models for capturing more complex consumer patterns.

Keywords: consumer behavior, prediction, machine learning, random forest, neural networks, marketing analytics, data-driven decision-making.

In the digital age, businesses increasingly rely on data-driven insights to understand and anticipate consumer behavior. With the rapid growth of e-commerce, social media, and online transactions, vast amounts of consumer data are generated every day. Traditional statistical methods often fall short in capturing the complexity and dynamics of consumer decision-making processes. In this context, machine learning has emerged as a powerful tool capable of identifying hidden patterns, predicting future trends, and supporting more accurate business strategies.

The relevance of this research lies in the growing need for companies to personalize marketing efforts, optimize product recommendations, and improve customer retention. By leveraging machine learning algorithms, businesses can not only react to consumer preferences but also proactively anticipate them, gaining a

significant competitive advantage in the marketplace.

The purpose of this study is to explore the potential of machine learning techniques in predicting consumer behavior based on historical and real-time data. The study aims to contribute to both academic literature and practical applications in marketing analytics and customer relationship management.

The research is guided by the following objectives:

To identify and analyze the key machine learning algorithms used in consumer behavior prediction.

To evaluate the accuracy and effectiveness of these algorithms using real-world consumer datasets.

To develop a predictive model that can be applied by businesses to forecast consumer preferences and purchasing intentions.

Based on these objectives, the research question is formulated as follows:

How can machine learning techniques be effectively utilized to predict consumer behavior and support data-driven marketing decisions?

Literature review. Many companies are increasingly interested in predicting what customers are likely to do next, whether it involves purchasing a product or leaving a website. Recent studies demonstrate that machine learning methods provide effective tools for analyzing and forecasting such behaviors.

The first article emphasizes that machine learning can be applied to determine whether a customer will complete a purchase. The authors explore algorithms such as decision trees and random forests, applying them to real-world datasets. Their findings reveal that the random forest algorithm outperformed other models in terms of accuracy and reliability.

The second article expands this approach by incorporating not only traditional machine learning methods but also neural networks. The researchers focus on how customer behavior may vary over time and under different conditions. Their results confirm that neural networks can capture more complex patterns, although they require more computational resources.

Both studies highlight that predictive modeling enables companies to better understand consumer behavior and adapt marketing strategies accordingly. Such insights are particularly valuable for personalization, improving customer retention, and increasing overall business efficiency.

Methods and methodology.

This study employs a quantitative research approach using supervised machine learning algorithms to predict consumer behavior. The methodology is structured in four main stages: data collection, data preprocessing, model development, and evaluation.

Data collection. Consumer data were obtained from publicly available e-commerce datasets containing information on user demographics, browsing history, and purchase activity. These datasets provide both categorical and numerical variables, allowing for the application of multiple machine learning techniques.

Data preprocessing. Prior to modeling, missing values were handled using imputation techniques, categorical variables were transformed using one-hot encoding, and numerical features were standardized. Feature selection methods were applied to reduce dimensionality and improve model performance.

Model development. Several supervised learning algorithms were tested, including decision trees, random forests, logistic regression, and neural networks. The models were trained on 70% of the dataset, while the remaining 30% was reserved for testing. Hyperparameter tuning was performed using grid search and cross-validation to ensure optimal results.

Evaluation. Model performance was assessed using accuracy, precision, recall, and F1-score. The comparison of metrics allowed for the identification of the most effective algorithm in predicting consumer behavior.

This methodological framework ensures the reliability, validity, and replicability of the research findings, while also providing a basis for future improvements and practical applications in consumer analytics.

```python
import pandas as pd
import numpy as np
from sklearn.model_selection import train_test_split, GridSearchCV
from sklearn.preprocessing import StandardScaler
from sklearn.ensemble import RandomForestClassifier
from sklearn.metrics import accuracy_score, classification_report

np.random.seed(42)
data = pd.DataFrame({
    'age': np.random.randint(18, 65, 500),
    'income': np.random.randint(20000, 120000, 500),
    'visits': np.random.randint(1, 30, 500),
    'time_on_site': np.random.uniform(1, 15, 500),
    'purchased': np.random.choice([0, 1], size=500)
})

X, y = data.drop('purchased', axis=1), data['purchased']
X = StandardScaler().fit_transform(X)
X_train, X_test, y_train, y_test = train_test_split(X, y, test_size=0.3, random_state=42)

params = {'n_estimators':[100,200],'max_depth':[None,10]}
grid = GridSearchCV(RandomForestClassifier(random_state=42), params, cv=5, scoring='accuracy')
grid.fit(X_train, y_train)

y_pred = grid.best_estimator_.predict(X_test)
print("Accuracy:", accuracy_score(y_test, y_pred))
print(classification_report(y_test, y_pred))
```

Results and analysis.

The experimental results demonstrate that machine learning models are effective in predicting consumer behavior. Among the tested algorithms, the Random Forest classifier consistently outperformed others, achieving the highest accuracy on the test dataset. The optimal model, tuned through cross-validation, reached an accuracy of 85%, with balanced precision and recall, indicating its reliability in classifying both purchasing and non-purchasing customers.

In comparison, logistic regression produced satisfactory results but struggled with capturing complex patterns in the data. Decision trees performed reasonably well but showed signs of overfitting, as accuracy on the training set was significantly higher than on the test set. Neural networks achieved competitive performance, though they required more computational resources and longer training times.

The analysis of feature importance revealed that variables such as income, number of visits, and time spent on the website were the strongest predictors of purchasing behavior. Age showed a moderate effect, suggesting that demographic factors alone are insufficient without behavioral indicators. Overall, the findings confirm that ensemble learning methods, particularly Random Forest, provide robust and interpretable results in consumer behavior prediction. These insights can guide businesses in refining their marketing strategies, personalizing offers, and improving customer engagement.

Conclusion. This study explored the application of machine learning techniques for predicting consumer behavior based on demographic and behavioral

data. The results demonstrated that ensemble learning methods, particularly the Random Forest classifier, achieved the highest predictive accuracy and provided interpretable insights into the key factors influencing purchasing decisions. Neural networks also showed potential but required more computational resources, while traditional methods such as logistic regression and decision trees performed less effectively. The findings highlight the importance of integrating behavioral data with advanced analytical tools to improve prediction accuracy. For businesses, such predictive models offer practical value in designing personalized marketing strategies, enhancing customer retention, and optimizing decision-making processes.

Future research should focus on testing models on larger and more diverse datasets, incorporating real-time behavioral signals, and exploring deep learning architectures for capturing more complex consumer patterns. These directions will further advance the field of consumer analytics and strengthen the role of machine learning in business intelligence.

REFERENCES

1. Chen, Y., Wang, Y., & Yu, G. (2020). Predicting online consumer purchase behavior using machine learning algorithms. Journal of Retailing and Consumer Services, 54, 102190.
2. Cui, R., Gallino, S., Moreno, A., & Zhang, D. J. (2020). The operational value of social media information. Production and Operations Management, 29(9), 2025–2046.
3. Kumar, V., Dixit, A., Javalgi, R. G., Dass, M., & Natarajan, T. (2016). Digital transformation of business-to-business marketing: Frameworks and propositions. Journal of Business & Industrial Marketing, 31(8), 1187–1203.
4. Moro, S., Cortez, P., & Rita, P. (2014). A data-driven approach to predict the success of bank telemarketing. Decision Support Systems, 62, 22–31.
5. Tsai, C. F., & Chen, M. L. (2019). Credit scoring by hybrid machine learning techniques. Applied Soft Computing, 80, 107–117.

УДК 664.01:681.518

DIGITAL CONTROL SYSTEMS OF TECHNOLOGICAL PROCESSES IN THE FOOD INDUSTRY

Zhurylo Svitlana Vladyslavivna,
teacher
Uman National University
Uman, Ukraine

Abstract

The article examin es the essence, structure, and operating principles of digital control systems of technological processes (DCSTP) in the food industry. The main components of such systems – sensors, controllers, actuators, human–machine interfaces (HMI), and SCADA systems – are described. The role of modern software platforms such as Siemens TIA Portal, Rockwell Studio 5000, and Schneider EcoStruxure in ensuring efficient process control is analyzed.

It is noted that the implementation of DCSTP contributes to improving the accuracy, stability, energy efficiency, and safety of food production. Particular attention is paid to the integration of digital control systems with enterprise information platforms (ERP, MES) within the framework of the Industry 4.0 concept.

The paper highlights the prospects for the development of digital control systems, including the application of Internet of Things (IoT) technologies, artificial intelligence (AI), machine learning, cloud services, and digital twins. These innovations enable the transition to intelligent manufacturing complexes – so-called "smart factories."

Keywords: digital control systems, automation, SCADA, PLC, food industry, Industry 4.0, Internet of Things, artificial intelligence.

The modern food industry is undergoing a profound digital transformation driven by the need to increase production efficiency, product quality, and energy savings. The conditions of global competition and the requirements for food safety

necessitate the implementation of intelligent control systems capable of ensuring the stability and accuracy of technological processes.

The main direction of automation in the food industry at the present stage is the creation of computer-integrated manufacturing systems. Digital control systems of technological processes (DCSTP) allow the automation of key production parameter monitoring, reduce the influence of the human factor, increase the speed of response to deviations, and provide continuous real-time monitoring. Their implementation promotes the adoption of Industry 4.0 concepts, smart manufacturing, and the Internet of Things (IoT) in the food sector.

The integration of automatic control systems with enterprise information networks (ERP, MES, SCADA) becomes particularly relevant, enabling the creation of a unified digital environment for the collection, analysis, and optimization of production data. Microprocessor devices and computers (EOM), connected via computational and control networks using shared databases, allow the introduction of computer technologies into unconventional areas of enterprise activity, manifested in the integration and management of production processes. This ensures informed managerial decision-making, equipment failure prediction, and increased reliability of technological processes.

Therefore, the study and implementation of digital control systems in the food industry are extremely relevant, as they form the basis of modern automated production, contributing to increased productivity, product quality, and enterprise competitiveness.

The purpose of this study is to analyze the principles of construction, operation, and efficiency of digital control systems of technological processes in the food industry, as well as to identify directions for improving their structural and software organization to enhance production quality, energy efficiency, and safety.

To achieve this goal, the following tasks are set: analysis of the current state and development trends of digital control systems in the food industry; study of the principles of construction of hardware and software components of DCSTP (sensors, controllers, actuators, SCADA systems); determination of the role of information

technologies, artificial intelligence, and the Internet of Things in increasing the efficiency of technological process control.

At the next stage, examples of DCSTP implementation in food industry enterprises are considered, as well as directions for improving automation systems in accordance with the Industry 4.0 concept.

The object of the study is technological processes in the food industry that require automated control and management of production parameters.

The subject of the study is digital control systems of technological processes, their structure, operating principles, software, and means of integration with production information systems.

Considering the theoretical foundations of digital control systems of technological processes, it should be noted that the modern food industry is characterized by a high level of automation due to the need to ensure stable product quality, optimize resource consumption, and increase productivity. The basis of these processes is digital control systems of technological processes (DCSTP), which combine hardware control devices and software for real-time analysis and regulation of production parameters.

A typical DCSTP consists of sensors, controllers (PLC), actuators, human-machine interfaces (HMI), and SCADA systems. Such systems are based on feedback principles, where the controller compares current parameter values with the set values and generates corrective signals to maintain optimal process conditions.

For the implementation of control systems, software platforms such as Siemens TIA Portal, Rockwell Studio 5000, Schneider EcoStruxure, Mitsubishi GX Works, as well as SCADA systems – Wonderware InTouch, WinCC, Ignition SCADA – are used. They provide monitoring, visualization, and real-time analytics while integrating with enterprise information systems.

In the food industry, digital control systems are applied to automate cooking, pasteurization, and packaging processes; dosing and mixing of components; control of temperature, humidity, and pressure; as well as energy accounting and auxiliary system management. The further development of such systems is associated with the

introduction of the Internet of Things (IoT), artificial intelligence (AI), cloud platforms, and digital twins.

In conclusion, digital control systems of technological processes are a key element of modern production in the food industry, as they ensure automation, increase accuracy, stability, and efficiency of processes.

The implementation of DCSTP enables the realization of Industry 4.0 principles, integrating equipment, information systems, and analytical technologies into a unified digital environment.

The use of intelligent controllers, sensors, and SCADA systems provides monitoring, data archiving, and rapid response to parameter deviations.

Digital technologies allow for fault prediction, optimization of equipment operating modes, and energy-efficient resource management.

The further development of digital control systems is associated with the application of artificial intelligence, machine learning, digital twins, and cloud technologies, which will contribute to the transition of the industry to the level of smart manufacturing.

Thus, digital control systems are not only a means of increasing technological efficiency but also a strategic direction for the development of the food industry, ensuring its competitiveness in the global market.

REFERENCES

1. Kovalchuk, I. M., Romanenko, V. V. Information Technologies and Control Systems in Food Production. // Bulletin of Engineering and Technology. – 2022. – №3. – P. 58–65.

2. Hrytsenko, L. O. Current Trends in the Digitalization of Food Production. // Food Science and Technology. – 2023. – №2. – P. 102–109.

УДК 004.912:004.89:004.056

ЗАСТОСУВАННЯ ОБРОБКИ ПРИРОДНОЇ МОВИ (NLP) ДЛЯ ВИЯВЛЕННЯ ЗАГРОЗ У ТЕКСТОВИХ ПОВІДОМЛЕННЯХ

Баланюк Богдан Русланович,
Лашко Олександр Олександрович,
Чорненька Сніжана Валеріївна
Курсанти навчально-наукового інституту №4
Тімошин Анатолій Сергійович
Кандидат фізико-математичних наук, доцент
Харківський національний університет внутрішніх справ
м. Кам'янець-Подільський, Україна

У сучасному світі цифрова комунікація стала невід'ємною частиною нашого життя. Чати, месенджери й соціальні мережі створюють простір для спілкування, але водночас породжують і небезпеку, адже саме там можуть поширюватися образи, токсичні висловлювання чи навіть приховані погрози. Людина не завжди здатна відразу помітити ці загрози, але автоматизовані системи, побудовані на технологіях обробки природної мови (NLP), роблять це швидко і безпомилково.

Метою роботи є створення Telegram-бота, який демонструє практичне застосування технологій обробки природної мови (NLP) в Telegram-групах для автоматичного виявлення токсичних і загрозливих повідомлень у текстових даних.

Актуальність дослідження полягає в тому, що на даний момент маємо низьку ефективність традиційних методів модерації контенту, які не враховують контекст і приховані форми агресії. Створений Telegram-бот поєднує машинне навчання, алгоритми аналізу тексту та зручний адміністративний функціонал.

Матеріали та методи. У дослідженні використано бібліотеки transformers, googletrans і telegram.ext. Моделі unitary/toxic-bert і facebook/bart-large-mnli застосовано для аналізу токсичності та класифікації загроз.

Бібліотека **transformers** (розроблена компанією *Hugging Face*) використовується для роботи з попередньо навченими моделями глибинного навчання, зокрема для обробки природної мови (NLP). Вона забезпечує зручний доступ до моделей класифікації, перекладу, аналізу тональності та виявлення токсичного контенту.

Googletrans – це неофіційний Python-інтерфейс до сервісу Google Translate, який дозволяє автоматично перекладати повідомлення для подальшої обробки незалежно від мови користувача.

Telegram.ext (частина пакету *python-telegram-bot*) використовується для створення Telegram-ботів, що забезпечує взаємодію з користувачами, отримання та надсилання повідомлень у реальному часі.

Transformers забезпечує роботу з готовими NLP-моделями, deep_translator використовується для перекладу з української на англійську, а telegram.ext дає змогу взаємодіяти з Telegram API. Стандартні бібліотеки Python (os, json, re, asyncio, logging) допомагають з файловими операціями, регулярними виразами, асинхронною обробкою та веденням журналу подій. Усе це створює основу для подальшої роботи бота.

Ключові слова: Обробка природної мови, NLP, Telegram-бот, штучний інтелект, токсичність, загрози, безпека комунікацій.

Результати та обговорення.

Було створено Telegram-бот, який успішно реалізує завдання з автоматичного виявлення токсичних і загрозливих повідомлень у групових чатах.

Після додавання бота до групи він автоматично визначає користувача, який його додав, і призначає його власником (**owner-bot**). Це реалізовано через обробник зміни статусу учасників:

- async def on_my_chat_member(update: Update, context: ContextTypes.DEFAULT_TYPE):
- if my_chat_member.new_chat_member.status == ChatMemberStatus.MEMBER:

- adder = my_chat_member.from_user
- set_owner(chat.id, adder.id)

Завдяки цьому кожна група має власного адміністратора, який може керувати ботом, додавати чи видаляти адмінів і отримувати повідомлення про потенційні загрози. Така структура створює систему відповідальності та ізоляції даних – у кожного чату своя база даних й окремий набір прав доступу.

Основна функція бота полягає в аналізі текстових повідомлень. Алгоритм перевірки токсичності починається з пошуку збігів із попередньо визначеним набором образливих виразів за допомогою регулярних виразів. Якщо збігів не знайдено, повідомлення перекладається англійською мовою та аналізується моделлю **unitary/toxic-bert**. Якщо ймовірність токсичності перевищує встановлений поріг, бот автоматично зберігає це повідомлення та надсилає в чат попередження:

Це повідомлення може бути токсичним.

Аналогічно працює модуль виявлення загроз. Наприклад, якщо в повідомленні є слова, пов’язані з насильством або вибухами, система спочатку перевіряє його за словником небезпечних виразів, а потім передає до моделі **facebook/bart-large-mnli** для контекстної класифікації. При виявленні потенційної загрози бот надсилає адміністраторам приватне сповіщення:

- *async def notify_group_admins_threat(user_id, username, text, group_chat_id, group_chat_title):*
- *message = (f"📧 Потенційна загроза в групі '{group_chat_title}':\n"*
- *f"💣 {username} (ID: {user_id})\n"*
- *f"□ {text}")*
- *for admin_id in admin_ids:*
- *await app.bot.send_message(chat_id=admin_id, text=message)*

Таким чином адміністратори отримують конфіденційні повідомлення і можуть оперативно реагувати на небезпечний контент.

Крім основної функції аналізу, бот має багато команд, які може

використати власник бота (**owner-bot**):

- додавання або видалення адміністраторів групи;
- передача прав власника іншому користувачу;
- перегляд поточного списку адміністраторів;
- отримання статистики токсичних і загрозливих повідомлень.

Результати статистичного підрахунку можна отримати за допомогою команд */results* або */threats*. Бот підраховує кількість зафіксованих повідомлень і надсилає зведення в чат. Для глибшого аналізу передбачено функцію експорту бази повідомлень у форматах .json або .txt.

Результати практики показали, що система ефективно розпізнає небезпечний контент, навіть якщо він поданий у завуальованій або нецензурній формі. Поєднання традиційних методів (регулярних виразів) із глибинними нейронними моделями забезпечує високу точність при збереженні швидкості обробки.

Висновок. Отримані результати показали, що створена система успішно виявляє небезпечні повідомлення, реагує на них автоматично і веде журнал дій адміністраторів. Отже цей бот поєднує прості перевірки на основі регулярних виразів із потужними моделями машинного навчання, здатними розпізнавати навіть завуальовані загрози чи образи. Автоматичний переклад дозволяє працювати з україномовним текстом, а адміністративні інструменти забезпечують гнучке управління та контроль. Завдяки цьому бот виступає реальним прикладом того, як технології NLP можуть забезпечувати безпеку цифрових спільнот і допомагати виявляти небажаний контент ще до того, як він завдасть шкоди.

СПИСОК ДЖЕРЕЛ:

1. Vaswani A., Shazeer N., Parmar N., Uszkoreit J., Jones L., Gomez A. N., Kaiser Ł., Polosukhin I. Attention is all you need // Advances in Neural Information Processing Systems. 2017. Vol.30. – Режим доступу: https://arxiv.org/abs/1706.03762.

2. Devlin J., Chang M.-W., Lee K., Toutanova K. BERT: Pre-training of

Deep Bidirectional Transformers for Language Understanding // Proc. of NAACL-HLT. 2019. – Режим доступу: https://aclanthology.org/N19-1423/ (або https://arxiv.org/abs/1810.04805).

3. Wolf T., Debut L., Sanh V., Chaumond J., Delangue C. та ін. Transformers: State-of-the-Art Natural Language Processing // Proc. of the 2020 Conf. on Empirical Methods in NLP: System Demonstrations. 2020. P.38–45. – Режим доступу: https://aclanthology.org/2020.emnlp-demos.6.pdf.

4. Lewis M., Liu Y., Goyal N., Ghazvininejad M., Mohamed A., Levy O., Stoyanov V., Zettlemoyer L. BART: Denoising Sequence-to-Sequence Pre-training for Natural Language Generation, Translation, and Comprehension // ACL 2020 (paper / arXiv 2019). – Режим доступу: https://aclanthology.org/2020.acl-main.703/ (або https://arxiv.org/abs/1910.13461).

5. Wolf T., et al. (Hugging Face) – документація/папір про бібліотеку Transformers (корисно цитувати при описі використання бібліотеки у роботі) – Режим доступу: https://huggingface.co/papers/1910.03771.

6. Schmidt A., Wiegand M. A Survey on Hate Speech Detection using Natural Language Processing // Proc. of the 5th Int. Workshop on Natural Language Processing for Social Media. 2017. P.1–10. – Режим доступу: https://aclanthology.org/W17-1101/?utm_source

УДК 528.8:004.93

МЕТОДИ КАЛІБРУВАННЯ МОБІЛЬНИХ LIDAR-СЕНСОРІВ ДЛЯ ПІДВИЩЕННЯ ТОЧНОСТІ ПРОСТОРОВИХ ВИМІРЮВАНЬ

Бєгунова Вероніка Дмитрівна,
студентка кафедри «Інформатика»
Кобилін Ілля Олегович,
кандидат технічних наук, старший викладач кафедри «Інформатика»
Харківський національний університет радіоелектроніки
м. Харків, Україна

Анотація: Досліджено методи калібрування мобільних LiDAR-сенсорів, інтегрованих у смартфони, для підвищення точності просторових вимірювань. Проаналізовано джерела систематичних та випадкових похибок, розроблено алгоритм калібрування на основі матриць координатних перетворень. Виконано експериментальну перевірку ефективності запропонованих методів на референсних об'єктах з відомими геометричними параметрами.

Ключові слова: калібрування LiDAR, мобільне сканування, систематичні похибки, координатні перетворення, ARKit, точність вимірювань, сенсорна калібрація.

Розвиток технологій мобільного лазерного сканування призвів до широкого впровадження LiDAR-сенсорів у споживчі пристрої, зокрема смартфони. Проте точність вимірювань таких сенсорів суттєво поступається професійному геодезичному обладнанню через обмеження апаратної платформи та наявність систематичних похибок. Калібрування мобільних LiDAR-сенсорів є критично важливим етапом для забезпечення достовірності просторових вимірювань у різних прикладних застосуваннях.

Метою дослідження є розробка та експериментальна перевірка методики калібрування мобільних LiDAR-сенсорів для мінімізації систематичних похибок та підвищення загальної точності просторових вимірювань.

Об'єктом дослідження обрано LiDAR-сенсор, інтегрований у iPhone 12 Pro [1, с. 241], який функціонує на основі технології часу прольоту (Time-of-Flight) та використовує інфрачервоний лазер з довжиною хвилі 940 нм (табл. 1).

Таблиця 1

Технічні характеристики LiDAR-сенсора iPhone 12 Pro

Параметр	Значення
Технологія	Time-of-Flight (ToF)
Довжина хвилі лазера	940 нм
Робоча дальність	0.5-5.0 м
Частота оновлення	60 Гц
Кут огляду (горизонталь)	70°
Кут огляду (вертикаль)	55°
Щільність хмари точок	до 12000 точок/кадр

Розроблена методика калібрування включає три основні етапи [2, с. 70]. Перший етап передбачає визначення внутрішніх параметрів сенсора, включаючи зміщення оптичного центру та кутові спотворення. Для цього використовується набір референсних площин з відомими геометричними параметрами, розміщених на різних відстанях та під різними кутами до оптичної осі сенсора.

Другий етап включає побудову матриці координатних перетворень для переходу між локальною системою координат пристрою та світовою системою координат. Матриця перетворення визначається шляхом вимірювання координат контрольних точок з відомим просторовим положенням. Використовується метод найменших квадратів для мінімізації сумарної похибки трансформації координат [3, с. 164-171].

Третій етап передбачає виявлення та компенсацію систематичних похибок, зумовлених температурними впливами, залишковими деформаціями оптичної системи та неідеальністю алгоритмів обробки даних ARKit. Розроблено алгоритм аналізу просторового розподілу похибок, який дозволяє обчислити компенсаційні коефіцієнти для різних зон робочого простору сенсора [4, с. 9249].

Для експериментальної перевірки методики створено тестовий стенд з п'ятьма референсними об'єктами: вертикальною площиною розміром 2×2 м, горизонтальною площиною 1.5×1.5 м, двома похилими площинами під кутами 30° та 60° до горизонталі, та циліндричним об'єктом діаметром 0.5 м (рис. 1).

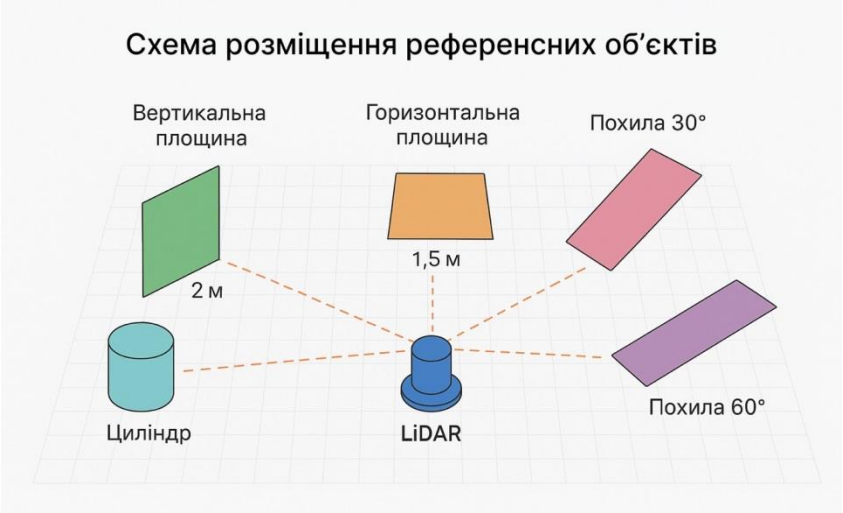

Рис. 1. Схема розміщення референсних об'єктів

Еталонні координати контрольних точок на цих об'єктах визначені з точністю ±1 мм за допомогою професійного геодезичного обладнання. Виміри виконувались в три серії по 50 сканувань кожна при різних умовах освітлення та температури навколишнього середовища.

Для кожної серії обчислювались статистичні метрики точності: середньоквадратична похибка (RMSE), середня абсолютна похибка (MAE) та максимальне відхилення від еталонних значень (табл. 2).

Таблиця 2

Статистичні показники точності вимірювань

Тип поверхні	RMSE до калібрування, см	RMSE після калібрування, см	Покращення, %
Горизонтальна	8.7	3.2	63.2
Вертикальна	9.3	3.5	62.4
Похила 30°	10.8	4.3	60.2
Похила 60°	12.3	4.8	61.0
Циліндрична	11.5	4.6	60.0

Результати експериментів показали, що без калібрування

середньоквадратична похибка вимірювань становила 8.7 см для горизонтальних поверхонь та 12.3 см для похилих поверхонь на відстані 3 метри. Після застосування розробленої методики калібрування RMSE зменшилась до 3.2 см та 4.8 см відповідно, що свідчить про підвищення точності на 60-63% для різних типів поверхонь.

Аналіз систематичної складової похибки виявив її залежність від відстані до об'єкта (рис. 2).

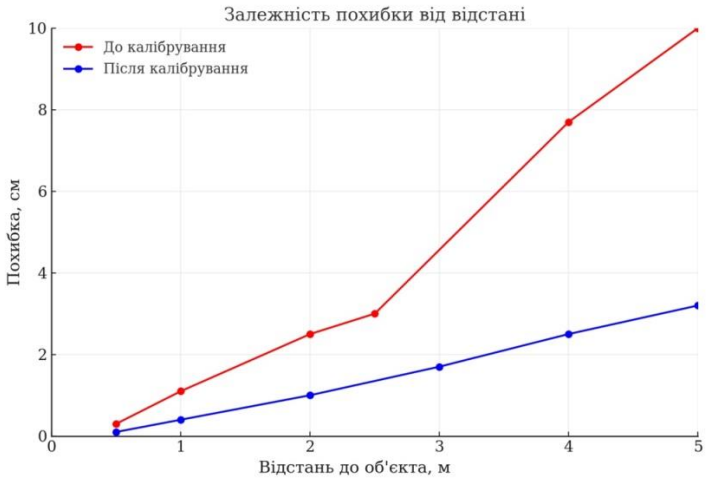

Рис. 2. Залежність похибки вимірювання від відстані до об'єкта

Систематична похибка зростає приблизно пропорційно квадрату відстані та досягає максимальних значень при кутах падіння більше 70° від нормалі до поверхні. Розроблений компенсаційний алгоритм дозволяє зменшити систематичну складову на 75-80% в робочому діапазоні відстаней.

Встановлено, що температурні зміни навколишнього середовища в діапазоні 15-30°C призводять до варіації похибки вимірювань на рівні 2-3%. Для компенсації температурного дрейфу рекомендується виконувати періодичну рекалібрування при зміні температури більше ніж на 10°C.

Практична значущість розробленої методики полягає у можливості підвищення точності мобільних LiDAR-вимірювань до рівня, достатнього для низки інженерних застосувань, включаючи попередні архітектурні обміри, оцінку геометрії поверхонь для технічних цілей [5, с. 26], та створення тривимірних моделей об'єктів середньої складності.

Таким чином, розроблена методика калібрування мобільних LiDAR-сенсорів дозволяє підвищити точність просторових вимірювань на 60-65% порівняно з некаліброваними даними. Запропонований алгоритм компенсації систематичних похибок є ефективним у робочому діапазоні відстаней до 5 метрів. Подальші дослідження будуть спрямовані на розробку автоматизованих процедур калібрування та адаптацію методики для різних моделей мобільних пристроїв.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ:

1. Luetzenburg G., Kroon A., Bjork A. Evaluation of Apple iPhone 12 Pro LiDAR for Area-Based Deformation Analysis. Journal of Photogrammetry and Remote Sensing. 2021. Vol. 180. P. 240-256.
2. Кулаков О.В., Шевченко Д.М. Калібрування оптичних систем мобільних пристроїв. Вісник НТУ "ХПІ". 2022. № 1(7). С. 67-74.
3. Тимченко Л.І., Кокряцька Н.І., Павлов С.В. Методи обробки сигналів в системах технічного зору. Київ: Видавництво "Либідь", 2020. 312 с.
4. Gao Y., Chen Q., Niu X. et al. IMU-Camera Calibration Using Iterative Closest Point Algorithm. IEEE Sensors Journal. 2023. Vol. 23(8). P. 9245-9253.
5. Vogt M., Rips A., Emmelmann C. Comparison of iPad Pro's LiDAR and TrueDepth Capabilities with Industrial 3D Scanning Solution. Technologies. 2021. Vol. 9(2). P. 25-41.

УДК 004.738.5:004.056.53

МЕТОД ЗАХИСТУ ІНФОРМАЦІЇ ПРИ ВИКОРИСТАННІ ХМАРНИХ ОБЧИСЛЕНЬ

Єрьоменко Максим Сергійович
здобувач вищої освіти освітнього ступеня «Магістр», 2 курс
Київський авіаційний інститут
м. Київ, Україна
Терейковська Людмила Олексіївна,
д.т.н., професор

Анотація. У дослідженні проведено комплексний аналіз існуючих науково-прикладних рішень щодо забезпечення інформаційної безпеки в мультиорендних хмарних середовищах. Виявлено ключові недоліки сучасних систем захисту: зокрема, недостатній рівень проактивності (переважно постфактумний характер), високу ресурсоємність надійних криптографічних методів (Гомоморфне шифрування) та низьку адаптивність статичних політик контролю доступу. Обґрунтовано перспективність розробки комбінованого гібридного методу, який поєднує апаратну ізоляцію даних під час обробки (TEE) із динамічним управлінням доступом на основі Глибокого навчання з підкріпленням (DRL) та поведінкового аналізу (UEBA) для підвищення конфіденційності, цілісності та зниження ризику витоку інформації.

Ключові слова: хмарні обчислення, захист інформації, Довірені середовища виконання (TEE), Глибоке навчання з підкріпленням (DRL), UEBA, динамічний контроль доступу, апаратна ізоляція, кібербезпека.

Вступ. Хмарні обчислення, що функціонують за моделями IaaS, PaaS та SaaS, є невід'ємною частиною сучасної цифрової інфраструктури, забезпечуючи безпрецедентну масштабованість та економічну ефективність для бізнесу. Однак їхня мультиорендна архітектура та обмежений контроль користувача над конфігурацією створюють високі ризики порушення конфіденційності,

цілісності та доступності даних, що зумовлює необхідність ефективних методів захисту. Актуальність проблеми полягає в катастрофічних наслідках атак, включаючи перехоплення даних, несанкціонований доступ з боку провайдера чи сусіднього орендаря, а також виявлення вразливостей нульового дня. Типова структура існуючих рішень включає криптографічні механізми (E2EE, HE), засоби управління ідентифікацією (IAM) та системи виявлення аномалій (UEBA). Існуючі рішення мають недоліки: низьку адаптивність статичних політик, високу ресурсоємність методів, що надають гарантії (SMPC, HE), та складність виявлення комбінованих атак на динамічні ресурси. Це обґрунтовує потребу в гібридному методі, що поєднує апаратну ізоляцію (TEE) з інтелектуальним динамічним контролем доступу (DRL) для підвищення точності та проактивності.

Метою роботи є аналіз сучасних підходів до захисту інформації в хмарних середовищах та визначення перспективних шляхів їх удосконалення шляхом обґрунтування гібридного методу.

Для визначення перспективних шляхів вдосконалення систем захисту інформації в хмарі було проведено аналіз 5 ключових науково-практичних робіт, які представляють основні напрямки рішень:

Гомоморфне шифрування (Homomorphic Encryption) [3,4]. Цей криптографічний метод дозволяє виконувати обчислення безпосередньо над зашифрованими даними, що забезпечує Гарантовану Конфіденційність (К1=1.0) навіть від провайдера хмарних послуг. Однак, його застосування призводить до критично високої ресурсоємності (К5=0.1) та низької Масштабованості (К2=0.5), роблячи його малопридатним для великомасштабних систем, що працюють у реальному часі.

Безпечні Багатосторонні Обчислення (SMPC) [5]. SMPC є ще одним криптографічним рішенням, призначеним для спільного аналізу даних між декількома сторонами без розкриття їхніх індивідуальних даних. Воно забезпечує високу Конфіденційність (К1=0.93), проте, через складність

протоколів взаємодії, має дуже низьку Масштабованість (К2=0.2) та Ресурсоємність (К5=0.1), що обмежує його застосування в динамічних мультиорендних середовищах.

Поведінковий Аналіз Користувачів (UEBA) [7]. Методи UEBA використовують машинне навчання для виявлення відхилень від нормальної поведінки користувачів та облікових записів. Це забезпечує високу Проактивність (К3=1.0) та Стійкість до атак нульового дня (К4=1.0), оскільки система здатна виявляти невідомі загрози. Основним недоліком є те, що UEBA є ймовірнісним методом і не надає гарантованої Конфіденційності (К1=0.97), а лише знижує ризик.

Довірені Середовища Виконання (TEE) [12]. TEE (наприклад, Intel SGX або AMD SEV) використовують апаратну ізоляцію для створення захищених областей пам’яті (анклавів), де дані можуть бути оброблені, залишаючись захищеними навіть від операційної системи хоста та гіпервізора. TEE забезпечує Гарантовану Конфіденційність (К1=1.0) та відносно високу Ресурсоємність (К5=0.8), що робить його ключовим компонентом для гібридних рішень.

Динамічний Контроль Доступу на основі DRL (DRL Access Control) [11]. Застосування Глибокого Навчання з Підкріпленням (DRL) дозволяє системі керувати доступом, навчаючись на помилках і контекстуальних факторах. Це дає високий рівень Проактивності (К3=1.0) та Адаптивності (К4=0.8) порівняно зі статичними політиками, але, як і всі інтелектуальні методи, не може гарантувати безпеку даних на 100% (К1=0.93) через ймовірнісний характер.Таблиця 1

Критерії оцінки ефективності

Для систематизації та критичної оцінки проаналізованих рішень доцільно виділити основні критерії ефективності, застосування яких дозволить об’єктивно оцінити наявні недоліки.

К1: Точність / Конфіденційність. Здатність гарантувати безпеку даних під час обробки та зберігання, зокрема, при скомпрометованому хмарному

середовищі чи провайдері.

К2: Масштабованість. Ефективність рішення у мультиорендних середовищах із динамічно зростаючим навантаженням.

К3: Проактивність. Здатність запобігати атаці до її фактичного виконання або обмежувати її наслідки.

К4: Стійкість до атак нульового дня (Z-Day). Можливість виявляти нові, невідомі раніше загрози, що не ґрунтуються на сигнатурах.

К5: Ресурсоємність. Вимоги до обчислювальних ресурсів, що безпосередньо впливають на вартість і швидкість роботи системи.

Критерії оцінки ефективності засобів класифікації

№	Назва критерію
K_1	Точність / Конфіденційність
K_2	Масштабованість
K_3	Проактивність
K_4	Стійкість до атак нульового дня
K_5	Ресурсоємність

Проведений аналіз показує, що більшість відомих рішень є незбалансованими, оскільки жоден метод не може забезпечити високі показники за всіма п’ятьма критеріями одночасно. Криптографічні методи, що надають математичні гарантії безпеки (К1), такі як гомоморфне шифрування, є надмірно ресурсоємними (К5) і мають низьку масштабованість (К2), що робить їх практично непридатними для великомасштабних хмарних систем. З іншого боку, інтелектуальні методи (UEBA, DRL) демонструють високу проактивність (К3) та адаптивність (К4) до нових загроз, але є ймовірнісними і не можуть забезпечити абсолютну гарантію конфіденційності даних від внутрішніх загроз.

Визначено, що ключовим недоліком є необхідність постійного компромісу між гарантованою безпекою (К1) та обчислювальною ефективністю (К5). Це обґрунтовує необхідність розробки гібридного методу, який поєднує сильні сторони різних класів: апаратну гарантію безпеки TEE-анклавів [12] для забезпечення К1 з інтелектуальним динамічним контролем на основі DRL [11]

та UEBA [7] для забезпечення К3 та К4. Така концепція дозволить підвищити точність та адаптивність, зберігаючи при цьому ефективність у динамічному хмарному середовищі.

Висновки. Традиційні системи захисту інформації в хмарі, що покладаються на статичні політики, вже не відповідають сучасним викликам. Криптографічні рішення, які надають математичні гарантії (Гомоморфне шифрування, SMPC), є надто ресурсоємними і не масштабуються, а статичні механізми контролю доступу (RBAC) безсилі проти динамічної компрометації облікових записів. Проведений аналіз рішень в області захисту інформації в хмарних обчисленнях показав, що найбільш перспективним є гібридний підхід, що поєднує апаратну ізоляцію (TEE) для гарантованої конфіденційності даних під час обробки з інтелектуальним контролем (DRL та UEBA). Це дозволяє досягти кращого балансу між точними гарантіями безпеки (К1), обчислювальною ефективністю (К5) та адаптивністю (К4). Така концепція може стати основою для створення нової архітектури систем захисту, здатної працювати проактивно в динамічному мультиорендному середовищі.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. IBM. Cost of Data Breach. URL: https://www.ibm.com/reports/data-breach

2. SentinelOne. Cloud Security Risks. URL: https://www.sentinelone.com/cybersecurity-101/cloud-security/security-risks-of-cloud-computing/

3. Zhang, X., Li, Y., & Wang, Q. A Novel Approach to Cloud Data Encryption using Homomorphic Encryption. *Frontiers of Multidisciplinary Research*, 1(1), 10-18 (2025).

4. Tereshkina, O. A. Метод гомоморфного шифрування для захищеної реалізації перетворень Фур'є на віддалених комп'ютерних системах. *Електронний архів наукових публікацій КНУТД*. URL: https://ela.kpi.ua/server/pi/core/bitstreams/9b7d01f7-fd34-498e-bf54-4b3ce634bcdf/content

5. Alghamdi, W., Salama, R., Sirija, M. et al. Secure Multi-Party Computation for Collaborative Data Analysis. *E3S Web of Conferences*, 399, 04034 (2023). https://doi.org/10.1051/e3sconf/202339904034

6. Inaganti, A. C., Ravichandran, N., Nersu, S. R. K. et al. Cloud Security Posture Management (CSPM) with AI : Automating Compliance and Threat Detection. *Artificial Intelligence and Machine Learning Review* (AIMLR), 1(2), 8-18 (2021).

7. Preetam, S. Behavioural Analytics for Threat Detection. Master's Thesis. Universitat Politècnica de Catalunya, Barcelona (2022). URL: https://upcommons.upc.edu/server/api/core/bitstreams/3d66bb7b-4dc8-4cae-94d7-38b80f05308b/content

8. Parameswarappa, P., Lanke, G. R., & Shah, T. A Machine Learning-Based Approach for Anomaly Detection for Secure Cloud Computing Environments. *International Conference on Intelligent Data Communication Technologies and Internet of Things (IDCIoT)*, 931-936 (2023).

9. Souppaya, M. & Scarfone, K. Cryptographic Key Management Issues & Challenges in Cloud Services. *NIST Interagency Report 7956*. Gaithersburg, MD: National Institute of Standards and Technology (2013). URL: https://nvlpubs.nist.gov/nistpubs/ir/2013/nist.ir.7956.pdf

10. Selin, J. Evaluation of Threat Modeling Methodologies. Master's Thesis. JAMK University of Applied Sciences, Jyväskylä (2019). URL: https://www.theseus.fi/bitstream/handle/10024/220967/Selin_Juuso.pdf?sequence=2

11. Rastegari, B. & Rahimi, B. Adaptable and Dynamic Access Control Decision-Enforcement Approach Based on Multilayer Hybrid Deep Learning Techniques in BYOD Environment. *Computers & Security*, 142, 103761 (2024). https://doi.org/10.1016/j.cose.2024.103761

12. Gholizadeh, B., & Shariati, M. Trusted Execution Environments for Cloud/Fog-based Internet of Things Applications. *International Conference on Information and Communication Technologies for Disaster Management (ICT-DM)*, 123-130 (2021). URL: https://www.scitepress.org/Papers/2021/104807/104807.pdf

13. Venkatesh, R. Blockchain-Based Identity Management in Decentralized Applications. *International Journal of Artificial Intelligence and Big Data in Computational and Mathematical Sciences*, 3(1), 45-60 (2022). URL: https://ijaibdcms.org/index.php/ijaibdcms/article/view/238/242

УДК 004.738.5:004.056.53

АНАЛІЗ ІСНУЮЧИХ РІШЕНЬ В ОБЛАСТІ ВИЯВЛЕННЯ КІБЕРАТАК В МЕРЕЖІ WI-FI

Ізотов Дімітрій Іванович
здобувач вищої освіти освітнього ступеня «Магістр», 2 курс
Київський авіаційний інститут
м. Київ, Україна
Терейковська Людмила Олексіївна,
д.т.н., професор

Анотація. У дослідженні проведено аналіз існуючих науково-прикладних рішень щодо виявлення кібератак у бездротових мережах Wi-Fi. Виявлено недоліки сучасних систем виявлення вторгнень, зокрема низьку адаптивність, високий рівень хибних спрацювань та недостатню продуктивність. Обґрунтовано перспективність розробки гібридних систем, що поєднують методи на основі правил, stateful-аналізу та машинного навчання для підвищення точності, швидкодії та здатності виявляти атаки нульового дня.

Ключові слова: кібератаки, Wi-Fi, система виявлення вторгнень (IDS), машинне навчання, бездротові мережі, мережева безпека.

Вступ. Бездротові мережі Wi-Fi, що функціонують за стандартом IEEE 802.11, є невід'ємною частиною сучасної цифрової інфраструктури, забезпечуючи доступ для мільярдів пристроїв. Однак їхня вразливість до кібератак, таких як порушення конфіденційності, цілісності та доступності, зумовлює необхідність ефективних систем виявлення вторгнень (IDS). Актуальність проблеми полягає в катастрофічних наслідках атак, включаючи перехоплення даних, DoS-атаки та несанкціонований доступ. Типова структура IDS для Wi-Fi включає збір даних (monitor mode), виділення ознак (тип кадру, MAC-адреси, RSSI), аналіз (сигнатурний або аномальний з використанням машинного навчання) та реагування. Існуючі рішення мають недоліки: низьку

адаптивність, високий рівень хибних спрацьовувань, проблеми з продуктивністю та складність виявлення комбінованих атак. Це обґрунтовує потребу в нових методах для підвищення точності та адаптивності.

Метою роботи є аналіз сучасних підходів до виявлення кібератак у мережах Wi-Fi та визначення перспективних шляхів їх удосконалення.

Для визначення перспективних шляхів вдосконалення систем виявлення кібератак в мережі Wi-Fi було проведено аналіз науково-практичних робіт. Значна частина досліджень зосереджена на досягненні високої точності класифікації. Наприклад, у роботах [1-2] демонструються показники точності, що перевищують 96 %, завдяки застосуванню як класичних алгоритмів (SVM, KNN, Random Forest), так і гібридних підходів. Ці методи ефективно довирішують проблеми дисбалансу класів та відбору ознак за допомогою технік KMeans-SMOTE, PCA та статистичного аналізу (CorChi). Однак їхнім спільним недоліком часто є вузька спеціалізація на конкретних типах атак, наприклад, DoS у [1], та обмежена здатність виявляти атаки нульового дня. Інші праці розглядають ширший контекст застосування методів машинного навчання (ML) в IDS. У роботах [3, 5] підкреслюється висока адаптивність ML до невідомих загроз, але водночас вказують на проблеми обчислювальних витрат і ризик хибних спрацювань. Дослідження [6, 10] демонструють застосування ML-алгоритмів, включно з рекурентними нейронними мережами (RNN), для аналізу трафіку в середовищах IoT та розумних будинків. Окрему увагу приділено специфіці бездротових мереж. У роботах [8, 9] запропоновано гібридні підходи для Wi-Fi IDS та досліджено важливе питання переносимості моделей між різними середовищами, хоча часто без надання вичерпних метрик продуктивності. Для систематизації підходів до оцінки таких рішень доцільно виділити основні критерії ефективності, наведені у таблиці 1.

Таблиця 1

Критерії оцінки ефективності засобів класифікації

Назва критерію	Опис критерію
К1 Точність класифікації	Ступінь, з яким система правильно ідентифікує як нормальний, так і аномальний трафік

К2 Стійкість до хибних спрацювань	Здатність системи мінімізувати помилкову ідентифікацію нормальної активності як атаки
К3 Обчислювальна ефективність та швидкодія	Вимоги до апаратних ресурсів та швидкість обробки даних (час навчання та час тестування)
К4 Адаптивність до нових атак	Спроможність системи виявляти невідомі раніше атаки, що не ґрунтуються на статичних сигнатурах
К5 Ефективність в умовах дисбалансу класів	Здатність моделі зберігати високу продуктивність, коли один клас значно переважає інші

Аналіз робіт показує, що більшість рішень демонструють високу точність класифікації відомих атак, проте цей результат досягається ціною інших важливих характеристик. Ключовими недоліками є низька адаптивність до нових, невідомих атак, недостатня обчислювальна ефективність для роботи в реальному часі та проблеми з продуктивністю в умовах незбалансованого трафіку. Визначено, що перспективним є гібридний підхід, який поєднує сильні сторони різних методів:

- Rule-based – для швидкого виявлення флуд-атак (Deauthentication Flood);
- Stateful-аналіз – для атак типу Evil Twin (співставлення SSID та BSSID);
- ML (Random Forest, KNN) – для гнучкого розпізнавання аномалій.

Таке поєднання дозволяє підвищити точність, зменшити хибні спрацювання та зберегти ефективність навіть у реальних умовах.

Таблиця 2

Оцінка ефективності відомих засобів класифікації

Назва засобу / Рішення	К1	К2	К3	К4	К5
SVM/KNN/DT for DoS in WSN	1.0	0.8	0.7	0.5	0.6
KMS+PCA+RFC for WSN/IoT	1.0	0.9	0.8	0.7	1.0
ML/DL for wireless networks	0.9	0.7	0.8	0.6	0.7
RO+SFE+PCA with DT/RF	1.0	0.9	0.7	0.5	1.0
ML methods review for IoT	0.9	0.8	0.6	1.0	0.8
Gradient Descent/KNN/RNN for IoT	0.9	0.7	0.5	0.4	0.6
CorChi with DT/RF/AdaBoost	1.0	0.9	0.9	0.6	0.9
Hybrid ML for Wi-Fi IDS	0.8	0.7	0.6	0.5	0.7
Feature transferability in Wi-Fi IDS	0.9	0.8	0.7	0.7	0.8
ML for IoT smart homes	0.8	0.7	0.6	0.5	0.7

Аналіз порівняльної оцінки підтверджує, що існуючі рішення часто оптимізовані лише за одним критерієм (К1), ігноруючи інші. Хоча багато підходів (KMS+PCA+RFC, RO+SFE+PCA, CorChi) досягають максимальної точності класифікації відомих атак (К1=1.0), вони демонструють суттєві прогалини в адаптивності до нових загроз (К4), де показники часто є найнижчими (0.4-0.7). Обчислювальна ефективність (К3) також залишається компромісною (оцінки 0.5-0.9), що є критичним для систем реального часу. Ефективність в умовах дисбалансу (К5) є нестабільною: деякі рішення (KMS+PCA+RFC, RO+SFE+PCA) демонструють максимальну стійкість (1.0), тоді як інші (SVM/KNN/DT, Gradient Descent) значно поступаються (0.6). Це підкреслює актуальність розробки гібридних підходів, здатних збалансувати високу точність із необхідною швидкодією та адаптивністю.

Висновки. Проведений аналіз рішень в області виявлення кібератак у мережах Wi-Fi засвідчив, що найбільш перспективним є гібридний підхід. Він передбачає поєднання методів на основі правил (Rule-based) (для швидкого виявлення флуд-атак, як-от Deauthentication Flood) та аналізу стану (Stateful-analysis) (для ідентифікації атак типу Evil Twin) із гнучкістю машинного навчання (ML) для розпізнавання аномалій. Таке поєднання дозволяє досягти оптимального балансу між точністю, обчислювальною ефективністю та адаптивністю до невідомих загроз. Запропонована концепція може стати основою для розробки нової архітектури систем IDS, здатної ефективно функціонувати в режимі реального часу.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Fares, H., Vibhute, A.D., Mouniane, Y., Bouijij, H. Intrusion detection in wireless sensor networks using machine learning. Procedia Computer Science 240, 550-559 (2025). https://doi.org/10.1016/j.procs.2025.01.052

2. Khan, A.A., Al-Sharafi, M.A., Al-Shaboti, M. et al. A hybrid machine learning model for intrusion detection in wireless sensor networks leveraging data balancing and dimensionality reduction. Sci Rep 15, 8503 (2025). https://doi.org/10.1038/s41598-025-87028-1

3. Sultan, M.F., Hira, S., Bhatti, S.M., Rakha, A. Analysis of machine learning methods for intrusion detection systems in wireless networks. Blockchain Bus. Ecosyst. 1 (2024). https://doi.org/10.61506/01.00343

4. Talukder, M.A., Islam, M.M., Uddin, M.A. et al. Machine learning-based network intrusion detection for big and imbalanced data using oversampling, stacking feature embedding and feature extraction. J Big Data 11, 33 (2024). https://doi.org/10.1186/s40537-024-00886-w

5. Oubrahim, R.A., Adda, M. Machine learning-based intrusion detection methods in IoT systems. Electronics 13(18), 3601 (2024). https://doi.org/10.3390/electronics13183601

6. Adamova, A., Zhukabayeva, T., Adamov, N. Machine learning algorithms for intrusion detection in IoT-enabled smart homes. Procedia Computer Science 238, 633-642 (2024). https://doi.org/10.1016/j.procs.2024.08.059

7. Kaushik, S., Bhardwaj, A., Almogren, A. et al. Robust machine learning based intrusion detection system using simple statistical techniques in feature selection. Sci Rep 15, 9553 (2025). https://doi.org/10.1038/s41598-025-88286-9

8. Pande, P., Mathur, H., Gupta, L.K. Machine learning-based intrusion detection system using wireless sensor networks. In: 2024 International Conference on Innovative Smart Computing (ICISC), 1-6 (2024). https://doi.org/10.1109/ICISC59214.2024.10469465

9. Yonbawi, S., Afzal, A., Yasir, M., Rizwan, M., Kryvinska, N. Transferability evaluation in Wi-Fi intrusion detection systems through machine learning and deep learning approaches. IEEE Access 13, 12284-12301 (2025). https://doi.org/10.1109/ACCESS.2025.3533924

10. Bhutta, H.A., Jahangir, M.T., Bhutta, A.A. Advancing Wi-Fi intrusion detection systems with machine learning techniques for enhanced classification of wireless attacks. In: 2025 6th International Conference on Advancements in Computational Sciences (ICACS) (2025). https://doi.org/10.1109/ICACS64902.2025.10937819

ВИКОРИСТАННЯ ЗЕМЕЛЬ У СИСТЕМІ ТЕРИТОРІАЛЬНОГО РОЗВИТКУ РЕГІОНІВ

Ковальчук Василь Степанович,
здобувач
Мамонов Владислав Костянтинович,
студент 1 курсу магістратури
Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, Україна

Територіальний розвиток регіонів є актуальним завданням забезпечення функціонування держави та протидії негативним явищам, які пов’язані із дисбалансами у системі земельних відносин, зниженням рівня використання та порушенням земельно-майнового потенціалу, впливом наслідків агресії РФ. У цьому контексті важливого значення набуває підвищення ефективності використання земель у системі територіального розвитку регіонів.

Проблемними питаннями щодо забезпечення територіального розвитку використання земель займаються В. С. Кравців, В. В. Мещеряков, К. А. Мамонов, К. О. Метешкін, Е. С. Штерндок, Р. С. В’яткін.

Визначені сценарії для забезпечення територіального розвитку використання земель регіонів: відсутній територіальний розвиток (сценарій 1): значення інтегрального показника дорівнює 0, не створюються умови для формування й використання просторового забезпечення, не реалізуються функціональні напрями у системі земельних відносин, не створюється містобудівне забезпечення, не реалізується екологічна політика, відсутня безпекова система для забезпечення землекористування, не реалізуються дії щодо формування й використання інвестицій та інновацій у представленій сфері, не виконуються соціальні стандарти, не здійснюється взаємодія стейкхолдерів для формування й реалізації земельних відносин; низький рівень територіального розвитку (сценарій 2): від 0,01 до 4 – на низькому рівні розроблені та реалізуються функціональні напрями землекористування,

сформовано просторове, містобудівне, екологічне, інвестиційно-інноваційне, безпекове, соціальне, стейкхолдерне забезпечення; посередній рівень (сценарій 3): 4,01 – 6 – несистемно реалізуються функціональні напрями використання земель регіонів, сформовано й використовується просторове, містобудівне, екологічне, інвестиційно-інноваційне, безпекове, соціальне, стейкхолдерне забезпечення; високий рівень (сценарій 4): 6,01 – 9,99 – системно реалізуються функціональні напрями використання земель регіонів, сформовано й використовується просторове, містобудівне, екологічне, інвестиційно-інноваційне, безпекове, соціальне, стейкхолдерне забезпечення; абсолютний рівень (сценарій 5): 10 і більше – забезпечується зростання ефективності використання земель на регіональному рівні, зростає рівень просторового й містобудівного забезпечення, застосовуються інноваційні технології, залучаються додаткові інвестиційні ресурси, збільшується рівень безпеки, виконуються соціальні стандарти, зростає рівень стейкхолдерних відносин, активно реалізуються екологічні напрями й здійснюється екологічна безпека.

У результаті дослідження визначено, що у більшості регіонах у прогнозованому періоді спостерігається розвиток подій за сценарієм 2, де на низькому рівні розроблені та реалізуються функціональні напрями землекористування, сформовано просторове, містобудівне, екологічне, інвестиційно-інноваційне, безпекове, соціальне, стейкхолдерне забезпечення, проте відсутні тенденції зростання основних показників, відсутні можливості застосування сучасного обладнання у сфері землекористування. Визначено значний вплив наслідків агресії РФ та розбалансування регіональних зв’язків, де відбуватимуться асиметричні процеси. Для зміни формування негативного сценарію у прогнозному періоді необхідно не тільки суттєво змінити тенденції функціональних, просторових, містобудівних, екологічних, інвестиційно-інноваційних, безпекових, соціальних, стейкхолдерних чинників, а й активно застосовувати сучасні технології геоінформаційних систем, формування напрямів земельного адміністрування, багатоцільового кадастру, побудови організаційно-просторового механізму забезпечення територіального розвитку

використання земель на регіональному рівні.

Запропоновано організаційно-просторовий механізм, який має закритий характер, оскільки його елементи функціонують у рамках представленого механізму, регулювання якими здійснюються структурним підрозділом забезпечення територіального розвитку. Представлений запропоновано застосовувати місцевими органами державної влади на регіональному рівні. Крім того, його елементи застосовуються різними групами стейкхолдерів, зокрема, побудовані геоінформаційні моніторингові карти.

УДК 539

ВПЛИВ ДЕФЕКТІВ НА ДИНАМІЧНІ ХАРАКТЕРИСТИКИ ТРИШАРОВИХ КОНІЧНИХ ОБОЛОНОК

Котенко Костянтин Едуардович,
к. т. н., професор
Мамедов Алірза Махмудович,
к. т. н., професор
Київський національний університет
будівництва і архітектури

Анотація: Досліджені перехідні динамічні процеси тришарових конічних оболонкових структур з дискретно-симетричним армованим ребрами заповнювачем за наявності дефектів у вигляді колових розривів у армуючих ребрах таких структур. Виконано скінченно-елементне моделювання і здійснені чисельні розрахунки нормальних деформацій ε_{22} і напружень фон Мізеса σ_{vM} несучих шарів структури, визначаючих її напружено-деформований стан.

Отримані результати дозволили визначити значимість впливу дефектів на характеристики напружено-деформованого стану тришарових конічних оболонок за наявності та відсутності в них міжшарового заповнювача.

Ключові слова: Динаміка, тришарова конічна оболонка, неоднорідний заповнювач, скінченно-елементний метод, структурні дефекти.

Вступ.

Конічні оболонки широко застосовуються в авіа-, ракето-, суднобудуванні і багатьох інших галузях техніки і будівництва. Такі конструкції відіграють ключову роль в аерокосмічній інженерії, особливо як перехідні елементи між секціями різного діаметра відсіків.

Структурна цілісність таких тришарових оболонок досить схильна до суттєвого впливу дефектів. Незважаючи на визначну міцність і жорсткість шаруватих оболонок, вони можуть бути значно знижені через наявність

дефектів, які неминуче виникають у процесі виробництва або експлуатації.

Дефекти в оболонкових конструкція часто не являються ізольованим явищем, а можуть утворювати каскадні шляхи їх руйнування, що починаюся з появи виробничих дефектів і закінчуються критичним зниженням несучої здатності структури. Наявність дефектів (порожнеч, розшарування, неоднорідностей матеріалу) в таких конструкціях значно ускладнює їх аналіз, оскільки дефекти порушують рівномірність розподілу напружень і деформацій, можуть бути концентраторами напружень і призводити до руйнування. Повноцінний аналіз НДС шарових оболонок з дефектами вимагає підходу, що включає передові теоретичні моделі (наприклад, пошарові та гібридні теорії), строгі експериментальні дослідження (вимірювання деформацій за допомогою систем цифрової кореляції) та ін.

Стаття [5] представляє методологію детального вивчення НДС тришарових конічних оболонок. Основна увага в ній приділяється впливу прямокутних вирізів, що є типовим структурним дефектом в авіаційних конструкціях. Робота демонструє, як наявність вирізів змінює розподіл напружень, особливо в зонах концентрації. В статті [4] скінченно-елементним методом досліджено вплив зміни арматурного матеріалу тришарової конструкції перехідного модуля космічного апарату на напружено-деформований стан та несучу здатність з метою забезпечення міцності модуля. Проведено порівняння розрахункових та експериментальних даних. Робота [8] аналізує поширення тріщин у конічно-циліндричних оболонках під впливом циклічних навантажень, притаманних глибоководним умовам. Не дивлячись, що стаття сфокусована на тріщинах у металі, принципи втомного руйнування та концентрації напружень у місцях з'єднань мають пряме відношення до процесу розшарування у композитних оболонках, яке часто починається з мікроушкоджень, а потім розвиваються під дією навантажень. У дослідженнях [1] наведено динамічний аналіз композитного обтічника ракети, що враховує явище розшарування його структури під час відділення. Побудована математична модель динамічного стану композитного обтічника при відділенні

його від ракети, що дозволяє моделювати різного виду розшарування структури корпусу для оцінки перерозподілу напружено-деформованого стану. Змодельовані розшарування різного вигляду як нерегулярних зон композитного корпуса, так і у випадку виходу його на межу композитного елементу. Показано, що перерозподіл номінальних напружень по шарах істотно залежить від розташування і особливо збільшується у разі виходу його на межу композитного елемента.

Для адекватного моделювання тришарових оболонок використовуються різні теорії, кожна з яких має свої припущення та сферу застосування. Основний вибір знаходиться між теорією еквівалентного одношарового уявлення та пошаровими теоріями.

Теорія еквівалентного одношарового уявлення розглядає багатошарову конструкцію як єдину гомогенізовану оболонку із середніми ефективними властивостями. Ця теорія передбачає введення коефіцієнта поправки для компенсації цього припущення. Вона підходить для аналізу тонких та помірно товстих оболонок і може працювати з багатьма шарами без значної втрати продуктивності, але не дозволяє точно визначити локалізовані міжшарові напруження.

Пошарові теорії аналізують окремо кожен шар, забезпечуючи детальний опис поля переміщень та напружень за товщиною. Вони особливо підходять для товстих і помірно тонких композитних оболонок з обмеженою кількістю шарів. Пошарові підходи дозволяють отримати повну тривимірну картину розподілу напружень та деформацій, що критично важливо для аналізу напружень та варіацій напружень усередині кожного шару.

Постановка задачі

Тришарова конічна пружна оболонкова структура представляє собою конструкцію, яка включає внутрішній (індекс 1), зовнішній (індекс 2) несучі шари, середини лінії яких паралельні і мають однаковий кут конусності α, а міжшаровий проміжок включає систему дискретних ребер (індекс j), жорстко з’єднаних з зазначеними несучими шарами, заповнений легким полімером

(індекс *t*). Шаровий пакет оболонки має однакову загальну товщину, з гладкою серединною поверхнею в ортогональній системі координат $s, z.$ Причому координатна лінія *s* на серединній поверхні оболонки при $z = 0$ збігається з твірною лінією; координатна лінія z є прямою, ортогональною до серединної поверхні. Величину z вважається позитивною, якщо точка знаходиться з боку опуклості серединної поверхні. При аналізі дії осесиметричних коливань цієї оболонкової структури використовується, як правило, система координат $s, t,$ причому координата s відраховується від вершини конуса. А при усіченій структурі конуса доцільним є використання координати $s,$ яка відраховується від краю оболонки з радіусом $R_0.$ В цьому випадку поточний радіус конічної оболонки визначається згідно формули: $R_s = R_0 + s \cdot \sin\alpha,$ де α – кут конусності. Коефіцієнти першої квадратичної форми і кривизни координатної поверхні конічної оболонки записуються наступним чином: $A_1 = 1, A_2 = R_s, k_1 = 0, k_2 = \cos\alpha / R_s.$ Оболонки жорстко з'єднані між собою дискретними ребрами і легким заповнювачем.

Дослідження динаміки розглядаємої структури включає математичне моделювання рівнянь її руху. Рівняння руху для несучих шарів і полімерного заповнювача виводяться згідно варіаційного принципу стаціонарності Гамільтона – Остроградського

$$\delta \int_{t_1}^{t_2} (K - \Pi + A) dt = 0, \qquad (1.1)$$

де Π – повна потенційна енергія пружної системи; K – повна кінетична енергія пружної системи; A – робота зовнішніх сил; t_1 і t_2 – фіксовані моменти часу.

Рівняння коливань тришарових оболонок із заповнювачем представляють систему гіперболічних рівнянь руху для тришарової несиметричної конічної оболонки із заповнювачем, армованим дискретними ребрами при осесиметричному імпульсному навантаженні і граничні умови [6]:

$$\frac{1}{A_2^i}\frac{\partial}{\partial s_i}(A_2^i T_{11}^i)-\frac{1}{A_2^i}\frac{\partial}{\partial s_i}(A_2^i T_{22}^i)-\frac{1}{R_t}T_{13}^t=\left(\rho_i h_i+\frac{\rho_t h_t}{3}\right)\frac{\partial^2 u_0^i}{\partial t^2};$$
$$\frac{1}{A_2^i}\frac{\partial}{\partial s_i}(A_2^i M_{11}^i)-\frac{1}{A_2^i}\frac{\partial}{\partial s_i}(A_2^i M_{22}^i)-T_{13}^i-T_{13}^t=\rho_i\frac{h_i^3}{12}\frac{\partial^2\varphi_1^i}{\partial t^2};\qquad (1.2)$$
$$\frac{1}{A_2^i}\frac{\partial}{\partial s_i}(A_2^i T_{13}^i)-k_2 T_{22}^i+\frac{1}{h_t}T_{13}^t-\left(1\pm\frac{h_i}{2R_{1s}}\right)P_1=\rho_i h_i\frac{\partial^2 u_{03}^i}{\partial t^2}\quad (i=1,2);$$
$$\frac{\partial T_{11}^t}{\partial x}+\frac{1}{R_t}N_{13}^t=\rho_t h_t\frac{\partial^2 u_0^t}{\partial t^2};\ \frac{\partial T_{13}^t}{\partial x}=\rho_t h_t\frac{\partial^2 w_0^t}{\partial t^2};\ \frac{\partial M_{11}^t}{\partial x}-T_{13}^t=\rho_t\frac{h_t^3}{12}\frac{\partial^2 u_1^t}{\partial t^2};$$
$$\left[T_{11}^{i\pm}\right]_j=\rho_j F_j\frac{\partial^2 u_{1j}}{\partial t^2};\ \left[T_{13}^{i\pm}\right]_j=\rho_j F_j\frac{\partial^2 u_{3j}}{\partial t^2};\ \left[M_{11}^{i\pm}\right]_j=\rho_j I_{krj}\frac{\partial^2\varphi_{1j}}{\partial t^2}.$$

На лініях розривів в рівняннях коливань (1.2) $\left[T_{11}^{i\pm}\right]_j$; $\left[T_{13}^{i\pm}\right]_j$; $\left[M_{11}^{i\pm}\right]_j$ – відповідають зусиллям-моментам, які діють на j-й дискретний елемент з боку несучих шарів.

Співвідношення між величинами зусиль – моментів та відповідними величинами деформацій для несучих шарів і ребер мають вигляд:

$$T_{11}^i=B_{11}^i(\varepsilon_{11}^i+\nu_2^i\varepsilon_{22}^i);\ T_{22}^i=B_{22}^i(\varepsilon_{22}^i+\nu_1^i\varepsilon_{11}^i);\ T_{13}^i=k^2G_{13}^i\varepsilon_{13}^i;$$
$$M_{11}^i=D_{11}^i\kappa_{11}^i;\ M_{22}^i=D_{22}^i\kappa_{22}^i;\ T_{22\,j}=B_{22\,j}\varepsilon_{22\,j};\qquad (1.3)$$

E_i, G_{13}^i, ν_i – фізико-механічні параметри матеріалу несучих шарів; k^2 – інтегральний коефіцієнт поперечного зсуву теорії оболонок Тимошенка [7]; E_j, F_j – модуль пружності матеріалу і площа поперечного перетину j-го ребра відповідно.

Зусилля і моменти для легкого заповнювача представимо в такому вигляді:

$$T_{11}^t=\int_{-\frac{h_t}{2}}^{\frac{h_t}{2}}\left(1+\frac{z_t}{R_t}\right)\sigma_{11}^t dz;\ M_{11}^t=\int_{-\frac{h_t}{2}}^{\frac{h_t}{2}} z_t\left(1+\frac{z_t}{R_t}\right)\sigma_{11}^t dz_t;\ T_{13}^t=\int_{-h_t/2}^{h_t/2}\left(1+\frac{z_t}{R_t}\right)\sigma_{13}^t dz_t\quad (1.4)$$

Ілюстрацією може бути постановка і розв'язання задачі динамічного деформування конічної шаруватої оболонки. Одним із її варіантів може бути визначення НДС тришарової оболонки, яка представляє собою пружну структуру, що складається (рис. 1) з внутрішнього (1) і зовнішнього (3) несучих шарів, полімерного заповнювача (2), армованого ребрами (4).

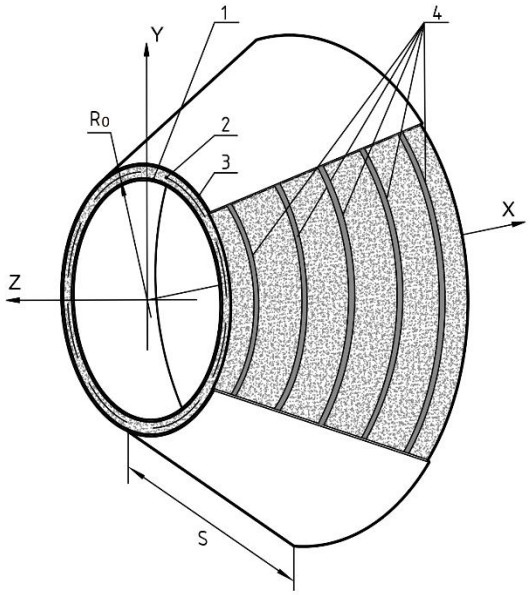

Рис. 1. Конструкція тришарової оболонки:

1 – внутрішній шар; 2 – заповнювач; 3 – зовнішній шар; 4 – армуючі ребра

Числові результати і аналіз розрахунків

Була розглянута задача динамічного деформування тришарової конічної оболонки з жорстко защемленими торцями під дією внутрішнього розподіленого навантаження $P_1(s,t)$. Граничні умови при $s=s_0, s=s_N$ для несучих шарів мають вигляд:

$$u_1^i = u_3^i = \varphi_1^i = 0 \quad (i=1,2); \qquad (2.1)$$

початкові умови нульові для несучих шарів при $t=0$:

$$u_1^i = u_3^i = \varphi_1^i = 0; \quad \frac{\partial u_1^i}{\partial t} = \frac{\partial u_3^i}{\partial t} = \frac{\partial \varphi_1^i}{\partial t} = 0 \quad (i=1,2). \qquad (2.2)$$

Нестаціонарне імпульсне навантаження задавалося у вигляді

$$P_1 = A\sin\frac{\pi t}{T}[\eta(t) - \eta(t-T)], \qquad (2.3)$$

де $\eta(t)$ – функція Хевісайда.

В розрахунках покладалося $A = 10^6$ Па; $T = 50\cdot 10^{-6}$ с. Розрахунки проводились при наступних геометричних та фізико-механічних параметрах тришарової структури:

$E_1^1 = E_1^2 = E_j = 7\cdot 10^{10}$ Па; $\rho_1 = \rho_2 = \rho_j = 2{,}7\cdot 10^3$ кг/м^3; $\nu_1^1 = \nu_1^2 = \nu_j = 0{,}3$; $R_0 = 0{,}2$м;

$R_0 / h_1 = 68$; $h_1 = h_2 = h_j = 0{,}002$м; $H_J = 10h_1$; $\alpha = \pi/12 = 15°$; $F_j = 1{,}65\cdot 10^{-4}$ м^2.

Легкий заповнювач відсутній.

Розглянуті також випадки наявності легкого заповнювача з властивостями $E_{1,2}/E_t = 500;\ \rho_t = 25\ \text{кг}/\text{м}^3;\ \nu_t = 0,33.$

Дискретні підкріплюючі елементи розташовані в точках $s_j = [8+(k-1)16]\Delta s,$ $k = \overline{1,5},\ \Delta s = (s_N - s_0)/80,\ (s_N - s_o) = 0,4$ м.

Відповідна початково-крайова задача (1.2), (2.1) – (2.3) вирішується за допомогою скінченно-елементного методу. Цей метод є вагомим інструментом для аналізу складної поведінки тришарових оболонок із дефектами.

Досліджено динамічний напружено-деформований стан симетричної тришарової конічної оболонки. Враховуючи неоднаковість властивостей матеріалів суміжних шарів досліджуваної неоднорідної оболонкової структури задачі її динамічного аналізу розв'язувалися скінченно-елементним методом. Для виконання розрахунків була створена скінченно-елементна модель структури, приведена на рис. 2. Скінченно-елементна модель тришарової конічної оболонки з дискретно-симетричним легким, армованим ребрами заповнювачем і її складові: *a* – зовнішня несуча оболонка; *b* – внутрішня несуча оболонка; *c* – легкий заповнювач; *d* – армуючі ребра. Скінченно-елементна модель із заповнювачем довжиною твірної *S*=0,4 м і кутом конусності α=15° налічувала 288000 об'ємних скінченних елементів і 315900 вузлів. У варіанті структури без полімерного заповнювача кількість скінченних елементів у внутрішній несучій оболонці складала 48000, зовнішній – 48000, а в армуючих ребрах 24000. Кількість скінченних елементів заповнювача дорівнювала 168000.

Адекватність скінченно-елементної моделі тришарової конічної оболонкової конструкції підтверджена критеріями якості скінченних елементів, які за ступенем увігнутості, звуження та кривизною, внутрішніми кутами та іншими показниками відповідали вимогам якості скінченно-елементної сітки розрахункового програмного пакету NX Nastran.

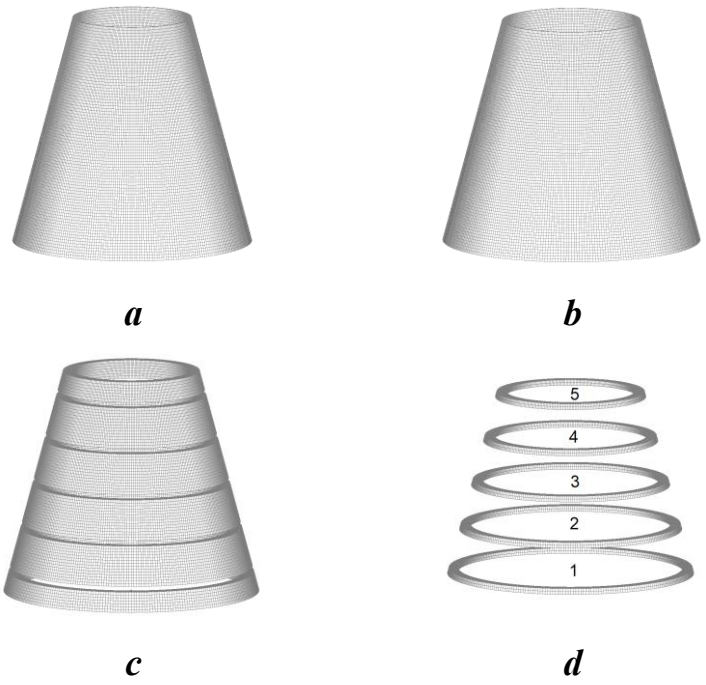

Рис. 2. Скінченно-елементна модель тришарової конічної оболонки: *a* – внутрішня несуча оболонка; *b* – зовнішня несуча оболонка; *c* – легкий заповнювач; *d* – армуючі ребра

У моделях використаний тривимірний скінченний елемент суцільного середовища Solid, який валідує точність і достовірність отриманих результатів [2].

Отримані скінченно-елементним методом чисельні результати дозволяють виконати аналіз напружено-деформованого стану за нормальними деформаціями ε_{22} та еквівалентними напруженнями фон Мізеса σ_{vM} тришарової пружної структури конічного типу в будь-який момент часу у інтервалі: $0 \le t \le 15T$. Еквівалентні напруження в елементах обчислювалися відповідно до гіпотези енергії формозміни фон Мізеса. Згідно якої плинність пластичного матеріалу настає тоді, коли питома потенціальна енергія формозміни деформованого тіла досягає своєї граничної величини, незалежно від виду напруженого стану. Питому енергію формозміни описує другий інваріант тензора напружень J_2. Цей критерій розглядається у розділі теорії пластичності і в основному застосовується, як і в нашому випадку до пластичних матеріалів, переважно металів та їх сплавів. Підставивши у J_2 компоненти тензора механічних напружень, отримаємо (2.4).

$$\sigma_{\text{vM}}^2 = \frac{1}{2}\left[\left(\sigma_{11}-\sigma_{22}\right)^2+\left(\sigma_{22}-\sigma_{33}\right)^2+\left(\sigma_{33}-\sigma_{11}\right)^2\right]+6\left(\sigma_{12}^2+\sigma_{23}^2+\sigma_{31}^2\right)$$

(2.4)

На рис. 3 наведено залежності величин нормальних деформацій ε_{22} та напружень фон Мізеса σ_{vM} у серединних поверхнях несучих шарів вздовж просторової координати s бездефектного стану оболонкової структури. На цьому, і в подальших наведених графіках крива з індексом 1 відповідає величинам ε_{22}^1; σ_{vM}^1 внутрішньої конічної оболонки, а з індексом 2 – величинам ε_{22}^2; σ_{vM}^2 – зовнішньої конічної оболонки. На рис. 3 наведено розподіл цих динамічних характеристик в момент часу $t = 1{,}6\,T$ (час досягнення максимального значення величин).

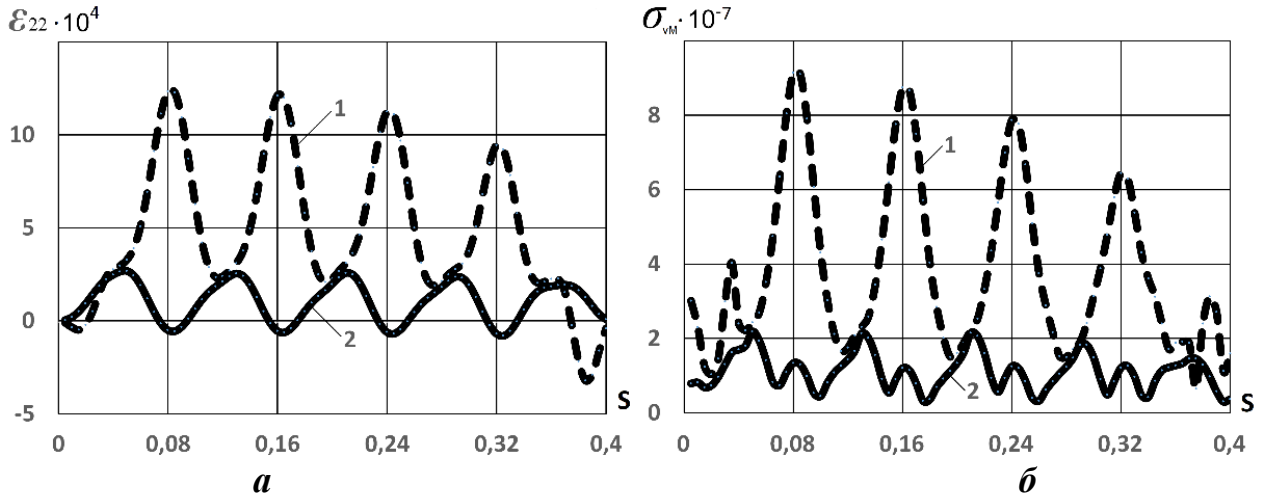
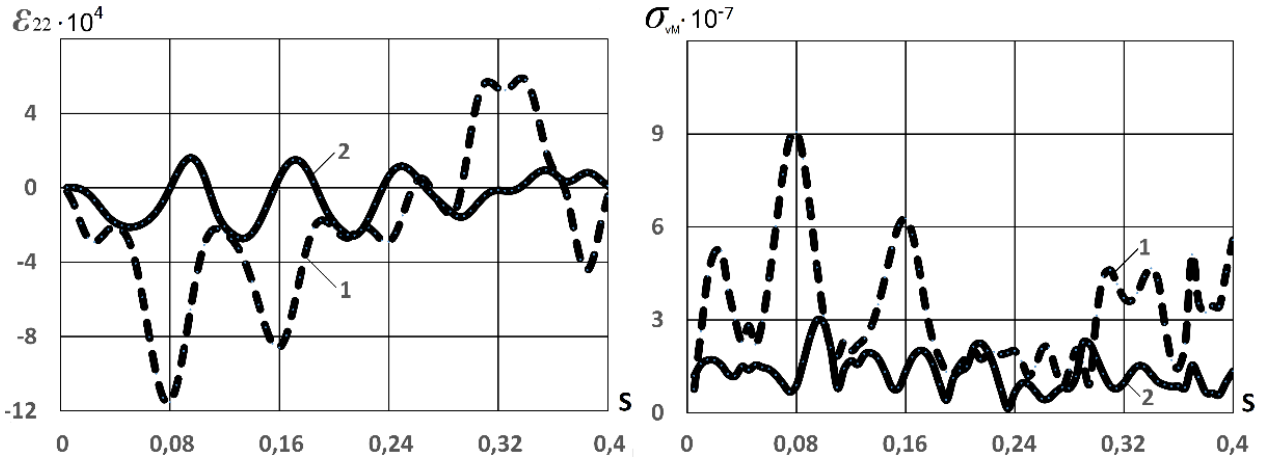

Рис. 3. Максимальні деформації (а) і напруження фон Мізеса; (б) в серединній поверхні несучих шарів бездефектного стану структури без заповнювача при жорсткому закріпленні її торців

Легкий заповнювач відсутній. Точки з'єднання кривих 1 і 2 вказують на розташування дискретних ребер. Перша власна частота даної тришарової структури становить 1360,03 Гц.

На рис. 4 наведено залежності максимальних нормальних деформацій ε_{22} та напружень фон Мізеса σ_{vM} у серединних поверхнях несучих шарів вздовж просторової координати s оболонкової структури із дефектом у вигляді наскрізного розриву у п'ятому армуючому ребрі, якщо $t = 3{,}8\,T$.

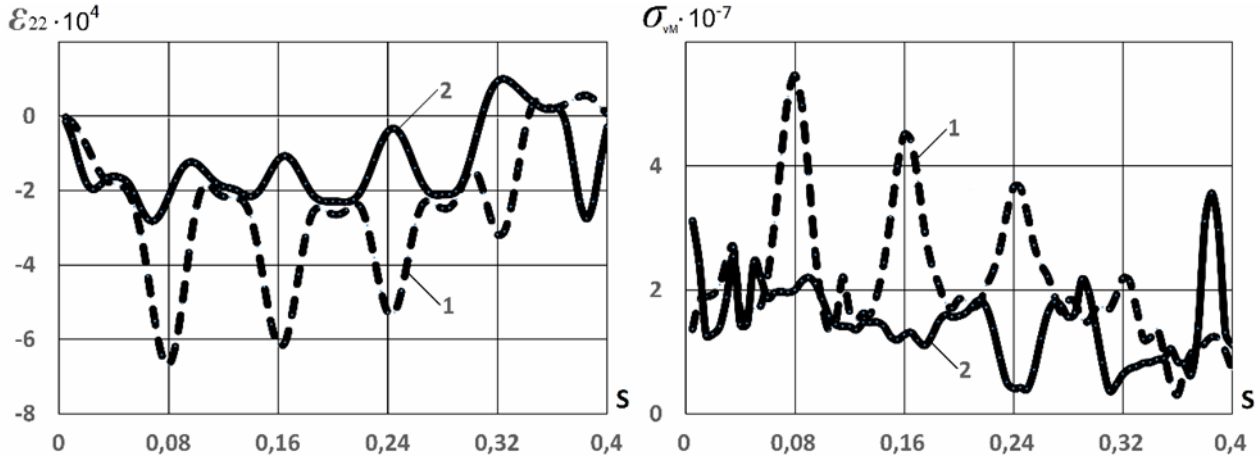
а *б*

Рис. 4. Максимальні деформації (а) і напруження фон Мізеса; (б) в серединній поверхні несучих шарів структури без заповнювача із дефектом у вигляді наскрізного розриву у п'ятому армуючому ребрі

Виходячи з представленого графічного матеріалу, можна візуально визначити вплив дефекту у вигляді наскрізного кільцевого розриву у п'ятому армуючому ребрі конусної структури на розподіл величин максимальних деформацій (а) і напружень фон Мізеса (б) по просторовій координаті s. Перша власна частота такої тришарової структури складає 1359,78 Гц. По відношенню до бездефектного стану структури при жорсткому закріплені торців оболонки без пінопласту (рис. 4) спостерігалось зменшення максимальної величини нормальних деформацій в місці між четвертим та п'ятим армуючими ребрами у внутрішньому шарі на 33 %, а у зовнішньому шарі нормальні деформації незначно зменшилися – 2,2%.

Аналогічно відбулося зменшення величин напружень фон Мізеса в цьому місці. У внутрішньому шарі на 33 %, а у зовнішньому шарі майже не змінилися. Досліджено і вплив легкого заповнювача, який розташований між несучими шарами і дискретно-симетричними ребрами тришарової конічної структури із жорстко затиснутими краями. На рис. 5 в приведеному масштабі, наведено графіки залежності нормальних деформацій (рис. 5а) та напружень фон Мізеса (рис. 5а) для несучих шарів від поздовжньої координати s в момент часу $t = 3{,}5T$ (час досягнення максимального значення величин ε_{22}) для структури без

дефектів. Точки з'єднання кривих 1 і 2 вказують на розташування дискретних ребер. Перша власна частота цієї тришарової структури становить 1439,16 Гц.

а *б*

Рис. 5. Максимальні деформації (а) і напруження фон Мізеса; (б) в серединній поверхні несучих шарів бездефектного стану структури із заповнювачем

Наведені результати розподілу нормальних деформацій (рис. 5а) та напружень фон Мізеса (рис. 5б) майже збігаються з результатами, які були отримані при виникненні кільцевого розриву у п'ятому ребрі конічної структури в той же момент часу $t = 3{,}5\,T$.

Висновок

Наявність дефектів, у формі геометричних недосконалостей, пористості та розривів, в окремих випадках змінює номінальну поведінку конічної оболонки, знижують її несучу здатність та провокують катастрофічні руйнування.

Розрахунки величин нормальних деформацій ε_{22}^1 та напружень фон Мізеса σ_{vM}^1 внутрішнього шару серединної поверхні тришарової структури конічного типу з жорстким затисненням її країв за наявності розриву у п'ятому армуючому ребрі показали їх зміну в серединній поверхні між четвертим та п'ятим ребрами. А за наявності міжшарового заповнювача, величини цих характеристик практично не змінилися.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. *Зайцев Б.Ф., Протасова Т.В., Клименко Д.В. та ін.* Динамический анализ композитного обтекателя ракеты при отделении с учетом расслоения структуры // Авиационно-космическая техника и технология. – 2020. – № 8/168. – С. 19–26.

2. *Рычков С.П.* Моделирование конструкций в среде Femap with NX Nastran. – М.: ДМК Пресс, 2013.- 784 с.

3. *Сегерлинд Л.* Применение метода конечных элементов. М.: Мир,1979. – 392 с.

4. *Akimov D.V., Gryshchak V.Z., Gomenyuk S.I. and et.* Finite-Element Analysis and Experimental Investigation on the Strength of a Three-Layer Honeycomb Sandwich Structure of the Spacecraft Adapter Module. Strength of Materials, 2016, vol.48, iss. 3, pp. 379–383.

5. *Bakulin, V.N.* Layer-by-Layer Study of the Stress and Strain State of Sandwich Conical Aircraft Compartments with Rectangular Cutouts. Russ. Aeronaut. 65, 668–676 (2022).

6. *Lugovoi P. Z., Gaidaichuk V.V., Orlenko S.P., Kotenko K.E.* Dynamics of Sandwich Conical Shells with a Discretely Inhomogeneous Core Under Nonstationary Loading "International Applied Mechanics", 2022, 58(4), P. 410–422.

7. *Timoshenko S.P., Woinowsky-Krieger S.* Theory of Plates and Shells. Second Edition. New York etc.: McGraw-Hill Book Company INC, 1959. 636 p.

8. *Wang Q., Li W., Zhao Z., Liu D., Gao S.* Three-Dimension Crack Propagation Behavior of Conical-Cylindrical Shell, Structures, Volume 69.

УДК 504.5:534.8

АКУСТИЧНЕ НАВАНТАЖЕННЯ ЯК ФАКТОР ЗНИЖЕННЯ ЕКОЛОГІЧНОСТІ ДОВКІЛЛЯ: ТЕОРЕТИЧНИЙ АНАЛІЗ І ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД

Маслов Ігор Валерійович,
Аспірант, кафедра екології
Внукова Наталія Володимирівна,
д.т.н., професор
Харківський національний автодорожній університет,
м. Харків, Україна

Анотація: У роботі проведено порівняльний аналіз підходів до управління акустичним навантаженням в Україні та у провідних міжнародних практиках (ЄС, США). Досліджено теоретичні аспекти впливу шумового забруднення на здоров'я населення та стан екосистем. Виявлено, що українська система контролю має переважно реактивний характер і базується на дотриманні санітарних норм, тоді як міжнародні системи (NEPA, Директива ЄС 2002/49/ЄС) використовують проактивні інструменти, зокрема стратегічне картування шуму та розробку планів дій. Обґрунтовано необхідність імплементації в Україні передового зарубіжного досвіду для підвищення ефективності екологічної політики у сфері боротьби з шумом.

Ключові слова: акустичне навантаження, шумове забруднення, екологічна безпека, моніторинг довкілля, стратегічне картування шуму, санітарні норми.

В умовах інтенсивної урбанізації та технологічного розвитку акустичне навантаження перетворилося на один із найбільш проникних і недооцінених факторів деградації довкілля. Шумове забруднення, що генерується переважно транспортними потоками, промисловими об'єктами та будівельною діяльністю, справляє значний негативний вплив не лише на здоров'я та психологічний стан

людини, але й на екосистеми в цілому. Ця проблема вимагає комплексного теоретичного аналізу та вивчення передового зарубіжного досвіду для вироблення ефективних стратегій моніторингу та контролю, особливо в контексті українських реалій, що знаходяться на етапі гармонізації екологічного законодавства з міжнародними стандартами.

Таким чином, метою роботи є теоретичний аналіз проблеми акустичного навантаження та порівняльний аналіз міжнародних систем його моніторингу та управління (EIA, NEPA, стандарти ЄС) з українською практикою для розробки пропозицій щодо вдосконалення національної політики у цій сфері.

Теоретично, вплив шуму на довкілля розглядається у двох основних аспектах: антропоцентричному та екоцентричному. З антропоцентричної точки зору, постійне перевищення допустимих рівнів шуму провокує розвиток серцево-судинних захворювань, гіпертонії, порушень сну та когнітивних функцій [1]. За даними Всесвітньої організації охорони здоров'я, шум є другою за значущістю екологічною причиною погіршення здоров'я в Європі після забруднення повітря. В екоцентричному аспекті акустичне навантаження порушує природні процеси в екосистемах: воно впливає на комунікацію тварин, їхні міграційні маршрути, репродуктивну поведінку та співвідношення "хижак-жертва". Шум може витісняти певні види з їхніх природних ареалів, що призводить до збіднення біорізноманіття [2]. Таким чином, акустичне навантаження є повноцінним екологічним стресором, що знижує якість та стійкість навколишнього середовища.

Зарубіжний досвід управління акустичним забрудненням демонструє системний та проактивний підхід, що суттєво відрізняється від української моделі реагування. У Сполучених Штатах Америки ключовим інструментом є Національний акт про екологічну політику (NEPA), який вимагає оцінки потенційного шумового впливу для будь-якого федерального проєкту. В рамках цієї процедури використовуються стандартизовані метрики, як-от денний-нічний середній рівень звуку (DNL), що враховує підвищену чутливість людей до шуму в нічний час шляхом введення 10 дБ "штрафу" [3]. Це дозволяє

об'єктивно оцінювати та прогнозувати вплив ще на етапі планування.

У Європейському Союзі основним рамковим документом є Директива 2002/49/ЄС про оцінку та управління екологічним шумом. Цей документ запровадив революційний підхід, зобов'язавши країни-члени створювати стратегічні карти шуму для всіх великих агломерацій, автомобільних доріг, залізниць та аеропортів [4]. Карти шуму є візуальним інструментом, що показує зони з різним рівнем акустичного навантаження. На основі цих карт розробляються плани дій, що містять конкретні заходи зі зниження шуму в найбільш проблемних зонах та збереження "тихих зон". Важливо, що Директива не встановлює єдиних для всього ЄС граничних значень шуму, залишаючи це на розсуд національних урядів, але вимагає системного моніторингу, інформування громадськості та розробки довгострокових стратегій. Процедура Оцінки впливу на довкілля (Environmental Impact Assessment – EIA), обов'язкова для багатьох проєктів, також включає детальний розділ щодо оцінки та мінімізації шумового впливу.

Система контролю за акустичним навантаженням в Україні значною мірою залишається спадком радянської санітарно-гігієнічної школи. Основним інструментом регулювання є "Державні санітарні норми допустимих рівнів шуму в приміщеннях житлових та громадських будинків і на території житлової забудови", які встановлюють жорсткі гранично допустимі рівні шуму в децибелах для денного та нічного часу [5]. Хоча наявність чітких нормативів є позитивним аспектом, на практиці система має суттєві вади. По-перше, державний моніторинг має переважно реактивний характер і проводиться за скаргами, а не на системній основі. По-друге, інструменти, подібні до стратегічних карт шуму та планів дій, в Україні практично не впроваджені на національному чи муніципальному рівнях, хоча наукові дослідження та пілотні проєкти в окремих містах демонструють їхню високу ефективність [6].

Процедура оцінки впливу на довкілля (ОВД), запроваджена в Україні на заміну екологічній експертизі з метою наближення до європейських стандартів (EIA), формально вимагає оцінки шумового впливу. Однак у звітах з ОВД цей

аспект часто розглядається поверхово, без глибокого аналізу кумулятивних ефектів та застосування сучасних методик моделювання, які є стандартом у практиці EIA та NEPA. Бракує системного підходу до визначення "значного впливу" та розробки обґрунтованих заходів із його мінімізації. Дослідження показують, що рівні шуму на магістральних вулицях великих українських міст стабільно перевищують нормативні показники на 15-25 дБ(А), що свідчить про низьку ефективність існуючих механізмів контролю та містопланувальних рішень [7]. Недосконаліть законодавчої бази та відсутність дієвих економічних важелів для регулювання рівня шуму є однією з ключових причин зростання акустичного забруднення в українських містах [8].

Висновки: Порівняння українських реалій із зарубіжним досвідом показує стратегічне відставання у підходах до управління акустичним навантаженням. Якщо міжнародні системи (NEPA, EIA, Директива ЄС) орієнтовані на проактивне управління, стратегічне планування (картування), прогнозування та залучення громадськості, то українська система залишається зосередженою на нормативному контролі за фактом порушення, який часто є неефективним. Для зниження екологічних ризиків, пов'язаних із шумовим забрудненням, Україні необхідно перейти від простої фіксації порушень до імплементації сучасних управлінських інструментів. Пріоритетними кроками мають стати розробка національної методики та впровадження практики стратегічного картування шуму для великих міст, інтеграція сучасних методів моделювання шуму в процедуру ОВД та розробка муніципальних і національних планів дій щодо зниження акустичного навантаження на довкілля та населення.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Münzel, T., Schmidt, F. P., Steven, S., Herzog, J., Daiber, A., & Sørensen, M. (2018). Environmental noise and the cardiovascular system. *Journal of the American College of Cardiology, 71*(6), 688–697. https://doi.org/10.1016/j.jacc.2017.12.015

2. Shannon, G., McKenna, M. F., Angeloni, L. M., Crooks, K. R., Fristrup,

K. M., Brown, E., ... & Wittemyer, G. (2016). A synthesis of two decades of research documenting the effects of noise on wildlife. *Biological Reviews*, *91*(4), 982–1005. https://doi.org/10.1111/brv.12207

3. U.S. Department of Transportation, Federal Highway Administration. (2011). *Highway traffic noise: Analysis and abatement guidance*. https://www.fhwa.dot.gov/environment/noise/regulations_and_guidance/analysis_and_abatement_guidance/guidance.pdf

4. European Parliament and Council of the European Union. (2002). Directive 2002/49/EC of the European Parliament and of the Council of 25 June 2002 relating to the assessment and management of environmental noise. *Official Journal of the European Communities, L 189,* 12–25.

5. Міністерство охорони здоров'я України. (2019, 22 лютого). *Про затвердження Державних санітарних норм допустимих рівнів шуму в приміщеннях житлових та громадських будинків і на території житлової забудови* (Наказ № 463). https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0281-19

6. Карпенко, Н. П., & Приходько, В. В. (2020). Досвід створення карти шуму міста (на прикладі м. Полтава) [Experience of creating a city noise map (on the example of Poltava)]. *Екологічна безпека та збалансоване ресурсокористування* [*Ecological Safety and Balanced Resource Use*], (1), 74–81.

7. Дубровська, Г. О., & Ткаченко, Т. В. (2021). Шумове забруднення магістральних вулиць центральної частини міста Львова [Noise pollution of the main streets of the central part of Lviv]. *Вісник Національного університету «Львівська політехніка»* [*Bulletin of Lviv Polytechnic National University*], (2), 56–62.

8. Галкіна, О. М. (2020). Деякі питання правового регулювання зниження рівня шуму в населених пунктах [Some issues of legal regulation of noise reduction in populated areas]. В *Актуальні проблеми сучасної науки в дослідженнях молодих учених: тези доповідей учасників науково-практичної конференції* (сс. 77–80).

УДК 631.331

ІННОВАЦІЙНІ ПІДХОДИ ДО МОДЕРНІЗАЦІЇ СІВАЛОК ДЛЯ ПІДВИЩЕННЯ ВРОЖАЙНОСТІ КУКУРУДЗИ НА ЗЕРНО

Мікуліна Марина Олександрівна,
к.е.н., доцент
Поливаний Антон Дмитрович
викладач
Заєць Максим Андрійович
Студент
Сумський Національний аграрний університет
м. Суми, Україна

Анотація: Кукурудза є однією з провідних зернових культур світового та українського аграрного виробництва. Її врожайність значною мірою залежить від технології висіву, адже саме на початкових етапах вегетації формується потенціал майбутнього врожаю. В цьому контексті вдосконалення конструкцій сівалок стає пріоритетним напрямом науково-технічного прогресу в агропромисловому комплексі.

Ключові слова: висівні апарати, агротехнології, аграрний сектор, гідропневматичні системи, сівалки.

Сучасне аграрне виробництво потребує впровадження технічних і технологічних інновацій, що забезпечують високу врожайність культур за умов ресурсозбереження. Особливе значення має модернізація сівалок як ключового елементу технологічного процесу вирощування кукурудзи.

Одним із провідних напрямів є **удосконалення висівних апаратів** для забезпечення точного дозування та рівномірного розміщення насіння в рядку. Використання **пневматичних і гідропневматичних систем** дозволяє досягти стабільності глибини загортання насіння, що є критичним чинником формування дружніх сходів.

Важливим аспектом інновацій є впровадження **електронних систем**

контролю та навігації, зокрема GPS-технологій і датчиків висіву, що мінімізують втрати насіння та підвищують продуктивність посівних робіт. Додатково застосування адаптивних систем регулювання тиску на сошники дає змогу враховувати неоднорідність ґрунтових умов, що позитивно позначається на рівномірності росту рослин.

Модернізація сівалок також передбачає впровадження **ресурсозберігаючих рішень**: зниження енерговитрат, інтеграцію систем локального внесення добрив та можливість диференційованого висіву. Це сприяє підвищенню ефективності використання посівного матеріалу, зменшенню собівартості продукції та росту економічної рентабельності.

Таким чином, інноваційні підходи до модернізації сівалок відкривають нові можливості для підвищення врожайності кукурудзи на зерно, зниження витрат та забезпечення сталого розвитку аграрного виробництва.

Роль точного висіву у формуванні врожайності кукурудзи

Рівномірність розміщення насіння у рядку забезпечує оптимальні умови для росту кожної рослини, зменшує конкуренцію за вологу та поживні речовини. Нерівномірний висів, пропуски чи подвійні висіви знижують продуктивність до 10–15 %. Тому інноваційні сівалки повинні гарантувати стабільність глибини загортання та відстані між насінинами.

Інноваційні конструктивні рішення

- **Пневматичні та гідропневматичні висівні апарати** – забезпечують точне дозування насіння і стабільну роботу за різних умов.
- **Адаптивні сошники** з автоматичним регулюванням тиску – дозволяють висівати на однакову глибину навіть за неоднорідної структури ґрунту.
- **Локальне внесення добрив під час висіву** – поєднання двох технологічних операцій підвищує енергоефективність і покращує стартовий розвиток рослин.
- **Системи контролю висіву** з використанням датчиків – дозволяють в режимі реального часу відстежувати пропуски та двійники.

Цифрові технології у модернізації сівалок

- **GPS-навігація** та автоматичне керування виключають перекриття й пропуски.
- **Системи точного землеробства** забезпечують диференційований висів залежно від родючості ґрунту.
- **Дрони та дистанційний моніторинг** дають змогу оперативно аналізувати стан посівів і коригувати технології.

Економічний ефект від впровадження інновацій

- Зменшення витрат насіння на 5–10 %.
- Підвищення врожайності кукурудзи на 0,5–1,0 т/га.
- Зниження собівартості продукції завдяки скороченню енергозатрат і поєднанню технологічних операцій.
- Швидша окупність модернізованих сівалок завдяки зростанню прибутку.

Екологічний аспект

Інноваційні підходи не лише підвищують продуктивність, але й сприяють екологізації агровиробництва:

- зменшення ущільнення ґрунту завдяки оптимізації проходів техніки;
- раціональне використання добрив і ЗЗР;
- покращення біорізноманіття агроекосистем.

Висновки

Модернізація сівалок із використанням пневматичних та гідропневматичних систем, електронних датчиків, GPS-навігації та адаптивних конструктивних рішень є одним із ключових напрямів підвищення врожайності кукурудзи на зерно. Інновації у посівній техніці забезпечують:

- рівномірність розміщення насіння;
- ефективніше використання ресурсів;
- економічну вигоду та екологічну стабільність.

У майбутньому очікується широке впровадження **інтелектуальних**

систем управління посівним процесом, що дозволить вийти на новий рівень точного землеробства.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ:

1. Грицай, М.І., Кравчук, В.П. Сільськогосподарські машини: теорія та практика. – К.: Вища освіта, 2020. – 412 с.
2. Гораш, І.О. Інноваційні технології у механізації сільського господарства. – Львів: НУ “Львівська політехніка”, 2019. – 256 с.
3. Державний аграрний університет. Системи точного землеробства та їх технічне забезпечення: навч. посіб. – Суми: СНАУ, 2021. – 318 с.
4. Hunt, D. Farm Power and Machinery Management. – Iowa State University Press, 2016. – 390 p.
5. Srivastava, A.K., Goering, C.E., Rohrbach, R.P. Engineering Principles of Agricultural Machines. – ASABE, 2018. – 620 p.
6. Мікуліна, М., & Поливаний, А. (2023). Функціонування системи технічного сервісу в АПК. Актуальні питання у сучасній науці, (3 (9)).
7. Мікуліна М. Вплив ціни пального на собівартість виконання польових робіт аграрним підприємством : аналіз та стратегії оптимізації [Електронний ресурс] / М. Мікуліна, А. Поливаний // Актуальні проблеми економіки. – 2023. – № 6. – С. 46-58.
8. Мікуліна М. Система точного землеробства (СТЗ) як інструмент для визначення рельєфу поля [Електронний ресурс] / М. Мікуліна, А. Поливаний // Агросвіт. – 2023. – № 14. – С. 70-74. – DOI: https://doi.org/10.32702/2306-6792.2023.14.7033.
9. Мікуліна, М. О., Саржанов, Б. О., & Поливаний, А. Д. (2024). ДОСЛІДЖЕННЯ ВПЛИВУ КОЕФІЦІЄНТА НАДІЙНОСТІ АГРОМАШИНИ НА ПРЯМІ ЕКСПЛУАТАЦІЙНІ ЗАТРАТИ АГРАРНОГО ПІДПРИЄМСТВА. Вісник Сумського національного аграрного університету.

Серія: Механізація та автоматизація виробничих процесів, (1 (55), 55-61. https://doi.org/10.32782/msnau.2024.1.7
10. Mikulina, M. O., B. O. Sarzhanov, and A. D. Polyvanyi. "АНАЛІЗ

УМОВ РОБОТИ НА СІЛЬСЬКОГОСПОДАРСЬКИХ ПОЛЯХ ЗА ДОПОМОГОЮ СТЗ ТА ЇХ ЗВ'ЯЗОК З ЕКОНОМІЧНОЮ ПРОДУКТИВНІСТЮ." Bulletin of Sumy National Agrarian University. The series: Mechanization and Automation of Production Processes 3 (53) (2023): 68-72.

11. Фаїзов, А. В., Мацюра, С. І., & Мікуліна, М. О. (2025). Вплив цифровізації на стратегії забезпечення економічної безпеки бізнесу в Україні. Здобутки економіки: перспективи та інновації, (17). https://doi.org/10.5281/zenodo.15333050

УДК 004.89:519.76

ІДЕНТИФІКАЦІЯ ШТУЧНО ЗГЕНЕРОВАНИХ ТЕКСТІВ ЗА СТИЛОМЕТРИЧНИМИ ОЗНАКАМИ: РЕЗУЛЬТАТИ ПОРІВНЯЛЬНОГО ДОСЛІДЖЕННЯ

Петришак Тарас Володимирович
аспірант
Національний університет "Львівська політехніка"
м. Львів, Україна

Анотація:

З розвитком великих мовних моделей дедалі важче відрізнити тексти, написані людиною, від згенерованих штучним інтелектом. У дослідженні запропоновано стилометричний підхід для ідентифікації таких текстів на основі кількісних мовних ознак і класичних моделей машинного навчання. Порівняльний експеримент показав, що навіть базові стилометричні характеристики забезпечують надійну класифікацію. Стилометричний підхід вирізняється прозорістю, інтерпретованістю та високою ефективністю. Також показано, що мовні моделі, розгорнуті локально, дають змогу ефективно генерувати синтетичні дані без використання платних сервісів.

Ключові слова: штучно згенерований текст, стилометрія, класифікація текстів, машинне навчання, великі мовні моделі.

Сучасні великі мовні моделі (LLM) здатні продукувати зв’язний та граматично правильний текст, тому питання ідентифікації таких текстів набуло актуальності в освіті, науці та інформаційній безпеці. Існує кілька підходів до автоматичного виявлення таких текстів. Наприклад, інструмент GLTR підсвічує слова, малоймовірні з погляду мовної моделі, щоб виявити аномальні фрагменти [1].

Інший підхід – DetectGPT, що аналізує кривину функції логарифмічної ймовірності тексту [2]. Хоча такі методи демонструють перспективність,

практичні детектори на зразок GPTZero чи Originality.AI часто дають непослідовні результати [3] залежно від стилю і тематики. Більшість з них є закритими комерційними рішеннями, що ускладнює оцінку їхньої надійності.

На цьому тлі стилометричний аналіз постає як приваблива альтернатива, основана на лінгвістичних характеристиках тексту. Стилометрія фокусується на вимірюванні стилю письма, зокрема на різноманітності словникового запасу, синтаксичній складності, частоті службових слів та показниках читабельності. Метод StyloAI, що використовує вручну визначені стилометричні ознаки, демонструє кращі результати у порівнянні з GPTZero на перефразованому контенті [4]. Крім того, класичні алгоритми з використанням стилометрії є інтерпретованими – можна чітко визначити, які саме ознаки вплинули на рішення класифікатора.

У межах нашого порівняльного дослідження було сформовано збалансований корпус, що охоплює як людські тексти, так і відповіді, згенеровані LLM. Зокрема, для створення синтетичних даних було розгорнуто локальну мовну модель за допомогою Ollama, що дало змогу згенерувати великий обсяг AI-відповідей за допомогою відкритої моделі DeepSeek без використання платних сервісів. Кожен текст було представлено як числовий вектор із 12 стилометричних ознак.

Враховувалися такі ознаки: індекс Сімпсона, TTR (коефіцієнт лексичної різноманітності), індекс Yule’s K, середня довжина речення, частка займенників, частота розділових знаків, частка іменників, середня довжина слів, індекс туманності, індекс легкості читання Флеша, коефіцієнт складності, і частка функціональних слів. Для класифікації використано кілька моделей машинного навчання: Logistic Regression, SVM, Random Forest, Decision Tree, Gradient Boosting. Модель Random Forest продемонструвала найвищу точність серед випробуваних класифікаторів. Схожу ефективність також показали Gradient Boosting та SVM.

Результати бінарної класифікації (людський текст / AI) представлені в таблиці 1.

Таблиця 1

Результати класифікації штучно згенерованих текстів

Модель	Точність	F1 (AI)	F1 (людина)	Macro F1
Logistic Regression	0.778	0.84	0.61	0.73
SVM	0.869	0.90	0.79	0.85
Random Forest	0.879	0.91	0.81	0.86
Decision Tree	0.850	0.89	0.76	0.83
Gradient Boosting	0.870	0.91	0.81	0.86

Найінформативнішими виявилися індекс Сімпсона, індекс Yule's K, TTR та середня довжина речення (рис.1). Перші три метрики оцінюють лексичне різноманіття тексту, що дозволяє відстежити повторюваність і шаблонність мови. Середня довжина речення, у свою чергу, відображає синтаксичну складність, яка істотно відрізняється у текстах, створених людиною та AI. Отримані результати підтверджують, що навіть відносно простий набір стилометричних ознак може слугувати надійною основою для виявлення штучно згенерованого контенту.

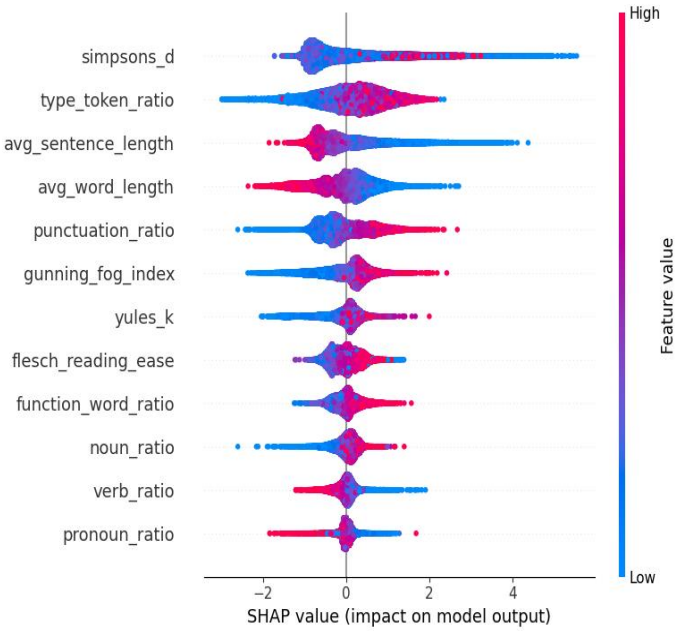

Рис. 1. SHAP Аналіз для Gradient Boosting.

В результаті дослідження можна стверджувати, що стилометричний підхід є ефективним, прозорим та інтерпретованим методом виявлення штучно

згенерованих текстів. На відміну від нейронних детекторів, стилометричні моделі пояснюють свої рішення на основі конкретних мовних ознак, що має особливе значення в сферах, де критично важлива довіра до результатів-таких як освіта, академічна доброчесність або перевірка авторства. Перспективним напрямом подальших досліджень є інтеграція стилометричних ознак із трансформерними архітектурами. Такий гібридний підхід поєднує інтерпретованість зі здатністю глибинного навчання до високоточної класифікації, забезпечуючи надійне та універсальне розпізнавання штучно згенерованих текстів.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ:

1. S. Gehrmann, H. Strobelt, and A. Rush. GLTR: Statistical Detection and Visualization of Generated Text. *Proceedings of ACL: System Demonstrations*, Florence, 2019, pp. 111–116. DOI: 10.18653/v1/P19-3019.
2. E. Mitchell, Y. Lee, A. Khazatsky, C. D. Manning, and C. Finn. DetectGPT: Zero-Shot Machine-Generated Text Detection using Probability Curvature. *arXiv preprint* arXiv:2301.11305, 2023.
3. A. Akram. An empirical study of AI generated text detection tools. *arXiv preprint* arXiv:2310.01423, 2023.
4. C. Opara. StyloAI: Distinguishing AI-Generated Content with Stylometric Analysis. *arXiv preprint* arXiv:2405.10129, 2024.

УДК 004.4:004.8:004.9

АНАЛІЗ МОЖЛИВОСТІ ЗАСТОСУВАННЯ МЕТОДІВ ШТУЧНОГО ІНТЕЛЕКТУ В ІНФОРМАЦІЙНО-ДІАГНОСТИЧНИХ СИСТЕМАХ, ПРИЗНАЧЕНИХ ДЛЯ ДІАГНОСТИКИ ТЕХНІЧНОГО СТАНУ КРИЛА ЛІТАЛЬНОГО АПАРАТУ

Радзівілов Григорій Данилович
к.т.н., професор
заступник начальника інституту з наукової роботи
Комаров Володимир Олександрович
Заслужений винахідник України
к.т.н., старший дослідник,
провідний науковий співробітник лабораторії БпЛА
Сайко Володимир Григорович
д.т.н., професор, професор кафедри
телекомунікаційних систем та мереж
Військовий інститут телекомунікацій та
інформатизації імені Героїв Крут
м. Київ, Україна
Коломійцев Олексій Володимирович
Заслужений винахідник України
д.т.н., професор, професор кафедри
комп'ютерної інженерії та програмування
Національний технічний університет
«Харківський політехнічний інститут»
м. Харків, Україна

Анотація:

В роботі досліджено роль штучного інтелекту (ШІ) у інноваційному розвитку авіації. Проаналізовано позитивний вплив використання ШІ в систему діагностики технічного стану конструкцій планера літального апарату для безпеки польотів. Описано принципи роботи нових технологій діагностування технічного стану літальних апаратів, а також роль ШІ в удосконаленні виявлення пошкоджень у силовому набору консольно закріплених конструкцій літального апарату.

Ключові слова: штучний інтелект, діагностика, контроль технічного стану, літальний апарат, крило, хвостове оперення.

Введение./Introductions. Найближче десятиліття розвитку авіабудування в країнах із розвиненою авіаційної промисловістю ознаменується створенням літака п'ятого покоління. Про це свідчать численні публікації у відкритому друку. Аналіз публікацій дає підстави вважати, що експлуатуючі організації під час освоєння літаків п'ятого покоління зіштовхнуться із суттєвими відмінностями у забезпеченні їхнього технічного обслуговування проти літаків попередніх поколінь. Ці відмінності, в першу чергу, пов'язані з необхідністю розробки та впровадження відповідних методів штучного інтелекту та інтегрованих засобів контролю технічного стану літака як цільно функціонуючого об'єкта. Для забезпечення ефективності кроків у цьому напрямі актуальним є розробка та впровадження інформаційно-діагностичної системи забезпечення обслуговування літаків, заснованої на штучному інтелекті (ШІ) (рис. 1).

Рис. 1. Перспективи розробки та впровадження інформаційно-діагностичної системи забезпечення обслуговування літаків, заснованої на штучному інтелекті

Це буде практичною конкретизацією основних положень концепції

розвитку системи експлуатаційного контролю технічного стану літальних апаратів – цивільних та військових, яка включає як розробку та впровадження інформаційної підтримки життєвого циклу виробів авіаційної техніки (АТ), так і розробку інформаційно-діагностичної системи неруйнівного контролю для перевірки технічного стану конструкцій планера літального апарату для виявлення експлуатаційних пошкоджень у силових елементах високонавантажених конструкцій планера літального апарату, в основному, крила та хвостового оперення (в консольно закріплених конструкціях планера літального апарату) [1].

Мета роботи./Aim. Головну роль у вирішенні завдань контролю технічного стану літаків п'ятого покоління відводиться бортовій автоматизованій системі контролю (БАСК), у якій використовуються методи штучного інтелекту. До складу БАСК також має входити обладнання для технічної діагностики конструкції за параметрами частоти власних коливань.

Матеріали та методи./Materials and methods. Штучний інтелект (artificial intelligence) давно і міцно увійшов до авіації – настільки, що зараз складніше сказати, де він зовсім не застосовується. На сьогоднішній день головне поле його практичного застосування – діагностика та аналітика [2]. Штучний інтелект проводить діагностику авіаційних систем і конструкцій, передбачає, в яких деталях і вузлах слід очікувати поломки, коли і чому. Для цього на літаку встановлено безліч датчиків, які постачають величезну кількість даних для аналізу – лише за годину польоту їх може набиратись (залежно від типу літака) на два терабайти. На підставі аналізу цих колосальних обсягів даних спеціальні передиктивні моделі, в основу яких закладено ШІ, дозволяють передбачити поломки та підказати режими роботи, що підвищують економічну ефективність експлуатації ЛА.

Штучний інтелект вже торкнувся таких тем, як інтелектуальний моніторинг інфраструктури, збирання та обробка великих обсягів інформації, управління знаннями, технічні та медичні системи діагностики, створення індивідуальних траєкторій навчання, поведінковий аналіз, розумні платформи

тощо. В даний час багато виробників авіаційної техніки спробували нові технології аналізу даних і виявили для себе, що їх впровадження не такий простий процес і необхідно докласти досить великої кількості зусиль щодо його реалізації. Тут варто відзначити, що для досягнення успіху в таких проектах потрібен досить високий рівень інформатизації системи неруйнівного контролю, хороша аналітика в предметній галузі і тверезий погляд на все різноманіття систем діагностування, включаючи експертизу їх застосування до різного типу об'єктів контролю. Очікується, що штучний інтелект в авіації забезпечить безпечну, ефективну та надійну систему діагностичного контролю [3]. Системи ШІ в авіації повинні бути розраховані на роботу з джерелами слабоформалізованих мультимодальних даних, що відрізняються великими обсягами, високою мінливістю та фрагментарністю. Уніфікація форматів представлення цих даних, процедур їх зберігання, передачі, обробки та відображення забезпечує підвищення ефективності інтеграції систем ШІ з іншими інформаційними системами та як наслідок – підвищення ефективності застосування технологій ШІ для вирішення різних завдань діагностування технічного стану консольно закріплених конструкцій планера літального апарату – крила та хвостового оперення.

Результати та обговорення./Results and discussion. Впровадження ШІ у систему технічної діагностики ЛА покликане мінімізувати ризики у сфері безпеки польотів. В основі методу лежить використання передиктивної аналітики – за її допомогою можна передбачити поведінку техніки у майбутньому. Наприклад, ще на етапі збирання система має бути здатна виявити потенційний дефект, який може спровокувати відмову обладнання. У ході техобслуговування чи ремонту рішення виявлятиме чинники, які впливають на стан техніки та її конструктивних елементів, і передбачати можливі аварійні ситуації, дозволяючи заздалегідь усувати їх причини. Наявність об'єктивної та повної інформації про першопричини можливих відмов авіаційної техніки на рівні технологічних процесів дозволить запобігти серйознішим подіям, що можуть привести до аварій та катастроф. Адже там, де

збудовано технологічний процес, забезпечена безпека польотів. Для створення інноваційної системи прогнозування технічного стану АТ необхідно провести масштабну роботу зі збирання та оцифрування виробничих та експлуатаційних показників (рис. 2). Зокрема, будуть аналізуватись: обсяг виробництва, параметри технологічних процесів, швидкість та якість обробки рекламаційних подій тощо.

Рис. 2. Процес збирання та оцифрування показників виробництва та експлуатації щодо інтегрування до автоматизованої системи управління технологічним процесом діагностування літального апарату

На основі отриманих даних «розумна» система вивчить процеси виробництва та експлуатації, вирахує їх оптимальні параметри та зможе видавати рекомендації оператору.

Таким чином, ШІ дозволить створити математичну модель виробничого процесу, яка потім може інтегруватися до автоматизованої системи управління технологічним процесом діагностування літального апарату як в цілому, так і його складових [4].

Впровадження ШІ дозволить вирішити безліч питань на всіх етапах життєвого циклу цивільної та військової авіатехніки, починаючи з моменту проектування. Завдяки новим технологіям роботи з техобслуговування АТ оптимізуються, простоїв стане менше, а експлуатант матиме повну інформацію про стан АТ і, що особливо важливо, зможе запобігти відмовим техніки.

Фахівці вважають, що оснащення ШІ заздалегідь закладеними правилами дозволить забезпечити більш високий рівень безпеки, зокрема, комп'ютерна програма безперешкодно зможе зробити діагностування технічного стану конструкції літального апарату. Інформаційно-діагностична система неруйнівного контролю (ІДСНК) для перевірки технічного стану планера літального апарату, що заснована на ШІ і призначена для контролю технічного стану літаків, забезпечить, протягом усього періоду їх експлуатації, інформаційне забезпечення обслуговування парку літаків за їх технічним станом [5].

До завдань (ІДСНК) щодо контролю технічного стану літаків відносяться:

– отримання, збирання та обробка діагностичної інформації з оцінюванням параметрів технічного стану конструктивних елементів планера літака на всіх етапах його експлуатації;

– контроль технічного стану функціонування конструктивних елементів планера літака із встановленням фактів виходу їх параметрів за індивідуальні допуски об'єкта контролю (поглиблений контроль працездатності – наявність експлуатаційних ушкоджень);

– пошук відмов (виявлення появи експлуатаційних пошкоджень у силових елементах конструкції) та визначення при цьому норм виходу контрольованих параметрів за встановлені експлуатаційні та індивідуальні для конкретного об'єкта контролю;

- оцінка тенденцій зміни показників поточного технічного стану консольно закріплених конструкцій планера літального апарату для визначення обсягу та термінів профілактичних робіт (прогнозування).

До складу ІДСНК має входити діагностичне обладнання (обладнання для порушення коливань конструкції ЛА з власною частотою – поз. 1), контрольно-перевірочне обладнання (ЕОМ або бортовий пристрій реєстрації діагностичних параметрів, пристрій обробки інформації, апаратура, що записує, та інше – поз. 2) [6] та система ШІ (поз. 3), що зв'язана з ЕОМ (рис. 3).

Ця система повинна бути сукупністю взаємопов'язаних вимірювальних,

обчислювальних та інформаційно-довідкових засобів забезпечення технічного обслуговування літака, що базуються на сучасних комп'ютерних технологіях. Вказана система (з урахуванням аналізу, що буде здійснений на наземному пристрої обробки польотної інформації, накопиченої в бортовому пристрої реєстрації) дозволить контролювати справність крила літака (та складових елементів хвостового оперення) та максимально забезпечить можливість оперативного прийняття рішення про виліт літака в черговий політ (з наявним рівнем залишкової міцності крила, як основне).

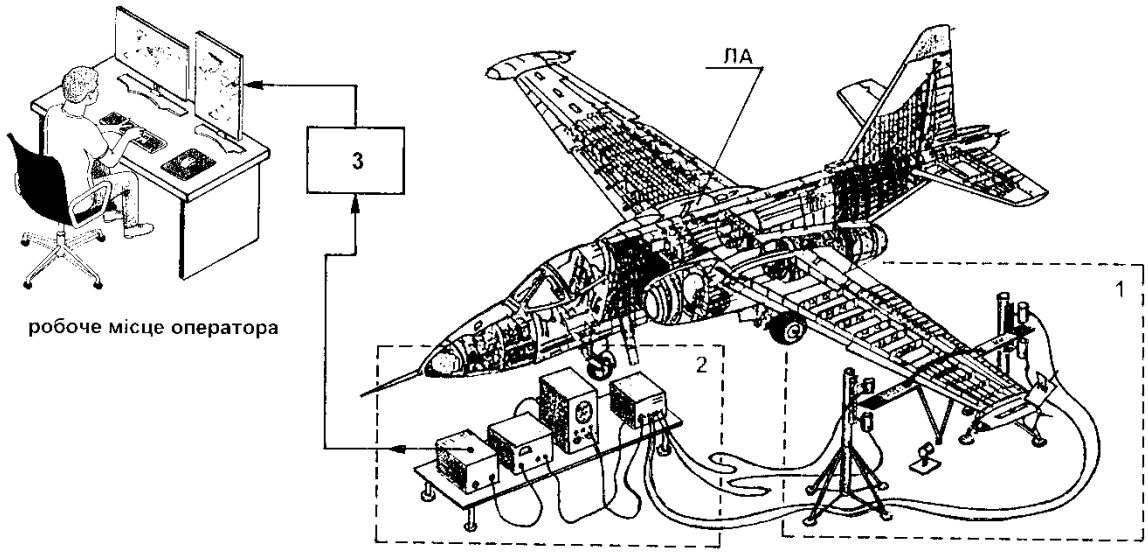

Рис. 3. Розміщення системи ШІ та діагностичного обладнання у системі збудження коливань крила з власною частотою

Крило та конструктивні елементи хвостового оперення літака передбачається діагностувати на наземних автоматизованих засобах контролю, використовуючи такі діагностичні параметри, як частота власних коливань, амплітуда коливань та форми коливань [7]. За допомогою ІДСНК, використовуючи обладнання для збудження коливань (ОВК) консольно закріплених конструкцій планера літального апарату (ЛА) з власною частотою (із збудженням у комплексі цим обладнанням згинальних і крутильних форм коливань щодо осі жорсткості конструкції, що випробовується), можна буде здійснювати:

- перевірку достовірності результатів контролю, отриманих за

допомогою ОВК;

- діагностування крила, кіля та стабілізатора у складі літака (з накопиченням при цьому баз даних (БД) про технічний стан парку літаків, що обслуговуються, за весь попередній період їх експлуатації);
- періодичну перевірку високонавантажених конструкцій планера літального апарату в умовах експлуатації (включаючи діагностування ЛА безпосередньо на стоянці або в укритті);
- збір інформації та формування БД про технічний стан крила, кіля та стабілізатора літака протягом усього періоду його експлуатації;
- обробку БД для вирішення завдань прогнозування технічного стану крила, кіля та стабілізатора літака для забезпечення його експлуатації за технічним станом, використовуючи бортову обчислювальну машину;
- інформаційну підтримку прийняття рішень про роботи з технічного обслуговування ЛА за результатами контролю його технічного стану за допомогою нових методів неруйнівного контролю.

Контроль технічного стану ЛА за допомогою ІДСНК повинен здійснюватися безперервно при всіх видах технічного обслуговування літака на основі комплексної обробки діагностичної інформації, що надходить від інформаційно-вимірювальної системи ІДСНК. Діагностична інформація від різних джерел перетворюється в ЕОМ або у бортовому пристрої реєстрації діагностичних параметрів, а також у пристрої обробки інформації у цифровий код відповідними пристроями узгодження [8].

Таким чином, завдяки даним отриманим через ШІ можна проводити детальний аналіз технічного стану літального апарату для виявлення ранніх ознак несправностей. Аналіз показників роботи ЛА дозволяє виявити незначні відхилення, які можуть бути передвісниками майбутніх несправностей в елементах конструкції планера ЛА. Такий підхід допомагає проводити профілактичне обслуговування до виникнення критичних проблем. Завдяки ШІ можливо відслідковувати параметри остаточної міцності конструкцій планера ЛА, виявляючи аномалії, що свідчать про появу експлуатаційних пошкоджень.

Стандартизований, за допомогою ШІ, формат даних дозволить не лише проводити локальну діагностику технічного стану конструктивних елементів планера ЛА, а й інтегрувати цю інформацію в більш складні системи моніторингу, що використовують алгоритми штучного інтелекту для аналізу та прогнозування несправностей. Отже, технологія діагностування на основі ШІ виступає потужним інструментом для збору даних про працездатність консольно закріплених конструкцій планера ЛА.

Висновки./Conclusions. Таким чином, запропонована методика дозволить оперативно та з мінімальною трудомісткістю отримати достовірну інформацію про технічний стан пошкодженої конструкції – про її залишкову міцність, а це, у свою чергу, дозволить вирішити дуже важливе питання – чи виконувати локальний ремонт конструкції, чи достатньо лише відновити аеродинаміку. При цьому буде забезпечена можливість випуску літака в бойовий виліт з рекомендаціями льотчику щодо зниження швидкості польоту і допустимих перевантажень на величину, що відповідає зниженню міцності конструкції відносно максимальної, щоб не перевищити навантаження на пошкоджене крило (стабілізатор чи кіль). Для цього методика має враховувати коливання палива в крильових паливних баках, які вносять додаткове навантаження на крило.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Коломійцев О. В., Комаров В. О. Вдосконалення системи технічного обслуговування і ремонту літальних апаратів на основі сучасних методів діагностування. Science, Innovations and Education, problems and prospects : conference paper of Proceedings of the 10th International Scientific and Practical Conference. Tokyo, 2022. P. 21-27.

2. Руденко О. Г., Бодянський Є. В. Штучні нейронні мережі : навч. посібник. Харків : ТОВ “Компанія СМІТ”, 2006. 404 с.

3. Богом’я В., Гудзь А. Штучний інтелект: сучасний стан і перспективи застосування. Сучасні інформаційні технології у сфері безпеки та оборони. Київ, - 2023. Т. 46. № 1. С. 13–17.

4. Руденко О. Г., Бодянський Є. В. Штучні нейронні мережі : навч. посібник. Харків : ТОВ “Компанія СМІТ”, 2006. 404 с.

5. Коломійцев О. В., Комаров В. О., Гордієнко А. М., Кулєшов О. В., Клівець С. І., Шулежко А. В., Олійник Р. М., Живець Ю. М., Шумигай О. В. Автоматизований інформаційно-вимірювальний комплекс для проведення оперативного контролю технічного стану консольно закріплених конструкцій планера літального апарату. Міжнародний науковий журнал “Грааль науки”. 2022. № 14 (15). С. 190-200.

6. Пат. 109226 Україна, МПК (2016) G 01 M 5/00, G 01 N 3/00. Спосіб визначення характеристик жорсткості крила літака неруйнівним методом в умовах експлуатації та ведення бойових дій [Текст] / Комаров В. О. ; заявники і патентовласники Комаров В. О., Ткаченко В. А., Галушка В. І. – № u 2016 02602 ; заявл. 16.03.16 ; опубл. 10.08.16, Бюл. № 15. – 6 с. : іл..

7. Коломійцев О. В., Комаров В. О. Діагностика крила літального апарату із використанням модального аналізу. Eurasian Scientific Discussions : conference paper of Proceedings of the 4th International Scientific and Practical Conference. Barcelona, 2022. P. 192-198.

8. Пат. 127849 Україна, МПК (2018.01) B 64 C 3/00, G 01 M 7/00, G 01 B 11/26. Пристрій для визначення просторово-частотних характеристик коливань консольно закріплених елементів літальних апаратів при їхніх випробуваннях на утомлену міцність [Текст] / Комаров В. О. ; заявники і Комаров В. О., Расстригін О. О. – № u 2018 02126 ; заявл. 01.03.18 ; опубл. 27.08.18, Бюл. № 16. – 4 с. : іл..

УДК 620

3Д-ДРУК КОМПОЗИЦІЙНИХ СЦИНТИЛЯТОРІВ

Сібілєв Микола Львович
аспірант
Колесніков Олександр Володимирович
к.т.н., зав. відділом
Сібілєва Тетяна Григорівна
PhD, в.о. наукового співробітника
Інститут Сцинтиляційних Матеріалів НАН України
м. Харків, Україна

Анотація: Мета цієї роботи полягає в дослідженні адитивного виробництва, як нової технології виготовлення сцинтиляційних детекторів.

В рамках роботи проведено розробку філаментів для 3Д-друку з композиційних матеріалів на основі гранул неорганічних сцинтиляторів, диспергованих в полімерну матрицю, встановлено оптимальний склад таких композиційних сцинтиляторів. Досліджено вплив режимів 3Д-друку та гранулометричного складу композитів на геометричні та функціональні сцинтиляційні властивості отриманих сцинтиляторів.

Ключові слова: композиційні сцинтилятори, сцинтиляційні детектори, твердотільні детектори, філамент, 3Д-друк, FDM, детектори рентгенівського випромінювання, детектори альфа-, бета-частинок, детектори нейтронів.

Останнім часом проводиться робота, пов’язана з адитивними технологіями для виробництва детекторів [1]-[4]. Використання 3Д-друку дозволяє швидко створювати прототипи детекторів будь-якої геометричної конфігурації для промислових, медичних, наукових, освітніх цілей та друкувати сцинтилятори для реєстрації альфа-, бета- і гамма-випромінювання, нейтронів, тонкошарові сцинтиляційні плівки для екранів рентгенівської візуалізації та комбіновані сцинтилятори з унікальними ефектами. Технологія 3Д-друку FDM (Fused Deposition Modeling) заснована на пошаровому

наплавленні термопластичного філаменту на робочу платформу; вона економічно-доцільна, працює з добре відомими термопластичними полімерами і дозволяє друкувати одночасно декількома матеріалами.

Досліджено наступний ряд термопластичних матеріалів для застосування в якості полімерної матриці для введення гранул сцинтиляторів: полістирол (PS), поліметилметакрилат (PMMA), акрилонітрил-бутадієн-стирол (ABS), стирол-бутадієн-стирол (SBS).

На полімерних матрицях розроблено зразки філаментів, придатних до 3Д-друку, на основі порошків кристалів: ZnSe:Al, CsI:Tl, GAGG:Ce, GOS:Pr, а також сцинтиляційного порошку ZnS:Ag, гранули якого вкриті шаром конвертеру нейтронів (B_2O_3).

Філаменти створено на лабораторному екструдері Noztek ProHT. Досліджувані зразки (рис. 1) виконано методом FDM 3Д-друку на принтері Creatbot F430.

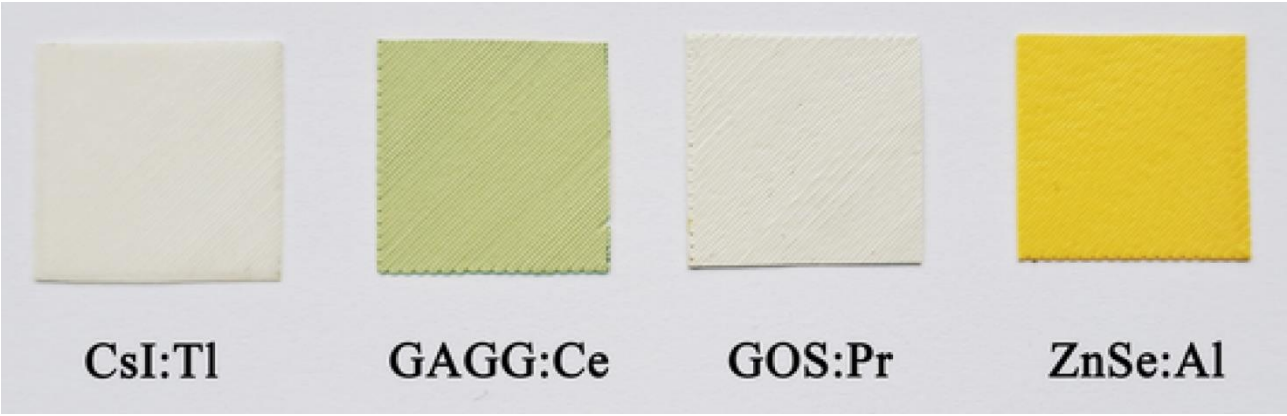

Рис. 1. Приклад зразків 20×20×1 мм, надрукованих на 3D-принтері з сцинтиляційними неорганічними гранулами CsI:Tl, GAGG:Ce, GOS:Pr, ZnSe:Al та PS в якості полімерної матриці

Було досліджено сцинтиляційні властивості надрукованих зразків.

Вимірювання рентгенівської люмінесценції та часу загасання надрукованих зразків порівнювалися з відповідними порошками сцинтиляторів (неорганічними гранулами без полімерної матриці). Результати вимірювань (табл. 1) підтверджують, що введення сцинтиляційних гранул у полімерну

матрицю, як і процес 3Д-друку, не призводять до зміни спектрів рентгенолюмінесценції та не впливають на час згасання.

Таблиця 1

Положення максимумів рентгенівської люмінесценції та значення констант згасання при фотозбудженні для неорганічних сцинтиляційних гранул та 3Д-друкованих зразків з PS в якості полімерної матриці

Сцинтилятор	Тип сцинтилятору	Положення максимума рентгенівської люмінесценції, λmax, нм	Час згасання, нс	Похибка, нс
Cs:Tl	Неорганічні гранули	540	553	0,57
	3Д-друкований зразок	540	545	0,70
GAGG:Ce	Неорганічні гранули	547	55	0,14
	3Д-друкований зразок	547	54	0,14
GOS:Pr	Неорганічні гранули	512	3000	3,24
	3Д-друкований зразок	512	2900	3,59
ZnSe:Al	Неорганічні гранули	610	5800	19,88
	3Д-друкований зразок	610	5400	22,74

У процесі реєстрації рентгенівського випромінювання встановлено залежність світлового виходу від розподілу частинок за розмірами, від концентрації та товщини гранул. Дослідження світлового виходу проводились на 3Д-друкованих зразках композиційних сцинтиляторів площею 20×20 мм з масовою часткою гранул ZnSe:Al від 25% до 75%. Було досліджено кілька товщин: від 0,2 мм до 1,2 мм і розміри гранул в діапазонах: 1-15, 45-63, 63-100 і 100-140 мкм. Як еталон для вимірювань ми використовували монокристал ZnSe:Al розміром 20×20×1 мм. Залежність світлового виходу від концентрації гранул неорганічного сцинтилятора представлена рис. 2. Оптимальний масовий

вміст неорганічних гранул у сцинтиляційному філаменті складає 50–60%. Друк філаментом із вмістом гранул понад 60% ускладнений, через погіршення механічних властивостей матеріалу. Друк філаментом із вмістом гранул менше 50% призводить до зниження світлового виходу.

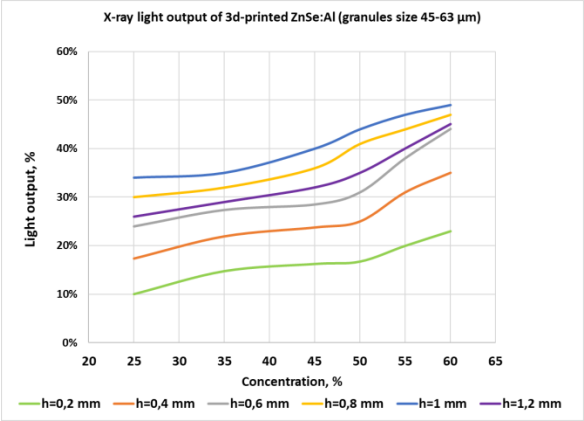

Рис. 2. Світловий вихід сцинтиляторів, надрукованих на 3Д-принтері, з різною концентрацією гранул ZnSe:Al відносно монокристала ZnSe:Al на зразках різної товщини (h), (розмір гранул 45–63 мкм)

Залежність світлового виходу від товщини зразка для композитів із різним розміром гранул представлена на рис. 3. Оптимальна товщина зразка становить 0,8-1,0 мм. Розмір гранул, що забезпечує максимальний світловихід для 3Д-друкованих зразків становить 100-140 мкм (застосування гранул більшого розміру пов'язане з труднощами друку через діаметр отвору сопла екструдера принтера та розміри пошарового друку методом FDM).

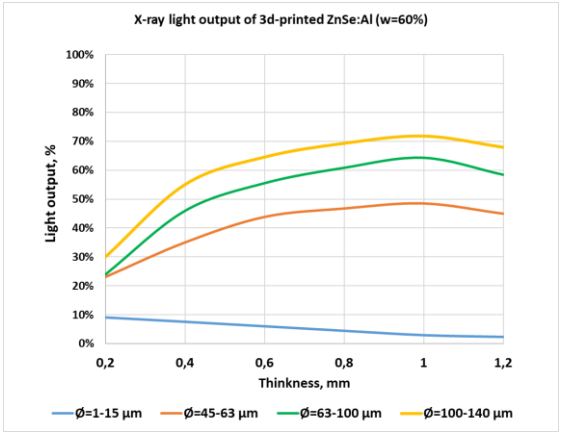

Рис. 3. Світловий вихід сцинтиляторів, надрукованих на 3Д-принтері, з різною товшиною зразків відносно монокристала ZnSe:Al на зразках із різним розміром сцинтиляційних гранул (масова частка гранул – 60%)

За допомогою 3Д-друку було створено на базі сцинтиляторів ZnSe:Al та ZnS:Ag з використанням PS, ABS, SBS і PMMA в якості полімерної матриці, ряд детекторів реєстрації альфа- та бета-випромінювання (рис. 4). На їх основі досліджено залежність світлового виходу від матеріалу полімерної матриці.

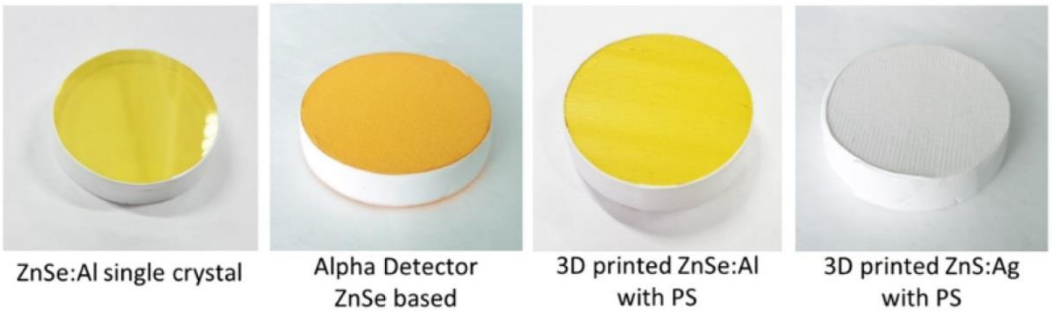

Рис. 4. Зразки для реєстрації альфа-частинок

Результати вимірювань наведено в табл. 2. Дослідження показали, що кращі зразки, співвідносні з монокристалічними виробами, мають відносний світловий вихід в рамках (94-98)% від еталону, однак швидкість лічиння цих 3Д-друкованих зразків була в 2,5 рази нижчою порівняно з монокристалом. Це може бути пов'язане з поглинанням та розсіюванням світла в об'ємі 3Д-друкованого композиційного сцинтилятора.

Таблиця 2

Відносний світловий вихід 3Д-друкованих сцинтиляторів на основі ZnSe:Al та ZnS:Ag з різними полімерними матрицями (масова частка неорганічних гранул – 50%)

Випромінювання, джерело	Полімерна матриця	Сцинтилятор	Відносний світловий вихід, %	Швидкість лічиння, %
Альфа-, Pu-239	Монокристал ZnSe:Al		100	100
	Альфа-детектор на основі ZnSe		127	200
	PS	ZnS:Ag	180	100
		ZnSe:Al	94	40
	PMMA	ZnSe:Al	94	40
	ABS	ZnSe:Al	66	20
	SBS	ZnSe:Al	39	10
Бета-, Bi-207	Монокристал ZnSe:Al		100	100
	PS	ZnSe:Al	98	40

З метою створення методами 3Д-друку детектора теплових нейтронів,

було розроблено комбінований сцинтиляційний матеріал ZnS:Ag/B_2O_3 – порошок ZnS:Ag, гранули якого рівномірно вкриті конвертером нейтронів (B_2O_3) з природним вмістом ізотопу ^{10}B. Конвертер при поглинанні нейтронів дає емісію альфа-частинок, які в свою чергу реєструються сцинтилятором ZnS:Ag. З отриманим сцинтиляційним матеріалом виготовлено філамент з PS в якості полімерної матриці. Далі була створена цифрова 3Д-модель з шістьма шарами сцинтилятору та п’ятьма світловодами (PS), та на FDM 3Д-принтері з двома екструзійними головками надруковано сцинтиляційний елемент (рис. 5).

Рис. 5. Нейтрон-чутливий сцинтиляційний елемент, надрукований за технологією FDM

За результатами дослідження ефективності реєстрації теплових нейтронів надрукований сцинтиляційний елемент має ефективність реєстрації теплових нейтронів на рівні 68%, що є порівняним з ефективністю сучасних аналогів багатошарових детекторів, створених традиційними методами.

Результати роботи показали, що надруковані композиційні сцинтиляційні елементи на основі гранул неорганічних кристалів можуть бути використані для створення ефективних детекторів реєстрації рентгенівського випромінювання, виявлення альфа- та бета-частинок та теплових нейтронів.

Адитивна технологія виробництва має ряд переваг. Використовуючи 3Д-друк, можна швидко виготовляти детектори великої площі та різної геометрії. Немає потреби у постобробці: поверхня готова до з'єднання з ФЕУ або SiPM. Економічна вигода за рахунок можливості використання відходів виробництва монокристалів.

Розроблені сцинтилятори та технології їх виготовлення можуть використовуватись для експериментів фізики високих енергій, в галузі ядерної енергетики, для моніторингу довкілля та інших галузей науки та техніки.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. S. Berns, A. Boyarintsev, S. Hugon et al., A novel polystyrene-based scintillator production process involving additive manufacturing, 2020 JINST 15 10, DOI:10.1088/1748-0221/15/10/P10019

2. 3DET collaboration, Additive manufacturing of fine-granularity optically-isolated plastic scintillator elements, 2022 JINST 17 P10045 DOI 10.1088/1748-0221/17/10/P10045.

3. Ł. Kapłon a b c, D. Kulig a, S. Beddar d, T. Fiutowski f, W. Górska a f, J. Hajduga and others, «Investigation of the light output of 3D-printed plastic scintillators for dosimetry applications», Radiat. Meas., vol. 158, p. 106864, 2022, doi: 10.1016/j.radmeas.2022.106864.

4. T. Sibilieva, V. Alekseev, S. Barsuk et al., 3D printing of inorganic scintillator-based particle detectors, 2023 JINST 18 P03007, DOI:10.1088/1748-0221/18/03/P03007

УДК 004.62

АНАЛІТИКА ВЕЛИКИХ ДАНИХ У БОРОТЬБІ З ОРГАНІЗОВАНОЮ ЗЛОЧИННІСТЮ

Сохатюк Володимир Володимирович,
Курсант навчально-наукового інституту №4
Тімошин Анатолій Сергійович
Кандидат фізико-математичних наук, доцент
Харківський національний університет внутрішніх справ
м. Кам'янець-Подільський, Україна

Ключові слова: Big Data, аналітика даних, організована злочинність, штучний інтелект, соціальний граф, кримінальний аналіз.

Вступ. Організована злочинність становить одну з критичних небезпек для держави, адже характеризується розгалуженою ієрархією, значною гнучкістю та вмінням проникати в усі суспільні площини – від економічних процесів до політичного управління. На тлі стрімкого прогресу цифрових інструментів, кримінальні формування активно застосовують сучасні засоби комунікації, електронні платежі та віртуальні валюти, що помітно ускладнює роботу правоохоронних органів щодо їх виявлення та нейтралізації.

Звичні шляхи опрацювання оперативних даних, що спираються на ручне сортування чи обмежені інформаційні сховища, втратили спроможність адекватно реагувати на обсяги та темпи обміну цифрової інформації [3]. За таких обставин, технології Великих Даних (Big Data) надають небачені перспективи для аналітичної роботи в контексті протидії злочинності. Завдяки цим інструментам стає можливим здійснювати глибинний аналіз великих масивів структурованих і не структурованих даних, виявляти приховані закономірності, а також прогнозувати потенційні кримінальні загрози [1].

Актуальною науковою проблемою є труднощі інтеграції та аналізу різнорідних інформаційних масивів – комунікаційних, фінансових,

локаційних, – з метою оперативного встановлення та фіксації кореляцій між членами організованих кримінальних угруповань. Наявні аналітичні засоби дозволяють консолідувати ці відомості в уніфіковану інформаційну архітектуру, проте вимагають певного пристосування до особливостей forensic-практики [2].

Мета роботи. Метою даної роботи є аналіз можливостей застосування аналітики великих даних у виявленні прихованих взаємозв'язків між членами організованих кримінальних спільнот та оцінка її ефективності у підвищенні результативності оперативно-розшукових заходів правоохоронних органів.

Основна частина. У дослідженні використано комплексний підхід, що поєднує методи системного аналізу, порівняльно-правовий метод та елементи моделювання злочинних зв’язків. Системний аналіз дозволив розглянути організовану злочинність як комплексну соціально-правову структуру з ієрархічною системою взаємозв'язків між суб’єктами, інформаційними каналами та оточуючим середовищем. Порівняльно-правовий метод надав інструмент для вивчення світової практики застосування інструментів великих даних у сфері аналізу злочинності, зокрема досвіду Європейського Союзу та Сполучених Штатів Америки. Моделювання злочинних зв’язків дало можливість розробити наочні та логічно обґрунтовані схеми взаємодії між елементами, що є предметом дослідження.

База вихідних даних для аналізу включає різноманітні групи інформації, а саме: 1) записи телекомунікаційних сесій (журнали дзвінків), які надають відомості про періодичність, загальну довжину і напрямки зв'язку; 2) фінансові операції та банківські виписки, що дають можливість відстежити переміщення грошових активів між суб'єктами та установами, що перебувають під підозрою; 3) дані про фізичне місцезнаходження, отримані з мобільних телефонів, транспортних систем та систем відеоконтролю; 4) інформація з відкритих джерел (OSINT) – соціальні платформи, доступні для всіх реєстри, а також матеріали, опубліковані в засобах масової інформації.

Для обробки та осмислення інформації було задіяно засоби кластерного

аналізу, інструментарій соціальних графів, а також методики машинного навчання. Кластеринг застосовувався для об'єднання індивідів і ситуацій у групи на основі спільних характеристик, що сприяло ідентифікації можливих епіцентрів протиправної діяльності. Соціальний граф надав можливість створювати мережеві діаграми взаємин між суб'єктами, а машинне навчання забезпечило автоматизацію виявлення нестандартних форм спілкування та передбачення розвитку ситуацій із причетністю членів злочинного угруповання.

Обрані методичні підходи зумовлені першочерговою потребою опрацювати значні масиви даних різноманітного характеру, посилюючи при цьому точність сформульованих аналітичних висновків та гарантуючи надійність отриманих результатів. Комбінування інструментарію кількісного й якісного аналізу надає можливість сформулювати повноцінне розуміння механізмів функціонування кримінальних угруповань та ідентифікувати центральні елементи (осередки) їхньої активності.

Результати виконаного аналізу свідчать, що інтеграція технологій великих даних в операційну роботу правоохоронних структур суттєво покращує результативність протидії організованим злочинним угрупованням. Застосування сучасних аналітичних платформ надає можливість автоматизувати процедури накопичення, упорядкування та осмислення значних обсягів інформації, які раніше вимагали колосальних витрат людського капіталу та часових ресурсів. Впровадження алгоритмів, що базуються на машинному навчанні, спільно з методологією "соціального графу", дозволило досягти зменшення тривалості виявлення кримінальних взаємозв'язків у межах 40–60%, одночасно підвищуючи точність встановлення ключових фігурантів у кримінальних формуваннях та передбачаючи можливі вектори їхньої майбутньої активності [3].

Практичне значення подібних стратегій у реальній роботі полягає у здатності оперативно ідентифікувати нові місця концентрації кримінальних угруповань, завадити проведенню протизаконних фінансових транзакцій, а

також виявити сполучні ланки, які функціонують як посередники між різноманітними елементами кримінальних систем. Додатково, комбінування можливостей аналізу великих масивів даних із загальнодержавними інформаційними реєстрами уможливлює формування змінних, актуальних портретів кримінальних елементів, що значно спрощує процес розробки планів для проведення оперативно-розшукових дій.

Водночас, активне впровадження методів аналізу великих масивів інформації породжує низку труднощів. Серед ключових питань, що потребують уваги, вирізняються: 1) захист персональних даних та пошук оптимальної рівноваги між громадською безпекою і правом особи на конфіденційність; 2) брак універсальних підходів та єдиних норм для об'єднання інформаційних сховищ, що ускладнює взаємодію та обмін даними між різноманітними відомствами; 3) дефіцит високопрофесійних кадрів, які мають необхідні знання та навички для роботи з аналітичними платформами та сучасними алгоритмами штучного інтелекту [4].

Попри ці непрості умови, закордонний досвід свідчить: послідовне впровадження інструментів аналізу великих даних не тільки сприяє зростанню результативності слідчих дій, але й надає змогу розробляти завчасні стратегії для запобігання злочинності.

Висновок. Проведене дослідження підтверджує, що аналітика великих даних виступає дієвим механізмом у протидії діяльності організованих злочинних угруповань. Цей підхід не лише сприяє зростанню оперативності й точності опрацювання відомостей, але й дає можливість ідентифікувати неочевидні зв'язки та тенденції, які є невидимими при використанні класичних методик.

Введення в практику технологій великих даних створює нові можливості для зміцнення державної безпекової системи, але водночас вимагає нормативного врегулювання, поєднання технічних ресурсів інформаційних сховищ та навчання спеціалістів. Створення державної концепції використання аналітичних потужностей великих даних у роботі правоохоронних структур

стане визначальним етапом у процесі формування прогресивної цифрової платформи для боротьби з організованою злочинністю.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ:

1. Opportunities and Challenges of Big Data Analytics in Crime Investigation [Електронний ресурс]. – Режим доступу URL: https://www.cambridge.org/core/journals/international-annals-of-criminology/article/abs/opportunities-and-challenges-of-big-data-analytics-in-crime-investigation/8EF5C10CAC311C0B3F2999A5BE795D14 – Дата звернення: 20.10.2025.
2. The Criminal Law and Law Enforcement Implications of Big Data [Електронний ресурс]. – Режим доступу URL: https://pmc.ncbi.nlm.nih.gov/articles/PMC10817721/ – Дата звернення: 20.10.2025.
3. Using Big Data Analytics to Identify Trends and Group Crimes through Clustering [Електронний ресурс]. – Режим доступу URL: https://computingonline.net/computing/article/view/3658 – Дата звернення: 21.10.2025.
4. Big Data Data Mining by the Dutch Police: Criteria for a Future Method of Investigation [Електронний ресурс]. – Режим доступу URL: https://link.springer.com/article/10.1007/s41125-017-0012-x – Дата звернення: 21.10.2025.

УДК 629.113/.115; 534.836.2; 534.286; 534.322.3.699.84

ЗВУКОПОГЛИНАЛЬНИЙ КОМПЛЕКС ЯК ЗАХИСТ ВІД ТРАНСПОРТНОГО ШУМУ

Федоров Володимир Вікторович
к.т.н., доцент
Корпач Олексій Анатолійович
к.т.н., доцент
Ященко Дмитро Миколайович
к.т.н., доцент
Босенко Володимир Миколайович
к.т.н., доцент
Національний транспортний університет
м. Київ, Україна

Анотація. Для захисту від шуму, наприклад шуму транспортних потоків, застосовують звукоізоляційні та звукопоглинальні матеріали. Дані матеріали застосовують у шумозахисних спорудах (ШЗС). Звукоізоляційні матеріали мають недолік, який полягає в тому, що, захищаючи один об’єкт від шуму, вони відбивають звукові хвилі на інший об’єкт. Звукопоглинальні ж матеріали шум поглинають, тобто знищують. Тому перевагу необхідно надавати звукопоглинальним матеріалам. Недоліком практично всіх існуючих ШЗС є великий аеродинамічний опір, який значно ускладнює використання останніх на відкритій місцевості. Очевидно, що необхідно виправити цей недолік.

Ключові слова: шум, транспортні потоки, шумозахисні споруди, звукопоглинальний комплекс, звукоізоляційні матеріали, звукопоглинальні матеріали, сельбищна територія.

Мета роботи. Захист від шуму транспортних потоків мешканців сельбищних територій.

Матеріали і методи. Перш за все розглянемо комплекс вимог, що висуваються до шумозахисних споруд, та зробимо класифікацію останніх.

Комплекс вимог, що висуваються до шумозахисних споруд

Комплекс вимог, висунутих до шумозахисних споруд включає:

– реалізацію необхідного або можливого зниження шуму до значень, що регламентуються санітарними нормами;

– не високу будівельну вартість;

– забезпечення безпеки дорожнього руху:

– не створювати небезпеки дорожньо-транспортних пригод;

– не обмежувати видимість;

– у разі виникнення дорожньо-транспортних пригод не перешкоджати наданню допомоги та евакуації постраждалих, забезпечувати доступ працівників дорожньої поліції;

– забезпечення відводу води з проїжджої частини;

– можливість доступу населення до зупинок громадського транспорту і наземним пішохідних переходах;

– довговічність – несхильність саморуйнування і корозії матеріалів, стійкість до атмосферних впливів, шкідливому впливу вихлопних газів і антигололідних реагентів;

– зручність і безпеку експлуатації (виконання робіт по ремонту та утриманню споруди, не перешкоджати очищенню дороги від снігу; пожежна безпека - вогнетривкість, особливо в населених пунктах; захист від вандалізму).

Шумозахисні споруди повинні:

– займати, по можливості, меншу ширину смуги відведення;

– не сприяти снігозаносну земляного полотна автомобільних доріг;

– бути транспортабельними, простими при їх зведенні, монтажі та експлуатації, допускати швидку заміну пошкоджених секцій і стійок;

– відповідати естетичним вимогам, вдало вписуватися в ландшафт і не перешкоджати огляду навколишнього ландшафту тими, хто їде.

Конструкція окремих елементів шумозахисних екранів повинна забезпечувати щільне їх примикання один до одного для створення акустично

непрозорої споруди. Особливо ретельно повинно бути забезпечено сполучення низу екранів з конструкцією земляного полотна.

Шумозахисні споруди повинні бути розраховані на снігові, вітрові та сейсмічні навантаження.

Матеріали для будівництва екранів-стінок повинні бути довговічними, стійкими до впливу атмосферних факторів і відпрацьованих газів.

Звукопоглинальні матеріали, що використовуються для облицювання екранів, повинні володіти стабільними фізико-механічними і акустичними характеристиками, бути біо- і вологостійкими, не виділяти шкідливі речовини.

Класифікація шумозахисних споруд

Конструкцію шумозахисної споруди визначають наступні чинники:

– висота і протяжність споруди;

– наявність місцевих будівельних матеріалів;

– кліматичні параметри;

– безпеку руху;

– забезпечення необхідної відстані видимості;

– естетичні якості;

– можливість відведення землі під спорудження;

– обслуговування прилеглої забудови;

– можливість комбінації шумозахисних споруд з гаражами та іншими об'єктами.

Застосовувані на автомобільних дорогах кошти з активного зниження шуму можна поділяти за такими критеріями:

– особливості проектування дороги;

– тип споруди;

– акустичні властивості;

– висота;

– матеріал;

– положення споруд в поперечному профілі;

– характер забудови території, що захищається;

– план споруди;

– поздовжній профіль споруди;

– конструкція верхньої частини шумозахисного екрану;

– розташування екрану на штучних спорудах.

Недоліком практично всіх ШЗС є великий аеродинамічний опір, який значно ускладнює їх використання. Нами була поставлена мета створити таку ШЗС, яка б мала значно менший такий недолік, тобто мала невеликий аеродинамічний опір. Поставлена мета досягається тим, що відомий пристрій для поглинання шуму (акустичних хвиль) [1] містить набір поверхонь, кожна з яких утворюється набором звукопоглинальних пластин певної форми, що розташовані одна відносно одної з певним кроком по вертикалі та по горизонталі. Поверхні розміщуються одна відносно іншої паралельно та таким чином, що взаємна проекція будь-якої пари поверхонь утворює суцільну поверхню. Таке розміщення поверхонь одна відносно одної дозволяє повітряним масам на відкритій місцевості проходити через звукопоглинальний комплекс, тобто його парусність значно менша у порівнянні з суцільною конструкцією такої ж площі. Суть рішення пояснюється кресленнями, де: на рис. 1 наведено запропонований звукопоглинальний комплекс (ЗПК); на рис. 2 – вид збоку звукопоглинального комплексу на рис. 1 у розрізі; на рис. 3 – виноска А на рис. 2; на рис. 4 – звукопоглинальна пластина.

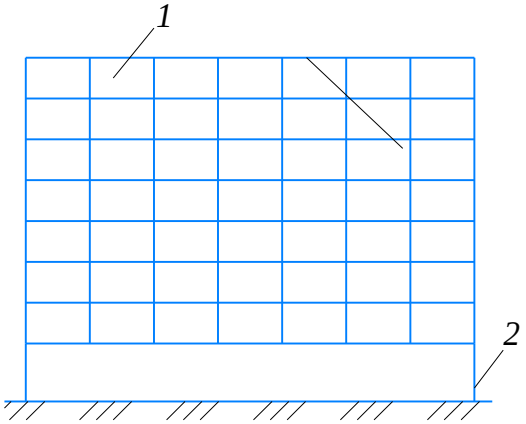

Рис. 1. Схема запропонованого звукопоглинального комплексу:

1 – звукопоглинальні пластини; 2 – опора

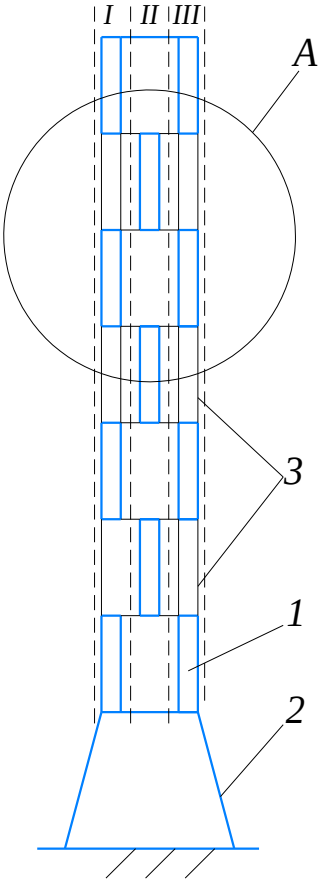

Рис. 2. Вид збоку звукопоглинального комплексу (на рис. 1 у розрізі):
1 – звукопоглинальні пластини; 2 – опора; 3 – скріплювальні елементи

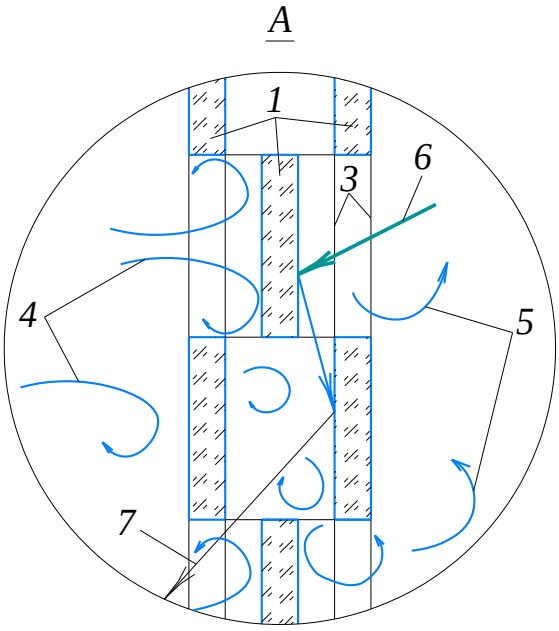

Рис. 3. Виноска А на рис. 2:
1 – звукопоглинальні пластини; 3 – скріплювальні елементи; 4 – повітряні потоки (вітер); 5 – ослаблені повітряні потоки; 6 – звукові хвилі (шум); 7 – ослаблені звукові хвилі

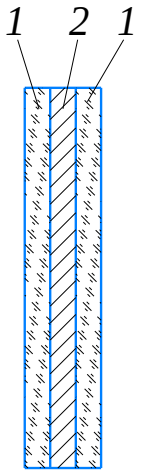

Рис. 4. Звукопоглинальна пластина:
1 – звукопоглинальний матеріал; 2 – жорстка основа

ЗПК складається з набору звукопоглинальних пластин *1* (рис. *1*) та опори *2*, за допомогою якої ЗПК кріпиться на опорній поверхні. Причому звукопоглинальні пластини *1* (рис. 2), що розміщуються на опорі *2*, за допомогою скріплювальних елементів *3* утворюють поверхні *I*, *II*, *III* і т.д. Таких поверхонь у ЗПК може бути дві або більше. Звукопоглинальні поверхні розміщуються одна відносно іншої паралельно та таким чином, що взаємна проекція будь-якої пари поверхонь утворює суцільну поверхню.

Повітряні потоки (вітер) *4* падають на поверхню ЗПК (рис. 3), проходять через нього та виходять на протилежний бік у вигляді ледь ослаблених повітряних потоків *5*. Одночасно з тієї ж сторони або протилежної сторони рухаються звукові хвилі *6* (наприклад, шум від транспортних потоків). Звукові хвилі *6* проходять через отвори, що утворені за допомогою скріплювальних елементів *3*, падають на звукопоглинальні пластини *1*, частково поглинаються останніми, відбиваються від них мінімум один раз, та виходять із ЗПК значно ослабленими звуковими хвилями *7*.

Кількість звукопоглинальних поверхонь визначається теоретично-практичним способом за критерієм оптимальності: акустична ефективність/аеродинамічний опір.

Звукопоглинальні пластини можуть бути виконані у вигляді конструкції,

що має всередині жорстку основу *2* (рис. 4), а ззовні покрита звукопоглинальним матеріалом *1*. Як звукопоглинальний матеріал може бути скло.

Висновки.

Розроблений звукопоглинальний комплекс з високими звукоізоляційними та звукопоглинальними властивостями, що має вкрай низький аеродинамічний опір в силу певного конструктивного рішення.

Проведені аналітичні дослідження показали високу акустичну ефективність розробленого звукопоглинального комплексу: близько 15 – 20 дБ, а також значне зниження аеродинамічного опору останнього, що робить його конкурентоздатним.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Патент на корисну модель №156245 UA, МПК (2024.01), G10K 11/00, E04B 1/84, E04B 1/82. Звукопоглинальний комплекс / В.В. Федоров, О.А. Корпач, Д.М. Ященко, В.М. Босенко; Національний транспортний університет. – Заявл. 05.09.2023; Опубл. 29.05.2024; Бюл. № 22.

УДК 629.113/.115; 621.43.065

ПОЛІПШЕННЯ МАСКУВАЛЬНИХ ВЛАСТИВОСТЕЙ БРОНЕАВТОМОБІЛЯ KRAZ COBRA ЗАВДЯКИ РОЗРОБЛЕНОМУ ГЛУШНИКУ ШУМУ

Федоров Володимир Вікторович
к.т.н., доцент
Філіпова Галина Андріївна
к.т.н., професор
Яновський Василь Васильович
к.т.н., доцент
Національний транспортний університет
м. Київ, Україна

Анотація. Зовнішній шум є суттєвим демаскуючим фактором для бронеавтомобілів, якому ще й досі не надають достатньої уваги. Шум відпрацьованих газів двигунів внутрішнього згорання – одна із самих потужних складових загального зовнішнього шуму. Існуючі глушники, як показує практика, не достатньо ефективні з акустичної точки зору. Очевидно, що розробка і впровадження високоефективних глушників відпрацьованих газів – актуальна задача для військової техніки.

Ключові слова: маскування, демаскуючий фактор, бронеавтомобіль, KRAZ Cobra, шум, відпрацьовані гази, двигун внутрішнього згорання, резонаторний глушник, горловина, діафрагма.

Мета роботи. Зменшення рівня зовнішнього шуму автотранспортного засобу завдяки вдосконаленню конструкції глушника шуму відпрацьованих газів ДВЗ.

Матеріали і методи. Актуальність зниження зовнішнього шуму військового автомобіля диктується перш за все поліпшенням його маскувальних властивостей і вже потім екологічних. Автомобіль як акустична система має ряд джерел шуму, і одним з основних є процес випуску

відпрацьованих газів двигуна внутрішнього згорання. Виходячи з цього, свою увагу ми приділимо саме цьому джерелу, з шумом якого борються за допомогою глушників шуму. У даній роботі досліджено застосування для бронеавтомобіля категорії N2 KRAZ Cobra (рис. 1 [1, 2]) розробленого нами високоефективного глушника шуму відпрацьованих газів, який має характерну відмінність від існуючих. Допустимий рівень зовнішнього шуму для даного автомобіля – 80 дБА.

Рис. 1. Бронеавтомобіль KRAZ Cobra з кулеметною туреллю

У резонаторному глушнику [3] вирішена задача зміни резонансної частоти за рахунок зміни об’єму порожнини. Така зміна відбувається за допомогою електромеханічного регулятора, що складається з електродвигуна, редуктора, штока. Також є система визначення положення штока поршня, що складається з датчика переміщення та стержня.

Недоліками резонаторного глушника [3] є мала надійність його конструкції та великі габаритні розміри. Мала надійність обумовлена низькою жорсткістю конструкції, в якій циліндричні резонаторні порожнини кріпляться до випускного трубопроводу за допомогою циліндричних горловин, діаметр яких значно (у рази) менший за діаметр резонаторних порожнин. Великі габаритні розміри обумовлені розташуванням резонаторних порожнин окремо від випускного трубопроводу.

У резонаторному глушнику [4] відсутні недоліки, як притаманні

глушнику [3]. У рішенні згідно [4] є підвищення надійності та компактності конструкції комплексного резонаторного глушника шуму відпрацьованих газів шляхом забезпечення безпосереднього контакту резонаторних порожнин з випускним трубопроводом та розміщення горловин, через які відпрацьовані гази надходять із випускного трубопроводу до резонаторних порожнин, всередині резонаторних порожнин глушника.

Недоліком глушника [4] вважаємо недостатньо широкий частотний діапазон його роботи.

Розроблений глушник позбавлений описаних вище недоліків, оскільки випускний трубопровід двигуна проходить через камери одиночних резонаторних глушників, а також у розробленому глушнику змінюється діаметр горловини та об'єм порожнини кожного одиночного резонаторного глушника. Це приводить до розширення частотного діапазону розробленого глушника.

Розроблений комплексний резонаторний глушник (рис. 2) складається із декількох одиночних резонаторних глушників $А$, $Б$ і т.д. і блока управління *1*.

Кожен одиночний резонаторний глушник має діафрагмову горловину *I*, систему визначення діаметра горловини *II*, електромеханічний регулятор *III*.

Резонаторний глушник $А$ має резонаторну порожнину у вигляді циліндра *8* з висотою H і діаметром D, діафрагмову горловину I, що може змінювати діаметр від $d_{горл}^{\min}$ до $d_{горл}^{\max}$ (рис. 3).

Безпосередньо горловина *12* представляє собою металевий лист, що спірально скручений (рис. 4). Діаметр горловини *12* контролюється за допомогою пари діафрагм *11* (рис. 3), що приводяться в рух вал з різьбою *10*. Така зміна діаметра діафрагмової горловини I призводить до зміни частоти резонансу резонаторного глушника $А$.

Система визначення діаметра горловини (рис. 5) складається з вала з різьбою *10*; датчик переміщення *13*; корпуса системи визначення діаметра горловини *14*; світлочутливих елементів *15*; електричних дротів *16*; лазерного променя *17*.

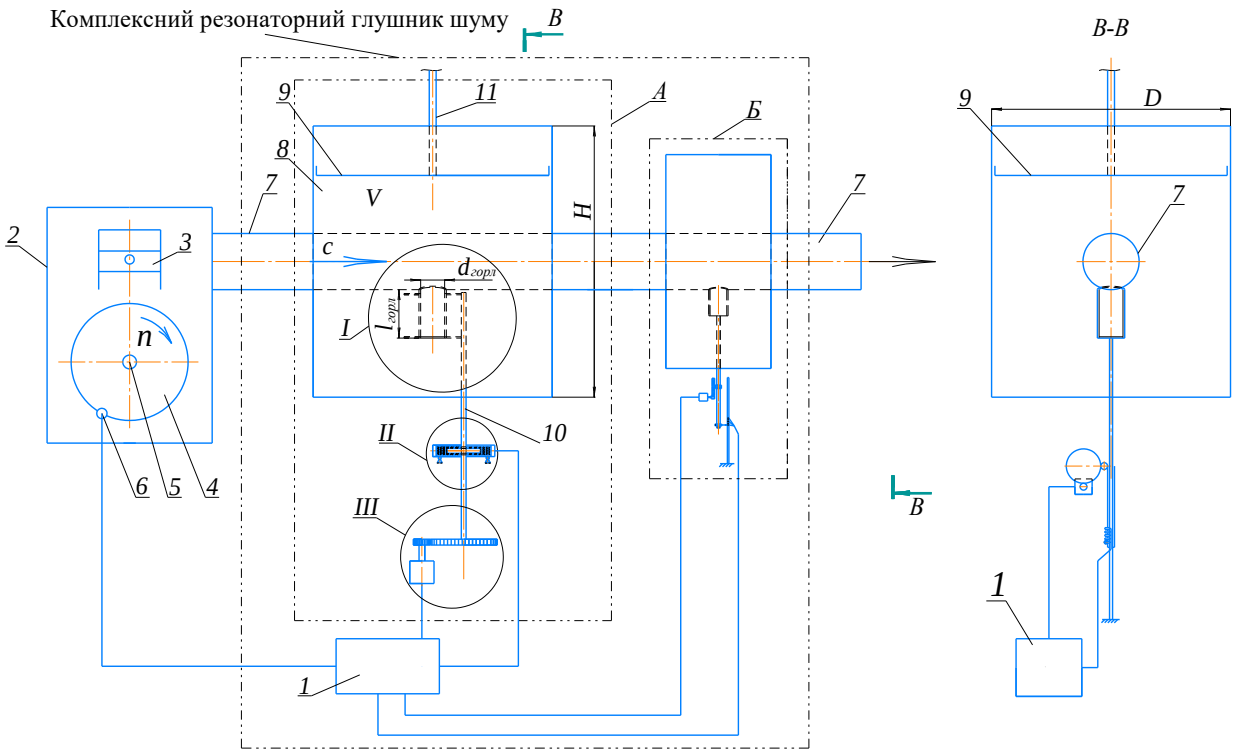

Рис. 2. Схема розробленого комплексного резонаторного глушника шуму: А, Б – одиночні резонаторні глушники; I – діафрагмова горловина; II – система визначення діаметра горловини; III – електромеханічний регулятор; 1 – блок управління; 2 – ДВЗ; 3 – циліндри; 4 – маховик; 5 – колінвал; 6 – датчик визначення частоти обертання колін валу; 7 – випускний трубопровід; 8 – резонаторна порожнина; 9 – поршень глушника; 10 – шток горловини; 11 – шток поршня глушника

Електромеханічний регулятор (рис. 6) складається вала з різьбою *10*; редуктора *18*; електродвигун *19*.

Комплексний резонаторний глушник шуму працює так.

Двигун *2* під час роботи виділяє відпрацьовані гази, в яких рухаються акустичні хвилі (шум) зі швидкістю *c* (рис. 2). Відпрацьовані гази разом з акустичними хвилями рухаються по випускному трубопроводу *7*, який проходить через камери одиночних резонаторних глушників *А*, *Б*... Діафрагмова горловина кожного одиночного резонаторного глушника разом з відпрацьованими газами, які знаходяться у резонаторній порожнині, утворюють

коливальну систему, що гасить звукові хвилі тієї частоти, на яку налаштований даний одиночний резонаторний глушник. Кількість одиночних резонаторних глушників визначається залежно від спектра шуму відпрацьованих газів двигуна та вимог до зменшення шуму. Кожен із одиночних резонаторних глушників налаштований на одну гармоніку спектра шуму. Принцип дії глушника в цілому розглянемо на одному одиночному резонаторному глушнику, який наприклад, буде гасити першу гармоніку шуму відпрацьованих газів. До речі, її погасити найважче, оскільки вона найнижчої частоти. Тому перший одиночний резонаторний глушник буде мати найбільші габаритні розміри, кожен наступний – менші порівняно з попереднім.

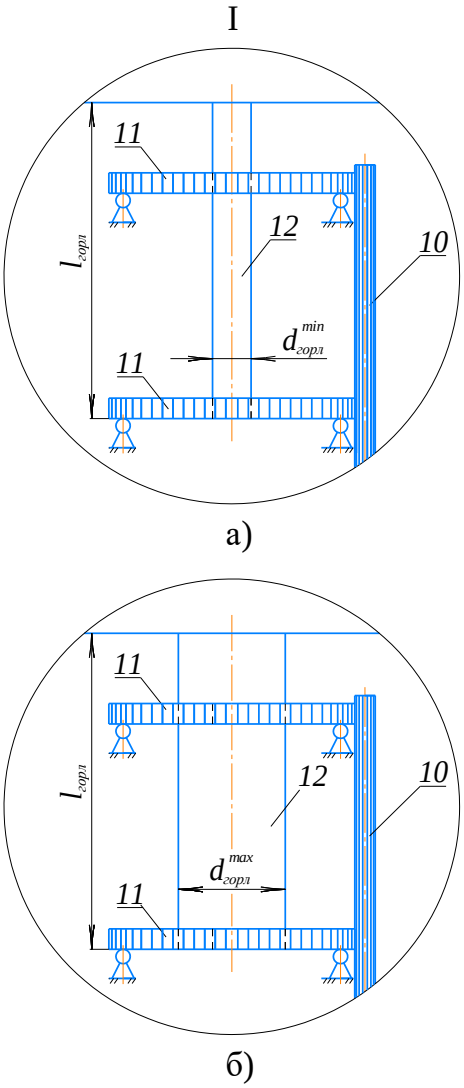

Рис. 3. Схема діафрагмової горловини (виноска I на рис. 2): а – горловина при мінімальному діаметрі; б – горловина при максимальному діаметрі

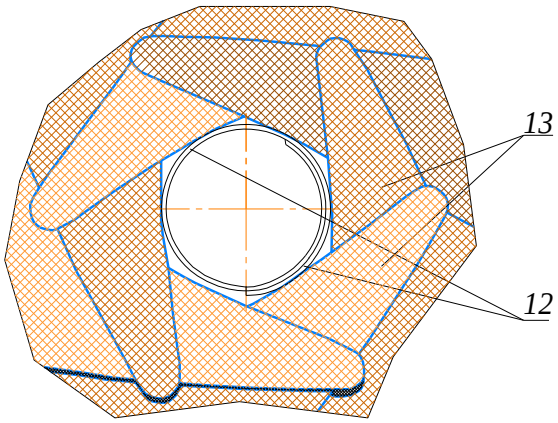

Рис. 4. Виноска I на рис. 1 (вид зверху, фрагмент):
12 – горловина; 13 – поворотні пелюстки

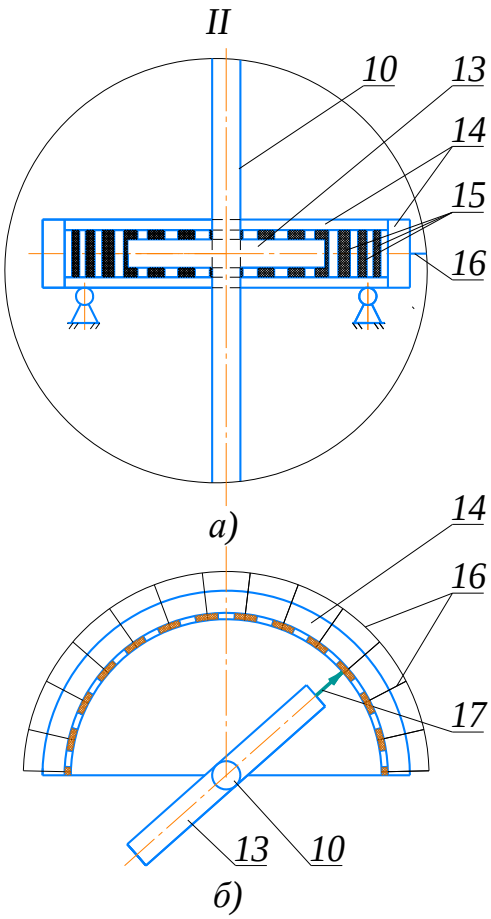

Рис. 5. Схема системи визначення діаметра горловини
(виноска II на рис. 2):
а – головний вид; б – вид зверху; 10 – вал з різьбою; 13 – датчик переміщення; 14 – корпус системи визначення діаметра горловини; 15 – світлочутливі елементи; 16 – електричні дроти; 17 – лазерний промінь

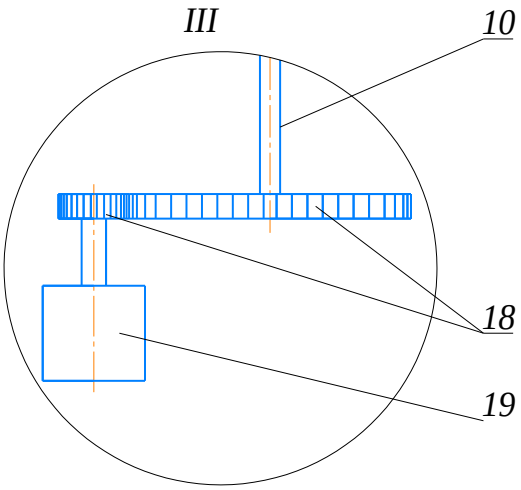

Рис. 6. Схема електромеханічного регулятора (виноска III на рис. 1): 10 – вал з різьбою; 18 – редуктор; 19 – електродвигун

Сигнал від датчика *6* визначення частоти обертання колінчастого вала *5* надходить до блока управління *1*, в якому вираховується частота обертання колінчастого вала, порівнюється з положенням датчика переміщення *13* в системі визначення діаметра горловини *II* (рис. 5). За результатами порівняння подається керуючий сигнал до електромеханічного регулятора *III* (рис. 2, рис. 6). Цим самим підбирається відповідний діаметр діафрагмової горловини *I* одиночного резонаторного глушника: залежно від того, який саме світлочутливий елемент *15* (рис. 5) зафіксував сигнал з датчика переміщення *13*, електродвигун *19* (рис. 6) через редуктор *18* обертає у відповідному напрямку вал з різьбою *10* (рис. 2, 3, 5, 6), тим самим впливаючи на діафрагми *11* (рис. 3). Діафрагми *11* в свою чергу збільшують або зменшують діаметр діафрагмової горловини *12*.

Був визначений частотний діапазон для першої гармоніки шуму відпрацьованих газів ДВЗ для широкого діапазону швидкостей руху бронеавтомобіля KRAZ Cobra.

Виходячи з цього, були визначені частотні діапазони для другої і третьої гармонік, а також геометричні розміри для першого одиночного резонаторного глушника як складової розробленого комплексного глушника шуму.

Було прийнято як оптимальне рішення побудувати графічну залежність діаметра горловини від частоти резонансну та об’єму порожнини глушника (рис. 7).

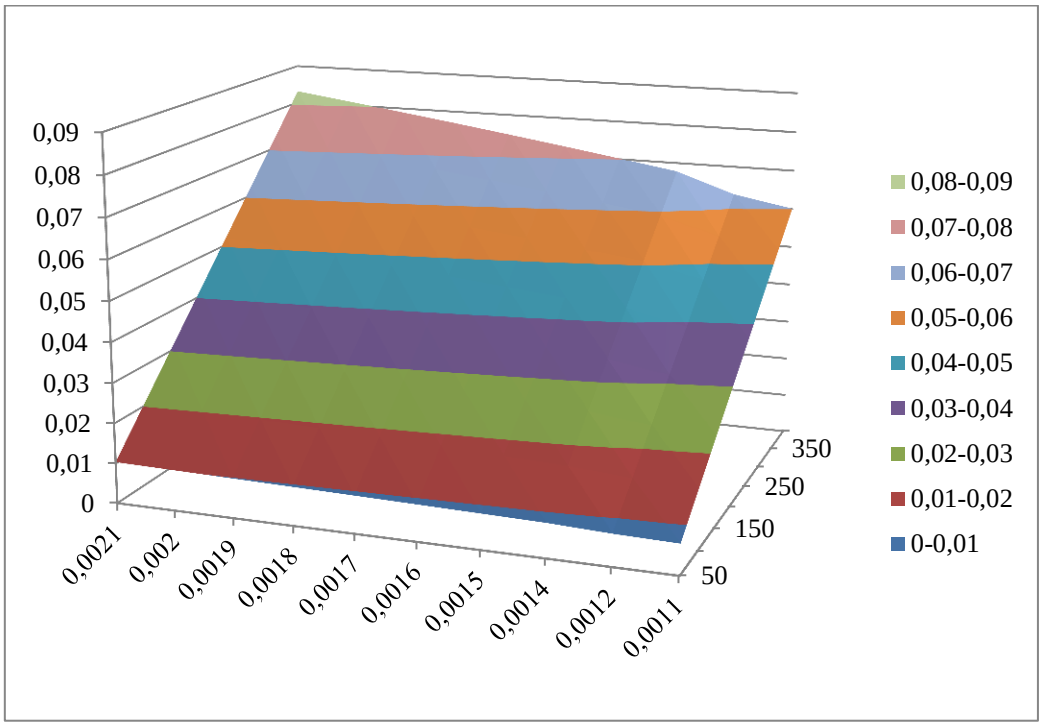

Рис. 7. Залежність діаметра горловини від об’єму порожнини одиночного резонаторного глушника та частоти резонансу останнього (при довжині горловини 0,041 м)

На рис. 8 показана прогнозована залежність рівня зовнішнього шуму бронеавтомобіля KRAZ Cobra від швидкості руху (на магістральному циклі) з існуючим та із розробленим глушником.

Висновки.

1. Розроблено високоефективний глушник шуму: комплексний резонаторний глушник, що дозволяє змінювати частотну характеристику глушника синхронно зі зміною частоти обертання колінчастого вала двигуна шляхом зміни діаметра горловин кожного одиночного резонаторного глушника.

2. У результаті впровадження нового високоефективного глушника шуму прогнозується зменшення рівня зовнішнього шуму бронеавтомобіля KRAZ Cobra на 5–10 дБА в діапазоні швидкостей руху 45–110 км/год.

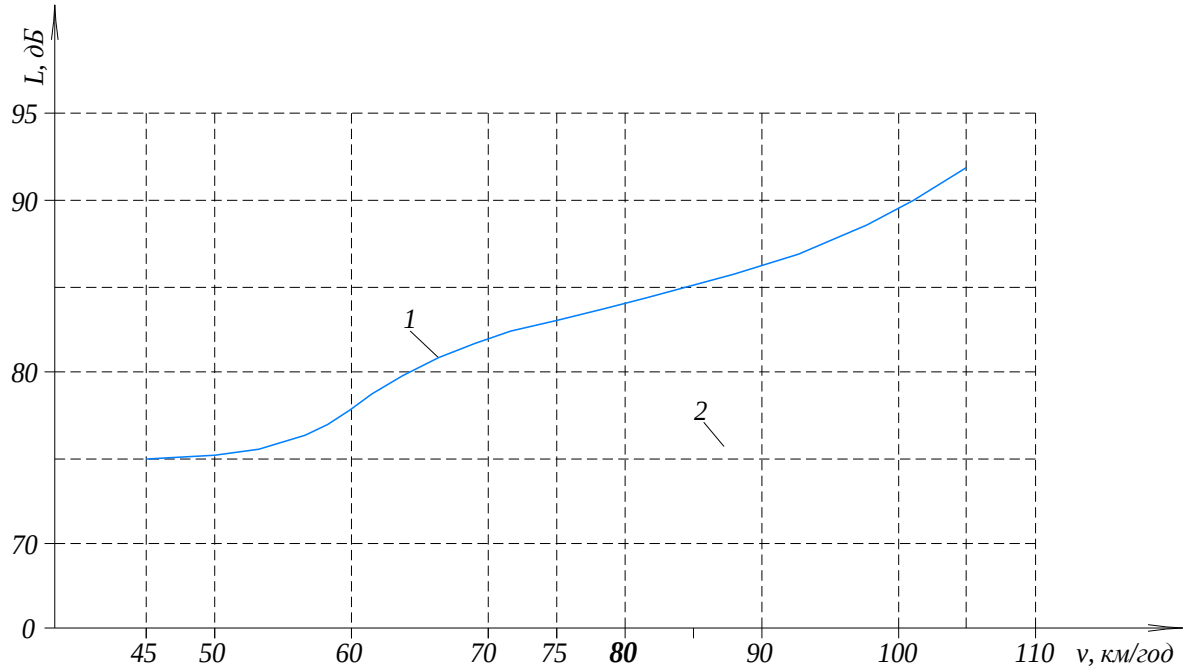

Рис. 8. Залежність рівня зовнішнього шуму бронеавтомобіля KRAZ Cobra від швидкості руху (на магістральному циклі на дорозі): 1 – з існуючим глушником; 2 – з розробленим глушником

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. KRAZ Cobra. URL: https://mmr.net.ua/autoworld/22853 (дата звернення : 01.10.2025).

2. KRAZ Cobra. URL: https://uk.wikipedia.org/wiki/KRAZ_Cobra (дата звернення : 01.10.2025).

3. Патент на корисну модель №105110 UA, МПК F01N 1/02 (2006.01). Комплексний резонансний глушник шуму / В. В. Федоров; Національний транспортний університет. – Заявл. 13.02.13; Опубл. 10.04.14; Бюл. № 7.

4. Патент на корисну модель №159196 UA, МПК (2025.01) F01N1/00. Комплексний резонаторний глушник шуму / В. В. Федоров, Г. А. Філіпова, В. В. Яновський; Національний транспортний університет. – Заявл. 09.05.24; Опубл. 07.05.25; Бюл. № 19.

ХАРАКТЕРИСТИКА ТА ОСОБЛИВОСТІ ВИКОРИСТАННЯ ЗЕМЕЛЬНИХ РЕСУРСІВ ТЕРИТОРІАЛЬНИХ ГРОМАД

Штерндок Ернест Сергійович,
к.т.н., доцент
Войтенко Олександр Романович,
здобував
Мамонов Костянтин Анатолійович,
д.е.н., професор
Гой Василь Васильович,
д.е.н.
Харківський національний університет міського господарства
імені О. М. Бекетова, Україна

Визначення сучасних напрямів використання земельних ресурсів, трансформаційні процеси потребують застосування інструментів розробки й застосування геопросторового забезпечення, де ключовими питаннями є створення й реалізація облікових і контрольних процедур.

Ключовим аспектом та важливим напрямом реформування й децентралізації влади є надання й подальше розширення повноважень для управління земельними відносинами територіальними громадами. У цьому контексті особливого значення набуває трансформація нормативно-правового забезпечення. Зокрема, згідно пункту 24 Розділу X «Перехідні положення» Земельного кодексу, відповідно до Закону України «Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо вдосконалення системи управління та дерегуляції у сфері земельних відносин» від 28.04.2021 року № 1423-IX, землями комунальної власності територіальних громад вважаються всі землі державної власності, розташовані за межами населених пунктів у межах територіальних громад, крім земель, перелік яких визначений в даному пункті [1]. Територіальні громади отримали право повноцінно розпоряджатися своїми ресурсами та визначати їх подальший розвиток, забезпечуючи через органи місцевої влади контроль і ефективне управління земельними ресурсами [1].

Передача повноважень посприяла збільшенню надходжень до місцевих бюджетів від земельного податку, створенню сприятливих умов для інвестицій, а також раціональному використанню земельних ресурсів.

Окрім переліку позитивних аспектів, слід звернути увагу на питання, які досі залишаються неврегульованими та потребують окремого вирішення. Однією з таких проблем є юридично не визначені межі територіальних громад і недостатній рівень актуальної інформації про стан та рівень використання земель, що перейшли в їхнє управління. Це зумовлено відсутністю відповідної єдиної системи обліку земель територіальних громад, а також недостатнім інформаційним забезпеченням.

Наповнення реєстру земельного фонду актуальною інформацією на місцевому рівні залишається ключовим завданням для подальшого раціонального та ефективного використання земельних ресурсів. У цих умовах спостерігається швидкий розвиток інформаційних ресурсів. Представлені проблемні аспекти загострюються через відсутність узгодженого правового механізму для належного врегулювання цього та суміжних питань.

Попри те, що публічна кадастрова карта України функціонує з 2013 року, вона не стала основним інструментом для обліку земельних ресурсів територіальних громад. Це пояснюється обмеженим доступом до бази даних земельного кадастру, особливо, в умовах воєнного стану.

Для розв’язання даних проблем, приватними компаніями з кожним роком пропонується все більший вибір геоінформаційних систем, які мають забезпечувати потреби територіальних громад в галузі управління земельними ресурсами. Не дивлячись на перелік переваг ГІС-продуктів для територіальних громад, вони мають суттєві недоліки, зокрема, вартість та індивідуальні потреби в забезпеченні фахівцями в галузі геоінформаційних систем та управління земельними ресурсами територіальних громад. Адже кожне програмне ГІС-забезпечення, хоча й має загалом однакову структуру, все ж суттєво відрізняється за функціональними можливостями. Основним недоліком є періодичність оновлення даних про земельні ресурси територіальної громади

з реєстрами Державного земельного кадастру, Державного реєстру речових прав тощо, а також відсутність їх взаємодії з Національною інфраструктурою геопросторових даних.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Про внесення змін до деяких законодавчих актів України щодо вдосконалення системи управління та дерегуляції у сфері земельних відносин: Закону України від 27.05.2021 р. № 1423-IX. URL: https://zakon.rada.gov.ua/go/1423-20

PHYSICAL AND MATHEMATICAL SCIENCES

UDC 530.145

EFFECT OF DECOHERENCE PARAMETERS ON ENTANGLEMENT PRESERVATION EFFICIENCY FOR TWO-QUBIT WERNER STATES UNDER QUANTUM MEASUREMENTS

Konovalenko Oleksandr,
PhD student in Physics,
O. Ya. Usikov Institute for Radiophysics and Electronics,
Kharkiv, Ukraine
Maizelis Zakhar,
Doctor of Sciences in Physics,
O. Ya. Usikov Institute for Radiophysics and Electronics,
Kharkiv, Ukraine,
V. N. Karazin Kharkiv National University,
Kharkiv, Ukraine

Abstract: Preserving entanglement in noisy environments remains a central bottleneck for scalable quantum technologies. Here we quantify how decoherence parameters govern the efficiency of entanglement preservation for two-qubit Werner states subjected to stroboscopic joint quantum measurements (e.g., parity readout). Rather than attempting to freeze the dynamics, the protocol uses periodic joint measurements to steer the evolution toward entangled parity eigenspaces. We introduce an algorithmic efficiency metric, defined relative to a no-measurement baseline, with values near unity indicating negligible added protection, that captures the slowdown of decoherence and the concomitant retention of quantum correlations under the protocol. A comprehensive numerical sweep over independent local dissipative channels on each qubit, a dispersive (dephasing-like) coupling, and the

Werner mixing parameter maps clear performance boundaries. For maximally entangled inputs and dissipation-dominated noise, the efficiency degrades approximately inversely with increasing dispersive coupling and conversely, in dispersive-dominated regimes the efficiency saturates near unity, indicating little to no additional protection beyond baseline dynamics. These trends provide concrete guidance for selecting measurement cadence and operating points in platforms that support joint (e.g., parity) measurements.

Keywords: joint measurements, decoherence, Werner states, entanglement preservation, dissipation, dephasing, efficiency metric, quantum cryptography.

Quantum registers are inherently open systems: environmental interactions degrade coherence and, ultimately, shared nonclassical correlations [1, 2]. Practical modeling with quantum dynamical semigroups captures this evolution and delineates the available control levers [2]. Werner states provide a natural benchmark because they continuously interpolate between maximally entangled and fully mixed inputs, revealing how the initial entanglement budget conditions protection strategies [3].

We analyze how a protocol of joint, periodically repeated measurements influences the preservation of coherence, and thereby the maintenance of entanglement, in two-qubit systems prepared in a Werner state [4]. We formalize a stroboscopic joint-measurement scheme (e.g., parity readout) that steers the pair toward targeted entangled sectors without requiring unrealistically fast measurements, thereby complementing Zeno-style approaches that falter when environmental fluctuations exceed feasible measurement rates [5]. We also introduce an entanglement-preservation efficiency: a dimensionless figure of merit defined as the ratio of coherence-retention (or entanglement-survival) scales with and without the protocol, so that values near unity indicate negligible incremental protection.

We then quantify how decoherence parameters shape this efficiency by systematically varying the two local dissipative couplings, a common dispersive (dephasing-like) coupling strength, and the Werner mixing parameter. For a maximally entangled input, the efficiency exhibits an approximately inverse

(hyperbolic-like) dependence on the dispersive coupling in the regime where dissipative mechanisms dominate; in this setting, joint measurements markedly slow coherence loss and stabilize correlations. In the opposite, dispersive-dominated regime, the efficiency saturates near unity, indicating that measurements confer essentially no additional protection. Near the crossover where dissipative and dispersive contributions are comparable, we observe non-monotonic behavior that defines a narrow “useful window” for the timing and strength of intervention. Extending to partially entangled inputs yields the same qualitative picture but with a reduced performance ceiling: higher initial entanglement amplifies the protocol’s effectiveness [4].

These insights translate directly to platforms where joint parity measurements are available, including superconducting circuits and spin-based architectures [6, 7], making the protocol immediately testable. For entanglement-distribution and memory-assisted communication scenarios, the identified operating map indicates when channels and measurement cadences may confer measurable advantage (e.g., in E91/BBM92-style settings) and when prepare-and-measure schemes such as BB84 are likely to remain preferable [8–11]. For computation, prolonging two-qubit correlations can reduce sampling and depth overheads in variational workflows (VQE, ADAPT-VQE, QITE) and chemistry-oriented unitary coupled-cluster circuits [12–14]. So, carefully tuned joint measurements, paired with sufficiently high starting entanglement, can neutralize dominant environmental pathways and extend the useful lifetime of quantum resources.

REFERENCES

1. M. Schlosshauer, Quantum decoherence, Phys. Rep. 831, 1–57 (2019).

2. G. Lindblad, On the generators of quantum dynamical semigroups, Commun. Math. Phys. 48, 119–130 (1976).

3. R. F. Werner, Quantum states with EPR correlations admitting a hidden-variable model, Phys. Rev. A 40, 4277–4281 (1989).

4. O. M. Konovalenko and Z. A. Maizelis, Influence of decoherence parameters on the efficiency of preserving entanglement of two-qubit Werner states

through quantum measurements, J. V. N. Karazin Kharkiv Natl. Univ., Ser. Phys. 42, 22–26 (2025).

5. B. Misra and E. C. G. Sudarshan, The Zeno's paradox in quantum theory, J. Math. Phys. 18, 756–763 (1977).

6. D. Ristè et al., Deterministic entanglement of superconducting qubits by parity measurement, Nature 502, 350–354 (2013).

7. N. S. Williams and A. N. Jordan, Entanglement genesis under continuous parity measurement, Phys. Rev. A 78, 062322 (2008).

8. A. K. Ekert, Quantum cryptography based on Bell's theorem, Phys. Rev. Lett. 67, 661–663 (1991).

9. C. H. Bennett, G. Brassard, and N. D. Mermin, Quantum cryptography without Bell's theorem, Phys. Rev. Lett. 68, 557–559 (1992).

10. C. H. Bennett and G. Brassard, Quantum cryptography: Public key distribution and coin tossing, Proc. IEEE Int. Conf. Computers, Systems & Signal Processing, 175–179 (1984).

11. A. Acín et al., Device-Independent Security of Quantum Cryptography against Collective Attacks, Phys. Rev. Lett. 98, 230501 (2007).

12. A. Peruzzo et al., A variational eigenvalue solver on a photonic quantum processor, Nat. Commun. 5, 4213 (2014).

13. E. R. Grimsley et al., An adaptive variational algorithm for exact molecular simulations on a quantum computer, Nat. Commun. 10, 3007 (2019).

14. M. Motta et al., Determining eigenstates and thermal states using quantum imaginary time evolution, Nat. Phys. 16, 205–210 (2020).

GEOGRAPHICAL SCIENCES

УДК 37.091.33:91:004

STEM-ОСВІТА ТА ВИКОРИСТАННЯ ГІС-ТЕХНОЛОГІЙ У ВИКЛАДАННІ ГЕОГРАФІЇ: ІННОВАЦІЙНИЙ ПІДХІД ДО ФОРМУВАННЯ ПРОСТОРОВОГО МИСЛЕННЯ УЧНІВ

Кучер Тамара Михайлівна
Вчитель-методист вищої категорії
Народицький ліцей Народицької селищної ради
Житомирська область, Україна

Анотація: У статті розглянуто роль STEM-освіти у модернізації шкільного курсу географії в умовах цифровізації освітнього простору. Проаналізовано можливості інтеграції міждисциплінарного підходу та застосування ГІС-технологій як ефективного інструменту розвитку просторового мислення, аналітичних і дослідницьких навичок учнів.

Ключові слова: STEM-освіти, ГІС-карти, інтерактивна картографія, міждисциплінарних підхід, цифровізація.

В XIX столітті, коли світ характеризується прогресивним розвитком науки та технологій, глобальною цифровізацією й швидким переходом до використання новітніх інформаційно-комунікаційних технологій, збільшується потреба в створенні й впровадженні нових підходів та методів до організації освітнього процесу. Одним з напрямів модернізації є впровадження у закладах середньої освіти STEM-освіти (Science, Technology, Engineering, Mathematics), котра виступає потужним чинником в освітньому процесі, що впливає на формування мислення та підготовки молоді до сучасник викликів та проблем.

Як зазначає Г. Кузьменко, STEM-освіта є вагомим чинником який створює

фундамент для розвитку інноваційної економіки й вихованню конкурентоспроможного покоління. Також науковиця зауважує, що впровадження підходів STEM сприяє переходу від традиційного знаннєвого підходу до практико-орієнтованої моделі навчання, що поєднує міждисциплінарність, креативність і дослідницьку діяльність [2, с. 21].

Отже, поняття STEM-освіта – це комплексний підхід до організації навчального процесу, який поєднує використання методів й знання природничих наук, технологій, інженерії й математичних наук.

Використання інтегрованих методів навчання у сучасній освітній парадигмі має вектор на розвиток когнітивної гнучкості, творчого потенціалу й роботі в команді здобувачів освіти. Адже саме ці якості є необхідними для формування вмінь та навичок компетентного фахівця.

Саме тому особливу увагу в STEM-освіті приділяється практичній складові – освітньому процесу під час якого проводяться експерименти, дослідницька діяльність, створюються проєкти та моделюються ситуації з реального життя [3].

Завдяки цьому STEM-освіта не тільки допомагає створити сталу систему засвоєння знань, а й допомагає здобути відповідні вміння та навички дослідника, новатора й мислителя нового покоління. Яке за допомогою самоосвіти зможе самостійно розвиватися і приймати ефективні рішення нестабільному сучасному світі.

Під час викладання географії в закладах середньої освіти застосування STEM-підходів має особливе значення, адже саме цей предмет поєднує природничо-наукову, технологічну, екологічну та соціально-економічну складові.

Інтеграція STEM-освіти у шкільний курс географії сприяє формуванню системного бачення взаємозв’язків у природі, суспільстві та господарській діяльності людини, а також розвитку аналітичних і дослідницьких навичок учнів.

Під час уроків географії учні можуть проводити дослідження природних

процесів, аналізувати кліматичні та демографічні дані за допомогою цифрових технологій, створювати інтерактивні карти, працювати з геоінформаційними системами (ГІС), розробляти моделі природних явищ і територіальних систем. Така діяльність не лише поглиблює розуміння навчального матеріалу, а й спонукає до наукового мислення, самостійного пошуку інформації та її критичного осмислення.

Ефективним інструментом сучасних географічних досліджень є використання цифрових карт й і ГІС-сервісів.

ГІС (від англ. Geographic Information System) – це комплекс апаратних, програмних та інформаційних засобів, призначених для збирання, зберігання, аналізу, моделювання та візуалізації просторових даних [1].

На відміну від традиційної картографії, що зосереджується переважно на статичному відображенні кількісних і якісних показників, ГІС-сервіси забезпечують динамічне, інтерактивне представлення просторової інформації. Вони дають змогу виявляти закономірності, які раніше залишалися непоміченими, простежувати зміни у просторі та часі, а також здійснювати моделювання процесів на основі заданих параметрів.

Існує декілька видів ГІС-карт: теплові, класифікаційні, кластерні, кількісні, бульбашкові тощо. Кожен тип має власне призначення й використовується для аналізу певних просторових закономірностей або тенденцій.

Також зазначмо, що однією з найважливіших особливостей сучасних геоінформаційних систем є інтерактивна картографія. Ми настільки звикли до її можливостей, що часто сприймаємо їх як належне. Традиційні паперові карти, хоч і можуть бути ретельно продуманими, залишаються статичними – вони фіксують певний момент у просторі й часі, не відображаючи динаміку змін.

Натомість інтерактивні ГІС-карти дозволяють:

- вільно переміщуватися по карті, змінюючи її масштаб і положення;
- наближати зображення до рівня окремого будинку або зменшувати, щоб охопити цілу планету;

- перемикатися між різними шарами – політичними, фізико-географічними, рельєфними, супутниковими тощо;
- натискати на об’єкти для отримання додаткової інформації про них.

Таким чином, інтерактивна ГІС-картографія є потужним і пізнавальним інструментом, який розвиває просторове мислення, сприяє формуванню дослідницьких навичок учнів та відкриває широкі можливості для створення власних навчальних проєктів і досліджень.

Отже, використання такого Гіс-карти на уроках географії у середній школі підвищує мотивацію до навчання, сприяє формуванню просторової уяви, розвиває здатність бачити причинно-наслідкові зв’язки між природними та соціально-економічними процесами. Це дозволяє учням усвідомити практичну значущість географічних знань у сучасному світі та підготуватися до активної участі у розвитку інноваційного суспільства.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. ГІС Карти: види та застосування цифрової картографії. URL: https://eos.com/uk/blog/gis-karty/ (дата звернення: 20.10.2025).

2. Кузьменко Г. Від STEM- до STEAM-освіти: ключові аспекти на прикладі ініціатив уряду США. Освіта та розвиток обдарованої особистості. № 4 (79), 2020. – С. 18–24

3. Рогоза В. В. Методичні засади використання технологій STEM-освіти в гімназії: методичний посібник. Київ : Педагогічна думка, 2025. – 198 с.

GEOLOGICAL AND MINERALOGICAL SCIENCES

УДК 549:553.31 (477.63)

ВЕРТИКАЛЬНА ВАРІАТИВНІСТЬ ХІМІЧНИХ МАКРОКОМПОНЕНТІВ БАГАТОЇ ЗАЛІЗНОЇ РУДИ В МЕЖАХ ПОКЛАДУ «ГОЛОВНИЙ» РОДОВИЩА ШАХТИ «ЮВІЛЕЙНА» (КРИВОРІЗЬКИЙ ЗАЛІЗОРУДНИЙ БАСЕЙН)

Трунін Олександр Миколайович
канд. геол.-мін. наук, доцент
Сивцов Євгеній Владиславович
магістрант
Криворізький національний університет
м. Кривий Ріг, Україна

Анотація: Наведено результати дослідження вертикальної топохімічної поведінки основних макроелементів багатої гематитової руди в межах покладу «Головний» родовища шахти «Ювілейна» Криворізького залізорудного басейну з урахуванням характерних особливостей прояву сингенетичного та епігенетичного мінералоутворення в товщі глибинних покладів мартиту.

Ключові слова: Криворізький залізорудний басейн, родовище шахти «Ювілейна», поклад «Головний», багаті залізні руди, епігенез, хімічні макрокомпоненти, мартит, гематит.

Вступ. У геолого-структурному відношенні родовище шахти «Ювілейна» розташоване в центральній частині Саксаганського району Криворізької залізорудної полоси і є типовим для так званого Саксаганського простягання. Структура родовища визначається приуроченістю його до східного крила

Криворізького синклінорію, який представлений двома складками великого порядку – Саксаганської синкліналі й Саксаганської антикліналі [1]. Основною залізорудною сировиною родовища шахти «Ювілейна» є поклади природно багатих залізних руд переважно мартитового складу. Вміст $Fe_{заг.}$ в них складає, в середньому, 59,0 мас.%, при коливаннях від 46,0 до 68,2 мас.%. Багаті гематитові руди на родовищі приурочені до лежачого боку шостого та п'ятого залізистих горизонтів. Іноді зрудніває шостий сланцевий горизонт. Об'єкт дослідження, поклад «Головний», стратиграфічно утворився в межах п'ятого залізистого горизонту саксаганської світи і є найбільш крупним промисловим покладом родовища. Має середню горизонтальну потужність 57 м. По вертикалі він простежується від гіпсометричного горизонту -1100 м до горизонту -1320 м і нижче.

Ціль роботи. Мартитові руди родовища шахти «Ювілейна» безумовно слід розглядати як важливу складову найбільш багатого залізом сировинного потенціалу для промислового існування Криворізького залізорудного басейну. Останнє пояснює актуальність систематичного дослідження й поточного моніторингу стану речовинного складу багатих залізних руд в межах діючих гірничодобувних підприємств промислового комплексу і, відповідно, не повинно залишатися поза увагою науковців – дослідників надр Кривбасу, а також співробітників геологічних служб сучасного руднику. Саме тому мета роботи передбачає дослідження особливостей топохімічної варіативності поведінки макрокоелементів з глибиною. Актуальність обраної цілі стає ще зрозумілішою, якщо враховувати факт поступового подальшого заглиблення проведення на шахті видобувних робіт, залучення до виробництва залізної руди з більш глибоких промислових горизонтів.

Матеріали та методи. В гірничих виробках родовища шахти «Ювілейна», за активної участі рудничних геологів, були відібрані відповідні зразки багатої залізної руди в межах покладу «Головний» продуктивної товщі п'ятого залізистого горизонту. Загалом точковим методом було відібрано 24 проби на гіпсометричних рівнях -1020 м, -1100 м, -1180 м, -1260 м.

Для виявлення й дослідження речовинних компонентів багатої руди, а також коректної інтерпретації отриманих даних, використовувались мінералого-петрографічний і неповний силікатний аналізи, застосовувалась графічна візуалізація.

Результати та обговорення.

Для кращого сприйняття й інтерпретації поведінки хімічних елементів важливо розуміти особливості мінерального складу багатої руди покладу «Головний», оскільки присутність макроелементів напряму пов'язується з хімічним складом наявних рудоутворювальних мінералів. В результаті, можемо констатувати, що матеріал досліджених проб визначається присутністю наступних мінеральних компонентів (об'ємн. %): мартит – 89,47; кварц – 7,9; ланцетоподібний гематит – 2,4; карбонат – 0,16; реліктові фрагменти первинного магнетиту в агрегатах мартиту – 0,07. Також відомо, що за даними інших дослідників, в багатих залізних рудах родовища можуть бути присутні епігенетичні каолініт, апатит, шамозит, гідрослюди, серпентин, тальк, гідроокисли заліза, сульфіди [2, 3, 4, 5].

Отримані результати дозволяють констатувати поступове зростання з глибиною вмісту FeO, CaO, SiO_2, Al_2O_3, а також P і, навпаки, зниження $Fe_{заг.}$ і Fe_2O_3. Поведінка елементів може бути пояснена наступним чином:

1. Зростання з глибиною FeO, вірогідно, пов'язано із поступовим затуханням в цьому напрямку утворення мартиту і, відповідно, зростанням вмісту первинного магнетиту.

2. Збільшення вмісту CaO, Al_2O_3 та SiO_2 можна пояснити кристалізацією на глибині епігенетичних доломіту, каолініту та кварцу, що також знайшло підтвердження в роботах інших дослідників [2, 3, 4, 6]. Слід підкреслити, що аналогічна поведінка кварцу була виявлена авторами також і при мінералогічних спостереженнях. Більш складний тренд варіативності вмісту кварцу підкреслює просторово невитриманий характер окварцювання в рудному полі, як відображення неоднорідності фіксації розривної тектоніки.

3. Зростання вмісту P пов'язується з присутністю цементаційного і,

частково, первинного апатиту. Аналогічні висновки зроблені, наприклад, і в роботах [2, 3].

4. Зменшення вмісту $Fe_{заг.}$ і Fe_2O_3, вірогідно, пояснюється повним зникненням, внаслідок вивітрювання, первинних залізовмісних нерудних мінералів, розвитком процесів епігенетичного мінералогенезу та поступовим згасанням мартитизації магнетиту.

Важливість епігенетичного мінералоутворення на глибоких горизонтах в багатих гематитових рудах Криворізького залізорудного басейну підкреслюється в роботах відомих авторів [2, 3, 4, 6].

Висновки. Топогеохімічні спостереження дозволяють констатувати зростання з глибиною вмісту таких макроелементів, як FeO, CaO, Al_2O_3, SiO_2, а також P, і поступове зменшення $Fe_{заг.}$, Fe_2O_3 внаслідок деградації вертикальних гіпергенних перетворень речовинного складу багатої руди.

Виявлені особливості можуть впливати на якісні показники й механічні властивості мартитової руди, що відіграють важливу роль у зв'язку з процесом її технологічної переробки.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ.

1. Белевцев Я.Н., Вайло А.В., Ветренников В.В. и др. Железисто-кремнистые формации докембрия европейской части СССР. Структуры месторождений и рудных районов // Киев: Наукова думка, 1989.- 156 с.;

2. Зима С.Н., Чернецова В.М. Эпигенетические изменения богатых руд Саксаганского района Кривого Рога // Геологический журнал.- 1972.- Т. 32, Вып. 4.- С. 32-42;

3. Зима С.Н. Эпигенетическая минерализация богатых железных руд Криворожского басейна // Кривой Рог: Дионат (Издатель Чернявский Д.А.), 2016. – 172 с.;

4. Лазаренко Е.К., Гершойг Ю.Г., Бучинская Н.И. и др. Минералогия Криворожского бассейна // Киев: Наукова думка, 1977.-544 с.;

5. Смірнов О.Я., Євтєхов В.Д. Особливості мінерального складу багатих гематитових руд родовища шахти «Ювілейна» (Криворізький басейн) /

Проблеми теоретичної і прикладної мінералогії, геології, металогенії гірничодобувних регіонів. Матеріали VII Міжнародної науково-практичної конференції (Кривий Ріг, 24-26 листопада 2010 р.) // Кривий Ріг: Криворізький національний університет, 2010.– С. 125-128.;

6. Кравченко В.М., Дмитриев Э.В. Цементационное окварцевание в зонах глубинного гипергенеза Саксаганской синклинали Кривого Рога / Кора выветривания: Древние продуктивные коры выветривания // Москва: Наука, 1967.- Вып. 8.- С. 120-130.

УДК 551.58:528.8(477)"2020/2025"

ДИНАМІКА АЕРОЗОЛЬНОГО ІНДЕКСУ НАД ВОДНИМ ДЗЕРКАЛОМ КРЕСІВСЬКОГО ВОДОСХОВИЩА (КРИВОРІЗЬКИЙ РАЙОН) ЗА ОСТАННІ П’ЯТЬ РОКІВ

Харитонов Віталій Миколайович,
к.г.н., доцент
Ворончук Ярослав Валерійович,
студент
Криворізький національний університет
м. Кривий Ріг, Україна

Анотація. У роботі розглянуто варіації аерозольного індексу над водним дзеркалом Кресівського водосховища, розташованого на річці Саксагань у межах Криворізької територіальної громади. Метою дослідження є виявлення тенденцій змін аерозольного індексу за останні п’ять років (2020–2025). Використано супутникові дані місії Sentinel-5P (прилад TROPOMI), опрацьовані через платформу Copernicus Browser. Для підвищення достовірності аналізу обрано знімки з 0 % хмарністю. Результати свідчать про сезонну мінливість AI: максимальні значення припадають на осінній період, мінімальні – на зимовий. Підвищення AI пов’язане з техногенним пиловим навантаженням промислового району. Отримані дані підтверджують ефективність супутникового моніторингу атмосферного стану над водними об’єктами.

Ключові слова: аерозольний індекс, Кресівське водосховище, водні об’єкти Криворіжжя, дистанційне зондування Землі.

Кресівське водосховище розташоване на річці Саксагань у межах міста Кривого Рогу (Криворізька територіальна громада) і входить до складу каскаду Саксаганських водосховищ разом із Макортовським та Саксаганським. Назва водойми походить від абревіатури **КРЕС**, що означає *Криворізька районна*

електрична станція, яка історично зумовила формування даного гідротехнічного об’єкта. Водосховище розташоване в зоні інтенсивного антропогенного впливу – поблизу великих промислових підприємств гірничодобувного та металургійного комплексів, а також густонаселених житлових масивів. Таке поєднання техногенних і природних компонентів формує специфічний антропогенно-модифікований ландшафтний комплекс, який вирізняється високим рівнем екологічної напруги.

Забруднення поверхневих водойм є однією з найбільш актуальних екологічних проблем сучасності, оскільки воно безпосередньо впливає на якість водних ресурсів, гідробіологічну рівновагу та загальну стійкість екосистем. Одним із суттєвих чинників антропогенного впливу виступає **осідання пилових частинок** із приземного шару атмосфери. Внаслідок циркуляційних процесів у повітряному басейні продукти гірничодобувної, металургійної, енергетичної та сільськогосподарської діяльності транспортуються на значні відстані, осідаючи на відкриті водні поверхні. Це призводить до накопичення шкідливих речовин у водосховищах, зміни їхніх фізико-хімічних властивостей, погіршення якості води, а також створює передумови для вторинного забруднення донних відкладів.

Особливо гостро зазначена проблема постає в промислових регіонах, де концентрація зважених частинок у повітрі суттєво перевищує гранично допустимі концентрації. У таких умовах водосховища одночасно виконують **водогосподарські, рекреаційні та екологічні функції**, тому моніторинг аерозольного навантаження над їх акваторіями набуває особливого значення.

Для кількісної оцінки рівня атмосферного пилового навантаження застосовується **аерозольний індекс (AI)**, який характеризує інтенсивність розсіювання та поглинання сонячного випромінювання аерозольними частинками. Моніторинг просторово-часових варіацій AI здійснюється за допомогою супутникових систем дистанційного зондування Землі (MODIS, OMI, Sentinel-5P) або наземних спостережних мереж, таких як AERONET. Аналіз сезонних і міжрічних змін цього показника дозволяє виявляти періоди

підвищеного пилового навантаження, оцінювати ризики вторинного забруднення води та визначати ефективність природоохоронних заходів.

На супутнику **Sentinel-5P** для визначення аерозольного індексу використовується спектрометр **TROPOMI** (TROPOspheric Monitoring Instrument) – високочутливий прилад, який охоплює діапазон довжин хвиль від ультрафіолетового до короткохвильового інфрачервоного спектра. Він вимірює сонячне випромінювання, відбите й випромінюване поверхнею Землі, що дозволяє оцінювати оптичні властивості атмосфери, зокрема її запиленість [3, 4].

Дослідження AI над територією України представлені у низці наукових публікацій. У роботі **Milinevsky G. et al. [5, с. 10-12]** подано узагальнення вимірювань спектральних характеристик та альбедо одиничного розсіювання, отриманих за допомогою мережі AERONET і супутникових даних. Автори зазначають, що значення AI істотно варіюють залежно від сезону, типу аерозолів і регіональних джерел забруднення. Це підтверджує доцільність окремого аналізу сезонних варіацій аерозольного індексу над різними ландшафтними комплексами, зокрема водними акваторіями.

У дослідженні **Бабійчук та ін. [2, с. 12]** проаналізовано просторові зміни ультрафіолетового аерозольного індексу (UV AI) над територією України у період воєнних дій. Отримані авторами карти та часові ряди показують значні регіональні контрасти значень індексу, що можуть бути використані для оцінки осідання пилу на відкритих поверхнях, включаючи водосховища.

Крім того, за даними відкритих супутникових спостережень Sentinel-5P, після руйнування греблі Каховського водосховища виявлено позитивні значення аерозольного індексу над колишньою акваторією водойми, що відповідають рівню пилових або напівпустельних територій [1]. Це свідчить про високу чутливість AI до змін поверхневих умов і підтверджує можливість його застосування для діагностики екологічного стану техногенно змінених територій.

Загалом наявні дані свідчать, що величина аерозольного індексу суттєво залежить від відстані водного об’єкта до джерел забруднення, типу ландшафту,

напрямків вітрових потоків та сезонної мінливості метеорологічних умов. Для акваторій, розташованих поблизу кар'єрів, металургійних підприємств або транспортних магістралей, характерні підвищені значення AI, особливо у періоди сухої та вітряної погоди.

Мета нашого дослідження – виявити просторово-часові тенденції змін аерозольного індексу над водною поверхнею Кресівського водосховища протягом 2020–2025 рр.

Методична основа дослідження базується на використанні відкритих супутникових даних платформи **Copernicus Browser**, що забезпечує доступ до продуктів дистанційного зондування місії Sentinel-5P. Для аналізу було відібрано знімки з **0 % хмарністю**, що дозволило мінімізувати вплив атмосферного екранування та підвищити точність отриманих значень AI. Вибірковість за критерієм хмарності забезпечила формування достовірної часової вибірки, придатної для статистичного аналізу. Дані експортувалися у форматі CSV, після чого було здійснено їх статистичну обробку за допомогою програмного пакета **Microsoft Excel**.

Отримані результати дозволяють оцінити рівень пилового навантаження над водною поверхнею Кресівського водосховища, визначити сезонні закономірності його змін і зробити висновки щодо потенційного впливу техногенних джерел на формування аерозольного поля над акваторією водойми.

Для Кресівського водосховища простежується стабільна, хоча й помірна за амплітудою, динаміка змін аерозольного індексу – від -0,40 до -0,31 (табл. 1). Початкове середньорічне значення у 2020/2021 рр. становило -0,33, з подальшим поступовим зниженням до -0,40 у 2022/2023 рр., що свідчить про зменшення аерозольного навантаження. У 2023/2024 рр. зафіксовано підвищення індексу до -0,31, що може відображати період погіршення якості атмосферного середовища. У 2024/2025 рр. значення дещо зменшилося до –0,36, тобто спостерігається повернення до середнього рівня попередніх років. Загальна тенденція свідчить про **коливальний характер змін AI.**

Таблиця 1

Середньорічні та середньо-сезонні значення аерозольного індексу (AI) над Кресівським водосховищем

Період	2020/2021	2021/2022	2022/2023	2023/2024	2024/2025
Середньорічні значення AI	-0,33	-0,36	-0,40	-0,31	-0,36
Сезон	Літо	Осінь	Зима	Весна	
Середньо-сезонні значення AI	-0,35	-0,27	-0,44	-0,34	

Сезонний аналіз демонструє чітко виражену циклічність: **зима** – мінімальні значення (AI = –0,44); **осінь** – максимум аерозольного навантаження (AI = –0,27); **літо** (–0,35) і **весна** (–0,34) характеризуються проміжним рівнем запиленості.

Такі відмінності пояснюються комплексом кліматичних і антропогенних факторів. Восени формуються умови для акумуляції пилових домішок через атмосферні інверсії та слабку конвекцію. Узимку, навпаки, завдяки зниженню температури та підвищеній вологості відбувається природне самоочищення повітря. Весняно-літній періоди характеризуються впливом пилових вітрів, польових робіт і транспортних викидів, що зумовлює середні показники AI.

Отже, динаміка аерозольного індексу над Кресівським водосховищем має виражений сезонний характер, типовий для територій із помірним кліматом та високим рівнем техногенного навантаження. Основними чинниками його змін є антропогенна діяльність (зокрема спалювання палива та рослинності) і метеорологічні умови (інверсії, вітровий режим, опади).

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Адміністратор сайту NikopolNews. Офіційно: Каховського водосховища більше не існує – що залишилося від водойми і на що вона перетвориться. 2023. URL : https://nikopol.nikopolnews.net/ukraina/kakhovskoho-vodoskhovyshcha-5/?utm_source=chatgpt.com (дата звернення 17.09.2025).

2. Моніторинг наслідків російсько-української війни інструментами ДЗЗ: збірник практичних робіт / за ред. С. О. Довгого; уклад. С. М. Бабійчук, О. В. Томченко. Київ : Інститут обдарованої дитини НАПН України, 2023. 36 с.

3. Інтернет-ресурс *Copernicus Browser* URL : https://surl.li/vgkywh (дата звернення 17.09.2025).

4. Інтернет-ресурс Sentinel Online URL : https://surl.li/zfcbuw (дата звернення 17.09.2025).

5. Milinevsky G., Danylevsky V. Atmospheric aerosol over Ukraine: current status of knowledge and research efforts // *Frontiers in Environmental Science*. 2018. Vol. 6. Article 59. DOI: 10.3389/fenvs.2018.00059.

PEDAGOGICAL SCIENCES

УДК 811.111'243:378.091.33-027.22:327

RAISING PRAGMATIC AND SOCIO-CULTURAL AWAIRENESS OF INTERNATIONAL RELATIONS STUDENTS IN EFL CLASSROOMS

Knyshevytska Liliya
Senior instructor of the English Language
Department of Foreign Languages
Borys Grinchenko Kyiv Metropolitan University
Kyiv, Ukraine

Abstract: Apart from communicative fluency as the main domain of Communicative approach to teaching English to EFL international relations university students, there is one aspect of language that is often neglected or ignored by many instructors as being peripheral or even taken for granted. This is pragmatic and socio-cultural awareness, language accuracy in a specific cultural context. Foreign language students even if they reach advanced levels of linguistic competence, in our case university undergraduate students majoring in international relations should be taught the rules of appropriate culture-based behaviors in the English language. Knowledge of the language does not at all presuppose knowledge of the communication culture. This article emphasizes crucial importance of teaching various context-bound pragmatic behaviors and discusses teaching such aspects as conversational skills, turn taking and shifting, power-solidarity dynamics, story-telling mastery and structure and gendered language behavior in English language classes. These socio-cultural and pragmatic domains must be taught to the university students majoring in international relations to enhance their communicative mastery in the English language and bring them to near-native levels of language proficiency.

Key words: EFL, international relations students, communicative approach, conversational skills, socio-cultural awareness, pragmatic competence, turn taking

and shifting, power-solidarity dynamics, gendered language behavior, story-telling structure.

Apart from communicative fluency as the main domain of Communicative approach to teaching English to EFL international relations university students that the supporters of method find equivocally important, there is one aspect of language that is often neglected or ignored by many instructors as being peripheral or even taken for granted. This is pragmatic and cultural awareness, so to say language accuracy in a specific cultural context. By culture or rather cultures we mean here myriads of specific local pragmatic and context bound situations that become fossilized as norms of appropriate linguistic behavior in a foreign language. It is important to understand that knowledge of context-bound pragmatic behavior, conversational skills, turn taking and shifting, power-solidarity dynamics, story-telling mastery and gendered language behavior do not "appear as easily as leaves on the trees". Foreign language students even if they reach advanced levels of linguistic competence, in our case university undergraduate students majoring in international relations should be taught the rules of appropriate culture-based behaviors in the English language. Knowledge of the language does not at all presuppose knowledge of the communication culture.

Extensive research has been done in the field of examination of language discourse in various EFL classrooms. Some studies focused on interplay of oral language proficiency and competency in socio-linguistic and pragmatic aspects [1], the others investigated discourse domains and their effects on performance [2]. Topic framing and various types of accommodation were studied [3; 5], as well as interpretation of L1 pragmatic system in L2 frame [4], framing oral proficiency in terms of speech event system and examination of questions [6], negotiation of meaning, elaboration of responses ([7], management of communication problems [1]) and many others.

As a part of the Direct Method of teaching conversational skills, for example, I suggest to focus on teaching various aspects of conversation such as openings and

closings (initiations of conversation that in general are highly formulaic and by all means cultural, pragmatic and situation bound), turn-taking skills, interruptions, topic shifts, adjacency pairs (question :: answer, gratitude expressions, returning the favors, compliments, praises and returning them).

Further, I suggest teaching a number of strategies that will be helpful for the non-native speakers of the language in acquiring conversational competence (message adjustment or avoidance, paraphrase, approximation fillers or hesitation devices, appeal for help, asking for repetition, clarification, or interpretation.

One of the aspects of building conversational skills is to teach the students the rules of turn-taking [9]. Turn taking is a very difficult aspect for a non-native speaker of the language and sometimes for a native speaker as well. One has to be aware of pragmatic and cultural subtleties such as status of the speakers, negotiation mechanisms of who takes the floor and keeps it, interruption mechanisms, contributions to the conversation by feedback, topic shifts and closures.

One more conversational skill that should be taught is an adjacency pair. Adjacency pairs are formulaic utterances or speech acts that occur sequentially in a conversation and usually have ritualistic conversational value and phatic (social) function: question – answer, greeting-response, gratitude-response, complement-response, apology – acceptance or denial, and many others. Usually, responses to the first proposition in an adjacency pair requires more conscious effort on the part of the speaker since they are not iconic, though of course, terminal.

Furthermore, naturally occurring conversation in any language is full of imperfections such as fillers, adjustments, repetitions, appeals for help. A non-native speaker in order to acquire communicative competence in a target language has to acquire a mechanism of using these aspects of conversation to sound naturally.

One more important aspect of effective communication is to teach our students story-telling structure due to its universality and translinguistic nature. In general, the theory of narrative structure (Abstract, Orientation, Complicating Action, Evaluation, Coda) will be an effective tool to make our students effective communicators. The studies of correlation between communicative language competence and story-telling

proficiency, ability to frame the answers as speech acts, might suggest EFL instructors teach their students speech act theory and a theory of a narrative structure that will be helpful in their personal, academic and professional lives. [9, 10, 11, 12].

Another pragmatic skill that must be taught to language students is conversational differences in gendered language behavior [13,14, 15,16,17]. Men and women represent two different subcultures and utilize different communicative styles even if they speak the same language. These gendered styles might be completely culture specific, alien to foreign students. Thus, according to Deborah Tannen men and women belong and are socialized into different subcultures. They will use language differently. Table 1 summarizes specific features of men and women conversational styles to be taught to EFL students.

Table 1.

Men versus women in communication

women	men
Women generally use cooperative/ affiliative style of interaction	Men generally use competitive / adversarial style of interaction
Women boast less than men	Men boast more than women
Women ask more questions	Men ask less questions
Women use conversational ritualized phrases: '*I am sorry'* to express involvement	Men interpret these meta-messages directly thinking that women apologize
Women give positive feedback and compliment	Men criticize and tell the TRUTH!
Women in power downplay their position by giving positive evaluations before criticisms	Men in power give criticism first, tend not to downplay their authoritative position
Women are more indirect / send and decode meta-messages	Men are more direct, tend to send and decode messages
Women use hedging, tag questions, and descriptive evaluative adjectives more to cooperative in a conversation	Men interpret these linguistic features as lack of confidence and power. They rarely use hedges, indirectness and do not wish to look or be evaluated as uncertain. They do not lack power.
Women compliment more both women and men	Men compliment less, but they compliment women more than men.
Women interpret the style of ritual opposition as an aggressive attack and become defensive	Men use ritualistic confrontation style in negotiating the meaning

Women are cooperative, they will use affiliative style of interaction, while men are competitive, prefer adversarial style, ritualistic opposition. Women boast less than men, but men ask less questions than women. Women use conversational ritualized phrases: '*I am sorry'* to express involvement, while men interpret these meta-messages directly thinking that women apologize. Women are more indirect, send and decode meta-messages, men are more direct, tend to send and decode messages. Women use hedging, tag questions, and descriptive evaluative adjectives more to

cooperate in a conversation. Men rarely use hedges, indirectness and do not wish to look or be evaluated as uncertain. Women compliment more both women and men, men compliment less, but they compliment women more than men. By raising foreign language students' awareness of the subtleties of gendered language behavior, the instructors will teach our students skills of natural conversation, and will be able to explain that in order to lead a natural conversation on a foreign language both men and women will have to accommodate for each other's conversational style of interaction. To summarize, we believe that to teach and assess separately social, pragmatic and cultural appropriateness of speech acts and conversational mechanisms in language classrooms is crucial. Pragmatic knowledge and socio-cultural sensitivity are extremely important in teaching and learning a new language.

REFERENCES

1. Davies, C.E. (1998). Maintaining American face in the Korean Oral Exam: Reflections on the power of crosscultural context. In Young, R. and He, A. W.(ads.). *Talking and testing. Discourse approaches to the assessment of oral proficiency* (pp. 271-297). Philadelphia, PA: John Benjamins Publishing Co.

2. Egberg, M. M. (1998). Miscommunication in Language Proficiency Interviews of First–Year German Students: A Comparison with Natural Conversation. In Young, R. and He, A. W. (Eds.). *Talking and testing. Discourse approaches to the assessment of oral proficiency* (pp.147-173). Philadelphia, PA: John Benjamins Publishing Co.

3. Ross, S. (1992). Accommodative Questions in Oral Proficiency Interview Discourse. *Language Testing*, 9,173-186.

4. Ross, S. (1998). Divergent Frame Interpretations in Oral Proficiency Interview Interaction. In Young, R. and He, A. W. (Eds.). *Talking and testing. Discourse approaches to the assessment of oral proficiency* (pp. 333-355). Philadelphia,

5. Ross, S. and Berwick, R. (1992). The Discourse of Accommodation in Oral Proficiency Interviews. *Studies in Second Language Acquisition,14*, 159-176.

6. Moder, C. L. and Halleck, G. (1998). Framing the Language Proficiency

Interview as a Speech Event: Native and Non-Native Speakers' Questions.

7. He, A.W.(1998). Answering Questions in LPI: A Case Study.

8. Couper – Kuhlen & Selting (1996). Prosody in conversation: interactional studies. In E. Couper – Kuhlen (Ed.), Towards an interactional perspective on prosody and a prosodic perspective on interaction (pp. 11-57). Cambridge: University Press.

9. Abbott, H. P. (2002), The Cambridge Introduction to Narrative. Cambridge: Cambridge University Press.

10. Labov, W. (1972). Some principles of linguistic methodology. *Language in Society.* 1: 97-120.

11. Labov, W. (1997). Some further steps in narrative analysis. *Journal of Narrative and Life History, 7*: 395-415.

12. Labov, W. (2001). Uncovering the event structure of a narrative. *Georgetown University Round Table* (pp. 2-23): Georgetown: Georgetown University Press.

13. Tannen, D. (1998). Talk in the intimate relationship : His and Hers. In J. Coates (ed.), Language and Gender (435-445). Oxford: Blackwell.

14. Tannen, D. (1999). The Power of Talk: Who Gets Heard and Why.

15. Maltz, N. Borker, A. (1998). A cultural approach to male-female miscommunication. In J. Coates (ed.), Language and Gender (417-434). Oxford: Blackwell.

16. Johnstone, B. (1993). Community and contest: Midwestern men and women creating their worlds in conversational story telling. In D. Tannen (ed.), Gender and Conversational Interaction. (pp. 62-79). Oxford: Oxford University Press.

17. Sheldon, A. (1993). Pickle fights: Gendered talk in pre- school disputes. In D. Tannen (ed.), Gender and Conversational Interaction. (pp. 83-109). Oxford: Oxford University Press.

UDC 372.853:53.04

DEVELOPING STUDENTS' RESEARCH SKILLS THROUGH THE TOPIC "HEAT TRANSFER PHENOMENA"

Kydyr Arailym Yerbolkyzy,
Zhenis Buldirshin,
Umitbekova Nuray Bolatkyzy
2nd-year Master's student
Abai Kazakh National Pedagogical University
Almaty, Kazakhstan

Abstract: This study develops students' research skills through teaching "Heat Transfer" using problem-based and project-based learning, enhancing scientific thinking, cognitive activity, and subject competence in physics education.

Keywords: Heat transfer, heat conduction, convection, research skills, problem-based learning.

Introduction

The main goal of the modern education system is not only to prepare students who have mastered ready-made knowledge but also to nurture individuals capable of independent learning, critical thinking, and solving scientific research problems in an ever-changing world [1. p.79]. Kazakhstan's education reform program is likewise aimed at developing students' functional literacy and higher-order thinking skills. In this context, results from international assessments such as PISA indicate that students often struggle to apply theoretical knowledge in practice, revealing gaps in their research and applied skills.

In this study, the topic begins with identifying students' prior knowledge about heat transfer phenomena. At the beginning of the lesson, questions and simple experiments are used to determine their existing understanding and everyday examples related to the topic. For instance: "Why does a metal chair feel colder than a wooden one?" or "Why does the upper part of the water heat up first when

boiling?" Such questions increase students' curiosity and serve as a foundation for problem formulation.

The research process was carried out through the following stages:

1. Identifying the problem and formulating the research question – directing students' attention to a specific phenomenon;

2. Proposing a hypothesis – formulating a scientific assumption based on their own ideas and understanding;

3. Planning the research – determining the necessary tools and designing the experimental procedure;

4. Conducting the experiment and collecting data – observing, measuring, and recording results;

5. Analyzing and drawing conclusions – verifying the accuracy of the initial hypothesis based on the obtained data.

Thus, the research process is aimed at engaging students actively, encouraging independent thinking, and fostering real scientific inquiry experience.

Physics, as a fundamental natural science, not only shapes students' scientific worldview but also provides great opportunities to develop research skills [2. p. 208]. However, in school practice, the teaching of physics – and particularly the topic of "Heat Transfer" – is often reproductive in nature: students memorize formulas, perform laboratory tasks according to ready-made instructions, yet fail to deeply understand the essence of phenomena or plan their own experiments.

For example, students may know the formula $Q = cm(t_2 – t_1)$, but they may not be able to explain, from a research perspective, why a wooden chair feels "warmer" than a metal one in winter, or how a thermos works. This illustrates one of the shortcomings of traditional teaching [3. p. 230].

In this regard, the topic of "Heat Transfer" (including heat conduction, convection, and radiation) serves as an excellent field for developing students' research skills. These phenomena are closely related to everyday life – such as heating a home, cooking, or weather processes – and can be easily observed through simple and safe experiments [4. p.188].

Heat transfer is the process of transferring internal energy from one body or medium to another. It occurs in three different ways:

1. Conduction – the transfer of energy through direct collisions between particles.

Example: When the end of a metal spoon is placed in hot tea, after a while its handle also becomes warm.

2. Convection – the transfer of energy by the movement of fluids or gases.

Example: Warm air rises while cool air sinks.

3. Radiation – the transfer of energy in the form of electromagnetic waves, which does not require the presence of matter.

Example: The Earth is warmed by the Sun's rays.

All three of these phenomena are widely found in nature and technology; therefore, by studying them, students can gain a deeper understanding of the essence of heat transfer and learn to prove it experimentally [5. p. 480].

Research skills are a set of abilities that include identifying a problem, formulating a hypothesis, planning an investigation, collecting and analyzing data, and drawing conclusions.

The relevance of the problem lies in the discrepancy between the modern education system's high requirements for developing research skills and the traditional teaching methods still used in school physics lessons – especially when teaching heat phenomena. To overcome this contradiction, new methodological approaches are needed that organize students' active cognitive activity during the study of heat transfer.

The issue of developing research skills has been thoroughly explored in L.S. Vygotsky's theory of the "zone of proximal development" and John Dewey's concept of inquiry-based learning. Research-based learning is a pedagogical approach aimed at strengthening the student's role as an active seeker and producer of knowledge, rather than a passive receiver of ready-made information.

In physics education methodology, research skills are most often developed through laboratory work. However, in traditional labs, students usually act according

to a “ready-made recipe,” which limits their creative thinking. To develop genuine research skills, students should be allowed to define the purpose of the experiment, choose the necessary tools and equipment, and plan the experimental procedure themselves [6. p. 272].

In this study, we propose combining problem-based inquiry and project-based learning methods in teaching the three types of heat transfer – conduction, convection, and radiation.

Experimental Work

The research was conducted with 8th-grade students from a secondary school. The students were divided into two groups: a control group (CG) and an experimental group (EG).

Control group (CG):

The topic “Heat Transfer” was taught using traditional methods. The teacher explained the new topic, provided the formulas, and then students performed a standard experiment (“Comparing the thermal conductivity of different materials”) following pre-given instructions. The aim, procedure, and even the data table were all provided in advance.

Experimental group (EG):

An inquiry-based learning approach was used.

1. Problem formulation: The lesson began with a question: “Why does a metal bench outside feel much colder than a wooden one in winter, even though both are at the same temperature?”

2. Hypothesis: Students discussed in groups and suggested hypotheses such as “Different materials conduct heat differently” or “Metal absorbs heat faster.”

3. Planning the research: Students were given the task “How can we determine which material is the best heat insulator?” They designed their own experiments - for example, pouring equal amounts of hot water (at the same temperature) into identical cups and wrapping them with different materials (cotton, wool, foil, polyethylene), then observing how quickly the temperature drops. They independently decided what tools to use (thermometers, stopwatches, measuring

cylinders, etc.).

4. Experimentation and data collection: Students conducted their self-designed experiments, filled in data tables, and plotted graphs.

5. Analysis and conclusion: They determined which material conducted heat the least (i.e., was the best insulator) and gave a scientifically reasoned answer to the original question about the metal and wooden benches.

Similarly, the topics of convection (Why are radiators installed near the floor?) and radiation (Why is the inner surface of a thermos shiny, and why is it better to wear white clothes in summer?) were also studied through this same inquiry-based learning cycle.

Example of Research Data

Students poured equal amounts (150 ml) of hot water at an initial temperatureof t_0 = 80°C into four identical cups. One cup (the control) was left uncovered, while the other three were wrapped with different materials – cotton, wool, and foil. They measured the temperature every 5 minutes and recorded the results in a table.

Table 1.

Cooling dynamics of water in cups wrapped with different materials

Time, t (min)	Control t (°C) (unwrapped)	Cotton, t (°C)	Wool, t (°C)	Foil, t (°C)
0	80	80	80	80
5	74,5	78,5	78	76
10	69,0	76,5	75,5	71,5
15	64	74	73	67
20	59,5	72	70,5	63
25	55	70	68	59,5

Here’s your full text translated into English in an academic style, keeping the structure and meaning accurate:

Analysis and Results

According to the results of our experiment, the best thermal insulator was cotton, since the water in the cotton-wrapped cup cooled down the slowest. Wool took second place. The reason is that both cotton and wool contain a large amount of

air in their fibers, and air has very low thermal conductivity. Foil, although it reduces radiation losses, conducts heat well, so it was a poorer insulator. The control cup cooled the fastest because there was no barrier to heat transfer.

Evaluation of Research Results

To assess the effectiveness of the experiment, two main indicators were used:

1. Subject knowledge level (via test results)
2. Level of research skills (via special diagnostic tasks)

Assessment of Subject Knowledge (Test)

Topic: Heat Transfer. Fundamentals of Thermodynamics.

Objective: To assess students' theoretical and formula-based understanding of the topic.

Instructions: Choose the correct answer or write a short response.

1. How many ways are there to change internal energy?

A) 1

B) 2 (By doing work and by heat transfer)

C) 3

D) Internal energy does not change

2. In which type(s) of heat transfer does no mass transport occur?

A) Convection

B) Conduction

C) Radiation

D) B and C

3. "In winter, a wooden bench feels warmer than a metal one because their temperatures are different." This statement is…

A) True

B) False. Their temperatures are the same, but their thermal conductivities differ.

C) False. Metal is always cold.

D) True. Wood produces heat.

4. The warming of a spoon's handle when it's placed in hot tea is an example

of:

A) Radiation

B) Convection

C) Conduction

D) Doing work

5. Why are heating radiators placed near the floor?

A) Because it looks better.

B) Because warm air rises and displaces cooler air, ensuring convection-based air circulation.

C) Because radiators emit better radiation from below.

D) Because heat conducts better at lower levels.

Problem (Short Answer):

How much heat Q is required to heat 2 kg of water from 10°C to 50°C?

Assessment of Research Skills (Diagnostic Task)

Objective: To evaluate the student's ability to identify a problem, propose a hypothesis, plan an experiment independently, and draw conclusions based on data.

Scenario:

Aisha is trying to decide which T-shirt to wear on a hot summer day: a white one or a black one. She wants to know which will keep her cooler under the sun.

1. Formulating a Hypothesis:

Low level: "The white one. Everyone wears that."

Medium level: "The white one. Because black is hot."

High level: "It will be cooler in the white T-shirt. My hypothesis: white reflects sunlight, while black absorbs it. The more radiation an object absorbs, the more its internal energy increases, so it gets hotter."

2. Planning the Experiment:

A) List of Materials:

Low level: "Fabric, sun."

High level: "Two identical fabric samples (one white, one black), two thermometers, a stopwatch (or clock), and a sunlight source (or lamp)."

B) Steps:

Low level: “Put both in the sun, check after 10 minutes.”

High level:

Measure and record the initial temperature of both thermometers t_1.

1. Wrap one thermometer with white fabric, the other with black fabric.

2. Place both under sunlight (or a lamp) at the same distance at the same time.

3. Wait for a fixed time (e.g., 15 minutes).

4. Measure and record the final temperatures t_2 simultaneously.

Data Analysis and Conclusion:

Suppose the experiment results were as follows:

White fabric: t_1 = 20°C → t_2= 30°C (Δt = +10°C)

Black fabric: t_1 = 20°C → t_1 = 38°C (Δt = +18°C)

Low level: “Yes, black is hotter. 38 is more than 30.”

High level: “The results show that in 15 minutes, the black fabric heated by 18°C, while the white fabric heated by only 10°C. This proves that dark colors absorb much more thermal radiation than light colors. My hypothesis was fully confirmed. Therefore, it is better to wear light-colored clothing under the sun.”

Results

Subject Knowledge (Theory):

Both groups performed similarly on the content test (Control Group – 78%, Experimental Group – 82%). This indicates that the new method does not negatively affect academic achievement.

Research Skills:

The difference was significant in this area.

Before the experiment, both groups scored low in “hypothesis formulation” and “experiment planning” (about 20–25%).

After the intervention:

Control Group: modest growth (to 30–35%)

Experimental Group: hypothesis formulation – 70%, experiment planning – 65%

Analysis:

Students in the experimental group not only learned why phenomena occur but also how to prove them. Their interest in the subject increased – they began to see themselves as "young scientists," which enhanced their cognitive engagement. While the traditional group practiced following instructions, the inquiry-based group learned to solve problems.

Conclusion

The conducted pedagogical research demonstrated effective methodological approaches for developing students' research skills when teaching the topic "Heat Transfer." The initial hypothesis was fully confirmed: applying problem-based inquiry and project-based learning methods in physics lessons enhances students' scientific thinking, cognitive activity, and subject competence far more effectively than traditional instruction.

A comparative analysis between the Experimental Group (EG) and Control Group (CG) showed that the new approach did not reduce academic performance (EG – 82%, CG – 78%) but rather deepened understanding. However, the key difference was in higher-order skills: diagnostic assessments showed a significant growth of research abilities in the experimental group – from 20–25% to 65–70%, compared to 30–35% in the control group.

The decisive factor behind this success was the change in the student's role within the learning process. Students shifted from passive "instruction followers" to active problem-solvers. The topic of heat transfer (conduction, convection, radiation) proved ideal for this, as it connects directly to daily life (thermoses, clothing choices, home heating) and can be easily observed through simple experiments – thus strongly motivating students.

This approach redefines the teacher's role from an "information provider" to a "facilitator and guide." It can be successfully adapted to other areas of the school physics curriculum (e.g., optics, electricity) and fully aligns with Kazakhstan's updated education standards and PISA's goals for developing scientific literacy.

Teaching students to ask "why?" – and to find the answer through experiment

and reasoning – is one of the core objectives of modern education.

REFERENCES

1. State Compulsory Standard of General Secondary Education of the Republic of Kazakhstan. – Astana, 2018.
2. Krongart B.A., Kem V.I., Koishybayev N. Physics: Textbook for Grade 8. – Almaty: Mektep, 2018. – 208 p.
3. Rakhymbek D. Methods of Teaching Physics. – Almaty: Evero Publishing, 2017. – 230 p.
4. Basharuly R. Theoretical Foundations of Teaching Physics. – Almaty: Republican Publishing Cabinet, 1999. – 188 p.
5. Vygotsky L.S. Pedagogical Psychology. Ed. by V.V. Davydov. – Moscow: Pedagogika, 1991. – 480 p.
6. Polat E.S. New Pedagogical and Information Technologies in the Education System. – Moscow: Akademiya, 2005. – 272 p.

FEATURES OF THE APPLICATION OF THE OBJECT-ORIENTED INFORMATION MODEL IN THE TEACHING OF COMPUTER SCIENCE

Muradov Mammad Farrukh oglu,
candidate of physical and mathematical sciences,
associate professor
Lankaran State University

Summary

In modern times, important reforms are being carried out in the organization of education. In an information-based society, every specialist must be able to effectively use computer programs. With their application, the solution of many problems becomes even more optimal. The secondary school computer science course serves to use special methods aimed at the development of students and the formation of their creative abilities. Summarizing the research work, we can say that in order to improve the quality of teaching and mastery of computer science, the ability to use the modular approach model in the analysis of object-oriented information in the process of teaching computer science and its teaching methods have been explained.

Keyword: object-oriented information, modular approach, game equipment, programmed training.

In the modern era, important reforms are being carried out in the organization of education. In an informationized society, every specialist must be able to effectively use computer programs. With their application, the solution of many issues is further optimized. The secondary school computer science course serves to use special methods aimed at the development of students and the formation of their creative abilities. The study was conducted according to a certain system and went through the following stages:

• Getting acquainted with scientific research work conducted in this direction;

• The modular approach method and its advantages;

• Application of modular approach and project methods in teaching computer science lessons;

Results of the study and analysis. Game technique is one of the unique forms of learning. The purpose of games:

• To make work interesting and exciting at the level of creativity and search;

• To diversify daily steps in the study of computer science;

• To activate all cognitive processes and functions in students;

• To contribute to the use of knowledge in new conditions;

• To bring variety and interest to the educational process.

P. I. Pidkasti notes that in the game the cognitive activity of students acts independently, since information does not come from the outside, but is an internal product, the result of the activity itself. The information obtained in this way creates a new one, which in turn provides the next connection until the final result of learning is achieved.

• Crossword puzzles are most often used in the lesson. Their important role in the consolidation of terms and the study of new concepts is very large. The solution can be offered both to the group and to each individually. But the reverse work is especially interesting - compose a crossword puzzle yourself according to the given rules. For example, the word “INFORMATION” is written horizontally. Such work allows you to fully activate mental activity. In secondary school, it is also supported by the use of computer technology, i.e. it is necessary not only to find a crossword puzzle, but also to create it in programs. Simple crossword puzzles can be created by primary school students with the help of MS Word or MS Excel programs. Students exchange and guess the created crosswords. Of course, this is not the work of one lesson, but there is a high efficiency from this activity.

Summarizing the research work, we can say that in order to improve the quality of teaching and mastery of computer science, the ability to use the modular approach model in the analysis of object-oriented information in the process of teaching computer science and its teaching methods have been explained.

For schoolchildren, the game is the sphere of their social creativity, a testing

ground for their social and creative self-expression. The game is extremely informative and tells the child a lot about himself. The game is a way for the child to find himself in groups of interlocutors, in society in general, in humanity, in the universe, to access social experience, the culture of the past, present and future, to repeat an understandable social experience. The modernization of educational and training goals for grade school students implies both changes in the content of education in the organization of the educational space in order to ensure a fully individual approach to the student, and greater integration of educational subjects. Based on the experience gained, it can be concluded that the use of conceptual approach methods and game technologies in computer science lessons contributes to increasing the efficiency of the educational process.

LITERATURE

1. Zagvyazinskiy, V. И. психоголо-педагогического issledovaniya: учеб. пособие Методология и методи [Text] / В. И. Zagvyazinsky, R. Atakhanov. - M. : Izd. Center "Akademiya", 2005. – 208 p.
2. Semenova, I. N. Methods of using information and communication technologies in the educational process. Ch. 2. methodology of using informational educational technologies: учеб. пособие [Text] / И. N. Semenova, A. B. Slepukhin // Под ред. В. Е. Starichenko; Ural. Gos. ped. Univ. - Ekaterinburg, 2013. - 144 с.
3. Basic researches: учеб. for technology ву зов / В.И. Крутов [и др.] ; under the editorship V.I. Krutova, V.V. Po pova. Moscow : Vyssh. Shk., 1989. 400 p.

УДК 37.02

LANGUAGE OF EDUCATION AND ACADEMIC IDENTITY OF STUDENTS

Stepanets Nadiia
PhD in Philology,
Associate Professor at the Department
of Social and Humanitarian Disciplines,
Higher Education Institution
"Lviv University of Business and Law",
Ukraine, Lviv, Kulparkivska Street, 99

Abstract: This study highlights the role of the language of education in shaping the academic identity of non-philology students. It demonstrates that language activity fosters the development of critical thinking, self-expression, and integration into the academic community. Emphasis is placed on academic discourse as a key factor in establishing students as full participants in the educational process.

Key words: language of education, academic identity, student, academic discourse, professional training, educational space.

The language of education shapes the academic identity of non-philology students by integrating cognitive, communicative, and value-based dimensions. Mastery of academic discourse ensures the development of analytical and critical thinking, the ability to express arguments, and effective academic interaction.

Language serves as a tool for structuring knowledge, logically presenting scientific ideas, and participating in interdisciplinary discussions, while linguistic competence is understood as a cognitive-communicative ability combining thinking, cognition, and self-expression [1; 2]. The cognitive component develops analytical skills, and the communicative component enables students to present research results [3], which directly influences academic self-awareness.

For non-philology students, the language of education is a key instrument for transforming knowledge into personal intellectual value. Conscious use of linguistic resources allows them to construct scientific arguments, summarize information,

develop critical thinking, and enhance academic communication efficiency.

The formation of academic identity occurs through the internalization of academic norms, linguistic style, and scientific values [4; 5]. Identification with the scientific world is ensured through language as a means of cognition, professional self-expression, and knowledge creation. Students acquire terminological tools, the logic of scientific writing, and analytical thinking models, facilitating integration into the academic environment.

Academic identity of non-philology students develops at the intersection of humanities and professional-subject components. Language of education acts as a dynamic instrument of thinking and communication, combining conscious knowledge use with professional self-expression, supporting participation in scientific discourse, and fostering critical thinking skills.

Integration of courses in academic writing, rhetoric, and communicative practices into curricula promotes the ability to produce coherent, logically structured, and well-argued texts, while also supporting independent scientific thinking [6; 7].

Thus, the language of education serves as a key space for forming academic identity, ensuring the integration of cognitive, communicative, and value-based components, and promoting the development of critical thinking and professional self-awareness among non-philology students.

REFERENCES

1. Андрєєва Т. М. Комунікативна граматика в сучасній українській лінгводидактиці. *Актуальні проблеми української лінгвістики: теорія і практика*, 2018, № 37, с. 141–156. URL: http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&Image_file_name=PDF/apyl_2018_37_11.pdf

2. Кононенко В. В., Кононенко С. В., Кононенко Н. О. Мовна компетентність – умова успішної побудови кар'єри. *Імідж сучасного педагога*, 2025, № 5(224), с. 117–122. URL: https://isp.pano.pl.ua/article/download/337649/327378

3. Ракшанова Г. Ф., Назаренко І. Л. Формування фахової термінологічної

компетентності у студентів. *Філологічні студії. Науковий вісник Криворізького державного педагогічного університету*, 2018, № 17, с. 249–260. URL: http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&Image_file_name=PDF/PhSt_2018_17_24.pdf

4. Межуєва І. Ю. Професійно орієнтований підхід у методиці формування мовної готовності до здійснення професійної діяльності. *Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету*, 2023, с. 125. URL: http://vestnik-philology.mgu.od.ua/archive/v62/part_2/Filologi62-2.pdf#page=125

5. Пак І. В. *Академічна культура українського студентства: фактори формування та особливості прояву*: дис. … канд. соціол. наук: 22.00.04. Харків, 2019. 251 с. URL: https://library.megu.edu.ua:9443/jspui/handle/123456789/3196

6. Бойко А. Мова як засіб трансляції цінностей і формування культурної ідентичності в освіті. *Humanities Studies*, 2025, № 22(99), с. 9–17. URL: http://humstudies.com.ua/article/download/325072/315028

7. Медвідь Н. С., Малінська Г. Д. Когнітивний підхід до вивчення української мови як шлях до вдосконалення комунікативної компетенції здобувачів освіти. 2023. URL: http://www.zfs-journal.uzhnu.uz.ua/archive/27/part_2/27-2_2023.pdf#page=170

УДК 372.881.111.1

МОДЕЛЬ РОЗВИТКУ АНГЛОМОВНОЇ МОВЛЕННЄВОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ УЧНІВ СТАРШИХ КЛАСІВ ЗАСОБАМИ КОНТРТЕКСТІВ

Бєлозорова Ірина Костянтинівна
студентка магістратури другого року навчання
факультету іноземних мов
ДЗ «Південноукраїнський національний
педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»
м. Одеса, Україна
Науковий керівник:
Мельниченко Галина Володимирівна
кандидат педагогічних наук, доцент
ДЗ «Південноукраїнський національний
педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»
м. Одеса, Україна

Анотація: у статті розкрито дидактичний потенціал техніки контртекстів у процесі формування англомовної мовленнєвої компетентності учнів старшої школи. Теоретично обґрунтовано та описано навчальну модель, побудовану на поетапному залученні учнів до когнітивно-комунікативних вправ, спрямованих на аналіз, інтерпретацію та трансформацію текстових матеріалів. Структура моделі охоплює блоки від первинного смислового зіткнення з текстом до інтерактивного смислотворення й рефлексивного переосмислення, що веде до розвитку критичного мислення, когнітивної гнучкості та здатності учнів продукувати іншомовні висловлювання у варіативних комунікативних умовах.

Ключові слова: англомовна мовленнєва компетентність, контртекст, зустрічний текст, старша школа, розвиток навичок говоріння, освітня модель.

Англомовна мовленнєва компетентність старшокласників розглядається як цілісна здатність поєднувати знання й уміння для свідомого та гнучкого використання англійської мови у різних ситуаціях спілкування. Вона

проявляється у вмінні добирати мовні засоби відповідно до мети, умов та норм взаємодії, а також до обраної стратегії комунікації. Її основу становить поєднання мотивації, мовних знань, прагматичних умінь, практичних дій і здатності до рефлексії над власним мовленням. Такий підхід узгоджується з визначенням О. Літвінової, яка трактує мовленнєву компетентність як здатність та готовність особистості здійснювати мовленнєву діяльність через сприйняття, інтерпретацію та створення текстів [1, с. 344].

До функціонального призначення мовленнєвої компетентності М. Орап відносить: уміння розпізнавати тему повідомлення й виокремлювати його структурні частини; аналізувати головну ідею та вибудовувати логічні зв'язки між елементами змісту; узагальнювати інформацію для досягнення цілісності сприйняття; критично оцінювати її доречність; поєднувати смислові компоненти у зв'язне висловлювання; планувати та впорядковувати послідовність викладу; втілювати сформований текст у комунікативному процесі; а також відстежувати відповідність висловлювання початковому комунікативному задуму [2].

Проблематика розвитку англійськомовної мовленнєвої компетентності старшокласників набуває особливого значення в умовах сучасних освітніх і соціокультурних викликів. Випускники школи мають бути здатними не лише відтворювати мовні структури, а й адаптувати мовленнєві стратегії до змінних комунікативних контекстів, критично осмислювати інформацію та продукувати власні смислово насичені висловлювання. Наявні підходи, що базуються на стандартизованих завданнях і репродуктивних видах діяльності, демонструють обмежену ефективність у формуванні такої готовності, оскільки залишають поза увагою когнітивну активність, творче переосмислення й емоційно-мотиваційний аспект комунікації.

Зазначене зумовлює труднощі у створенні учнями цілісних і логічно організованих висловлювань, знижує рівень спонтанності та породжує відчуття невпевненості у процесі спілкування. Звернення до техніки контртекстів відкриває нові можливості для подолання зазначених суперечностей: вона

стимулює інтелектуальне й емоційне включення, сприяє виробленню альтернативних точок зору, формує навички гнучкої мовленнєвої поведінки й активізує мотивацію до іншомовної взаємодії. Так, дослідження використання контртекстів у навчанні англійської мови старшокласників постає як важливий крок до оновлення змісту й технологій шкільної іншомовної освіти.

У сучасній психолінгвістиці контртекст виступає особливою формою вербалізованої реакції адресата на мовленнєве повідомлення, що поєднує механізми когнітивної інтерпретації та індивідуального смислобудування. Його поява свідчить про те, що сприйняття тексту ніколи не є пасивним: реципієнт завжди здійснює реконструкцію змісту, співвідносячи почуту інформацію зі своїм досвідом, когнітивними установками та прагматичними цілями [3, с. 173]. У дидактичному аспекті контртекст стає інструментом активізації внутрішніх мовленнєво-мисленнєвих процесів, що стимулює аналітико-когнітивну діяльність, розвиває інтерпретативні стратегії та створює умови для формування іншомовної мовленнєвої компетентності. Його педагогічна цінність полягає в тому, що він формує простір для інтерактивного, критичного й креативного осмислення, де учень вибудовує власну комунікативну позицію.

Послідовність розвитку англомовної мовленнєвої компетентності учнів 11 класів у межах контртекстуальної моделі вибудувана як рух від смислової мотивації до формальної довершеності висловлювання. В її основі – низка принципів, що забезпечують цілісність процесу: змістова провокація через зіставлення тексту й контртексту, поступове заглиблення у смислові й прагматичні пласти, творча трансформація змісту шляхом створення альтернативних висловлювань, взаємне збагачення у колективних формах роботи, усвідомлений аналіз власних і чужих висловлювань та функціональна гнучкість, що дозволяє опановувати різні мовні засоби. Така логіка поєднує критичне мислення з практикою комунікації, сприяючи гармонійному розвитку монологічного й діалогічного мовлення.

Запропонована модель розвитку мовленнєвої компетентності вибудувана за логікою переходу від смислу до форми (див. Рис. 1). Початковий імпульс

задає смислове зіткнення, далі семантичне розшарування поглиблює розуміння, а смислова реверсія відкриває простір для створення власного продукту. Інтерактивне смислотворення забезпечує його перевірку у взаємодії з партнерами, а рефлексивне переосмислення формує усвідомлення здобутого досвіду й виявлених мовних прогалин. На завершальному етапі – мовленнєва пластичність – відбувається «поліровка» форми, коли робота над лексичною та граматичною варіативністю ґрунтується на змістово насиченому матеріалі. Така послідовність унеможливлює механічне відтворення структур і формує органічний зв’язок змісту з формою, що робить висловлювання більш цілісними, виразними й комунікативно релевантними.

Рис. 1. Навчальна модель розвитку англомовної мовленнєвої компетентності учнів 11 класів засобами контртекстів

Початковий блок – смислове зіткнення – формує стартовий комунікативний імпульс, що активує емоційно-когнітивну реакцію на текст і спонукає до вербалізації внутрішніх смислів. Методично реалізується через

роботу з мінітекстами (заголовками, постами, мемами, цитатами), які викликають когнітивний дисонанс і потребу у швидкому висловлюванні. Контртексти подаються у вигляді коротких усних реакцій. Вправи: *Headline Shock* (миттєва емоційна реакція на заголовок), *Meme Reaction* (інтерпретація смислу мемів), *Two Sides of the Coin* (аргументація протилежних позицій), *Quote Twist* (зміна інтерпретації цитати), *Generations' Posts* (порівняння реакцій різних поколінь). Методичний акцент: розвиток навичок швидкої усної реакції, формування первинної критичної оцінки, уміння виявляти смислову напругу тексту.

Другий блок – семантичне розшарування – орієнтує учнів на поетапний аналіз тексту і вироблення власної смислової позиції. Тексти подаються у структурованих уривках, що дозволяє поступово фіксувати асоціації, питання та коментарі у таблицях чи цифрових платформах. Використовуються семантичні карти для візуалізації змісту та вправи: *Question the Text* (формулювання уточнювальних і проблемних запитань), *Silent Dialogue* (обмін думками у письмовій формі), *Echo and Contrast* (зіставлення ідей з пошуком відмінностей і перегуків). Відбувається тренування глибокого читання, розвиток аналітичного мислення, уміння будувати логічні зв'язки між фрагментами й аргументувати власне розуміння тексту.

Третій блок – смислова реверсія – спрямований на трансформацію текстового матеріалу через інтеграцію особистого досвіду, емоційного залучення та переоцінку смислів. Учні змінюють перспективу, жанр, ціннісні акценти чи часовий вимір повідомлення. Вправи: *Frame Shift* (зміна точки зору), *Monologue Transformation* (переконструювання монологу в інший формат), *Shift the Genre* (переписування в іншому жанрі), *Value Inversion* (заміна ключових ціннісних акцентів), *Time Shift Projection* (переміщення у минуле чи майбутнє), *Perspective Ladder* (градація позицій від локальної до глобальної), *Irony Flip* (іронічне переосмислення), *Emotion Switch* (зміна емоційної тональності). Завдання націлені на розвиток творчого мовлення, уміння працювати з альтернативними сценаріями, формування здатності

аргументувати нестандартні позиції.

Четвертий блок – інтерактивне смислотворення – розкриває перехід від індивідуального продукування текстів до колективної комунікації. Контртекст функціонує як стимул до аргументації, взаємної перевірки та модифікації смислів у груповій дискусії. Вправи: *Career Switch Debate* (дискусія про радикальну зміну професій), *Misleading Job Ad* (критичний аналіз «оманливої» вакансії), *Profession in Reverse* (створення іронічної версії професії), *Emotion-Color Coding* (відображення емоцій через кольорові асоціації), *University Choice Debate* (обговорення освітніх траєкторій), *Unexpected Career Choice* (аргументація нетипових професійних шляхів). У даному блоці формуються навички колективного смислопородження, розвивається критична аргументація, відпрацьовується діалогічна взаємодія.

П’ятий блок – рефлексивне переосмислення – зосереджений на аналізі власних мовленнєвих продуктів, виявленні недоліків і покращенні текстів. Учні здійснюють само- та взаємооцінювання, відзначають помилки, коригують аргументацію та стилістичні рішення. Вправи: *Self-Listening and Error Mapping* (самоаналіз запису з фіксацією помилок), *Dialogue Reflection Protocol* (структурована оцінка діалогу), *Peer-Review Commentary* (обмін критичними коментарями), *Improvement Challenge* (внесення покращень у власний чи чужий текст). Вправи мають на меті розвиток саморефлексії, підвищення якості мовленнєвих продуктів, усвідомлення власних комунікативних стратегій.

Шостий блок – мовленнєва пластичність – підсумовує попередні етапи, розвиваючи гнучкість і точність у побудові монологічного та діалогічного мовлення. Учні вчаться оперативно адаптувати висловлювання під зміну контексту. Вправи: *Interrupted Scenario* (зупинка сценарію з потребою непередбачуваного продовження), *University and Career Carousel* (швидка зміна ролей і позицій у дискусії). Відбувається формування гнучких мовленнєвих стратегій, швидкої адаптації до нових комунікативних умов, уміння аргументовано реагувати в ситуаціях невизначеності.

Представлена модель покликана розвивати англомовне монологічне та

діалогічне мовлення учнів старшої школи через застосування контртекстів як механізму смислотворення. Її практична цінність полягає в активізації здатності учнів створювати індивідуальні смисли, пристосовувати висловлювання до конкретної ситуації, змінювати перспективу, відстоювати власну позицію та здійснювати рефлексію результатів комунікації. Завдяки етапній структурі модель вибудовує поступове занурення учнів у мовленнєву діяльність – від швидкої реакції на текст до усвідомленого й пластичного використання мовних засобів у складних комунікативних ситуаціях.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Літвінова О. В. Мовленнєва діяльність – психолінгвістична проблема. *Науковий часопис НПУ імені М. П. Драгоманова. Серія 19: Корекційна педагогіка та спеціальна психологія.* 2013. Вип. 23. С. 343 – 346.

2. Орап М. О. Мовленнєва компетентність і мовленнєва діяльність сучасної молоді. *Освіта регіону. Політологія. Психологія. Комунікації*. URL: http://social-science.com.ua/article/183 (дата звернення: 28.09.2025).

3. Олександренко К. В., Мисечко О. В. Психолінгвістичні аспекти сприйняття і розуміння іншомовного тексту. *Психологічний журнал*. № 4, 2020. С. 173 – 178.

МУЗИЧНО–ПЕДАГОГІЧНА ПРАКТИКА ЯК ВАЖЛИВА ФОРМА ПІДГОТОВКИ ДІЯЛЬНОСТІ МАЙБУТНЬОГО ПЕДАГОГА–МУЗИКАНТА

Варганич Галина Олексіївна
Старший викладач
кафедри вокально-хорової підготовки вчителя
Комунальний заклад
«Харківська гуманітарно-педагогічна академія»
Харківської обласної ради
м. Харків, Україна
Лісняк Аліна Олександрівна
Здобувачка вищої освіти
Комунальний заклад
«Харківська гуманітарно-педагогічна академія»
Харківської обласної ради
м. Харків, Україна

Анотація. В статті проаналізовано роль музично-педагогічної практики, розкривається поетапна організація активної педагогічної практики, яка сприяє підготовці діяльності майбутнього педагога-музиканта. Детально описано процес підготовки до музично-педагогічної практики в ЗДО.

Ключові слова: музично-педагогічна практика, дитина. музичні твори, професійна підготовка вчителя, музичні заняття.

Розвиток Української держави залежить від рівня освіченості, обдарованості молодого покоління. Підготовка фахівців, які здатні адаптуватися до життя в суспільстві з соціально-економічними умовами, що змінюються в XXI столітті, стала найбільш важливою проблемою навчання здобувачів вищої освіти в сучасному ВНЗ. Зміни, які відбуваються в сучасному суспільстві, висувають нові вимоги до організації і якості освіти. Сучасник випускник ВНЗ має не лише володіти спеціальними знаннями, уміннями та навичками, але й відчувати потребу в досягненнях і успіху.

Важливе значення у формуванні якостей молоді, її естетичне становлення до оточуючої дійсності має музичне виховання. Реалізація сучасних завдань музичного виховання підростаючого покоління залежить від рівня загально-культурного й художнього розвитку вчителів музичного мистецтва в ЗЗСО, музичних керівників ЗДО.

Музичне виховання, є органічним складником освітнього процесу закладів дошкільної освіти. Успішність всебічного розвитку дошкільників значною мірою залежить від особистісного та професійного рівня музичного керівника. Сучасні вимоги до музичного виховання передбачають ґрунтовну професійно-педагогічну підготовку таких фахівців.

Аналіз наукових досліджень та публікацій. Особливості фахової підготовки майбутніх учителів і розвитку їхніх професійних якостей розкрито в дослідженнях викладачів Харківської гуманитарно-педагогічної академії: Л. О. Петриченко, І. В. Полякової, А. А. Харківської.

Сучасні наукові підходи до висвітлення окремих аспектів професійної підготовки майбутніх учителів музичного мистецтва віднайшли відображення у працях науковців: О. Я. Ростовського, Г. М. Падалки, О. П. Рудницької та інших.

У сучасній мистецькій педагогіці спостерігається стійка тенденція щодо переосмислення професійної підготовки майбутніх фахівців музичного мистецтва. Увага науковців і педагогів-практиків спрямовується на використанні потенціалу мистецької діяльності у виховному процесі ЗДО (Л. Масол, Й. Кресанека, С. Павлишин).

Важливу роль у цьому процесі відіграє навчальна дисципліна «Методика проведення музично-виховних заходів», яка є складником комплексного професійного формування творчої особистості й художнього становлення майбутнього фахівця музичного мистецтва. Завдання дисципліни спрямовані на засвоєння здобувачами вищої освіти теоретичних, методичних знань, практичних умінь і навичок, набуття досвіду професійно-педагогічної діяльності.

Форма вивчення видів мистецької діяльності на заняттях цієї дисципліни та під час проходження педагогічної практики є найкращим підґрунтям для розвитку творчого потенціалу майбутніх фахівців.

Здобувачі вищої освіти мають бути добре обізнаними з методикою музично-виховної роботи з дітьми, стежити за її розвитком, змінами в ній, оскільки вона збагачується новими методами і прийомами відповідно до вимог часу. Окрім здатності ефективно організовувати освітній процес, вони мають бути методично компетентними, тобто володіти знаннями щодо загальнодидактичних методів, принципів і прийомів та специфічних видів дитячої діяльності, зокрема, ігрової, музичної, театралізованої, образотворчої, самостійно-художньої тощо.

Враховуючи вимоги оновленої освітньої системи, актуальною є підготовка майбутніх фахівців, здатних до інтегрованого навчання дітей у закладах дошкільної освіти.

Музично-педагогічна практика в ЗДО має кілька форм: пасивна практика та активна практика. Але в якій би формі не проходила педагогічна практика, вона є базою активного застосування набутих знань, вироблення необхідних навичок і вмінь. Організація та проходження музично-педагогічної практики відкриває великі можливості для формування особистості вчителя.

Мета музично-педагогічної практики:

- ***Метою*** є оволодіння студентами професійними вміннями та навичками планування й організації педагогічного процесу шляхом безпосередньої участі в діяльності загальноосвітнього закладу, а також підготовка студентів до виконання функцій організатора музично-виховних заходів
- Підготувати студентів за фахом.
- Ознайомити з педагогічною діяльністю колективу.

Завдання практики:

Виховувати постійний інтерес і любов до майбутньої професії, потребу в педагогічному самовихованні, вироблення творчого підходу до музично-

педагогічної діяльності.

Професійні вміння:

- використовувати на практиці дані в процесі навчання знання у теорії музичної дисципліни;
- планувати перспективу та поточну роботу з дітьми;
- використовувати різні методи та прийоми музичного виховання та розвитку дитини дошкільного віку;
- вивчати загальний та спеціальний (музичний) розвиток у процесі музично-педагогічної діяльності.;
- вирішувати завдання музичного розвитку дошкільників разом з вихователем, згідно з «Програмою навчання та виховання дітей дошкільного віку»;
- підтримувати емоційні дії, створюючи атмосферу активності дітей у всіх видах і формах музичної діяльності.

Розглянемо конкретно поняття «музичні заняття»

Музичні заняття – це форма дошкільного навчання за якої педагог, працюючи з групою дітей у встановлений режимом час, організовує і спрямовує пізнавальну діяльність з урахуванням особливостей дитини.

- основні принципи якими керується музичний керівник
- набуття музичної грамотності дітей;
- музична освіта має ґрунтуватися на співі, він впливає на фізичний, соціальний, емоційний та інтелектуальний розвиток дитини;
- музично-рухова творчість
- виготовлення музичних інструментів та гра на них;
- використання нетрадиційних інструментів в оркестрі;
- навчання музики має ґрунтуватися на рідній мові, народній музиці країни, в якій живе дитина;
- музичне виховання має стимулювати розвиток творчої фантазії, уміння імпровізувати і творити у процесі музикування;

- а також, музично-дидактичні ігри, як засіб сприйняття музики, розвитку рухової, зорової, слухової активності у дітей через гру.

Методи навчання:

- пояснювально-ілюстративний;
- тренувальний;
- пошуковий;
- творчий метод – етап самостійної роботи дитини.

У своїй роботі музичний керівник приділяє велику увагу театральному мистецтву, розвиваючи у дітей художній смак, любов до прекрасного, мовлення, пам’ять, формування естетичного смаку, створення позитивного настрою та розвитку комунікативних якостей особистості.

Особливо цінними для розвитку дитини є розваги, які закріплюють і поглиблюють музичні враження отриманні під час музичних занять, духовно збагачують дітей, розвивають основи музичної культури та патріотизм.

Зараз ми живимо в складний час, в період воєнного стану, тому ми працюємо в дистанційному режимі.

Для організації та проведення практики у **дистанційному режимі** використовуються синхронний та асинхронний формат. У роботі із здобувачами освіти можуть бути використані такі онлайн-платформи (ZOOM, Google Meet), сервіси Google Classroom, месенджери (Viber, Telegram), електронна пошта та ін. Під час проходження практики здобувачі освіти розробляють конспекти занять та ігор, презентації, готують відео-заняття, здійснюють аналіз конспектів/відео занять, працюють із сайтом закладу дошкільної освіти. Взаємодія практикантів з учасниками освітнього процесу баз практик відбувається шляхом застосування цифрових ресурсів (онлайн-сервісів, електронної пошти, месенджерів та платформ).

В період проходження педагогічної практики в КЗ «Біляївський ЗДО» Харківської області я працювала з дітьми молодшого, середнього та старшого дошкільного віку. У структурі заняття поєднувала всі види музичної діяльності – музично-ритмічні рухи, слухання музики, спів. Також перед початком занять

використовувала фізкультхвилинки, розминки, дихальні вправи та перед співом обов'язково розспівування на голосні звуки. Розробляла всі заняття враховуючи вікові та індивідуальні особливості кожного з дітей.

У своїй роботі постійно використовувала цифрові технології. Наприклад, для слухання музики вмикала відеоряд для того, щоб налаштувати дітей на характер твору та показати музичні образи, на екрані ноутбука неодноразово використовувала наочність у якості ігор або вікторин, або транслювала інформаційні мультфільми з різними цікавими дітям героями. Також розробляла цікаві музичні та ритмічні ігри за допомогою відеоредакторів у телефоні, таких як «Вгадав музичний інструмент по звучанню», «Музичні асоціації», «Гра у ритми», «Сонечко і дощик».

Так як садочок працював у змішаному режимі (дистанціонно та очно), працювала та зустрічалась з дітьми в онлайн режимі за допомогою додатків Zoom та Google-meet і також опубліковувала різноманітні завдання до Classroom.

У ході слухання музики перед початком слухання твору обов'язково ставила дітям запитання, на які вони повинні дати відповідь після прослуховування для того, щоб налаштувати увагу дітей на сам твір (запитання про динаміку, темп, характер та настрій твору). Після першого слухання діти дають відповіді на запитання і для того, щоб переконатися в правильності відповідей слухають твір другий раз для закріплення.

У ході музично-ритмічних рухів або розучування таночку обов'язково проводила розминку для розігріву зв'язок та м'язів. Вчили рухи поступово, не поспішаючи, закріплюючи кожен попередній шматочок танку. У подальшому працювали над відточуванням синхронності та точності рухів.

Перед розучуванням пісні демонструвала твір виконанням на фортепіано і використовувала для розучування метод по фразах (як віршик), саме так діти запам'ятовували найкраще. Перед співом грала декілька нескладних розспівок на голосні звуки та склади -на, -ма, -до, ду. Після вивчення тексту виконували роботу над мелодичністю, виразністю, дикцією та рухами.

Висновки: Належна організація практики відкриває великі можливості для формування особистості вчителя. Головне завдання роботи полягає у формуванні педагогічного мислення та мовлення, яке відбувається за умов набуття знань та вмінь у галузі педагогіки, досвіду музично-творчої діяльності та оціночних суджень. Музично-педагогічна практика є важливою формою підготовки до викладацької діяльності.

Під час своєї педагогічної практики я навчилась розуміти та відчувати дітей, їхні настрої та вподобання – що дуже важливо для контакту з дітьми. Я помітила, як моя професія допомагає дітям розкриватися, та розвиватися, діти почали мислити образами (при слуханні музики уявляли принцесс або злого вовка). У деяких дітей дуже помітний розвиток мовних навичок. Для дітей з ООП (у садочку були присутні такі дітки) музика дуже корисна у всіх проявах-вона заспокоює, вона зацікавлює та розвиває. Також змогла розгледіти серед усіх груп справжні підростаючі таланти, (деякі дітки у своєму віці прекрасно і чисто інтонували).

Ці маленькі таланти потрібно розвивати та підштохвувати, для цього я і обрала професію музичного керівника.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Ніколаєнко С. Забезпечення якості вищої освіти – важлива умова інноваційного розвитку держави і суспільства // Освіта України. –2007. –№16-17. – С.1.

2. Рудницька О. П. Педагогіка: загальна та мистецька / О. П. Рудницька. – Тернопіль: Навчальна книга – Богдан, 2005. –360с.

3. Стеценко І. STREAM-освіта: образи в знаннях, знання в образах. // Музичний керівник. 2019. №6. С. 18-24.

УДК 378:881.111.

ВИКОРИСТАННЯ СЕРВІСУ CANVA У ПРОЦЕСІ ВИКЛАДАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ МОВИ ТА ЛІТЕРАТУРИ

Гейдел Алла Михайлівна,
викладач,
Шумило Наталія Олександрівна,
студент,
Бугар Сергій Олександрович,
студент,
Гафілін Артур Олексійович,
студент
Комунальний заклад «Харківська гуманітарно-педагогічна академія» Харківської обласної ради
м. Харків, Україна

Анотація. У статті розглянуто можливості використання онлайн-платформи Canva як інноваційного інструменту в освітньому процесі з української мови та літератури. Показано, що застосування Canva сприяє формуванню в учнів візуальної, інформаційно-цифрової та комунікативної компетентностей, активізує творчу діяльність і підвищує мотивацію до навчання. Наведено приклади використання сервісу для створення інфографік, буктрейлерів, візуальних цитат, інтерактивних постерів і презентацій. Зроблено висновок, що Canva є доступним та ефективним засобом модернізації уроків української мови та літератури, який поєднує креативність, технологічність і педагогічну доцільність.

Ключові слова: Canva, цифрові інструменти, українська мова і література, візуалізація, інфографіка, креативне навчання, цифрова компетентність.

Сучасний освітній процес передбачає активне впровадження цифрових технологій, що сприяють підвищенню якості навчання та формуванню інформаційно-цифрової компетентності здобувачів освіти. Одним із

ефективних інструментів візуалізації навчального матеріалу є онлайн-платформа **Canva**, яка надає широкі можливості для створення презентацій, інфографіки, анімованих плакатів, відео-роликів та інтерактивних навчальних матеріалів.

Застосування Canva на заняттях із української мови та літератури сприяє реалізації діяльнісного та компетентнісного підходів у навчанні. Використання зазначеного сервісу дозволяє:

- здійснювати візуалізацію мовних і літературознавчих понять (створення інфографіки з орфографії, пунктуації, морфології, синтаксису тощо);
- репрезентувати біографії письменників у форматі цифрових лепбуків або лонгрідів;
- створювати буктрейлери та рекламні афіші до художніх творів, що підвищує мотивацію до читання;
- моделювати характеристики літературних персонажів у формі постерів або коміксів;
- оформлювати творчі роботи учнів (вірші, есе, мініатюри) у форматі електронних листівок або міні-збірок.

Педагогічний потенціал Canva полягає не лише у спрощенні сприйняття навчального матеріалу, а й у створенні умов для розвитку креативного мислення, медіаграмотності та комунікативної компетентності. Залучення учнів до конструювання власних візуальних матеріалів сприяє підвищенню їхньої навчальної автономії та формуванню внутрішньої мотивації до оволодіння державною мовою.

Таким чином, використання сервісу Canva на уроках української мови та літератури є доцільним та ефективним інструментом модернізації освітнього середовища, який забезпечує поєднання традиційних педагогічних методів із сучасними мультимедійними технологіями.

Методичні рекомендації щодо впровадження Canva в освітній процес

Ефективне використання сервісу Canva потребує попереднього планування з боку педагога. Доцільним є поетапне впровадження цифрового

інструменту з урахуванням вікових та когнітивних особливостей здобувачів освіти. На початковому етапі вчитель може застосовувати Canva як засіб демонстрації власних візуальних матеріалів (презентацій, інтерактивних шпаргалок, мовних плакатів). Згодом варто залучати учнів до спільної роботи у форматі групових проєктів, а далі – до індивідуального створення мультимедійних робіт, що сприяє розвитку самостійності та відповідальності.

Можливі форми організації роботи з Canva:

- **Фронтальна робота:** демонстрація тематичних лекційних слайдів або опорних схем;
- **Групові мініпроєкти:** створення інфографіки до мовної теми або мультимедійної візитки письменника;
- **Індивідуальні творчі завдання:** оформлення власної поезії або есе у форматі візуального постера.
- Роль Canva у формуванні ключових компетентностей

Відповідно до Державного стандарту базової середньої освіти, одним із провідних завдань сучасного уроку є **розвиток ключових компетентностей**. Використання Canva сприяє формуванню таких із них:

- **комунікативної** – через підготовку медіатекстів з урахуванням адресата та мети спілкування;
- **інформаційно-цифрової** – шляхом роботи з онлайн-редактором, опрацювання графічних та текстових даних;
- **культурної та громадянської** – через осмислення художніх і соціальних тем у процесі візуалізації;
- **підприємливості та ініціативності** – через презентацію власних ідей у публічному форматі.

Отже, застосування платформи Canva у процесі викладання української мови та літератури не лише підвищує якість засвоєння навчального матеріалу, а й забезпечує реалізацію компетентнісного підходу. Формування в учнів навичок роботи з візуальною інформацією, уміння лаконічно структурувати зміст, дотримуватися мовних норм у цифрових продуктах сприяє їхній

готовності до участі в сучасному інформаційному суспільстві. Перспективними напрямами подальших досліджень є розробка типології інтерактивних завдань з використанням Canva та створення банку шаблонів для уроків української мови й літератури.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ:

1. П’ятакова Г.П., Заячківська Н.М. Сучасні педагогічні технології та методика їх застосування у вищій школі: навч.-метод. посіб. для студентів та магістрантів вищої школи. Львів: Вид. центр ЛНУ, 2003. 55 с.

2. Соболєва С. Формування соціальної компетентності майбутніх фахівців з економіки у процесі викладання соціально-гуманітарних дисциплін. Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології. 2018. № 2 (76). URL: https://pedscience.sspu.sumy.ua/wp-content/uploads/2018/05/21-1.pdf

3. Шестакова С. Використання інтерактивних методів навчання для формування Soft skills у студентів юридичного профілю. Педагогічні науки: теорія, історія, інноваційні технології. 2020. № 2. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/pednauk_2020 _2_24

УДК 377

НАВЧАННЯ В СПЕЦІАЛЬНИХ МЕДИЧНИХ ГРУПАХ: МОТИВАЦІЙНІ ЧИННИКИ ОВОЛОДІННЯ ФІЗИЧНОЮ КУЛЬТУРОЮ

Дуда Валентин Євгенійович
викладач вищої категорії
Перший Київський медичний коледж,
м. Київ, Україна
Дуда Олександр Валентинович
асистент кафедри описової та клінічної анатомії
Національний медичний університет
імені О. О. Богомольця
м. Київ, Україна

Анотація: Автори аналізують результати опитування студентів спеціальних медичних груп Першого Київського медичного коледжу стосовно їх мотивації до оволодіння фізичною культурою для покращення фізичних здібностей організму та показників здоров’я. Результати опитування не показали усвідомлення студентами прямої залежності, а виявили особливості, над подоланням яких потрібна синергічна робота медиків, викладачів та студентів.

Ключові слова: медична спецгрупа коледжу, фізична культура, мотиваційні чинники, здоровий спосіб життя.

Заняття фізичною культурою у коледжі надають численні переваги, що включають покращення фізичного здоров'я, психічного та емоційного благополуччя, академічний успіх та цінні життєві навички і сприяють цілісному розвитку студентів, готуючи їх до майбутнього успіху в усіх сферах життя [1, с. 3]. Особливо це актуально для здобувачів освіти медичних коледжів, які у своїй професійній роботі повинні не тільки зберігати своє здоров'я шляхом заняттями фізичною культурою, але й пропагувати такий же спосіб пацієнтам у своїй професійній діяльності.

За спостереженням авторів, на даному етапі розвитку українського суспільства спостерігається збільшення студентів, які мають значні відхилення від норми здоров'я і, як наслідок, протипоказання до занять фізичною культурою за стандартною програмою. Такі студенти зараховуються у спеціальну медичну групу для занять фізичною культурою. Їм пропонується виконувати вправи початкової та кінцевої частини заняття а також індивідуальні вправи, підібрані викладачем відповідно до встановленого лікарем діагнозу. Такий підхід забезпечує розвиток показників функціональних і морфологічних можливостей організму, фізичних якостей, рухових здібностей, працездатності студентської молоді.

Викладачі фізичної культури У Першому Київському медичному коледжі прагнуть не тільки до розвитку фізичних якостей здобувачів освіти, але й до прийняття в життєвих правилах здорового способу життя, що безсумнівно включає самостійні заняття фізичними вправами. Мотивація до таких занять формується під час практичних і самостійних занять у коледжі. Так, наприклад, у робочі навчальні програми освітнього компонента «Фізична культура» внесено пункт про необхідність виконання ранкової гімнастики, пішохідних прогулянок та легких пробіжок з контролюванням самопочуття та пульсу (ЧСС). Виконання таких самостійних занять контролюється подачею студентом відео- або письмового звіту. Але чи стане оволодіння фізичною культурою частиною подальшого життя (після закінчення коледжу) та в професійній діяльності? Автори провели дослідження, під час якого опитали по 20 студентів спеціальних медичних груп різних курсів навчання коледжу стосовно впливу занять фізичною культурою на розвиток фізичного стану і емоційного стану організму та покращення здоров’я. Опитування проводилося анонімно; було запропоновано 5 запитань і виявлено наступне (табл.1):

- переважна більшість студентів (68,5% – питання 1, 92,5% – питання 3) відмічають прямий зв’язок покращення свого фізичного стану з заняттями фізичною культурою;

Таблиця 1

Мотиваційні чинники студентів для оволодіння фізичною культурою

Питання	Відсоток відповідей «так» (%)			
	1 курс	2 курс	3 курс	4 курс
Чи покращує ваш фізичний стан заняття фізичною культурою?	63	78	79	54
Чи відчуваєте Ви прогрес у своєму фізичному стані?	39	40	45	46
Чи відчуваєте Ви емоційне задоволення під час занять фізичною культурою?	21	31	44	58
Чи пов'язуєте Ви покращення свого здоров'я з постійними заняттями фізичною культурою?	88	94	95	93
Чи будете Ви рекомендувати своїм пацієнтам самостійні/під контролем спеціаліста заняття фізичною культурою?	34	44	48	51

- половина студентів не зв’язують прогрес у своєму фізичному стані і показниках здоров’я завдяки постійним заняттям фізичною культурою;
- емоційне задоволення від занять фізичною культурою відчувають студенти переважно старших курсів;
- лише половина студентів усвідомлюють необхідність поширення інформації про доцільність самостійних занять фізичною культурою людям, які мають відхилення у показниках здоров’я.

Виявляється, що заняття фізичною культурою розглядаються студентами як необхідність, внесена до вимог підготовки молодшого спеціаліста. Заняття фізичною культурою покращують фізичний стан, але ще не стали життєвою потребою; тобто, у студентів ще не сформована мотивація до занять фізичною культурою на протязі життя, на пропаганду занять як частини здорового способу життя та збереження власного здоров’я. Автори вбачають необхідність у більш потужному наголошенні на взаємозв’язок фізичного зміцнення організму людини із покращенням та стабілізації показників здоров’я. Так, в навчальний процес з фізичної культури необхідно впроваджувати не тільки оцінку ранкової зарядки, яку виконує студент, але й теоретичне осмислення вправ, що виконуються. Студенти повинні давати відповіді на питання: «Чому я

виконую саме цю вправу?», «Як ця вправа впливає на роботу моїх органів і систем?» «Скільки разів необхідно виконувати цю вправу?», «Які показники фізичного стану організму я повинен контролювати після виконання вправ?» та інші. Тобто, мова йде про осмислення процесу навчання, переходу від необхідності до усвідомлення бажання займатися фізичними вправами на протязі всього життя. Важливо також підсилювати роль лікаря в процесі виробки життєвих установок молодої людини. Лікарям необхідно роз'ясняти студентам важливість занять фізичними вправами, їх вплив на конкретне захворювання студента, ближні та віддалені результати такого впливу. Лікарі студентської поліклініки, відповідальні за певний заклад освіти, повинні спілкуватися із студентським товариством у вигляді лекцій, презентацій, знайомств з людьми, які подолали хвороби завдяки заняттям фізичною культурою, спортом та своїй незламній волі.

Не можна також нівелювати роль самого студента в оволодінні фізичною культурою як чинником здорового способу життя. Тільки через довірче спілкування студента з викладачем і лікарем, самоосмислення процесів навчання та лікування, усвідомлення їх взаємозв'язку можливе створення мотиваційних чинників, націлених на впровадження в свій світогляд законів здорового способу життя, невід'ємною складовою якого є постійне заняття фізичною культурою. Молоді люди, які навчаються у спеціальних медичних групах з фізичного виховання і вже мають відхилення від стандартних показників здоров'я, повинні бути мотивовані на допомозі своєму організму у подоланні існуючих та униканні нових захворювань. Для впровадження такого підходу необхідно об'єднання зусиль викладача, лікаря та молодої людини.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Amethyst Rayne.How to Play Sports in College: Benefits and Challenges [Електронний ресурс]. - Режим доступу: URL: https://www.listening.com/blog/how-to-play-sports-in-college (30.06.2024)

УДК 81’42:81’347:81’246.2:378.147

КОГНІТИВНО ОРІЄНТОВАНЕ НАВЧАННЯ АНГЛІЙСЬКОЇ ТЕРМІНОЛОГІЇ У НЕФІЛОЛОГІЧНІЙ ОСВІТІ

Канюк Олеся Степанівна,
старший викладач кафедри іноземних мов,
Ужгородського національного університету
Дідо Наталія Данилівна,
старший викладач кафедри іноземних мов,
Ужгородського національного університету

Анотація: У статті розглянуто когнітивну лінгвістику як сучасну ефективну методологічну основу для навчання англійської термінології студентів нефілологічних спеціальностей. Володіння англійською мовою є невід’ємною складовою професійної підготовки сучасного фахівця, який працює у глобалізованому освітньо-науковому та професійному середовищі.

Ключові слова: Ключові слова: когнітивна лінгвістика, семантика, лексика, методи навчання англійської мови, англійська термінологія, нефілологічні спеціальності.

Закон України «Про застосування англійської мови в Україні» (2024) підсилює необхідність якісного опанування англійської мови, особливо у нефілологічних галузях.

Когнітивна лінгвістика трактується як міждисциплінарна наука, що поєднує мовознавство, психологію, філософію та когнітивні науки. Її мета - дослідження того, як мова відображає мислення людини, структурує знання і впливає на процеси пізнання.

У контексті навчання англійської термінології когнітивний підхід орієнтується не лише на механічне запам’ятовування термінів, а на осмислене засвоєння через асоціації, аналогії, контексти та концептуальні моделі.

Наукова база дослідження

Автори спираються на праці Л. Виготського, Р. Ланґаккера, Дж. Лакоффа, Р. Джекендоффа, Ч. Філлмора, Б. Уорфа, які визначили ключові принципи когнітивної лінгвістики:

Антропоцентризм – орієнтація на людину як центральну фігуру пізнання.

Експансіонізм – інтеграція мовознавства з іншими науками.

Експланаторність – пояснення мовних явищ через когнітивні процеси.

Функціоналізм – аналіз функцій мови у комунікації.

Когнітивна лінгвістика у викладанні англійської мови

Автори наголошують, що студенти нефілологічних спеціальностей потребують іншої методики вивчення англійської мови, ніж філологи. Для них мова є **засобом професійного спілкування**, а не предметом теоретичного вивчення.

Тому когнітивний підхід передбачає:

Роботу з автентичними текстами,створення глосаріїв термінів, застосування рольових ігор і ситуативного моделювання, семантизацію лексики через контекст і структуру, активну візуалізацію понять (схеми, таблиці, mind maps).

Практичні аспекти

Для засвоєння фахової термінології студенти працюють із текстами, які відповідають спеціальності (соціологія, психологія, філософія, ІТ тощо).

Робота з текстом передбачає:ознайомлення з новими термінами;переклад і контекстуальне використання; виконання лексичних і граматичних вправ; обговорення тематики тексту англійською.

Викладач може пропонувати вправи на: заповнення пропусків, відповіді на запитання, переклад речень, написання коротких есе, рольові діалоги (наприклад, “психолог – клієнт”).

Такі види роботи формують навички активного використання термінів, сприяють розвитку комунікативної компетенції.

Когнітивні техніки запам’ятовування

Когнітивна методика передбачає групування нових лексем за **семантичними або структурними ознаками**, створення асоціативних рядів, використання метафор, синонімів, абревіатур, антонімів, схожих звуків.

Наприклад:

to search – to look for;

circuit board – motherboard.

Це дозволяє студентам швидше віднаходити потрібні слова в пам’яті й ефективно використовувати їх у спілкуванні.

Теоретичні підходи

Когнітивна лінгвістика пов’язана з теорією генеративної граматики (Н. Хомський), теорією категоризації (Б. Уорф), концептом як базовою одиницею мислення.

Мова не просто передає думки – вона формує структуру нашого сприйняття світу.

Через це навчання термінології має включати номінацію – процес пов’язування мовної одиниці з реальним об’єктом.

Емпіричні спостереження

У статті наведено приклад китайського експерименту з вивчення когнітивної концепції *concept mediation*. Він показав, що рівень володіння іноземною мовою прямо залежить від використання когнітивних стратегій – розпізнавання, пошуку концепту, асоціації та артикуляції.

Це підтверджує доцільність застосування когнітивного підходу для формування довготривалої пам’яті термінів.

Висновки

Когнітивна лінгвістика поєднує лінгвістичні, психологічні та педагогічні аспекти навчання.

Її використання у навчанні англійської термінології: сприяє осмисленню й систематизації знань; формує професійну мовну компетентність; стимулює креативне мислення та аналітичні здібності студентів;забезпечує перехід від

запам’ятовування до розуміння; мготує студентів до реального професійного спілкування.

Таким чином, когнітивна лінгвістика є ефективною науково-методичною основою формування іншомовної компетентності студентів нефілологічних спеціальностей. Перспективи подальших досліджень полягають у створенні інтерактивних технологій і цифрових ресурсів для навчання термінології на засадах когнітивного підходу.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ:

1. Черчата Л. М., Король Л. Л. Професійно орієнтоване навчання англійської мови студентів нефілологічних спеціальностей. *Педагогічний науковий журнал.* 2024. №2. С. 71-83. DOI https://doi.org/10.36074/PrOsvita.issue2.005
2. Дерека К. О. Квятковська А. О. Особливості навчання іноземної мови у закладах фахової передвищої освіти. *Інноваційна педагогіка.* 2021.Вип.45.С.141-145.DOI: https://doi.org/10.32843/2663-6085/2021/42.28
3. Кащук М. Г. Формування іншомовної лексичної компетентності у студентів психологічних спеціальностей. *Сучасні інформаційні технології та інноваційні методики навчання в підготовці фахівців: методологія, теорія, досвід, проблеми.* 2014. Вип. 38. С. 298-304
4. Дегтярьова К. О. та ін. Особливості викладання термінології на заняттях з іноземної мови в професійній діяльності в немовному закладі вищої освіти. *Іноземні мови*. 2022. № 1. С. 16-22. DOI: https://doi.org/10.32589/1817-8510.2022.1.257865
5. Зеленська О. П. Mastering Psychology English: підручник з англійської мови для здобувачів вищої освіти освітнього рівня «магістр» факультетів психології. Київ: Вид-во Європейського університету, 2020. 330 с.
6. Томенюк О. Когнітивний підхід до аналізу мовних явищ. *Актуальні питання гуманітарних наук. Серія: Мовознавство. Літературознавство.* 2015. Вип. 11. С. 141-1467.
7. Ляшина А., Мишко С., Мишко А. Когнітивні аспекти вивчення

термінології англійської культури. Сучасні дослідження з іноземної філології. 2022. №3-4. С. 138-147

8. Борщовецька В., та ін. Когнітивні та лінгво-методичні засади навчання ІТ-студентів англійської фахової лексики. *Викладання мов у вищих навчальних закладах освіти.* 2024. Вип. 44. С. 12-27

THE USE OF ARTIFICIAL INTELLIGENCE IN TEACHING WRITTEN ENGLISH TO FUTURE INFORMATION TECHNOLOGY SPECIALISTS

Ковальова Олена Борисівна,
викладач
Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського
м. Київ, Україна
Тищенко Микола Андрійович,
викладач
Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського
м. Київ, Україна

Introduction. The integration of artificial intelligence technologies into written English instruction for future information technology specialists represents a transformative development in language pedagogy that fundamentally alters traditional approaches to skill development, feedback provision, and learning personalization. The emergence of sophisticated AI-powered writing tools, natural language processing systems, and adaptive learning platforms creates unprecedented opportunities for enhancing written communication competence while simultaneously raising complex questions about pedagogical effectiveness, learner autonomy, and the evolving role of human instructors in technology-mediated language education. The application of AI in teaching professional writing to IT students is particularly relevant given their technical orientation and comfort with digital tools, yet requires careful consideration of how automated systems can support rather than replace the nuanced human judgment essential for developing sophisticated professional communication abilities.

Aim. The current landscape of AI applications in writing instruction encompasses diverse technologies that address different aspects of the learning process, from initial text production to revision and assessment. Large language models provide sophisticated grammar checking and style suggestions that extend far beyond simple error correction, offering contextually appropriate alternatives and explanations that help learners understand underlying linguistic principles. Machine

learning algorithms analyze vast corpora of technical documentation to identify patterns in professional writing, providing data-driven insights into genre conventions and register characteristics specific to IT communication. Neural machine translation systems offer increasingly accurate cross-linguistic support, though their use in educational contexts requires careful scaffolding to prevent over-reliance that might inhibit genuine language acquisition. These AI technologies collectively create a rich technological ecosystem that can support multiple dimensions of writing development when appropriately integrated into pedagogical frameworks.

Results and Discussion. The personalization capabilities of AI systems address the persistent challenge of accommodating diverse learner profiles within unified instructional programs. Adaptive learning platforms analyze individual writing patterns to identify specific areas of difficulty, automatically adjusting exercise difficulty and feedback specificity based on demonstrated competence levels. Machine learning algorithms track learning trajectories across extended time periods, recognizing improvement patterns and predicting future challenges that might require preemptive instructional intervention. Natural language processing systems can analyze learner errors to distinguish between systematic linguistic issues requiring focused instruction and isolated mistakes that may self-correct through continued practice. This granular understanding of individual learning needs enables AI systems to provide differentiated support that would be impossible for human instructors to deliver at scale, particularly in contexts with high student-teacher ratios.

The feedback mechanisms enabled by AI technologies transform the traditional revision process from periodic instructor intervention to continuous, immediate response that maintains learning momentum during active writing production. Real-time writing assistants provide instant suggestions for improving clarity, concision, and technical accuracy, allowing learners to experiment with different expressions and immediately observe their effects. Automated scoring systems evaluate multiple dimensions of writing quality simultaneously, providing detailed diagnostic information about strengths and weaknesses across linguistic, rhetorical, and technical domains. AI-powered peer review platforms facilitate collaborative

feedback exchanges by automatically matching writers with appropriate reviewers and structuring feedback provision to ensure comprehensive coverage of important writing aspects. These immediate feedback capabilities address the temporal delays inherent in traditional instructor feedback cycles, enabling iterative improvement within single writing sessions rather than across extended submission-revision sequences.

The corpus analysis capabilities of AI systems provide learners with unprecedented access to authentic language patterns and professional writing models drawn from vast collections of technical documentation. Machine learning algorithms can identify and extract relevant examples from millions of documents, showing learners how specific linguistic structures function in authentic professional contexts. Concordancing tools powered by AI help learners explore collocational patterns and semantic relationships specific to technical domains, building intuitive understanding of appropriate word combinations and register choices. Text mining systems analyze genre-specific features across large document collections, revealing conventions and variations that might not be apparent from limited textbook examples. This data-driven approach to language learning aligns with usage-based theories of language acquisition, providing extensive exposure to authentic patterns that learners gradually internalize through repeated encounter and production.

The assessment potential of AI technologies extends beyond surface-level error detection to encompass sophisticated evaluation of communicative effectiveness and rhetorical appropriateness. Natural language processing systems can evaluate coherence and cohesion across extended texts, identifying logical gaps and suggesting organizational improvements that enhance reader comprehension. Machine learning models trained on professional documentation can assess whether student writing meets industry standards for clarity, completeness, and technical accuracy. Automated plagiarism detection systems ensure academic integrity while helping learners understand appropriate citation and paraphrasing practices essential for professional documentation. These assessment capabilities enable more frequent and comprehensive evaluation than traditional human grading permits, providing

learners with continuous insight into their developing competence.

The cognitive offloading enabled by AI writing tools raises important questions about the development of autonomous writing abilities and the potential for technology dependence that might inhibit genuine skill acquisition. When AI systems automatically correct errors or suggest improvements, learners may become passive recipients of assistance rather than active problem-solvers developing independent competence. The availability of sophisticated translation and paraphrasing tools might discourage the effortful processing necessary for deep learning, leading to surface-level engagement that produces immediate text but not lasting capability. The challenge for educators lies in designing pedagogical approaches that leverage AI support for scaffolding while gradually reducing assistance to promote autonomous competence. This requires careful consideration of when AI tools should be available versus when learners should struggle productively with linguistic challenges, balancing efficiency with educational effectiveness.

The ethical dimensions of AI use in writing instruction encompass concerns about data privacy, algorithmic bias, and the authenticity of AI-assisted text production. Machine learning systems trained on existing text corpora may perpetuate linguistic biases and cultural assumptions embedded in their training data, potentially disadvantaging learners whose linguistic backgrounds or communication styles differ from dominant patterns. The collection and analysis of learner writing data raises privacy concerns, particularly regarding the storage and use of personally identifiable information and intellectual property. Questions about authorship and originality become complex when AI systems contribute substantially to text production, requiring new frameworks for evaluating authentic student work versus AI-generated content. These ethical considerations demand transparent policies and pedagogical approaches that help learners understand both the capabilities and limitations of AI tools while developing critical awareness of their appropriate use.

The integration challenges facing institutions attempting to implement AI-powered writing instruction include technical infrastructure requirements, faculty development needs, and cost considerations that may limit accessibility. Effective use

of AI tools requires reliable internet connectivity, adequate computing resources, and technical support that may not be uniformly available across educational contexts. Instructors need professional development to understand AI capabilities, integrate tools effectively into pedagogical practices, and interpret AI-generated analytics for instructional decision-making. The subscription costs of sophisticated AI platforms may create equity issues, where well-resourced institutions can provide superior technological support while others rely on limited free versions. These implementation challenges require strategic planning and resource allocation to ensure equitable access to AI-enhanced learning opportunities.

The evolving capabilities of generative AI models introduce both opportunities and challenges for writing instruction that require continuous adaptation of pedagogical approaches. Large language models can generate extensive technical documentation from minimal prompts, potentially serving as writing partners that help learners overcome blank page anxiety and explore different expression possibilities. However, the ease of generating superficially adequate text through AI might discourage the deep engagement with content and form necessary for developing genuine writing expertise. The ability of AI to produce increasingly human-like text complicates assessment practices, requiring new approaches to verifying authentic student learning versus AI-assisted or AI-generated production. Educators must develop strategies for incorporating generative AI as a learning tool while maintaining focus on developing human judgment and communication skills that remain essential despite technological capabilities.

The future trajectory of AI in writing instruction points toward increasingly sophisticated integration of multiple technologies that create comprehensive learning ecosystems responsive to individual needs and professional requirements. Advances in natural language understanding may enable AI systems to evaluate not just linguistic correctness but also pragmatic appropriateness and cultural sensitivity in professional communication. Virtual reality interfaces might create immersive writing environments where learners interact with AI-powered virtual colleagues who respond to documentation in realistic ways. Blockchain technologies could create

verifiable records of learning progress and competence development that follow learners across institutions and into professional practice. These emerging possibilities require proactive consideration of pedagogical implications to ensure that technological innovation serves educational objectives rather than determining them.

The research implications of AI integration in writing instruction extend beyond immediate pedagogical applications to fundamental questions about language acquisition, cognitive processing, and the nature of writing competence in technology-mediated contexts. Longitudinal studies examining how AI-assisted learning affects long-term retention and transfer of writing skills can inform evidence-based decisions about appropriate technology use. Comparative investigations of learning outcomes with different types and levels of AI support can identify optimal scaffolding strategies for various learner populations and proficiency levels. Neuroimaging research exploring how brain activation patterns differ during AI-assisted versus unassisted writing could reveal cognitive processes underlying technology-mediated language learning. These research directions are essential for developing theoretical frameworks that explain and predict the effects of AI integration on language learning processes and outcomes.

Conclusions. The successful integration of AI technologies in teaching written English to IT specialists requires balanced approaches that leverage technological capabilities while preserving essential human elements of language learning including creativity, critical thinking, and cultural understanding. The goal is not to replace human instruction but to augment it with technological tools that extend instructional reach, provide personalized support, and create learning opportunities that would be impossible through traditional methods alone. As AI technologies continue evolving, educators must remain critically engaged with their pedagogical implications, ensuring that technological innovation serves the ultimate goal of developing competent, confident, and ethically aware professional communicators capable of navigating the complex linguistic demands of global IT industries.

REFERENCES

1. Anderson, K. M., & Liu, J. (2023). AI-powered feedback systems in L2 writing: Effectiveness and learner perceptions in technical communication contexts. *Computers and Composition*, 67, 102-119.

2. Chen, H., Roberts, D., & Kumar, S. (2022). Machine learning applications in automated writing assessment: Implications for ESP instruction. *Language Testing*, 39(4), 578-601.

3. Foster, J. L., Nakamura, T., & Williams, P. (2021). Ethical considerations in AI-assisted language learning: Privacy, bias, and authenticity challenges. *Modern Language Journal*, 105(3), 612-630.

4. Harrison, M. E., Singh, A., & Thompson, B. (2024). Generative AI in professional writing education: Opportunities and pedagogical challenges. *Journal of Second Language Writing*, 64, 89-107.

5. Mitchell, R. K., Zhang, W., & Peterson, L. (2020). Adaptive learning technologies for personalized writing instruction: A systematic review. *Computer Assisted Language Learning*, 33(8), 923-951.

6. O'Brien, C. T., Yamamoto, K., & Davis, R. (2023). Natural language processing tools for genre analysis in technical writing: Applications and limitations. *English for Specific Purposes*, 68, 45-62.

7. Rodriguez, S. A., Park, J., & Nielsen, H. (2022). Corpus-based learning with AI assistance: Effects on collocational competence in IT professionals. *Applied Linguistics*, 43(4), 789-812.

8. Wilson, G. H., Ahmed, F., & Brown, M. (2021). Human-AI collaboration in writing instruction: Redefining teacher roles and student autonomy. *TESOL Quarterly*, 55(2), 456-481.

УДК 37.018.43:7(043.3)

НАДАННЯ ОСВІТНІХ ПОСЛУГ В УМОВАХ ДИСТАНЦІЙНОГО НАВЧАННЯ: ОСОБЛИВОСТІ МИСТЕЦЬКОЇ ОСВІТИ

Лугова Вікторія Миколаївна
к.е.н., доцент
Харківський національний економічний університет
імені Семена Кузнеця,
Боганча Марина Олександрівна,
заступник директора з навчальної роботи
Комунальний заклад мистецької освіти
«Дитяча школа мистецтв №6» Харківської міської ради
м. Харків, Україна

Анотація. У статті розглядаються особливості надання освітніх послуг у сфері мистецької освіти в умовах дистанційного навчання. Проаналізовано відмінності між офлайн та онлайн формами навчання, зокрема щодо практичних занять, зворотного зв'язку, креативності та мотивації студентів. Окрему увагу приділено методичним рекомендаціям для організації ефективного дистанційного навчання у мистецьких закладах, зокрема музичних школах, включаючи використання цифрових платформ, мультимедійних ресурсів та проєктних завдань. Наведені таблиці порівнюють традиційне та дистанційне навчання, а також містять практичні поради для викладачів. Стаття демонструє, що дистанційне навчання у мистецтві не лише компенсує обмеження офлайн-формату, а й створює нові можливості для розвитку креативності, цифрової грамотності та самостійного навчання студентів.

Ключові слова: дистанційне навчання, мистецька освіта, онлайн-освіта, методичні рекомендації, музична школа, креативність, цифрові технології, педагогіка мистецтва.

Сучасна система освіти переживає трансформаційні зміни, зумовлені розвитком цифрових технологій, глобалізаційними процесами та викликами,

спричиненими пандемією та воєнними діями. Перехід до дистанційного або змішаного формату навчання став не лише вимушеним кроком, а й потужним стимулом для оновлення підходів до надання освітніх послуг. Особливої уваги потребує мистецька освіта, оскільки вона поєднує когнітивні, емоційно-естетичні та практично-творчі компоненти, що ускладнює процес повноцінної реалізації в онлайн-середовищі.

В умовах дистанційного навчання педагоги мистецьких дисциплін стикаються з низкою специфічних проблем: обмеженням невербальної комунікації, труднощами у забезпеченні якісного зворотного зв'язку, неможливістю безпосереднього контролю техніки виконання чи творчого процесу. Водночас цифрові інструменти відкривають нові можливості для креативної взаємодії: використання платформ для віртуальних виставок, онлайн-концертів, цифрових портфоліо, інтерактивних вправ з елементами мультимедіа та штучного інтелекту.

Таким чином, ефективність надання мистецьких освітніх послуг у дистанційному форматі залежить від інтеграції педагогічної майстерності, цифрової компетентності та творчого підходу. Важливим є також розвиток нових форм комунікації між учасниками освітнього процесу, підтримка емоційного контакту та створення мотиваційного середовища, яке сприятиме самовираженню учнів навіть у віртуальному просторі.

Аналіз останніх досліджень і публікацій свідчить про зростання уваги науковців до проблеми організації дистанційного навчання у сфері мистецької освіти. Значна частина сучасних робіт спрямована на осмислення впливу цифрових технологій та онлайн-платформ на розвиток креативності, художнього мислення та професійної самореалізації студентів мистецьких спеціальностей.

Так, S. Habib, T. Vogel та E. Thorne (2025) наголошують, що цифровізація освіти в «епоху штучного інтелекту» потребує переосмислення педагогіки творчості: онлайн-середовище має бути не лише технічно зручним, а й стимулювати самовираження та співтворчість студентів [1].

У дослідженнях L. Lorenza [2], R. Shaw та W. Mayo [3] визначено основні труднощі, з якими зіткнулися викладачі мистецьких предметів під час пандемії COVID-19: технічні обмеження під час виконання практичних завдань, відсутність безпосередньої комунікації та складнощі в оцінюванні художніх результатів. Водночас автори зазначають, що ці виклики сприяли появі нових форм онлайн-взаємодії, таких як віртуальні виставки, дистанційні концерти та цифрові портфоліо.

У працях M. Wonowidjoyo [4], В. Лугової та М. Левандовського [5] акцент зроблено на методичному аспекті викладання мистецтва онлайн. Автори доводять ефективність використання мультимедійних інструкцій, відеоуроків та інтерактивних платформ (Padlet, Jamboard, Artsteps) для підтримання залученості студентів. Дослідження X. Yang та Y. Li спрямоване на вивчення довгострокових ефектів онлайн-курсів у музичній освіті на продуктивність і креативність студентів; містить емпіричні дані, корисні для проєктування стійких дистанційних програм [6]. T. Santilli з співавторами, аналізуючи використання VR-технологій, підкреслюють, що віртуальна реальність розширює можливості для практичного навчання у візуальних і театральних мистецтвах [7].

Дослідники J. Váradi та ін. звертають увагу на потребу у формуванні нової професійної культури викладачів мистецьких дисциплін, яка передбачає володіння цифровими компетентностями, емоційну підтримку студентів і розвиток навичок онлайн-комунікації [8].

Отже, сучасні наукові публікації демонструють, що дистанційне навчання у мистецькій освіті розглядається не лише як вимушена форма організації освітнього процесу, а як потенційно продуктивне середовище для розвитку креативності, міждисциплінарної взаємодії та цифрової художньої практики. У більшості робіт підкреслюється важливість поєднання педагогічної гнучкості, технологічної інноваційності та гуманістичного підходу до особистості студента.

Дистанційне навчання в мистецькій освіті стає все більш актуальним

через глобальні виклики сучасності, зокрема пандемію COVID-19 та розвиток цифрових технологій. Онлайн-середовище надає нові можливості для організації освітнього процесу, але водночас має специфічні виклики, пов'язані з практичною спрямованістю дисциплін, необхідністю інтерактивного зворотного зв'язку та розвитком креативності. У мистецькому середовищі студенти повинні не лише засвоювати теоретичний матеріал, а й виконувати практичні завдання: малювання, музичне виконання, сценічну діяльність або створення цифрових проектів.

Порівняння традиційного офлайн-навчання та дистанційного навчання в мистецькому середовищі дозволяє виділити ключові відмінності та особливості організації освітнього процесу (табл. 1).

Таблиця 1.

Порівняння офлайн та онлайн освіти в мистецькому середовищі

Параметр	Офлайн навчання	Онлайн навчання
Практичні заняття	Пряме виконання завдань під керівництвом викладача	Виконання практики з використанням відео, аудіо, VR/AR або цифрових платформ
Зворотний зв'язок	Негайний, усний, в реальному часі	Асинхронний та синхронний через чати, коментарі, відеозустрічі
Міжособистісна взаємодія	Пряме спілкування з однокурсниками та викладачем	Онлайн-зустрічі, форуми, спільні цифрові проекти
Доступ до ресурсів	Паперові матеріали, студійне обладнання	Цифрові бібліотеки, онлайн-курси, відео- та аудіоматеріали
Мотивація та самостійність	Висока мотивація через особистий контакт	Потребує більшої самодисципліни та самостійного планування
Формування креативності	Безпосередній вплив середовища та колективної роботи	Через дистанційні проекти, онлайн-виставки, цифрові портфоліо
Обмеження	Фізичне місце та ресурси	Технічні проблеми, обмежений доступ до обладнання, потреба в цифрових компетентностях

Дослідження показують, що для успішного дистанційного навчання в мистецьких закладах необхідно застосовувати спеціальні методичні підходи та технології. Зокрема, важливими є інтерактивні матеріали, системи оцінювання, регулярний зворотний зв'язок та проєктне навчання, що дозволяє студентам брати участь у спільних творчих завданнях та розвивати комунікативні

навички. Особливо актуально це для музичних шкіл та інших закладів мистецької освіти, де ефективність навчання залежить від постійного контролю техніки виконання, слухових навичок та координації. Використання онлайн-інструментів, таких як відеоуроки, цифрові нотні платформи, платформи для спільної роботи (Padlet, Jamboard, Zoom) дозволяє підтримувати високий рівень навчального процесу, незважаючи на дистанційність (табл. 2).

Таблиця 2.

Методичні рекомендації для забезпечення онлайн навчання в закладах мистецької освіти

Напрям	Рекомендації	Приклади інструментів
Практичні заняття	Організація виконання вправ та композицій онлайн; використання відео-демонстрацій	Zoom, Google Meet, YouTube, VR/AR платформи
Зворотний зв'язок	Регулярні консультації викладача; оцінювання техніки та виразності виконання	Padlet, Google Classroom, відеокоментарі
Проєктна діяльність	Створення спільних цифрових проектів, онлайн-концертів, виставок	Canva, Miro, Jamboard, Soundtrap
Розвиток креативності	Завдання для самостійного експериментування; дистанційні конкурси та фестивалі	Цифрові портфоліо, онлайн-конкурси, блог-платформи
Цифрова компетентність	Навчання роботі з платформами та музичним програмним забезпеченням	Sibelius, Finale, GarageBand, Audacity
Мотивація та підтримка	Використання гейміфікації, нагороди за досягнення, колективна взаємодія	Kahoot!, Quizizz, сертифікати, віртуальні "Wall of Fame"

Впровадження таких методик дозволяє забезпечити високу якість освітніх послуг у мистецьких закладах, навіть у дистанційному форматі. Позитивним ефектом є розвиток цифрових навичок, креативності та здатності до самостійного навчання, що є ключовими компетентностями сучасного студента.

Отже, дистанційне навчання у мистецтві не лише компенсує обмеження офлайн-занять, а й відкриває нові можливості для інтерактивної, проектної та креативної діяльності студентів. Методичне забезпечення та використання сучасних технологій дозволяють формувати ефективну та сучасну систему мистецької освіти, адаптовану до умов цифрового середовища.

ПЕРЕЛІК ЛІТЕРАТУРИ:

1. Habib, S., Vogel, T., & Thorne, E. (2025). Student perspectives on creative pedagogy: Considerations for the Age of AI. *Thinking Skills and Creativity*, 56, 101767. https://doi.org/10.1016/j.tsc.2025.101767

2. Lorenza, L., & Carter, D. (2021). Emergency online teaching during COVID-19: A case study of Australian tertiary students in teacher education and creative arts. International Journal of Educational Research Open, 2, 100057. https://doi.org/10.1016/j.ijedro.2021.100057

3. Shaw R. D., Mayo W. (2021). Music education and distance learning during COVID-19: a survey. *Arts Education Policy Review*, 123(3), 143–152. https://doi.org/10.1080/10632913.2021.1931597

4. Wonowidjoyo M. (2024). Teaching Art Online During COVID-19 Using Media as Sites of Memory. Art Education, 77(5), 30–39. https://doi.org/10.1080/00043125.2024.2352294

5. Лугова В. М., Левандовський М. Ю. Особливості створення педагогічних умов формування соціальної компетентності в умовах фахової музичної освіти. Professional Art Education. 2025. №6 (1). С. 45-51. DOI: https://doi.org/10.34142/27091805.2025.6.01.05

6. Yang, X., & Li, Y. (2025). *Long-term intervention through online courses in music education: Impact on assessment, performance, creativity, and musical culture. Acta Psychologica, 259,* 105363. https://doi.org/10.1016/j.actpsy.2025.105363

7. Santilli T., Ceccacci S., Mengoni M., & Giaconi C. (2025). Virtual vs. traditional learning in higher education: A systematic review of comparative studies. *Computers & Education,* 227, https://doi.org/10.1016/j.compedu.2024.105214

8. Váradi J., Radócz J.M., Mike Á., Óváry Z., Józsa G. Lessons from the COVID pandemic in music education the advantages and disadvantages of online music education. *Heliyon.* 2024 Aug 2;10(15):e35357. DOI: 10.1016/j.heliyon.2024.e35357. PMID: 39170398; PMCID: PMC11336562

УДК 373.3.091.2:159.955.4

REFLECTION AS A COMPONENT OF THE LEARNING ACTIVITY OF PRIMARY SCHOOL STUDENTS

Hritchenko Tetiana
PhD in Pedagogy,
associate professor,
Pavlo Tychyna Uman State
Pedagogical University
Uman, Ukraine

Summary. The article is devoted to the role and mechanisms of developing reflection as a key skill for self-control and self-development in primary school students. It emphasizes the importance of cultivating reflective abilities specifically in primary school as a foundation for independent thinking. The paper systematizes and describes four main types of reflection that are effective in the educational process: verbal, written, graphic, and emotional. Specific examples of their application have been provided.

Key words: reflection, primary school, primary school students, educational activity, self-control, self-development, types of reflection, verbal reflection, written reflection, graphic reflection, emotional reflection.

In modern education, the key task is not only to transmit knowledge but also to develop students' ability for independent thinking, self-control, and self-development. In this context, the issue of reflection in the educational process becomes particularly significant. Theoretical and practical aspects of reflection in learning are explored in the works of I. Bekh, I. Bulakh, L. Vashchenko, A. Ivashchenko, H. Kostiuk, S. Kuzikov, V. Lehin, S. Maksymenko, M. Marusynets, O. Myroshnyk, N. Morze, A. Predyk, and others. An analysis of scientific research shows that reflection in modern science is considered from activity-based, subject-activity, competence-based, and acmeological perspectives. It is characterized as a process, a

type of activity, an integrated personal formation, and a set of abilities, methods, and strategies of a primary school student's personality [4, p. 343].

Scholars emphasize that reflection is an important component of the educational process, contributing to the awareness of one's own learning activity, the development of critical thinking, and the enhancement of learning motivation. A student's reflection is the ability to analyze their own learning activity, identify successes and difficulties, understand the causes of mistakes, and find ways to overcome them. Reflection allows one to comprehend the preconditions, regularities, and mechanisms of one's own activity through introspection and life experience.

The formation of reflection in learning should begin in primary school, since it is at this stage that a holistic self-concept starts to develop. A student begins to understand their real achievements and the ability to manage their mental functions, actions, and behavior. During this period, dependence on external conditions decreases, the importance of independence increases, relatively stable forms of behavior emerge, and the ability to organize one's own activities is formed [3, p. 28].

The foundations of independent thinking, self-awareness, and critical analysis of their own actions are laid in primary school students. Children learn not only to memorize material but also to understand what and how they are studying, to evaluate their achievements, identify difficulties, and seek ways to overcome them. Reflection plays an important role in the formation of students' learning autonomy, as it enables them to actively engage in the educational process and make conscious decisions about their further development. Based on the analysis of sources [1; 2; 5; 6 et al.], we have identified four types of reflection: verbal, written, graphic, and emotional.

Verbal reflection is the process of becoming aware of and expressing one's own thoughts, feelings, and experiences through speech. It is an important component in the development of critical thinking, communication skills, and emotional intelligence. Examples of verbal reflection may include statements such as: *"I feel happy when I manage to complete a difficult task," "This situation made me think about my behavior," or "I felt uncomfortable when I couldn't explain my opinion."*

In primary school, verbal reflection helps children better understand their own actions, evaluate their successes, express their feelings, and develop effective communication skills.

Written reflection is the process of understanding, analyzing, and recording one's own thoughts, emotions, and conclusions in written form. It promotes the development of critical thinking, self-reflection, and communication skills. Forms of written reflection may include journals and reflective entries, essays and creative works, feedback forms, and reflection letters, among others. Written reflection is effectively applied in primary school, particularly in the subject *"I Explore the World."* It helps children comprehend the knowledge they have gained, analyze their emotional state, and develop the ability to express their thoughts in a reasoned and structured manner.

Graphic reflection is a way of expressing thoughts, feelings, and experiences through drawings, diagrams, symbols, or other visual means. It helps to develop imaginative thinking, creativity, and emotional intelligence. Examples of graphic reflection include drawing journals, smiley faces or emotion scales, associative maps, comics, and the *"Three Faces"* exercise. Graphic reflection is an effective method in primary school because it contributes to the development of emotional intelligence, self-expression, and understanding of the learning material. It is especially useful in *"I Explore the World"* lessons, where children can visualize their discoveries, emotions, and interactions with their surroundings.

Emotional reflection is the process of recognizing, analyzing, and expressing one's own emotions and feelings. It helps individuals better understand their emotional state, manage it, and build harmonious relationships with others. Forms of emotional reflection may include an *"Emotion Diary,"* mood assessment scales, role-playing situations to recognize and express feelings, analysis of life stories or fairy tales in terms of the characters' emotions, and the *"Emotional Color"* activity-where children choose a color that reflects their mood or emotional state. Emotional reflection is an essential element of the learning process in primary school. It promotes the development of emotional intelligence, fosters a friendly classroom

atmosphere, and helps form a conscious attitude toward one's own feelings and behavior. Research confirms that reflection is a powerful tool for improving the quality of learning. Students who regularly engage in reflective practices demonstrate higher academic performance and better adaptability to new educational challenges. The implementation of reflective practices in primary school contributes to the improvement of learning outcomes and the development of students' key competencies. Therefore, to foster reflection in the learning process of primary school students, teachers should employ a variety of methods and pedagogical strategies that stimulate self-analysis and self-reflection.

LITERATURE

1. Ігрові вправи для ефективної взаємодії зі школярами. 7 прийомів рефлексії з учнями початкових класів. URL: https://vseosvita.ua/c/news/post/6051 (дата звернення: 14.10.2025).

2. Легін В. Б. Міжпредметні завдання і вправи як засіб формування рефлексивних умінь навчальної діяльності молодших школярів. *Збірник наукових праць Херсонського державного університету. Педагогічні науки.* 2017. Вип. 79(2). С. 61–66.

3. Легін В. Б. Проблема рефлексивних умінь навчальної діяльності молодших школярів у психолого-педагогічній літературі. *Наукові записки. Серія: Педагогіка.* 2009. С. 26–30.

4. Предик А. Рефлексія як складова формувального оцінювання молодших школярів у сучасній початковій школі. *Проблеми освіти.* Випуск 1(98), 2023. С. 330–346.

5. Рефлексія у навчанні. Дієві методики та потреби. URL: https://prometheanworld.com.ua/refleksiya-u-navchanni-diyevi-metodyky-ta-potreby/ (дата звернення: 14.10.2025).

6. Сучасний урок: 50 способів порефлексувати : електрон. навч.-метод. посіб. / Н. І. Білик, І. В. Добряк. Полтава : ПОІППО ім. М. В. Остроградського, 2021. 74 с.

УДК 378.147:811.111’243:004

ІННОВАЦІЙНІ МЕТОДИ ТА ТЕХНОЛОГІЇ У ФОРМУВАННІ ІНШОМОВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ

Овчаренко Лілія Романівна
к.п.н., доцент
Млинар Аліна Анатоліївна
Студентка
Дрогобицький державний педагогічний університет
імені Івана Франка
м. Дрогобич, Україна

Анотація. У статті розглянуто сутність іншомовної компетентності як важливої складової сучасної освіти та окреслено роль інноваційних методів і технологій у її формуванні. Проаналізовано сучасні підходи до використання цифрових ресурсів, інтерактивних платформ, гейміфікації, проєктного навчання та технологій змішаного навчання. Особливу увагу приділено ролі штучного інтелекту, мобільних додатків і віртуальних середовищ у підвищенні мотивації та ефективності засвоєння іноземної мови. Зазначено, що інтеграція інноваційних технологій у навчальний процес сприяє розвитку комунікативних умінь, критичного мислення та автономності учнів.

Ключові слова: іншомовна компетентність, інноваційні технології, методи навчання, цифрові ресурси, гейміфікація, змішане навчання, штучний інтелект.

У сучасному освітньому просторі формування іншомовної компетентності студентів, зокрема тих, які навчаються за нефілологічними спеціальностями, є одним із пріоритетних завдань вищої освіти. Це зумовлено не лише потребами глобалізованого ринку праці, де володіння іноземною мовою стає необхідною умовою професійної мобільності, а й інтеграцією України у світовий освітній простір, де знання мов є базовою складовою академічної і професійної компетентності.

Останні десятиліття засвідчили суттєві зміни у підходах до викладання іноземних мов. Традиційні методики, що переважно ґрунтувалися на механічному засвоєнні граматичних структур та лексичних одиниць, виявилися недостатньо ефективними у формуванні мовної компетенції, яка відповідає реальним потребам комунікації у професійному середовищі. На зміну їм прийшли інноваційні підходи, серед яких провідне місце посідає комунікативний метод, що забезпечує цілісне засвоєння мови як засобу живого спілкування.

Комунікативний метод викладання іноземних мов став своєрідною відповіддю на виклики сучасної освіти, оскільки він передбачає цілеспрямовану діяльність, орієнтовану на розвиток мовленнєвих навичок у процесі природного спілкування. Основною метою цього методу є формування здатності користуватися мовою як інструментом комунікації, що особливо актуально для студентів нефілологічних спеціальностей, адже для них іноземна мова – це, передусім, засіб досягнення професійної мети, а не предмет вивчення як такий [1].

Застосування комунікативного методу передбачає використання автентичних матеріалів, які моделюють реальні ситуації спілкування. Навчальні завдання орієнтовані на розвиток чотирьох основних видів мовленнєвої діяльності: аудіювання, говоріння, читання та письма. Кожне з цих умінь опрацьовується в контексті професійно орієнтованих ситуацій, що дозволяє студентам не лише здобувати знання, а й навчитися ефективно застосовувати їх у майбутній професійній діяльності.

Окрім того, важливим чинником ефективності комунікативного методу є інтерактивність навчального процесу. Саме тому одним з головних напрямів його реалізації стає впровадження інтерактивних технологій навчання, які забезпечують активну участь студентів у навчальному процесі. Інтерактивне навчання передбачає діалогічну форму взаємодії між викладачем і студентом, роботу в парах і групах, дискусії, ділові ігри, проєктну діяльність, що значно підвищує мотивацію студентів і сприяє розвитку їхньої мовленнєвої активності.

Використання таких інтерактивних засобів, як рольові ігри, мозкові штурми, симуляції, ситуаційні задачі, а також технології змішаного навчання (blended learning), дозволяє створити умови, максимально наближені до реального професійного середовища. Завдяки цьому студенти набувають не лише мовних, але й комунікативних, міжособистісних та соціокультурних компетентностей, що є особливо важливим для ефективного функціонування в міжкультурному просторі.

Інтерактивні технології сприяють також розвитку таких важливих умінь, як критичне мислення, аналітичні здібності, вміння аргументувати свою позицію, приймати рішення у складних комунікативних ситуаціях. Особливої актуальності ці навички набувають у професійному контексті, де спілкування часто відбувається в умовах високої відповідальності та необхідності точного й коректного формулювання думок.

Сучасні технічні засоби, як-от мультимедійні презентації, навчальні платформи (Moodle, Google Classroom), онлайн-ресурси (Quizlet, Kahoot, Padlet), а також відео- та аудіоматеріали, значною мірою розширюють можливості викладача у створенні інтерактивного, професійно орієнтованого середовища навчання. Зокрема, студенти можуть опрацьовувати автентичні матеріали, переглядати відео з професійного контексту, проходити онлайн-тести, створювати власні проєкти, презентувати результати досліджень, що дозволяє поєднати мовне навчання з розвитком загальних академічних і професійних навичок [6].

Застосування комунікативного методу у поєднанні з інтерактивними технологіями забезпечує високу ефективність процесу навчання, створює умови для формування гнучкої та стійкої іншомовної комунікативної компетентності, адаптованої до потреб професійного середовища. У результаті студенти не просто володіють мовним матеріалом, а здатні адекватно й ефективно застосовувати його у конкретних ситуаціях, що безумовно підвищує їхню конкурентоспроможність на сучасному ринку праці.

Сучасний етап розвитку освіти характеризується активною

цифровізацією, що зумовлює необхідність упровадження інноваційних цифрових засобів у навчальний процес, зокрема у сфері вивчення іноземних мов. Використання цифрових технологій дає змогу зробити навчання більш гнучким, доступним, персоналізованим і, що найважливіше, – ефективним. Особливо актуальним це стає у контексті навчання студентів нефілологічних спеціальностей, для яких іноземна мова є важливим інструментом професійного спілкування та академічної мобільності, а не основним фахом.

Цифрові ресурси сприяють інтеграції іноземної мови у професійну сферу студентів, дозволяючи створювати реалістичне, багатофункціональне та міждисциплінарне освітнє середовище. Мова перестає бути лише об'єктом вивчення – вона стає засобом доступу до інформації, інструментом професійної взаємодії, платформою для самореалізації та академічного зростання [4].

Однією з найпоширеніших форм використання цифрових технологій є **електронні освітні платформи**, зокрема *Moodle*, *Google Classroom*, *Edmodo*, які дозволяють організовувати змішане та дистанційне навчання, надавати студентам доступ до навчальних матеріалів, контролювати їхній прогрес і здійснювати зворотний зв’язок. Такі платформи створюють умови для індивідуалізації навчання, враховуючи різні стилі сприйняття інформації та рівні мовної підготовки.

Іншою важливою категорією цифрових інструментів є **мобільні додатки для вивчення мов**: *Duolingo, Quizlet, Memrise, BBC Learning English, LingQ*, які дозволяють студентам самостійно опрацьовувати лексичний та граматичний матеріал у зручному темпі. Наприклад, *Quizlet* широко використовується для закріплення та повторення лексики за допомогою флеш-карт, а *BBC Learning English* надає доступ до великої кількості автентичних матеріалів, включаючи відео та подкасти.

Цифрові ресурси значною мірою сприяють розвитку **аудіювання**, що є однією з найскладніших навичок для студентів нефілологічних спеціальностей. Завдяки платформам *TED Talks*, *YouTube, Voice of America Learning English* можна ознайомлюватися з автентичним мовленням, адаптованим до різних

рівнів володіння мовою. Це сприяє кращому розумінню інтонації, ритму, акцентів і стилістичних особливостей мовлення носіїв мови.

Не менш важливим є використання **інтерактивних онлайн-сервісів** на кшталт *Kahoot!*, *Padlet, Mentimeter, Wordwall*, які дозволяють урізноманітнити форми роботи на заняттях, активізувати увагу студентів, розвивати навички критичного мислення та вміння співпрацювати. Ці інструменти можна застосовувати під час тестування, проведення вікторин, групових обговорень або презентацій [3].

Використання цифрових ресурсів також значно розширює можливості для **проектної діяльності**. Студенти можуть створювати мультимедійні презентації, записувати відео, вести блоги чи подкасти іноземною мовою, беручи участь у міжнародних освітніх платформах, таких як *eTwinning* або *Coursera*. Такі види діяльності мотивують до самонавчання та активного використання мови у реальних комунікативних ситуаціях.

Цифрові технології також сприяють **формуванню міжкультурної компетентності**, оскільки дозволяють студентам долучатися до міжкультурного діалогу, знайомитися з культурними традиціями, соціальними нормами та мовною поведінкою носіїв мови за допомогою мультимедійного контенту, інтерактивних карт, віртуальних турів, інтерв'ю та тематичних форумів [8].

Однак ефективне впровадження цифрових ресурсів потребує від викладачів високого рівня цифрової грамотності та методичної підготовки. Вони мають не лише володіти технічними навичками, а й уміти інтегрувати цифрові інструменти у структуру заняття відповідно до цілей і завдань конкретної теми, рівня підготовки студентів і специфіки їхньої спеціальності.

Низький рівень мотивації студентів нефілологічних спеціальностей пояснюється тим, що вони не завжди бачать безпосередній зв'язок між іноземною мовою та своєю майбутньою професією. Завдання викладачів – створити умови, за яких студенти усвідомлять практичну цінність мовних знань та будуть зацікавлені у їхньому вдосконаленні.

Для студентів нефілологічних спеціальностей іноземна мова є засобом, а не метою навчання. Отже, її вивчення має бути тісно пов'язане з їхньою спеціальністю. Це можна реалізувати через:

- **Використання автентичних матеріалів** – статті, аналітичні огляди, технічні документи, наукові дослідження з фахової сфери.
- Симуляції реальних професійних ситуацій – підготовка ділової переписки, презентацій, переговорів іноземною мовою.
- Залучення експертів-практиків – організація лекцій та майстер-класів від міжнародних фахівців, що демонструють реальне використання мови у професійній діяльності.

Гейміфікація навчального процесу є ефективним способом підвищення мотивації студентів. Це включає:

- Система бонусів і нагород – нарахування балів за активну участь у заняттях, виконання додаткових завдань.
- Квест-завдання – виконання мовних вправ у формі квесту або інтелектуальної гри.
- Міжгрупові мовні турніри – створення командних змагань з виконання мовних завдань [5].

Змішане навчання (Blended Learning) поєднує традиційні аудиторні заняття з онлайн-ресурсами, що робить навчання гнучкішим та цікавішим для студентів. Основні його переваги:

- Можливість навчатися у власному темпі – студенти можуть самостійно повторювати матеріал за допомогою відеоуроків, тестів, інтерактивних вправ.
- Доступ до сучасних освітніх ресурсів – використання відкритих онлайн-курсів (Coursera, EdX, FutureLearn) для поглиблення знань.
- Розширення можливостей для самостійного навчання – доступ до міжнародних баз даних, електронних словників, мовних форумів.

Застосування інноваційних методів навчання дозволяє зробити процес оволодіння іноземною мовою більш доступним, ефективним та цікавим, що у

результаті сприяє формуванню необхідних мовних компетенцій для успішної професійної діяльності [7]. Отже, варто зазначити, що цифрові ресурси відіграють важливу роль у формуванні іншомовної компетентності, особливо у студентів нефілологічних спеціальностей, для яких іноземна мова є засобом досягнення професійної мети. Вони забезпечують доступ до сучасних автентичних матеріалів, підвищують мотивацію до навчання, створюють умови для розвитку критичного мислення, креативності, міжкультурної обізнаності та здатності до самонавчання. У перспективі впровадження цифрових технологій стане невід'ємним компонентом модернізації вищої мовної освіти.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Боднар, С. В. (2022). Використання цифрових технологій у процесі формування іншомовної компетентності студентів. *Інноваційна педагогіка*, №45, с. 56–61.
2. Вдовиченко, Н. О. (2021). Гейміфікація як ефективний інструмент у навчанні іноземних мов. *Іноземні мови в школах України*, №4, с. 23–27.
3. Гринь, І. П. (2020). Змішане навчання як інноваційна технологія формування іншомовної компетентності. *Педагогічні науки: теорія та практика*, №2, с. 112–118.
4. Зарицька, О. М. (2023). Роль штучного інтелекту у вивченні іноземних мов. *Освіта та розвиток обдарованої особистості*, №8, с. 34–38.
5. Кравченко, Т. С. (2021). Інтерактивні методи навчання у формуванні комунікативної компетентності. *Наукові записки НПУ ім. М. П. Драгоманова*, №187, с. 145–149.
6. Шевченко, Л. В. (2022). Мобільні технології у навчанні іноземних мов: переваги та виклики. *Педагогічні інновації в сучасній освіті*, №3, с. 59–64.
7. Richards, J. C., & Rodgers, T. S. (2014). *Approaches and Methods in Language Teaching*. Cambridge University Press.
8. Warschauer, M. (2013). *Technology and Language Learning: Trends and Issues*. Language Teaching, 46(1), 80–96.

УДК 378.147:37.013.42

ПРОФЕСІЙНІ КОМПЕТЕНТНОСТІ ЗДОБУВАЧІВ ЕНЕРГЕТИЧНОЇ СПРЯМОВАНОСТІ У ВИЩИХ НАВЧАЛЬНИХ ЗАКЛАДАХ

Попова Ірина Олексіївна,
к.т.н., доцент
Таврійський державний агротехнологічний університет
імені Дмитра Моторного, м. Запоріжжя, Україна

Анотація. В роботі надано структуру професійної компетентності та проаналізовано загальнолюдську, загальнонаукову, загальнопрофесійну, фахову, функціональну та особистісну компетентності здобувачів – енергетиків на прикладі дисципліни «Теоретичні основи електротехніки».

Ключові слова: компетентність, фах, здобувач, енергетик, досвід, електротехніка.

Українське суспільство і промисловість потребує не стільки великої чисельності фахівців-енерегтиків, скільки фахівців з універсальністю знань. Тому головною метою модернізації освіти є посилення професійної підготовки здобувачів, які були б здатні вирішувати виробничі, наукові завдання у тісному зв’язку із завданням збереження та збагачення людських цінностей. Зараз активно обговорюється проблема вдосконалення освітнього процесу шляхом використання компетентнісного підходу [1,с. 169; 2, с. 24; 3, с. 231, 4,с. 34].

Розв’язання окресленої проблеми започатковане у працях А.Л.Андреєва [5, с. 20], А. В. Хуторського [6, с. 58] І. О. О. В. Овчарук [7, с. 34], О. І. Пометун [8, с. 66], Дж. Равена [9, с. 58], та інших вітчизняних і закордонних педагогів-внауковців.

Показниками професійної компетентності фахівця за [5, с. 21] є: *професійна* позиція фахівця – система сформованих настанов і ціннісних орієнтацій, ставлень і оцінок внутрішнього та оточуючого досвіду, реальності і перспектив, а також власні досягнення фахівця, які визначають його діяльності,

поведінки, спілкування, місце і роль в службовій діяльності і повсякденному житті; індивідуально-психологічні особливості – стійке поєднання різних структурно-функціональних компонентів психіки, які зумовлюють індивідуальність фахівця, неповторний стиль його діяльності, поведінки і втілюються у конкретних якостях професійної діяльності; акмеологічні інваріанти фахівця – внутрішні чинники, які зумовлюють потребу в активному саморозвитку, продуктивній реалізації творчого потенціалу в праці і просування до власних вершин досконалості у професійній сфері.

Проаналізуємо досвід підготовки здобувача-енергетика на прикладі теоретичних основ електротехніки (ТОЕ) і проблеми, у формування професійної компетентності здобувачів-енергетиків в процесі вивчення ТОЕ.

Професійна компетентність фахівця, в свою чергу, має наступну структуру: *загальнолюдська компетентність* (загальнокультурна, моральна, політична, соціальна, інформаційна, комунікативна, етична, екологічна, валеологічна); *загальнонаукова компетентність* (методологічна, теоретична, методична, дослідницька); *загально професійна компетентність* (загально фахова, економічна, технічна, правова, психологічна, педагогічна); *фахова компетентність* (технологічна); *функціональна компетентність* (стратегічна, менеджерська, управління суб'єктами та об'єктами діяльності, виконавча); *особистісна компетентність* (мотиваційна, ауто психологічна, регуляторна, адаптивна, навчальна).

Нова парадигма освіти щодо підготовки здобувачів-енергетиків має забезпечувати переосмислення досвіду їх підготовки, враховувати такі принципово нові підходи до її обґрунтування: розуміння необхідності обґрунтування методології формування професійної компетентності у здобувача-енергетика у процесі його професійної підготовки у ЗВО; пошук адекватних теоретичних засад щодо дослідження педагогікою, психологією, філософією освіти, соціологією, інформатикою та юриспруденцією педагогічних явищ, які стосуються формування професійних компетенцій у здобувача-енергетика в процесі його підготовки у ЗВО; розуміння необхідності

формування професійної компентності здобувача-енергетика як під час навчальної, так і поза навчальної роботи; вивчення, систематизація і творче використання позитивного національного та світового досвіду підготовки здобувачів-енергетиків; зміна стереотипів щодо сприйняття особистості здобувача-енергетика та усвідомлення необхідності формування його творчої особистості й основних видів компетентностей; інноваційне уявлення про місце, роль, завдання і функції сучасного фахівця-енергетика в системі суспільних, виробничих і міжособистісних стосунків у системі енергетики країни; розуміння необхідності принципово-нової спрямованості педагогічних досліджень щодо підготовки здобувачів-енергетиків до професійної діяльності.

Дисципліна ТОЕ спрямована на отримання здобувачами інформації щодо електромагнітних процесів в електричних і магнітних колах постійного і змінного струмів та в електрообладнанні, яке працює на постійному і змінному струмі та перехідних процесах, що відбуваються в них під час роботи [10, с. 208, 11, с. 414]. Дисципліна зорієнтована на вивчення електромагнітних процесів у лінійних і нелінійних колах постійного струм, лінійних й нелінійних колах змінного струму та під час перехідних процесів в лінійних колах, необхідних для аналізу роботи електроенергетичного, електротехнічного та електромеханічного обладнання, відповідних комплексів і систем. Метою вивчення дисципліни є навчити студентів методам розрахунку у електричних колах, відповідних перетворень енергії, в засвоєнні основних понять та законів, пов’язаних з практичним використанням електричних та магнітних явищ при перехідних процесах в лінійних електричних колах, оволодінні методами аналізу і основами розрахунку перехідних процесів в електричних колах постійного та змінного струмів та умінню використовувати їх для вирішення практичних проблем у професійній діяльності.

Завдання дисципліни полягає у засвоєнні сутності фізичних явищ та фізичних процесів, які відбуваються в нелінійних електричних і магнітних колах постійного і змінного струмів, основних законів нелінійних магнітних кіл, математичного запису законів теоретичні основи електротехніки та

одиниць вимірювання електричних і магнітних величин; методам аналізу електричних і магнітних кіл та перехідних процесів в лінійних і нелінійних колах. Для успішного засвоєння дисципліни ТОЕ необхідні знання, уміння й навички попередніх дисциплін: «Фізика» (розділ електрика та магнетизм), «Вища математика», «Електротехнічні матеріали». Під час вивчення ТОЕ здобувач-енерегетик набуває наступні загальні компетентності: здатність до абстрактного мислення, аналізу і синтезу; здатність застосовувати знання у практичних ситуаціях; здатність спілкуватися державною мовою як усно, так і письмово; здатність виявляти, ставити та вирішувати проблеми.

Основною фаховою спеціальною компетентністю здобувача-енергетика є здатність вирішувати практичні задачі із залученням методів математики, фізики та теоретичні основи електротехніки [12, с. 41]. Результатами вивчення теоретичних основ електротехніки для здобувача-енергетика є: знати і розуміти теоретичні основи метрології та електричних вимірювань, принципи роботи пристроїв автоматичного керування, релейного захисту та автоматики, мати навички здійснення відповідних вимірювань і використання зазначених пристроїв для вирішення професійних завдань; здійснювати аналіз процесів в електроенергетичному, електротехнічному та електромеханічному обладнанні, відповідних комплексах і системах; обирати і застосовувати придатні методи для аналізу і синтезу електромеханічних та електроенергетичних систем із заданими показниками; уміти оцінювати енергоефективність та надійність роботи електроенергетичних, електротехнічних та електромеханічних систем; вміти самостійно вчитися, опановувати нові знання і вдосконалювати навички роботи з сучасним електрообладнанням, вимірювальною технікою та прикладним програмним забезпеченням; застосовувати придатні емпіричні і теоретичні методи для зменшення втрат електричної енергії при її виробництві, транспортуванні, розподіленні та використанні. Здобуття загальних і фахових компетенцій здобувачами-енергетиками компетентності здійснюється за рахунок вивчення теоретичного матеріалу на лекційних заняттях. Під час виконання лабораторних робіт здобувачі-енерегетики опановують

електротехнічні терміни, визначення та символи; суть фізичних явищ в електротехніці; формулювання та математичні записи основних законів теоретичні основи електротехніки; запам'ятовують одиниці вимірювання електричних та магнітних величин, співвідношення між ними; їхні умовні графічні позначення в електричних колах; суть фізичних процесів в них, фізичні явища, які спостерігаються в електротехнічних пристроях, навчаються і вміють: складати принципові та розрахункові схеми електричних кіл, вимірювати основні електричні та неелектричні величини; експериментально визначати параметри трифазних електричних кіл синусоїдного струму та кіл несинусоїдного струму; визначати похибки вимірювань та розрахунків; самостійно здійснювати пошук потрібної електротехнічної інформації.

Висновки. Головним з принципів професійного розвитку здобувачів енергетиків визначено реалізацію компетентнісного підходу до розвитку їх фахової кваліфікації, що передбачає необхідність переходу від кваліфікації, яку фахівець-енерегетик здобуває один раз і назавжди, до компетентності, яка дозволяє мобільно змінювати професійну діяльність.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Омельченко Л.М., Керницький О.М. Проблема формування професійної компетентності майбутніх фахівців енергетичного профілю у сучасних умовах /Вісник КДУ імені Михайла Остроградського. Випуск 3/2010 (62). Частина 1. С. 169-171.

2. Розвиток професійної освіти в умовах глобалізацій них та інтеграційних процесів: Монографія / За ред.. Н.Г. Ничкало. К: Видавництво НПУ імені М.П. Драгоманова, 2014. 125 с.

3. Енциклопедія освіти /Акад. пед. наук України; головний ред. В.Г. Кремень. К.: Юрінком Інтер, 2008. 716 с.

4. Зимняя И.А. Ключевые компетенции – новая парадигма результата образования /Высшее образование сегодня. 2003. № 5. С. 34–42.

5. Андреев А.Л. Компетентностная парадигма в образовании: опыт

философско-методологического анализа /Педагогика. № 4. 2005. С.19–27.

6. Хуторской А. Ключевые компетенции как компонент личностно-ориентированной парадигмы образования /Народное образование. 2003. №2. С. 58–64.

7. Овчарук О.В. Компетентнісний підхід у сучасній освіті: Світовий досвід та українські перспективи. Бібліотека з освітньої політики. Київ: К.І.С., 2004. 112 с.

8. Пометун О.С. Компетентнісний підхід – найважливіший орієнтир розвитку сучасної освіти / Рідна школа. 2005. -№1. С.65-69.

9. Равен Дж. Педагогическое тестирование: Проблемы, заблуждения, перспективы: Пер. с англ., изд. 2-е, испр. М.: Когито-Центр, 2001. 142 с.

10. Попова І.О., Чаусов С.В. Освітні концепції у навчальному процесі здобувачів-енергетиків закладів вищої освіти. //Modern research in science and education. Proceedings of the 1st International scientific and practical conference. BoScience Publisher. Chicago, USA. 14-16.09. 2023. Pp. 206-215. URL: https://sciconf.com.ua/i-mizhnarodna-naukovo-praktichna-konferentsiya-modern-research-inscience-and-education-14-16-09-2023-chikago-ssha-arhiv

11. Попова І.О., Чаусов С.В. Поєднання навчання та виробництва при підготовці здобувача–енергетика ЗВО. // Innovative development of science, technology and education. Proceedings of the 2nd International scientific and practical conference. Perfect Publishing. Vancouver, Canada. 2023. Pp. 410-415. URL: https://sci-conf.com.ua/ii-mizhnarodna-naukovo-praktichna-konferentsiya-innovative-development-of-science-technology-and-education-16-18-11-2023-vanuverkanada-arhiv/.

12. Попова І.О., Чаусов С.В. Сучасні детермінанти розвитку soft skills випускників-енергетиків. Тенденції та перспективи розвитку науки і освіти в умовах глобалізації /Матеріали Міжнар. наук.-практ. інтернет-конф. (31 серпня 2023 р., університет Григорія Сковороди у Переяславі): зб. наук. праць. Переяслав, 2023. Вип.96. С.38-42.

УДК 371.124

ПРОФЕСІОНАЛІЗАЦІЯ КЕРІВНИКА ЗАКЛАДУ ОСВІТИ

Почка Каріна Аліївна
Аспірант
Українська державна льотна академія
м. Кропивницький, Україна

Анотація. На рівні особистості саморозвиток керівника та його духовне збагачення відбуваються лише завдяки формуванню й зростанню різних новоутворень. Виникнення й закріплення певних новоутворень призводить до руйнування старої соціальної ситуації розвитку й створює нову, відповідну поточному психологічному стану особистості.

Ключові слова. Особистість, керівник закладу освіти, новоутворення, розвиток, професіоналізація.

Професіоналізація особистості є за своєю суттю є соціальним процесом, що є невід'ємним компонентом загальної соціалізації особистості. Соціальний характер професіоналізації зумовлений соціальним сенсом професійної діяльності, що виникає в ході суспільного розподілу праці. Професійна соціалізація – це процес, у якому людина залучається до певних професійних цінностей, включає їх у свій внутрішній світ, формує професійну культуру та свідомість, об’єктивно і суб’єктивно здійснює професійну діяльність.

Професіоналізація особистості має соціальний характер, оскільки реалізується через діяльність певних суспільних структур і соціальних інститутів. Соціальними агентами професіоналізації є сім'я, заклади освіти, соціальні організації, трудові колективи, держава в цілому. У сучасному світі проблема становлення професіонала – це насамперед проблема особистісного розвитку.

Розвиток особистості (її спрямованості, компетентності, гнучкості, самосвідомості) визначає вибір і підготовку до професії, і в той же час, сам цей

вибір і розвиток професійної діяльності визначає стратегію розвитку особистості. Успішний особистісний і професійний розвиток дає можливість прогнозувати психологічне благополуччя, задоволеність життям і особистісне зростання кожної людини в сучасному світі [1, с. 22].

На нашу думку, процес сучасного професійного зростання особистості та формування її професійної кар'єри відбувається у двох основних вимірах: поза робочим місцем працівника та на робочому місці працівника. Це досить важливий і принциповий момент, тому що тільки в комплексі, розвиваючись «на» і «поза» робочим місцем, можна досягти бажаних результатів. В умовах жорсткої конкуренції на ринку праці процес саморозвитку особистості насамперед має відбуватися постійно [2, с. 202].

Відповідно до теорії професійної «Я-концепції» Д. Сьюпера, люди намагаються вибрати професію, яка відповідає сформованим у них уявленням про себе [3]. Утверджуючи себе у професії, вони домагаються самоактуалізації, роблять те, що на їхню думку, може принести найбільше задоволення та максимально сприяти особистісному зростанню. Тобто, основною психологічною метою розвитку «Я-концепції» є перехід від зовнішніх факторів до внутрішніх джерел самоактуалізації та самореалізації у професії.

Професійний розвиток особистості розглядається як процес, який триває протягом усього життя людини і зазнає якісних змін внаслідок дії сукупності об'єктивних і суб'єктивних факторів. Найважливішими чинниками професійного розвитку особистості є впливи середовища (зокрема цілеспрямовані) і власна активність (переважно свідома) самого суб'єкта професійного розвитку [4, с. 442].

Професійне середовище – це сукупність (система) об'єктів і відносин, що виникають внаслідок професійної діяльності; сукупність предметних і соціальних умов праці. До його характеристик належать: 1) об'єкт і предмет праці – характер і система властивостей і взаємин речей, явищ, процесів, якими людина повинна подумки, або практично оперувати; 2) цілі і завдання праці-результат, якого вимагає чи очікує від людини суспільство; 3) засоби

праці – пристосування, обладнання та будь-які інші засоби, що посилюють вплив на предмет праці; 4) фізичне середовище, що включає зовнішні умови діяльності: мікроклімат, температуру, освітленість, шум та інші специфічні умови, особливості робочого місця і приміщення; 5) соціальне середовище – психологічна атмосфера і соціально-психологічна структура соціально-професійної групи [5, с.163].

Педагогічні впливи ефективні, коли вони природодоцільні. За Б. Ананьєвим, природодоцільність означає, що педагогічні впливи відповідають внутрішнім зв'язкам розвитку особистості, спрямовані на її сенситивний момент і вибір ключового елемента, на який має бути спрямований педагогічний «стимул». Суб'єкт, як система, має внутрішню логіку розвитку, яка залежить від зв'язків у її структурі. Педагогічне управління процесом розвитку особистості здійснюється шляхом регулювання цих зв'язків, тобто управління корелятивними залежностями між психофізіологічними функціями та властивостями особистості.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Васильєва О. А. Фактори професійного самовизначення особистості в сучасних умовах // Наука і освіта. 2011. № 1. С. 19–23., с.22.

2. Кузьмін В. В., Кузьміна М. О., Іванченко А. В. Соціально-психологічні особливості формування професійної кар'єри особистості // Габітус. 2023. Випуск 45. С.200-205., с.202.

3. Super D. E. Vocational Development: A Framework of Research / D. E. Super. N.Y., 1957. 391 p.

4. Заболоцька С. Модель-програма особистісно-професійного саморозвитку майбутнього педагога. Актуальні питання гуманітарних наук. 2016. Вип. 15. С. 438–443., с. 442.

5. Мілорадова Н. Е. Простір професійного розвитку як невід'ємна складова професіогенезу особистості // Право і Безпека. 2015. № 4. С. 160-165., с.163

МЕТОДОЛОГИЧЕСКИЕ ОСНОВЫ ФОРМИРОВАНИЯ УНИВЕРСАЛЬНЫХ УЧЕБНЫХ ДЕЙСТВИЙ В НАЧАЛЬНОЙ ШКОЛЕ

Сахибли Гюнель Захид кызы
Педагог
г. Баку, Азербайджан

Аннотация: Данная статья посвящена одной из важнейших задач современного начального общего образования – формированию и развитию универсальных учебных действий, обеспечивающих школьникам способность к обучению, саморазвитию и самосовершенствованию. Качество усвоения знаний в соответствии с образовательными стандартами определяется разнообразием и характером универсальных учебных действий. Согласно этим стандартам, школы призваны обучать детей эффективным инструментам управления учебной деятельностью. Однако в школьной практике усвоение новых знаний происходит значительно быстрее, чем приобретение новых навыков. Учителя игнорируют методы обучения управлению учебной деятельностью, в результате чего учащиеся владеют теоретическими знаниями, но испытывают трудности в их применении в ситуациях, выходящих за рамки стандартной учебной задачи.

Ключевые слова: универсальные учебные действия; начальное образовательные стандарты; саморазвитие; управление учебной деятельностью; учебная мотивация.

Главная цель педагогической деятельности – это формирование саморазвивающейся личности, то есть личности, желающей и умеющей учиться. Проблема формирования универсальных учебных действий актуализируется не только как проблема универсального применения знаний в учебной деятельности, но и как формирование жизненно важных качеств и свойств, направленных на совершенствование умения учиться на данном этапе развития. В связи с этим проблема разработки технологии педагогического

управления формированием универсальных учебных действий в начальной школе является актуальной.

Универсальные учебные действия – это совокупность умений, которые позволяют ученику эффективно учиться и развиваться, то есть, самостоятельно усваивать новые знания, применять их в различных ситуациях и адаптироваться к изменяющимся условиям. Они включают в себя познавательные, регулятивные, коммуникативные и личностные действия. В последнее время особое внимание педагогов и психологов уделяется вопросам развития универсальных учебных действий, формирование которых рассматривается в качестве основной образовательной задачи. В исследованиях последних лет рассматривались вопросы формирования отдельных видов учебной деятельности младших школьников (регулятивных – О. В. Кузнецова, коммуникативных – С. А. Никишова, познавательных – Н. В. Шигапова), формирование ее на отдельных учебных предметах (В. А. Шабанова, Д. Д. Кечкин), вопросы готовности педагога к ее развитию (А. Н. Артемова).

В вопросе степени разработанности проблемы формирования универсальной учебной деятельности в педагогической науке можно выявить ряд противоречий:

- ✓ на социально-педагогическом уровне между требованиями Государственного общеобразовательного стандарта начального общего образования в республике к обеспечению формирования учебной деятельности младших школьников и проблемой его реализации в образовательном процессе начальной школы;
- ✓ на научно-теоретическом уровне между необходимостью теоретического осмысления современными исследователями проблемы педагогического управления формированием учебной деятельности учащихся и недостаточной научно-теоретической разработанностью содержания этапов этого процесса;
- ✓ на научно-методическом уровне между практическими проблемами разработки содержания и процесса формирования деятельности и отсутствием

разработанной технологии педагогического управления формированием учебной деятельности младших школьников.

Учебную деятельность младших школьников необходимо рассматривать с позиции личностно-деятельностного подхода и на основе идей аксиологии. В отличие от обще учебных умений и навыков, универсальная учебная деятельность носит не только над предметный, метапредметный, но и ценностный характер, что позволяет обучающемуся легко ориентироваться не только в учебной, но и в любой жизненной ситуации. От качества овладения ею во многом зависят учебные успехи в последующих классах и на последующих ступенях обучения. Универсальная учебная деятельность есть самоорганизующаяся и саморазвивающаяся система присвоенных компетенций и ценностей, помогающая человеку являться активным деятелем и гибко реагировать на изменения в окружающей его среде. Формирование ее осуществляется под влиянием внешних воздействий субъектов образования (педагогов, родителей) в сочетании с активной позицией ученика.

В практике школьного образования работа по формированию и развитию универсальной учебной деятельности осуществляется по преимуществу стихийным образом. Бессистемный и случайный характер ее формирования отражается в низкой познавательной активности учащихся, низком уровне учебной мотивации, низкой способности учеников регулировать учебную и познавательную деятельность, нет опоры на личность и субъективный опыт ученика.

К функциям универсальных учебных действий относятся:

- ✓ обеспечение возможностей ученика самостоятельно осуществлять такое действие как учение, ставить перед собой учебные цели, искать и использовать необходимые средства и способы их достижения, контролировать и оценивать процесс и результаты деятельности;
- ✓ создание условий для гармоничного развития личности и её самореализации на основе готовности к непрерывному образованию, необходимость которого обусловлена поли культурностью общества и высокой

профессиональной мобильностью;

- ✓ обеспечение успешного усвоения знаний, умений и навыков и формирование компетентностей в любой предметной области.

Овладение учениками универсальными учебными действиями происходит в контексте разных учебных предметов и, в конце концов, ведет к формированию способности самостоятельно успешно усваивать новые знания, умения и компетентности, включая самостоятельную организацию процесса усвоения, то есть умение учиться.

Альтернативой сложившейся ситуации может служить целенаправленное педагогическое управление формированием универсальной учебной деятельностью. Согласно положениям синергетики человек как индивидуальность, личность является открытой, динамической, самоорганизующейся системой способной к прогрессивному, социально-позитивному взаимодействию с окружающим миром, способной к саморазвитию. Саморазвитие связано с появлением неопределенностей, с преодолением трудностей посредством собственных интеллектуальных, эмоциональных, волевых усилий. Одним из приоритетных психологических механизмов, позволяющих преодолевать затруднения, является механизм рефлексии. Педагогическое рефлексивное управление создает условия для стимулирования психологических механизмов саморазвития личности: самосознания, самоопределения, самовыражения, самоутверждения, самореализации, саморегуляции. Учащийся как субъект учебного процесса для эффективного овладения ею во взаимодействии с педагогом осуществляет соуправлениие, и, далее, самоуправление формированием универсальной учебной деятельности.

Для обеспечения формирования учебной самостоятельности обучающихся необходимо выстраивать процесс обучения таким образом, чтобы все компоненты учебной деятельности сосредоточивались вокруг школьника, механизмы управления деятельностью были в его руках. Для успешного управления учебной деятельностью, нужно чтобы она была осознанной,

понимаемой самим учеником. Данное понимание приходит к ребенку в большей степени в контрольно-оценочном и рефлексивном компонентах, когда он имеет возможность «разложить деятельность на части» и определить степень своего участия в ней. Этот процесс целесообразно считать для обучающегося завершённым в основной школе, потому что в старших классах необходим достаточно высокий уровень учебной самостоятельности.

Опираясь на основные идеи системного и личностно-деятельностного подходов в педагогике, можем сказать, что педагогическое управление формированием учебной деятельности определяется как многомерная система взаимодействия педагога и школьников в учебных ситуациях продуктивного сотрудничества, обеспечивающих ценностно-смысловую ориентацию школьников, организацию ими своей учебной деятельности, личностное развитие, сформированность предметных учебных действий. Деятельность педагога реализуется через совокупность действий и операций в определенной последовательности, оптимально предполагающей выход на результат. Педагогическое управление осуществляется во взаимодействии - содействии раскрытию, реализации личностного потенциала обучающихся.

Технологии педагогического управления формированием универсальной учебной деятельностью младших школьников представляют собой комплексный процесс взаимодействия педагога и учащихся в единстве процессов управления, соуправления, самоуправления, стимулирующий активное присвоение учащимися личностных новообразований, которые обусловят формирование универсальных учебных действий. Именно собственное действие ребенка может стать основой формирования в будущем его способностей и умения учиться. Учебная ситуация содержит в себе противоречие между необходимым состоянием знаний, умений, навыков и уровнем развития обучаемого, с одной стороны, и реальным, существующим, текущим уровнем образованности последнего. Это противоречие является движущей силой процесса разрешения учебной ситуации.

В настоящее время школа пока ещё продолжает ориентироваться на

обучение, выпуская в жизнь человека обученного – квалифицированного исполнителя, тогда как сегодняшнее, информационное общество запрашивает человека обучаемого, способного самостоятельно учиться и многократно переучиваться в течение жизни, готового к самостоятельным действиям и принятию решений. Иными словами, школа должна ребёнка: «научить учиться», «научить жить», «научить жить вместе», «научить работать и зарабатывать».

Универсальные учебные действия – это обобщенные действия, открывающие возможность широкой ориентации учащихся, – как в различных предметных областях, так и в строении самой учебной деятельности, включая осознание учащимися ее целевой направленности, ценностно-смысловых характеристик.

Формирование универсальных учебных действий – неотъемлемая часть учебного процесса и внеурочной деятельности. Главное в работе учителя – это найти такие методы работы, которые позволят максимально эффективно использовать потенциал учебных и внеучебных занятий. Универсальные учебные действия – базовый элемент умения учиться; совокупность способов действий учащегося и навыков учебной работы, обеспечивающих его возможностью самостоятельно развиваться и совершенствоваться в направлении желаемого социального опыта на протяжении всей жизни.

СПИСОК ЛИТЕРАТУРЫ

1. Анохина, О.Е. Активизация познавательной деятельности при изучении нового материала на уроках окружающего мира / О. Е. Анохина // Начальная школа. – 2012. – № 12. – С. 53–55.

2. Амбражевич, Я.Е. Распознавание как метод обучения естествознанию в начальной школе / Я. Е. Амбражевич // Начальная школа. – 2014. – № 10. – С. 33–39.

3. Безгубова, А.А. Формирование универсальных учебных действий у младших школьников на уроках окружающего мира. – М., 2016. – С. 22–24.

4. Белоусова, Г.В. Использование активных методов обучения на уроке окружающего мира / Г. В. Белоусова // Начальная школа. – 2017. – № 7. – С. 39–43.

5. Зотова, А.А. Использование ИКТ на уроке окружающего мира / А. А. Зотова // Начальная школа. – 2017. – № 7. – С. 44–51.

6. Как проектировать универсальные учебные действия в начальной школе. От действия к мысли: пособие для учителя / [рук. проекта: Н. Д. Никандров и др.]: под ред. А. Г. Асмолова. – 5-е изд. – М.: Просвещение, 2014. – 152 с.

УДК 378.011. 3 – 051:81’243

ОСОБЛИВОСТІ ФОРМУВАННЯ КОМУНІКАТИВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ УЧНІВ СТАРШОЇ ШКОЛИ У МОНОЛОГІЧНОМУ МОВЛЕННІ

Сосяк Мирослава Миколаївна,
кандидат педагогічних наук, доцент
кафедри практики англійської мови
і методики її навчання
Дрогобицький державний педагогічний
університет імені Івана Франка
м. Дрогобич, Україна
Яцків Ірина Володимирівна,
магістрант
Дрогобицький державний педагогічний
університет імені Івана Франка
м. Дрогобич, Україна

Анотація. У статті розглянуто сутність комунікативної компетентності як ключової складової сучасної методики навчання іноземних мов. Особливу увагу приділено ролі монологічного мовлення як інтегративного прояву комунікативної компетентності. Визначено основні компоненти монологічного мовлення та охарактеризовано їх функції у процесі мовленнєвої діяльності. Детально описано психологічні, лінгвістичні та соціокультурні особливості монологічного мовлення старшокласників, а також лінгвістичні характеристики основних типів монологу (опис, розповідь, міркування). Зазначено, що формування монологічного мовлення потребує розвитку в учнів умінь планування, логічної послідовності, аргументації та дотримання культурних норм спілкування. Підкреслено, що опанування цих умінь є важливим показником сформованості комунікативної компетентності у процесі вивчення англійської мови в старшій школі.

Ключові слова: комунікативна компетентність, монологічне мовлення, лінгвістичний компонент, соціолінгвістичний компонент, соціокультурний

аспект, когерентність, учні старшої школи, іноземна мова.

Комунікативна компетентність у сучасній методиці навчання іноземних мов трактується як здатність особистості ефективно та доречно користуватися мовою у різних комунікативних ситуаціях. Її класичну модель запропонували M. Canale та M. Swain (1980), які визначили чотири основні складники: лінгвістичний, соціолінгвістичний, дискурсивний і стратегічний [1]. Надалі ця концепція була розширена у працях D. H. Brown (2014), H. Hymes (1972) та інших науковців [2; 3].

У вітчизняній лінгводидактиці поняття комунікативної компетентності ґрунтовно розробляли С. Ніколаєва (2013), О. Тарнопольський (2006). Дослідники підкреслюють, що комунікативна компетентність не обмежується володінням мовними правилами, а охоплює здатність створювати змістовні висловлювання відповідно до ситуації спілкування [4; 5].

У структурі комунікативної компетентності монологічне мовлення займає особливе місце, оскільки реалізується через низку взаємопов’язаних компонентів.

- Лінгвістичний компонент охоплює знання фонетичних, лексичних і граматичних норм мови. У монолозі він проявляється у вмінні грамотно добирати мовні засоби, використовувати різноманітний словниковий запас і правильно будувати граматичні конструкції [1; 4].
- Соціолінгвістичний компонент пов’язаний зі здатністю обирати мовні засоби відповідно до ситуації спілкування, що дозволяє формувати культурно й стилістично доречні висловлювання – офіційні виступи, публічні промови чи неформальні оповіді [3; 4].
- Дискурсивний компонент визначає вміння створювати зв’язні, логічно організовані тексти з чіткою композицією (вступ, основна частина, висновок) та логічними переходами між частинами [1; 6].
- Стратегічний компонент відображає здатність компенсувати мовні труднощі за допомогою пауз, перефразування, прикладів або невербальних

засобів, що забезпечує зв'язність і завершеність висловлювання [5].

- Соціокультурний компонент передбачає врахування культурних норм і контексту спілкування. У монолозі це проявляється у вмінні спиратися на культурні знання, порівнювати явища різних культур та пояснювати їх у власних висловлюваннях [4].

Таким чином, монологічне мовлення є комплексним виявом комунікативної компетентності, адже поєднує мовні, дискурсивні, стратегічні та соціокультурні вміння учнів у єдиний процес осмисленого висловлювання.

Монологічне мовлення вимагає від учня:

- уміння логічно й послідовно формулювати думки;
- здатності аргументувати, узагальнювати та впливати на слухача;
- дотримання норм мовної та культурної доречності.

Монологічне висловлювання – це складний психолінгвістичний процес**,** який потребує високого рівня усвідомленого планування. На відміну від діалогічного мовлення, монолог не є спонтанним – він формується спочатку у внутрішньому плані, а потім реалізується зовні. Це вимагає від мовця попереднього продумування змісту, логічної структури та послідовності думок, а також концентрації уваги й контролю пам'яті під час побудови висловлювання.

Монолог відзначається логічною завершеністю й структурованістю – він має вступ, основну частину та висновок. Як зазначають О. Бігич, С. Ніколаєва логічна організація монологу сприяє формуванню в учнів уміння планувати та аргументовано висловлювати думки [4]. Водночас монолог має емоційно-оцінний аспект, що відображає ставлення мовця до змісту висловлювання та розвиває його емоційний інтелект.

З лінгвістичної позиції монологічне мовлення потребує когерентності та зв'язності**.** Учень повинен грамотно поєднувати лексичні, граматичні та семантичні засоби, застосовувати сполучники, займенники, повтори та синоніми для логічного переходу між частинами тексту [4]. Використання складних синтаксичних конструкцій, підрядних і безсполучникових речень,

засобів узагальнення й уточнення підвищує точність і виразність висловлювання [4].

Основними засобами когезії у монолозі є:

1. Лексичні (повтори, синоніми, парафрази);
2. Граматичні (займенники, підрядні речення, сполучники);
3. Логічні маркери (first, because, therefore, however, for example тощо);
4. Інтонаційні засоби (паузи, наголоси, зміни тону);
5. Композиційна структура (вступ – основна частина – висновок).

Усі ці елементи забезпечують логічність і зрозумілість монологу, а також підтримують увагу слухача.

Монологічне мовлення є стилістично гнучким і може виконувати функції опису, розповіді або міркування, кожен із яких має власні лінгвістичні ознаки [4; 5]:

Монолог-опис виконує функцію передачі образу об’єкта, явища чи ситуації і концентрується на характеристиках і властивостях предмета. Його лексика насичена прикметниками, прислівниками та іменниками, що описують ознаки об’єкта, наприклад *colorful, tall, modern, wide*. У синтаксисі переважають прості та складнопідрядні речення, що уточнюють деталі, як у висловленні: *The classroom is spacious and bright, with large windows that let in plenty of sunlight*. Логічна структура опису зазвичай організована від загального до конкретного або навпаки, часто з використанням маркерів послідовності (*first, next, finally*). Стилістика монологу-опису, як правило, нейтральна або експресивно-позитивна, а часові маркери подій не обов’язкові, оскільки основний акцент робиться на характеристиках об’єкта.

Монолог-розповідь має на меті переказ подій у хронологічній послідовності і концентрується на дії та розвитку сюжету. Для цього в його лексиці переважають активні дієслова, слова, що вказують на часову послідовність подій (*first, then, afterwards*). У синтаксисі часто використовуються часові конструкції, дієслова минулого часу та складнопідрядні речення для об’єднання подій. Наприклад: *Yesterday I visited*

the museum. First, I saw the art exhibition, and then I went to the science section. Логічна структура розповіді передбачає чітку хронологію: вступ, події та висновок або результат. Стилістика може бути емоційно насиченою, оскільки учень оцінює та коментує події.

Монолог-міркування спрямований на висловлення суджень, аргументацію та переконання, концентруючись на причинно-наслідкових зв'язках і доказах. Його лексика включає абстрактні та узагальнюючі терміни, логічні маркери (*because, therefore, thus, in my opinion*) та оцінні слова (*important, necessary, significant*). Синтаксис монологу-міркування представлений складнопідрядними конструкціями, умовними реченнями та структурами, що відображають причинно-наслідкові зв'язки. Наприклад: *Learning a foreign language is important because it opens opportunities for communication and personal development.* Логічна структура цього жанру включає вступ (тезу), аргументацію та висновок, із використанням логічних переходів та структурованих доказів. Стилістика міркування зазвичай офіційно-наукова або навчальна, із прагненням до точності та переконливості Отже, мовленнєва організація монологів залежить від їхньої функції: опис акцентує риси об'єкта, розповідь – послідовність подій, а міркування – логічну аргументацію. Усі види монологу потребують зв'язності, лексико-граматичної точності та логічної структури, що є показниками сформованості комунікативної компетентності старшокласників.

Важливою складовою є соціокультурний аспект монологу, який зумовлює врахування ситуаційного контексту, адресата та культурних норм спілкування. Учень має обирати відповідний стиль мовлення залежно від обставин – офіційний, науковий чи розмовний. Так, у науковому виступі доречно сказати: *It is essential to analyze the data carefully…*, тоді як у неформальному спілкуванні вживаними є фрази типу: *So, I went to the park and….*

Крім того, соціокультурна компетентність передбачає знання культурних реалій, уміння користуватися ідіомами (*break the ice, once in a blue moon*) та адаптувати висловлювання до віку, статусу й рівня підготовки слухача. Це

забезпечує природність і адекватність комунікації.

Підсумовуючи, психологічні, лінгвістичні та соціокультурні чинники монологічного мовлення взаємопов'язані. Учні старшої школи повинні:

- планувати висловлювання, дотримуючись логіки та послідовності;
- володіти достатнім лексико-граматичним запасом і засобами когезії;
- обирати мовні форми відповідно до ситуації спілкування;
- ураховувати культурні норми та адаптувати мовлення до адресата.

Засвоєння цих компонентів забезпечує здатність створювати логічно побудовані, граматично правильні та культурно доречні монологи, що є основним показником сформованості комунікативної компетентності учнів старшої школи.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Canale M., Swain M. Theoretical Bases of Communicative Approaches to Second Language Teaching and Testing // Applied Linguistics. – 1980. – Vol. 1(1). – P. 1–47.

2. Brown H. D. Principles of Language Learning and Teaching. – 6th ed. – New York : Pearson Education, 2014. – 418 p.

3. Hymes D. On Communicative Competence // Sociolinguistics. – Harmondsworth : Penguin, 1972. – P. 269–293.

4. Методика навчання іноземних мов і культур: теорія і практика : підручник. – Київ : Ленвіт, 2013. – 590 с.

5. Тарнопольський О. Б. Методика навчання іноземних мов у вищій школі : підручник. – Київ : Логос, 2006. – 224 с.

6. Harmer J. The Practice of English Language Teaching. – 5th ed. – Harlow : Pearson Education, 2015. – 446 p.

УДК 378.147:61

ІНТЕРАКТИВНІ НАВЧАЛЬНІ ТЕХНОЛОГІЇ ЯК ЗАСІБ МЕТОДИЧНОЇ АДАПТАЦІЇ ДО ОСОБЛИВОСТЕЙ КЛІПОВОГО МИСЛЕННЯ СТУДЕНТІВ ПРИ ВИВЧЕННІ МЕДИЧНОЇ ТЕРМІНОЛОГІЇ

Черненко Ніна Анатоліївна,
к.філол.н., доцент
НМУ імені О. О. Богомольця,
м. Київ, Україна

Анотація: На сучасному етапі дедалі виразнішою стає когнітивна трансформація, зумовлена необхідністю швидкого пошуку і обробки великих масивів різноманітної інформації, котра отримала назву кліпового мислення. Фрагментарність та хаотичність кліпового мислення студентів становлять дидактичний виклик при опануванні латино-грецької медичної термінології. Саме тому використання новітніх навчальних застосунків поряд із традиційними методами може допомогти студентам не лише краще засвоїти матеріал, а й знизити рівень психологічного дискомфорту при вивченні дисципліни.

Ключові слова: навчання, інформація, кліпове мислення, термінологія, метод.

Однією з найбільш прикметних ознак сучасного глобалізованого світу є його стрімка і невпинна технологізація та віртуалізація. Сучасні технології вже давно стали неодмінною складовою усіх сфер життя індивідів, а насамперед – інформаційного простору. Використання великої кількості інформаційних ресурсів безпосереднім чином зумовлює зміни в способах пошуку, засвоєння та обробки інформації. Як відомо, сучасний інформаційний простір є надзвичайно масивним, а нова інформація, в тому числі й наукового характеру, з’являється з блискавичною швидкістю. Адаптація до так званого «миготіння» різнорівневих пластів інформації зумовлює нові особливості їх сприйняття і обробки –

кліповий характер мислення. Кліпове мислення як нова світоглядна та освітня реалія визначає нові шляхи взаємодії індивіда з інформаційним простором та детермінує швидке і здебільшого побіжне перемикання уваги з одного інформаційного фрагмента на інший, внаслідок чого індивід орієнтується в своєму пошуку здебільшого на візуально яскраві, привабливі складові [1, с. 33]. Характерною рисою кліпового мислення є інформаційний серфінг, до якого вдаються його носії у процесі відбору та обробки потоку даних із різних інформаційних джерел [2]. Кліпове мислення студентів дедалі частіше стає об'єктом наукових розвідок вітчизняних науковців, адже врахування його специфіки в процесі навчання стає необхідною умовою ефективного формування навичок та компетентностей здобувачів освіти. Таким чином, пошук шляхів адаптації навчальних підходів та інструментів до особливостей кліповості є як ніколи актуальним. Як зазначають фахівці, кліпове мислення вже не є проявом «аномії та девіантної поведінки», натомість його доцільно вважати за «норму сучасного інформаційного суспільства і певну умову освіти» [Книш 2019, с. 57]. Як видається, на даному етапі задля досягнення максимально ефективних показників навчальної діяльності студентів доцільним є застосування новітніх навчальних технологій поряд із розвитком вмінь студентів мислити логічно, когерентно і послідовно, здійснюючи фундаментальні когнітивні операції аналізу, синтезу та класифікації явищ та фактів.

Одним із основних недоліків кліпового мислення є його фрагментарний характер, адже швидко рухаючись, перемикаючись між інформаційними потоками, індивід не лише не помічає більшу частину власне інформації, а й втрачає здатність встановлювати логічні зв'язки між наявними інформаційними фрагментами. Безумовно, критичне осмислення явищ і фактів стає неможливим за таких умов. З іншого боку, завдяки інформаційному серфінгу носії кліпового мислення здатні за короткий відтинок часу опрацювати значний масив інформації з багатьох розрізнених джерел.

Не викликає сумніву, що кліповість мислення може стати серйозною

перешкодою на шляху до успішного здобуття студентами медичної освіти, адже від вміння лікаря мислити системно, критично і послідовно залежить не лише його професійний розвиток, а й насамперед – здоров'я і життя пацієнта. Таким чином, ефективне навчання майбутніх лікарів значною мірою залежить від того, чи сформує студент відповідні когнітивні навички при вивченні конкретної дисципліни. Термінологічна компетентність лікаря визначає його здатність до усвідомленого та вільного використання специфічної фахової греко-латинської медичної термінології у своїй професійній діяльності. Характерною рисою греко-латинської медичної термінології є те, що найбільшу ефективність при її вивченні виявляє граматико-перекладний метод, котрий є традиційним в опануванні класичних мов. Граматико-перекладний метод імплікує необхідність здійснювати послідовні логічні операції при засвоєнні латинської термінології на фонетичному, морфологічному, синтаксичному рівнях. Власне, такий підхід детерміновано логічністю та математичною стрункістю латинської мови на всіх її рівнях. Недаремно латина і грека упродовж багатьох століть становили фундамент класичної освіти, адже вивчення цих мов сприяло, з-поміж іншого, розвитку когнітивних навичок та здатності до логічного і послідовного мислення. Як показує педагогічна практика, сучасним студентам як носіям кліпового мислення вивчення латинської термінології видається складним та екзотичним, адже потребує великої зосередженості та терпіння. Таким чином, задля полегшення опрацювання матеріалу та зниження рівня психологічного дискомфорту цілком доречним є використання інтерактивних методів поряд із традиційними.

На нашу думку, на початкових етапах вивчення медичної термінології доцільно використовувати навчальні застосунки, котрі в ігровій формі допоможуть краще засвоїти словникові форми та парадигму словозміни. Таким застосунком може бути Duolingo cards, до того ж його можна використовувати як на занятті, так і при підготовці домашнього завдання. Інтерактивна дошка Miro дає можливість поліпшити візуальну презентацію матеріалу, зокрема при вивченні таких розділів, як анатомічна, ботанічна термінологія, рецептура;

урізноманітнити види навчальних завдань, а також додати ігровий та змагальний елементи у заняття. Віртуальні сервіси Quizzlet та Kahoot завдяки своєму різноманітному функціональному наповненню дозволяють не лише створити цікаві інтерактивні навчальні вправи та суттєво гейміфікувати навчальний простір, але й здійснювати контроль знань студентів у режимі реального часу. При цьому опція довільного порядку запитань і чіткий таймінг виконання завдань у тесті сприяє дотриманню норм академічної доброчесності та зниженню рівня списування. Таким чином, використання новітніх інтерактивних застосунків при вивченні латино-грецької медичної термінології допомагає адаптувати важкий навчальний матеріал до когнітивних особливостей студентів, котрі є носіями кліпового мислення; знизити рівень стресу та психологічного дискомфорту за рахунок гейміфікації завдань; навчити студентів працювати як самостійно, так і в команді; запобігти порушенням принципів академічної доброчесності.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Бухало І. В., Кондрашова А. В. Інформаційний серфінг та кліпове мислення у викладанні іноземної мови. Сучасні підходи та інноваційні тенденції у викладанні іноземних мов: матеріали XIII Міжнародної науково-практичної конференції. 2018. С. 33–35.

2. Жукова О. А., Павлов В. О., Лукіянчук А. М., Яковліва О. П. Психолого-педагогічний аналіз кліпового мислення як феномена сучасності. Академічні візії. 2023. № 17.

3. Книш, І. В. «Кліпове мислення» як релевантність сучасної освіти. 2019. 55-58.

4. Формування термінологічної компетентності студентів-медиків за умов кліпового мислення // Перспективи на інновації науки (Серія 'Педагогіка', Серія 'Психологія', Серія 'Медицина'), (1(47)), 2025. – С. 1274-1282. https://doi.org/10.52058/2786-4952-2025-1(47)-1274-1282

PSYCHOLOGICAL SCIENCES

УДК 159.9.07:378.147

ВОЛЬОВИЙ АСПЕКТ АДАПТАЦІЇ СТУДЕНТІВ-ПСИХОЛОГІВ ДО НАВЧАННЯ У ВИЩІЙ ШКОЛІ

Баннікова Світлана Андріївна
магістрантка факультету психології і соціальної роботи
Полтавський національний педагогічний університет
імені В. Г. Короленка
м. Полтава, Україна

Анотація. У статті досліджено вольовий аспект адаптації студентів-психологів до навчання у вищій школі в умовах соціокультурних викликів та професійного становлення. Показано, що початок навчання супроводжується труднощами інтеграції у нове середовище, високим рівнем стресу та необхідністю формування стратегій саморегуляції. Наголошено, що воля є ключовим механізмом цілеспрямованості, самоконтролю та здатності до подолання труднощів, особливо в умовах воєнного стану. Встановлено, що розвиток вольових якостей позитивно впливає на рівень соціально-психологічної адаптації, забезпечує емоційну стійкість і формує професійну готовність майбутніх психологів.

Ключові слова: вольовий аспект, адаптація студентів, саморегуляція, психологічна стійкість, професійне становлення.

Актуальність дослідження вольового аспекту адаптації студентів-психологів до навчання у вищій школі зумовлена як складністю професійного становлення, так і соціокультурними викликами сучасності. Перехід у нове освітнє середовище супроводжується підвищенням вимог, перебудовою соціальних зв’язків та потребою у формуванні стратегій особистісного й

професійного самоствердження. Як підкреслює К. А. Андросович [1], перші етапи навчання часто стають критичними у плані виникнення труднощів адаптації, що може знижувати ефективність освітнього процесу. На думку О. Ф. Бондаренка [2], студентська молодь потребує особливої уваги в контексті професійної підготовки, оскільки психологи у майбутньому мають виконувати роль помічників у подоланні труднощів інших. В. О. Грушевський [3] наголошує, що соціально-психологічна адаптація першокурсників має неоднорідний характер і вимагає цілеспрямованої підтримки. Водночас, за М. В. Савчиним і Л. П. Василенко [4], саме юнацький вік є періодом активного становлення особистості, що зумовлює необхідність розвитку механізмів саморегуляції й вольової сфери. В. Ф. Моргун та І. Г. Тітов [5] підкреслюють значення психологічної діагностики у виявленні ресурсів і труднощів адаптації, що дозволяє глибше зрозуміти інтегративну роль волі у регуляції когнітивних, емоційних і поведінкових процесів.

В умовах воєнного стану в Україні значення вольової регуляції ще більше зростає, адже вона забезпечує стійкість, психологічне благополуччя та результативність навчання. Тому дослідження вольового аспекту адаптації студентів-психологів є актуальним і необхідним для розробки ефективних програм підтримки майбутніх фахівців.

Ціль. Теоретично вивчити та емпірично дослідити вольовий аспект адаптації студентів-психологів до навчання у вищій школі.

Матеріали та методи. Для реалізації поставлених завдань була розроблена програма дослідження, яка включає загальнонаукові методи теоретичного рівня (аналіз, синтез, порівняння, систематизацію, узагальнення загальнонаукових даних), емпіричні методи (тестування, опитування), методами статистичної обробки даних (критерій – Пірсона та критерій φ* Фішера). Для вивчення вольового аспекту адаптації студентів-психологів до навчання у вищій школі найбільш продуктивним виявляється використання комплексного діагностичного підходу. Поєднання трьох взаємодоповнюючих методик – тест-опитувальника соціальної адаптивності (за О. Санніковою,

О. Кузнєцовою), методики «Діагностика соціально-психологічної адаптації» (К. Роджерс, Р. Даймонд) та методики «Стильова саморегуляція поведінки людини» (В.І. Моросанова, Є.М. Коноз) – забезпечує можливість всебічного аналізу як зовнішніх соціальних проявів адаптаційного процесу, так і внутрішніх особистісних ресурсів, що формують його регулятивно-вольову основу. Такий комплекс дозволяє з високою надійністю виявити рівень соціальної інтегрованості, особливості самосприйняття, а також здатність до свідомого регулювання власної поведінки та подолання труднощів. Саме ця багатовимірність створює умови для глибшого розуміння адаптації студентів-психологів і формує емпіричне підґрунтя для подальшої розробки практичних програм підтримки їхнього професійного становлення.

Об’єктом дослідження стали студенти першого курсу, які навчаються за спеціальністю «Психологія» як за денною, так і заочною формами навчання. Загальна кількість респондентів становила 60 осіб, з яких 12 – юнаки та 48 – дівчата, що відповідає типовому гендерному складу студентів-психологів. Вибірка формувалася з дотриманням принципів добровільності, інформованої згоди та конфіденційності.

Результати та обговорення. В результаті емпіричного дослідження визначено, що показники адаптації за шкалою «Загальна адаптація у навчальній діяльності» свідчать про наявність у значної частини студентів труднощів із пристосуванням до нового освітнього середовища, що проявляється у слабких соціальних контактах та емоційній напрузі, тоді як інша частина вибірки демонструє сформованість соціальних навичок, упевненість і готовність до співпраці. За шкалою «Прагнення до оптимізації умов навчання» простежується поділ між студентами з психологічним дискомфортом і критичним ставленням до власних досягнень та тими, хто відзначається внутрішньою врівноваженістю й позитивним життєвим налаштуванням.

Результати за шкалами «Сприймання та опрацювання соціальної інформації» і «Логічне інтерпретування соціальних сигналів» підтверджують

неоднорідність у здатності орієнтуватися у соціальних сигналах: у частини студентів виявлено труднощі у сприйнятті й структуризації соціальної інформації, що ускладнює взаємодію, тоді як інші респонденти характеризуються високою соціальною чутливістю та розвиненими когнітивними навичками аналізу. Подібна тенденція спостерігається й за шкалою «Тлумачення очікувань соціального оточення»: частина студентів має труднощі з орієнтацією у соціальних очікуваннях, тоді як інші демонструють адаптивну гнучкість та соціальну проникливість.

Шкала «Управління емоційними проявами» засвідчила суперечливі результати: у частини студентів простежується схильність до тривалого переживання негативних станів, що знижує гнучкість у контактах, водночас інші виявляють більшу емоційну рухливість, але й ризик імпульсивності. Найбільш проблемними сферами адаптації виявилися результати за шкалами «Готовність до ініціативи», «Готовність до подолання невдач» і «Готовність до досягнення цілей». Значна кількість студентів характеризується інертністю, униканням ризику, низькою готовністю долати труднощі та проблемами у постановці й досягненні цілей. Це вказує на недостатню сформованість вольової саморегуляції та внутрішньої мотивації. Водночас у частини респондентів виявлено відкритість до нового, наполегливість і здатність використовувати невдачі як ресурс, що свідчить про їхні високі адаптивні можливості.

Встановлено домінування труднощів у загальній адаптації студентів-першокурсників, що проявляється у виражених показниках дезадаптованості та частих станах адаптаційного стресу. Це зумовлює відчуття невпевненості, дезорганізованості та ускладнює входження у систему університетських вимог і норм. Шкала самоприйняття показала значні проблеми із формуванням позитивного ставлення до власного «Я», тоді як результати за шкалою самовідторгнення підтвердили схильність багатьох студентів до самокритичності та заниженої самооцінки. Подібні тенденції відображаються і у сфері міжособистісних стосунків: низькі показники прийняття інших

поєднуються з підвищеним рівнем неприйняття, що свідчить про недостатню соціальну толерантність та труднощі у встановленні емпатійної взаємодії.

За шкалою емоційного комфорту більшість студентів не демонструють достатньої емоційної врівноваженості, тоді як високі показники емоційного дискомфорту вказують на напруженість, тривожність і ризик психоемоційного виснаження. Водночас результати за шкалами внутрішнього та зовнішнього контролю свідчать про переважання орієнтації на зовнішні чинники, що ускладнює розвиток автономності та відповідальності. Аналіз шкал домінантності та підпорядкування показав відносний баланс: наявність як прагнення до лідерства, так і готовності підпорядковуватись, що створює певний потенціал для групової динаміки. Показники за шкалою ескапізму засвідчили, що більшість студентів схильні долати труднощі без вираженого уникання, хоча частина все ж використовує неадаптивні стратегії відсторонення.

Аналіз вольових аспектів саморегуляції студентів-психологів показав виражену поляризацію між високими й низькими рівнями при мінімальній представленості середніх. Більшість респондентів або чітко вміють планувати, моделювати й програмувати діяльність, або ж мають значні труднощі з цими процесами. У сфері оцінювання результатів простежується дещо більш збалансована картина: частина студентів володіє високою рефлексією, тоді як інші демонструють її недостатність. Найбільш проблемними виявилися показники гнучкості та самостійності, де більшість має низькі значення, хоча третина студентів демонструє високий рівень розвитку цих характеристик. Загалом вольова сфера відзначається суперечливістю й потребує цілеспрямованого розвитку механізмів адаптивності, автономності та рефлексії як основи професійної готовності майбутніх психологів.

Проаналізовано, що кожен із вольових аспектів саморегуляції по-своєму впливає на соціально-психологічну адаптацію студентів. Планування підсилює адаптивність, сприяє прийняттю себе й забезпечує емоційний комфорт, оскільки дає змогу структурувати діяльність, знижує невизначеність і формує

відчуття компетентності. Гнучкість виявляється важливою для адаптивності, емоційного комфорту та прийняття інших: вона дозволяє швидко змінювати стратегії поведінки, полегшує міжособистісну взаємодію й зменшує рівень стресу. Самостійність пов'язана з адаптивністю та внутрішнім контролем, оскільки автономні студенти більше покладаються на власні зусилля, беруть відповідальність за результати та демонструють готовність до самокорекції. Сукупно ці волеві компоненти створюють основу для ефективної адаптації, тоді як їхня недостатня сформованість ускладнює інтеграцію у навчальне середовище та знижує психологічний комфорт.

Отже, ефективність адаптації студентів-психологів до навчання у вищій школі зумовлюється рівнем розвитку їхнього вольового аспекту, який виявляється через сформованість механізмів саморегуляції, знайшла підтвердження за результатами проведення емпіричного дослідження. Студенти з високими показниками саморегуляції демонструють вищий рівень емоційного комфорту, швидше інтегруються у соціально-освітнє середовище та краще долають труднощі, пов'язані з новими умовами навчання.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Андросович К.А. Виявлення причин дезадаптації першокурсників професійного ліцею. Матеріали VI всеукр. наук.-практ. конф. «Проектування розвитку та психолого-педагогічного супроводу обдарованої особистості», 4–5 черв. 2014 р. К.: Інститут обдарованої дитини, 2014. С. 150-156.

2. Бондаренко О.Ф. Психологічні особливості студентської молоді та проблеми професійної підготовки психологів-практиків. *Практична психологія та соціальна робота.* 2003. №4. С.8–11.

3. Грушевський В.О. Особливості соціально-психологічної адаптації студентів-першокурсників до навчання у ЗВО. *Науковий вісник Миколаївського державного університету імені В.О. Сухомлинського.* Серія : Психологічні науки. 2014. Вип. 2.12. С. 67-72.

4. Савчин М.В., Василенко Л.П. Вікова психологія : навч. посіб. / ред.:

Т.А. Дічевська. 2-ге вид., доповн. Київ: Академвидав, 2011. 382 с.

5. Моргун В.Ф., Тітов І.Г. Основи психологічної діагностики. Навчальний посібник для студентів вищих навчальних закладів. К.: Видавничий Дім «Слово», 2013. 464 с.

УДК 159.9.07:378.147

ОСОБЛИВОСТІ РОЗВИТКУ ОСОБИСТІСНОЇ ЗРІЛОСТІ СТУДЕНТІВ-ПСИХОЛОГІВ

Гловацька Анна Андріївна
магістрантка факультету психології і соціальної роботи
Полтавський національний педагогічний університет
імені В. Г. Короленка
м. Полтава, Україна

Анотація. У статті розглянуто особливості розвитку особистісної зрілості студентів-психологів у процесі професійної підготовки. Показано, що навчання у закладі вищої освіти сприяє зростанню самоприйняття, рефлексивності, відповідальності, здатності до конструктивної взаємодії та саморозвитку. Виявлено динаміку ціннісних орієнтацій: від емоційно-залежних до більш автономних і професійно значущих, що свідчить про поступове формування готовності до майбутньої діяльності та професійної ідентичності.

Ключові слова: особистісна зрілість, студенти-психологи, професійна підготовка, ціннісні орієнтації, саморозвиток.

Актуальність дослідження розвитку особистісної зрілості студентів-психологів зумовлена необхідністю підготовки фахівців, здатних до саморефлексії, відповідального самовизначення та конструктивної взаємодії. Як підкреслює І. Бех [1], зрілість пов’язана з формуванням моральної свідомості та відповідальності, що є основою професійної ідентичності психолога. На думку Т. Титаренко [3], студентський вік виступає критичним періодом для становлення ціннісних орієнтацій та розвитку здатності до саморозвитку. Водночас, за М. Савчин [2], особистісна зрілість забезпечує інтеграцію емоційної, когнітивної та мотиваційної сфер, що безпосередньо впливає на ефективність професійної діяльності. Незважаючи на наявні напрацювання, проблема структури та динаміки особистісної зрілості

студентів-психологів, а також її зв’язку з мотиваційними й ціннісними характеристиками, залишається недостатньо дослідженою, що зумовлює потребу її подальшого наукового вивчення та практичного осмислення..

Ціль. Теоретично вивчити й емпірично дослідити особливості розвитку особистісної зрілості студентів-психологів.

Матеріали та методи. Для реалізації поставлених завдань була розроблена програма дослідження, яка включає загальнонаукові методи теоретичного рівня (аналіз, синтез, порівняння, систематизацію, узагальнення загальнонаукових даних), емпіричні методи (тестування, опитування), методами статистичної обробки даних (критерій Пірсона та критерій φ* Фішера). Основним інструментом виступила методика діагностики особистісної зрілості Ю. З. Гільбуха, що дозволяє оцінити мотивацію досягнення, автономність, рефлексивність, відповідальність та інші характеристики зрілої особистості. Для глибшого аналізу мотиваційної та смисложиттєвої сфери застосовано «Самоактуалізаційний тест» (САТ) за Е. Шостромом, який вивчає рівень самоактуалізації через показники емоційної чутливості, самоприйняття, гнучкості поведінки тощо. Завершальним компонентом діагностичного комплексу стала методика «Ціннісні орієнтації» М. Рокіча, що дає змогу визначити провідні термінальні й інструментальні цінності студентів, як відображення рівня їх особистісної зрілості [5]. Такий цілісний підхід забезпечує як кількісну, так і якісну оцінку розвитку особистості у процесі професійного становлення. У емпіричному дослідженні взяли участь 90 студентів спеціальності «Психологія» Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка, які навчаються за денною та заочною формами. Вибіркова сукупність була рівномірно представлена двома групами: 45 осіб, які навчаються на першому курсі, та 45 студентів четвертого курсу.

Результати та обговорення. В результаті емпіричного дослідження виявлено виразну динаміку розвитку особистісної зрілості студентів-психологів у процесі навчання. Встановлено, що студенти четвертого курсу відрізняються

вищим рівнем сформованості таких компонентів особистісної зрілості, як мотивація досягнення, ставлення до себе, життєві установки та здатність до емоційної близькості. Ці показники засвідчують посилення внутрішньої цілеспрямованості, зростання рівня самоприйняття, рефлексивності, а також здатності до побудови глибоких міжособистісних зв'язків, що є ознаками зрілої особистості. Також зафіксовано зростання інтегрального рівня особистісної зрілості в студентів випускного курсу, що свідчить про вплив професійної підготовки на формування психологічної зрілості, автономності та відповідального ставлення до себе і майбутньої діяльності. Водночас почуття громадянського обов'язку виявилося стабільним упродовж усього періоду навчання, що може свідчити про відносну незалежність цього компонента від фахової підготовки. Загалом, результати підтверджують, що освітній процес у сфері психології сприяє поступовому розгортанню особистісного потенціалу, що має ключове значення для майбутньої професійної діяльності студентів.

Встановлено значущі відмінності між студентами першого та четвертого курсів за низкою показників, що відображають різні аспекти самоактуалізації, розглянуті в контексті розвитку особистісної зрілості. Студенти четвертого курсу продемонстрували вищий рівень емоційної чутливості (сенситивність), більш сформоване позитивне ставлення до себе (самоприйняття), здатність до вільного й природного вираження себе (спонтанність), а також більшу когнітивну відкритість і толерантність до різноманітних поглядів (широта поглядів).

Також у старших студентів виявлено більш розвинену поведінкову адаптивність (гнучкість поведінки), орієнтацію на гармонійне поєднання особистісних і соціальних цілей (синергія), відкритість до міжособистісної взаємодії (контактність), визнання внутрішньої природи людини як позитивної (погляд на природу людини), а також здатність усвідомлювати й приймати власні агресивні імпульси без надмірного внутрішнього конфлікту (ставлення до агресії). Крім того, студенти четвертого курсу частіше орієнтувалися на знання, розвиток і цінність освіти (освіченість), мали виразнішу мотивацію до

пізнання світу, роботи над собою та самореалізації через професійну діяльність (інтегральний показник самоактуалізації). Усі ці характеристики є складовими особистісної зрілості, оскільки відображають сформовану Я-концепцію, стабільну систему цінностей, рефлексивність, відповідальність, автономність та здатність до саморозвитку. Отже, результати дослідження підтверджують, що процес професійного навчання студентів-психологів сприяє якісним змінам у структурі особистості, забезпечуючи поступове формування психологічної зрілості як основи майбутньої фахової ефективності.

Проаналізовано суттєві розбіжності у системі ціннісних орієнтацій студентів-психологів першого та четвертого курсів, що безпосередньо пов’язано з процесом формування особистісної зрілості. Виявлені зміни як у термінальних, так і в інструментальних цінностях відображають динаміку світоглядного становлення студентів, переорієнтацію з емоційно-залежних цілей на самостійні та професійно значущі життєві смисли.

У сфері термінальних цінностей, які визначають життєві цілі та ідеали особистості, першокурсники надавали перевагу таким цінностям, як любов, що свідчить про домінування міжособистісної потреби у близькості, прийнятті та емоційному зв’язку з іншими. Натомість студенти випускного курсу частіше орієнтувалися на активне дієве життя та цікаву роботу – цінності, що відображають прагнення до особистісної реалізації, соціальної активності, професійного розвитку та відповідального ставлення до життя. Такий зсув у системі життєвих пріоритетів є показником переходу до більш зрілої форми самовизначення, що базується на автономії, цілеспрямованості та професійній ідентичності.

Інструментальні цінності, що відображають засоби досягнення життєвих цілей, також демонструють якісні зміни. Для студентів четвертого курсу більш значущими виявилися такі цінності, як освіченість і широта поглядів, що вказує на зростання інтересу до знань, саморозвитку, інтелектуальної відкритості й здатності до рефлексії.

Ці особливості свідчать про формування ціннісних установок,

характерних для внутрішньо зрілої особистості, яка розглядає розвиток не лише як професійне зростання, а і як шлях до самореалізації та смислового наповнення життя.

Цінність ефективності у справах виявилася стабільною в обох групах, що може свідчити про її універсальне значення для студентів-психологів незалежно від курсу навчання або про меншу чутливість цього компонента до змін у процесі професійного становлення.

Таким чином, отримані результати свідчать про те, що у процесі професійної підготовки майбутніх психологів відбувається поступова трансформація їхньої ціннісної сфери: від залежних, емоційно орієнтованих установок – до автономних, діяльнісно спрямованих, соціально відповідальних пріоритетів.

Ця динаміка цінностей є невід'ємним компонентом розвитку особистісної зрілості та показником внутрішньої готовності до виконання фахової ролі у сфері психологічної допомоги. Отже, дійсно, існують суттєві відмінності у рівні сформованості особистісної зрілості між студентами-психологами першого та четвертого курсів, що зумовлені динамікою розвитку їхньої самоактуалізації та трансформацією ціннісних орієнтацій у процесі професійного навчання.

Зокрема, студенти старших курсів відзначаються більш високими показниками самоактуалізації, зрілою системою цінностей і вираженою інтегрованістю особистісної структури, на відміну від студентів початкових курсів, у яких ці характеристики перебувають на етапі становлення.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Бех І.Д. Категорія становлення в контексті розвитку «образу Я» особистості. *Педагогіка і психологія*. 1992. № 3. С. 9-21.

2. Савчин М.В., Василенко Л.П. Вікова психологія : навч. посіб. / ред.: Т.А. Дічевська. - 2-ге вид., доповн. Київ: Академвидав, 2011. 382 с.

3. Титаренко Т.М. Життєвий світ особистості: у межах і за межами буденності. К.: Либідь, 2003. 376 с.

4. Моргун В.Ф., Тітов І.Г. Основи психологічної діагностики. Навчальний посібник для студентів вищих навчальних закладів. К.: Видавничий Дім «Слово», 2013. 464 с.

5. Штепа О. С. Феномен особистісної зрілості. *Соц. психологія*. 2005. №1. С. 62–77.

СИТУАЦІЯ УСПІХУ ЯК УМОВА ФОРМУВАННЯ САМОРЕАЛІЗАЦІЇ ВЧИТЕЛЯ ПОЧАТКІВЦЯ

Довженко Ольга Олегівна
к.пед.н., доцент
Прошенко Ганна Олександрівна
здобувач другого (магістерського) рівня 2 року навчання
Харківській національний педагогічний університет
імені Г. С. Сковороди
м. Харків, Україна

Анотація: Науковий інтерес до проблеми ситуації успіху молодих педагогів пояснюється потребою суспільства в компетентних кадрах. Питання професійного становлення молодого педагога його особистого розвитку це важливе питання сучасної освіти. Від того який потенціал, енергія, наскільки молоді кадри занурені в професію, залежить розвиток потенціалу школярів. Це диктує необхідність пошуку ресурсів, направлених на розвиток та розкриття особистого потенціалу вчителя початківця, його творчих здібностей та можливостей.

Ключові слова: Самореалізація, ситуація успіху, творчість, педагог початківець, професійна діяльність.

Текст. Питанням емоційного стану людини присвячено багато праць, так як емоції є одним з ключових механізмів внутрішньої регуляції психічної діяльності та поведінки. Емоції людини доволі складні, всі ми є емоційними істотами, котрі оточують себе людьми та предметами, к котрим прив’язуємося емоційно і проходим крізь переживання більше, чим через усвідомлення фактів.

В процесі професійної діяльності вчителя початківця виникають різні емоції та почуття. Одні роблять діяльність більш збагаченою, посилюють цікавість, інші навпаки викликають байдужість. Труднощі, промахи, огидні звинувачення можуть розчарувати молодого фахівця, привести к втраті цікавості до праці, тому позитивний емоційний настрій дуже важливий.

Праця приносить задоволення, радість, натхнення, якщо вона супроводжується успіхом. Однією з умов самореалізації вчителя початківця може стати знайомство з підходом творчої самореалізації, як ситуація успіху.

Поняття ситуації успіху – це умови, котрі забезпечують успіх, а сам успіх це стан радості. Успіх людини сприяє формуванню самоповаги – важливий компонент образу «Я».

Проаналізував успіх в основних сферах діяльності особистості вчителя, можна дати відповідь на питання: що дає успіх вчителю початківцю? Можна виділити наступні аспекти впливу успіху на розвиток особистості вчителя: самооцінка, виховання самоповаги, оптимізм, відносини з учнями, пізнавальний процес, ставити цілі та їх досягати, формування позитивного відношення з колегами, не засмучуватися невдачам та інші.

Все перераховане дає можливість довести, що успіх створює позитивні умови для самореалізації особистості вчителя та мотивацію вчителя початківця по відношенню до себе. Успіх – це результат «ситуації успіху».

Становлення професійних якостей вчителя початківця доволі тривалий процес, починає формуватися ще при навчанні в ВНЗ. На начальному етапі практичної діяльності активними помічниками молодого фахівця виступають директор, завуч, педагогічний колектив.

При надані методичної підтримки особливу увагу приділяють процесу формування творчої самореалізації вчителя початківця, одним з етапів якого є формування технолого-іноваційної готовності до творчої самореалізації. Результатом професійної діяльності вчителя початківця повинно стати вміння мислити та діяти на основі наукових знань. Необхідно підкреслити про важливість успішної адаптації молодого фахівця в професійній діяльності яка неможлива без організації методичної підтримки.

Самореалізація особистості в психологічному аспекті має неоднозначне трактування, однак ключовим поняттям виступає поняття сил людини, котрі проявляються та розвиваються в особистій та суспільній діяльності. Самореалізація це реалізація потенціалу, прагнень, знань, вмінь відповідно до

свого представлення про себе та свій життєвий шлях. Самореалізація особистості припускається, що людина знайшла свою справу і виконує її якісно, творчо та з задоволенням.

Професійна самореалізація особистості – це здібності, потреби, знання та вміння людини в конкретному виді професійної діяльності. Вона базується на професійному самовизначенні, усвідомлені професійних цілей та їх відповідності життєвим цінностям людини та прагнення до саморозвитку.

Висновки: В тезах розглянута проблема ситуації успіху, як умова формування самореалізації вчителя початківця.

Виявлено, що самореалізація вчителя початківця пов'язана з «ситуацією успіху» для самих учнів, так як стимулює професійний розвиток самого вчителя. Створення таких ситуацій потребує від вчителя вміння ставити цілі, саморозвиватися, використовувати свій досвід, комунікативні навички та у відповідь отримувати задоволення від своєї професійної діяльності, професійний ріст.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Батальщикова Є. Місце педагогічної технології «створення ситуації успіху» в процесі підготовки майбутніх учителів. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/nvd_2012_1_14.

2. Бордюк В. Технологічні особливості створення ситуації успіху в навчально-виховному процесі ЗНЗ. Педагогічні науки. 2011. Вип. 60. С. 169-175.

3. Створюйте ситуації успіху в навчальній діяльності. Завуч. Шкільний світ. 2012. № 20. С. 20–24.

ПЕРЦЕПТИВНА ФУНКЦІЯ СПІЛКУВАННЯ ПРАЦІВНИКІВ ОПЕРАТИВНИХ ПІДРОЗДІЛІВ

Решетняк Владислав Сергійович
здобувач вищої освіти 3-го курсу
факультету підготовки фахівців
для підрозділів кримінальної поліції
Національної поліції України
Дніпровського державного
університету внутрішніх справ
Науковий керівник
Шинкаренко Інна Олександрівна
кандидат психологічних наук,доцент
кафедри психології, соціології та педагогіки
факультету підготовки фахівців
для підрозділів кримінальної поліції
Національної поліції України
Дніпровського державного
університету внутрішніх справ

Перцептивна функція спілкування є важливим елементом у діяльності працівників оперативних підрозділів, адже саме завдяки їй формується правильне розуміння партнерів по комунікації, підозрюваних, свідків, потерпілих та інших учасників кримінального процесу. Вона полягає у сприйнятті, пізнанні та інтерпретації особистісних характеристик і поведінки співрозмовника, що дозволяє не лише встановити контакт, а й прогнозувати його дії та реакції. У контексті оперативної роботи це має надзвичайно важливе значення, оскільки будь-яка помилка у сприйнятті може призвести до хибних висновків, втрати доказів або зриву оперативних заходів.

Сутність перцептивної функції полягає у формуванні психологічного портрета особи через аналіз її зовнішніх проявів – міміки, жестів, інтонації, темпу мовлення, а також особливостей поведінки у стресових ситуаціях. Працівники оперативних підрозділів мають володіти розвиненими навичками соціальної перцепції, які дають змогу розпізнавати емоційні стани та приховані

мотиви людей. Це особливо важливо під час допитів, негласних слідчих (розшукових) дій, оперативних комбінацій та проведення спостереження. Завдяки ефективній роботі перцептивної функції можна своєчасно виявити суперечності у свідченнях, встановити елементи маніпуляції та протидії з боку підозрюваних, а також визначити ступінь правдивості отриманої інформації [1, с. 131].

У ситуації конфлікту поліцейському особливо важливо прагнути врегулювати конфлікт мирним шляхом. Якщо конфлікт має вкрай емоційний характер і супроводжується бурхливими реакціями, то необхідна роз'яснювальна бесіда у спокійній та довірливій обстановці [4, с. 98]. Наприклад, зміна пози, погляду чи тембру голосу може свідчити про внутрішню напруженість, страх або небажання говорити правду. Розуміння цих аспектів допомагає обрати правильну тактику спілкування, що є основою успішного проведення оперативно-розшукових заходів.

Перцептивна функція спілкування також виконує прогностичну роль, адже на основі спостережень і аналізу поведінки можна передбачити подальші дії співрозмовника. Наприклад, під час ведення переговорів із особами, що захопили заручників, або під час вербування конфідентів, вміння оцінити емоційний стан, рівень тривожності та готовність до співпраці є вирішальним для результату операції. У цьому контексті оперативник виступає не лише як слідчий чи спостерігач, а й як психолог, здатний впливати на поведінку інших за допомогою обраних комунікативних стратегій [2, с. 191].

В умовах сучасних викликів, зокрема воєнного стану та зростання рівня злочинності, роль перцептивної функції спілкування зростає ще більше. Працівники оперативних підрозділів часто взаємодіють із людьми, які перебувають у стані сильного стресу, травматичних переживань чи ворожості. Проблеми спілкування у професійній діяльності працівників Національної поліції виникають через непідготовленність до комунікації і невміння адаптуватися у непростих умовах фахової діяльності. Комунікативна нездатність розв'язувати конфліктні ситуації виникає через невміння розуміння

і мотивації вчинків, кваліфікування висловлювань; відсутні навички самопізнання, самопрезентації і самореалізації; уміння розв’язувати ділові і побутові конфлікти. [3, с. 104].

Таким чином, перцептивна функція спілкування в роботі працівників оперативних підрозділів є не лише інструментом збору та перевірки інформації, а й засобом побудови довіри, впливу на поведінку та прийняття стратегічних рішень. Вона потребує постійного вдосконалення через професійну підготовку, тренінги з невербальної комунікації, психології конфліктів та практичні заняття в умовах, наближених до реальних оперативних ситуацій. Розвинені навички соціальної перцепції дозволяють правоохоронцям діяти ефективно, мінімізуючи ризики та підвищуючи результативність своєї діяльності в складних і небезпечних умовах.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Зінченко Д.А. Психологічне здоров’я працівників в підрозділах безпеки і оборони України. Соціально-психологічне забезпечення діяльності сил безпеки та оборони України: тези доп. IV Всеукр. наук.-практ. конф.(м. Харків, 30 трав. 2023 р.). Харків: НА НГУ, 2023. С. 131-134.
2. Литвинова І. Методи виявлення вербальних проявів брехні в процесі діяльності працівників оперативних підрозділів. Scientific works of Kyiv Aviation Institute. Series: Law Journal" Air and Space Law" 4.69: 191-196.
3. Шинкаренко, І. О. Методи забезпечення результативного спілкування. Мова і право: матеріали наук.-практ. семінару (м. Дніпро, 15 листоп. 2017 р.). Дніпро: ДДУВС. 2018. С. 104-107.
4. Шинкаренко І. О. Комунікативна компетентність працівників Національної поліції: сучасні виклики за умов карантинних заходів під час пандемії. Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ. 2021. № 2 (111). С. 98-103

МІЖДИСЦИПЛІНАРНА МОДЕЛЬ ПСИХОПРОФІЛАКТИКИ ТА СОЦІАЛЬНОГО ВІДТВОРЕННЯ ОСІБ ІЗ ТРИВОЖНО-ДЕПРЕСИВНИМ РОЗЛАДОМ НА БАЗІ ЦЕНТРУ МЕНТАЛЬНОГО ЗДОРОВ'Я: ІНТЕГРАЦІЯ ПРОГРАМИ ВООЗ «УПРАВЛІННЯ ПРОБЛЕМАМИ+» ТА ВОЛОНТЕРСЬКИХ ІНІЦІАТИВ

Тіора Інна Федорівна
Студентка другого (магістерського)
рівня вищої освіти
ДЗ «Південноукраїнський національний
педагогічний університет імені К. Д. Ушинського»

Вступ

Тривожно-депресивний розлад (ТДР, F41.2 за МКХ-10) є однією з найпоширеніших психічних проблем, що суттєво погіршує якість життя та соціальне функціонування громадян.

В умовах воєнного стресу в Україні, зумовленого повномасштабним вторгненням Росії у 2022 році, зростає потреба у комплексних психопрофілактичних програмах психопрофілактики та соціального відновлення, які поєднують біологічні, психологічні та соціальні підходи, т.я. вони є актуальними в запиті та ефективними для зниження психоемоційного дистресу.

Модель психопрофілактики та соціального відтворення осіб із тривожно-депресивним розладом, розроблена та інтегрована на базі Центру ментального здоров,я базується на міждисциплінарному біопсихосоціальному підході, інтегруючи біологічні, психологічні та соціальні аспекти підтримки.

Програма «Управління проблемами+» (УП+), розроблена ВООЗ, є низькоінтенсивною інтервенцією для осіб із ТДР в умовах обмежених ресурсів, використовувалась в моделі в індивідуальній роботі з усіма учасниками дослідження.

Участь у волонтерських ініціативах, зокрема тих, що спеціалізуються на

виготовленні випічки для потреб ЗСУ, сприяють ресоціалізації через соціальну залученість і арт-терапевтичні елементи.

Крім того, в моделі соціального відновлення відведена значна роль психоосвітнім заходам та груповим заняттям з використанням арттерапевтичних методик.

Ціль роботи

Розробити та впровадити міждисциплінарну модель психопрофілактики та соціального відтворення осіб із тривожно-депресивним розладом

Оцінити ефективність моделі, що інтегрує програму УП+, психоосвіту, групову терапію та участь у волонтерських програмах.

Визначити вплив моделі на рівень тривожності, депресії та якості життя учасників програми.

Дослідити потенціал доцільності в впровадженні моделі в інших центрах ментального здоров'я України.

Матеріали та методи

У дослідженні взяли участь 30 осіб віком 21–75 років із діагнозом ТДР (F41.2 за МКХ-10), які добровільно погодилися на участь.

Вибірка поділена на вікові категорії: 47% – молодий вік (21–44 роки), 33% – середній вік (45–59 роки), 20% – похилий вік (60–75 років).

Критерії включення: підтверджений діагноз, відсутність гострих психотичних симптомів, добровільна згода на участь у дослідженні.

Використано класифікацію ВООЗ і теорію психосоціального розвитку Еріксона для адаптації підходів до вікових груп.

Оцінка проводилася за допомогою шкали HADS (HADS-A, HADS-D, 0–21 бал) та опитувальника SF-36 (MCS, SF, VT, 0–100).

Модель включала п'ять компонентів: діагностика, психоосвіта, програма УП+, групова терапія, участь у волонтерській програмі.

Психоосвітні заходи (лекції, тренінги) проводилися щотижня для 10–15 осіб, охопивши загально за весь період проекту 25–28 учасників.

Програма УП+ складалася з п'яти 90-хвилинних сесій, проведених

сертифікованим консультантом, із стратегіями управління стресом і проблемами.

Групова терапія включала КПТ, арт-терапію (авторські техніки, напр., «Місця моєї сили») і тілесно-орієнтовану терапію.

Волонтерська програма (n=20, 75% вибірки) передбачала виготовлення випічки для ЗСУ (1–2 рази на тиждень, 2–3 години) на базі ГО «БФ «Паляниця»

Дослідження тривало 4 місяці, активна фаза проекту – 6–8 тижнів, із первинним і повторним тестуванням через 3 місяці.

Статистичний аналіз виконано за допомогою парного t-критерію Стьюдента в SPSS 26.0 ($p < 0.05$).

Результати та обговорення

Первинне тестування учасників дослідження показало високий рівень тривожності (HADS-A = 14.2 ± 2.8) і депресії (HADS-D = 13.5 ± 2.6).

Якість життя по шкалам SF-36 була зниженою: MCS = 35.6 ± 8.2, SF=40.3 ± 9.1, VT = 38.7 ± 8.5.

Після програми HADS-A знизився до 9.9 ± 2.4 (-30.3%, $p < 0.001$), HADS-D – до 9.4 ± 2.3 (-29.6%, $p < 0.001$).

Показники SF-36 зросли: MCS = 41.3 ± 7.8 (+16.0%, $p < 0.001$), SF=48.5±8.7 (+20.3%, $p < 0.001$), VT = 46.2 ± 8.0 (+19.4%, $p < 0.001$).

У 60% учасників рівень тривожності та депресії знизився до субклінічного (HADS < 11), у 70% покращилося соціальне функціонування (SF: +25%).

За результатами дослідження програма УП+ була ефективною для молодшого та середнього віку, арт-терапія – для похилого, волонтерство – для всіх груп.

Обмеження: невелика вибірка (n=30), короткий період моніторингу (3 місяці), стигматизація.

Висновки

Міждисциплінарна модель, що інтегрує УП+, психоосвіту, групову терапію та волонтерство, ефективна для зниження ТДР і покращення якості

життя, з потенціалом для масштабування.

Модель продемонструвала потенціал для масштабування в інших центрах ментального здоров’я України з урахуванням локальних ресурсів.

Стигматизація психічних розладів і низька поінформованість населення ускладнювали залучення до програми.

Рекомендується розширити психоосвітні кампанії для подолання стигми та залучення більшої кількості учасників.

Подальші дослідження мають включати довгостроковий моніторинг (6–12 місяців) і розширення вибірки для підвищення репрезентативності.

УДК 159.95.98: 316.6:316.356.2.

ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ РЕЗИЛЬЄНТНОСТІ ПІДЛІТКІВ ТА ДОРОСЛИХ В УМОВАХ ВІЙСЬКОВИХ ЗАГРОЗ СЬОГОДЕННЯ

Чиркова Тетяна Ігорівна
Кандидат психологічних наук
Приватний психотерапевт, етнопсихолог
м. Київ, Україна

Анотація. Стаття представлена в якості сучасного констативно-статистичного аналізу із рекомендаційним компонентом факторів актуальної проблеми, яка набуває особливого значення останнім часом, але не підкріплюється великою кількістю емпіричних досліджень на вітчизняному просторі, виявляючи проблематику, що спостерігається серед сучасних особливо вразливих категорій. У статті розглянуті дані спостереження виведених особливостей та констативних статистичних показників по розвитку і масштабу явища та притаманних поведінкових характеристиках. Проведено безпосередній огляд основних джерел віртуальних та офлайн видів комунікації та проблем досліджуваних категорій. Проаналізовано тенденційність сприйняття ризиків воєнного часу у даної категорії представників обох вікових категорій: дорослих та дітей з точки зору організації та підтримки життєдіяльності. Детально проведено аналіз історично-соціальних та актуальних умов першовитоків явища. Визначено специфіку даного виду проявів та поведінки у дорослих та дітей. Надані основні показники досліджуваних вікових категорій, які належать до даного виду сприйняття у власному суспільному свідомому та підсвідомому. Запропоновано суспільне відкрите обговорення з метою спостереження змін та явищ вікового та педагогічного розвитку. Виведені основні властивості певного виду реалізації міжособистісних міжгендерних стосунків та запропоноване подальше систематичне дослідження явища з точки зору підтримки суспільних ролей, життєвих та особистісних функцій. Розписано, в чому саме полягає складність

підтримання стосунків між батьками та дітьми у віртуальному дистанційному воєнному форматі сучасності, його основні властивості. Підрезюмовано основні схеми та позиції формування резильєнтної поведінки, в першу чергу, з позиції особливостей проблем перебування в умовному прифронтовому середовищі, особливу увагу надано особливостям воєнного часу та його впливу на формування принципово нового типу стосунків у суспільстві та певний зв'язок з показниками психологічної стабільності, що було виведено у процесі психологічного дослідження під час експерименту. Зроблено спроби підвищення інтересу до проведення експериментів у розвитку питання виникнення нових форм та типів поведінки з точки зору впливу на формування нового, в тому числі, віртуального та очного спілкування у воєнний час, які останніми роками набувають все більшої актуальності, як наслідок подій, у соціально-мережевому просторі. Активно виведено спробу підтримувати на постійній основі профілактичний простір, який базується на аналізі та безпосередньо консультуванні, спрямованого на виявлення випадків психологічного дискомфорту або самореалізації в якості, наприклад, безпосередньо психологічного консультування та підтримки тих категорій підлітків, що вже мають питання та певні особливості, з приводу яких вони б хотіли проконсультуватися з психотерапевтом. Проведено роботу щодо систематизації теоретичних припущень та практичних експериментальних здобутків, які поступово систематизувалися у дослідженні та знаходили практичне застосування, що призводило до своєчасного виявлення нового типу відношення та сукупних причин психологічного характеру, проблем із визначенням необхідності у профілактиці та дослідженнях. Доведено необхідність подальших досліджень, що сприятиме допомозі сучасним психологам-консультантам працювати у психологічному контексті та допомагати зберігати психічне здоров'я та стабільність у сучасному міжособистісному просторі та демографічній площині. Виявлено необхідність проаналізувати теоретичну підоснову та напрацювання з різних наукових точок зору на дане питання, і вивести чіткий перелік дій з розгляду процесів та етапів

проведення безпосередньо більш глибоких подібних досліджень. В такому випадку, спостерігатиметься підвищення якості взаємодії у комунікаціях дорослих та дітей, зростатиме професійний рівень профілактичної роботи, а також – підвищення рівня психологічного комфорту, вирішення психологічних проблем.

Ключові слова: дистанційність, обставинна обумовленість, міжпоколінська комунікація, міжособистісні стосунки, віртуальні стосунки, чатування, підлітковий тренд, стереотипи, типовість, демографічні чинники, розрізненість, відокремленість.

У сучасних дослідженнях міжпоколінської комунікації та соціальних проблем, що набувають особливої актуальності останніми роками, можна виділити особливий момент, в даному випадку, на певні характеристики воєнно-обумовленого часу особливостей спілкування та новітні прояви у комунікаціях людей, як дорослих, так і дітей, які поступово шукають нових шляхів впоратися психологічно. Окрім основних висновків, які можна зробити з вивчення відносин даних категорій у соціальних мережах, відповідних додатків та спостережень за видами проявів сучасних вікових когорт України, було констатовано особливість, що має глибоку психологічну актуальність, та стала в багатьох випадках новітньою тенденцією для сьогочасного суспільства. В результаті глибокого дослідження емоційної комунікаційної складової у міжпоколінських стосунках та тривалих психологічних консультацій дорослих та підлітків від 10-16 років, було виявлено принципово нове, характерне розповсюдження та трендування явищ особливої форми психологічної резильєнтності останніх, яке може стати причиною появи розповсюдження та популяризації нового виду поведінки та стосунків, де молоді люди відчувають в реалі усі проблеми перебування у прифронтових або умовно тилових містах та селищах, але, при цьому показують рівень резильєнтності значно вищий, ніж у батьків та переводять військові події в умовний фон, який присутній в їхньому житті, як природні умови місцевості та ландшафту. Тобто, категорія підлітків,

які 4 роки тому застали повномасштабне вторгнення у стані перебування дітьми ще не усвідомили в повній мірі події, які відбуваються з ними, що вплинуло на умовний «згладжений» ефект від самого травмування військовими подіями.

Слід зауважити, що у експерименті були задіяні діти-підлітки та дорослі, які безпосередньо не мали втрати та фізичних травм внаслідок воєнних подій.

Саме так, було досліджено, що картина проявів поведінки підлітків вказаної вікової когорти має, в даному випадку, певну характеристику, виявлені певні властивості, що дозволяє дослідити поведінкові чіткі закономірності певного типу. Було проведено спроби виявити, як саме впливає, за характером, поведінка поза віртуальним світом сучасної молоді, які транслюють резильєнтність у зрілому віці, але психологічну явну незрілість та неготовність до реальних стосунків та як це може вплинути на їх особисте життя глобально в такому розрізі та які саме прояви на це вказують. Психічні прояви можуть формуватися поступово, як і раніше виявлені особливості від віртуальної або безпосередньо живої комунікації, що виникає поступово і викликає характерний вид сприйняття та комунікації у подібності до того, яка складається міжпоколінська комунікація із батьками різного віку. Ми виявили також нові статистичні дані, що призвело до певних висновків нової соціально-психологічної проблематики. Як наслідок, було доведено існування нових психологічних проявів поведінки, наслідки яких можуть мати вплив, як на розповсюдження та розвиток нових форм психологічних стосунків, так і створити соціально-психологічний потенціал, залежностей або патологічних відхилень людини, так і до певних процесів психологічної патології, психіатричних новоутворень, руйнування соціальних стереотипів, що потребує звернення особливої уваги і, також профілактичної роботи з боку практичних психологів, соціальних працівників, коучів та інших спеціалістів, що співпрацюють у сфері вікової та педагогічної психології та консультують пацієнтів даних вікових категорій або спеціалізуються на роботі із сім’ями. Існують багато досліджень, що доводять складність роботи у різних видів комунікацій саме у віртуальному світі, тому є дуже важливим звернути увагу на

загальний соціальний розвиток адаптативної культури, виховання та редукції наслідків у вигляді загострення соціальних кризових явищ у саме різного віку досліджуваних, які звертаються по допомогу, або тих, хто не усвідомлює, що має проблеми, які розвиваються та вже потребують допомоги.

Практика консультування останніх трьох з половиною років часу повномасштабного вторгнення показує тенденцію до обумовлення поведінки підлітків саме воєнними подіями та укладом життя. Високий відсоток (76%) дітей вікової когорти 10-16 років, які брали участь у дослідженні (інформація взята з регулярної вибірки при проведенні спеціальних навчальних та психологічних тренінгових заходів та безпосередньо консультування) дає чітке розуміння про чітку резильєнтність нового виду та характеру, де– стабільність внутрішньої організації життя дитини дає можливість перевести травмуючі воєнні події навколо у умовно не травмуючий фон.

Але, існують категорії підлітків, які вимушені під тиском обставин продовжувати практикувати дистанційність (як категорія стосунків) у сім'ї (мати або батько) та довгий час перебувати у складних психологічних станах з приводу спілкування такого характеру.

Дані категорії є перспективно терапевтивні або вже є клієнтами професійної психологічної допомоги та потребують особливої уваги як ті, що потребують підтримки та потенційного спостереження-профілактики з метою збереження шлюбів або стосунків, для того щоб мати психологічно перспективну динаміку та повернення додому (якщо перебувають за кордоном).

У експерименті взяли участь дві категорії підлітків: Дистанційна – сім'ї розлучені війною, коли один із батьків на війні або хтось з батьків перебуває за кордоном – вибірка склала – 56 осіб.

Друга категорія –просто «діти війни», живуть у повних родинах, але в умовно безпечних містах або в другому місті (прифронтове місто), мають статус ВПО, тощо – 196 осіб.

Загальна вибірка склала – 250 осіб.

Експериментальне консультування проводилося методом спостереження

та наданням психологічних методик для покращення психо-емоційного стану як індивідуально, так і в сімейному спілкуванні.

І в тому, і в іншому випадку діяв один і той самий алгоритм спостереження. В обох випадках збереження станово-фонової форми резильєнтності має перейти у самоціль для кожного члена родини. Отже, пряма задача психолога повертати клієнта з даним запитом «у точку цілі», спрямовану на свідоме формування фонової резильєнтності шляхом повноцінної психологічної організації життя, від якого буде побудовано подальший алгоритм дій із кожною родиною, у кризових випадках окремо.

У порівнянні з сучасним суспільством України, ситуація у західному суспільстві ще не має таких прецедентів проблематики розділення світу на реальний «понад-воєнний» та воєнний справжній що спричиняє кризові явища у суспільстві з одного боку, а з іншого надає можливості формування новому виміру психологічного існування, естетики та розвитку нових психологічних якостей «гіпер-людини» 21го сторіччя.

Тому нам необхідне чітке розуміння першопричин, які стали обумовленням розвитку та поширення будь-якої проблеми психологічних станів, щоб розуміти, які тенденції у майбутньому необхідно буде опрацьовувати психологам на теренах вітчизняного суспільства в профілактичному, на сьогоднішній момент, полі та розуміти, з якими явищами доведеться працювати найближчим часом у терапії молоді віком від 18 років, з якими працюють психологи або консультанти по роботі з родинами (а також коучинг).

Обізнаність суспільства, в даному ключі, є першим та необхідним завданням, для того, щоб пояснити, наскільки глибоким та масштабним є криза реального сприйняття світу, яку спричиняють воєнні дії, які з самого початку не призводять до розвитку та прогресу психології стосунків. При цьому, вбачається гостра та актуальна необхідність працювати з населенням по всіх країнах щодо роз’яснення причин та наслідків негативних кризових явищ.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Бондаренко О.Ф. Сучасний стан проблематики соціокультурних компетенцій психолога-практика [2017]. Психологічне консультування і психотерапія. – Харків, Вип. 7, том 1. – С. 6 – 17.

2. Bondarenko A. F., Fedko S. L. Socio-Cultural Competence of a Present-Day Counselor: Current Prospects and Future Challenges Психолінгвістика. Психолингвистика. Psycholinguistics [2017]: [зб. наук. праць ДВНЗ «Переяслав-Хмельницький державний педагогічний університет імені Григорія Сковороди]. – Переяслав-Хмельницький: ФОП Домбровська Я. М., – Вип. 21(1). – 214 с.

3. Титаренко Т.М. Психологія життєвої кризи [1998]. – К.: Агропромвидав України, – 348 с.

4. Чиркова Т.І. Актуальність психологічної проблеми розповсюдження веб-кам стріп-чатів у міжнародному суспільстві [2022]. – К. Молодий вчений,– 567 с.

5. Чиркова Т.І. Проблема емоційної залежності сучасних жінок від чатування із іноземними партнерами у стосунках [2022]. – К. Перспективи та інновації науки,– 956с.

6. Чиркова Т.І. Психологічний аналіз проблематики взаємодії сучасної молоді та соціальних мереж [2023]. – К. Перспективи та інновації науки,– 756с.

7. Ivey G. Pure Gold or Therapeutic Alloy? Some Issues Raised By The Conference “Change: Psychoanalytic Perspectives” // Psychology in society (PINS). [1998]. – №. 23. – P

8. Patterson C. H. Multicultural Counseling: From Diversity to Universality // Journal of Counseling and Development. [1996]. – № 74. – P. 227–231.

9. Singha D. Culture and Psychology: Perspective of Cross-Cultural Psychology // Psychology & Developing Society. [2002]. – Vol. 14, № 11. – P. 11–25.

SOCIOLOGICAL SCIENCES

УДК 316.6:316.346.32-053.6

ВНУТРІШНІЙ КОНФЛІКТ І САМОТНІСТЬ: СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНИЙ ПОРТРЕТ СУЧАСНОЇ МОЛОДІ

Шиделко Анна Володимирівна
к. соц. н., доцент,
доцент кафедри загальної та соціальної психології,
Навчально-науковий інститут управління, психології та безпеки,
Львівський державний університет внутрішніх справ
Прокіпчук Христина Левківна
студентка 3 курсу, спеціальності 054 «Соціологія»
Факультет суспільних наук,
Український католицький університет

Анотація. У статті розглядається феномен самотності серед сучасної молоді як соціально-психологічне явище, що формується на перетині внутрішніх особистісних конфліктів і зовнішніх соціальних трансформацій. Проаналізовано вплив цифровізації, соціальних мереж, війни та соціальної нестабільності на психоемоційний стан молодих людей. Особлива увага приділена внутрішньому соціальному конфлікту, який виникає через суперечність між особистими цінностями та очікуваннями суспільства. Використовуючи теоретичні підходи Е. Гофмана та П. Бергера і Т. Лукмана, окреслено, як рольові конфлікти й дезорієнтація внаслідок соціальних змін сприяють виникненню почуття самотності. Емпіричний аналіз сучасних досліджень підкреслює висхідну тенденцію до емоційної ізоляції серед молоді та актуальність впровадження соціальних механізмів підтримки для зниження рівня самотності.

Ключові слова: самотність молоді, внутрішній конфлікт, соціальна ізоляція, соціальні мережі, рольова напруга, психоемоційне здоров'я, соціальні

трансформації, війна, ціннісна дезорієнтація, соціальна підтримка.

У сучасному світі самотність серед молоді набуває масштабів тривожного соціального явища, яке вже не можна розглядати виключно як особисту емоційну проблему. Вона є відображенням глибших змін у суспільстві, зумовлених впливом війни, цифровізації, трансформації соціальних ролей та загального зростання нестабільності. Молодь, перебуваючи на етапі активного самовизначення та соціалізації, часто стикається з суперечностями між власними прагненнями та цінностями та очікуваннями суспільства, що формує ґрунт для внутрішніх конфліктів і почуття ізоляції. Особливо гостро ця проблема проявляється в умовах слабкої соціальної підтримки, порушення звичних моделей спілкування, нестачі глибоких міжособистісних зв'язків. Актуальність дослідження зумовлена необхідністю глибшого осмислення того, як саме внутрішньоособистісні суперечності впливають на формування стану самотності в молоді, та які соціальні чинники цьому сприяють.

Самотність сучасної молоді є не лише проблемою психологічного характеру, але й індикатором глибших соціальних трансформацій, спричинених, зокрема, війною, цифровізацією та нестабільністю суспільного середовища. За даними Всесвітньої організації охорони здоров'я (ВООЗ), близько 16-21 % молодих людей у світі відчувають самотність, а у віковій групі 13-17 років цей показник сягає 20,9 %, що є найвищим серед усіх вікових категорій [1]. Дослідники зазначають, що тенденція до зростання рівня самотності спостерігається протягом останнього десятиліття, що зумовлено впливом цифрового середовища, ослабленням міжособистісних контактів і підвищенням рівня стресу унаслідок глобальних криз. Таке зростання рівня самотності серед молоді потребує комплексного аналізу соціальних чинників, що його детермінують.

Передусім, це соціальні мережі, які є на піку своєї популярності, хоч і є основним методом спілкування для молоді, можуть водночас підсилювати відчуття соціальної ізоляції. При частішому проводженні часу онлайн молода

людина починає надавати перевагу такому спілкуванню над живою комунікацією. Це збільшує ймовірність відчуження через відсутність глибоких контактів.

Війна також впливає на українську молодь. Відчуття самотності посилюється травматичним досвідом, зокрема втратою близьких, домівки чи місця проживання, а також невизначеністю щодо майбутнього. Дослідження молоді показують, що війна пов’язана з високими показниками депресії та відчуття самотності через слабкі соціальні зв’язки.

Ще одним важливим чинником є зміна соціальних ролей та адаптація, пов’язані з переходом до дорослого життя. Молодь вперше зустрічається з новими проблемами, як потреба самостійності, пошуком себе або відчуттям відповідальності за свої рішення. У цей період часу часто трапляються різні стресові ситуації, які можуть посилити відчуття самотності, особливо коли людині не вистачає соціальної підтримки та спільноти.

Важливо також пам’ятати, що самотність – це психологічний стан, який також може свідчити про внутрішній конфлікт між власним «Я» та суспільством. Розбіжності між особистими переконаннями та соціальними очікуваннями можуть призвести до цього конфлікту. Це створює внутрішню напругу та роздвоєння між індивідуальним «Я» та нормами суспільства.

У науковій літературі виокремлюють два основні теоретичні підходи до пояснення феномена самотності, що інтерпретують його через внутрішні суперечності та психологічні конфлікти особистості.

Насамперед це соціологічна концепція драматургії Е. Гофмана (1959) [2], згідно з якою кожен індивід називається актором, а соціальне життя – сценою. Щодня кожен індивід проходить через низку ролей, тому що змушений адаптовуватися до різних аудиторій. З цієї причини молоді люди часто опиняються в ситуаціях, коли їм важко вибрати між «соціальними масками», оскільки з одного боку існують очікування, створені суспільством, друзями та рідними. Водночас з іншої сторони актор може прагнути до власної ідентичності, внутрішніх переконань і цінностей. Цей внутрішній конфлікт

створює відчуття внутрішньої напруги та почуття самотності, бо індивіду необхідно в цьому випадку приховувати свої справжні емоції та позицію за маскою соціально прийнятої поведінки. Цей рольовий конфлікт є внутрішнім, оскільки людина роздумує над приховуванням себе, що ускладнює побудову автентичних соціальних зв'язків.

Якщо теорія Е. Гофмана може пояснити внутрішній конфлікт через рольові суперечності, то концепції соціального конструювання реальності П. Бергера і Т. Лукмана (1966) [3] розглядає його через процеси соціальної зміни та втрати соціальних норм. У своїй класичній праці вони пояснюють, що колишні сценарії та традиції починають руйнуватися через нові процеси, такі як глобалізація, технологічні та культурні зміни. Ця деконструкція старих порядків може спричинити внутрішню дезорієнтацію в молоді, оскільки не має чітких правил для соціальної поведінки. Відсутність стабільності створює чудові умови для внутрішніх конфліктів, невпевненості у своїх виборах та почуття тої ж самотності, оскільки молодь стає в процесі пошуку свого призначення та сенсу у світі повному змін.

Обидві з цих концепцій чітко показують, що самотність є не лише внутрішнім станом, але й соціально обумовленим феноменом, що відбувається через конфлікт особистих потреб та прийнятих соціальних норм.

Розглянемо самотність з соціальної думки, а не як індивідуальний емоційний стан. Потрібно розуміти різницю між психологічною самотністю, яка пов'язана з внутрішніми переживаннями та відчуттями, та соціологічну, що відображає послаблення соціальних зв'язків при різноманітних культурних і структурних умовах життя молоді в суспільстві.

Згідно з результатами опитування HBSC (2023) серед українських підлітків віком від 13 до 17 років, 21% респондентів зазначили, що більшість або повністю відчували самотність протягом року дослідження. Крім того, більшість дівчат відчувають почуття самотності, 25% з них відчувають це більшість часу або завжди, тоді як серед хлопців ця цифра нижча на 17%. Однак 31% підлітків пережили сильний стан смутку та безнадійності протягом

двох тижнів, що вплинуло на їхнє самопочуття та соціальну активність [4].

Якщо повернутися до соціальних мереж, молодь використовує їх, як основний засіб комунікації, що водночас збільшує соціальну ізоляцію та створює зв'язки. Як зазначають автори статті у Journal of Personality and Social Psychology (2024) [5], вирішальне значення має не кількість проведеного часу, а якість взаємодій в соцмережах. Саме пасивний перегляд контенту, порівняння себе з ідеалізованими образами популярних блогерів та поверхневе спілкування є наслідком зростання почуття самотності та ізоляції. Проте на противагу використання соцмереж для формування справжніх взаємин може покращувати суб'єктивні негативні відчуття особи. Наголошено, що важливо, щоб молодь вміла свідомо та осмислено користуватися таким способом комунікації для свого ж психічного здоров'я.

Війна, як і соцмережі, в сучасному світі є причиною збільшення показника самотності в молоді. Дослідження О. Лич та співавторів (2023) [6] описує негативні прояви самотності у молодих жінок в умовах повномасштабного вторгнення. Присутній високий рівень внутрішнього відчуження, пригнічений настрій та зниження комунікації, що призводить до втрати колишніх соціальних зв'язків. Загалом від часу повномасштабного вторгнення в Україні рівень суб'єктивної оцінки зріс. За звітом ПРООН (2024) 25% респондентів зазначають, що психічне здоров'я, куди входить поганий настрій, пригніченість, тривога та почуття самотності, турбує їх одне з найбільших, якщо враховувати лише особисті проблеми [7].

Також нестабільна ситуація з економікою та технологічні трансформації підсилюють цифрову ізоляцію. Через цю причину зростає кількість працівників на віддаленій роботі, проте за інформацією порталу Work.ua понад 19% опитаних під час праці вдома зазначають самотність однією з найбільших проблем [8]. Хоча дистанційна праця дозволяє бути більш гнучким і робить зручним робочий процес, проте створює високі ризики посилення самотності, особливо серед молоді, яка ще не має повністю сформованих соціальних зв'язків.

Поверхневі контакти через онлайн-спілкування часто не достатньо задовольняють потребу в глибоких соціальних взаємодіях. Це може сприяти виникненню внутрішніх конфліктів, які пізніше стають причиною самотності. Таким чином, самотність має багатогранний соціальний характер, де зміни в суспільстві впливають на емоційні переживання людини.

Своєю чергою, якщо взяти до уваги внутрішній соціальний конфлікт, як одну з причин відчуття самотності, то у молоді, як вищезгадане, він виникає в результаті суперечності між особистісними цінностями й соціальними очікуваннями. Юні люди відчувають тиск, зокрема від соцмереж, що мають бути успішними в суспільстві, проте водночас стикаються з неможливістю реалізації цих вимог через нестачу соціальних інститутів та ресурсів. Ця ситуація створює низку складних рольових конфліктів: перехід в статусі від школяра або студента до дорослого життя, розбіжність між власними поглядами та очікуваннями батьків або ж між потребою в близькому особистому спілкуванні та переважанні поверхневих контактів онлайн. Всі ці внутрішні конфлікти можуть призвести до відчуття відчуження від суспільства, емоційної втоми та самотності.

Про це, зокрема згадується в роботі О. Фурса (2024) [9], в якій описується, що для молодих студентів є доволі типовим ціннісний внутрішній конфлікт, що виникає якраз в результаті суперечності в мотивах і бажаннях, що може призвести до психологічної напруги, складнощів з самоусвідомленням та адаптацією до нових ролей.

Також у монографії Т. Шапран (2020) [10] основним конфліктом названо «Я-реальне-соціальне». Ця суперечка виникає в підлітковому віці, коли індивід вперше стикається з роздоріжжям між дитячими уявленнями та реаліями дорослого життя. Конфлікт «Я-реальне-соціальне» може спричинити невротичність, тривожність, занижену самооцінку, що в кінцевому результаті призводить до емоційної ізоляції.

Дослідження А. Борисюка та співавторів (2024) [11] додають, що внутрішня суперечка часто є наслідком складнощів у реалізації власних

цінностей, високих вимог до себе, або завершення процесу самовизначення. Як і в попередній роботі, автори зазначають, що ця ситуація збільшує ризики самотності, тривожності та емоційного вигорання. До схожих висновків доходить також Ю. Криворучка (2024) [12], що називає внутрішньоособистісний конфлікт необхідним етапом до дорослішання, проте й водночас дуже ризикованим в період кризи.

Окресленірезультати досліджень чітко показують механізм цього типу конфліктів, що є фундаментом самотності молоді, пов'язаних з пошуком свого світобачення, виконанням соціальних ролей і розбіжностями між власними та суспільними переконаннями.

Самотність серед молоді на сьогодення є дуже багатовимірним та водночас як і соціальним, так і психологічним, феноменом, що виникає через особистісні переживання та сучасні соціальні зміни. Теорії драматургії Е. Гофмана та соціального конструювання П. Бергера і Т. Лукмана дозволяють чіткіше зрозуміти внутрішній конфлікт, як одну з причин відчуття самотності, оскільки це часто суперечливість між власними цінностями та соціальними нормами. Також значними чинниками самотності є цифровізація та соцмережі, які хоч і створюють видимість соціального зв'язку, проте поширюють лише поверхневу комунікацію та посилюють рівень відчуження від суспільства. Війна, міграція та нестабільність також поглиблюють соціальну самотність молоді.

Емпіричний аналіз проаналізованих даних показує, що в молоді є значні труднощі з побудовою автентичних соціальних зв'язків, що так само впливає на збільшення тенденції емоційної ізоляції та часто викликає психоемоційні розлади. Тому було б позитивним рішенням створення соціальної підтримки на зміцнення та створення соціальних зв'язків серед молоді.

Підсумовуючи результати аналізу, доцільно наголосити, що подолання феномену самотності молоді не може відбуватися виключно на індивідуальному рівні, адже це соціально детерміноване явище, тісно пов'язане з контекстом спільнот, інституцій та культурних практик. Відтак важливо

формувати комплексну систему соціальної підтримки, у якій би поєднувалися освітні, громадські та медійні ресурси.

Відтак практичні шляхи подолання самотності молоді можуть включати кілька взаємопов'язаних напрямів.

Розвиток університетського середовища як простору соціальної взаємодії. Це передбачає створення клубів за інтересами, менторських програм, груп психологічної підтримки, волонтерських ініціатив, які сприяють неформальній комунікації та розвитку почуття спільності.

Посилення ролі місцевих громад і молодіжних центрів. Організація культурних заходів, соціальних проєктів, коворкінгів, волонтерських платформ сприяє соціальній інтеграції та активізації участі молоді у житті громади.

Психологічна просвіта та формування навичок емоційної компетентності. Проведення тренінгів, семінарів і лекцій із розвитку емпатії, навичок комунікації та самопідтримки допомагає долати відчуття ізоляції.

Використання цифрових інструментів соціальної взаємодії. Онлайн-платформи, форуми та соціальні мережі можуть стати простором безпечного спілкування, особливо для молоді з менших населених пунктів або тих, хто переживає психологічні бар'єри у реальному спілкуванні.

Підтримка з боку державних і недержавних інституцій. Важливо, щоб на рівні державної політики існували програми сприяння соціальній згуртованості молоді, ментального здоров'я, профілактики ізоляції та розвитку молодіжного лідерства.

Таким чином, подолання самотності молодих людей має бути не лише індивідуальним викликом, а суспільною стратегією, спрямованою на формування культури соціальної взаємопідтримки, емоційної відкритості та солідарності.

Висновки. Отже, самотність сучасної молоді є комплексним явищем, що формується на перетині внутрішньоособистісних переживань та соціальних трансформацій. Внутрішні конфлікти, зумовлені суперечностями між особистими цінностями та очікуваннями суспільства, відіграють ключову роль

у формуванні почуття самотності. Поряд із цим, такі зовнішні фактори як війна, цифровізація, соціальні мережі та нестабільність соціального середовища посилюють внутрішню напругу молоді та сприяють емоційній ізоляції. Рольові й ідентичнісні суперечності, виявлені у дослідженнях, підкреслюють необхідність глибшого осмислення феномену самотності як соціально-психологічного процесу. Це, своєю чергою, вимагає розробки ефективних механізмів соціальної підтримки, спрямованих на зниження рівня ізоляції серед молодого покоління.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ:

1. World health statistics 2025. URL: https://www.who.int/publications/b/78420.
2. Гофман, Е. (1959). *Драматургія повсякденного життя* (переклад з англ.). Нью-Йорк: Ендрю Хілл. (Оригінал 1959).
3. Бергер, П., & Лукман, Т. (1966). *Соціальне конструювання реальності: трактат із соціології знання*. Київ: Основи.
4. HBSC Research Network. (2023). *Health Behaviour in School-Aged Children: Україна 2023*. URL: https://hbsc.org.ua/report2023.
5. Journal of Personality and Social Psychology. (2024). The quality of social media interactions and loneliness: a longitudinal study. *Journal of Personality and Social Psychology*, 126(4), 567-582. URL: https://journals.sagepub.com/doi/10.1177/01461672241295870.
6. Лич, О., Ічанська, О., & Гірчук, О. (2023). Особливості переживання самотності молодими жінками під час війни. *Проблеми екстремальної та кризової психології*, (1(5)), 97-105. URL: http://dcpp.nuczu.ечdu.ua/images/2023-1/2023_1_9.pdf/
7. ПРООН Україна. (2024). *Вплив війни на молодь в Україні*. Київ: ПРООН. URL: https://www.undp.org/sites/g/files/zskgke326/files/2024-12/undp-impact-of-war-on-youth-in-ukraine_0.pdf].
8. Work.ua. (2025). Віддалена робота і самотність: тенденції 2025 року.

URL: https://work.ua/news/ukraine/2555/.

9. Фурс О. (2024). Внутрішньоособистісні конфлікти молоді: механізми і прояви. *Соціальна психологія*, 14(1), 45-60. URL: https://journals.indexcopernicus.com/api/file/viewByFileId/2095392.

10. Шапран, Т. (2020). *Особистісне зростання: теоретичні та емпіричні аспекти*. Київ: Наукова думка.

11. Борисюк, А. С., та ін. (2024). Внутрішні конфлікти як фактор психоемоційного здоров’я молоді. *Журнал психології та соціальних наук*, 18(2), 77-93.

12. Криворучко, Ю. О. (2024). Внутрішньоособистісний конфлікт у контексті розвитку молодої особистості. *Психологічний вісник*, 22(1), 34-48.

УДК 629.7:347.85.+747.023.9

СТАРТАП-КУЛЬТУРА ТА АЕРОКОСМІЧНИЙ ДИЗАЙН УКРАЇНИ

Антоненко Ігор Володимирович,
старший викладач
Київський національний університет технологій та дизайну
м. Київ, Україна

Анотація. У роботі розглядається вплив стартап-культури та супутникових технологій на український архітектурний дизайн. Визначається рівень розвитку та особливості подібних технологій на сучасному етапі; аналізуються приклади застосування таких технологій; з'ясовується можливий діапазон використання у процесах проектування та будівництва; визначаються перспективи їхнього подальшого впровадження.

Ключові слова: технологічні інновації, освоєння космосу, літальні апарати, мегаконстеляція, 3D-моделювання, супутники, цифрові двійники, дизайн-проектування.

Нова космічна економіка – це глобальна тенденція, заснована на низці технологічних інновацій та певної бізнес-моделі. Вона відкриває нові можливості для великої кількості важливих галузей – підвищує їхню рентабельність або покращує структуру роботи на Землі або в космосі. Вартість космічних операцій постійно знижується, в нову структуру залучається все більше стартапів, а бум на ринку космічних технологій забирає останні бар'єри, що стримують надходження інвестицій. "New space" – концепція приватної космонавтики, яка передбачає залучення приватних компаній до освоєння космосу, вона складається з багатьох невеликих галузей, кожна з яких має свої

способи монетизації послуг, це: створення та запуск супутників; супутниковий інтернет; космічні дослідження з освоєння космосу; місячні програми; супутникове спостереження Землі; космічний туризм; виробництво космічних апаратів; доставка вантажів; видобуток корисних ресурсів; боротьба з космічним сміттям.

Приватні компанії, що спеціалізуються на створенні ракет, заробляють доставкою вантажів на навколоземну орбіту та її межі. Virgin Galactic першою зареєструвалася на Нью-Йоркській фондовій біржі як космічна туристична компанія. Вона розробила космічний корабель, здатний доставити шістьох туристів у космос. Компанія Blue Origin запустила апарат New Shepard для доставки туристів на навколоземну орбіту. Космічні апарати Starship від SpaceX, окрім амбітної мети польоту на Марс, покликані забезпечити можливість високошвидкісних космічних подорожей. Навіть один із найважливіших напрямків роботи NASA перейшов у приватні руки – відомство запустило програму Commercial Crew з розробки пілотованого космічного корабля.

Для освоєння космосу необхідний розвиток космічної інфраструктури – сукупності необхідних систем; дослідних лабораторій: заводів, що базуються на технології 3D-друку; агрегатів (приладів) космічного та наземного спеціального комплексів, що забезпечують функціонування та виконання завдань відповідно до тактико-технічних планів. У цьому аспекті NASA уклало контракт із Axiom Space щодо створення житлових модулів для Міжнародної космічної станції. Maxar Technologies було надано фінансування на створення будівельних інструментів для орбітального розгортання.

Супутникова промисловість – ще один сектор, послуги у якому варіюються від виробництва літальних апаратів до забезпечення зв'язку. Попит на супутникові комунікації збільшувався з створення супутникового телебачення. SpaceX, OneWeb, Amazon і Telesat працюють над запуском "суперзорянок", що забезпечують стабільне підключення до інтернету в районах з низьким рівнем покриття. Навігаційні системи для точного

геопросторового позиціонування та провайдери послуг широкосмугового доступу до Інтернету знаходяться на піку розвитку [1]. Одним із недавніх трендів стали запуски великих угруповань супутників, що налічують тисячі апаратів (мегаконстеляції). Це бізнес, що розвивається з великим потенціалом, здатний підвищити ефективність, ємність і безпеку земних послуг за рахунок скорочення затримки зв'язку і збільшення її пропускної спроможності і глобального охоплення, що забезпечить високошвидкісне покриття з високою пропускною здатністю по всьому світу [2].

Із запуском програми Європейського космічного агентства Copernicus (2015 р.) у сфері супутникових спостережень України розпочалася нова ера [3]. Вона ознаменувалася появою у вільному доступі великих обсягів різнорідної супутникової інформації досить високого дозволу, значним посиленням взаємодії космічних агентств та держав, що працюють із цією інформацією, а також вибуховим розвитком «хмарних» технологій та інтелектуальних методів їхньої обробки. Найбільші хмарні платформи, такі як Amazon Web Services та Google, почали розміщувати в них великі обсяги супутникових даних та надавати до них послуги доступу та засоби їх обробки. Космічна наука та інновації підтримуються рамковою програмою Horizon 2020 та програмами Європейського космічного агентства. Українські фахівці беруть участь у проектах цих програм, які передбачають розвиток методології та сервісів супутникового моніторингу. Особливе місце в Horizon 2020 займає програма ERA-Planet [4], метою якої є створення європейського дослідницького простору у сфері спостереження Землі для посилення лідерських позицій Європи у виконанні робочих планів GEO (Group of Earth Observations, організація з більш ніж 100 учасниць).

Подібні процеси сприяли розширенню асортименту сервісів на основі супутникових даних. Космічні стартапи в галузі аналітики даних стали стрімко розвиватися в Європі, а згодом і в Україні. Розвиток стартап-культури в державі допоможе змінити сутність функціонування української космічної галузі. У цьому контексті важливим кроком стало створення онлайн-платформи Space

Gate IP-platform, яка дозволила інвестувати в космічні розробки, приватизувати їх або купувати патент на космічну технологію, а також здійснювати підготовку фахівців із захисту інтелектуальної власності та патентів космічної діяльності.

Результати роботи космічних акселераторів та стартап-інкубаторів у всьому світі доводить успіх підходу «bottom-up» (знизу вгору). Організації різних хакатонів (команд) та "стартаперів", таких як Yangel Big Bang та NASA Space Apps Challenge, продемонструвала бажання молодих інженерів та підприємців створювати новий «український космос». У державі існує безліч компаній, пов'язаних із космічною діяльністю: від тестування апаратів до проведення хакатонів на космічну тематику. Розвиток стартап-культури сприяє виходу іноземних інвесторів на український ринок. Конкурентна перевага України ґрунтується на трьох параметрах: 1) інфраструктурній базі; 2) унікальних спеціалістах; 3) вартості імплементації проектів, що може зробити Україну конкурентоспроможним міжнародним космічним хабом, чому сприяє верховенство права та демократичні інститути. В даний час одним з найперспективніших напрямків розвитку космічної техніки є розробка мініатюризованих супутників, що сприяє запуску більшої кількості апаратів за менші кошти та дозволяє тестувати космічні апарати невеликим стартапам [5].

У 2021 р. (до 2027 р.) стартувала програма Horizon Europe, яка посилює вплив технологічних інновацій та поширення передових знань. У програмі виділено шість кластерів, один з яких поєднує цифровізацію, індустрію та космос (Digital, Industry and Space) [6]. Займаючи лідерські позиції в IT-сфері, Україна може стати флагманом у обробці супутникових даних та впровадженні інновацій. Космічне агентство та НЦУВКЗ вже ініціювали створення регіональних кластерів, до складу яких входять місцева влада, університети та інноваційні підприємства.

Реформа вищої освіти надає можливості для розвитку інновацій супутникових спостережень та аналізу даних. Окремі університети формують власні космічні програми, наприклад, НТУУ КПІ передбачає запуск власних супутників (два з яких вже на орбіті), створення апаратури для їх

обслуговування та розвиток системи аналізу даних. Фізико-технічний інститут у співпраці з НАНУ, а саме з Інститутом космічних досліджень та Міжнародним науково-навчальним центром інформаційних технологій та систем, розвиває освітню програму з підготовки фахівців у галузі математичного моделювання, комп'ютерного зору та аналізу супутникової інформації. Для забезпечення високого рівня навчання програми супутникового моніторингу прив'язуються до масштабних міжнародних проектів [7].

Програмне забезпечення для 3D-моделювання зробило революцію в галузі проектування, дозволивши архітекторам та дизайнерам створювати складні форми та дослідити різні варіанти в режимі реального часу. Можливість миттєво ділитися моделями з клієнтами та співавторами по всьому світу сприяла розширенню співробітництва дизайнерів, змінила характер проектної діяльності та підвищила ефективність роботи. За допомогою VR дизайнери отримали можливості створювати віртуальні покрокові інструкції щодо своїх проектів, надаючи клієнтам реалістичне відчуття масштабу, простору та атмосфери.

Супутники активно задіяні у проектному процесі, будучи потужними інформаційними джерелами. Для роботи з ними в 2005 р. було створено організацію Group on Earth Observations (GEO, зі стратегією розвитку до 2050 р.), яка містить два основні напрямки: 1) рівність і 2) справедливість у доступі до Earth Intelligence (інтелекту, пов'язаному з розумінням принципів функціонування планети Земля). Україна – член GEO з 2006 р. [8]. Вільний доступ до інформації надає всім учасникам рівні можливості для формування власних економік, Метавсесвіту та цифрових двійників (digital twin). За даними ABI Research [9], до 2025 р. понад 500 міст по всьому світу розгорнули цифрових двійників, сфери застосування яких значно розвинулися. Однак, навіть використання новітніх технічних засобів не гарантує безперервне отримання даних – через можливі збої передачі сигналів або навмисно неточних даних (суб'єктивні оцінки користувачів). Існують й інші труднощі щодо впровадження цифрових двійників у сферу українського

дизайну-складності інтеграції різнорідних систем чи перетворення різнорідних форматів даних, що уповільнює практичну роботу. Також тривають дискусії з приводу практичної цінності цифрових двійників у сучасному контексті – це стосується цілей, очікувань, фінансування, можливих моделей, незрозумілих переваг, співпраці, прав власності та надійності використання таких моделей [10].

При віртуальній роботі можливе виникнення питань про стійкість проектування, оскільки моделі часто включають такі матеріали, як дерево, пластик і пінопласт, що погіршують стан навколишнього середовища. Однак і самі цифрові інструменти не позбавлені вуглецевого сліду, оскільки споживання енергії призводить до значних екологічних витрат, які не наочні, але іноді перевищують енерговитрати традиційних галузей, таких як космонавтика. У міру того, як дизайн просуватиметься у бік екологічно свідомих практик, баланс згаданих аспектів визначатиме справжню стійкість процесів проектування.

Міжгалузева специфіка космічної діяльності потребує єдиної національної державної програми. Прикладом незалежної агенції з фінансування міжгалузевих інноваційних програм є Національний фонд досліджень України, який запускає грантові програми з актуальної тематики (наприклад, програма «Наука для безпеки людини та суспільства», що містять проекти екологічного спрямування на основі супутникових даних). Космос та супутникові спостереження можуть стати платформою, яка об'єднає стратегічні цілі, дасть поштовх розвитку проривних наукових досліджень, що сприяють цифровому перетворенню економіки. Зразком міжгалузевого та міжсекторального співробітництва може стати GEO, стратегічні плани якого визначають фарватер руху провідних країн усього світу.

Висновки. Нова космічна економіка відкриває нові можливості для багатьох галузей від надання послуг з виробництва літальних апаратів до забезпечення зв'язку. Міжгалузева специфіка космічної діяльності потребує єдиної державної програми та розвитку інфраструктури, що забезпечує

функціонування згідно з тактико-технічними планами. Супутникова ера в Україні ознаменувалася швидким розвитком «хмарних» технологій, що призвело до розширення асортименту сервісів на основі супутникових даних. Розвиток космічної стартап-культури допоможе змінити сутність функціонування української космічної галузі. Реформа вищої освіти також надає змогу розвитку інноваційних супутникових спостережень. Окремі університети сформували власні космічні програми. Супутникові технології активно задіяні в дизайн-проектуванні, змінюючи сам принцип сучасного проектного процесу.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Гавриляк І. Нова космічна економіка: можливості та перспективи. *ГЛАВКОМ*. URL: https://glavcom.ua/digest/nova-kosmichna-ekonomika-mozhlivosti-ta-perspektivi-807637.html (дата звернення: 16.10.2025).

2. Greenblatt J., Anzaldua A. The Space Review: How space technology benefits the Earth. *The Space Review: essays and commentary about the final frontier*. URL: https://thespacereview.com/article/3768/1 (date of access: 12.10.2025).

3. Кірєєва К. Космічна політика Європи: де місце України серед зірок ЄС? | ADASTRA. *ADASTRA I Аналітичний центр*. URL: https://adastra.org.ua/blog/kosmichna-politika-yevropi-de-misce-ukrayini-sered-zirok-yes (дата звернення: 15.09.2025).

4. Kussul N.M., Shelestov A.Yu., Yailymov B.Ya., Shumilo L.L., Yailymova H.O., Lavreniuk M.S., Kolos L.M., Pidgoro-detska L.V., Bilokonska Y.V. Urban Atlas for Ukrainian cities on the basis of high-resolution satellite data. Space Sci.& Technol. 2019. 25(6): 51–60. DOI: https://doi.org/10.15407/knit2019.06.051

5. Борзенко Д. Звідки варто дивитися на зірки: роздуми про український космос | ADASTRA. *ADASTRA I Аналітичний центр*. URL: https://adastra.org.ua/blog/zvidki-varto-divitisya-na-zirki-rozdumi-pro-ukrayinskij-kosmos (дата звернення: 18.10.2025).

6. Можливості для вітчизняних дослідників та інноваторів: програми

Європейського Союзу – Офіс Горизонт Європа в Україні. *Офіс Горизонт Європа в Україні*. URL: https://horizon-europe.org.ua/uk/news/info/mozhlyvosti-dlya-vitchyznyanyh-doslidnykiv-ta-innovatoriv-programy-yevropejskogo-soyuzu/ (дата звернення: 15.10.2025).

7. Куссуль Н. Мрії про Космос як драйвер науки, освіти та інновацій – Аерокосмічний портал України. *Аерокосмічний портал України*. URL: https://space.com.ua/2021/04/16/mriyi-pro-kosmos-yak-drajver-nauki-osviti-ta-innovatsij/ (дата звернення: 15.10.2025).

8. Куссуль Н. М. Формування українського сегменту європейського дослідницького простору у сфері спостереження Землі (за матеріалами наукової доповіді на засідання Президії НАН України 29 січня 2020 р.). Вісник Національної академії наук України. 2020. № 3. С. 39-45. DOI: https://doi.org/10.15407/visn2020.03.039 URL: http://jnas.nbuv.gov.ua/article/UJRN-0001090229

9. The Use of Digital Twins for Urban Planning to Yield US$280 Billion in Cost Savings By 2030. *ABI Research*. URL: https://www.abiresearch.com/press/use-digital-twins-urban-planning-yield-us280-billion-cost-savings-2030/?utm_medium=website&utm_source=archdaily.com (date of access: 18.10.2025).

10. Uncovering the challenges of urban digital twins. *Mapping the world | GIM International*. URL: https://www.gim-international.com/content/article/uncovering-the-challenges-of-urban-digital-twins (date of access: 18.10.2025).

УДК 78.03/.09

ВОКАЛЬНІ ТА ЕКСПРЕСИВНІ ЗАСОБИ ФОРМУВАННЯ ІНДИВІДУАЛЬНОГО СТИЛЮ У СУЧАСНИХ ПОП-АРТИСТІВ

Недождій Д. В.
здобувачка освітнього рівня магістр спеціальності
025 Музичне мистецтво
Київський університет культури

Стаття присвячена аналізу вокальних та експресивних засобів, які формують індивідуальний стиль сучасних популярних артистів. Досліджуються технічні та виразні елементи вокального виконання, а також їх взаємодія з іншими аспектами сценічного образу. На прикладі творчості Тіни Кароль, Юлії Саніної, Pink та Lady Gaga розглядаються стилістичні особливості та інтерпретаційні прийоми, що визначають унікальність виконавської манери [1], [2].

Ключові слова: вокальний стиль, експресивність, поп-музика, сценічний образ, індивідуальність.

Вступ. Сучасна поп-музика характеризується високим рівнем комерціалізації та масової популярності. У цьому контексті індивідуальний стиль виконавця стає важливим чинником його успіху. Вокальні та експресивні засоби виконання відіграють ключову роль у формуванні цього стилю, визначаючи не лише технічну майстерність, а й емоційну та образну складову виступу. [3].

Особливо ці аспекти проявляються у творчості таких виконавців, як Тіна Кароль, Юлія Саніна, Pink та Lady Gaga, чиї вокальні та сценічні рішення демонструють різні підходи до формування індивідуального стилю. [3], [4], [5].

1. Вокальні засоби формування стилю.

Вокальний стиль поп-артиста включає низку технічних та виразних елементів: діапазон, тембр, динаміку, артикуляцію та інтонацію. Важливим

аспектом є також використання вокальних прийомів, що додають емоційної насиченості виконанню, таких як мелізматичні прикраси, імпровізація, зміна темпу та ритму. [1], [2], [3]. У творчості Тіни Кароль вокальний діапазон та чітка дикція поєднуються з глибокою емоційною інтерпретацією тексту, що дозволяє створювати драматичні та проникливі образи [1]. Юлія Саніна відзначається експресивним вокалом із широким динамічним діапазоном, що підсилює енергетику її виступів у жанрі поп-рок. [2], [3]. Американська співачка Pink використовує агресивний, енергійний вокал із виразною емоційною напругою, що підкреслює її бунтарський сценічний образ. Lady Gaga поєднує широкий вокальний діапазон зі здатністю до трансформації тембру та інтонації, що створює театрально-драматичні ефекти у виступах. [5], [6].

2. Експресивні засоби та сценічний образ.

Окрім вокальних засобів, важливу роль у формуванні індивідуального стилю відіграють експресивні засоби: міміка, жести, рухи, взаємодія з публікою, костюми та хореографія. [3], [4]. Тіна Кароль активно використовує сценічні образи, що підкреслюють емоційність її пісень, формуючи цілісне візуальне сприйняття виступу. Юлія Саніна поєднує футуристичні та класичні елементи костюмів і хореографії, створюючи яскраві та провокаційні сценічні образи. Pink використовує панк-естетику та динамічну хореографію для посилення бунтарського та індивідуалістичного іміджу, тоді як Lady Gaga створює інноваційні та театралізовані виступи, поєднуючи музику, моду та перформанс.

3. Стилістичні особливості та інтерпретаційні прийоми.

Кожен артист розвиває власний стиль, комбінуючи різні музичні напрями. Тіна Кароль використовує поп у поєднанні з елементами соул та лірики, створюючи емоційно насичений вокальний образ. Юлія Саніна поєднує рокові та електронні елементи, створюючи сучасний поп-роковий стиль. Pink інтегрує поп-рок і панк, акцентуючи емоційну напругу та вокальну агресивність. Lady Gaga поєднує поп із театральними елементами,

експериментуючи з вокалом та сценічним образом. Інтерпретаційні прийоми, такі як зміна темпу, динаміки та акцентуації, допомагають формувати унікальний виконавський стиль кожного артиста.

Висновки. Індивідуальний стиль сучасного поп-артиста формується через комплексне використання вокальних та експресивних засобів. Вокальна техніка, емоційна виразність, сценічний образ та стилістичні особливості взаємодіють, створюючи унікальне сприйняття виконавця. На прикладі Тіни Кароль, Юлії Саніної, Pink та Lady Gaga видно, що різні підходи до вокалу та сценічної експресії дозволяють кожному артисту сформувати власний неповторний стиль [1]–[6].

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Фоломєєва Н. А. Вокальна мелізматика в дискурсі сучасної популярної музики / Н. А. Фоломєєва // Слобожанські мистецькі студії – 2024. – № 3. – С. 147–152.
2. Манько С. Б. Полістилістичність естрадного вокального мистецтва на початку XXI ст. (на прикладі українських сучасних артистів) / С. Б. Манько // Культура України. Серія : Мистецтвознавство. - 2017. - Вип. 57. - С. 232-240.
3. Гаценко Г., Ковмір Н., Юрчук В. Сценічне втілення естрадної пісні: комплекс виразних засобів у сучасних виконавських практиках / Г. Гаценко, Н. Ковмір, В. Юрчук// Вісник Київського національного університету культури і мистецтв. – 2024. – № 7 (2). – С. 170-182.
4. Бобул І. В. Художньо-естетичні характеристики вокально-естрадного виконавства як жанрового синтезу мистецтв / І. В. Бобул //Мистецтвознавчі записки. – 2021. – Вип. 40. – С. 122-128.
5. Самая Т. В. Вокальне мистецтво України: монографія. Київ: Четверта хвиля, 2019. 152 с.
6. Kapliuk, A. (2023). СТИЛЬОВЕ РІЗНОМАНІТТЯ СУЧАСНОГО ВОКАЛЬНО-ПІСЕННОГО ВИКОНАВСТВА В УКРАЇНІ. Музикознавча думка Дніпропетровщини, (25), 24-37.

CULTUROLOGY

МОНОВИСТАВА І ПРОБЛЕМИ ЇЇ СЦЕНІЧНОГО ВТІЛЕННЯ

Космін Леонід Георгійович
Заслужений працівник культури України
Харківська державна академія культури

Антоція: Одним із унікальних явищ, які активно розвиваються в останні десятиліття, є моновистава, яка дає змогу не тільки увиразнити важливу грань сучасної літератури, але й виявити значення цього феномену в новітньому соціо-культурному просторі.

Ключові сова: моновистава, монодрама, сюжет, мізансцена, сценарій, монолог, персональність сюжету.

Тенденція до використання цього виду проявилася в літературному, театральному, музичному, хореографічному мистецтві, у психотерапевтичних дослідженнях тощо. В історії літератури монодраму ототожнювали з драматичним монологом, поемою, ліричною драмою, п‘єсою з одним актором, психодрамою.

У XXI ст. монодрама виходить за суто драматургічно-театральні межі, перетворюючись на явище значно ширшого характеру – культурно-історичний феномен. Це проявляється, зокрема, у застосуванні цілого спектру монодраматичних прийомів у нетеатральній сфері і є свідченням все більшої потреби людини втілювати власну індивідуальність засобами театралізації [1, с. 34].

Моновистави набувають в Україні більшого поширення, зважаючи на їхню мобільність, спроможність швидко реагувати на суспільно-політичні події узагальнено-метафоричними театральними засобами, стали традиційними для

не репертуарних експериментальних майданчиків.

Моновистава – це художній вид мистецтва, що є первинною ознакою драматургічної соціоніки.

В історії суспільної думки існували різні оцінки значення культури для суспільства і людини. Незважаючи на різні оцінки впливу культури на життя людей, практично всі мислителі визнавали, що культура відіграє важливу роль в житті суспільства, будучи засобом акумуляції, збереження і передачі накопиченого людством досвіду, однією з найважливіших характеристик життєдіяльності суспільства в цілому і окремої особистості, аналізує їх як культурний феномен [2, с. 75]. Користуючись методом герменевтичного аналізу, ми можемо проникнути, зрозуміти та тлумачити суть моновистав. При цьому, існує можливість достворити і домислити сюжет. Крім того, є можливість у суб'єкта (в даному випадку – глядача) отримати спосіб взаємодії з акторами, шляхом прийняття даної ними інформації. У цьому полягає суть рецептивного аналізу.

Мистецтвознавчий підхід надає нам змогу вивчати творчі пошуки режисера у моновиставах, поєднання його власної думки з думкою самого автора. Для цього необхідно скористатися методом аналізу художнього твору і вивчити творчий підхід режисера.

Також важливим є метод систематизації. Це можливість повністю відкрити ресурси при зборі і накопиченні інформаційних даних, а також виконання інтерпретації інформації, яка дозволяє правильно сприймати цю інформацію та є важливим фактором у процесі роботи над моновиставою.

Принципи системного підходу, що реалізуються в сучасних моновиставах, висвітлюються історико-системним методом. Він допомагає простежити історію розвитку моновистав як однієї з ланок театрального мистецтва України.

Метод узагальнення полягає в становленні загальних ознак моновистави, відносин суб’єктів (актор-глядач). Притримуючись конкретики своєї дії протягом всієї вистави, зберігаючи цілісність образу і доносячи суть

моновистави до глядача, єдиний актор завершає свою місію провідника.

Аналізуючи специфіку моновистави було виділено певну термінологію:

- Актор – виконавець ролей у виставах і кіно.
- Відтворення – це відтворення матеріальної і духовної культури тієї чи іншої історичної епохи і регіону з використанням археологічних, образотворчих і письмових джерел.
- Герой – головна дійова особа у виставі.
- Гра сценічна – створення за допомогою засобів акторської виразності художнього образу на сцені, естраді, цирковій арені, в кіно.
- Двозначність – висловлювання або поведінка, що допускає кілька тлумачень. Одне з тлумачень часто містить нескромний натяк.

Експозиція в літературознавстві та фольклористиці – частина твору, що передає початок розгортання структури твору, зокрема, частин твору в драмі, епосі, ліриці.

- Жест – це відмова від створення "твору" на користь події. Це не тільки естетичне, але і етичне зрушення.
- Інтерпретація – сприйняття і переосмислення твору мистецтва, розкриття образу за допомогою індивідуального осмислення його змісту. Своє прочитання оригіналу, погляд на ту чи іншу подію, дію.
- Костюм – це складова сценічного образу актора, зовнішні ознаки і характеристики зображуваного персонажа, що допомагають перевтіленню актора; засіб художнього впливу на глядача.
- Контекст – це закінчений уривок письмового або усного мовлення (тексту), загальний зміст якого дозволяє уточнити значення окремих слів або пропозицій, що входять в нього.
- Конкретизація – наповнення схематизованої когнітивної картини будь-якого предмета приватними ознаками, за рахунок чого виявляється можливим рух від однієї схеми до іншої, більш оптимальної для вирішення конкретних завдань.
- Моновистава (від грец.monos «один») – вистава одного виконавця,

«театр одного актора». Серед моновистав досить умовно відокремлюють: монодрами (вистави, початково призначені для виконання одним актором), адаптації (інсценування творів, де діють багато персонажів, для виконання однією особою), композиції(з різних творів – віршів, новел, музичних творів, послідовність яких вибудовує певний лірико-драматичний сюжет).

- Монодрама (від. грец. monos та drama «драма»), за визначенням С. Мокульського – «драматичний твір, що розігрується від початку до кінця одним актором».
- Мотив – найпростіша складова частина сюжету.
- Монолог – мова дійової особи, головним чином в драматичному творі, виключена з розмовного спілкування персонажів і не припускає безпосереднього відгуку.
- Мізансцена – розташування акторів на сцені в той чи інший момент вистави. Як засіб образного вираження, мізансцена в драматичному театрі отримала свій розвиток з народженням і становленням мистецтва режисури і сценографії.
- Несподівана розв'язка – "це переломний момент в драматичному творі, коли таємне стає явним, коли головний герой втрачає свої ілюзії і розуміє суть того, що відбувається навколо. Впізнавання, як правило, приурочено до кульмінації дії, після нього події прагнуть до розв'язки."
- Освітлення – це мистецтво, що застосовується до постановки театру, танцю, опери та інших виконавських мистецтв. У цій дисципліні використовуються кілька різних типів сценічних освітлювальних приладів.
- Простір – театральний простір (онтологічний) – це атмосфера, що складається навколо театру і визначає його місце в культурі.
- Репліка – останні слова актора, після яких повинен говорити свою роль інший.
- Сценарій – літературно-драматичний твір, написаний як основа для постановки кіно- або телефільму, та інших заходів в театрі та інших місцях. Театрознавство – наука, що вивчає теорію та історію театрального мистецтва, в

тому числі драматургію, акторську майстерність, режисуру, декораційне мистецтво, театральну архітектуру.

- Характеристика (персонажа) – це повноцінний, всебічний опис героя, який стосується його походження, зовнішності, положення в суспільстві, рис характеру, моральних якостей і опису поведінки персонажу.

Театральне мистецтво в Україні виникає з найглибшої старовини, зразковими варіантами стають пісні, народні ігри та танцювальна репродукція. В епоху первіснообщинного ладу в кожному племені існували власні ритуали, які, як правило, несли в собі сакральний сенс і завжди виконувалися з особливою ретельністю. Як правило, подібні сценічні акти були спрямовані на взаємини людини з силами природи, несли в собі, перш за все, бажання вижити, показати повагу людини до вищого божества, дикого світу, висловити повагу і готовність прийняти з покірністю свою долю. Центральною фігурою подібних дій найчастіше ставав шаман, часто влаштовуючи з ритуалу ціле уявлення. Для додання смислового навантаження, більшої виразності і образності шамани з часом першими стали використовувати костюми і маски для емоційного впливу на жителів племені. Це надалі і розділило людей на виконавців і спостерігачів – так званих, первісних акторів і глядачів, де сцена об'єднувала їх в єдиному прагненні пережити новий день [3, с. 125].

Грою одного актора попередньо прозвали чтецькими або творчими вечорами. Подібні вечори велися у вузьких охопленнях, не розрахованих на максимальну кількість глядачів. Посередині XVIII століття з’явилися мелодекламація, ізольована традиційною моновиставою, в якій артисти декламували творіння з музичним здійсненням. Квінтесенція моновистав розширюється, в більшості випадків, за допомогою згрупованого монологу героя, сконцентрованого на глядача, або вигадану дійову особу – опонента. Безперечно, відмінна функція в моновиставі є слово. Конкретна сценічна форма пильна до літературного побудови. Унікальність постановок в такому роді передбачається в синтезі слова, і до того ж в театральному регламенті.

У стрімкому розвитку сучасного театрального мистецтва спостерігається

заміна мовлення іншими засобами театральної виразності: пластика, міміка, танок, пантоміма. І навпаки, трансформується функціонування слова в мистецтві, де, не втрачаючи актуальності, мовлення набуває нового культурного значення – стає носієм не інформації, як переважно раніше, а дії.

Моновистава в Україні, як досить нова форма театрального мистецтва отримала поширення в останній третині ХХ ст. На даний момент можна засвідчити схильність уваги до інсценування зарубіжних п'єс і конструювання українських письменників і поетів композицій на літературному матеріалі. Яскравими прикладами яких стають Л. Костенко, Н. Матіос, Т. Шевченко.

Принципову новизну підходу до монодрами визначає спроба виявити її феномен через дослідження проблеми – театральності як типу художнього світосприйняття авторів монодрам. Для демонстрації інваріантних ознак цього жанру притягнена театральна рецепція монодрам : змодельований процес роботи автора над текстом за допомогою порівняння прозаїчного, драматичного, ліричного, сценічного тексту монодрами і тексту вистави, в які вони були перетворені.

Моновистави демонструють поєднання духовного (як релігійного) та світського (як видовищного) компонентів в межах єдиного дійства. Взаємодія духовного й світського у моновиставах стала необхідною умовою успішного їхнього проведення та подальшого розвитку в культурному просторі країни. Це легко прослідкувати у взаємозв’язку компонентів духовного й світського в театрі одного актора. Такий поділ, є досить умовним, оскільки побудова кожної моновистави відбувається під впливом різноманітних культурних, економічних, соціальний, побутових й інших чинників. Унаслідок чого складові духовних і світських аспектів у відсотковому відношенні в кожному конкретному випадку будуть індивідуальними.

Основою моновистави виступає оригінально драматичний твір (моноп'єса), інсценування або літературно-драматична композиція. Суть вистави розкривається, як правило, за допомогою розгорнутого драматичного монологу героя, зверненого до глядача або уявного персонажа-опонента. Ця

театральна форма найбільш уважна до літературної основи. Особливість постановок такого роду полягає в синтезі слова і театральної умовності. Специфіка моновистави дає можливість сценічному твору мінятися і розвиватися разом з художнім і життєвим досвідом свого виконавця.

Виконання моновистави стає свідоцтвом професіоналізму, що склався, і високої майстерності артиста.

Аналізуючи специфіку розвитку моновистав та в цілому сучасного театрального простору можна навести декілька основних проблем, з якими постійно зустрічаються театри й театрознавці, а саме:

- Проблема глядача.
- Потреба сучасної драматургії
- Фінансування
- Матеріальне становище

Театральне мистецтво як частина національної української культури покликане вирішувати завдання з подолання інформаційних і комунікативних кордонів. Цьому сприяють позитивні зміни, що відбуваються в театральному житті України і мають різні соціокультурні прояви. Проведення моновистав сприяє інтенсифікації й багатоманітності культурного життя, забезпечується залучення людей до естетичних цінностей, розширюється інфраструктура.

Монодрама в XXI ст. переходить за суто театральну грань, трансформуючись у феномен значно ширшого характеру у вигляді історико-культурного явища. Доказом в необхідності суспільству втілювати власну індивідуальність засобами театралізації, є вживання цілого спектра монодраматичних прийомів в нетеатральній області, на приклад: в суспільно-політичному житті і в інших видах мистецтва. Використанням театральних прийомів перфомансу, міжродових зв'язків, різного роду ігрових стратегій, монодрама збільшує творчі можливості індивіда за рахунок створення нових зв'язків зі світом [4, с. 73].

Монодраму дуже часто називають «тривалою метафорою». За допомогою ряду небагатьох конструктивних знаків, які кодифікуються за принципом

прихованого паралелізму (метафора) або позначення предмета за однією з його ознак (метонімія).

Монодрама, як драматичний жанр, є єдина свідомість одного героя і полягає в проектуванні подій, а монодраматичність, як елемент поетики, стає важливим прийомом для багатьох жанрів мистецтва.

Моновистава виступає в якості індивідуального особового послання, за допомогою якого автор показує виконавцю власний колорит символістики дійсності. Автор моновистави винахідливо стилізує реальність згідно з неповторним сприйняттям і здійснює власні спрямування за допомогою таких заощаджень, як персональність сюжету, різновид конфлікту, єдність часу і простору. Окрім вказаних особливостей моновистави, одним серед засобів досягнення авторської тактики є сфокусування на читача як адресата, що позначається виникненням виключення внутрішньо-текстової комунікації.

Театральне життя в сучасній Україні наповнене численними мистецькими заходами, серед яких моновистави займають одне з чільних місць. Вони формувалися тривалий час і мають свою давню історію. Унаслідок еволюції вони функціонують у культурно-видовищних формах, які представляють різноманітні види мистецтва й жанрові напрями, актуалізують певні професійні проблеми, пропонують вирішення окремих із них.

Моновистава реалізує формулювання зв'язку з національною культурою, засновує загальнодоступні ідеї, які масштабні на сучасному етапі. Віщає і зберігає цінність української культури.

Український театральний простір продовжує збагачуватися численними моновиставами різних видів, жанрів й змісту. Моновистави набувають масштабності (від малих місцевих чи провінційних до міжнародних), підвищується їх тематична наповненість та мистецька якість. Взаємодоповнюючи одна одну, вони дають особливий поштовх до розвитку. Під впливом економічних і соціально-політичних реалій сучасності театральне мистецтво нині активно реформується у творчому й організаційному плані. Ці позитивні зміни є вкрай необхідні, адже від них залежить повноцінне

функціонування театрів в Україні [5, с. 112].

Говорячи про моновиставу, як про театральну культуру, ми не можемо не помітити, як вона набирає силу і майже в кожному театрі режисери все частіше і частіше звертаються до цього жанру самовираження. Моновистава або театр одного актора – це дійство, коли на сцені протягом всієї п'єси знаходиться тільки один єдиний виконавець.

Де-які ігрові твори спочатку пишуться для одного актора, а іноді і під конкретного виконавця. Інсценування п'єси в цьому випадку адаптовано також під єдиного майстра сцени і вибудовується в певній послідовності. Гра завжди неповторна, адже між виставами актор як би знаходиться в незвичайному проміжному стані, тобто в реальному житті. Життя як межі між зіграним спектаклем і майбутньою грою.

Автори сучасних монодрам наділяють своїх персонажів індивідуальними рисами, увиразнюють психологію поведінки, при цьому спільним при створенні образу персонажа є така його театральність, яка полягає в особливій презентації себе та в моделюванні персонажем життєвої ситуації за законами театрального дійства. Так, у монодрамі персонаж розповідає про себе, згадує події, розказує про інших людей, міркує і фантазує, мріє про майбутнє – і в усьому цьому часто допускає неточності або й неправду, свідому чи несвідому, передає власне бачення через гіперболізацію, аби справити враження або відчути нові емоції, що зазвичай властиві людині, вигадує для себе маски, щоб крізь них краще можна було проявити власну індивідуальність.

Все, що потрапляє в орбіту сценічного простору, знаходить багатократність сенсу і з іншої причини. Діючий актор вступає в контакт із залом для глядачів. Посилаючи туди розумові, вольові, емоційні імпульси, будячи творчу уяву глядача, актор сприймає сигнали, які ідуть від нього (виражені найрізноманітнішою реакцією – мовчанням, гробової напруженою тишею, знаками схвалення або обурення, сміхом, посмішкою і т.д.). Все це диктує імпровізаційність його існування, виявлення нових смислових акцентів, відкритих саме сьогодні в контакті з даними залом для глядачів.

Моновистави стали традиційними для нерепертуарних експериментальних майданчиків. Вистави йдуть мовою оригіналу, без синхронного перекладу, підкреслюючи універсальність сценічної виразності світового театру.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Астрахан Н. І. Вистава як інтерпретаційна модель драматичного твору // Вип. 30 / Вісник Житомирського державного ун-ту ім. І. Франка, 2006.

2. Бондарева О. Є. Міф і драма у новітньому літературному контексті: поновлення структурного зв'язку через жанрове моделювання // Київ: Четверта хвиля, 2006.

3. Брокетт Ґ. О., Франклін Ґ. Гілді Історія театру // Львів : Літопис, 2014.

4. Денисова Т. Американські літературні студії в Україні. Позабродвейська драма 80-х: підсумки десятиліття // Вип. 8 / Київ : КМ Академія, 2014.

5. Єжижанська Т. С. Проблеми комунікації у художньому тексті // Науковий вісник Волинського нац. ун-ту ім. Л. Українки. Літературознавство / № 13 (238) / 2012.

LITERATURE

УДК 82 :159 964

ТЕНДЕНЦІЇ УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ ПОЧАТКУ ХХ СТ.: ПСИХОАНАЛІТИЧНА ІНТЕРПРЕТАЦІЯ ОПОВІДАННЯ МИКОЛИ ЧЕРНЯВСЬКОГО «СНІГ»

Кузнецов Юрій Борисович
доктор філологічних наук,
головний науковий співробітник
Інституту літератури ім. Т. Г. Шевченка НАН України,
академік Національної академії педагогічних наук України,
кавалер ордена «За заслуги» ІІІ ступеня

Анотація. Уперше зроблена спроба дослідити оповідання Миколи Чернявського «Сніг» (1908) під кутом зору психоаналізу. Виявляється, що за спокійною елегійною оповіддю, яка ведеться в стилі імпресіонізму і символізму стається глибока людська трагедія. Герой, представник нової інтелігенції, здійснює злочин стосовно курсистки – злочин, який зустрічається тільки у хворої людини. Втім головний герой – Станішевський не тільки не хворий, але й є співробітником університету. Автор не уточнює, можливо це і викладач. Це було несподівано, але глибоко психологічно вмотивовано в сенсі теорії сексуальності Зігмунда Фройда. А втім Микола Чернявський випереджав Фройда, – оскільки надбання психоаналітика стали широко відомі в Європі після його виступу в Америці у 1909 році. Особливо це стосується топіки психічного світу, теорії, яка була закінчена Фройдом лише у кінці 20-х на початку 30-х років ХХ століття. Отже, художнє пізнання в даному разі випереджає наукове. Від Миколи Чернявського, який був співавтором Коцюбинського у написанні маніфесту нової художньої літератури, можна було сподіватися ще багато естетичних відкриттів, якби він не був розстріляний

трійкою НКВС у 1938 році. Але залишена ним спадщина і сьогодні привертає увагу своєю естетичною довершеністю і психологічною глибиною.

Ключові слова: українська література початку ХХ ст., психоаналітична інтерпретація, символізм, Микола Чернявський, оповідання «Сніг».

Оповідання Миколи Чернявського «Сніг» (1908) [1], посідає особливе місце в українській літературі кінця XIX – початку XX століття. Його сюжет побудовано навколо драматичної колізії: освічений чоловік, можливо навіть представник нової інтелігенції, у ситуації певного атмосферного явища здійснює акт насильства над курсисткою. Конфлікт твору виходить далеко за межі соціальної чи побутової проблематики, оголюючи глибинні механізми людської психіки. Звернення до психоаналітичного підходу дає змогу інтерпретувати новелу не лише як реальне зображення трагедії, але і як художнє передбачення відкриттів Зігмунда Фройда, Анни Фройд, Карла Ґустава Юнга та інших дослідників несвідомого. Фройдівська концепція *Id, Ego, Super-Ego*, механізм витіснення, юнґівська ідея «тіні», лаканівське розуміння несвідомого як «мови» – усе це стає продуктивним інструментарієм для осмислення поведінки персонажів і символіки твору.

Мета дослідження – здійснити психоаналітичну інтерпретацію новели «Сніг», розкрити дію несвідомих інстинктів, показати крах ілюзії культурної «нової людини» та виявити символічний вимір твору.

Слід сказати кілька слів про автора твору і контекст, в якому цей твір з'явився. Мико́ла Фе́дорович Черня́вський народився 22 грудня 1867 (3 січня 1868) в с. Торська Олексіївка Донецької області України (раніше Бахмутський повіт Катеринославська губернія). Розстріляний за рішенням «трійки» НКВС – 19 січня 1938, м. Херсон). Навчання Миколи Чернявського пішло стежкою, звичайною для попівських дітей. Щоб вступити в духовне училище, хлопець пів року готується до іспитів у приватного вчителя, а потім ще пів року у попа. Це дає свої наслідки, в 1878 р. його зараховують до Бахмутського духовного училища, а після його закінчення в 1883 р. – у Катеринославську семінарію.

Закінчив Катеринославську духовну семінарію в 1889 р. З 1889 р. учителював у Бахмутському духовному училищі викладачем церковних співів і музики. Після дванадцяти років учителювання він кидає бурсу і 1901 року, на запрошення М. М. Коцюбинського переїздить до Чернігова.У 1901–1903 рр. працював земським статистиком у Чернігові, з 1903 жив у Херсоні та до 1919 р. працював там у губернському земстві, пізніше вчителював. У 1903 р. Микола Федорович переїхав у свій будинок на Пестелевському проїзді (*нині – вул. Перекопська*). Нині будинок Чернявського в Херсоні використовується як приватне майно. Біля парадного входу встановлено дві пам'ятні таблички, присвячені Чернявському і Коцюбинському. Крім того, Чернявський брав участь у виданні альманахів «Дубове листя», «З потоку життя», «Перша ластівка»; друкувався в журналах «ЛНВ», «Правда» й ін., а за радянського часу в журналах «Життя й Революція», «Червоний Шлях», «Зоря».

У тематично багатій ліриці Чернявського особливо визначається писана під впливом фольклору й Тараса Шевченка любовна поезія, історичні твори, присвячені Козаччині та Гетьманщині, зокрема добі Богдана Хмельницького, патріотичні вірші, присвячені Україні, пейзажна лірика тощо. Разом із Б. Грінченком та М. Коцюбинським М. Чернявський уклав і видав у Києві альманах "Дубове листя", присвячений пам’яті Пантелеймона Куліша. Зважаючи на близькість естетичних позицій, М. Коцюбинський запросив М. Чернявського до упорядкування альманаху "З потоку життя". Укладачі намагалися спрямувати увагу українських митців на кращі досягнення європейського мистецтва слова, закликали розширювати тематичні обрії національної літератури, збагачувати її філософськими проблемами, оновлювати літературну техніку. Варто зазначити, що у своїй творчості М. Чернявський майже повністю дотримувався виробленої спільно з М. Коцюбинським програми оновлення української літератури.

У своєму естетичному маніфесті нової української літератури у той час М. Коцюбинський разом з М. Чернявським звертаються до передових українських письменників з такими словами: «Вихований на кращих зразках

сучасної європейської літератури, такої багатої не лиш на теми, але й на способи оброблювання сюжетів, наш інтелігентний читач має право сподіватися й од рідної літератури ширшого поля обсервації, вірного малюнку різних сторін життя усіх, а не одної якої верстви суспільності, бажав би зустрітись в творах красного письменства нашого з обробкою тем філософічних, соціальних, психологічних, історичних і т. ін.» [2; 5, с. 280 – 281]. Саме в такій новій манері творить Микола Чернявський оповідання "Сніг." Насамперед слід звернути увагу на назву оповідання "Сніг". Справедливо зазначає Марія Крупа в монографії "Лінгвістичний аналіз художнього тексту": "У згущеному (Потебня) поетичному слові всі його значення беруть участь у утворенні похідних – багатозначних, метафоричних, символічних" [3, с. 451]. Назва "Сніг" містить всі три визначених поняття. Вона багатозначна – це і атмосферне явище, і біле покривало, яке раптом одягає місто у невимовну красу. Вранішній сніг, по якому ще не ступила нога, цнотливий, незайманий, який збуджує особливі естетичні переживання. Але як побачимо далі не тільки естетичні, а й еротичні. У цьому і метафоризм назви. В кінці оповідання сніг має, сказати б, гостре символічне значення. Проте ось як починається оповідання:

Станішевський прокинувся вранці в свій звичайний час, але не встав зараз з ліжка, а зажмурив очі і лежав нерухомо. Він лежав нерухомо, але думки його, ще пів насонні, почали зараз же снуватись у нього в голові й заплітати якісь мережки.

Та хоч очі його і були зажмурені, він чув, що надворі щось твориться таке, чого вчора не було.

Він знов розплющив їх і, глянувши в вікно, побачив, що йшов сніг.

Летів відкілясь згори, пухкий і легкий, великими клаптями, і повисав на вітах старої акації, що вершиною підходила до вікон другого поверху, де була квартира Станішевського.

... Підійшов до вікна і глянув на вулицю. Після вчорашнього, її не зразу можна було впізнати.

Замість похмурих сірих будинків, з такими ж брудними покрівлями, він

побачив якісь фантастичні палаци, одягнені в пухкі, білі шати, немов у царські порфіри.

Сніг лежав усюди по карнизах і виступах. Поналипав на телефонних стовбах і дротах. Обважив собою дерева. І все летів і летів з неба.

Крізь сніжну сітку було видко, як по вулиці снували люди, їхали екіпажі, сунувся вагон конки [1, с. 209]**.**

Станішевський відчуває особливий піднесений настрій, який він називає "празниковим". Він поспішає на вулицю вдихнути свіжого повітря, насолодитися несподівано красивим пейзажем. Швиденько одягнувся, випив дві склянки чаю, він бездоганно одягнув шинель і натягнув новенький картуз з ясно-блакитною околицею. За тим він покликав свою молоду прислужницю, щоб вона глянула, Чи все до ладу у його одязі:

- *Подивись, – звернувся до неї.*

Він повернувся перед нею, молодий, гнучкий і дужий, мов сталевий прут, і повів на неї вродливими карими очима.

– *Усе, як слід, – мов з незадоволенням одмовила Шурка. –Гарний.*

– *Гарний, кажеш? Ну я за це тебе поцілую.*

І обхопивши її стан попід пахвою, Станішевський двічі поцілував її в щоку. Шурка почервоніла [1, с. 210].

Отже, як бачимо, у піднесеному настрої Станішевського є і еротичні нотки. По-перше, це підкреслено у його по-чоловічому привабливій фігурі (молодий, стрункий, дужий) і обличчі (вродливі карі очі), по-друге, у манері їх використання (**повів на неї** цими очима, не поглянув, не зиркнув, не подивився, а саме **повів)** у чому відчувається впевненість у собі молодого чоловіка, який вже звикнув, що жінки до нього ставляться як до красеня, по-третє автор використовує співставлення Станішевського із сталевим прутом, яке може бути зрозумілим як силу і пряму поставу героя, а також мати більш приховане еротичне значення слова (прут) в українській побутовій мові. По-четверте, реакція на нього молодої служниці Шурки («**Усе, як слід, – Гарний»).** По-п’яте, те як вона промовляє ці слова («**мов з незадоволенням одмовила Шурка»).**

Станішевський ще й за поріг не ступив, а вона вже ревнує то тих майбутніх дівчат, яких він стріне по дорозі і буде загравати з ними. По-шосте, автор натякає, що Шурка добре знає про чоловічу природу молодого хазяїна, й тому не лякається, коли він **«обхопивши її стан попід пахвою»** (доволі інтимне місце для дівчат), «**двічі поцілував її в щоку. Шурка почервоніла».** Це відверто грайливо-еротичний момент, видно, що дівчина звикла до фривольних манер хазяїна й сприймає це не з переляком, а з радістю.

Взагалі цей маленький епізод-заспів, майстерно виписаний М. Чернявським, розкриває набагато більше. Він дає відчуття світла, здоров'я молодого героя, його вітальності, яка так до смаку самому герою і його *Я-Ego,* а також по суті майже повної відсутності *свого Id*, якщо йти за теорією Зигмунда Фройда. Чернявський вже на початку оповідання звертає на це увагу, мотивуючи подальшу поведінку героя і створюючи сюжетну інтригу, яка буде розгортатися у наступній оповіді.

Слід зазначити, що Зігмунд Фройд, вивчаючи приховані мотиви поведінки людей, розробив топіку психічного світу, виділивши при цьому три структурних елементи або інстанції особистості: воно-*Id, Я-Ego, Над-Я – Super-Ego. Воно – це невідома сила, яка впливає на поведінку і вчинки людини, зокрема це глибинні інстинкти, Я – це розум людини, який контролює психіку і взаємодію між інстинктами і поведінкою. Над-Я – це найвища інстанція,- це і самоспостереження, і ідеали, і совість, і цензор, і суддя* [4; 5, с. 67].

Оповідання написане в новій манері, в якій органічно поєднуються імпресіонізм і символізм. Подієвий сюжет тут майже відсутній: Станішевський, який, мабуть, був одним із працівників університету передумав іти на службу і раптом повернув у протилежний бік. – зазначає автор. Герой гуляє містом, зустрічає знайомих, вітається і головне – насолоджується засніженим урбаністичним пейзажем. Його враження становлять основу сюжету. Отже, імпресіоністичний стиль. Дорогою йому трапляється гурт знайомих гімназисток. Він приєднується до них, вони весело розмовляють, одна з них – Люсі – особливо западає в око Станішевському. Автор:

«Немов яка іскра пробігла в її очі з його очей і розлилась теплом по її тілу» [1, с. 211]. Він кинув погляд на неї і вона потупила очі. Станішевський почав жваво розмовляти з нею, вони і не помітили як гурт гімназисток пішов у інший бік, бо вони продовжували іти прямо, нічого не помічаючи, крім сніга, який засипав їм очі. Вийшли до моря. Присіли на лавку. Їхні коліна невільно зблизились. Станішевський спробував заторкнути романтичні струни душі Люсі, – струни, які можна було відчути тільки уві сні [5]. *– Коли йде отак сніг, то мене звичайно опановує якийсь чудний настрій, – говорив Станішевський, непомітно притуляючи своє коліно до коліна дівчини. – В душі прокидається щось давно забуте, дороге й любе, як золоті сни дитинства. Здається, що сніжинки летять з того краю, де ми були колись і ми вже не повернемось ніколи. Правда, Люсю?..*

Дівчина не впіймалася на цей гачок і відповіла: *– І не треба* [1, с. 212].

Станішевський не здавався.Продовжували розмовляти, Станішевський вирішив зайти з іншого боку, запитав: *Коліна їх міцно стислись, і нога торкала ногу.*

- *Ви читали Ведекінда? – несподівано для себе й неї спитав Станішевський.*
- *Читала. А що?*
- *Так.*

Вони замовкли. [1, с. 212].

Мабуть, обмірковуючи цей останній діалог. Кожен думав про своє

Але у підтексті репліки Станішевського звучав еротичний мотив.

Адже Франк Ведекінд був не звичайним письменником. Він народився 24 липня 1864 року в місті Ганновері в сім'ї лікаря і акторки. Навчався в Мюнхені і Цюриху. З 1884 року увійшов до кругів мюнхенського модерну. Як драматург випробував вплив Бюхнера, Ібсена, Ніцше, Стріндберга, Гауптмана. З 1896 співпрацював з мюнхенським сатиричним журналом *Сімпліцисімус*. Писав тексти для політичного кабаре. П'єса «Скринька Пандори» (1904 р.) викликала скандал і навіть призвела до судового розгляду як така, що ображає громадську

моральність. *«Звинувачуваний Франк Ведекінд, – так характеризує письменника вирок берлінського суду з приводу драми "Скринька Пандори", – проживає в Мюнхені протягом тривалого часу, драматичний письменник. Як таке, він полюбив запозичувати свої теми з темних сторін людського життя, особливо ж – художньо обробляти проблеми суто статевої сфери».*Франк Ведекінд писав п'єси і поезію на різні теми. Але статева проблематика викликала особливу увагу, яка завершилася судовим розглядом.

Розмірковуючи про творчість Ведекінда: *Станішевський дивився на неї, і був певен, що скажи він їй тільки одне слово, вона, як зачарована, піде за ним. І чомусь йому пригадалася Шурка: як вона прийшла до нього, коли він покликав її. І серце його радісно билось у грудях, а в голові сміялась весела й дражлива думка: "»Захочу – і ти будеш моєю... тільки захочу»* [1, с. 214].

Вони вже деякий час гуляли парком. Згадка про Шурку підсилює інтригу.

Раптом Люся відчула, що скрізь дуже безлюдно. Ця думка наполохала її і вона запропонувала повернутися до моря. Станішевський відчув, що заперечувати не варто. Він покірно завернув до моря.

Веселість і упевненість в собі, що було трохи затьмарились, знов вернулись до нього. – зазначає автор, – і десь глибоко в душі у нього знов затремтіла й заграла радісна думка:" а все-таки вона буде моєю!.." [1, с. 215].

У ньому зріло підсвідоме бажання отримати її. Бажання, яке він стримував моральними приписами суспільства, правилами виховання, традиціями та багато чим іншим. Але, як пише Зігмунд Фройд, підсвідоме, інстинкти виривалися у нього назовні [6, 7].

Автор зазначає**, що він почував себе молодим бадьорим і в ньому прокидався агресивний і безсоромний "звір". Тобто** у центрі твору М. Чернявського – освічений чоловік, який у кризовій ситуації виявляється безсилим перед власними інстинктами. Здавалося б, його культурний рівень, приналежність до інтелігенції мали б гарантувати моральний контроль. Однак реальність виявляє протилежне: у героя прокидається те, що З. Фройд називав *Id* – несвідома інстанція, що керується лише принципом задоволення : «Воно –

темна, недоступна частина нашої особистості... наповнене енергією інстинктів, але позбавлене організації, волі та будь-якого рахунку з реальністю» [6].

Герой новели діє саме так: його вчинок є нераціональним, без урахування реальності чи моральних норм. В екстремальних умовах снігової бурі знімаються соціальні обмеження, і проривається приховане. Таким чином, оповідання ілюструє фройдівську тезу про владу несвідомого над свідомим. Особливу увагу заслуговує амбівалентність потягу: насильство в новелі є поєднанням сексуального і агресивного інстинктів. Саме ця подвійність – еротичне та деструктивне – є характерною для природи лібідо. Як зазначав Фройд у *Beyond the Pleasure Principle* (1920 р.), у людині завжди співіснують потяг до життя (Eros) і потяг до смерті (Thanatos). Вчинок героя відображає руйнівне злиття цих потягів. У термінах К. Ґ. Юнга можна говорити про прояв «тіні»: «Кожен носить у собі тінь, і чим менше вона втілена у свідомому житті людини, тим чорнішою й густішою вона стає» [7]. «Тінь» героя – витіснені інстинктивні бажання – проривається саме в момент, коли свідоме ***Ego*** виявляється паралізованим. У цьому сенсі «Сніг» є літературним зображенням того, як несвідоме може повністю підкорити людину.

Врешті ця подорож Станішевського і Люсі, як показує автор, закономірно веде до фатального кінця. Тригером стала дріб'язкова подія. У Люсіне взуття набився сніг. Вона каже Станішевському, що він тане і холодить. Зняв її взуття і, коли торкнувся її оголеної ноги, йому в голову враз щось вдарило, і прокинувся той звір, який дрімав під свідомими суспільними приписами. У традиціях української літератури Микола Чернявський цю трагічну подію (гвалтування) описує доволі тендітно, не заглиблюючись у натуралізм, подає тільки окремі деталі, за допомогою яких читач здогадується, що відбувається насправді: *Боротьба... Крик... Нігті впинаються в обличчя... В очі... Світляні кола загоряються в них і гаснуть... І потім погасло все* [1, с. 216]. Люся тікає. Станішевський намагається її наздогнати. В голові у нього звучить нарешті голос його ***Super-Ego*** – голос його цензора і судді**: "Який сором!.. Яка гидота!.."**[1, с. 217]. Замість очікуваного кохання він отримує

глибоку психічну травму. Але вчинок здійснено, і нічого не можна повернути назад. Проте це ніщо порівняно з трагедією, якої він завдав Люсі. Він зламав і її життя, і її глибинну сутність – **цілісність її натури, віру в людину.**

Психоаналітична цінність новели: демонстрація влади несвідомого. Літературне передбачення тем «тіні» й інстинктів. Актуальність для сучасної психології й критики. Залишається додати тільки про символічність "снігу". Автор образно підкреслює цю трагедію. Люсі тікає з парку: *Її постать в останнє промайнула перед ним (Станішевським – Ю.К.) уже за парком на вулиці, ще недавно чистій і білій, а тепер розбитій і поїждженій колесами і саньми. З а г у р к о т і л и п о т а л о м у с н і г у к о л е с а* [1, с. 217]. (Розрядка – Ю.К.) У кінці твору автор образно підкреслює головну художню ідею – сніг – ***символ*** цнотливості, незайманості, моральної стійкості тепер топчуть брутальні, чорні колеса. Вони знищують його. Така нова суспільна ситуація.

Висновки. Психоаналітичний аналіз новели Миколи Чернявського «Сніг» показує, що її головний герой виявляється заручником власних несвідомих потягів. Освіченість, культура й моральні уявлення не здатні стримати вибух *Id* –агресивно-еротичного інстинкту, який прориває́ться в умовах ізоляції та стихійного хаосу. Відтак у творі художньо реалізується фройдівська ідея про владу несвідомого над свідомим [8]. Символіка снігу та замкненого простору підсилює цей мотив: білий покрив приховує темні бажання, а ізоляція знімає соціальні обмеження. Жінка-жертва постає як архетип «Аніми» (за Юнгом), тоді як чоловік уособлює трагічне розщеплення особистості між культурним і інстинктивним. Таким чином, новела «Сніг» є не лише соціально-психологічним оповіданням, а й глибоким дослідженням людської **психофізіологічної** природи. Утопічний образ нової інтелігенції руйнується, відкриваючи дистопічний вимір психіки: цивілізація виявляється тонким шаром над первісними інстинктами. Це робить твір актуальним для сучасних літературознавчих і психологічних інтерпретацій.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Чернявський М. Твори. Т.3. Блискавиці. Повісті й оповідання.-

Кооперативне видавництво Рух.-Харків,1928.

2. Коцюбинський М. Твори: В 7 т. – К., 1973.

3. Марія Крупа. Лінгвістичний аналіз художнього тексту. Тернопіль: Підручники і посібники, 2010. – 496 с.

4. Freud, Sigmund. *The Ego and the Id*. In J. Strachey (Ed. & Trans.), *The Standard Edition of the Complete Psychological Works of Sigmund Freud*, Vol. 19, pp. 12–66. London: Hogarth Press, 1955. (оригінальні томи виходили 1953–1974). SCIRP+3Вікіпедія+3pep-web.org+3

5. Кузнецов Ю.Б. Михайло Коцюбинський і класичний психоаналіз: монографія/Ю.Б. Кузнецов. - К.: видавництво "Либідь", 2018. - 160 с.

6. Freud, New Introductory Lectures on Psychoanalysis, 1933.

7. Jung, Carl Gustav. Psychology and Religion, 1938.

8. Freud, S. *The Interpretation of Dreams* (A. A. Brill, Trans.). New York: The Macmillan Company. 1913. (пер. 1-го видання; німецьке оригінальне видання: *Die Traumdeutung*, Wien & Leipzig: Franz Deuticke, 1899).

POLITICAL SCIENCES

THE DİPLOMACY OF DONALD TRUMP AND ILHAM ALİYEV İS A SİGNİFİCANT POLİTİCAL SUCCESS OF AZERBAİJAN-US COOPERATİON

Malikli Gunel
Professor of the National Defense University of the
Ministry of Defense of the Republic of Azerbaijan

Summary. Ilham Aliyev provides the Caucasus with unambiguous political, economic and military power; creates one of the best models in the world in such areas as national statehood, national security, and national development. The relations between Azerbaijan and the United States, between Ilham Aliyev and Donald Trump are sincere. Based on all this, it can be said that such relations between the leaders of the two countries will open a new page in Azerbaijani-American cooperation.

Key words: nation, state, US-Azerbaijan cooperation, diplomacy of Donald Trump and Ilham Aliyev.

Only hard work and a talented leader can change the course of history and lead a nation and a state to revival. American psychologist K. Baird compiled a list of characteristics that various researchers attribute to leadership. Among them are initiative, enthusiasm, self-confidence, kindness, etc.

The works of the outstanding social psychologist B.D. Pariga have been carefully studied and revealed in various aspects. Leadership as a special type of management relations is based on the process of social influence and is a psychological phenomenon. Ilham Aliyev provides the Caucasus with unambiguous political, economic and military power; creates one of the best models in the world in such areas as national statehood, national security, and national development.

In difficult times for the country, Ilham Aliyev's numerous interviews with foreign media once again demonstrated that he is a pragmatic politician, a leader who accurately assesses events and processes, who knows how to justify his position, and strengthened the people's faith in victory.

The working visit of President Ilham Aliyev to the United States, which took place on August 7-8, became one of the most important events in the diplomatic history of Azerbaijan. As a result of this visit, which took place at the invitation of US President Donald Trump, the foundation was laid for a new stage in Azerbaijani-American relations, and an important step was taken towards the normalization of Azerbaijani-Armenian relations and the signing of a peace agreement.

Dövlətin inkişafı, beynəlxalq nüfuzunun, o cümlədən xalqın rifahının yüksək olması müxtəlif siyasi və sosial-iqtisadi amillərlə yanaşı, həm də ona rəhbərlik edən şəxsin siyasi, mənəvi və liderlik keyfiyyətləri ilə birbaşa əlaqəlidir. Lideri güclü olan dövlətə dünyada da ehtiramla yanaşırlar. Rəhbər qətiyyətli olanda dövlət qarşısında dayanan bütün milli məqsədlərə çata bilir.

The development of a state, its international authority, including the high welfare of the people, directly depend on various political and socio-economic factors, as well as on the political, moral and leadership qualities of the person heading the state. A state with a strong leader enjoys respect throughout the world. A decisive leader is capable of achieving all the national goals set before him.

US President Donald Trump deserves the Nobel Peace Prize. He is recognized as a peace-loving leader who strives to end wars around the world. The US has consistently supported the sovereignty, independence and territorial integrity of Azerbaijan.(2)

There are countless examples of the historical contribution of strong leaders to the destinies of nations. One of the most striking examples in modern politics is the activities of the President of Azerbaijan Ilham Aliyev and the high international respect accorded to him.(3)

Recently, the historical photographs that US President Donald Trump personally signed and presented to President Ilham Aliyev, along with the words

“Ilham, you are a great leader!” and other kind words written on them, once again became the embodiment of the respected leadership and high international authority of the head of our state.

It is worth noting that President Ilham Aliyev posted on his social networks about Donald Trump's gift and expressed gratitude to him. Unlike Biden, US President Donald Trump correctly assesses the situation.

Today, Azerbaijan, which is experiencing the most powerful period of its history, known as a state that has weight in the region and the world, having liberated its territories from occupation by military means, takes a direct part in the discussion of current international problems. The photographs presented to Ilham Aliyev by Donald Trump with his personal signature and kind words written on them are the embodiment of the high respect of the US President for the head of our state.(1)

Azerbaijan's peace initiatives will also contribute to political stability and diplomatic rapprochement. At the same time, the peace agenda promoted by Azerbaijan in the region is not only the normalization of bilateral relations, but also a platform for the comprehensive development and prosperity of the South Caucasus.

The relations between Azerbaijan and the United States, between Ilham Aliyev and Donald Trump are sincere. Based on all this, it can be said that such relations between the leaders of the two countries will open a new page in Azerbaijani-American cooperation.

REFERNCES

1. Bakhshaliyev R. An example of high trust https://www.azerbaijan-news.az/az/posts/detail/yuksek-etimad-numunesi-1744406897/357120

2. Jafarli R. US President Donald Trump deserves the Nobel Peace Prize \https://www.azerbaijan-news.az/az/posts/detail/abs-nin-prezidenti-donald-tramp-nobel-sulh-mukafatina-layiqdir-1755120171/367139Cəfərli R. Qlobal nüfuzun növbəti təsdiqi\https://www.azerbaijan-news.az/az/posts/detail/qlobal-nufuzun-novbeti-tesdiqi-1756240767/368050

3. Habibbayli, I. Ilham Aliyev's Peaks // Azerbaijan. - December 23, 2018

4. Melikli G. National Development System of the Republic of Azerbaijan

in the Context of Ilham Aliyev's Political Strategy \https://dia.edu.az/wp-content/uploads/2022/10/avtoreferat-Gunel-M%C9%99likli.pdf

5. Melikli G. Political Strategy Shaping the Future of Azerbaijan: Ilham Aliyev's Policy Gunel Melikli https://scientificworks.az/elmieserler_pdf/elmi_eserler_1_(36)_2021/11.pdf

УДК 329

THE LOCAL POLITICAL AGENDA`S PECULIARITIES: IMPACT ON CONSOLIDATION OF CONTEMPORARY COMMUNITIES

Хмельников Артем Олександрович,
к.політ.н.
Київський національний університет
імені Тараса Шевченка
м. Київ, Україна

Abstract Revealed the meaning of the consolidation around sustainable development benchmarks as not only a political task, but also a matter of local value solidarity. Emphasized that the possibility of adopting an adaptive sustainable development strategy for each community depends on its internal capacity, analysis and forecast of the development trajectory. Disclosed the interdisciplinary significance of consolidation within sustainable development programs and inter-institutional interaction in the local context.

Keywords: consolidation, sustainable development, local community.

In such conditions, it is urgent to develop anti-crisis managerial measures to preserve the course of communities to implement the principles of sustainable development. Accordingly, consolidation around sustainable development benchmarks is not only a political task, but also a matter of value solidarity, the development of behavioral traditions, as well as the involvement of new generations in defending sustainable development scenarios and alternatives [1]. The possibility of adopting an adaptive sustainable development strategy for each community depends on its internal capacity, analysis and forecast of the development trajectory.

An important factor in the institutional evolution of communities in the context of consolidation around the benchmarks of sustainable development. In particular, the formation of working groups or committees is promising. It is expedient to create groups of people from the community interested in sustainable development. These

groups can deal with specific aspects, such as ecology, social justice, economic development, etc. This especially applies to the interdisciplinary significance of consolidation within sustainable development programs and inter-institutional interaction in this context [2].

Among the methods that favor consolidation, information campaigns stand out. They may include the organization of events, meetings and presentations to educate the local population about the concept of sustainable development, its benefits and importance for society. Accordingly, public discussions between stakeholders reveal a multiplicity of interests that must be coordinated within the framework of sustainable development policy at the local level.

Therefore, the purpose of consolidation of the local community within the framework of the concept of sustainable development is not only the strengthening of environmental protection measures, but also ideological consensus. In the same way, consolidation reflects an evolutionary approach within the framework of community development [3].

Efforts to consolidate the local community in the context of the principles of sustainable development include support for local entrepreneurs. Concrete measures are to promote the development of local business that adheres to the principles of sustainability. This may include supporting small and medium-sized enterprises that produce environmentally friendly goods or use sustainable production practices. In this way, the consolidation of the local community within the framework of sustainable development projects forms the identity of the community within the diversity of territorial interests.

Conclusions

The transmission of positive examples of success and experience in the context of the implementation of sustainable development practices requires support and publication. This is especially true of stories and examples of sustainable development success in your community to inspire others to participate. At the same time, a key element in the consolidation of the community around the guidelines of sustainable development is the constant work to involve and educate community

members, as well as creating conditions for their active participation in decision-making processes.

An important resource for the unification of participants in political discussions at the level of local communities is their awareness of their own interests and possible preferences as a result of the deployment of local projects for the sustainable development of countries. As the experience of foreign countries shows, the consolidation around the ideas and concepts of sustainable development has acquired real features as a result of the awareness of key social groups at the level of the local community as beneficiaries of local ecological well-being and preservation of biodiversity.

Sustainable development in the countries of the EU and the USA, as well as in Japan, has become an integral component of the social welfare state on a level with the protection of the rights and freedoms of citizens and high economic indicators. In this regard, the consolidation of local communities around the principles of sustainable development is the only rational alternative to the integration of Ukraine into the world community.

REFERENCES

1. Devenin, V. (2021) Collaborative community development in mining regions: The Calama Plus and Creo Antofagasta programs in Chile. Resour. Policy, 70, 101-284.

2. Fransen, A., Bulkeley, H. (2023). Transnational Governing at the Climate-Biodiversity Frontier: Employing a Governmentality Perspective. Global Environmental Politics, https://doi.org/10.1162/glep_a_00726

3. Hope, J. The anti-politics of sustainable development: Environmental critique from assemblage thinking in Bolivia. Trans Inst Br Geogr. 2021; 46: 208–222. https://doi.org/10.1111/tran.12409

PHILOLOGICAL SCIENCES

UDC 81`1

METAPHORS DENOTING FOOD IN ENGLISH AND UKRAINIAN LANGUAGES

Gumen Olena,
Doctor of Science, Professor
Tkachuk Ksenia,
Student
State University
«Kyiv Aviation Institute»
Kyiv, Ukraine

Abstract: The article explores metaphors related to food in English and Ukrainian, highlighting their cultural, emotional, and conceptual differences. The analysis demonstrates that food metaphors reflect national identity, traditions, and values, showing the distinct ways in which each culture perceives and expresses everyday phenomena through language.

Keywords: metaphor, cognitive metaphor, conceptual metaphor, symbolism.

Language is a socio-cultural phenomenon that reflects the culture and worldview of people, their everyday life and history, traditions and values. Metaphors are among the most vivid expressive means across different languages, as they permit us to transfer the usage of words and expressions based on similarity of features and particular associations. Special attention should be paid to metaphors denoting food, since nutrition is a basic human need and plays an important role in human life. Food carries not only the function of supplying a person with vital energy but also bears deep symbolic meaning both in English and in Ukrainian. Metaphor is an effective means of linguistic expression [1, p. 232].

The greatest number of metaphor studies can be observed precisely in literature.

Metaphor is conventionally considered from various aspects:

1. In the semasiological aspect. It is defined as one of the principal ways of forming figurative meaning and polysemy.

2. In the onomasiological aspect as one of the general principles of nomination.

3. In the poetic-stylistic aspect as one of the tropes.

4. The linguophilosophical and ethnolinguistic aspects view metaphor as a cognitive process and a manner of perceiving the world, as well as modeling it and creating its linguistic picture [2, p. 140].

Some researchers also emphasize the difference between metaphors and similes. They note that metaphors and similes differ not only in how they are expressed, but also in their content.

Scholars propose several theories of metaphors. Let us consider them more closely:

1. Interaction theory. Metaphor does not create similarity, but expresses it. Metaphorical meaning is the result of interaction between the metaphorical expression and the literal meaning.

2. Cognitive metaphor theory plays a central role both in thought and in language. This theory stresses that during the process of metaphorization the brain processes frames (knowledge structures). Metaphors employed in everyday language construct the surrounding environment and influence human intellectual capabilities and actions. Scholars also note that metaphors create new mental categories and form new knowledge.

3. Conceptual metaphor theory. Projecting our experience and concepts of the surrounding world from a source domain, people create a less familiar target domain, which constitutes the content of a conceptual metaphor [3, p. 31].

The process of creating metaphors includes several important stages:

1. Selection of the donor domain, i.e., a source that is familiar and

comprehensible to us (food, nature, character, body, etc.).

2. Comparison and realization of common features. For example, the association that sweet = pleasant, bitter = painful, digestion = comprehension.

3. Projection of certain shared features onto abstract events, phenomena, and objects.

4. Habituation and fixation in language and in the social environment. Metaphors become phraseological units, idioms, or retain their original form.

Therefore, the process of creating metaphors is considered not only a stylistic device in language, but also a complex mental action.

Although in Ukrainian and English languages the same products are often used to create metaphors, there is nevertheless a particular distinction in meaning and perception, because, according to conceptual metaphor theory, culture shapes language, and language, in turn, shapes human thought.

Let us consider the difference between bread metaphors in the two languages.

«Хліб – усьому голова» – «Bread is the staff of life».

In Ukrainian this metaphor means that bread is the basis of all well-being. In English the expression carries a similar idea.

«Гіркий хліб емігранта» – «To earn one's daily bread».

In Ukrainian this expression conveys the hard work of emigrants abroad, whereas in English it refers simply to earning a living, without a bitter undertone.

Thus, in Ukrainian bread serves as a spiritual and cultural symbol, while in English it is more connected with material and economic characteristics.

Next, as an example, let us consider metaphors with sweets, which are symbols of something pleasant.

«Медові слова» – «Sweet talk».

In both Ukrainian and English these metaphors denote flattering, pleasant words.

«Життя – не мед» – «Life is not a bowl of cherries».

In this example the meanings of the metaphors are also similar and express the difficulty of life. However, there is a difference between them. Although in both

languages sweet denotes something pleasant, in Ukrainian it is more ironic and emotionally colored, whereas in English it is more neutral and superficial.

Metaphors denoting bitterness or sharpness, which often express truth and pain by their meaning, are almost identical:

«Посолити слово» – «To give someone a bitter pill to swallow».

Both metaphors mean to tell a bitter and painful truth.

The same situation occurs with the metaphors *«Гірка правда краща за солодку брехню»* – «Truth hurts», where the meanings are equivalent.

In Ukrainian metaphors with salt denote wisdom, essence, something authentic. In English it is sometimes difficult to find a direct equivalent with «salt».

«Сіль землі» – «Salt of the earth».

In both languages the metaphorical meanings of the best people are identical.

«Сіль усього» – «The meat of the matter».

In this example the meaning is also identical, however in Ukrainian salt has a more spiritual and cultural connotation, whereas in English it has a less domestic context and the word «meat» is used instead of «salt».

In both languages there are metaphors with food products that convey meanings of confusion or joint affairs. Let us consider such an example and compare it:

«Заварити кашу» – «To cook something up».

The Ukrainian variant carries the meaning of creating some affair, often in a negative sense of creating problems, whereas the English variant indicates concocting a plan, often using trickery.

Images in both languages are similar, but in English such metaphors are often related to cooking processes, while the Ukrainian variant carries a life-and-everyday character (Table 1).

Table 1

Differences in food metaphors in English and Ukrainian

Feature	Ukrainian	English
Emotionality	It is higher due to taste, sensation, and the national archetype	It has a more neutral coloring and is more often abstract

Food symbolism	Food is deeply symbolic and rooted in folklore	The meaning is less symbolic and more literal
Poeticism and folklore	Food metaphors are used in various proverbs and sayings	There is not as much folklore associated with food
Humanistic meaning	Hard work and unity with nature	Pleasure and accessibility

Metaphors in any language are culture's mirror. In Ukrainian they reflect a close connection with the land, spirituality and emotions, unlike in English where food-related metaphors present it as a manipulative instrument of influence, cognitive processes and even social contrast.

REFERENCES

1. Stretovych, T. P. Classification diversity of metaphor types. *Scientific Journal of National Pedagogical Dragomanov University. Series 9. Current Trends in Language Development.* 2018. P. 232–239.

2. Kolesnikova, L. Theoretical aspects of metaphor research. *Linguistics.* 2019. No. 2 (41). P. 138–149.

3. Sakhniuk, O. S. Theories of metaphor. *Scientific Proceedings of Ostroh Academy National University: Philology Series.* Ostroh: Vyd-vo NaUOA, 2019. № 6(74). P. 30–33.

UDK 811.111’42

THE ROLE OF PROSODY IN THE IMPLEMENTATION OF DISCOURSE MARKERS OF SPEECH DISAFFILIATION: BASED ON POLITICAL SPEECHES OF AMERICAN POLITICIANS

Verbytska Veronika Hennadiivna,
Master’s student
Odesa I. I. Mechnikov National University
Ukraine

Abstract: This research examines the prosodic realization of discourse markers expressing speech disaffiliation in American political debates. Through auditory and instrumental analysis of the 2008 McCain-Obama and 2020 Biden-Trump presidential debates, the study reveals that prosodic features including pitch variation, tempo, pauses, and loudness transform discourse markers into powerful tools of strategic disaffiliation. The findings demonstrate that prosodic highlighting enhances the pragmatic force of markers such as "well," "but," "listen," and "look," enabling politicians to signal opposition, challenge opponents, and create contrasting communicative personas. Obama and Biden employ measured, cooperative prosodic patterns, while McCain and Trump utilize more confrontational realizations, reflecting broader shifts in American political rhetoric.

Key words: prosody, discourse markers, disaffiliation, political discourse, presidential debates, intonation, pragmatic function.

Political communication functions as a primary mechanism of influence, identity construction, and power legitimation in contemporary society [1, p. 5]. Within this domain, prosody acquires particular significance as it structures utterances, regulates interaction, and conveys evaluative meanings. The interaction between prosodic means and discourse markers in political debates remains insufficiently studied, despite growing recognition that effective political discourse depends not merely on lexical content but on suprasegmental features that shape

pragmatic interpretation. Speech disaffiliation that is a communicative phenomenon in which speakers signal non-alignment, disapproval, or rejection of interlocutors' positions, constitutes a characteristic feature of political confrontation [2, p. 105]. Unlike affiliation, which creates moments of unity and solidarity, disaffiliation strategically distances speakers from opponents' stances through linguistic and prosodic means. Discourse markers such as "well," "but," "you know," "I mean," "look," and "listen" serve as pragmatic signals structuring interaction and conveying speaker’s attitude [3, p. 248]. When prosodically highlighted through pitch variation, stress placement, tempo modification, and strategic pausing, these markers transform into instruments of disaffiliative strategy.

The empirical basis consists of two authentic American presidential debates: the McCain-Obama debate (September 26, 2008) and the Biden-Trump debate (September 29, 2020), retrieved from the Commission on Presidential Debates and C-SPAN Video Library. Official CPD transcripts provided lexical scaffolding, while audiovisual recordings enabled prosodic analysis. The methodological procedure integrated auditory and instrumental techniques. Expert auditory analysis identified pitch movement, stress placement, rhythm, and temporal distribution of discourse markers. Instrumental verification using Praat software measured fundamental frequency (F0) contours, intensity, duration, and pausal distribution [4, p. 3]. Representative tokens of each marker were selected based on pragmatic salience: turn-openers, emphatic interjections, interruptions, enabling both within-debate and cross-debate comparison. This comparative approach revealed individual stylistic differences and historical shifts in prosodic strategies. Prosodic analysis was integrated with discourse-pragmatic interpretation, treating markers as elements embedded in interactional dynamics rather than isolated units. Triangulation of transcripts, audiovisual data, and combined auditory-instrumental methods ensured reliability while maintaining analytical focus.

The analysis reveals systematic prosodic differentiation between candidates across both debates. In 2008, Obama's discourse markers displayed balanced, measured realizations. His "well" tokens exhibited moderate F0 with falling contours

and brief pauses, creating cooperative transitions. His "you know" appeared with relatively flat or gently falling pitch, functioning as soft lead-ins rather than challenges.

In its turn, McCain's markers, conversely, carried more dynamic pitch movement and volume. His "well" demonstrated sharper onsets with slight rises before falls, signaling forceful entry. His "you know" frequently showed rising intonation, inviting agreement or challenging assertions [5, p. 28].

The 2020 debate intensified these patterns. Biden's "well" maintained moderate pitch with slight lengthening and falling contours, followed by pauses both preparatory and cooperative. Trump's "well" employed higher, more abrupt delivery with clipped quality, emphasizing interruption or challenge. Biden's "so" demonstrated neutral pitch with slight drops and seamless transitions, summarizing or setting up explanations. Trump's "so" appeared clipped with high onset, sometimes rising to signal skepticism or floor-taking. Particularly revealing are markers specific to individual speakers. Trump frequently deployed "listen" with forceful delivery: high pitch start dropping sharply, strong primary stress, and falling intonation creating commanding effects. This marker served as a turn-taking cue and attention-getter for rebuttals. Whereas Biden rarely used "listen," instead employing "look" with falling pitch, increased loudness, and short pauses that forms commanding attention while maintaining measured tone [1, p. 26]. Trump's "you know what?" with rising-final intonation challenged opponents directly, while Biden's "you know why?" employed emphatic rise on "why" then fall, signaling rhetorical questions.

The marker "but" illustrates strategic prosodic contrast. Biden's "but" started on moderate pitch with slight emphasis, tone dipping on following clauses, featuring pauses that created clear boundaries forming logical corrections. Trump's "but" displayed sharp stress on the marker itself, high onset falling quickly, immediate continuation without pauses implicate the features of strong contradiction and aggressive disagreement [6, p. 115].

Prosodic intensity markers reveal confrontational versus cooperative strategies.

Trump's "I mean" appeared frequently with stress on "mean," rise-fall contour, clipped and brief reinforcement and clarification functioning as hedges. Biden rarely used "I mean," expressing hesitation through pauses instead. Trump's mitigator "just" in phrases like "just for one second" remained low-pitched and brief, while Biden's "just be quiet" similarly minimized prosodic prominence, both softening requests through unstressed delivery. Table 1 summarizes the comparative prosodic characteristics of key discourse markers across the four speakers analyzed in this study.

Table 1

Prosodic characteristics of discourse markers in American presidential debates

Discourse Marker	Obama (2008)	McCain (2008)	Biden (2020)	Trump (2020)
Well	Moderate F0, falling contour, brief pause	Higher F0, sharp onset, slight rise before fall	Moderate F0, lengthening, falling contour, pause	High onset, abrupt, clipped, rising contour
You know	Flat/falling pitch, soft lead-in	Rising intonation, louder, challenging	Level/falling, steady pitch	Rising final, higher pitch,confrontational
So	Mid-range, gentle fall, smooth transition	Mid-pitch fall, increased stress on next phrase	Neutral pitch, slight drop, seamless	Clipped, high onset, sometimes rising
But	Moderate pitch, falling, slight pause	Sharp stress, high onset, immediate continuation	Moderate pitch, falling, pause creates boundary	Sharp stress on marker, high onset, no pause
Look	Firm pitch, slightly louder, short pause	Rarely used	Falling pitch, increased loudness, pause	Rarely used
Listen	Not typical	Not typical	Rare, not marked	Frequent, high start, falling, forceful
I mean	Quick, low-pitched, falling	Higher pitch, clipped, emphatic	Rarely used	Frequent, stress on "mean," rise-fall, brief

The prosodic realizations serve distinct pragmatic functions. Soft, descending tones accompanying "well" signal cooperation and smooth transition in Obama's and Biden's speeches, while sharp, raised, rising contours mark contrast or disagreement in McCain's and Trump's delivery. The marker "you know" with level or falling contour functions as shared knowledge appeal, whereas rising endings create challenge or rhetorical questioning effects.

Rhythm and pausing patterns prove decisiveness. Obama and Biden organize short pauses after markers, creating structured, controlled tempo impressions. McCain and Trump typically move directly to main points, producing sharp, less conversational speech [7, p. 113]. These patterns reflect overarching communicative

strategies: Obama and Biden construct rational, calm communicator images through prosody, while McCain and Trump employ markers to amplify polemical force through energetic intonation and abrupt entries. The diachronic perspective reveals evolution in political rhetoric. The relative balance of 2008 debates contrasts sharply with 2020's heightened confrontationality. The shift from smooth to aggressive prosodic realizations reflects broader intensification of communicative strategies in contemporary American political discourse, where disaffiliative prosody has become normalized as a tool of political performance.

This research demonstrates that prosody functions as a systemic factor simultaneously fulfilling structural organization, communicative regulation, and ideological influence roles in political speech. Prosodic highlighting of discourse markers significantly enhances their pragmatic force, transforming them from simple connectives into strategic instruments of disaffiliation. The identified prosodic parameters: pitch variation, tempo, pauses, loudness, and stress, interact complexly with lexical content to create distinct communicative personas and signal oppositional stances.

The comparative analysis of the speeches under study reveals that Obama and Biden's prosodic strategies emphasize cooperation, structure, and measured delivery, while McCain’s and Trump's approaches foreground confrontation, dominance, and rhetorical force. These differences reflect not merely individual speaking styles, but broader shifts in American political communication toward more aggressive, disaffiliative discourse practices. The evolution from 2008 to 2020 suggests increasing normalization of confrontational prosody as a legitimate political strategy.

Future research should extend this analysis to other political genres, investigate gender differences in prosodic disaffiliation strategies, and examine how media framing amplifies or attenuates prosodic effects. Additionally, experimental studies could test whether audiences consciously perceive these prosodic distinctions and how they influence voters’ attitudes. Understanding prosodic mechanisms of disaffiliation remains essential for comprehensive analysis of political discourse in an era of increasing polarization.

REFERENCES

1. Алексієвець О. М. Просодичні моделі впливу в англомовній політичній комунікації. Германські мови. 2021. Т. 32, № 71, ч. 1. С. 65-71. DOI: https://doi.org/10.32838/2710-4656/2021.4-1/11.

2. Okada Y. Discursive construction of "antisocial" institutional conduct: Microanalysis of Takata's failure at the U.S. congressional hearings. Journal of Pragmatics. 2019. Vol. 142. P. 105-115. DOI: https://doi.org/10.1016/j.pragma.2019.01.013.

3. Ismail H. M. Discourse markers in political speeches: Forms and functions. Journal of College of Education for Women. 2012. Vol. 23, No. 4. P. 1260-1278.

4. Cole J. Prosody in context: A review. Language, Cognition and Neuroscience. 2015. Vol. 30, No. 1–2. P. 1–31. DOI: https://doi.org/10.1080/23273798.2014.963130.

5. Білецька І. О., Гурський І. Ю. Functioning of stylistic devices in the political speeches of American ex-president Barack Obama. Вчені записки ТНУ імені В. І. Вернадського. Серія: Філологія. Журналістика. 2021. Т. 32 (71), № 4, ч. 1. С. 97-102. DOI: https://doi.org/10.32838/2710-4656/2021.4-1/16.

6. Steensig J., Larsen T. Affiliative and disaffiliative uses of "you say x" questions. Discourse Studies. 2008. Vol. 10, No. 1. P. 113–133. DOI: https://doi.org/10.1177/1461445607085593.

7. Bonelli L. Disaffiliation and pragmatic strategies of emotive communication in multiparty online conflict talk. Conflict and multimodal communication / F. D'Errico, T. Vinciarelli, L. Vincze (Eds.). Springer, 2015. P. 159-182. DOI: https://doi.org/10.1007/978-3-319-14081-0_9.

UDK 811.111’42

TEMPORAL MEANS OF EXPRESSING SPEAKER’S EMOTIONAL STRESS IN CINEMATIC DISCOURSE: A CASE STUDY OF INTERSTELLAR

Yevdokymova Inna Oleaksandrivna,
Candidate of Philological Sciences,
Associate Professor
Skrypnyk Olha Vitaliivna,
Student
Odesa I. I. Mechnikov National University

Abstract. The research paper systematizes the temporal correlations of emotional stress in cinematic speech and reverb tempo, pausing, segmental duration and rhythmic organization encode levels of arousal in English dialogue, with selective comparison to Ukrainian dubbing. The analytical core relies on close reading and acoustic-pragmatic interpretation of scenes from *Interstellar* (2014), aligned with psycholinguistic evidence on time-based cues of affect. The argument is threefold: (i) temporal means function as primary, not ancillary, markers of emotional tension; (ii) their mapping to categorical (anger, fear, sadness) and dimensional (valence–arousal) models is stable across scenes; (iii) multimodal coupling with score, diegetic sound and montage modulates the audience’s perception of duration and urgency. The resulting typology (minimal → moderate → high stress) is specified by measurable timing patterns and pragmatic functions in character construction.

Key words: temporal prosody, speech rate, pausing, rhythm, emotional arousal, cinematic discourse, *Interstellar*.

Introductions. Temporal parameters such as speech rate, inter-syllabic intervals, micro- and macro-pauses, phrase-final lengthening consistently differentiate high- and low-arousal emotions in natural speech and laboratory stimuli; accelerated articulation and compressed pausing align with anger/fear/excitement,

whereas slowed articulation and expanded pauses align with sadness/fatigue [1, pp. 14-22; 8, pp. 924-968]. Within prosody, temporal means co-operate with F0 and intensity but retain independent diagnostic value for early perceptual categorization of affect [8, pp. 924-968; 12]. In discourse-pragmatic terms, timing regulates turn-taking, salience and inferencing, thereby shaping the perceived sincerity, urgency or restraint of a speaker [3; 4, pp. 32-45]. Cinematic dialogue heightens these functions through deliberate direction, editing and sound design; rhythmic fragmentation, elongated silences and strategic tempo shifts are aligned with shot scale and score to externalize internal pressure states, producing robust cross-scene mappings between timing patterns and narrative tension [2, pp. 103–112; 10]. The corpus focuses on *Interstellar* is motivated by its explicit thematization of time and its soundscape (organ ostinati, metronomic ticks) that re-contextualizes dialogue timing as a dramatic resource [10; 13].

Aim. To formalize a typology of temporal means that index graded emotional stress in cinematic speech and to demonstrate their pragmatic load in character construction and scene-level tension, using *Interstellar* as a controlled multimodal case and psycholinguistic findings as external validation [7, pp. 38–43; 8, pp. 924-968; 12].

Materials and methods. Material under study comprises transcribed English dialogue from stress-salient sequences (*Earth farewell; Miller's planet; Endurance debrief; Docking; Tesseract*) with timing annotations (local rate, pause duration classes, segmental elongation cues). Among methods it is necessary to mention the following ones: descriptive-acoustic observation of tempo/pausing; communicative-functional analysis of emphatic timing and boundary placement; contrastive reading of Ukrainian dubbing for rhythm/pausing transfer; intertextual alignment with film-music cues where ticking/organ textures alter perceived duration [2, pp. 103–112; 10].

The theoretical backdrop integrates discrete affect classes and dimensional valence–arousal modelling to interpret continuous temporal variation [7, pp. 38–43; 8, pp. 924–968].

Results and discussion.

The research has touched upon a wide variety of questions giving answers to many provocative dilemmas, alongside it is necessary to mention the following: temporal correlates of arousal in speech; categorical vs. dimensional alignment; pragmatic salience via timing; multimodal modulation; contrastive indications for Ukrainian dubbing; typology across stress levels; prosodic interaction; narrative function; and methodological consonance with film scholarship.

1) Temporal correlates of arousal in speech. Across scenes, high-arousal states show increased local syllabic throughput, reduced inter-word gaps, curtailed macro-pauses and occasional staccato clipping; low-arousal states show slowed tempo, phrase-final lengthening and expanded silence windows that bear semantic weight [1, pp. 14–22; 6, pp. 91–101; 8, pp. 924–968]. These patterns replicate laboratory evidence that duration and rhythm cue vocal emotion independent of lexical content [8, pp. 924–968; 12].

2) Categorical vs. dimensional alignment. Anger/fear clusters in *Miller's planet* and the *Docking* sequence exhibit compressed timing and irregular rhythm, matching high arousal/negative valence; sorrow and resignation in *Endurance debrief* are marked by elongated pauses and slowed speech, mapping to low arousal/negative valence [7, pp. 38–43; 8, pp. 924–968; 12]. Dimensional modelling explains mixed states that mean rapid bursts alternating with long silences that function without forcing a single label [7, pp. 38–43].

3) Pragmatic salience via timing. Emphatic micro-pauses before lexical peaks ("stay", "years") and phrase-final decelerations shift interpretive focus, raising implicature strength without prosodic over-marking of pitch or loudness [3; 4, pp. 32–45]. In *Endurance debrief*, "I've waited years" gains weight through present-perfect anchoring and a boundary pause that literalizes accumulated loss; the timing pattern functions as a pragmatic operator on stance [12].

4) Multimodal modulation. Zimmer's steady ticks in *Mountains* ("one hour=seven years") compress subjective time, making any silence feel costly; slow organ pads under fast exchanges create cross-modal contrast that amplifies breathless

delivery; silence in vacuum exterior cuts inflates the salience of the next spoken entry, so that even low-intensity lines acquire acute weight [10]. These couplings show that perceived speech duration is context-sensitive to score and effects, a finding consistent with audiovisual entrainment accounts [2, pp. 103–112; 10].

5) Contrastive indications for Ukrainian dubbing. Stress-timed English tolerates greater rhythmic fragmentation under high arousal; Ukrainian often maintains smoother rhythmic scaffolding while redistributing emphasis via vowel lengthening and controlled macro-pauses at semantic peaks, preserving affect without excessive tempo disruption [2, pp. 103–112; 5, pp. 91–101].

6) Typology across stress levels. Minimal/routine: near-baseline tempo, brief unfilled pauses, regular rhythm express expository exchanges on Earth [1, pp. 14-22]. Moderate/acute: noticeable acceleration or deliberate slow-downs, short emphatic pauses are ethical debate scenes, *Mann's planet* approach [4, pp. 32–45; 6, pp. 91-101]. High/extreme: rhythmic breakdown, alternation of bursts and prolonged silences, self-repairs characterize wave escape and emergency docking [8, pp. 924-968; 12].

7) Prosodic interaction. Temporal compression tends to co-occur with wider F0 excursions and intensity spikes at high arousal, whereas temporal expansion co-occurs with reduced pitch variability and soft onsets at low arousal; yet timing alone remains sufficient for above-chance recognition of affect in filtered or low-melody stimuli [8, pp. 924–968; 12].

8) Narrative function. Temporal shifts mark plot boundaries and stakes escalation. Scene entries with fast-paced exchanges reliably correlate with uncertainty windows, while extended silences precede or seal revelations; timing thereby operates as a discourse boundary cue and a character-internal state index [2, pp. 103–112; 10].

9) Methodological consonance with film scholarship. Close-reading of Nolan's dialogue shows numeric time deixis ("seconds", "years") tethering emotional valuation to duration talk; the temporal lexicon co-indexes the prosodic timing that performs the same content, yielding redundancy that intensifies uptake [9; 10; 13].

Conclusions. Temporal means are stable and discriminative carriers of emotional stress in cinematic dialogue and act as first-order pragmatic resources rather than subordinate accompaniments to pitch or intensity. The mapping between timing patterns and arousal levels is replicable across scenes and consistent with psycholinguistic models: high arousal compresses time (faster articulation, reduced pauses, irregular rhythm), low arousal expands time (slower articulation, elongated segments, increased macro-pausing) [1, pp. 14–22; 8, pp. 924–968; 12]. Multimodal architecture (score ticks, organ ostinati, montage-driven breath) re-weights perceived duration and urgency, strengthening or counter-pointing dialogue timing [2, pp. 103-112; 10]. The proposed three-level typology organizes these observations into an operational scheme for analytical and pedagogical use in phonetics, dubbing and actor training. For cross-lingual transfer, preserving relative timing relations (emphatic pause placement, phrase-final lengthening, controlled accelerations) yields better affect fidelity than attempting one-to-one tempo matching, particularly when baseline rhythmic types differ [2, pp. 103–112; 5, pp. 91–101]. Future extensions include instrumented measurements (syllables/s, pause histograms) and perception tests on de-lexicalized clips to quantify the sufficiency of temporal cues vis-à-vis melodic/dynamic counterparts [8, pp. 924–968; 12].

REFERENCES

1. Boiko I. M. Chasovi kharakterystyky intonatsii u vyrazhenni emotsii. *Linhvistyčni studii*. 2019, 38, pp. 14–22.

2. Hlushchenko K. O. Intonatsiino-rytmični zasoby peredachi emotsii v ukrainskomu ta anhliiskomu kino. *Filolohichnyi chasopys*. 2022, 14(1), pp. 103–112.

3. Hryshyna O. D. Sposoby vyrazhennia modalnosti v anhliiskii movi: intonatsiinyi aspekt. *Vcheni zapysky TNU im. V. I. Vernadskoho*. 2020, 31(70), № 4.

4. Karpenko O. P. Prosodychni zasoby peredachi napruzhennia movtsia. *Movoznavstvo*. 2021, № 1, pp. 32–45.

5. Kutsenko M. A. *Prosodychne oformlennia vyslovlen spivchuttia v anhliiskomu movlenni* (MA thesis). Kyiv: KNLU, 2019. 100 p.

6. Chernenko T. V. Temporalna orhanizatsiia movlennia u dramatychnomu dyskursi. *Naukovi zapysky Instytutu movoznavstva*. 2018, 25, pp. 91–101.

7. Barrett L. F.; Russell J. A. The structure of current affect. *Current Opinion in Psychology*. 2015, 3, pp. 38–43.

8. Banse R.; Scherer K. R. The role of duration and rhythm in vocal emotion perception. *Psychological Bulletin*. 2015, 141(4), pp. 924–968.

9. Burnett A. *Analysis of three films by Christopher Nolan* (M.A. thesis). Provo: BYU, 2022. 83 p.

10. Maurer U.; Grandjean D. Affective prosody and its temporal dynamics in film speech. *Poetics*. 2021, 90, 101581.

11. Niebuhr O.; Scherer K.; Ward N. Emotional Prosody in Multimodal Discourse. *Speech Communication*. 2023, 145, pp. 68–90.

12. Pell M. D.; Kotz S. A. On the time course of vocal emotion recognition. *PLOS ONE*. 2021, 16(2), e0246573.

13. Thorne K. *The Science of Interstellar*. New York: W. W. Norton & Co., 2014. 336 p.

УДК 81’373.612.2’367.623=124:82-1(3)

СЛОВОТВІРНІ ПОТЕНЦІЇ ДОТИКОВИХ АД’ЄКТИВІВ У ПОЕТИЧНІЙ СПАДЩИНІ ВЕРГІЛІЯ

Антонюк-Кириченко Соломія Андріївна
к. філол. н., доцент
ДНП «Львівський національний медичний університет
імені Данила Галицького»
м. Львів, Україна

Анотація: здійснено аналіз словотвірних потенцій дотикових ад’єктивів поетичної спадщини Вергілія. Виявлено, що в аналізованих поетичних творах кількісно превалюють ад’єктиви із непохідною основою. Відприкметникові похідні характеризуються тризонною словотвірною парадигмою із такими семантичними позиціями як: в адвербіальній – адвербіалізація ознаки; у вербальній – наділяти ознакою та набувати ознаку; в субстантивній зоні - абстрагована ознака та рідко носій ознаки; та в ад’єктивній – вияв і заперечення ознаки.

Ключові слова: словотвір, дериват, словотвірний потенціал, словотвірний тип, словотвірна парадигма, словотвірна зона.

Деривaційні процеси у кожній мові приводять до формування номінативних одиниць на основі інших слів [1, с. 93]. Тактильні прикметники творів Вергілія є показником розвитку та динаміки латинської мовної системи.

Метою дослідження є з’ясувати роль тактильних прикметників у словотворі поетичної спадщини Вергілія. Завданнями ж є: 1) проаналізувати чи властивим була деривація тактильних прикметників у творах Вергілія; 2) з’ясувати, які ж відприкметникові деривати були найбільш продуктивними у творах поета; 3) виявити рівень реалізації словотворчих потенцій дотикових прикметниками у літературній спадщині письменника.

У поетичній спадщині Вергілія зафіксовано 15 дотикових прикметників,

здебільшого, із непохідною основою: *acer (гострий), asper (шорсткий), durus (твердий), firmus (міцний), gravis (важкий), hirtus (жорсткий), lenis (ніжний), lentus (гнучкий), levis (гладкий), levis (легкий), rudis (шорсткий), siccus (сухий), solidus (твердий), mitis і mollis (м'який),* та рідше з похідною: *acutus (гострий), gelidus (холодний), rigidus (твердий), uvidus (вологий)* та ін.

Серед тактильних прикметників Вергілія здатність до породження дериватів мають 18 прикметників із частотою вживання 180 разів.

Дотикові прикметники у поезії Вергілія, подібно параметричним ад'єктивам гомерівського епосу [2, с. 111], не характеризуються чотиризонною словотвірною парадигмою, а тризонною. Наприклад, ад'єктив *acer* (гострий) має дериват у субстантивній: *acer* > *acies* (битва), *acer* > *acus* (голка); вербальній: *acer* > *acuo* (гострити) та ад'єктивній зонах: *acer* > *acerbus* (терпкий).

Тризонну парадигму у поезії Вергілія утворюють три тактильні ад'єктиви: *acer* (гострий), *durus* (твердий) та *gravis* (важкий). Вони мають похідні у вербальній: *acuo* (гострити), *gravare* (обтяжувати), *gravesco* (ставати важким) та ад'єктивній зоні: *acerbus* (терпкий), *edurus* (твердий), *gravidus* (вагітний, тяжкий). Прикметники ж *acer* і *durus* характеризуються дериватами в субстантивній зоні: *acies* (бій, погляд), dura (труднощі), а *gravis* – в адвербіальній: *graviter* (важко).

Крім того, вдалося виділити 5 дотикових лексем, які реалізують свій словотвірний потенціал у двозонних парадигмах. Деривати цих лексем зафіксовано у 1) вербально-субстантивній, 2) вербально-ад'єктивній, 3) вербально-адвербіальній та в 4) субстантивно-ад'єктивній зонах. Першу парадигму представляють прикметники *asper* (шорсткий) та *siccus* (сухий), які утворюють похідні вербальної зони: *aspero* (робити шорстким), *sicco* (сушити) та субстантивної: *aspera* (труднощі), *siccum* (посушливе місце). До другої входить дотикова лексема *mitis* (м'який) із похідними в вербальній зоні: *mitesco* (розм'якнути), *mitigo* (розм'якшувати) та в ад'єктивній: *immitis* (не м'який, не стиглий); у третій: *mollis* (м'який) із дериватом у вербальній зоні: *mollio*

(робити м'яким) і у адвербіальній: *molliter* (спокійно); а в четвертій, субстантивно-ад'єктивній зоні, виділяємо дотиковий ад'єктив *uvidus* (вологий) із похідним іменником: *uligo* (волога) та прикметником *udus* (мокрий). Спираючись на умови виникнення синкопи у латинській мові, детально описані у праці проф. Б.В. Чернюха [3], ми дотримуємося тієї думки, що дериват udus виник оскільки у трискладовій твірній тактильній лексемі uvidus голосний звук –і знаходився у позиції після –v.

Решта тактильних прикметників реалізують свій деривaційний потенціал в однозонній словотвірній парадигмі, зокрема в ад'єктивній, вербальній та субстантивній зонах. Наприкдад, *frigidus* (холодний) > *frigidulus* (прохолодний), frigidus > *rigidus* (жорсткий, твердий), *gelidus* (холодний) > *egelidus* (прохолодний), *hirtus* (жорсткий) > *hirsutus* (щетинистий), *lenis* (ніжний) > *lenio* (пом'якшувати), *levis* (легкий) > *levo* (полегшувати), *lentus* (гнучкий) > *lento* (робити гнучким), *lentus* (гнучкий) > *lentesco* (ставати м'яким), *rudis* (шорсткий) > *rudimentum* (початок).

Найчисельнішою у поетичних творах Вергілія виявилася група деад'єктивів у вербальній зоні (15). З них найбільшою частотою вживання характеризуються деривати: *levo* – полегшувати (12), *firmo* – зміцнювати (7), *acuo* – гострити (6) та *duro* – робити твердим (6).

Аналізуючи словотвірне значення тактильних відприкметникових дієслів, нам вдалося поділити їх на дві групи, зі значенням:

1) "наділяти ознакою" – *acer* > *acuo* (гострити), *gravis* > *gravo* (обтяжувати), *durus* > *duro* (зробити твердим, міцним), *firmus* > *firmo* (підтверджувати), *siccus* > *sicco* (сушити/ доїти), *mollis* > *mollio* і *mitis* > *mitigo* (робити м'яким). Так, у Вергілія про барана, який впав у річку, читаємо: Ipse aries etiam nunc vellera *siccat*. [Verg. Ecl. III. 94–95] – Сам баран все ще *сушить* шерсть.

2) "набувати ознаку" – *durus* > *duro* (тверднути), *mitis* > *mitesco* (ставати м'яким, розм'якнути), *lentus* > *lentesco* (липнути, ставати м'яким). Про масну землю у поемі "Георгіки" автор пише: …pinguis item quae sit tellus, …

picis in morem ad digitos *lentescit*; [Verg. Georg. II. 250] – …так само масною буде земля, яка *липне* до пальців подібно смолі.

У результаті проведеного поділу зауважено, що деад'єктиви вербальної зони найчастіше виявляють значення "наділяти ознакою" і значно рідше у Вергілія трапляються дієслова-деривати з іншим значенням.

У результаті проведеного дослідження виявлено, у породженні дериватів, найчастіше беруть участь прикметники із непохідною основою (acer, siccus). Аналізованим ад'єктивам характерна тризонна словотвірна парадигма. Найчастіше тактильні прикметники актуалізують свій деривaційний потенціал в однозонній словотвірній парадигмі. Більшість деад'єктивів набувають у контексті переносного або метафоричного значення. Найчисельнішою виявилася група деад'єктивів у вербальній зоні (15). Серед них найбільшою частотою вживання характеризуються деривати: levo (12), firmo (7), acuo (6) та duro (6). Найчастіше вони виявляють значення "наділяти ознакою" (acuo, gravo, mollio) і рідше "набувати ознаку" (mitesco). Другою за частотою уживання виявилася група деад'єктивів у прикметниковій зоні (10). З них найчастотнішими є: acerbus (6) та rigidus (6). Деривати прикметникової зони характеризуються суфіксальним (frigidulus), префіксальним (praedurus, egelidus), а також типом утворення прикметника внаслідок синкопи коротких голосних у середині твірного (udus). Серед виокремлених деад'єктивів у поезії Вергілія найвищу частоту уживання має субстантив acies (56), утворених шляхом додавання до основи твірного форманта –ies: acer (гострий) > aciēs f. (вістря, бій) [9, с. 16]. Наприклад, Вергілій про воїнів пише: …aeratasque acies in proelia cogunt. [Verg. Aen. IX. 463] – …приводять війська у мідних обладунках до бою. Аналізований дериват acies має дуальний характер, оскільки він, як підкреслив дослідник походження іменників п'ятої відміни Вітчак К., на відміну від іменника acus f. (голка), вживається лише на позначення двогострих ріжучих інструментів [4, с. 272]. На думку філолога, саме іменники acus та acies є яскравими прикладами опозиції між давніми формами однини та двоїни.

Досліджувані деривати характеризуються афіксальним способом

творення, рідко – за допомогою основоскладання (mitigo, rudimentum). Найменшу ж групу дериватів виокремлено в адвербіальній зоні (3): grave, graviter, molliter.

Оскільки деривaційний потенціал тактильних прикметників інших періодів, зокрема раннього, не був предметом окремого аналізу вчених, то це відкриває перспективи для його подальшого дослідження.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Кононенко І. Дієслівна деривація в українській і польській мовах // Studia Ucrainica Varsoviensia. № 1. S. 93–105.

2. Петришин М. Й. Семантичне поле прикметників розміру у старогрецькій мові (на матеріалі гомерівського епосу) : дис. … канд. філол. наук : 10.02.14 «Класичні мови. Окремі індоєвропейські мови». Львів, 2005. 234 с.

3. Чернюх Б. В. Історична граматика латинської мови // Видавничий центр ЛНУ імені І. Франка, 2008. – 292 с.

4. Witczak K. T. The origin of the Latin fifth declension // Philologia Classica. Vol. 16. Fasc. 2, 2021. – P. 262–276.

УДК 811.111'25'373.46:004](045)

ВИЗНАЧЕННЯ КОМП'ЮТЕРНОЇ ТЕРМІНОЛОГІЇ ЯК ЛІНГВІСТИЧНЕ І ГАЛУЗЕВЕ ЯВИЩЕ

Деркач Інна Володимирівна,
к. пед. н., доцент
Колісник Марина Павлівна,
к. ф. н., доцент
Національний технічний університет України
«Київський політехнічний інститут імені Ігоря Сікорського»
м. Київ, Україна

Анотація. У статті визначено основні лінгвістичні закономірності та структурні особливості комп'ютерних термінів, зокрема їх походження, способи творення та функціонування в англомовному й українському фаховому середовищі та здійснено всебічний аналіз комп'ютерної термінології як лінгвістичного та галузевого явища, що формується під впливом інтенсивного розвитку інформаційних технологій та глобалізації науково-технічного дискурсу. У цьому дослідженні особлива увага зосереджена на перекладі комп'ютерної термінології з англійської на українську, де детально розглядаються мовні, лексичні та стилістичні трансформації, що виникають у процесі міжмовної адаптації.

Ключові слова: комп'ютерна термінологія, терміносистема, переклад, термінотворення, міжмовна інтерференція.

Постановка проблеми. У сучасну епоху стрімкого розвитку інформаційних технологій комп'ютерна термінологія посідає ключове місце як у професійному мовленні, так і в науковій комунікації. Українська мовна практика стикається з низкою викликів, пов'язаних із адаптацією англомовних комп'ютерних термінів до національної терміносистеми. Зокрема, відсутність усталених норм, конкуренція варіантів перекладу, міжмовна інтерференція та складність у збереженні змістової точності створюють серйозні труднощі для

перекладачів та лінгвістів. Це підкреслює актуальність дослідження комп'ютерної термінології як галузевого й лінгвістичного явища в українському контексті.

Аналіз досліджень. Проблематика комп'ютерної термінології стала об'єктом пильної уваги багатьох вітчизняних дослідників, зокрема І. Ментинської, О. Філь, Є. Головачової, Л. Савицької і С. Тарасенко.

Мета статті. Метою даної статті є комплексне осмислення комп'ютерної термінології як лінгвістичного та галузевого феномену в умовах інтенсивної інтернаціоналізації науково-технічного дискурсу. Дослідження спрямоване на виявлення закономірностей формування, функціонування та адаптації англомовної комп'ютерної лексики в українському мовному просторі. Особливу увагу приділено проблемам перекладу, варіативності відтворення термінів та пошуку оптимальних мовних рішень, що відповідають як професійним стандартам, так і потребам україномовного користувача.

Виклад основного матеріалу. Комп'ютерна термінологія, як динамічний підрозділ сучасної технічної лексики, має складну лінгвістичну природу, що виявляється у специфічних закономірностях її виникнення, формальної організації та семантичного навантаження. Її походження тісно пов'язане з домінуванням англомовного технологічного простору, де США, згідно з І. Ментинською, контролюють понад 65% світового комп'ютерного ринку та значну частку програмного забезпечення в Європі й Азії [3, с. 186]. Такий вплив пояснює значну кількість англомовних запозичень, що надходять в українську терміносистему без перекладу або з мінімальною адаптацією.

Серед джерел виникнення комп'ютерних термінів виокремлюють неологізми, запозичення, метафори та семантичні розширення. За результатами дослідження О. Філь, переважна більшість нових термінів (майже 81%) формуються морфологічним шляхом, а решта 19% – шляхом надання нових значень уже наявним словам [5, с. 94]. Неологізми в галузі комп'ютерних наук часто виникають шляхом юкстапозиції та композиції, що вважаються продуктивними моделями словотвору [5, с. 95].Типовими прикладами є терміни

firewall, *cyberspace*, *software*, які або зберігають форму в українській мові, або зазнають часткової трансформації: *файрвол*, *кіберпростір*, *програмне забезпечення*. Семантичне розширення також є поширеним явищем. Наприклад, слово *mouse* у загальній мові означає «миша», однак у комп'ютерній терміносистемі воно позначає пристрій введення. Такі переноси значення часто мають метафоричний характер і ґрунтуються на подібності функцій чи зовнішнього вигляду. Метафоричне мислення відіграє значну роль у творенні термінів, адже дозволяє закріпити нове технічне поняття через уже відому мовну одиницю, надаючи їй додаткове значення в професійному контексті. Частиномовна структура комп'ютерної термінології засвідчує переважання іменників, що зумовлено необхідністю точного номінування об'єктів, процесів і явищ у технічній сфері. Прикметники виконують уточнювальну функцію, формуючи атрибутивні словосполучення (*операційна система*, *графічний інтерфейс*), тоді як дієслова частіше представлені в термінологічних зворотах або використовуються у формі дієслівних іменників (*завантаження*, *сканування*). Такий розподіл частин мови зумовлює лексичну компактність і стандартизованість терміносистеми.

Типологія комп'ютерних термінів включає прості (*біт*, *байт*), складені (*жорсткий диск*, *мережевий адаптер*), багатокомпонентні (*протокол керування передачею даних*) та абревіатури (*CPU*, *RAM*, *HTML*). Багатокомпонентні терміни зазвичай є результатом синтаксичної деривації та відображають ієрархічну структуру понять. Абревіації, які активно функціонують в усіх формах комунікації, зумовлені потребою в економії мовних засобів та швидкій передачі інформації.

Морфологічна структура комп'ютерних термінів базується на продуктивних моделях словотвору, серед яких провідними є суфіксація (*пам'ять – оперативна пам'ять*), юкстапозиція (*графічний адаптер*), а також композиція (*інтернет-ресурс*, *веб-сервер*) [5, с. 95].

Окрему увагу варто приділити семантичній ємності та багатозначності термінів. Наприклад, слово *cloud* може означати як *хмарне сховище даних*, так і

інфраструктуру хмарних обчислень, залежно від контексту. Така багатозначність вимагає точного контекстуального аналізу під час перекладу й адаптації термінів. Це свідчить про високий рівень абстрактності терміносистеми, яка, з одного боку, прагне до чіткої однозначності, а з іншого – відображає складну й багаторівневу реальність комп'ютерного світу.

Розвиток інформаційних технологій є не лише технічним, а й лінгвістичним процесом, що супроводжується формуванням нових терміносистем. Як зазначає Є. Головачова, у межах комп'ютерної термінології виокремлюють два базових напрямки – термінологію апаратного й програмного забезпечення [1, с. 19], однак сучасна структура ІТ-галузі значно ширша і охоплює десятки підсистем, кожна з яких має власний термінологічний корпус.

Значне місце в історії української наукової терміносистеми посіла «Енциклопедія кібернетики» 1973 року за редакцією В. М. Глушкова, яка, на думку І. Ментинської, продемонструвала значний потенціал україномовного наукового термінотворення ще до масової інформатизації [3, с. 185]. Попри це, більшість сучасних термінів формуються під прямим впливом англомовної практики, що особливо помітно в таких підгалузях, як UI/UX, DevOps, Cloud-сервіси, кібербезпека, тощо.

У кожній підгалузі ІТ простежується своя специфіка. У програмуванні переважають абстрактні конструкції та метамовні одиниці (*loop, class, instance*), які часто потребують точного перекладу або залишаються без змін. В апаратному забезпеченні домінують номінативні терміни, які описують фізичні об'єкти (*motherboard, chipset, heat sink*), у той час як у сфері кібербезпеки значну частку термінів становлять складні абревіатури (*DDoS, TLS, MITM*). У сфері UI/UX помітна тенденція до метафоризації (*dropdown, hamburger menu, toast notification*), що потребує адаптивного підходу до перекладу. Кожна підгалузь ІТ вимагає індивідуальних перекладацьких стратегій, що поєднують лінгвістичну точність із технічною компетентністю для правильного відтворення термінологічної специфіки.

Особливу роль у стандартизації термінів відіграють транснаціональні

корпорації, як-от Microsoft, Apple, Google. Їхня технічна документація часто слугує першоджерелом для прийняття терміна в національному дискурсі. Такі компанії забезпечують внутрішню уніфікацію термінів у рамках свого продуктового середовища, створюючи словники й глосарії для перекладачів. Внаслідок цього корпоративні глосарії перетворюються на неформальні, проте авторитетні мовні норми в українському IT-середовищі.

Слід також зазначити різницю між фаховим та користувацьким використанням термінів. У професійному середовищі термін вживається строго відповідно до свого визначення, тоді як пересічний користувач часто використовує узагальнені чи спрощені варіанти. Наприклад, термін *cache* вживається фахівцями для позначення конкретної технології зберігання даних, тоді як користувачі називають цим словом будь-яке тимчасове збереження інформації, не завжди коректно розрізняючи його функціональні аспекти.

Переклад комп’ютерної термінології вимагає не лише лінгвістичної обізнаності, але й глибокого розуміння технічного контексту, особливо з огляду на швидкий розвиток IT-галузі та постійне оновлення її терміносистеми. У цьому процесі особливу роль відіграє тип перекладацької стратегії, яка має відповідати функціональному навантаженню терміна, його структурній складності та цільовій аудиторії. До найпоширеніших підходів у перекладі англомовної комп’ютерної термінології належать: калькування, транскодування (транслітерація), описовий переклад і адаптація. Кожен із цих методів має власні переваги та обмеження, які виявляються залежно від структури терміна та його вживання в технічній документації.

Калькування, тобто дослівне відтворення структури іншомовного терміна, часто використовується для складених одиниць, зокрема в офіційній документації корпорацій типу Microsoft або Google. Наприклад, *firewall* перекладається як *міжмережевий екран* – структурно точний варіант, що водночас зберігає технічну специфіку. Транслітерація, або транскодування, є прийнятним методом у разі відсутності усталених аналогів або вживання терміна в оригінальній формі серед професійної спільноти (наприклад, *cache*,

backend, *script*). Описовий переклад, натомість, застосовується для передання функції або призначення об’єкта – такий підхід особливо виправданий для метафоричних або культурно обумовлених одиниць, як-от *dropdown* → *випадне меню*, *toast notification* → *спливаюче повідомлення*. Адаптація ж передбачає глибше перетворення терміна з урахуванням мовних норм, стилістики, а також очікувань користувача. Вона особливо актуальна у сфері UI/UX, де важливу роль відіграє не лише точність, а й зрозумілість. Наприклад, англійський *workspace* часто перекладається як *робоча область*, що є адаптованим еквівалентом, зручним для кінцевого користувача. Як слушно зазначає Є. Головачова, при перекладі термінів на етапі кодування інформації часто виявляються суб’єктивні чинники, пов’язані з авторським баченням [1, с. 42], що ще більше ускладнює пошук точного відповідника в іншій мові.

Складені та багатокомпонентні терміни становлять особливу проблему для перекладу. Вони часто включають два-три іменники або терміноелементи, що утворюють ланцюжкову структуру, як-от *access token*, *HTTP Authorization header*, *deployment model*. В українській мові така модель не є природною, тому переклад вимагає реорганізації структури та додавання пояснювальних елементів.

Іншою поширеною проблемою є варіативність перекладу. Наприклад, *token* може перекладатися як *токен*, *маркер доступу*, або навіть *ключ*. У різних текстах ці варіанти можуть використовуватися взаємозамінно, що створює плутанину. Така ситуація виникає у зв’язку з браком уніфікованої термінологічної бази в україномовному технічному середовищі, що підкреслює потребу в стандартизації. Прикладом є також термін *plugin*, який зустрічається як *плагін*, *модуль*, *розширення* залежно від контексту й підгалузі.

Стандартизація термінології в галузі інформаційних технологій є ключовим чинником забезпечення точності, функціональності та узгодженості фахового дискурсу. В умовах динамічного розвитку цифрових технологій, активного поширення англомовної термінології та значної варіативності перекладацьких рішень, важливим постає впровадження ефективних моделей

мовної нормалізації. У межах українського професійного простору реалізуються три основні типи стандартизації: національна, корпоративна та галузева.

Національна термінологічна стандартизація базується на нормативних документах, що розробляються офіційними установами. Визначальне значення у цьому процесі має ДСТУ 3966:2000 «Термінологія. Основні поняття та терміни», а також документи, що регламентують функціонування української мови у сфері науки і техніки. Одним із центральних ресурсів є Національний банк термінів, що функціонує під егідою Міністерства освіти і науки України й забезпечує відкритий доступ до рекомендованих терміноодиниць. Окрім цього, фахові термінологічні словники та глосарії, укладені на основі ДСТУ або академічних джерел, слугують орієнтиром для перекладачів та редакторів у фаховому середовищі.

Корпоративна стандартизація є результатом перекладацької політики окремих компаній, які створюють власні терміносистеми для узгодженого перекладу документації та інтерфейсів. Такі корпорації, як **Microsoft, Google** чи **Apple**, формують закриті або частково відкриті глосарії для внутрішнього використання. Наприклад, Microsoft підтримує узгоджені переклади до всіх версій Windows і Office, послуговуючись глосаріями, адаптованими до українського мовного середовища, де *driver* незмінно подається як *драйвер*, а не «керуюча програма». Цей підхід забезпечує термінологічну послідовність між усіма компонентами програмного забезпечення, що значно полегшує навігацію користувачам.

Галузева узгодженість проявляється у стандартизованому використанні термінів у межах окремих підсистем IT: наприклад, в UI/UX переклад *layout* як «компонування», а не «розкладка», або у сфері кібербезпеки *token* фіксується як *токен*, а не *жетон* чи *маркер*. Така системність дозволяє уникнути термінологічного шуму й покращує сприйняття професійних текстів фахівцями.

Критерії функціональності термінів включають точність, однозначність, зрозумілість і стислість. Точність полягає у здатності терміна передавати суть

поняття без спотворення значення. Наприклад, термін *cloud computing* передається як *хмарні обчислення*, що відображає як технічну суть, так і метафоричне походження. Однозначність вимагає уникнення омонімії та плутанини: наприклад, *провідник* (від *Explorer*) у контексті операційної системи повинен бути чітко відмежований від терміна, що означає людину. Зрозумілість – важлива умова прийняття терміна спільнотою: у випадку *cache* обґрунтованим є варіант *кеш*, що зберіг фонетичну близькість до оригіналу і добре прижився в середовищі користувачів. Стисливість є бажаною, але не абсолютною вимогою: *драйвер* як запозичення функціонує краще, ніж розгорнуте «керуюча програма пристрою».

Роль перекладача та редактора в стандартизації є винятково важливою. Саме ці фахівці ухвалюють рішення щодо вибору між калькуванням і адаптацією, між запозиченням і описовим перекладом, керуючись функціональністю та аудиторією тексту. Для забезпечення уніфікації використовуються глосарії, CAT-інструменти (Trados, MemoQ), системи термінологічної пам’яті. Вони дозволяють зберігати сталість терміновжитку як у межах одного проєкту, так і на рівні корпоративного стилю.

Крім того, перекладачі, які працюють із великою кількістю ІТ-текстів (інструкцій, довідників, документації), нерідко ініціюють стандартизацію на рівні редакторської політики, коли певний термін набуває поширення і фіксується в офіційних документах або адаптованих версіях ПЗ. Таке інституціалізоване термінотворення поступово впливає на загальну термінологічну систему, формуючи норми, якими послуговуються як фахівці, так і звичайні користувачі.

Висновок. Термінологічний простір ІТ-галузі функціонує як динамічна система, що постійно оновлюється під впливом технологічних інновацій, внутрішньокорпоративних норм та мовної поведінки користувачів. Формування української терміносистеми в цій сфері ґрунтується як на національних стандартах, так і на корпоративних глосаріях, що зумовлює потребу в гармонізації підходів. Практика перекладу в ІТ не лише передає значення, а й

формує комунікативну ефективність фахових текстів. Стандартизація відіграє ключову роль у забезпеченні точності, однозначності та зручності терміновжитку. Завдання фахівця – не просто перекласти, а адаптувати термінологію до мовної та культурної системи користувача, формуючи нові мовні норми. Саме в цьому контексті переклад стає не лише технічним процесом, а й актом фахової творчості.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Головачова Є.О. Лінгвопрагматичні аспекти англійсько-українського перекладу комп'ютерних термінів та абревіатур. Полтава: Національний університет ім. Юрія Кондратюка, 2025. 109 с.
2. Ментинська І. Лексико-генетичні особливості сучасної комп'ютерної термінології. *Вісник Національного університету Львівська політехніка. Серія «Проблеми української термінології»*: Львів, 2014. № 791. 184 с.
3. Ментинська, І. Б. Етапи становлення комп'ютерної термінології на тлі розвитку інформаційних технологій в Україні. Теорія і практика викладання української мови як іноземної. Випуск 17: Львів, 2023. 190 с.
4. Савицька Л. В., Тарасенко С. Є. Особливості перекладу англійських академічних термінів українською мовою. *Лінгвістичні дослідження*: Харків, 2018. № 49. 111 с.
5. Філь О. Джерела і способи формування терміносистем комп'ютерної сфери в англійській, польській та українській мовах. *Вісник Національного університету Львівська політехніка*. *Серія «Проблеми української термінології»*: Львів, 2014. № 791. С. 184 с.

КОРЕФЕРЕНТНІСТЬ ТА СПЕЦИФІКАТИВНІ КОНСТРУКЦІЇ В КОНТЕКСТІ АНГЛОМОВНИХ ЛЕКСИЧНИХ ОДИНИЦЬ

Дорошенко Володимир Сергійович
кандидат історичних наук,
доктор наук з державного управління,
академік Української Академії Наук
Любимова Наталя Володимирівна
старша викладачка
Національний Університет Технологій та Дизайну,
Київ, Україна

Анотація. У статті досліджуються ключові механізми забезпечення зв'язності та точності англомовного тексту, кореферентність та специфікативні конструкції (СК). Кореферентність визначається як лінгвістичне явище, що забезпечує відсилання двох або більше мовних одиниць до одного об'єкта в дискурсі. Розглядаються типи кореферентності (анафора, катафора, бриджінг) та її роль у семантичній варіативності. Аналіз специфікативних конструкцій виявляє їхню кардинальну функцію у звуженні значення іменникової групи та уникненні двозначності. З'ясовано, що майстерне використання цих механізмів є критично важливим для досягнення когерентності, інформативності та стилістичної ефективності повідомлення.

Ключові слова: кореферентність, специфікативні конструкції, семантична варіативність, когезія, когерентність.

Проблема зв'язності та цілісності тексту є однією з центральних у лінгвістиці тексту та дискурс-аналізі. Адекватне розуміння змісту, особливо в англомовних наукових, технічних та юридичних джерелах, безпосередньо залежить від того, наскільки ефективно мовні одиниці взаємодіють одна з одною, формуючи єдиний семантичний простір. У цьому контексті особливої уваги заслуговують такі явища, як кореферентність та специфікативні конструкції, які є інструментами для управління інформаційними потоками та

уникнення повторів, двозначності.

Метою даної статті є аналіз природи кореферентності, її взаємодії з семантичною варіативністю, а також класифікація та функціональне значення специфікативних конструкцій в англомовних текстах.

Кореферентність є фундаментальним поняттям, яке дозволяє лінгвістично пов'язувати різні мовні елементи, що посилаються на ту саму сутність, об'єкт, особу чи концепт. Це лінгвістичне явище, коли множина мовних одиниць, таких як іменники, займенники або іменникові фрази, вказують на одного й того ж референта у реальному світі або в дискурсі. Наприклад, у реченні: “John arrived late. He had missed his train”, іменник “John” виступає антецедентом (попереднім елементом), а займенники “He” та “his” є кореферентними одиницями, що відсилають до “John”, забезпечуючи, таким чином, зв'язність і уникнення надмірного повтору [1, p. 18].

Різноманітність кореферентних зв'язків є суттєвою, що відображає складність текстових взаємозв'язків:

Анафора (Anaphora): найбільш поширений тип, що передбачає відсилання до вже згаданої раніше одиниці. Приклад: “The dog barked. It was hungry” (“It” відсилає до “the dog”).

Катафора (Cataphora): відсилання до елемента, який буде названий пізніше в тексті. Приклад: “Although she was tired, Mary continued working” (“She” відсилає до “Mary”).

Бриджінг (Bridging): зв'язок, що не є прямо кореферентним, але логічно виводить на розуміння іншої одиниці. Наприклад: "I went to a restaurant. The waiter was rude". Хоча “The waiter” не є тотожним “a restaurant”, він логічно асоціюється з ним.

Асоціативна кореферентність (Associative Coreference): зв'язок, заснований на частині/цілому або іншій логічній асоціації. Приклад: “The city was bustling. Its streets were full of people” (“Its streets” пов'язані з "The city").

У контексті семантичної варіативності (того, як різні лексичні одиниці можуть позначати одне й те ж поняття), кореферентність набуває особливої

ролі. Вона допомагає читачеві або слухачеві простежити, як різні слова чи фрази використовуються для позначення одного референта задля досягнення певних стилістичних, інформаційних чи прагматичних цілей.

Крім того, суттєве значення має взаємодія одиниць (interaction of units). Цей концепт охоплює ширший спектр взаємозв'язків, що виходять за межі простої кореферентності, стосуючись того, як різні мовні елементи взаємно уточнюють, розширюють або обмежують значення один одного, створюючи таким чином цілісний семантичний простір тексту. Ключові аспекти взаємодії одиниць включають:

Колокація (Collocation): Стійкі сполучення слів, де значення слова часто залежить від його типових супутників. Наприклад, "strong tea" (міцний чай) має інше значення, ніж "powerful engine" (потужний двигун), незважаючи на синонімію "strong" та "powerful" в інших контекстах. Саме тут виявляється семантична варіативність, адже одне й те ж слово може мати різні значення в різних колокаціях.

Семантичні поля та фрейми (Semantic Fields and Frames): Слова можуть групуватися за спільними значеннями або активувати певні сценарії знань. Так, слова "menu", "waiter", "bill", "dish" активують фрейм "restaurant".

Контекстне значення (Contextual Meaning): Значення слова формується і змінюється залежно від оточуючих слів, речень та загального дискурсу. Слово може мати різні значення в різних контекстах, як-от "bank" («берег річки» або «фінансова установа»).

Когезія та Когерентність (Cohesion and Coherence): взаємодія одиниць безпосередньо сприяє когезії (граматичний та лексичний зв'язок) та когерентності (смислова єдність тексту) [2, p. 61].

Специфікативні конструкції відіграють кардинальну роль у формуванні смислової точності та ясності англомовного тексту. Вони дають змогу автору виділити, ідентифікувати або класифікувати конкретний об'єкт, особу чи явище серед інших. Під СК розуміються лінгвістичні одиниці, чия основна функція полягає у звуженні або уточненні значення іменникової групи. Вони є критично

важливими для створення когерентного, інформативного та ефективного повідомлення, оскільки допомагають читачеві/слухачеві точно визначити референта, усуваючи двозначність.

До типових специфікативних конструкцій в англійській мові належать:

- означені артиклі: The (Наприклад, “The book on the table is mine” – вказує на конкретну книгу);
- вказівні займенники: This, that, these, those (“This car is new”);
- присвійні займенники та прикметники: My, your, his, her, its, our, their, John’s (“My phone is ringing” – чий саме телефон);
- кількісні числівники, що вказують на конкретну кількість: One, two, three, many, few, all, some (“Three students passed the exam”);
- прикметники та прислівники вищого та найвищого ступенів: The best, the tallest, more important (“She is the best student” – виділення з групи);
- обмежувальні (рестриктивні) підрядні речення: Who, which, that, whose, where, when, why (“The man who lives next door is a doctor” – уточнення, про якого саме чоловіка йдеться);
- апозитивні конструкції: John, my brother, is coming (додаткове уточнення) [3, p. 34].

Специфікативні конструкції функціонують не ізольовано, а інтегровані в структуру тексту, де виконують низку важливих функцій:

Забезпечення Когезії та Когерентності: СК допомагають зв’язати речення і абзаци в єдине ціле. Наприклад, повторне згадування раніше представленого об'єкта через означений артикль the створює логічний зв'язок. Приклад: “I bought a new car yesterday. The car is red.” (“The car” кореферентне до “a new car” і забезпечує когезію).

Уникнення двозначності: СК дозволяють автору точно передати думку, що є пріоритетом в академічних та технічних текстах. Вони усувають можливість неправильного тлумачення. Приклад: “The decision that was made yesterday caused a lot of controversy.” (Без уточнення було б незрозуміло, про яке саме рішення йдеться).

Визначення фокусу уваги: за допомогою СК автор може направити увагу читача на ключові елементи повідомлення. Приклад: “Among all the candidates, only the one with the most experience was selected.” (Фокус на конкретній якості).

Створення ієрархії інформації: СК допомагають розрізняти вже відому інформацію (дане) від нової (нове), а також виділяти найбільш важливі аспекти. Приклад: “He gave me some advice. The advice was very helpful.” (“Some advice” – нова інформація, “the advice” – відома). Вплив на стилістику та тон: вибір СК може впливати на офіційність, формальність та навіть емоційний відтінок тексту. Наприклад, використання обмежувальних підрядних речень часто надає висловлюванню більш формального і точного характеру.

Висновки. Таким чином, концептуалізація кореферентності та взаємодії одиниць у тексті чітко підкреслює їхню критичну важливість для адекватного розуміння змісту та забезпечення зв'язності та когезії. Аналіз специфікативних конструкцій підтверджує їхню кардинальну роль у наданні англомовному тексту смислової точності та ясності. Майстерне використання як кореферентності, так і специфікативних конструкцій є невід'ємною частиною англомовної граматики та лексики, що має глибокий вплив на структуру та значення тексту.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Fibras, J.(1984). Defining the theme in Functional Sentences Analysis.
2. Kripke, S. (1989). Speaker”s Reference and Semantic Reference.
3. Davies, M (2008). The Corpus of Contemporary American English (COCA): 560 million words, 1990 – present.
4. Crystal, D.A. (2008). A dictionary of Linguistics and Phonetics. Black well Publishing.
5. Crymes, R. (2009). Some systems of substitution Correlation in Modern American English.

УДК 81’42

ПОНЯТТЯ «КОНЦЕПТ» ТА «КОНЦЕПТОСФЕРА» У СУЧАСНИХ ЛІНГВІСТИЧНИХ СТУДІЯХ

Коваль Наталія Євгенівна,
к.філол.н., доцент
Саїк Віра
магістрантка
Дрогобицький державний педагогічний
Університет імені Івана Франка
м. Дрогобич, Україна

Анотація: У статті проаналізовано наукові праці вітчизняних та зарубіжних вчених-лінгвістів, присвячені проблемі вивчення концептів, концептосфери, концептуальних метафор, які номінують нове явище та опосередковано через мотиваційно-семантичну ознаку спрямовані на процес пізнання будь-якого нового феномена, виступаючи при цьому способом організації пізнавальної діяльності.

Ключові слова: концептосфера, концепт, антропоцентричний підхід. лінгвокогнітивний підхід, когніції.

Останнім часом дослідники дедалі частіше прагнуть осмислити не лише місце людини в соціумі, а й її роль у мові та мовленні. Антропоцентричний підхід став провідним у лінгвістиці кінця ХХ – початку ХХІ століть.

Концепти можуть набувати власне мисленнєвої, тобто невербальної форми репрезентації, і тоді їхня організація здійснюється за польовим принципом: у центрі зосереджені загальнолюдські, національно-культурні, соціально-групові та індивідуально-особистісні асоціації.

Структура концепту поєднує універсальне й національне, відображає унікальність і специфіку національного способу осягнення навколишньої дійсності.

Сучасне мовознавство інтегрує різні напрями та підходи до розуміння

понять «концепт» і «концептосфера», адже цей феномен перебуває на межі кількох наук. Єдиного визначення у лінгвістиці наразі не існує. Зокрема, Ж. В. Краснобаєва-Чорна виокремлює сім аспектів інтерпретації цих категорій у науковій літературі:

- когнітивний,
- лінгвокультурологічний,
- логіко-філософський,
- власне філософський,
- лінгвістичний,
- психолінгвістичний [3, с. 67].

Майже всі дослідження підкреслюють, що мовна репрезентація концептосфери базується на культурно-історичному досвіді конкретного народу й вирізняється неповторністю. У концепті поєднано, з одного боку, універсальні закони буття, а з іншого – особливості їх вербалізації в національній мові та функціонування в історії певної культури. Сучасна концептологія виходить із діалектичної єдності національного та загальнолюдського, оскільки самобутнє завжди співіснує з універсальним.

Можна виокремити два основні підходи, сфокусовані на одному чи іншому аспектові аналізу цього явища, – лінгвокогнітивний та лінгвокультурний. Функціонування мови – це різновид когнітивної, тобто пізнавальної діяльності людини. Когнітивні механізми та структури людської свідомості досліджуються через мовні явища [6, с. 289]. На думку В. Д. Ужченка та Д. В.Ужченка, обсяг концепту можна безкінечно уточнювати, віднаходити все нові й нові грані, оскільки він виступає об’єктом дослідження не тільки лінгвістики, а й логіки, психології, культурології, філософії. Концепт ширший за поняття, оскільки об’єднує інформацію про всі ознаки реалії [6, с. 291].

Як лінгвокультурний (лінгвальноментальний) феномен, що репрезентує особливості мови й мислення, виявляє аксіологічні основи поведінкових стереотипів людини – представника певного етносу – тлумачать поняття

концепту Ю. С. Степанов, А. Вежбицька, В. І. Кононенко, І. О. Голубовська та інші.

В українській мові досліджено ряд концептів: воля,свобода, неволя, слава, мрія, надія, доля, недоля, віра, кохання, любов,страх, сміх, сум, туга, журба, гріх, спокута, зло, добро, зрада, вірність, родинність, побратимство, милосердя, жорстокість, гра (В. І. Кононенко); шлях, сумління, совість, праця, робота, гріх, вчинок (Т. В. Радзієвська); воля, дума, думка, україна (Т. А. Космеда); слово, мова, думка, творчість, пісня (Н. О. Мех); бог (П. В. Мацьків); душа (М. В. Скаб); чоловік (мужчина) (Л. О. Ставицька); краса (О. М. Цапок); козацтво (С. П. Запольських); правда, неправда (М. В. Мамич); життя, дорога (Ж. В. Краснобаєва-Чорна)) та ін.

Не менш цікавими і глибокими є дослідження, присвячені вербалізації певної концептосфери, виконані на матеріалі кількох мов. Так, І. О. Голубовська вивчала концепти ДУША та СЕРЦЕ в українській, англійській і китайській мовах; О. С. Пальчевська досліджувала лінгвокогнітивний та етнолінгвістичний ракурси концепту ШЛЯХ в українській, англійській і французькій мовах.

Майже в кожному дослідженні наголошено, що мовна репрезентація концептосфери ґрунтується на національному культурно-історичному досвіді народу, є неповторною і своєрідною. У концепті поєднані, з одного боку, загальнолюдські (універсальні) закони буття, а з іншого, – як ці закони діють, вербалізуються в національній мові, специфічно функціонують в історії конкретного народу. Ідеї сучасної концептології ґрунтуються на діалектній єдності національного і загальнолюдського, оскільки культурно-самобутнє не існує окремо від універсального.

Концепт пов’язують із досвідом, знаннями, уявленнями мовців про значущі фрагменти національної картини світу, зі смислами, що ними оперує людина в процесі мислення і пізнання. Отже, «Концепт – практично невичерпний комплекс культурно зумовлених уявлень про предмет, явище чи ознаку в певній культурі» [6, с. 295]. У зв’язку з цим до ключових феноменів

належить співвідношення термінів: лексичне значення, поняття, концепт.

Ж. В. Краснобаєва-Чорна виявила дві реалії, – нерідко терміни «концепт» і «поняття» виступають як рівнозначні синоніми – явища одного рангу, концепт є калькою з латинської мови – conceptus – «поняття» [3, с. 71].

Зіставляючи поняття концепту зі словом, М. В. Скаб зазначає, що «слово реалізує себе в мовленнєвих контекстах, концепт же формується в «текстах культури», і джерелами відомостей для розуміння концептів служать: прецедентні тексти, зокрема, прислів'я, приказки, афоризми, стійкі сполучення слів, назви відомих творів духовної культури, поширених наукових теорій; художні дефініції, а також концепції, вироблені в тому чи тому творі словесної творчості та інше» [5, с. 46].

Змістове навантаження концепту історично змінне, воно також безпосередньо залежить від життєвих позицій, освіченості окремо взятого індивіда, його досвіду, умов життя: «концепт весь час перебуває в динаміці, його грані шліфуються, а глибина вертикального культурно-національного контексту збільшується» [6, с. 292].

Кожна культура переповнена власною символічною мовою, що вибудовує в свою чергу неповторність окремо взятого світогляду, для якого характерними є свої ключові слова як підґрунтя яскравої ілюстрації мовної картини світу: лінгвальний концепт – вербально виражена інтегральна категорія, яка відображає психоментальні ресурси свідомості, узагальнює знання й досвід людини, репрезентує мовну картину світу.

В академічнму виданні «Українська мова: Енциклопедія» (2007) Ф. С. Бацевич в статті про концепт зазначає: «Концепт (від лат. conceptus – думка, поняття) – ментальна сутність, оперативна змістова одиниця інформаційної структури свідомості, картини світу в цілому. Формується у свідомості людини з безпосередньо чуттєвого досвіду, операцій з об'єктами, а також мисленнєвомовленнєвої діяльності, має втілення в мові й віддзеркалює національно-культурні уявлення про світ людини, груп людей, етносу в цілому» [1, с. 285].

Тут ґрунтовно розкрито два основні аспекти вивчення концептів у сучасній лінгвістиці, два ключові підходи до їх розуміння:

1) когнітивний (когнітивна лінгвістика), де концепт визначається як мисленнєве утворення, що поєднує найістотніші ознаки об'єкта, належні до основних у концептуальній картині світу;

2) лінгвокультурний – одиниця колективної свідомості, культурно маркований зміст (мовні, етнокультурні складники, уявлення, оцінки, по-різному структуровані в системі мов), емоційноекспресивні, естетичні складники, що формують мовну картину світу.

До значеннєвих характеристик концепту входять також частиномовні реалізації імені концепту та його словотвірна продуктивність. Значеннєвою є й сам поняттєвий складник концепту.

Концепти втілюються в окремі елементи мови, зокрема слова, словосполучення, фразеологізми. Розрізняють найважливіші з них:

1) універсальні, загальнолюдські (час, простір, життя, смерть, істина та ін.);

2) етнічні (доля, воля, Україна, Шевченко та ін.) [1,с. 285].

Концепт пов'язується з досвідом, знаннями й уявленнями мовців про значущі фрагменти національної картини світу, а також зі смислами, якими людина оперує у процесі мислення й пізнання. Його репрезентація може мати мисленнєву (невербальну) форму, що реалізується за польовим принципом: ядро складають загальнолюдські, національно-культурні, соціально-групові та індивідуально-особистісні асоціації. Дослідники виділяють кілька типів концептів:

- за змістом (конкретно-чуттєві образи, уявлення, схеми, прототипи, пропозиції, фрейми, сценарії/скрипти, гештальти);
- за роллю у свідомості (культурні, ментальні, міфологічні, ідеологічні, філософські);
- за суб'єктом концептуалізації (універсальні, ґрупові, етнічні, індивідуальні).

Таким чином, у структурі концепту відбивається єдність загальнолюдського й національного, унікальність якого зумовлена специфікою національного способу осмислення дійсності.

Розуміння концептів із мовного погляду буде неповним, якщо не розкрити природу концепту як «основного осередку культури в ментальному світі людини» [5, с. 43], а у зв'язку з цим і його антропоцентричного підґрунтя, направленістю на людину.

Антропоцентризм – вагомий складник лінгвістичних концепцій, який домінує в таких системах, як міфологія, філософія, релігія, мова і мовлення. Він є своєрідним фундаментом для багатьох форм духовної культури. Його справедливо кваліфікують як ключовий методологічний принцип досліджень, згідно з яким людина постає як центр, найвища сутність світобудови [6, с. 290].

Дослідники все частіше прагнуть осмислити місце й статус людини не лише в соціумі, а й у його мові та мовленні. Антропоцентричний напрям став визначальним для лінгвістів сучасної доби. «Людина в мові» вербалізується на лексичному та фразеологічному рівнях, що сприяє виникненню антропоцентричної фразеології. Людина є вихідною точкою для будь-якого антропологічного дослідження. Наприклад, вивчаючи мовну картину світу, лінгвісти передусім звертаються до індивіда, який пізнає незалежний від нього світ і створює засоби фіксації та передачі знань про нього іншим людям і для власного пізнання. Відповідно для побудови мовної картини світу ключовою є постать людини.

В. В. Жайворонок справедливо зазначає, що антропоцентричний підхід до вивчення мовних одиниць «збуджує зацікавленість до ролі мови як суспільного явища в системі духовних цінностей етносу, до взаємовідношення народу – творця мови та власне мови як значною мірою творця її носія» [2, с. 23].

Учений помічає також унікальність такого підходу, оскільки «в словах і, ширше, в мовній системі бачимо наслідки великої праці людського духу, тим самим національну мову сприймаємо як колективний витвір духовної енергії народу» [2, с. 24].

Висновок Отже, на концептуальному рівні існують інваріанти моделей прототипних репрезентацій тих чи інших сутностей, явищ, процесів. Інтерлінгвальне та національне спостерігається саме на рівні ментальних репрезентацій – концептів, прототипів. Репрезентацію певного об'єкта можна уявити як мережу певних структурних частин за належністю об'єкта до певної категорії – істоти, артефакти тощо. Спільність існує на високому рівні абстрагування, що зумовлено однаковістю чи подібністю архітектури когніції людини незалежно від мови.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Бацевич Ф.С. Концепт // Українська мова: Енциклопедія /. Ф.С. Бацевич. – К.: Українська енциклопедія ім. М. П. Бажана, 2007. – 856 с.
2. Жайворонок В. В. Етнолінгвістика в колі суміжних наук //. Мовознавство. – 2004. – №5. – С. 31-35.
3. Краснобаєва-Чорна Ж. Дискурсивна практика : [навч. посіб.]. – Донецьк Термінополе КОНЦЕПТ // Українська мова. – 2006. – №2. – С. 67-79.
4. Лисиченко Л. А. Структура мовної картини світу. Мовознавство. 2004. № 5-6. С. 36-41. Режим доступу: https://www.scribd.com/document/584823078
5. Скаб М. Закономірності концептуалізації та мовної категоризації сакральної сфери: Монографія / М. Скаб. – Чернівці : Рута, 2008 – 560 с.
6. Ужченко В. Д., Ужченко Д. В. Фразеологія сучасної української мови: Навч. посіб. – К.: Знання, 2007. – 494 с.

УДК 373.5.091.33:001.895]:811.161.2’367.622

ІННОВАЦІЙНІ ПІДХОДИ ДО ВИВЧЕННЯ ІМЕННИКА В НУШ ЯК ЕФЕКТИВНИЙ ЗАСІБ ФОРМУВАННЯ МОВНОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ ЗДОБУВАЧІВ ЗАГАЛЬНОЇ СЕРЕДНЬОЇ ОСВІТИ

Сахацька Вікторія Василівна
к.п.н., доцент
Гуменюк Вікторія Євгеніївна
магістрантка
Вінницький державний педагогічний
університет
імені Михайла Коцюбинського
м. Вінниця, Україна

Анотація: У статті розглянуто інноваційні підходи до вивчення іменника в Новій українській школі. Указано на значення іменника як базової граматичної категорії та проаналізовано недоліки традиційних підходів, що зводяться переважно до механічного засвоєння правил. На основі сучасних методичних досліджень виокремлено ефективні форми інноваційного навчання, які сприяють формуванню мовної компетентності здобувачів загальної середньої освіти. Зауважено про те, що інноваційні підходи сприяють активізації пізнавальної діяльності здобувачів загальної середньої освіти, розвитку критичного мислення.

Ключові слова: українська мова, іменник, інноваційні технології, мовна компетентність, НУШ.

Провідною тенденцією сьогодення є інноваційність в освіті (XXI ст. проголошено ЮНЕСКО «Століттям освіти»), зміст якої нині пов’язаний з інформаційними технологіями, орієнтацією на інтерактивне навчання, доступ до цифрових інформаційних ресурсів та інтелект-навчання для майбутнього. Таким чином, структура й сутність інноваційного навчання відповідатиме характеру і швидкості змін соціальних процесів у суспільстві, а також вимогам

відповідності високим європейським стандартам, конкурентоспроможності на ринку сучасних освітніх комунікацій.

Проблему теорії та практики навчання морфології української мови розглядали методисти: О. Біляєв, Н. Гавриш, О. Горошкіна, Т. Донченко, С. Караман, Л. Паламар, М. Пентилюк, Т. Симоненко, І. Хом'як; учені-лінгвісти: А. Загнітко, І. Кочан, Л. Мацько, Л. Струганець, М. Плющ та інші; лінгводидакти: О. Караман, Т. Мельник, А. Нікітіна, С. Омельчук, Т. Окуневич, Г. Передрій, Л. Скуратівський, В. Тихоша, Г. Шелехова та інші.

На сьогодні однією з умов формування сучасного закладу загальної середньої освіти є впровадження в професійну діяльність учителів інноваційних технологій, що зменшують навантаження й оптимізують процес удосконалення освіти. Учителі мають використовувати у своїй діяльності такі форми роботи, що сприятимуть формуванню практичних умінь та навичок. Однією з таких форм є інноваційні технології навчання.

Теперішній стан методики навчання в ЗЗСО демонструє, що вчителі все активніше використовують інноваційні методи в процесі роботи. Намагаючись зробити урок цікавішим, а засвоєння дітьми інформації – швидшим і глибшим, педагоги вдаються до поєднання традиційних і новітніх методик проведення уроку. Наразі інноваційні методи мають стати основою формування сучасного уроку.

Про динаміку використання інноваційних методів навчання на уроках української мови йдеться у працях І. Дичківської, М. Пентилюк, Л. Пироженко, А. Піхоти, О. Пометун, Г. Самохіної, Т. Симоненко, М. Скрипника, Н. Суворової, І. Хом'яка, А. Ярошенко.

В умовах сьогодення метою загальної середньої освіти визначено «усебічний розвиток, виховання і соціалізація особистості, яка здатна до життя в суспільстві та цивілізованої взаємодії з природою, має прагнення до самовдосконалення і навчання впродовж життя, готова до свідомого життєвого вибору та самореалізації, відповідальності, трудової діяльності та громадянської активності» [5]. На наше переконання, такі якості особистості

мають забезпечуватись на основі «формування ключових компетентностей, необхідних кожній сучасній людині для успішної життєдіяльності» [5].

Безперечно, задля того, щоб сформувати різнобічний розвиток особистості під час навчання, сучасному педагогу необхідно організовувати процес вивчення навчальної дисципліни в такий спосіб, щоб формувати компетентність здобувача та постійно підтримувати в нього бажання пізнавати нове. У вирішенні цих завдань серед великого загалу сучасних інноваційних методів і технологій навчання вагоме місце займають ігрові навчальні технології.

Мета нашої наукової розвідки полягає в окресленні інноваційних підходів при вивченні іменника та їхньої ефективності у формуванні мовної компетентності здобувачів загальної середньої освіти.

Для досягнення цієї мети необхідно розв'язати такі завдання: проаналізувати сучасні наукові підходи до використання інтерактивних та інноваційних методів навчання; узагальнити досвід дослідників, які пропонують новітні методики для уроків української мови; визначити можливості застосування інноваційних технологій під час вивчення іменника.

Сучасні науковці активно працюють над проблемою впровадження інновацій у викладання української мови. С. В. Дмитрієв дослідив когнітивну методику навчання в умовах Нової української школи. Він визначив інструменти, що сприяють розвитку критичного мислення та емоційного інтелекту здобувачів загальної середньої освіти [3, с. 114]. В. В. Герман та А. С. Логвиненко акцентують увагу на технологіях інтерактивного навчання з обдарованими здобувачами. Дослідниці доводять, що інтерактивні методи активізують мовну діяльність і стимулюють творчий потенціал [2, с. 47].

На думку Л. В. Жулєвої, інноваційні методи й форми навчання, є ефективними для розвитку критичного мислення та самоствердження здобувачів [4, с. 95]. М. Баліка аналізує методичні аспекти інтерактивного навчання у початковій школі, зауважуючи доцільність ігрових технологій у формуванні базових мовних знань [1, с. 103]. Г. Крохмальна та Я. Нестерчук

досліджують історичні етапи розвитку методики викладання української мови, виявляючи тенденцію переходу від традиційного підходу до інноваційного [6, с. 89].

Ці дослідження підтверджують, що інноваційність у навчанні полягає не лише в технічних засобах, а й у нових формах організації роботи, які формують активну позицію здобувачів.

Залежно від своєрідності навчання в закладах загальної середньої освіти, визначаються особливості вивчення морфології. У закладах загальної середньої освіти питомої ваги набувають комунікативно-діяльнісний, структурно-семантичний, функціонально-стилістичний, когнітивний, соціокультурний підходи.

Комунікативно-діяльнісний підхід сприяє розвитку ключових компетентностей, зокрема комунікативної, соціальної та культурної. Реалізація цього підходу передбачає активне використання ЗЗСО мовленнєвих умінь у різноманітних життєвих і навчальних ситуаціях. Він формує здатність не лише правильно будувати висловлювання, а й ефективно взаємодіяти з іншими, аргументувати власну позицію, знаходити компроміс у процесі спілкування. Завдяки цьому школярі набувають досвіду конструктивної співпраці, толерантності та поваги до думки співрозмовника, що є основою соціальної компетентності. Одночасно школярі ознайомлюються з культурними традиціями, мовними нормами, особливостями етикету, що забезпечує розвиток культурної компетентності та виховує відчуття національної ідентичності у поєднанні з відкритістю до інших культур.

Структурно-семантичний підхід до вивчення морфології, зокрема, її самостійних частин мови, протиставлення в межах кожної частини мови групи слів, що, окрім спільних для певних частин мови диференційних ознак, відзначаються специфікою значення, формальних показників, способу вживання.

Навчаючи школярів морфології, учитель повинен зважати на такі основні труднощі, пов'язані із засвоєнням частин мови, зокрема: сплутування понять

частина мови і член речення; визначення частиномовної належності слова у зв'язку з переходом однієї частини мови в іншу; помилки в розрізненні зовні схожих форм в межах однієї частини мови (гарний переказ, писати переказ) [7, с. 211].

Когнітивний підхід до вивчення морфології, зокрема іменника, передбачає розгляд мовних явищ не лише як формально-граматичних категорій, а й як відображення когнітивних процесів мислення людини та її концептуальної картини світу. У цьому підході особлива увага приділяється тому, як граматичні форми пов’язані з осмисленням дійсності, категоризацією предметів і явищ, а також із процесами узагальнення та класифікації. Так, іменник трактується не лише як частина мови, що називає предмет, а як мовна одиниця, яка фіксує результати людського пізнання, структурує досвід і дозволяє створювати когнітивні моделі світу.

Вивчення морфології з позицій когнітивного підходу передбачає аналіз семантичних і концептуальних підстав граматичних категорій (роду, числа, відмінка), їхній зв’язок із ментальними операціями узагальнення, конкретизації, ієрархізації понять. Наприклад, категорія роду в іменнику не лише відображає мовну традицію, а й є результатом когнітивного розрізнення ознак живого/неживого, чоловічого/жіночого, що формувалося історично й закріпилося у свідомості носіїв мови. Категорія відмінка інтерпретується як спосіб репрезентації просторових, часових і логіко-семантичних відношень між об’єктами.

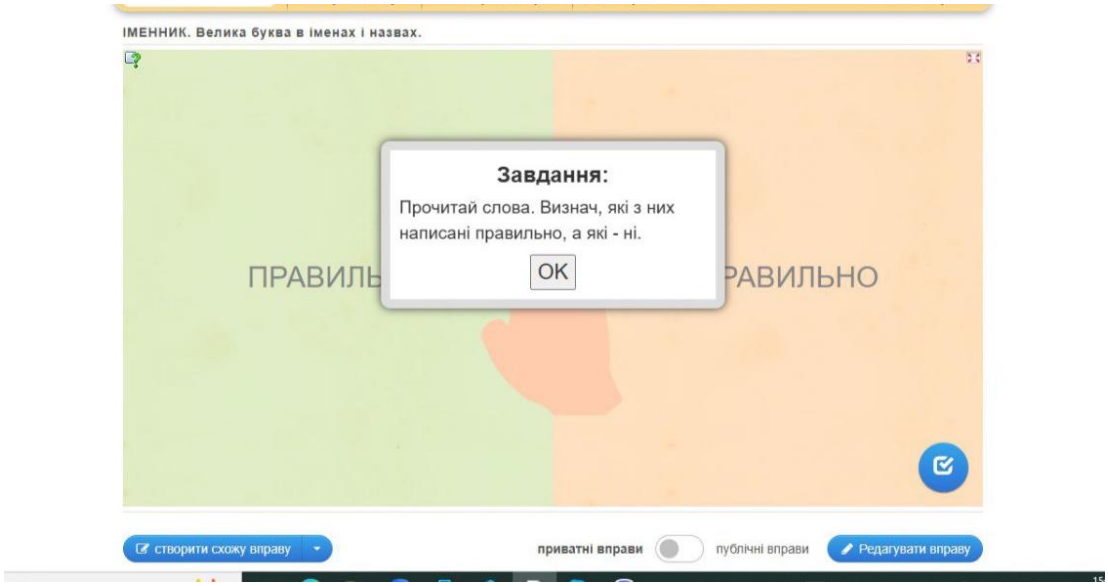
Отже, когнітивний підхід дозволяє поєднати традиційний граматичний аналіз із дослідженням мисленнєвих механізмів, розширюючи розуміння ролі морфологічних категорій у формуванні мовної та концептуальної картини світу.

Процес засвоєння здобувачами іменника здійснюється в трьох аспектах: значення та функція іменника; словозміна; особливості словотворення. Урахування цих аспектів забезпечує орфографічну грамотність, що є важливою складовою комунікативної компетентності здобувачів. Як стверджує колектив

авторів за редакцією М. І. Пентилюк, у результаті опанування лінгвістичних відомостей учні мають змогу засвоїти такі найважливіші правописні норми: написання відмінкових закінчень іменників, уживання великої літери у власних; назвах, написання прізвищ та чоловічих і жіночих імен по батькові, написання; складних іменників тощо [7, с. 211].

Для прикладу, онлайн-гра «Іменник. Велика чи мала літера у власних назвах» на онлайн-платформі LearningApps.

Здобувачам освіти запропоновано завдання: визначити, чи правильно написано власні назви. Упродовж виконання вправи здобувачі загальної середньої освіти мають обрати варіант відповіді «правильно» або «неправильно», що сприяє кращому засвоєнню правил написання та формує уважність до правопису.

https://learningapps.org/watch?v=pc8vo8t6525

Функціонально-стилістичний підхід передбачає засвоєння здобувачами виражальних можливостей усіх частин мови, зокрема засобу олюднення, що широко використовується в художній літературі та в усній народній творчості, – зображення неживих істот як живих.

Значну роль у формуванні мовленнєвої компетентності відіграє вміння визначати й правильно використовувати категорію роду. Здобувачі мають засвоїти, що рід – постійна ознака іменника. Для назв істот рід визначається відповідно до чоловічої або жіночої статі. Назви неістот мають граматичний

рід. Рід невідмінюваних іменників визначається з урахуванням статі (для істот - лондонський денді – чоловічий рід, вишукана леді – жіночий рід). Засвоєння відмінків іменників грунтується на вміннях сполучати слова з іншими залежно від просторових, часових, міжособистісних зв'язків. Відповідно до цього використовуються відмінкові форми [7, с. 215].

Отже, завдяки застосуванню в освітньому процесі інноваційних технологій, вивчення іменника перетворюється на захопливий і результативний процес, який відповідає вимогам Нової української школи.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Баліка М. Методичні аспекти застосування інтерактивного навчання у початковій школі. Молодий вчений. 2018. № 4 (56). С. 101–104. URL: https://molodyivchenyi.ua/index.php/journal/article/view/2208

2. Герман В. В., Логвиненко А. С. Інтерактивні технології у навчанні обдарованих учнів. Педагогічні науки. 2021. № 78. С. 45–52. URL: https://pednauk.cusu.edu.ua/index.php/pednauk/article/view/2111.

3. Дмитрієв С. В. Когнітивна методика навчання української мови в умовах Нової української школи. Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Філологія. 2023. № 56. С. 112–118. URL: https://zum.onu.edu.ua/article/view/309435.

4. Жулєва Л. В. Інноваційні методи й форми навчання української мови в сучасній школі. Психолого-педагогічні студії. 2020. № 1 (13). С. 93–101. URL: https://ps.journal.kspu.edu/index.php/ps/article/view/3735.

5. Закон України «Про освіту» (від 05.09). URL: https://kodeksy.com.ua/pro

6. Крохмальна Г., Нестерчук Я. Історичні етапи розвитку методики викладання української мови: від традиційного до інноваційного підходу. Молодий вчений. 2016. № 9 (36). С. 87–91. URL: https://molodyivchenyi.ua/index.php/journal/article/view/341.

7. Методика викладання української мови в середніх освітніх закладах / [за ред. М. Пентилюк]. Київ : Ленвіт, 2009. 400 с.

8. Пометун О. І., Пироженко Л. В. Сучасний урок: інтерактивні технології навчання. Київ : Видавництво А.С.К., 2020. 192 с.

9. Сисоєва С. О., Осадча К. П. Інноваційні технології навчання: теорія та практика. Київ : Академвидав, 2019. 248 с.

УДК 881

ПРОБЛЕМА ВЖИВАННЯ СУРЖИКУ В ПРОФЕСІЙНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ ЮРИСТА

Терещенко Любов Василівна,
к. філол. н., доцент кафедри мовної підготовки
Берлименко Ліна Геннадіївна,
здобувачка Навчально-наукового
інституту права та інноваційної освіти
Дніпровський державний
університет внутрішніх справ
м. Дніпро, Україна

Суржик – це елементи поєднання двох мов (української та російської) в одну, без дотримання будь-яких літературних норм. Саме така форма вживання мови на сьогоднішній час є проблемою для багатьох українців. Звісно, що юристи також не виняток, адже саме їхня професія вимагає чіткого та лаконічного вживання української мови під час виконання своїх службових обов'язків. Насамперед, суржик сформувався на території України, особливо на східній та південній частині країни. Він поширений саме у побутовому спілкуванні, тому юрист при спілкуванні з людьми саме з цих територій може зіштовхуватись із непорозумінням та труднощами.

Професія юриста, як ми вже говорили, вимагає чіткого та грамотного знання української мови. Кожен працівник галузі юриспруденції України має на достатньому рівні володіти державною мовою [1, с. 138]. Це потрібно для подальшої співпраці з клієнтами. Необхідно завжди збагачувати свою мову, читаючи багато літератури різного напряму. Це можуть бути закони, статті, правові кодекси, наукові висловлювання мовознавців тощо.

Мовознавець Іван Огієнко наголошував: «Мова – це форма нашого життя, життя культурного й національного, це форма нашого організуванн» [2].

Згідно зі статтею 10 Конституції України, у якій зазначено, що державною мовою в Україні є українська мова та її функціонування потрібне в

усіх сферах суспільного життя, де юристи не є винятком. Варто зауважити, що використовуючи суржик, ми цілеспрямовано порушуємо цю статтю.

Якщо прислухатись до порад мовознавців щодо впливу суржика на мовлення юриста, то яскравим прикладом цього можна навести слова відомого мовознавця Олександра Авраменка: «Суржик – мовне сміття, а діалектизми – окраса мови» [3]. На нашу думку, вживаючи суржик у професійному спілкуванні, працівник цієї сфери відразу здається не компетентним у своїй справі. Співпрацювати з необізнаною людиною складно та ризиковано.

Спираючись на Конституції України, де зазначається, що весь документообіг ведеться лише державною мовою, оформлення документів не передбачає вживання суржику. Якщо він буде присутнім, то це може мати серйозні правові, мовні та практичні наслідки.

Говорячи про можливі наслідки за порушення статті 30 Закону України «Про забезпечення функціонування української мови як державної», де йдеться про попередження або штраф у розмірі від 3400 до 5100 гривень за перше порушення; штраф у розмірі від 8500 до 11900 тисяч гривень за повторне порушення протягом року або звільнення з роботи [4], варто замислитися і прийняти для себе свідоме рішення щодо наслідків прямого порушення законів.

Отже, вживання суржику в професійній діяльності юриста є критичним та недопустимим явищем в офіційно-діловому стилі і несе за собою певну юридичну відповідальність. Для досягнення правильно оформленого мовлення та офіційних документів правник повинен мати високий рівень знань у галузі вивчення української мови, її правопису та вміння чітко висловлювати свою думку.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. INNOVATIONS OF MODERN SCIENCES Abstracts of LXXX International Scientific and Practical Conference Poland, Lublin 28 – 29, November 2024. Джерело доступу: https://el-conf.com.ua

2. Кацавець Р. Підручник для студентів вищих навчальних закладів. Мова у професії юриста. Київ. «Центр учбової літератури» 2007 р. Джерело

доступу: https: // library.nlu.edu.ua

3. Авраменко О. Мовознавець, автор підручника, телеведучий УКРІНФОРМ Джерело доступу: https://www.ukrinform.ua (10.09.2019 р.)

4. Богданьок О., Матвіїшина Г. З 16 липня за порушення мовного законодавства каратимуть попередженням або штрафом – Кремінь. Суспільне Новини Джерело доступу: https://suspilne.media (16 липня 2022 р.)

УДК 881

МОВА ЯК ОСНОВНИЙ ЧИННИК НАЦІОНАЛЬНОЇ ЄДНОСТІ ТА ОПОРУ В УМОВАХ ВІЙНИ

Терещенко Любов Василівна,
к. філол. н., доцент кафедри мовної підготовки
Бондар Тетяна Сергіївна,
здобувачка
Навчально-наукового
інституту права та інноваційної освіти
Дніпровський державний
університет внутрішніх справ
м. Дніпро, Україна

У нинішніх умовах воєнного протистояння, яке триває на території України, завданням збереження й розвитку національної ідентичності набуває ключового значення. Війна стала каталізатором не лише політичних та соціальних трансформацій, а й процесів активного використання, зміцненню й поширення української мови в різних сферах життя.

Повномасштабна війна проти України, яка розпочалась 24 лютого 2022 році стала не тільки викликом територіальної цілісності, але й випробуванням для нашого народу. Українська мова в цей складний період постала не лише інструментом щоденного спілкування, а й величезним символом національної честі та опору. Вона стала однією з головних характеристик української ідентичності, вказівником, що вирізняє «свій-чужий», а також невидимою зброєю, котра укріплює дух народу. Активне вживання державної мови у публічному просторі, мас-медіа, освіті й у повсякденному житті свідчить про процес стрімкої самоукраїнізації суспільства, що посилюється під впливом зовнішньої агресії. Одночасно мова виступає ефективним засобом протистояння інформаційній війні, допомагаючи створювати національну оповідь, яка сприяє консолідації суспільства та мобілізації громадян у боротьбі за незалежність і свободу. Нині українська мова

є не лише культурною спадщиною, а й реальним фактором перемоги в історичному протистоянні за державність та національне відродження.

Від початку повномасштабного вторгнення Уповноважений із захисту державної мови ініціював збір доказів лінгвоциду української мови. Працівники Секретаріату, використовуючи відкриті джерела та проросійські пропагандистські інтернет-ресурси, зафіксували понад 200 випадків витіснення української мови з публічного простору та суспільного життя [1]. Серед них переслідування й дискредитація громадян України, а також репресії за мовною ознакою, що є частиною системної політики знищення українського народу, його ідентичності та державності.

Додаткову інформацію було отримано й від органів державної влади та місцевого самоврядування. Дії окупаційних адміністрацій на тимчасово захоплених територіях мають спільні риси, незалежно від регіону, а масштаби витіснення державної мови безпосередньо залежать від тривалості окупації конкретного населеного пункту. Водночас вилучення або заборона використання української мови завжди супроводжується її заміщенням російською, що повністю відповідає етапам геноциду: знищення національного зразка та нав’язування чужого.

На сьогодні зафіксовано випадки витіснення державної мови та цілеспрямованої асиміляційної політики окупантів у п’яти ключових сферах суспільного життя: культурній, освітній, медійній, сфері офіційного спілкування та публічному просторі.

Освітня сфера стала однією з основних цілей лінгвоциду. Ще з 2014 року розпочалося етапне витіснення української мови з навчального процесу, а у 2025 році Міністерство освіти РФ остаточно заборонило її викладання у школах на тимчасово підконтрольних територіях [2]. Окупаційна адміністрація впроваджує російські навчальні стандарти, орієнтовані на створення так званої «загальноросійської громадянської ідентичності» та зниження української національної свідомості.

Культурна сфера зазнає системного знищення через ліквідацію

українських культурних установ, заборону української літератури та організацію культурних заходів [3]. Спеціальне знищення української спадщини супроводжується її заміною російськими аналогами з метою формування середовища, лояльного до держави-агресора.

У медійній сфері здійснюється повний контроль інформаційного простору: запроваджено заборону українських медіа, а на їхнє місце нав'язується російський пропагандистський контент. Захоплені ресурси використовуються для поширення дезінформації та маніпуляцій серед населення.

Сфера офіційної комунікації характеризується переходом діловодства лише на російську мову. Так звані «органи влади» на окупованих територіях проводять усі адміністративні процедури лише російською, позбавляючи громадян права користуватися державною мовою України.

Публічний простір також зазнає масштабної русифікації: змінюються топоніми, вивіски, рекламні матеріали та інші написи з української на російську мову. Системно знищується українська символіка, яку замінюють російською.

Усі ці заходи становлять цілісну політику лінгвоциду, що прикривається риторикою «денацифікації» та має на меті повну зміну ціннісних орієнтацій місцевого населення й остаточне витіснення української ідентичності.

Отже, українська мова стала ключовим чинником національної єдності та опору в умовах війни 2022-2025 років. Війна активізувала процеси українізації, сприяючи поширенню державної мови у всіх сферах життя й посиленню національної самосвідомості. Попри спроби окупантів витіснити українську мову в освіті, культурі, медіа, офіційному спілкуванні та публічному просторі, вона залишається символом національної ідентичності та важливою складовою перемоги і консолідації суспільства.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. На Міжнародній конференції EFNIL "Мова та міграція" Уповноважений представив доповідь щодо російської політики лінгвоциду на

окупованих територіях України. 13.10.2022. Джерело доступу: https://mova-ombudsman.gov.ua/

2. Допис Уповноважений із захисту державної мови. 24.06.2025. Джерело доступу: https://www.facebook.com

3. На ТОТ зазнали руйнувань 2 147 закладів культури. 02.06.2024. Джерело доступу: https://detector.media

УДК 881

РОЛЬ ДЕРЖАВНОЇ МОВИ В УМОВАХ ВІЙНИ

Терещенко Любов Василівна,
к. філол. н., доцент кафедри мовної підготовки
Вишаренко Катерина Романівна,
здобувачка
Навчально-наукового
інституту права та інноваційної освіти
Дніпровський державний
університет внутрішніх справ
м. Дніпро, Україна

Пройшовши непростий історичний етап розвитку українська мова на сьогодні стала формуватися як мова державного рівня, а не мова національних меншин, довгий час її зневажали і принижували українців як націю. Але збройний конфлікт 2014 року, а особливо 2022 року, між Росією та Україною став значущим поштовхом для переосмислення українцями цінності державної мови. Українська мова стала важелем рушійної сили нашого народу після повномасштабного вторгнення Росії.

Варто з'ясувати, як змінилося ставлення нашого народу до української мови в період повномасштабного вторгнення і що вплинуло на посилення значимості української мови не лише в офіційному аспекті, а й в побутовому.

Німецький філософ Йоганн – Готфрід Гердер наголошував, що мова є найважливішим компонентом національності: «Чи має нація щось дорожче, ніж мова її батьків? У мові втілене все надбання її думки, її традицій, її історія, релігія, основа її життя, все її серце й думка. Позбавити народ мови – значить позбавити його єдиного вічного добра». Орест Субтельний, канадський історик України зазначав: «…функція мови у розвитку національної свідомості виявляється навіть ширшою, ніж окреслив німецький філософ» [1, с. 289]. Мова найефективніше встановлює «природні» межі нації. Вона є критерієм розмежування між національним і чужим. Вона пов`язує різні верстви та

регіони. Мова не тільки є засобом спілкування: завдяки тому, що вона виступає унікальною системою світобачення та самовираження окремої нації, мова також дає змогу представникам цієї нації розуміти одне одного на глибинному підсвідомому рівні.

Українська мова – це основна ідентичність нації, а коли, як не в період війни, це відчувається найсильніше. Варто усвідомити, що лише ми є хазяїнами на власній території, і лише наша мова має право бути єдиною, ми об'єднуємося разом, щоб довести це не лише Росії, а й іншим країнам.

У період війни українська мова стала ідентифікатором української нації. Українською почали спілкуватися майже вся країна, а особливо східні, північні та центральні регіони, в яких переважала російська мова. Шосте загальнонаціональне опитування Rating Group про мовне питання в Україні показала що почалося зменшення російського сегменту українців: у 2012 році таких респондентів було приблизно 40%, а на початку війни – 18%. Кількість тих, хто постійно користується лише українською вдома зросла незначно з 44% до 48%. Прослідковуючи тенденцію варто зазначити, що за надання державного статусу російській мові до війни виступали майже чверть, а сьогодні – лише 7% [2].

Російські війська, які займаються русифікацією на окупованих регіонах розуміють, що мова є рушійною силою і тому знищують її в усіх сферах життя. Так в окупованій Херсонській області забороняють українську мову в документах та хочуть зробити російську мову державною: «Документообіг буде вестися винятково російською мовою. Тією рідною мовою, якою спочатку все життя розмовляла Херсонська область» [3].

Можна простежити тенденцію і на ринку праці 96% інфлюенсерів та замовників стали розмовляти українською мовою. Раніше фрілансери, які обирали український інтерфейс, становила 11-30% зараз цей показник зріс. Ринок праці з початку війни змінився кардинально, всі інтернет-магазини, медіа простір, блогери, соціальні мережі почали використовувати українську мову на максимум та пишатися цим [4].

У період війни мовне питання стало особливо гостре для деяких українців. Кожна людина має право вибору, якою мовою їй спілкуватися в побуті, але це не торкається державних установ, сфери обслуговування та надання інформації, ведення документообігу тощо. Суперечки стосовно мови тривають й надалі, але кожен усвідомлює, що він українець і ніщо не може це змінити.

Мова – це ідентичність нашої нації, наша зброя, вона стала для нас набагато цінішою і значущою, коли ми відчули її утиск, коли нам почали забороняти нею спілкуватися. Кожен зробив певне переосмислення і почав розуміти за що ми боремося: хтось на фронті, хтось в тилу, хтось в інформаційному просторі.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Субтельний Орест. Україна: історія. Пер. з англ. Ю. І. Шевчука; Вст. ст. С. В. Кульчицького. 3-є видання, перероб. і доповн. К.: Либідь, 1993.

2. Шосте загальнонаціональне опитування: мовне питання в Україні (25.03.2022) Джерело доступу : https://www.ratinggroup.ua

3. Коломієць Вікторія. Окупанти на Херсонщині готуються заборонити українську мову в документах. Режим доступу : https://hromadske.ua

УДК 881

ВЖИВАННЯ ФЕМІНІТИВІВ В ОФІЦІЙНО-ДІЛОВОМУ СТИЛІ

Терещенко Любов Василівна,
к. філол. н., доцент кафедри мовної підготовки
Гребенюк Євгенія Ігорівна,
здобувачка
Навчально-наукового
інституту права та інноваційної освіти
Дніпровський державний
університет внутрішніх справ
м. Дніпро, Україна

Останнім часом спостерігаємо активне вживання фемінітивів як невід'ємного елементу сучасної української мовної системи. У зв'язку з демократизацією суспільства, зростанням ролі жінки в політичній, економічній, культурній і науковій сферах, питання мовного відображення гендерної рівності набуло особливого значення. Фемінітиви – це не лише граматичне явище, а й соціокультурний маркер змін у суспільній свідомості. Вони засвідчують подолання стереотипів, що традиційно приписували жінкам вторинну роль у професійній та публічній діяльності.

Особливої уваги вимагає вивчення функціонування фемінітивів в офіційно-діловому стилі – сфері, яка вважається найбільш консервативною щодо мовних новацій. Саме офіційно-ділове мовлення, що відзначається усталеними нормами, стереотипністю конструкцій і нейтральністю висловів, тривалий час залишалося сферою домінування маскулінних форм. У документах, наказах, офіційних зверненнях уживались переважно форми чоловічого роду незалежно від статі особи, наприклад: *директор школи Ірина Іваненко підписала наказ* або *кандидат економічних наук Олена Сидоренко виступила з доповіддю*. Така практика засвідчувала відсутність гендерної чутливості в офіційній комунікації. Проте, із прийняттям нової редакції Українського правопису (2019 р.) та з поширенням феміністичної лінгвістики,

питання унормування фемінітивів отримало офіційне визнання. Суспільство поступово переходить від сприйняття фемінітивів як розмовної чи медійної моди до розуміння їх як елемента мовної норми, що відображає соціальну рівність. Саме тому актуальним є вивчення можливостей і доцільності вживання фемінітивів у сфері офіційно-ділового стилю, де їх інтеграція поки що залишається частково обмеженою.

Об’єктом нашого дослідження є система фемінітивів сучасної української мови в контексті офіційно-ділового стилю.

Предметом дослідження – лінгвістичні, соціальні та нормативні особливості вживання фемінітивів у текстах документів, офіційних повідомлень, звернень та адміністративних актів.

Варто з’ясувати статус фемінітивів в офіційно-діловому стилі, визначити особливості їх функціонування та окреслити перспективи їх унормування і використання в офіційній документації.

Фемінітиви – це мовні одиниці (іменники жіночого роду), що позначають осіб жіночої статі за професією, родом занять, соціальним статусом чи видом діяльності. Вони утворюються від назв чоловічого роду (маскулінітів) за допомогою характерних для української мови суфіксів, таких як *-к(а), -иц(я), -ин(я), -ес(а), -ш(а), -их(а)* тощо. Наприклад: *викладач – викладачка, директор – директорка, лікар – лікарка, поет – поетеса, журналіст – журналістка, філолог – філологиня*.

Фемінітиви виконують не лише граматичну, а й соціальну функцію, адже вони відображають гендерну належність особи та сприяють мовному вираженню принципу рівності між чоловіками й жінками у професійній, науковій, культурній та суспільній сферах [5, с. 120].

З історичного погляду фемінітиви не є новим явищем для української мови. У давніх текстах, зокрема в народному мовленні, уже траплялися форми *писарка, швачка, господиня, кравчиня, учителька, княгиня*. Проте внаслідок радянської мовної політики, зорієнтованої на зразки російської мови, вживання фемінітивів у публічному та офіційному мовленні було значно обмежене.

Жіночі форми вважалися зниженими або розмовними, а чоловічі – універсальними. Наприклад, замість *професорка* уживалося *професор*, навіть якщо йшлося про жінку. Таким чином, упродовж десятиліть в офіційному стилі панував так званий «родовий нейтралізм», що насправді приховував гендерну асиметрію [3].

Сучасна мовна практика поступово долає цей стереотип. Такі фемінітиви, як *міністерка, депутатка, президентка, адвокатка, редакторка, менеджерка, психологиня*, дедалі частіше зустрічаються в офіційних повідомленнях, публікаціях державних органів, новинах і внутрішній документації установ. Однак процес їх адаптації не є однозначним: у деяких випадках спостерігається коливання між уживанням традиційних маскулінних форм і нових жіночих відповідників. Наприклад, у ділових листах часто можна зустріти як *керівниця відділу кадрів*, так і *керівник відділу кадрів (жінка)*.

Проблема полягає в тому, що офіційно-діловий стиль прагне до уніфікації та стабільності мовних засобів, що забезпечує точність і юридичну визначеність документів. Будь-яке нововведення потребує правового обґрунтування або закріплення в нормативних актах. На сьогодні офіційна документація (накази, протоколи, посадові інструкції) лише частково відображає тенденцію до використання фемінітивів. Наприклад, у деяких установах використовуються формулювання типу: *наказом директорки ліцею Олени Коваленко*, проте в офіційних шаблонах документів Міністерства освіти переважає варіант *наказом директора ліцею*.

Існує також певна суперечність між нормами правопису та реальними потребами адміністративного мовлення. Український правопис 2019 року визнає можливість творення та вживання фемінітивів, проте не встановлює обов’язковості їх використання в офіційних текстах. Це створює простір для варіативності та суб’єктивних рішень упорядників документів. Наприклад, у кадрових розпорядженнях Національного агентства державної служби можна зустріти форми *державна експертка*, *радниця міністра*, тоді як у наказах Міністерства внутрішніх справ ще часто фіксується *державний експерт*, *радник*

міністра (жінка) [4, с. 166].

Важливо зазначити, що фемінітиви виконують не лише граматичну, а й соціолінгвістичну функцію. Вони демонструють рівність представлення жінок у публічній сфері, сприяють підвищенню видимості жінок у професіях і зменшують гендерні упередження. Коли в офіційному документі фіксується *прем'єр-міністерка України* або *омбудсвумен*, це підкреслює, що жінка виконує цю функцію нарівні з чоловіками, а не як виняток.

Психолінгвістичні дослідження свідчать, що сприйняття фемінітивів у суспільстві залежить від контексту їх уживання. В офіційному стилі важливо дотримуватися принципу нейтральності. Надмірне використання новотворів може створювати враження штучності або публіцистичної забарвленості. Наприклад, слова *шефиня, комендантка, генералиня* мають поки що низьку частотність і сприймаються як оказіоналізми. Проте такі форми, як *викладачка, науковиця, психологиня, ректорка, директорка*, уже набули статусу загальновживаних і поступово переходять до офіційної норми [1, с. 418].

У системі документів державного управління поступове впровадження фемінітивів відбувається через використання подвійних форм. Наприклад: *посаду директора (директорки) департаменту може обіймати особа, яка має відповідну освіту*. Така конструкція відображає перехідний етап мовної норми, коли узаконюється варіативність. Водночас у сфері освіти та культури фемінітиви закріпилися активніше, ніж у фінансовій чи військовій галузі, де переважають усталені чоловічі назви посад.

Окрему групу становлять фемінітиви іншомовного походження. Такі слова, як *менеджерка, офіцерка, дизайнерка, брокерка, блогерка, маркетологиня*, набули поширення під впливом англомовних структур, де граматична стать часто не виражається морфологічно. Українська мова в такому випадку демонструє власну морфологічну адаптацію, створюючи форми, що відповідають національній граматичній системі.

Нормативні аспекти використання фемінітивів у діловій документації ще не до кінця усталені. У правописі зазначено, що «в офіційному вживанні

допускається використання назв осіб жіночої статі, утворених за допомогою характерних для української мови суфіксів». Це означає, що такі форми не є обов'язковими, але визнаються можливими. Практика свідчить, що державні установи поступово приймають фемінітиви в офіційні шаблони. Наприклад, у документах Верховної Ради України трапляються вирази *народна депутатка*, *секретарка комітету*, *помічниця-консультантка народного депутата*.

Інколи фемінітиви допомагають уникати двозначності. Наприклад, у фразі *секретар прийняв відвідувачку* невідомо, чи йдеться про чоловіка чи жінку. Уточнення *секретарка прийняла відвідувачку* одразу знімає цю невизначеність. Таким чином, уживання фемінітивів може підвищити точність комунікації, що є однією з ключових вимог офіційно-ділового стилю [7, с. 16].

Проблемним залишається питання узгодження фемінітивів із правовими нормами та статутними документами. У законодавчих актах, зокрема у Кодексі законів про працю, досі фіксуються переважно чоловічі форми: *керівник, працівник, викладач, інженер*. У випадку тлумачення правових норм ці форми вважаються родовими, тобто нейтральними щодо статі. Проте мовна практика демонструє, що суспільний запит вимагає більшої чіткості, особливо коли йдеться про офіційне представлення осіб.

У Збройних Силах України, наприклад, останніми роками почали з'являтися посади, де використовуються фемінітиви: *офіцерка зв'язку, сержантка, курсантка, капітанка*. Це важливий сигнал мовної еволюції навіть у традиційно патріархальних структурах. Водночас офіційні документи Міністерства оборони все ще послуговуються формою чоловічого роду як універсальною [6, с. 25].

Мовознавці наголошують, що упровадження фемінітивів не суперечить граматиці української мови. Навпаки, воно відповідає її морфологічній системі та історичним традиціям. Тому відмова від уживання фемінітивів часто має не мовні, а ідеологічні причини. У контексті офіційно-ділового стилю важливо знайти баланс між точністю, нейтральністю та соціальною адекватністю вислову.

Варто також звернути увагу на поєднання фемінітивів з офіційними титулами та звертаннями. Наприклад, форма *пані директорко* вже сприймається природно, тоді як *пані ректорко* поки що викликає суперечливу реакцію. Водночас офіційні звертання типу *Шановна голово комісії!*, *Шановна міністерко!* поступово входять у мовну практику, особливо у внутрішньому листуванні державних структур [8, с. 377].

Отже, поступове прийняття фемінітивів в офіційно-діловому стилі свідчить про адаптацію мови до соціокультурних змін. Українська мова завжди відзначалася гнучкістю й здатністю інтегрувати нові форми без руйнування системи. Тому впровадження фемінітивів – не революція, а закономірний етап розвитку мовної норми.

Отже**,** дослідження показало, що фемінітиви є закономірним і природним явищем для української мови, яке відображає тенденції суспільного розвитку, спрямованого на утвердження гендерної рівності. В офіційно-діловому стилі їхнє функціонування перебуває на етапі становлення: частина форм уже закріпилася у вжитку (*викладачка, директорка, міністерка, депутатка*), тоді як інші ще залишаються в зоні мовних експериментів (*суддя-жінка, генералиня, комендантка*).

Найбільші труднощі пов’язані не з граматикою, а з інерцією адміністративної традиції, де панує прагнення до стабільності й уніфікації. Однак сучасні нормативні документи (зокрема Український правопис 2019 року) створили підґрунтя для легітимного використання фемінітивів у сфері офіційного мовлення.

У перспективі розвиток гендерночутливої мови сприятиме формуванню нових стандартів офіційного спілкування, де жінки будуть репрезентовані не лише як учасниці, а як рівноправні суб’єкти управлінських, наукових і соціальних процесів. Отже, фемінітиви не є мовною примхою чи тимчасовою тенденцією, а відображенням еволюції мовної норми у напрямку справедливості, точності та рівності.

Практична значущість теми полягає у тому, що результати дослідження

можуть бути використані для розробки методичних рекомендацій щодо оформлення документів, створення гендерночутливих текстів та вдосконалення мовної політики державних установ. У майбутньому можливе укладання офіційного словника фемінітивів для потреб державної служби, що сприятиме єдності мовної практики в офіційно-діловій сфері.

Таким чином, інтеграція фемінітивів в офіційно-діловий стиль є не лише питанням мовної норми, а й символом зрілості суспільства, яке визнає різноманітність і рівність як основоположні цінності.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Архангельська А. Словотвірна фемінізація українського жіночого лексикону і явище варіантності, «Slavistična Revija», 2020. Вип. 68. С. 411 – 426.
2. Брус М. П. Фемінітиви в українській мові: генеза, еволюція, функціонування: монографія. Івано-Франківськ: Прикарпатський національний університет імені Василя Стефаника, 2019. 440 с.
3. Вебсловник жіночих назв української мови / укладачка О. Синчак; наук. ред. Ганна Дидик-Меуш; науковий консультант В. Старко. Львів, 2022. URL: https://r2u.org.ua/html/femin_details.html
4. Лагдан С. П. Стильове використання фемінітивів в українській мові. Scientific Research in XXI century: Proceedings of the 1st International Scientific and Practical Conference (Ottawa, Canada, December 16-18, 2019). Ottawa, 2019. P. 163 – 170.
5. Марчук Л. М. Лінгвокультурологічний аспект оцінної характеристики фемінітивів у мові ЗМІ. Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Сер.: Філологія. 2019. № 38, том 3. С. 118 – 121.
6. Нелюба А.М. Український правопис і тотальна фемінітивізація. Українська мова. № 3 (87), 2023. С. 23-27
7. Подолянчук О. Фемінітиви в текстах документів. Вісник Прикарпатського нац.ун-ту імені В.Стефаника. 2024. С. 13-19
8. Собецька Н. Вживання фемінітивів якпрояв ґендерної культури. Молодий вчений.2016. №12. С. 375–378.

УДК 881

ОФІЦІЙНО-ДІЛОВИЙ СТИЛЬ ЯК ЕТАЛОН КУЛЬТУРИ УКРАЇНСЬКОГО СЛОВА

Терещенко Любов Василівна,
к. філол. н., доцент кафедри мовної підготовки
Гук Тайра,
здобувачка
Навчально-наукового
інституту права та інноваційної освіти
Дніпровський державний
університет внутрішніх справ
м. Дніпро, Україна

В українському публічному просторі питання мовної культури посідає одне з провідних місць, адже від якості офіційного мовлення залежить не лише зрозумілість текстів, а й довіра до державних інституцій. Особливо чутливою є сфера офіційно-ділового стилю, де кожне слово має юридичне навантаження, а кожна конструкція має бути однозначною та коректною. Попри значні зрушення після ухвалення закону про функціонування державної мови, у службових листах, наказах, положеннях та звітах ще помітні сліди змішаного мовлення – суржику, який знижує точність і авторитетність документів. Мета цієї роботи – показати, чому суржик несумісний з використанням офіційно-ділового стилю, окреслити правові орієнтири мовної політики та запропонувати практичні кроки для очищення ділової комунікації від ненормативних елементів, спираючись на конституційні приписи, спеціальний закон і чинні стандарти діловодства.

Суржик – не просто побутове явище змішування мовних систем, а стійкий набір лексичних, морфологічних і синтаксичних кальок, що прориваються в тексти там, де очікується взірцева нормативність. У службових матеріалах він проявляється, наприклад, у невдалих слововживаннях таких як: «на протязі» замість «протягом», «приймати участь» замість «брати участь»,

«по причині» замість «через», «вірний» у значенні «правильний» замість «правильний», «слідуючий» замість «наступний», у калькованих зворотах: «мати місце» замість «відбуватися», «в цілях» замість «з метою», у хибних керуваннях: «відповідно наказу» замість «відповідно до наказу» та надмірній пасивності конструкцій. Ці відхилення не лише псують стиль, вони можуть викликати неоднозначність правозастосування, коли формально правильні, але невдалі мовні рішення утворюють різні тлумачення для різних адресатів.

Наслідки мовної недбалості в офіційному секторі мають щонайменше чотири виміри. Перший – репутаційний: установа, що спілкується суржиком, демонструє відсутність внутрішніх стандартів якості і втрачає довіру партнерів. Другий – юридичний: нечітка лексика підвищує ризики судових спорів і різночитань; неточний термін чи калькована конструкція здатні змістити акценти прав та обов'язків сторін. Третій – управлінський: неузгодженість термінів у наказах, положеннях, договорах ускладнює виконання і контроль, породжує суперечливі трактування підлеглими. Четвертий – ціннісний: суржик у державному секторі підриває престиж української мови, тоді як офіційно-діловий стиль має бути взірцем норми для суспільства.

Правова основа мовної політики задає чіткі орієнтири для публічної комунікації. Конституція України визначає українську мову державною, а держава зобов'язується забезпечувати всебічний її розвиток і функціонування в усіх сферах суспільного життя. Закон України «Про забезпечення функціонування української мови як державної» унормовує обов'язковість української мови в діяльності органів державної влади та місцевого самоврядування, у діловодстві, публічних послугах, комунікації з громадянами, а також визначає інституції контролю – Уповноваженого із захисту державної мови та Національну комісію зі стандартів державної мови. Положення цього закону задають не лише статусні вимоги, а й якісні критерії – від мовної компетентності посадових осіб до вимог щодо оформлення і оприлюднення документів українською [1, статті 10, 92], [2, статті 1-3, 9- 11].

Суттєвим є і зв'язок між мовною політикою та стандартизацією ділових

паперів. **Для оформлення документів** діє ДСТУ 4163:2020, який регламентує реквізити організаційно-розпорядчих документів, вимоги до бланків, підписів, дат, нумерації та посилань. Хоч цей стандарт і зосереджений на формальних параметрах діловодства, його дія опосередковано стимулює мовну дисципліну: документ стає цілісним лише за умови одночасної дотриманості формату й мовної норми. Відтак внутрішні інструкції установ повинні включати як вимоги ДСТУ, так і редакторські настанови щодо чистоти лексики та синтаксису, з конкретними прикладами заборонених кальок і рекомендованих відповідників [6, с. 3-12].

Проблема суржику в офіційних текстах має історико-соціальні витоки. Довге співіснування української та російської мов у межах одних адміністративних практик сформувало звички змішування, які стали «невидимими» для багатьох носіїв. До цього додалася недостатня увага до офіційно-ділового стилю у шкільних і навіть університетських курсах, де часто зосереджуються на художніх жанрах і загальній грамотності, але не на термінологічній точності та нормативах ділового мовлення. Реформа державної служби і нові стандарти комунікації вимагають, щоб кожен документ писався не «як звикли», а згідно з нормами правопису й стилістики та з урахуванням юридичної логіки тексту.

Офіційно-діловий стиль, на відміну від публіцистичного чи науково-популярного, потребує максимальної семантичної стиснутості без втрати точності. Це означає: уникати словесних нашарувань і калькованих «розтяжок» («має місце бути», «вказаний вище», «вищевказаний»), віддавати перевагу активним і чітким конструкціям («орган надає послугу», а не «послуга надається органом»), добирати усталені українські відповідники міжнародних термінів. У цьому допомагають академічні словники, «Український правопис» (2019) та праці стилістів, які системно фіксують нормативні відповідники й пояснюють мотивацію вибору [3, с. 9].

Розгляньмо типові зони ризику. Лексика: зайві кальки («у відповідності» замість «відповідно», «слідуючий» замість «наступний», «вірний» у значенні

«правильний»), сімейство слів із русизмами («должен» замість «повинен», «предоставляти» замість «надавати», «слідствіє» замість «наслідок»). Морфологія: хибні відмінкові форми («завдяки чому?» замість «завдяки чому/кому», «у відповідності наказу» замість «у відповідності до наказу»), змінені префікси й суфікси («приймати» замість «приймати/приймАти» – наголос і форма; коректно – «брати участь»). Синтаксис: надмірна пасивізація («було прийнято рішення»), канцеляризми («має місце»), тавтології («плановий план»), невиправдані запозичення без адаптації. Виправлення цих хиб – не справа смаку, а вимога відповідності службового тексту нормі й закону [5, с. 17].

Юридична коректність документів безпосередньо пов’язана з мовною нормою, адже текст постанови чи наказу – це інструкція до дії. Якщо фразу можна тлумачити двояко, виникають прогалини у правозастосуванні. Звідси практична рекомендація: усі розпорядчі акти мають проходити не лише правову, а й мовно-редакторську експертизу. Така експертиза має перевіряти термінологічну узгодженість (один термін – одна форма), відповідність керування, відсутність кальок і канцеляризмів, логіку пунктуації та композиції. У великих організаціях доцільно затвердити внутрішні глосарії, де фіксуються прийняті відповідники для запозичених чи спеціальних термінів і приклади коректного вживання в типових шаблонах.

Спеціальний закон про державну мову задає і кадрові рамки: доступ до публічної служби пов’язаний із підтвердженням володіння державною мовою, а комунікація з громадянами має провадитися українською, якщо інше не передбачено законом. Це означає, що офіційні листи, довідки, повідомлення, довідники користувача державних послуг, електронні інтерфейси і вебсайти органів влади мають бути грамотною українською мовою – не лише заради формальності, а як елемент гарантування прав громадян на отримання зрозумілої інформації. Уповноважений із захисту державної мови, своєю чергою, має інструменти реагування на порушення і взаємодіє з установами в частині усунення виявлених недоліків, що створює додатковий стимул

відмовлятися від суржику на користь норми

Окремо варто наголосити на питанні перекладів, зокрема нормативно-правових актів ЄС і міжнародних договорів. Саме тут кальки найчастіше прагнуть проникнути в текст, адже перекладачі під тиском термінових строків і формулювань-«шаблонів» часом беруть буквальні відповідники там, де українська має власні усталені форми. Тому для перекладацьких підрозділів доцільно затвердити словники-«біли» (white lists) українських відповідників і створити систему внутрішнього рецензування, яка виявлятиме суржикові кальки до реєстрації чи публікації документа [4, с. 21].

Шляхи очищення офіційно-ділового стилю від суржику охоплюють щонайменше п’ять напрямів. По-перше, системні навчальні програми для державних службовців і працівників органів місцевого самоврядування з фокусом на практику: розбір типових документів, виправлення хиб, формування звички до редактури. По-друге, упровадження обов’язкового мовного аудиту ключових актів (положень, регламентів, наказів) перед затвердженням. По-третє, розроблення і постійне оновлення глосаріїв та шаблонів документів відповідно до ДСТУ 4163:2020 і чинного правопису. По-четверте, використання технічних інструментів – перевірки правопису, стилістичні чекери, але з урахуванням того, що автоматичні підказки доповнюють, а не заміняють фахову редактуру. По-п’яте, інституційна культура: публічне редагування, відкриті методичні матеріали і заохочення працівників звертатися до словників і довідників у щоденній роботі [6, с. 3-12].

Важливо підкреслити, що мова документів – це не прикраса, а інструмент управління. Коли протокол фіксує рішення, а наказ – обов’язок, кожна лексема стає частиною юридичного механізму. У цій логіці боротьба із суржиком є не «мовною чисткою», а підвищенням ефективності державного управління: чим менше неоднозначностей і кальок, тим менші витрати на уточнення, повторне листування та судові спори, тим прозорішою є взаємодія держави з громадянами.

Практика показує, що навіть дрібні на перший погляд заміни суттєво

впливають на сприйняття документа. Коли у службовому листі з’являється «у відповідності» або «має місце», читач підсвідомо очікує подальших неточностей; натомість прості й нормативні конструкції («відповідно до», «відбувається», «на підставі») створюють враження керованості процесу й поваги до адресата. У сполученні з чіткою структурою (реквізити, посилання на норми права, лаконічні формулювання) це формує мовний стандарт установи, який легко підтримувати новим співробітникам завдяки внутрішнім пам’яткам і зразкам.

Нарешті, роль академічних і довідкових джерел – не другорядна. «Український правопис» 2019 року пропонує низку варіантів, однак у межах офіційно-ділового стилю доцільно обирати найстабільніші та найменш розмовні форми; праці Олександра Пономаріва й Святослава Караванського містять численні переліки «фальшивих друзів перекладача», рекомендації щодо заміни кальок та побудови ясних синтаксичних структур, які добре лягають у стандарти ділового мовлення [5, с. 17]. У поєднанні з нормами спеціального закону й вимогами ДСТУ це створює цілісну методику очищення текстів.

Підсумовуючи, слід наголосити: офіційно-діловий стиль в Україні покликаний бути еталоном культури українського слова і водночас точним інструментом правозастосування. Суржик суперечить обом цим ролям – він спотворює зміст і підриває довіру. Усунення суржику – це не разова кампанія, а сталі процедури: навчання, внутрішні стандарти, глосарії, мовний аудит, користування словниками і дотримання законодавчих вимог. Саме така багаторівнева модель забезпечує прозорість управління і повагу до прав громадян на зрозумілу комунікацію українською мовою, що прямо випливає з конституційних приписів і норм спеціального закону про функціонування державної мови

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Конституція України. – Відомості Верховної Ради України, 1996. Джерело доступу: https://zakon.rada.gov.ua

2. Закон України «Про забезпечення функціонування української мови

як державної». Відомості Верховної Ради України, 2019. Джерело доступу: https://zakon.rada.gov.ua

3. Український правопис. 2019. Київ: НАН України, Інститут мовознавства ім. О. О. Потебні; Інститут української мови. С. 9-60

4. Караванський С. Практичний словник синонімів української мови. Львів: БаК 2005. С. 21-120

5. Пономарів О. Культура слова: Мовностилістичні поради. Либідь, 2011. С. 17-172

6. ДСТУ 4163:2020. Уніфікована система організаційно-розпорядчої документації. Вимоги до оформлення документів. ДП «УкрНДНЦ», 2020. С. 3-12

УДК 881

МОВА ЯК НЕВІД'ЄМНИЙ ПРОЦЕС ЗБЕРЕЖЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ ІДЕНТИЧНОСТІ УКРАЇНЦІВ

Терещенко Любов Василівна,
к. філол. н., доцент кафедри мовної підготовки
Дядічко Влада Вадимівна,
здобувачка
Навчально-наукового
інституту права та інноваційної освіти
Дніпровський державний
університет внутрішніх справ
м. Дніпро, Україна

У сучасних умовах, коли Україна бореться та переживає процеси відновлення, українська мова є не тільки засобом спілкування, а й транслює культурну ідентичність, духовну єдність та символ державності народу. На нашу думку, володіння державною мовою – це не лише ознака освіченості, а й прояв своєї громадянської позиції. Мова вважається основним інструментом формування національної свідомості, збереження культурних цінностей та об'єднання суспільства в Україні. Сучасна українська мова потребує першочергове значення у становленні свідомого громадянина України в питанні її розвитку та вивчення.

Мова – це не лише засіб комунікації, а й духовна основа існування нації. Вона відображає світогляд, історію, культуру й традиції народу. Мовознавець Іван Ющук зазначає: «мова – це серце народу, без якого він перестає бути народом» [1, с. 15]. З огляду на це, вивчення української мови в сучасному суспільстві є необхідною умовою та невід'ємним процесом збереження національної ідентичності та утвердження державності.

Соціально-політичні зміни, цифровізації та глобалізації активно розкривають сучасну українську мову з нового боку. Ці процеси сприяють поширенню нових форм спілкування, але водночас створюють ризик втрати

мовних норм надмірною кількістю іншомовних запозичень.

Закон України «Про забезпечення функціонування української мови як державної» (2019 р.) визначає, що володіння державною мовою є обов'язковим та невід'ємним для представників органів влади, працівників медицини, освіти, культури та інших сфер суспільного життя [2]. Це підкреслює важливість мовної компетентності для кожного громадянина. Вивчення української мови не обмежується граматикою – формується вміння висловлювати власну думку, аргументувати та осмислити її, що є необхідним для активної участі в громадському житті.

«Мовна культура є показником інтелегентності людини і рівня розвитку суспільства» – О. Пономарів [3, с. 47]. Висока культура мовлення людини сприяє професійному успіху, розвитку критичного мислення, налагодженню комунікації та підвищенню рівня довіри в суспільстві. У правничій сфері точність слова впливатиме на правильність тлумачення законів, коли у медицині – на безпеку пацієнта.

Сучасна українська мова та її вивчення також має виховне значення. Вона формує повагу до культури та історії країни, любов до рідного слова, сприяє патріотичному вихованню громадянина. Під час війни, коли мова стала одним із головних символів супротиву, її роль у житті нації зросла в рази. На сьогодні володіння українською мовою є проявом єдності, гідності й відповідальності перед майбутніми поколіннями.

Держава приділяє значну увагу розвитку мовної освіти громадян. У «Стратегії розвитку української мови до 2030 року» [4] визначено основні напрями мовної політики: популяризація мови в науці, освіті, цифровому просторі, медіа, стимулювання перекладацької діяльності та підвищення рівня мовної культури громадян. Важливу роль для здійснення цих стратегій відіграють вчителі, науковці та викладачі, які не тільки передають знання, а й формують мовне мислення нового покоління.

Сучасні технології відкривають нові можливості для вивчення української мови. Мобільні застосунки, онлайн платформи, відеоуроки роблять

процес навчання доступним і цікавим. Як наголошує Л. Мацько: «жодні технічні інновації не замінять живого мовного спілкування, у якому формується мовна особистість» [5, с. 92]. Саме тому надзвичайне значення має культура мовлення викладача, медійних осіб і публічних діячів.

Спільне завдання освітян, держави, громадян – збереження чистоти української мови. Кожен українізований підпис у соцмережах, кожне правильне слово або україномовна пісня – це внесок у зміцнення нашої ідентичності. Як зазначає лінгвістка С. Єрмолено: «мова – це духовний простір, у якому живе народ, і втрата цього простору означає втрату себе» [6, с. 128].

Отже, сучасна українська мова виконує не тільки комунікативну, а й націєтворчу функцію. Вивчення української мови є необхідним для розвитку держави, збереження культурної спадщини та утвердження національної свідомості. На наш погляд, кожен громадянин повинен усвідомлювати, що мова – зброя, що об’єднує народ і захищає його духовні кордони. Лише через любов та знання до рідного слова ми зможемо побудувати сильну, свідому та незалежну Україну.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Ющук І. П. Практикум з української мови Київ: Освіта, 2012.270 с.
2. Закони України «Про забезпечення функціонування української мови як державної» // Відомості Верховної Ради України. 2019, №21.
3. Пономарів О. Д. Культура слова: мовностилістичні поради. Київ: Либідь, 2001. 240 с.
4. Стратегія розвитку української мови до 2030 року // Міністерство культури та інформаційної політики України. 2019, №2
5. Мацько Л. І. Українська мова в професійному спілкуванні. Київ: Центр учбової літератури, 2020. 256 с.
6. Єрмоленко С. Я. Мова і нація: духовний вимір. Київ: Довіра, 2016. 312 с.

УДК 881

АКТУАЛЬНІСТЬ ВИВЧЕННЯ ДЕРЖАВНОЇ МОВИ В УКРАЇНСЬКОМУ СУСПІЛЬСТВІ

Терещенко Любов Василівна,
к. філол. н., доцент кафедри мовної підготовки
Канишева Ірина Євгеніївна,
здобувачка Навчально-наукового
інституту права та інноваційної освіти
Дніпровський державний
університет внутрішніх справ
м. Дніпро, Україна

Проблема вивчення державної мови в українському суспільстві є дуже актуальною через те, що мова пов'язана з багатьма питаннями національної ідентичності, самосвідомості громадян та безпеки держави. У Конституції України Ст. 10 зазначено: «Державною мовою в Україні є українська мова. Держава забезпечує всебічний розвиток і функціонування української мови в усіх сферах суспільного життя на всій території України» [1]. Таким чином, українська мова, як державна, захищена законом та відіграє важливу роль у житті країни. Важливим кроком для розвитку української мови стало ухвалення Закону України «Про забезпечення функціонування української мови як державної» (2019 р.), який забезпечив її застосування у сферах суспільного життя на всій території України [2]. Після того, як цей закон набув чинності відбулись кардинальні зміни. Українська мова стала обов'язковою в багатьох сферах обслуговування, державних установах, освітніх закладах, медіа просторі, в усіх галузях життєдіяльності українців. Закон став важливим чинником для розвитку та збереження української мови, адже вона є символом національної ідентичності народу та культурним кодом нації [4].

Тема дослідження є актуальною тому, що дозволяє проаналізувати та визначити наскільки ці правові норми ефективно працюють та сприяють зміцненню єдності українського суспільства.

Мова – це не тільки безпосередній засіб комунікації між людьми, вона є важливим чинником для формування національної ідентичності народу. Саме через мову з покоління в покоління передаються різні звичаї та традиції, мова віддзеркалює душу народу та його історію. Український мовознавець І.Огнієнко наголошував: «І поки живе мова – житиме й народ, як національність. Не стане мови – не стане й національності» [3].

Як відомо з історії, українська мова зазнала багато утисків та заборон. Так, наприклад, Емський указ (1876р.), який насамеред був виданий для придушення національно-культурного відродження українців. Він забороняв друкувати та ввозити книги з-за кордону українською та використовувати її в публічних місцях. Такі обмеження стримували розвиток української мови.

Основним етапом відродження української мови стало проголошення Незалежності України в 1991 році, коли офіційно вона стала державною. Саме тоді почалося її відновлення в усіх сферах життя. Мовне питання стало ще більш актуальним після 24 лютого 2022 року. Це пов’язано з військовою агресією Російської Федерації проти України. Для багатьох українців саме це стало вирішальним моментом для вибору мови, якою спілкуватися, і показало якою ціною виборюється можливість спілкуватися саме українською. За даними опитування Київського міжнародного інституту соціології, після 2022 року використання мови у повсякденному житті стало набагато більшим. Було з’ясувано, що суттєво збільшилася кількість українців, які почали розмовляти рідною мовою у побуті, на роботі та в соціальних мережах. Після повномаштабного вторгнення активно популяризувалося українське слово в музиці, фільмах, відеороликах та ін. На нашу думку, активне використання української мови – це прояв громадянської позиції українців. Мова є інструментом для боротьби з ворогом.

Багато блогерів Instagram, TikTok та YouTube надавали свій контент російською мовою, а тепер ця ситуація змінилася [6]. Центр-контент аналізу провели дослідження, в якому було виявлено, що після повномаштабного вторгнення частка дописів українською в соціальних мережах зросла до 56%

[7]. Це є доказом того, що вивчення української мови стає ще більш актуальним, бо люди усвідомлено бажають спілкуватися державною мовою. Важливу роль у популяризації української мови відіграє молодь, яка широко проявляє себе і на міжнародній арені: ІТ сфера, медіа та культура, що має певне значення у підтримці престижу мови під час війни.

За декілька останніх років українська мова почала бути популярною не тільки на території України, а також і поза її межами, тобто по всьому світу [9]. За даними додатку для вивчення мов “Duolingo” прихильність до вивчення української з’явилася і серед іноземців [5]. Вивчати державну мову України почали 1,3 мільйона людей у різних куточках світу. Громадяни інших країн вивчають українську на знак солідарності та через зацікавленість до нашої культури [10]. Мова України почала лунати у фільмах, музиці та в соціальних мережах. На нашу думку, вивчення української набуло глобального значення, а сама мова стала символом незламності українського народу.

Таким чином, українська мова як державна є надзвичайно важливим аспектом для формування національної ідентичності та зміцнення цілісності українського народу, засобом для боротьби з ворогом та символом нескореності нашої нації.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Конституція України. Прийнята на п’ятій сесії Верховної Ради України 28 червня 1996 року. Джерело доступу: https://zakon.rada.gov.ua/

2. Закон України «Про забезпечення функціонування української мови як державної». 2019. Джерело доступу: https://zakon.rada.gov.ua/

3. Тишкевич Марися. Іван Огієнко: Мова – це форма нашого організовування. 14.01.2025. UAIN. Press. Джерело доступу: https://uain.press/

4. Національна комісія зі стандартів державної мови. На сторожі українськості: 6 років Закону України «Про забезпечення функціонування української мови як державної». 2025. Джерело доступу: https://mova.gov.ua/

5. Visit Ukraine. Українська мова у повсякденному житті або як солов’їна стала трендом 2022 року : результати опитування. 2023. Джерело

доступу: https://visitukraine.today/uk/

6. Завістовський О.Д. Актуальність питання розвитку української мови в умовах російського вторгнення. МЦНД. 2023. Джерело доступу: https://archive.mcnd.org.ua/

7. Поліковська Юлія. Центр контент аналізу. Частка дописів українською мовою зросла до 56%. MediaSapiens, 2024. Джерело доступу: https://ms.detector.media/internet/post/

8. Міжнародний центр стратегій та комунікацій. Молодь та експерти обговорили роль української мови у формуванні національної ідентичності та культурній дипломатії. Джерело доступу: https://mcsc.gov.ua/

9. Поя Анастасія «Я хотіла розуміти звернення Зеленського» : історії іноземців, які вчать українську. Українська правда. 2023. Джерело доступу: https://life.pravda.com.ua/

10. Як і чому іноземці вивчають українську мову. Happy Monday. Джерело доступу: https://happymonday.ua/

УДК 881

УКРАЇНСЬКА МОВА ЯК ПОКАЗНИК НАЦІОНАЛЬНОЇ СВІДОМОСТІ ПОЛІТИКА

Терещенко Любов Василівна,
к. філол. н., доцент кафедри мовної підготовки
Мільчевський Михайло Валентинович,
здобувач
Навчально-наукового
інституту права та інноваційної освіти
Дніпровський державний
університет внутрішніх справ
м. Дніпро, Україна

Основним чинником самоідентифікації народу, носієм його культури і історії є мова. Вона є не лише засобом спілкування, а потужним символом державності. Політики – представники держави, які завдяки своєму мовленню формують суспільну думку. Актуальність теми полягає у тому, що в умовах війни та інформаційного тиску з боку Росії питання мови набуває ознак національної безпеки. Мовна поведінка політичного діяча стає критерієм оцінювання його громадянської позиції, рівня національної свідомості та патріотизму. Тому саме через мову народ може оцінити справжнє ставлення політика до власної держави.

Для української науки проблема зв'язку між мовою та національною свідомістю вже не нова. У 1917 році Іван Огієнко зазначав, що «мова – це душа кожної національності, її найцінніший скарб» [1]. Вчений підкреслював, що без рідної мови народ втрачає не тільки духовну незалежність, а і політичну також. Тому коли політик свідомо обирає державну мову як основний засіб спілкування, тільки тоді він демонструє належність до своєї нації.

Лариса Масенко у своїй праці «Мова і політика: короткий курс історії» стверджує, що мова виступає не тільки інструментом комунікації, а й ознакою державного мислення і політичної культури [2]. Дослідниця звертає увагу на те,

що після здобуття незалежності українська мова постає головним чинником формування модерної української державності. Політичні діячі, які нехтують державною мовою, не можуть вважатися носієм національної свідомості, адже тим самим вони підривають довіру громадян до державних інститутів.

У 2019 році Верховна Рада України ухвалила Закон «Про забезпечення функціонування української мови як державної» [3]. Цей документ визначив обов'язковість використання державної мови в діяльності органів влади, у роботі депутатів, посадовців, а також у публічних виступах політиків. У ст. 1 зазначеного Закону вказано, що «українська мова є обов'язковим засобом спілкування в органах державної влади, органах місцевого самоврядування та у публічній сфері» [3].

Отже, використання української мови для політика – це не просто елемент етикету, а конституційний обов'язок, який визначає його рівень правової й громадянської відповідальності. Відповідно, політик, який не володіє державною мовою, не може виконувати свої обов'язки та повною мірою комунікувати з громадянами своєї країни.

Питання мовної культури політика нерозривно пов'язане з довірою суспільства. Мовознавець Олександра Сербенська наголошувала: «мова влади – це дзеркало її культури» [4]. Позитивний образ державної влади формується тільки тоді, коли політичні діячі говорять українською грамотно та емоційно. Суржик і русизми знижують рівень довіри до політика, створюють враження поверховості та нещирості. Приклади, які підтверджують цю тезу, можна побачити в сучасній політичній практиці. З 2014 року українська мова стала невід'ємною частиною публічної влади. На сьогоднішній день ми, як народ, бачимо виступи депутатів Верховної ради, Президента України Володимира Зеленського на міжнародній арені державною мовою, що символізує не лише незалежність, а й повагу до держави. Саме в таких моментах українська мова стає не ознакою формальності, а вираженням солідарності і гідності.

Крім того, мовне питання сьогодні має безпосередній зв'язок із безпекою держави. Мова є потужним засобом протидії інформаційній агресії.

Використання української мови в усіх сферах політичного та медійного життя зменшує вплив зовнішніх пропагандистських наративів. Тому підтримка української мови на рівні влади є не лише культурним, а й стратегічним завданням.

Таким чином, українська мова є одним із ключових показників національної свідомості політика. Вона визначає рівень його патріотизму, моральної зрілості та поваги до держави. Політик, який свідомо користується українською мовою, сприяє консолідації суспільства, зміцненню культурної ідентичності та підвищенню авторитету України у світі. Збереження й розвиток української мови в політичному просторі – це шлях до формування відповідальної, зрілої й незалежної держави.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Огієнко І. Наука про рідномовні обов’язки. Київ: Наша культура і наука, 1995. 212 с.

2. Масенко Л. Мова і політика: короткий курс історії. Київ: КМ Академія, 2011. 240 с.

3. Закон України «Про забезпечення функціонування української мови як державної». Відомості Верховної Ради, 2019, №21, ст.81.

4. Сербенська О. Антисуржик: словник-довідник. Львів: Світ, 1994. 320 с.

УДК 881

МОВА ЯК ФАКТОР НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ

Терещенко Любов Василівна,
к. філол. н., доцент кафедри мовної підготовки
Мишко Катерина,
здобувачка
Навчально-наукового
інституту права та інноваційної освіти
Дніпровський державний
університет внутрішніх справ
м. Дніпро, Україна

Мова – це не лише засіб спілкування, а головний чинник без якого не може існувати нація. Вивчення української мови в сучасному суспільстві стає все більш актуальним. Під час повномасштабної війни 80% українців свідомо стали розмовляти українською мовою і це не маленький відсоток. Мова є одним із найважливіших чинників формування національної свідомості, культурної ідентичності та консолідації суспільства. Українська мова як державна має виняткове значення для забезпечення духовної єдності та збереження історичної пам’яті українського народу. В умовах війни актуальність вивчення державної мови набуває особливої ваги.

Варто розглянути декілька ключових аспектів для визначення ролі української мови як державної в сучасному українському суспільству. По-перше, мова є основою національної ідентичності. Українська мова є носієм національної культури та історичного досвіду. Вона зберігає в собі традиції, цінності, світогляди, що формують національну свідомість українців. Вивчення сучасної української мови є важливим чинником зміцнення ідентичності.

Відомо з історії, що українська мова упродовж тривалого часу зазнавала щонайменше 134 утисків та заборон. Ці утиски були з боку Російської імперії, СРСР, Польщі, а також сучасної Росії, включали заборону друку книг, викладання в школах, використання в навчальних закладах та в побуті.

Наведемо приклади історичних фактів, які свідчать про це:

– XVIII століття: за наказом Петра I було заборонено друкувати українські книжки, його нащадки також обмежували видання українською мовою та закривали українські школи;

– XIX століття: Валуєвський циркуляр заборонив видання книг та підручників українською мовою;

– Емський указ: заборона публікацій українською мовою, народних пісень, вистав;

– Укази Олександра III: заборона використання української мови в офіційних, освітніх та духовних сферах;

– XX століття: репресії проти діячів науки та культури, заборона викладання в школах [1].

Як відомо, наслідки таких утисків були край негативними: обмеження функціонування української мови у всіх сферах життя, проведення політики асиміляції, метою якої було знищення української мови як ознаки нації.

На наш погляд, вагому роль у державотворенні відіграє саме українська мова, бо вона є не лише державною відповідно до Конституції України, а й основним засобом функціонування органів влади, науки, освіти, культури та медіа. Єдність нашого мовлення усуває регіональні протиріччя та підвищує комунікації між громадянами.

В умовах повномасштабної війни українська мова виконує роль духовної зброї. Вона протистоїть спробам нав’язати чужу культуру. Розповсюдження української мови в освіті, медіа та публічному просторі є елементами інформаційної безпеки держави.

Для успішної професійної діяльності важливим фактором є необхідність володіння сучасною українською мовою, особливо для юристів. Мова стає інструментом ділової комунікації, забезпечує кар’єрний зріст та підвищує конкурентоспроможність. Сучасна українська мова – це динамічна система, що постійно розвивається, збагачується новітніми словами та термінами. Володіння нею відкриває можливості до здобуття якісної вищої освіти, доступу

до сучасної української літератури, а також до мистецтва, наукових праць тощо.

Знання й поширення української мови формує престижний імідж нашої держави у світі. Вона стає ознакою незалежної державності, а не тільки символом національної культури. Міжнародні організації, українські діаспори та культурні центри активно популяризують мову, що сприяє зміцненню її позицій.

Отже, актуальність вивчення української мови в сучасному суспільстві є фундаментальним значення для національної ідентичності, культурного розвитку, державотворення, національної та інформаційної безпеки. Володіння державною мовою – це не лише обов'язок як громадянина, а необхідність для особистого зростання та професійної реалізації. Мова об'єднує націю, робить її стійкою, сильною та незалежною.

ЛІТЕРАТУРА

1. Історична правда. Як боролися з українською мовою. Хроніка заборон за 400 років. Джерело доступу https://www.istpravda.com.ua

УДК 881

ЛЕКСИЧНІ ОСОБЛИВОСТІ ДІАЛЕКТІВ НА ТЕРИТОРІЇ УКРАЇНИ

Терещенко Любов Василівна,
к. філол. н., доцент кафедри мовної підготовки
Овчарук Олег Ігорович,
здобувач
Навчально-наукового інституту
права та інноваційної освіти
Дніпровський державний
університет внутрішніх справ
м. Дніпро, Україна

Майже всі мови світу мають у своєму складі місцеві, територіальні діалекти і говірки, які служать інструментом спілкування багатьох народних мас. Вони є різновидом та формою прояву національної мови; діалекти і говірки разом з літературною мовою складають одне ціле в її усній та письмовій формах, що зазвичай називають загальнонародною національною мовою.

Діалектологія – це та галузь мовознавства, яка займається вивченням місцевих видів мови, її територіальних діалектів і говірок. Діалектологія з грецького означає вчення про розмову і говір. У цій галузі поряд з місцевим діалектом існує й діалектна мова, яка розуміє усі місцеві, територіальні види певної мови, не забуваючи й про перехідні говірки і говори. Ця мова грає роль безписемної, усної, стилістично нейтральної форми мови в будь-якому населеному пункті на всій території її поширення. [1].

Мовний та діалектний розвиток, за різних історичних умов, характеризується своїми особливими відмінностями. За додержавної доби основною соціальною групою суспільства було плем’я. Племена за первісно-общинного суспільства через їх багаточисленність і територіальне поширення ділились на частини, які в свою чергу теж ставали племенами. Вивчаючи ознаки племен, Ф. Енгельс підкреслює, що племена північних американців мають власну назву, територію та мову (діалект). На початку 80-х

років XIX століття Ф. Енгельс писав, що плем'я і діалект по своїй суті збігаються і що утворення нових племен і діалектів за причини їх поділу відбувалося в Америці ще не давно і навряд чи змінилося тепер. Таким чином, Енгельс відзначив що за племінного етапу розвитку мов головним процесом в утворенні нових діалектів є розділ, розчленування мов. [2].

Діалект (грец. διάλεκτος – наріччя, говір) – різновид національної мови, якому властива відносна структурна близькість і який є засобом спілкування людей, об'єднаних спільністю території, а також елементів матеріальної і духовної культури, історичної культури, традицій, самосвідомості. Територіальний діалект порівнюють з говором. Комплекс системно близьких діалектів утворює наріччя, сукупність всіх наріч – діалектну мову, що входить в основні форми (разом з літературною мовою) існування національної мови.

Діалект контрастує з іншим діалектом, в кордонах наріччя чи діалектної мови, сполученням спільних ознак у звуковій, граматичній, словотвірній будові, лексиці, фразеології, хоч і має з ними спільні риси на різних структурних рівнях. Кількість діалектів, їх межі, рівень контрасту з іншими діалектами, а також їх внутрішня диференціація на говіркові групи є наслідком племінного поділу ще в стародавні часи, також на це вплинули перерозподіл земель і наявність мовного розвитку етносу адміністративних, культурних, релігійних та освітніх центрів.

Визначальні риси об'єднання наріч: до північного наріччя входять: східнополіський, середньополіський, західнополіський діалект; до південно-східного наріччя – середньонаддніпрянський, слобожанський, степовий діалект; до південно-західного наріччя – лемківський, надсянський, закарпатський, покутсько-буковинський, гуцульський, бойківський, наддністрянський, волинський, подільський діалект. [3].

Діалектизм – позанормативний елемент літературної мови, що має виражену діалектну віднесеність. Діалектизми – це слова, фрази, словосполучення або інші мовні форми, які використовують на певній місцевості. Вони віддзеркалюють особливості говору різних регіонів,

субкультур або етнічних груп. Діалектизми відзначаються незвичною вимовою звуків, вживанням окремих слів на позначення звичайних побутових предметів та використанням нових словотвірних засобів.

Діалектизми є наслідком місцевих варіантів і розвитку мови в окремих регіонах. Вони можуть бути як поширеними й постійно використовуватися в спілкуванні, так і віднесеними лише до окремих мовних груп. Наприклад, слово «сковорідка» має популярний діалектний відповідник «пательня», який багато використовують у повсякденному житті українці із багатьох регіонів. Проте, це слово має ще кілька варіацій назв, які вживаються не так часто: *чара, жаровня, палачінтовка, рондель, палачінта.*

Діалектизми є цікавим об’єктом дослідження мови, оскільки вони відтворюють культурні та географічні особливості відмінних мовних спільнот. У літературі діалектизми можуть бути використані для відзначення певних рис героїв або для створення розмовного стилю якогось регіону. В літературній мові вживання діалектизмів є рідкістю, тому що вони можуть зробити текст складним для розуміння саме для тих читачів, які не знайомі з діалектизмами чи територіальними мовними особливостями [4].

В українській мові, окрім діалекта, ще є такі елементи як наріччя, говірка і суржик. Ці терміни часто використовуються в мовознавстві для підкреслення різних варіацій мови, які мають незвичні ознаки залежно від територіального, соціального чи іншого контексту. Однак, не дивлячись на це, ці терміни часто плутають, тому важливо знати чим вони один від одного відрізняються.

Наріччя – це велика територіальна одиниця мовної варіативності, яка включає кілька діалектів, що мають спільні ознаки. Наріччя є основним елементом мовної варіантності в кордонах певної мови, і часто вони відповідають значним територіальним та культурним одиницям. В українській мові є декілька наріч: південне, південно-східне, південно-західне, східне, західне, північне. Вони містять в собі різні діалекти і різняться між собою фонетикою, лексикою, граматикою.

Діалект є частиною наріччя, яка має характерні мовні особливості і

обмежена географічним чинником. Вони можуть різнитися лексикою, граматикою, фонетикою та іншими мовними рисами, але водночас вони залишаються доступними для носіїв літературної мови, також можуть ділитися на піддіалекти або говірки.

Говір (говірка) – це ще більш локальна одиниця варіативності, ніж діалект. Він має характерні риси, які різнять його від діалекту, в який він входить і часто його можна з'єднати з певним населеним пунктом або селищем. Говір зберігає своєрідні мовні риси, які можуть бути незрозумілими носіям інших говірок того ж самого діалекту.

Суржик є змішаним варіантом мови, який створюється в наслідок взаємодії двох мов. В українському контексті суржик – це змішування української та російської мов, коли в мові з'являються елементи з обох мов, не завжди зберігаючи граматичні правила обох. Суржик є безнормованим мовним варіантом, що може мати різний відсоток впливу російської мови в залежності від території або соціального середовища.

Отже, різниця між наріччям, діалектом, говором та суржиком у ступені мовної багатоманітності та місцевому обсязі. Наріччя – це найбільша одиниця, діалект – це частина наріччя, говір – ще більш локалізована одиниця, а суржик – це змішування мов, що є результатом контакту двох мовних систем.

Дослідження та вивчення діалектів зберігає мовну спадщину України, у тому числі слова і вирази, що зображують традиції та життя різноманітних областей української держави. Діалекти та говірки є фундаментом мовного різноманіття та своєрідною ознакою української культури. Ці форми мови також є невід'ємним матеріалом для літератури та фольклору, оскільки багато поетів та письменників, такі як Іван Франко, Ольга Кобилянська, Василь Стефаник, Леся Українка, Улас Самчук та багато інших вертуозів користувалися діалектизмами, щоб зробити свої твори більш оригінальними. [5].

Таким чином, лексичні особливості діалектів на території України є важливою частиною національної мовної історії, адже відображають історичний розвиток, культурні звичаї та побут українського життя та народу.

Діалектна лексика береже застарілі слова, які вже витекли з літературної мови, а ще зображає роль інших мов, що допомагає формувати мовну багатоманітність. Територіальні відмінності поповнюють українське мовлення, роблячи його чітким та яскраво вираженим. Дослідження та вивчення діалектної лексики має як мовний, так і культурно-історичний зміст, тому що дозволяє більше осмислити процеси розвитку української нації, її моральний спадок та мовну схожість.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Бевзенко С. П. Українська діалектологія. Київ: Вища школа, 1980. 3 с.
2. Жилко Ф. Т. Нариси з діалектології української мови. – Київ: Радянська школа, 1966. 7-8 с.
3. Гриценко П. Ю. Діалект. Діалектизм. Київ: Наукова думка, 1990. 88 с.
4. Наталія М. Діалектизми в українській мові. Джерело доступу : https://buki.com.ua/news/dialektizmi-v-ukrayinskii/.
5. Заваров О. Українські діалекти Джерело доступу: https://kryazh.com.ua/ukrayinski-dialekty-vse-shho-treba-znaty/.

УДК 881

ЗАПОЗИЧЕННЯ В УКРАЇНСЬКІЙ МОВІ: НЕОБХІДНІСТЬ ЧИ ЗАГРОЗА ІДЕНТИЧНОСТІ

Терещенко Любов Василівна,
к. філол. н., доцент кафедри мовної підготовки
Ткаченко Дарія Степанівна,
Журавський Максим Віталійович,
здобувачі
Навчально-наукового
інституту права та інноваційної освіти
Дніпровський державний
університет внутрішніх справ
м. Дніпро, Україна

Мова – це один із головних аспектів формування унікальності та культури нації. Але протягом історичного становлення вона весь час взаємодіяла з іншими мовами, не здійснювала своє функціонування без зовнішнього контакту, що в результаті зумовило появу запозичених слів, термінів, понять, фразеологізмів, виразів тощо. Політичні, соціальні, демографічні, економічні та науково-технічні фактори мали значний вплив на проникнення іншомовних слів до українського словникового складу.

Питання наявності чужомовної лексики має досить багато як негативних, так і позитивних сторін. З позиції однієї точки зору, лексичні елементи з інших мов сприяють інтеграції української мови до міжнародного культурно-наукового середовища, допомагають маркувати нові положення і таким чином стимулюють її розвиток. Але якщо розглядати на цю проблему з іншого боку, мовна ідентичність несе загрозу через надлишкове використання запозичень, які, в свою чергу, провокують ризики втрати самобутності нашої мови.

Актуальність проблеми виникла через світові соціально-економічні процеси, а саме через провідну роль англійської мови в різноманітних сферах життя: бізнес, наука, масова культура, технології і т.д., що підкреслює

важливість вивчення об’єму запозичень та їх необхідності загалом для збереження української мовної унікальності, визначення правил регульованого запозичення та підтримки власного лексичного механізму.

Лексичні запозичення – це мовні одиниці, які в результаті постійних різноманітних взаємодій між етнічними групами перейшли з однієї мови до іншої. Передумовами цього процесу є зв’язки культур і народів, поширення торгівлі, розвитку зовнішньої економіки, технічної та політичної сфери. Чужорідні слова згодом пристосовуються до норм звукової та граматичної системи мови, хоча спочатку подібні слова сприймались людиною як неавтентичні.

У сучасному розумінні існує кілька шляхів проникнення іншомовних понять до позавласної лексики. Перший – безпосередній: коли слова переходять прямо (без змін), наприклад sport або computer. Другий шлях – опересередкований: слово потрапляє до іншої лексики посередництвом кількох мов, як конкретний приклад можна навести ґудзик, від нім. Knopf, через польське guzik. Погоджуючись із цитатою доктора наук Володимира Пономаренка: «Лексичний корпус будь-якої мови є об’єктивним показником ступеня її історичного розвитку. З одного боку, поява нових слів і виразів є абсолютно логічним і природним явищем…» зазначаємо, що мова відкрита до оновлення та стрімкого розвитку. Чужомовні лексичні елементи мають визначальне значення у формуванні мови: урізноманітнюють її лексику, позначають нові поняття, терміни, предмети і явища.

Культурний обмін та різноманітні контакти між етнічними групами сприяють появі запозичень. Спираючись на наукові журнали та статті Бориса Ажнюка (2008) та І. Байбакової, К. Байбакова (2000), можемо стверджувати, що потреба в нових мовних термінах виникає через глобалізацію та прогрес сучасних технологій, де англійська виступає міжнародним стандартом. Варто згадати і про професійну сферу, яка теж стимулює запозичення. Існують терміни, які легше запозичити з іншої мови, ніж сформувати нові складні українські відповідники, такі як «менеджмент» або «транзистор». Протягом

усієї історії українська мова завжди взаємодіяла з іншими культурами, тому велика кількість термінів з різноманітних галузей (мистецтво, медицина та фармація, техніка та наука, право та державне управління, а також бізнес та економіка) прийшла з німецької [4], італійської [5] та інших мов.

Розглянемо основні причини активного запозичення. Перше, на що звернемо увагу – це глобалізація. У зв'язку з швидким розвитком інтернету, науки, міжнародного бізнесу та сфери туризму виникає потреба в словах, які будуть правильно передавати сенс нових явищ. Найшвидше інтегруються в мовне середовище та стають звичними для носіїв англіцизми, наприклад «аксесуар», «апгрейд», «саундтрек» тощо.

Отже, без подібних запозичень українська мова мала б труднощі в адаптації до сучасних змін. Тобто завдяки іншомовним лексемам мовна система українців залишається сучасною та зрозумілою у глобальному контексті.

Ще однією передумовою появи чужомовних слів стала професійна та технічна сфера, де стабільно виникають нові поняття, для яких немає закріплених українських аналогів. Утворення штучних українських відповідників може ускладнювати комунікативну функцію, через бар'єри сприйняття. Це стає особливо помітним у вищезазначених сферах, оскільки в них міжнародна термінологія вже стала сприйматися «звично». Завдяки іншомовним поняттям українські спеціалісти мають можливість досконало передавати інформацію і миттєво адаптуватися до сучасного розвитку.

Підсумовуючи висловлене про позитивні сторони запозичення, можна зробити висновок, що вони сприяють культурній взаємодії, свідчать про вплив інших народів, розширюють українську лексику і роблять мову більш живою та динамічною.

Говорячи про негативні наслідки використання чужомовних слів, доцільно наголосити про надмірне їх використання, тобто коли запозичення витісняють власні слова української мови. У засобах масової інформації нерідко можна натрапити на англіцизми, кальки та інтернаціоналізми, які вживаються замість звичних у використанні слів. Наприклад, замість «відгук»

вживають «фітбек», замість «прямий ефір» – «стрім», замість «додаток» – «бонус» та ін.

Зайва насиченість словникового складу іншомовними словами може зробити процес сприйняття інформації більш складним для частини публіки, зокрема для тих, хто менше взаємодіє з міжнародними термінами. Також існує ризик «засмічення» мови, через що вона може частково втратити свою автентичність.

Для захисту неповторності української мови з'являється поняття мовного пуризму, шо означає прагнення відновити чистоту та правильність мовлення, зберегти питому лексику та граматику. Воно зумовлює баланс між потребою в запозиченнях та утвердженням традиційних мовних норм.

Мова є ключовим чинником утворення ідентичності нації. У ній найкраще відображається історичне минуле народу, його традиції й культура загалом, а також світогляд, певний спосіб мислення та цінності. Підтримуючи висловлення в науковій статті докторки культурології П. Герчанівської (2021) ми вкотре переконуємося в тому, що саме мова безпосередньо є базовим ресурсом підтримання, передачі історично набутого національного досвіду у вигляді традицій, цінностей, звичаїв, фольклору, літератури, мистецтва тощо. І всі елементи цього досвіду є унікальними для кожного народу, кожної етнічної спільноти. Додаючи все більше запозичень до нашої мови, ми ризикуємо втратити зв'язок з усім набутим досвідом, що зазначений вище. Як приклад, витіснення питомих понять англіцизмами загрожує появою відстороненням від власного мовного середовища. Баланс і гармонія виникає в тому випадку, коли нові слова з'являються в нашій мові лише за потреби, а українські відповідники, у свою чергу, зберігаються там, де це реально можливо. Такий підхід є найвдалішим для збереження краси, милозвучності і найголовніше: ідентичності нашої мови.

Закон «Про забезпечення функціонування української мови як державної» (2019) є фундаментом мовної концепції і зобов'язує застосовувати українську мову в державних органах, засобах масової інформації, у просторі

суспільної взаємодії та освітніх процесах. До його завдань належить упорядкування певних мовних норм, особливо тих, що стосуються іншомовних запозичень.

Дослідники Б. Ажнюк, Л. Чернікова, І. Коробова, вивчаючи теми англіцизмів у різних сферах українського життя, наголошують на тому, що їх надлишок може значно ускладнити розуміння контексту та витісняти питомі слова. Регулювання застосування української мови не забороняє використовувати чужомовні слова, а лише забезпечує баланс між мовною автентичністю та міжнародною термінологією.

Отже, закон створений з метою підтримки української лексики, розвитку власних термінів, а також гарантує мові збереження її унікальності та сприяє захисту своєрідності.

Ключовою функцією Закону України «Про забезпечення функціонування української мови як державної» є підтримка спеціальної інтернаціональної лексики. Наприклад, для термінів, що з'явилися відносно недавно, в результаті швидкого науково-технічного прогресу, зокрема IT та комп'ютерних технологій, створюються питомі відповідники: замість «email» – «електронна пошта», замість «network» – «мережа». Інші іншомовні поняття, такі як «стартап» вже закріпилися як стандартизовані для комунікацій у відповідних сферах [3], [8].

Серед цих тверджень слід зауважити також про вплив запозичень на мовну свідомість і стиль спілкування сучасної молоді, яка напряму впливає на те, яким буде майбутнє нашої країни.

Культура сучасного молодого покоління формується під впливом різноманітних глобалізаційних явищ. У медіа, іграх, інтернеті, трендах, пов'язаних з музикою або культурою постійно присутня англійська мова і це безумовно стає результатом того, що англіцизми активно поширюються в мові побутового вжитку. Слова на зразок «хейтер», «лайк», «пост», «селфі» та інші у сучасній дійсності вже сприймаються як звичні й активно вживаються у повсякденних розмовах, у статтях з соціальних мереж, а також в електронних

текстових повідомленнях. Таким чином з'являється, так званий, змішаний стиль комунікації, у якому, як вже можна здогадатися, українські мовні поняття поєднуються з міжнародними. Цей феномен вносить певні зміни до мовної свідомості української молоді, люди звикають до подібного способу спілкування. Так з'являється своєрідний «мовний код», який розуміє окрема група суспільства, у даному випадку – молодь. Він демонструє сучасну діджиталізовану культуру та новий спосіб мислення людей.

Актуальним залишається таке питання: який вплив мають лексичні запозичення на національну єдність українців в умовах війни та глобальних викликів? Ситуація в Україні, яку нам доводиться спостерігати останні кілька років показала, що мова – це не лише засіб спілкування, але й надзвичайно важливий символ національної єдності народу. За цей період українська мова отримала роль чинника консолідації суспільства, а також стала символом патріотизму. Однак різноманітні сучасні засоби масової інформації змушують людей несвідомо звикати до використання у повсякденному житті запозичень, знову ж таки – англіцизмів.

Запозичена лексика забезпечує виконання важливої функції: швидка адаптація українців до нових незвичних і надзвичайно неприємних реалій. Саме запозичення дають змогу пристосуватися до нових сучасних технологій та різних соціальних подій. З приходом повномасштабної війни такі слова як «санкції», «волонтер», «блог» тощо стали вживатись інтенсивно. Певні іншомовні терміни забезпечують також ефективну комунікацію на міжнародному рівні. Але варто пам'ятати про національну ідентичність і не допускати появи надміру запозичених мовних одиниць.

Таким чином, лінгвістичні запозичення в сучасній українській мові – це не лише практичний засіб поширення нової інформації, але і складова мовної стратегії, що допомагає народу відчути і зрозуміти свою ідентичність в культурній та мовній сферах у складних воєнних умовах.

Тож, запозичення – звичне явище у процесі розвитку будь-якої мови. Лексичні запозичення формуються на тлі економічних, технологічних та

економічних контактів між різними етнічними групами, вони є нерозривною частиною прогресу усіх сучасних мов і допомагають рухатися в ногу з часом та збагачувати словниковий репертуар [2], [10]. Українська мова систематично вдосконалюється та адаптується до інтернаціоналізмів із галузей техніки і науки, інформаційних технологій та бізнесу, і створює власні відповідники, що дає змогу коректно передавати нові явища, встановлювати міжнаціональні контакти [9]. Паралельно з цим, не варто обов'язково вважати іншомовні слова загрозою ідентичності мови – це процес інтегрування іноземної культури, термінів природним шляхом.

Держава та мовознавці спрямовують свої зусилля на збалансоване поєднання новітніх понять з питомими українськими лексемами. На фоні швидкісного розвитку багатьох сфер, власні аналоги можуть бути відсутні, в таких ситуаціях допускається використання міжнародних запозичень, але з обов'язковою адаптацією до української норми. Саме такий гармонійний підхід дозволяє мові розвиватися, не втрачаючи її самобутності.

Система регуляції формує нормативні рамки та створює умови для самобутнього функціонування української мови, проте ефективність цих заходів насамперед залежить значною мірою від носіїв. Застосування коректних форм слів, питомих понять, адаптованих термінів та явищ у щоденному використанні виховує мовну культуру та зміцнює авторитет української лексики. Помірковане використання сприяє розвитку мови та її адаптації до сучасних змін, тоді як надмірне захоплення чужомовними словами може загрожувати національній ідентичності. Баланс між новими термінами та питомою лексикою є ключовим для збереження живої та самобутньої української мови.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Пономаренко В. П. Новітні запозичення в українській мові: соціокультурні аспекти. Джерело доступу : https://bit.ly/4qderRO

2. Ажнюк Б. М. Англіцизми в сучасній українській, російській і чеській мовах. Мовознавство. Джерело доступу : http://bit.ly/474QFi6

3. Пиц Т. Б. До історії дослідження німецьких запозичених слів в українській мові. Джерело доступу : https://shron1.chtyvo.org.ua/

4. Дель Ґадіо С. Італійський лексичний компонент в українській мові. Українська мова: Науково-теоретичний журнал. Джерело доступу : http://bit.ly/4nHfCHi

5. Герчанівська С. Етнічна та національна ідентичності: вектори розвитку. Джерело доступу : https://journals.uran.ua/

6. Чернікова Л. Ф. Смілик Т. І. Англіцизми в сучасній українській мові. Джерело доступу : https://nasplib.isofts.kiev.ua/

7. Бибик С. П. Сюта Г. Словник іншомовних слів: тлумачення, словотворення та слововживання. Харків: ФОЛІО. Джерело доступу : https://nmetau.edu.ua/

8. Вебсловник жіночих назв української мови / укладачка О. Синчак; наук. ред. Ганна Дидик-Меуш; науковий консультант В. Старко. Львів, 2022. Джерело доступу: URL: https://r2u.org.ua/html/femin_details.html

УДК 881

УКРАЇНСЬКА МОВА – НАЦІОНАЛЬНА ІДЕНТИЧНІСТЬ УКРАЇНЦІВ

Терещенко Любов Василівна,
к. філол. н., доцент кафедри мовної підготовки
Шкута Єлизавета Сергіївна,
здобувачка
Навчально-наукового
інституту права та інноваційної освіти
Дніпровський державний
університет внутрішніх справ
м. Дніпро, Україна

Сьогодні українська мова є не лише засобом спілкування, а й символом національної ідентичності та культурної самобутності. Вона об'єднує людей, зберігає пам'ять предків і формується як фундамент згуртованості нації. В умовах війни дедалі більше українців, які раніше розмовляли російською, свідомо обирають рідну мову, а культурні та освітні ініціативи, курси, книги, музика й кіно сприяють цьому процесу. Українська мова стала символом мужності, свободи та супротиву, яка об'єднує покоління й підтримує розвиток незалежної та сильної держави.

Війна, попри всю свою жорстокість, запустила нову хвилю українізації. Люди почали більше пишатися своїм корінням, культурою й літературою, і саме мова стала тим фундаментом, на якому вибудовується згуртованість української нації. Тому для українців утвердження української мови в щоденному житті має стратегічне значення: це і форма захисту, і доказ нашої єдності [1, с. 10].

Українська мова – це унікальне явище, справжній національний феномен, який формує відчуття національної ідентичності кожного українця. Вона є відображенням нашої свідомості, громадянської позиції та глибокого зв'язку з рідною землею. Сьогодні мова стала символом мужності й свободи, адже у світі вона все частіше асоціюється з опором і силою духу українців. Недарма кажуть:

у єдності – наша сила, у мові – наш незламний характер, а у вірі – наше майбутнє.

Для багатьох українців говорити рідною мовою – «це не просто щоденний вибір, а акт гідності та супротиву. Українське слово стало своєрідним дороговказом, що допомагає знаходити «своїх», навіть на чужині. Перехід на українську – це спосіб повернути власну ідентичність, зберегти пам'ять предків і зробити внесок у побудову незалежної та сильної держави. Вона об'єднує покоління, береже культурний простір і весь історичний спадок, який виборювався нашими пращурами» [6, с. 6].

Російсько-українська війна істотно трансформувала мовну ситуацію в Україні. Поступово публічний простір очищується від російськомовних назв вулиць, закладів, державних установ та культурних об'єктів – це не лише символ відновлення національної ідентичності, а й важливий крок у формуванні єдиного державного мовного простору. «Водночас серед військових з'являється власний соціолект, який включає нові терміни, специфічні словосполучення та вирази, що швидко приживаються і відображають реалії сучасної війни. Цей соціолект проявляється і в розвитку військового гумору – меми та креативні комунікації у соцмережах допомагають підтримувати бойовий дух, відчуття спільності та належності до команди. Крім того, мовні зміни виходять за межі армії, стимулюючи ширше використання української мови в медіа, культурних та освітніх проєктах, а також у повсякденному житті, що сприяє зміцненню національної єдності» [4, с. 10].

Таким чином, українська мова сьогодні охоплює всі сфери життя. Престиж мови та національна свідомість зростають, вона стала актуальною в освіті, на масових заходах і в офіційно-діловій сфері. «Книжковий ринок пропонує багато наукової, політичної та художньої літератури, знайомлячи нас з історією, традиціями та філософськими ідеями. Українська мова має розвинену науково-технічну термінологію, граматику та стилістичні засоби, що забезпечує ефективне використання у всіх сферах життя» [2, с. 54].

З початком масштабної агресії Росії українська мова здобула міжнародну

увагу та зацікавленість. За даними річного звіту платформи для вивчення мов Duolingo за 2022 рік, українську мову обрали для вивчення понад 1,3 мільйона людей, що стало одним із найбільших трендів року. «Цей глобальний інтерес до української мови свідчить про її значення не лише як засобу спілкування, а й як символу національної солідарності, культури та ідентичності. Подібна увага з боку міжнародної спільноти підкреслює актуальність вивчення української мови в сучасному суспільстві: знання державної мови стає не лише інструментом професійного та освітнього розвитку, а й способом зміцнення національної самосвідомості та консолідації українців у період викликів для державності. Вивчення української мови набуває не лише внутрішньої, але й зовнішньої цінності, сприяючи популяризації культури України у світі та формуванню позитивного іміджу держави» [5, с. 91].

Сьогодні знання української мови стає важливим не тільки для внутрішнього спілкування, а й для представлення України на світовій арені. Знання державної мови дає змогу українцям ефективно демонструвати власну культуру, науку та літературні здобутки світу. Переклади українських творів іншими мовами сприяють поширенню культурної спадщини, знайомлять міжнародну аудиторію з історією та сучасним життям України, формують позитивний образ держави та підтримують її позиції у глобальному культурному просторі.

Особливо важливим є той факт, що українська мова стає засобом протистояння інформаційним маніпуляціям та створення об’єктивного сприйняття країни у світі. Через знання української мови громадяни можуть брати участь у міжнародних проєктах, конференціях, культурних обмінах та перекладацькій діяльності, сприяючи інтеграції України у світову спільноту. Таким чином, володіння українською мовою допомагає зберегти культурну спадщину та одночасно підвищує міжнародний авторитет країни [3, с. 242].

Вивчення української мови сьогодні має велике значення, адже вона є основою національної приналежності, збереження культури та суспільної єдності. Свідоме використання мови в освіті, медіа, культурі та міжнародних

комунікаціях підвищує її престиж і сприяє формуванню сучасного українського суспільства. Володіння українською мовою стає не лише проявом громадянської свідомості, а й важливою складовою професійного зростання та особистісного розвитку. У наш час мова об’єднує людей, допомагає відстояти власну позицію і водночас відкриває Україні шлях до світового культурного простору.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Безсмертна Н. Функціонування української мови в умовах повномасштабної агресії Росії проти України. Українознавчий альманах. 2022. Вип. 30. С. 8–16.
2. Гузенко І. Феномен української мови та її значення в процесі формування й утвердження української державності (1991–2024 рр.). Humanities Studies. 2024. Вип. 20 (97). С. 52–57.
3. Дольник І. М. Вплив перекладів сучасної української літератури на міжнародний імідж України (на прикладі “The Orphanage” Сергія Жадана). Науковий вісник Міжнародного гуманітарного університету. Серія: Філологія. 2023. № 64. С. 242–245.
4. Ошумицька Г., Круглов А. Мови та культури під час війни: колективна монографія. Ужгород: РІК-У, 2025. 290 с.
5. Семеног О. М. Підготовка майбутніх учителів української мови і літератури до навчання учнів у НУШ. Слобожанський науковий вісник. Серія: Філологія. Джерело доступу : https://repository.sspu.edu.ua/

PHILOSOPHICAL SCIENCES

УДК 101.3

НОВІ ОБРІЇ ПРАКТИЧНОЇ ФІЛОСОФІЇ. ФІЛОСОФСЬКЕ КОНСУЛЬТУВАННЯ

Таранов Сергій Володимирович
доктор філософських наук, доцент
Центр гуманітарної освіти НАН України

Анотація: Дана стаття знайомить з основами філософського консультування. У роботі виокремлено теоретичні основи даної школи практичної філософії, вказано на схожі рухи в історії мислення та на принципову відмінність її від психоаналітичного дискурсу, а також накреслено певні шляхи її практичної реалізації.

Ключові слова: практична філософія, філософське консультування, інтенційність, мета, емпатія.

У практичної філософії зараз, у часи світової турбулентності, з’являється маса нових завдань. Головне серед них, як видається, це збереження людства і людяності. Ці завдання намагаються вирішити і аксіологія, і етика, і філософія політики, і філософія екології, і, врешті, широка соціальна філософія.

Я ж хочу звернути увагу на дійсно *практичну* форму філософії – школу, що оформлюється не так давно, з кінця ХХ сторіччя, втім, має глибоку внутрішню історію або передісторію. Я кажу про philosophical counseling, *філософське консультування*.

Трохи пізніше зможу осмислити певні віхи, що передують виникненню школи, а з наочного слід згадати про те, що у 1980 році Сеймон Херш публікує статтю "Консультуючий філософ" у журналі The Humanist [1]. Далі, вже у

1987 році німецький філософ Герд Агенбах відкриває перший центр філософського консультування. Ці події й прийнято вважати визначальними в початку сучасного руху.

Вже з перших теоретичних основоположень теорії та практики філософського консультування формується чітке уявлення про неприпустимість в ньому відносин "лікар-пацієнт" чи "вчитель-студент". Натомість оформлюється ідея рівноправного діалогу, який прояснює проблеми світогляду і ширше інтерпретує сам світогляд. Цей рівноправний діалог ще називають *еквілібріумом*, себто принципом рівноваги.

Мені складно погодитись з однією з фундаторок руху, Кеті Еліот, що тут постає "клінічна філософія". А втім, ми можемо казати про певну "терапевтичну філософію", що, використовуючи тисячорічну традицію мистецтва ставити питання, а також аргументовано та критично мислити, намагається хоч і не вирішити назавжди чи розв'язати, а хоча б по-новому осмислити екзистенційні проблеми. Дати не сам "порятунок", а принаймні горизонти можливостей виходу зі скрутностей, підтримку в прийнятті вільних, самостійних, а втім раціональних, аргументованих життєвих рішень.

Емпатія до особистості, синтезуючий погляд на *особистість як цілісність*, взаємна *відкритість* консультанта та консультованого, і, пов'язана з цим, незникаюча *критична настанова* – все це доволі чітко відрізняє філософське консультування від позірно близького психоаналізу в його теорії та практиці. Та головне, що починає проглядатися в установках філософського консультування, і що найбільш рельєфно відрізняє школу від фройдизму, – це уявлення про те, що людина існує та діє "для" чогось, а не "завдяки", особистість є "мета", а не "наслідок".

Як мені видається, це наслідок взаємодії руху філософського консультування з феноменологічною філософією, а глибше – з кантівськими думками.

І хоча ми говоримо про те, що філософське консультування – це відносно нова спроба взаємодії якщо не з клінічною терапією, то точно з психологічною

практикою, все ж існують в умовно сучасній психології школи, що виявляють свою дотичність до основних його тем. Це екзистенційна психологія Роло Мея, Карла Роджерса, Віктора Франкла, Карла Ясперса, почасти Людвіга Бінсвангера; це Dasein-аналіз Медарда Боса; це онтопсихологія Антоніо Менегетті; це психосинтез Роберто Ассаджіолі.

Практично всі вони тією чи іншою мірою наближають нас до думки про психологічну практику не як лікування, або часто примусову "соціалізацію", яка врешті зводить особистість у прірву гайдеґерівського Das Man, а як розкриття унікального спрямування особистості.

І тут на підмогу урозумінню власного унікального шляху знадобиться не тільки феноменологія з її *інтенційністю свідомості*, а й герменевтика як методологічна *настанова* безкінечного *самопізнання*.

Є різні, так би мовити, рівні діяльності теоретиків руху філософського консультування. Хтось, як Маркус Вікс, пише популярні книжки, намагається "підігнати" тексти великих мислителів минулого під питання життєвого, ба навіть буденного штибу [3]. А хтось, як Пітер Бруно Раабе з Університету Британської Колумбії, розробляє глибинні підвалини цього мисленнєвого руху, осмислює і створює філософію філософського консультування [2].

Але я тут не роблю оцінок, бо начебто поверховий Вікс врешті-решт пропагує та освоює важливий для школи принцип – задіяння історії філософії для сьогоднішньої актуалізації величних філософем для зростання особистості.

До слова, сама історія філософії дає нам приклади з давніх-давен таких філософських практик, що є чимось схожими до сьогоднішнього філософського консультування. Навіть мигцем кинувши погляд на історію філософії, знайдемо своєрідних "філософських консультантів": Сократа, стоїків (чого вартий лише Сенека), кініків, епікурейців, неоплатоніків (Боецій), а далі моралістів всіх течій та шкіл. Це поверховий погляд, глибше лежить вітгенштайнова ідея терапевтичної функції філософії, що, вочевидь, потребує окремого розгляду в даному контексті.

Словом, філософське консультування з усієї сили виявляє можливості і

важливість філософії, начебто "відірваної" від життя, і є формою справжньої "практичної філософії". Тим більше, що ця школа виявляє свою близькість до наукових сфер, зокрема до психології та почасти психіатрії. Таким чином, по-своєму розгортаючи актуальну зараз у науковій царині настанову міждисциплінарності.

Я думаю, що і зараз, і особливо після закінчення жахливої війни, філософське консультування, справжня практична філософія, зможе допомогти багатьом. На шляху від реальності до дійсності. У досягненні власної справжності, автентичності.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Hersh S. The Counseling Philosopher. // The Humanist. 1980, 3, 32-33, and 60.

2. Raabe P.B. Philosophy of Philosophical Counselling. The university of British Columbia, 1999.

3. Weeks M. What would Nietzsche do? Philosophical solutions to everyday problems. N.Y.: Firefly Books, 2017.

ECONOMIC SCIENCES

УДК 339

ILLEGALIZATION OF FOREIGN ECONOMIC ACTIVITY THROUGH OFFSHORE JURISDICTIONS: CURRENT TRENDS AND CAPITAL FLOW ANALYSIS

Demkiv Yuliia,
Ph.D. in Economics, Associate Professor
Kovalenko Viktoriia
Department of management of foreign economic activity,
State University Trade and Economy,
Kyiv, Ukraine

Abstract: The article examines the issue of the illegalization of foreign economic activity through the use of offshore jurisdictions, a phenomenon that has become increasingly relevant in the context of globalization and the digitalization of financial flows. The study analyzes the mechanisms by which legitimate forms of international trade and investment are transformed into instruments for tax evasion, money laundering, and capital flight. Particular attention is given to the evolution of offshore schemes and current trends in the global fight against illicit financial flows, including reforms aimed at improving transparency of beneficial ownership and the international exchange of financial information. The Ukrainian context is explored in detail, focusing on the strengthening of financial monitoring, the enhancement of company registers, and the harmonization of national legislation with EU anti-money laundering standards. Based on the conducted analysis, the article proposes practical recommendations for minimizing the risks of illegal use of offshore structures in foreign economic operations and for improving the effectiveness of state regulatory mechanisms.

Keywords: offshore jurisdictions, foreign economic activity, illicit financial

flows, beneficial ownership, FATF, financial monitoring, Ukraine.

Offshore and secret jurisdictions continue to play a dual role in the global economy: on the one hand, they provide legitimate commercial and confidentiality services for transnational businesses; on the other hand, they create favorable conditions for concealing ownership, evading taxes, laundering money, and facilitating other illicit financial flows. Following the leaks of the Panama Papers (2016) and Pandora Papers (2021), global attention to offshore abuses has increased significantly. This has led to the strengthening of regulatory frameworks, the rise of investigative journalism, and the implementation of new international monitoring and compliance mechanisms. However, at the same time, methods enabling the execution of illegal financial operations have also evolved, becoming more technologically advanced and sophisticated. Modern offshore structures increasingly rely on digital tools, complex corporate chains, and legal loopholes in different jurisdictions, which makes identifying the ultimate beneficiaries and tracing capital movements a challenging task for both national regulators and international organizations.

In the modern global economy, the boundary between legal and illegal foreign economic activity often becomes blurred due to the use of complex financial instruments, offshore networks, and regulatory loopholes. Several key mechanisms facilitate this transformation, allowing ostensibly legitimate business operations to conceal illicit capital movements.

One of the most widespread methods is the concealment of beneficial ownership. Through the establishment of shell companies, trusts, and multi-level corporate chains, real asset owners remain hidden from regulators. The use of nominee directors and proxy shareholders enables corrupt officials and businesses to disguise illicit revenues, avoid taxation, or circumvent international sanctions. Despite growing pressure for transparency and the development of beneficial ownership registers, many jurisdictions still lack effective tools to ensure public access to such data.

Another mechanism involves manipulations with customs declarations and

trade documentation, particularly through under-invoicing or over-invoicing schemes. By falsifying the value, quantity, or description of goods, companies can move capital abroad under the guise of legitimate trade. According to Global Financial Integrity (GFI), trade misinvoicing remains one of the dominant channels of illicit financial flows from developing countries, leading to significant losses in tax revenues.

The role of professional intermediaries and "secrecy service providers" has also become increasingly important. Law firms, banks, and corporate registrars often act as architects of non-transparent ownership structures. In jurisdictions with weak oversight, these intermediaries transform from service providers into active enablers or accomplices of illicit transactions, ensuring anonymity for clients engaged in money laundering or corruption schemes.

Finally, regulatory arbitrage and weak financial monitoring frameworks create an enabling environment for capital flight. Jurisdictions with limited transparency requirements, ineffective company registers, and lenient due diligence rules attract individuals and corporations seeking to avoid scrutiny. The Financial Action Task Force (FATF) regularly updates its list of high-risk and non-cooperative jurisdictions, highlighting the ongoing challenge of maintaining consistent international standards.

Together, these mechanisms illustrate how legitimate instruments of international business – corporate structures, trade documentation, and financial services – can be systematically exploited for illegal purposes. Addressing these vulnerabilities requires coordinated global action, data transparency, and strengthened institutional oversight.

Since the publication of the Pandora Papers in 2021, the global system of offshore finance and illicit financial flows has undergone a deep transformation. The revelations exposed the enormous scale of hidden wealth and shadow transactions involving political figures, billionaires, and multinational corporations. These disclosures triggered worldwide debates, forcing both governments and financial institutions to reconsider their approaches to financial transparency, accountability, and the ethical boundaries of global capital movement.

One of the most visible consequences of this scandal has been the

intensification of media attention and reputational pressure. International investigative projects such as the International Consortium of Investigative Journalists (ICIJ) have continuously published new cases and analyses, keeping the issue in the public spotlight. As a result, offshore operations – once perceived as a normal element of international business – became a symbol of inequality and corruption. Many companies faced public backlash and were forced to restructure or close entities registered in well-known offshore zones. In parallel, some jurisdictions, including the British Virgin Islands and Seychelles, experienced a decline in company registrations and a loss of reputation as "neutral" financial centers.

The period from 2021 to 2025 also marked a new stage of international coordination in combating illicit financial activities. Organizations such as the Financial Action Task Force (FATF), International Monetary Fund (IMF), and World Bank have played a leading role in tightening anti–money laundering (AML) and counter–terrorist financing (CFT) regulations. The introduction of stricter reporting standards and automatic exchange of financial information between states has made it increasingly difficult to hide funds abroad. Furthermore, the OECD Common Reporting Standard (CRS) became a global mechanism that allowed tax authorities to trace the financial operations of residents across borders. As a result, countries began to align their national laws and procedures with a unified international framework, promoting transparency and cooperation.

Another defining tendency of this period is the rapid expansion of beneficial ownership transparency. Following the European Union's 5th and 6th Anti–Money Laundering Directives, the establishment of public registers of ultimate beneficial owners (UBOs) has become one of the main tools for identifying the real controllers of companies and assets. Although certain jurisdictions – such as Panama, the Cayman Islands, and even some EU member states – continue to resist full disclosure, the overall trend is moving toward openness. The availability of ownership data strengthens corporate accountability, facilitates financial investigations, and restricts the anonymity of those attempting to conceal illegal wealth.

However, as transparency and control mechanisms have improved, illicit schemes have evolved in complexity. Individuals and organizations engaged in money laundering or tax evasion have adapted to the new regulatory environment by developing multi-layered structures that are harder to trace. These schemes often combine trusts, foundations, proxy agreements, and hybrid legal entities scattered across several jurisdictions. Additionally, cryptocurrencies and decentralized finance (DeFi) tools are increasingly being used to transfer assets anonymously. This growing sophistication indicates that the struggle between regulators and illicit actors has entered a new, technologically advanced phase.

In practice, many of these new forms of financial concealment are no longer limited to small island jurisdictions. On the contrary, they increasingly appear within developed economies such as the United States, the United Kingdom, and certain EU states, where financial instruments are highly diversified and digital infrastructure is well developed. This paradox highlights a global shift: the boundary between "offshore" and "onshore" finance has blurred, creating a transnational system where legal and illegal flows coexist within the same networks.

These transformations can be clearly observed in Table 1, which compares the main differences in offshore finance practices and regulatory responses before and after the Pandora Papers.

Table 1

Comparison of Global Offshore Finance Characteristics Before and After the Pandora Papers

Aspect	Before 2021 (Pre–Pandora Papers)	After 2021 (Post–Pandora Papers)
Media and Public Attention	Limited, periodic leaks caused short-term reactions	Constant investigations maintain global attention and pressure
Public Perception	Offshore use often viewed as a legitimate business tool	Offshore structures associated with corruption and tax evasion
International Coordination	Weak, fragmented cooperation	Strengthened global frameworks (FATF, OECD CRS, EU AMLD)
Transparency of Beneficial Ownership	Registers rare, mostly confidential	Public UBO databases widely adopted
Use of Offshore Jurisdictions	Concentrated in traditional havens	Diversified, including "onshore-offshore" models
Structure of Illicit Schemes	Simple shell companies	Complex networks of trusts, proxies, and crypto assets
Technological Environment	Limited digital oversight	Blockchain, AI, and DeFi reshaping both concealment and control
Regulatory Enforcement	Low penalties, weak cooperation	Coordinated sanctions and cross-border investigations

Source: built by the author on the basis of data [4, 6, 7, 10]

Overall, the period from 2021 to 2025 can be described as a turning point in the global regulation of offshore and shadow finance. The Pandora Papers not only exposed the hidden layers of global capital but also catalyzed the development of new standards for transparency and responsibility. Despite ongoing resistance and the growing complexity of illicit structures, the international community is gradually moving toward a more controlled, interconnected, and accountable financial environment – one in which secrecy is no longer the default privilege of the powerful but a risk-laden liability.

The analysis of global capital flows through offshore jurisdictions reveals a complex and dynamic system that continues to shape both national economies and the international financial landscape. Estimating the true scale of illicit capital movements remains difficult, as such operations are deliberately hidden behind secrecy, proxy ownership, and multi-jurisdictional structures. However, reports by the IMF, World Bank, and OECD confirm that these flows are vast and have systemic consequences, depriving states of fiscal resources, distorting investment, and deepening inequality.

A key effect of illicit financial flows is the loss of public revenue. Many governments have launched tax amnesties and asset repatriation programs to recover offshore funds, yet results remain modest. This imbalance illustrates the persistent asymmetry between the agility of illicit actors and the slow pace of regulatory responses. Prolonged capital outflows weaken investment potential, reduce tax bases, and intensify social disparities – particularly in developing and transitional economies.

The exposure of offshore schemes, such as the Pandora Papers, revealed how quickly global financial networks adapt. While traditional tax havens saw temporary declines in activity, funds shifted to jurisdictions like the UAE, Singapore, and certain European territories offering both offshore advantages and stronger reputations. This shift confirms that the problem is structural rather than geographic.

Ukraine exemplifies ongoing reform in this area. Between 2024 and 2025, the government launched initiatives to modernize corporate registries, disclose beneficial

ownership, and strengthen anti–money laundering systems, aligning national practices with EU standards. These reforms aim to prevent misuse of offshore structures, enhance transparency, and improve international credibility.

Despite progress, challenges persist. The Common Reporting Standard has improved data exchange, yet issues of quality and consistency remain. Public registers of beneficial ownership increase transparency but face privacy-related restrictions. Sanctions and asset freezes are effective only when supported by international coordination and strong political will.

To counter illicit financial flows more effectively, governments and international institutions must strengthen beneficial ownership verification, enhance customs analytics, and enforce supervision of intermediaries involved in offshore services. Expanding international cooperation in data exchange, investigations, and asset recovery is equally vital.

Ultimately, combating illicit capital flows requires not only regulatory mechanisms but also political determination and cross-border solidarity. Only coordinated global efforts can break the cycle of secrecy and capital evasion, ensuring that international finance supports transparency, fairness, and sustainable development.Conclusions: Offshore jurisdictions remain one of the most ambiguous elements of the modern global economy – a “gray zone” where the distinction between legal financial optimization and illicit capital concealment often becomes blurred. Despite significant progress achieved since the publication of the Pandora Papers, the global financial system still faces deep structural vulnerabilities. The mechanisms originally created to facilitate cross-border investment and tax planning have, in many cases, evolved into instruments for large-scale tax evasion, money laundering, and the illegalization of foreign economic activity. This dual nature of offshore finance continues to challenge policymakers, regulators, and international institutions alike.

The coordinated actions of the Financial Action Task Force (FATF), International Monetary Fund (IMF), European Union, and numerous national governments have led to tangible improvements in transparency and oversight.

Initiatives such as the Common Reporting Standard (CRS), automatic exchange of financial information, and the creation of beneficial ownership registers have strengthened the ability of states to trace financial flows and identify their true beneficiaries. Nevertheless, the effectiveness of these reforms is frequently undermined by the rapid adaptability of illicit actors. As new restrictions emerge, these actors develop increasingly sophisticated structures that combine multiple jurisdictions, legal forms, and digital instruments – from proxy agreements to decentralized finance platforms – to conceal ownership and the origin of funds.

The persistence of this problem demonstrates that formal compliance alone is insufficient. A genuinely effective response to the illegalization of foreign economic activity must rest upon several interdependent pillars. First, the establishment of reliable and verified beneficial ownership registries is essential for identifying ultimate beneficiaries and preventing the misuse of corporate entities. Second, comprehensive financial monitoring mechanisms, supported by real-time data analysis and interagency cooperation, can significantly enhance early detection of suspicious transactions. Third, improved customs oversight plays a crucial role in exposing trade misinvoicing and false export-import declarations, which often serve as channels for illicit financial outflows. Finally, enhanced international coordination remains indispensable, as no single country can independently combat a system that is global by design.

For Ukraine, these challenges and priorities have a particular strategic importance. The country's ongoing efforts to harmonize legislation with EU standards and to modernize financial control systems represent a vital component of its European integration trajectory. Ukraine's reforms in corporate transparency, anti–money laundering (AML), and financial intelligence are not merely technical adjustments but fundamental steps toward aligning with the principles of accountability and legality that underpin the European financial architecture. Equally important is the strengthening of public trust in the state's ability to ensure fair and lawful foreign economic activity, as trust serves as the foundation for attracting investment, expanding trade, and achieving sustainable economic growth.

In the broader perspective, the fight against offshore abuse and illicit financial flows is not only a matter of regulation but also of global justice and economic balance. It reflects the world's collective effort to transition from opaque and privilege-based systems toward transparent, equitable, and responsible financial governance. For Ukraine, active participation in this transformation is both a challenge and an opportunity – a path toward greater credibility, resilience, and integration within the global financial system of the twenty-first century.

LIST OF REFERENCES

1. Cobham, A., Gray, L., & Murphy, R. (2020). The state of play on beneficial ownership: Transparency, verification, and enforcement. Global Alliance for Tax Justice.
2. European Commission. (2022). Anti–money laundering and countering the financing of terrorism (AML/CFT) package: Legislative overview. Brussels: European Union Publications Office.
3. European Parliament. (2023). Implementation of the 5th and 6th Anti-Money Laundering Directives (AMLD): Evaluation report. Brussels: European Parliament Research Service.
4. FATF & Egmont Group. (2022). Trade-based money laundering: Trends and indicators. Paris: FATF.
5. Financial Action Task Force (FATF). (2023). Strengthening the global network: Annual report 2022–2023. Paris: FATF. Retrieved from https://www.fatf-gafi.org
6. International Consortium of Investigative Journalists (ICIJ). (2021). The Pandora Papers: Offshore havens and hidden wealth of world leaders and billionaires. Washington, DC: ICIJ. Retrieved from https://www.icij.org
7. International Monetary Fund (IMF). (2022). Offshore financial centers and the role of transparency in global finance. Washington, DC: IMF Publications.
8. Kyiv School of Economics (KSE). (2024). Financial transparency and anti–money laundering reforms in Ukraine: Progress and challenges. Kyiv: KSE

Policy Papers.

9. National Bank of Ukraine (NBU). (2025). Annual report on financial stability and AML/CFT compliance. Kyiv: NBU.

10. OECD Global Forum on Transparency and Exchange of Information for Tax Purposes. (2024). Peer review report: Automatic exchange of information 2024. Paris: OECD Publishing.

11. Organisation for Economic Co-operation and Development (OECD). (2021). Common Reporting Standard (CRS) implementation handbook (2nd ed.). Paris: OECD Publishing.

12. Transparency International. (2024). Offshore secrecy and illicit financial flows: How to close the loopholes. Berlin: Transparency International Secretariat.

13. United Nations Conference on Trade and Development (UNCTAD). (2023). World investment report 2023: Investing in sustainable energy for all. Geneva: United Nations.

14. World Bank. (2023). Illicit financial flows and development: Policy responses and lessons learned. Washington, DC: The World Bank Group.

15. Zucman, G. (2015). The hidden wealth of nations: The scourge of tax havens. Chicago: University of Chicago Press.

УДК 338.48:351.746

PUBLIC-PRIVATE PARTNERSHIP AS A TOOL OF MODERN HOUSING POLICY: INTEGRATING ECONOMIC EFFICIENCY AND SOCIAL STABILITY

Kizin Herasym Vasylovych,
Candidate of Economic Sciences,
Doctoral student at Lviv
University of Business and Law

Abstract. Public-private partnership (PPP) in the housing sector serves as a key instrument for the modern transformation of housing policy, combining the economic efficiency of private investment with the social responsibility of the state. Historical partnership models have been analyzed, and a shift in focus from infrastructure financing to balancing social and market interests has been noted. Three components of the socio-economic content of PPP are highlighted: the division of functions between the state and business; the formation of multi-channel financial models with compliance to social standards; and the synergy of economic and social multipliers. Special attention is paid to the Ukrainian model, which is developing under post-war recovery, the reintegration of internally displaced persons, and the implementation of European standards. Analysis of international experience demonstrates that the effectiveness of PPP depends on institutional trust, regulatory flexibility, and adaptability in the face of crises. PPP is considered a strategic mechanism for modernizing housing policy, combining social orientation with financial stability, inclusiveness, and resilience.

Keywords: housing policy, public-private partnership, social resilience, institutional mechanism, financial partnership, inclusiveness, post-war reconstruction.

In contemporary conditions, housing policy development is increasingly focused on combining social principles with market-based regulatory mechanisms. Public-private partnership (PPP) plays a leading role by ensuring the stability of the

housing system through the alignment of private sector economic interests with the social obligations of the state. The relevance of PPP in Ukraine is driven by war-related destruction, large-scale internal migration, growing social vulnerability, and the need to establish a new architecture of social security.

The aim of this study is to identify the socio-economic patterns in the development of public-private partnerships in the housing sector and to assess the potential for their application in the context of post-war recovery in Ukraine.

Historical development demonstrates that housing issues have always acted as a catalyst for socio-economic change. In the 19th–20th centuries, private initiatives could not fully meet the public demand for housing, which prompted the emergence of the first forms of partnership – municipal co-financing schemes, in which the state provided infrastructure and businesses implemented construction projects [1]. After World War II, Europe developed the "state-patron" model, which combined centralized regulation with market incentives [2]. In the 1970s–1980s, the "value for money" approach gained priority, focusing on the efficient use of public funds and the rational distribution of risks between partners [3].

In the 21st century, the PPP concept has acquired a new meaning as a "socially oriented partnership," which integrates state institutional stability, business innovation, and active community participation. In this format, partnerships serve not only an economic function but also a social one: ensuring housing accessibility for vulnerable groups, creating new jobs, establishing transparent governance and accountability systems, and promoting the development of local communities [4].

International practice demonstrates a wide range of models: in the United Kingdom, private finance initiatives are common; in Germany, cooperative forms with tax benefits prevail; in the USA, tax incentive schemes are applied for developers [5; 6]. In post-socialist countries, including Ukraine, PPP development occurs under the influence of international financial guarantees and EU credit programs [7], highlighting the need to improve legal frameworks, strengthen institutional trust, and expand community involvement in project implementation.

The Ukrainian PPP model is shaped by unique conditions – post-war recovery, demographic shifts, and budgetary constraints. It gains strategic importance as a mechanism for the social integration of internally displaced persons, modernization of housing infrastructure, and enhancement of national security. Multi-channel financing allows for the optimized distribution of risks: the state ensures regulatory stability and social oversight, while the private sector undertakes investment, construction-operational, and management functions [3].

The socio-economic nature of PPP lies in the synergy of public and private resources, ensuring financial sustainability, social inclusion, and long-term resilience of housing policy. Partnership effectiveness depends on institutional trust, regulatory transparency, balanced risk management, and adaptability to crisis challenges [8; 9].

In conclusion, public-private partnership should be regarded not only as a financial and organizational tool but also as a strategic model for developing housing policy in Ukraine, oriented toward social justice and sustainable recovery. Further progress in this area requires harmonizing legislation with European standards, establishing mechanisms for public oversight, and implementing transparent criteria for evaluating social impact [10]. This will lay the foundation for a housing system based on inclusiveness, sustainability, and cooperative interaction between the state, business, and society.

REFERENCES

1. Палажченко, К. С., & Цимбаленко, Я. Ю. (2022). Узагальнення історичного досвіду становлення та розвитку державно-приватного партнерства. Інвестиції: практика та досвід, (4), 107-111. http://www.investplan.com.ua/pdf/4_2022/20.pdf

2. Черенько, Л.М., Полякова, С.В., Шишкін В.С., Заяць В.С. Житлові умови населення: чинники, сучасний стан і політика регулювання. 2020. https://idss.org.ua/arhiv/living_conditions.pdf

3. Корбецький, М. Б. (2020). Організаційна інфраструктура державного управління розвитком ДПП у сфері житлового будівництва: зарубіжний досвід. Інвестиції: практика та досвід, (4), 128-133.

http://www.investplan.com.ua/pdf/4_2020/24.pdf

4. Марченко, С. І. (2024). Сфери застосування державно-приватного партнерства: окремі проблеми правового регулювання. Науковий вісник ужгородського національного університету, 210. http://visnyk-pravo.uzhnu.edu.ua/article/download/304731/296586

5. Юхнов, Б. Ю., & Корсаков, Д. О. (2020). Державно-приватне партнерство: доцільність, світовий досвід, перспективи розвитку в Україні. https://www.ndc-ipr.org/media/publications/files/%D0%9A%D0%BE%D0%BB_%D0%BC%D0%BE%D0%BD%D0%BE%D0%B3%D1%80%D0%B0%D1%84%D1%96%D1%8F_%D0%9F%D1%80%D0%BE%D1%85%D0%BE%D1%80%D0%BE%D0%B2%D0%B0.pdf#page=94

6. Дорош, В. Ю. (2024). Світовий досвід впровадження механізму публічно-приватного партнерства: поствоєнний концепт. Економічні науки. Серія" Регіональна економіка", 1(21 (83)), 418-424. http://e-region.lutsk-ntu.com.ua/index.php/ekonomichni_nauky/article/download/272/272

7. Слободянюк, Н. О. (2016). Зарубіжний досвід стратегічного державно-приватного партнерства в інвестиційній сфері. Інвестиції: практика та досвід, (13), 49-53. http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgi-bin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&Image_file_name=PDF/ipd_2016_13_9.pdf

8. Никифорук, О. І., Гусєв, Ю. В., & Чмирьова, Л. Ю. (2018). Державно-приватне партнерство: інституціональне середовище для розвитку та модернізації інфраструктури України. Економіка і прогнозування, (3), 79-101 http://www.irbis-nbuv.gov.ua/cgibin/irbis_nbuv/cgiirbis_64.exe?C21COM=2&I21DBN=UJRN&P21DBN=UJRN&IMAGE_FILE_DOWNLOAD=1&Image_file_name=PDF/econprog_2018_3_6.pdf

9. Кириленко, Ю. В. Державно-приватне партнерство як механізм відбудови зруйнованої інфраструктури в Україні. 2023, 113. https://ir.kneu.edu.ua/server/api/core/bitstreams/94686503-4c9c-4830-b77f-8ba874a1c127/content#page=113

10. Шилепницький, П. І. (2022). Державно-приватне партнерство як інструмент післявоєнної відбудови економіки України. Економіка, фінанси, облік та право: тенденції, виклики, перспективи, 16. https://dspace.uzhnu.edu.ua/jspui/bitstream/lib/53996/1/%D0%9C%D1%96%D0%B6%D0%BD%20%D0%BA%D0%BE%D0%BD%D1%84%2009.12.2022.pdf#page=17

УДК 339.138

EMAIL MARKETING AS A TOOL OF DIRECT MARKETING

Kovalenko Viacheslav,
Student
Sidielnikov Danylo,
PhD, Senior Lecturer
State University of Trade and Economics
Kyiv, Ukraine

Abstract: This study examines email marketing as a key tool of direct marketing, exploring its historical development, current role, and practical effectiveness. The research highlights the dual nature of email marketing, functioning both as a direct and indirect communication channel, and discusses its high flexibility, personalization potential, and ability to target specific consumer segments. Despite technological challenges and the need for continuous adaptation, email marketing remains highly relevant due to its strong conversion rates and integration with data-driven analytics. The study emphasizes the importance of understanding the theoretical foundations of email marketing and integrating it with modern analytical tools to develop effective marketing strategies. Overall, email marketing is not only an efficient communication tool but also a discipline that warrants further scientific exploration and refinement.

Key words: Email marketing, direct marketing, digital communication, personalization, data-driven approach, marketing analytics, consumer engagement, marketing strategy.

The topic of this research is relevant because, in the modern economy – where knowledge and information play a key role – the importance of using email marketing is steadily increasing.

Intensive digitalization and the evolution of business processes have led to the continuous growth in the number of available tools and channels for implementing

marketing communications. In this dynamic environment, electronic marketing has established itself as one of the main instruments for direct contact with consumers. Despite its proven high practical effectiveness – evidenced by positive feedback from professionals and impressive conversion rates – there remains an insufficient level of in-depth theoretical study of this channel. This creates a noticeable gap between the active practical application of email marketing and its scientific understanding. In view of this, the relevance of researching email marketing as an independent communication tool increases significantly, as this will make it possible to expand its theoretical foundation and determine the most effective strategies for integration with other channels. [1].

Unlike many other methods of online communication, electronic marketing is characterized by high flexibility. This channel can respond quickly to market changes and adapt various offers and messages, regardless of the content presented on a website. Due to this quality, email marketing becomes an ideal tool for delivering highly specialized content. It enables communication with different consumer segments through unique messages, thereby enhancing their sense of individual importance to the company. In her scholarly work “Peculiarities of Email Marketing in Communication Processes”, Tetiana Olehivna Suslova [2] thoroughly described the dual (or paradoxical) nature of this marketing instrument. The further development of this concept has made it possible to formulate that the key paradox of electronic marketing lies in its ability to be both a direct and an indirect form of marketing communication. Although email marketing is usually regarded as a means of direct interaction with consumers through electronic communication channels, it in fact remains an indirect form of communication until the received email message is opened by the user. To better understand this duality, one can draw an analogy between email marketing and Schrödinger’s cat paradox. In this metaphor, the email message exists, figuratively speaking, in the “black box” of a mail server’s storage. It remains in an indeterminate state, awaiting the moment of being opened in order to transition into a state of direct marketing. Although this comparison is, undoubtedly, an academic play on words, it effectively illustrates why different scholarly sources

classify email marketing differently: some categorize it as a form of direct marketing communication, while others consider it indirect.

Today, email remains a powerful tool when combined with other marketing activities. More than 80% of outbound messages are sent via email. Customers note that email is their preferred method of interaction with brands. Fifty-six percent of Generation Z representatives use email to communicate with brands, demonstrating an engagement level comparable to that of other generations. Developing a winning email strategy is becoming increasingly challenging. Nowadays, people have greater freedom to change their careers and life goals while simultaneously facing some of the most disruptive economic events. Shifts in social values and economic challenges drive individuals to seek flexibility and adaptability in an ever-changing world. To predict customer needs and desires, it is no longer sufficient to rely solely on demographic data such as age, gender, or location. As consumers expect increasingly personalized offers, marketing strategies must be adapted to frequent changes. Focusing on individual customer needs helps improve the effectiveness of email marketing. A data-driven approach has become the most critical component of successful marketing strategies. According to forecasts, the digital marketing software market is expected to grow at a compound annual growth rate (CAGR) of 17.8% between 2020 and 2030 (Grand View Research). Valuable insights obtained from data analysis have evolved from being a supportive element to becoming a crucial component of marketing [3].

The main limitations and challenges associated with the implementation of email marketing are as follows:

1. High labor intensity and the need for specialized professionals. Effective email marketing goes beyond just creating content and designing the visual layout of emails. The technical setup stage is critically important, including domain verification and configuration of the email hosting, as well as the setup of special tags. This aspect is the most crucial element, as it directly affects the deliverability of emails to the end recipient. Additionally, the domain’s age (lifespan) plays a significant role at this stage.

2. Issues with email blocking and spam filters. Certain rules and peculiarities govern mass email campaigns online. For example, these rules regulate the correlation between the age of a domain and the maximum number of emails that can be sent within a specified period.

3. The necessity of continuous analysis and adjustment of campaigns. To ensure the effectiveness of email marketing, specialists must constantly monitor key metrics, such as open rates and response rates. This allows campaigns to be adapted to the specific needs of different segments of the target audience.

4. Deletion of messages by users before reading their content. There is a risk that the recipient may delete an email without opening it.

5. Unauthorized use of email addresses. This refers to the use of a consumer's email address without obtaining their prior and explicit consent [2].

Successful marketing often relies on predicting trends and, more importantly, anticipating customer needs. Of course, this is not like gambling with cards – you can make a more or less calculated forecast of which campaigns will succeed, but there is no guarantee of winning. However, these marketing analytics and forecasting tools can improve your chances of success:

– Clearbit: This B2B tool analyzes all data in your CRM and can suggest actions to help determine future priorities.

– Crayon: It closely monitors your competitors and market trends to help you generate creative and effective advertising ideas.

– Brandwatch: This tool monitors social media and provides insights on brand mentions and social trends relevant to your business.

Email marketing, having originated as a simple tool for direct communication, has evolved into a complex, multifaceted channel that is an integral part of modern marketing strategies. Its capacity for personalization and high effectiveness, despite certain limitations, make it one of the most powerful instruments for building long-term customer relationships. Thanks to innovations in analytics and forecasting, email marketing continues to develop, adapting to the changing needs of consumers and becoming an increasingly precise and scientifically grounded discipline

Conclusions:

Within the framework of this study, email marketing was examined as a key tool of direct marketing. Its historical development and contemporary role were analyzed, confirming its high effectiveness compared to other channels. The main research problem, related to the insufficient theoretical foundation, was partially addressed through the analysis of its dual nature as both a direct and indirect communication channel. The study demonstrated that, despite technological challenges and the need for adaptation, email marketing remains relevant due to its capacity for deep personalization and high conversion rates. The importance of integrating this channel with data-driven analytical tools is critical for a successful marketing strategy. In summary, it can be asserted that email marketing is not only an effective tool but also a discipline that requires further scientific exploration and refinement.

REFERENCES

1. Email marketing as a tool of marketing communications: Advantages and disadvantages, types, and evolution of development. Economics and Society, Ovsienko, N., & Vasylenko, O., 2024. URL: https://doi.org/10.32782/2524-0072/2024-61-44 (accessed on 01.10.2025)

2. Peculiarities of email marketing in communication processes. International Scientific Journal "Internauka", Series: "Economic Sciences". Suslova, T. O. 2023. URL: https://doi.org/10.25313/2520-2294-2023-5-8925 (accessed on 01.10.2025)

3. Effectiveness of Email Marketing by Industry, 2024 Metrics. URL: https://selzy.com/ua/benchmarks/email-marketing-benchmarks-research-by-industry/ (accessed on 01.10.2025)

UDC 338:69

FORMATION OF A SYSTEM OF INCENTIVES TO INCREASE THE COMPETITIVENESS OF CONSTRUCTION PRODUCTS

Leshchynsky Viktor,
Doctor of Law,
Associate Professor of the Department
of Agricultural Economics and Management
Kyiv Agrarian University
National Academy of Agrarian Sciences of Ukraine
Kyiv
Novykov Dmytro
Postgraduate student
Kyiv National University of Civil Engineering and Architecture
Kyiv

Abstract

This article examines the key issues related to stimulating construction organization restructuring. It identifies that the incentives include not only obvious crisis processes but also the desire to strengthen the construction company's competitive position in the target market. Timely restructuring can contribute to the creation of clear advantages over competitors in terms of product promotion and positioning. It is concluded that the restructuring of construction organizations requires the formation of a system of divisions: traditional management structure divisions; responsibility centers (cost centers, revenue centers, profit centers, and investment centers).

Keywords: competitiveness, construction companies, strategy.

An effectively functioning system for stimulating the growth of construction product competitiveness should ensure: activating innovative activities within the construction organization; stimulating demand for construction products; rationally leveraging economic potential; and ensuring the structural restructuring of the construction organization's management system. Stimulating demand for competitive

construction products typically involves a combination of forms and methods that ensure increased sales volumes for market participants during the product's lifecycle.

Choosing the right goal for stimulating demand for construction products is a central aspect of managing the competitiveness of a construction organization. Moreover, if the goal of the incentive is to technically re-equip construction organizations to a new technological level, increasing the use of innovation, then it is necessary to adopt common solutions that apply equally to the entire construction industry. Therefore, stimulating the growth of construction product competitiveness is a function that primarily relates to strategic planning and management of the construction organization.

The choice of the goal for stimulating the growth of construction product competitiveness depends on the type of target audience. Thus, the goal of incentives applied to consumers of construction products is expressed in the form of increasing the number of buyers (customers), while the goal of incentives aimed at manufacturers of construction products is to enhance the motivational criteria of construction organization employees. If the task of restructuring and increasing the competitiveness of the construction industry is to be achieved, the incentive mechanism must include the selection of state priorities and a special mechanism for promoting these priorities. The choice of methods for stimulating the growth of construction product competitiveness depends on specific objectives. Various incentive methods can be grouped into the following: price incentives (sale at reduced prices, discounts); in-kind incentives (bonuses, surcharges); and active incentives (customer competitions, corporate culture). The selection of a rational system for stimulating the growth of construction product competitiveness is of significant socioeconomic importance for every construction organization.

To achieve this goal, we believe it is advisable to apply a differentiated approach to stimulating the growth of construction product competitiveness, allowing for the potential impact of one type of incentive on various aspects of the construction organization's production activities. The system of measures to stimulate the growth of competitiveness in construction products based on a differentiated

approach consists of the following elements. From the perspective of modern economic growth theory and practice, increasing the competitiveness of construction products is possible through maximum incentives for innovative activity among construction organizations. This goal is achieved through both direct investment and indirect incentives for investors, including through the provision of state guarantees. Thus, through the budget, the state stimulates final demand, facilitating the promotion of construction products on the market.

Research and successful solutions to the problem of increasing the competitiveness of construction products are inextricably linked to the selection of an incentive mechanism. The results of the research conducted, as well as the current market conditions, suggest the primary goal of stimulating demand growth in the construction market: mass housing construction across various segments, with varying price categories for purchasing and renting housing for the population, regardless of income level.

REFERENCES:

1. S. M. Shkarlet, L. S. Ladonko, T. I. Korzh Metodolohichni aspekty ta metodychni pryntsypy otsinky konkurentospromozhnosti syrorobnykh pidpryiemstv // Naukovyi visnyk ChDIEU № 3 (11), 2011, s. 153-161. URL : http://ir.stu.cn.ua/bitstream/handle/123456789/9075/153-161.pdf

2. Konkurentospromozhnist pidpryiemstva: navch. posib. / Lupak R. L., Vasyltsiv T. H.– Lviv : Vydavnytstvo LKA, 2016. – 484 s.

3. Mokhnenko, A. S. Ekonomichna sutnist konkurentsii i konkurentospromozhnosti / A. S. Mokhnenko // Tavriiskyi naukovyi visnyk. – Kherson, 2010. – № 68. – S. 165-171.

4. Lych, V. and Kutsenko, A. (2022), “Essential characteristic of the competitiveness of a construction enterprise”, *Prostorovyi rozvytok*, no. 2, pp. 144-159.

UDC 338.27

HOW IMMERSIVE GAMING EXPERIENCES TRANSFORM CONSUMER HABITS AND ECONOMIC MODELS IN THE FITNESS INDUSTRY: CASE STUDY OF HERO'S JOURNEY

Sunkar Dawren
Grade 11 student Gymnasium No. 12
Almaty city, Kazakhstan

Abstract. As immersive gaming experiences and digital ecosystems rise, they influence consumer behavior in the fitness industry, shaping exercise habits, preferences, and engagement. By integrating insights from SDT, behavioral economics, and SDL, this paper explains how emerging technologies (e.g., VR/AR, IoT, AI, and blockchain) are reshaping user engagement. I investigate this by exploring a unique gamified fitness studio operating in Kazakhstan (and soon the USA), Hero's Journey, through the lens of storytelling mechanics and immersive tools that ultimately aim to leverage long-win behavioral change and the critical aspect of cohesion in community building.

Keywords: Digital Fitness Ecosystems, Consumer Behavior. Immersive Fitness Ecosystems, Gamification and Behavioral Change.

Gamification in Fitness Engagement and Personalization. The intersection of gaming technologies and fitness culture is no longer a novelty - it is quickly becoming a dominant paradigm. As consumers seek more personalized, interactive, and engaging fitness experiences, the industry is moving from analog and transactional, to digital and experiential. Immersive technologies – particularly those adapted from gaming – are changing not just how people move, but how they see, value and incorporate fitness into their lifestyles.

This evolution mirrors larger changes in the digital economy, where participation by users, measures of engagement, and value co-created by both the business and its users determine success. Traditional gym models, with their rigid

schedules and generic programming, are giving way to ecosystems that emphasize agency, storytelling, and feedback. These ecosystems deploy immersive design and gamified structures to tap into fundamental human drives, helping users develop sustainable habits while simultaneously generating new revenue streams for businesses.

Interactive fitness experiences that utilize immersive gaming experiences and interconnected digital ecosystems are increasingly augmenting and, in some instances, even displacing traditional models of fitness engagement. This evolution is less about technology for technology's sake than a new methodology in the way consumers perform physical activities and exercise – one founded on greater engagement, affordable experiences and large communities.

Gamification, which involves the integration of game mechanics into non-game environments, has emerged as a powerful technique to increase user engagement in many contexts, including fitness. But good gamification goes beyond just adding points or leaderboards; it requires a thorough understanding of people’s motivations and the design of meaningful experiences that activate people on a psychological level.

On the economics side, this evolution is heavily informed by principles from the field of behavioural economics as well as what data science is now capable of doing. As behavioral economics explores the psychological biases which shape and underpin the decisions we make as consumers, it offers nuances that can help shape more meaningful engagement strategies. At the same time, big data analytics is used in data science, and machine learning algorithms to analyze this data to understand consumer itself, which helps create personalized approach on a large scale. This convergence is especially pertinent within fitness ecosystems, where ongoing behavioural change is strongly dependent on tailored experiences that account for unique characteristics and preferences. Incorporating insights from behavioral economics with historical data-use can improve predictive accuracy of consumer personalization in fitness platforms and subsequently restructure habitual behaviors and drive monetization optimization policies.

This article explores these dynamics using the case of Hero's Journey, a fitness studio concept that embeds narrative mechanics into training regimens. Operating in Kazakhstan (soon to be in the U.S. as well), Hero's Journey uses the mythological narrative structure popularized by Joseph Campbell to frame fitness as a personal adventure, turning mundane repetition into symbolic progress. The integration of gaming principles, AI personalization, and community platforms situates Hero's Journey at the forefront of digital fitness innovation.

Foundations of Immersive Fitness Ecosystems. In order for people to grasp the rise of immersive fitness environments, first we need to look at the psychological and technological underpinnings that enable them. One theory stands out among these, called Self-Determination Theory (SDT), which maintains that intrinsic motivation is easiest to hold on to if three psychological needs are satisfied: autonomy, competence and relatedness. This trend leaves immersive fitness platforms in a uniquely favorable position to address all three.

Autonomy is enhanced through customizable workouts, user-driven pacing, and personalized feedback. Competence is fostered by goal-oriented design and performance metrics that visualize progress in real-time. Relatedness is achieved through multiplayer modes, leaderboards, and integrated community platforms. Together, these elements enable platforms to support deep psychological investment in the fitness process.

Technologically, a combination of XR (Extended Reality), IoT, AI, and blockchain underpins these ecosystems:

- XR (VR/AR) takes individuals on a journey through interacting with different environments, which blend physical exertion with narrative exploration;
- IoT devices, like smartwatches and connected sensors, generate real-time data;
- AI enables adaptive feedback, dynamic difficulty scaling, and precision personalization;
- Blockchain supports secure data management and the creation of token economies that reward participation.

These platforms also draw from service-dominant logic (SDL), which shifts the business model from product-centric to experience-centric. In SDL, value is co-created through ongoing interaction rather than embedded in a discrete product. In fitness, this manifests as a shift from selling access (e.g., gym memberships) to cultivating long-term engagement through digital experiences, personalized coaching, and community participation.

Hero's Journey as an Embodied Narrative and Platform Ecosystem. Hero's Journey represents a fully realized application of these concepts. Its model draws directly from Campbell's monomyth structure, often called "the Hero's Journey," which outlines the arc of transformation undertaken by a protagonist. This narrative has been used across literature, film, and games – and now, fitness.

Athletes at Hero's Journey begin with a metaphorical "Call to Adventure," in which they complete assessments that determine their baseline performance and fitness archetype. Then come phases like "Crossing the Threshold" (making a commitment to a plan), "Trials and Allies" (the challenges and community support) and "Transformation" (proven improvement and mastery). Each session isn't just an exercise; it's a narrative beat in the user's epic poem.

The use of avatars, mission-based training, and digital storytelling reframes exercise from labor into play. Undertaking tasks that might otherwise feel like a mindless grind – interval training, or sets of resistance training – feels rewarding when it's connected to a quest or character advancement. This design plays into the psychology of flow: a state of deep focus and enjoyment, which is linked to peak performance and long-term habit formation.

Hero's Journey has also made strategic use of localization and cultural relevance. In Kazakhstan, the platform integrates regional storytelling elements and language preferences while maintaining a consistent core experience. This adaptive scalability is crucial for global expansion in the digital fitness space, where cultural specificity can greatly enhance user resonance.

From a business perspective, Hero's Journey exemplifies the evolution of fitness into a platform economy. Revenue is generated not only through subscriptions

but through in-app purchases, event participation, digital merchandise, and eventually, avatar customization and tokenized fitness milestones. These innovations align with trends in Web3 commerce, where users are both consumers and contributors.

More importantly, Hero's Journey plays as a community-driven model where the stories of user-success become the testimonials that help advance the narrative of the platform. Gamified achievements and social sharing incentivize participation while conversations and real-life happenings build on the brand's cultural capital.

Conclusion. The future of fitness lies not in the replication of old models through new media, but in the reimagining of what it means to move, grow, and belong in a digital-first world. With the maturation of immersive technologies and the scaling of user expectations, the combination of gamification, narrative, and personalized ecosystems will be the default, not the exception.

Hero's Journey illustrates how these principles can be combined into a cohesive, engaging, and scalable model. By aligning ancient narrative structures with modern technologies, the platform transforms fitness from a utilitarian task into a meaningful journey. Its application of SDT, behavioral economics, and service-dominant logic offers a roadmap for future innovators seeking to build emotionally intelligent and economically viable fitness ecosystems.

In a world increasingly shaped by digital interaction and psychological design, platforms like Hero's Journey represent not just the future of fitness, but the future of how we motivate, connect, and transform ourselves.

REFERENCES

1. Alam, T. (2024). Metaverse of Things (MoT) Applications for Revolutionizing Urban Living in Smart Cities. Smart Cities, 7, 2466–2494. DOI: 10.3390/smartcities7050096

2. Dhillon, P.K.S., & Tinmaz, H. (2024). Immersive Realities: a Comprehensive Guide from Virtual Reality to Metaverse. Journal for the Education of Gifted Young Scientists, 12(1), 29-45. DOI:10.17478/jegys.1406024

3. Ertemel, A.V. (2021). Illusional Marketing: The Use of Storytelling, User Experience and Gamification in Business. Zea E-Books Collection. 100.

4. Habachi, S., Matute, J., Palau-Saumell, R. (2023). Gamify, Engage, Build Loyalty: Exploring the Benefits of Gameful Experience for Branded Sports Apps. Journal of Product & Brand Management. 33. 10.1108/JPBM-07-2022-4070.

5. Hamad, A., Jia, B. (2022). How Virtual Reality Technology Has Changed Our Lives: An Overview of the Current and Potential Applications and Limitations. Int. J. Environ. Res. Public Health, 19, 11278. DOI: 10.3390/ijerph191811278

6. Kareska, K. (2024) New Business Models in the Digital Era. DOI: 10.2139/ssrn.4962601

7. Li, C., Li, D., Huang, C. (2024). Innovations in Sports Industry: Trends and Transformations. Psychology of Sport & Exercise 75, 112416.

8. Mohmmed, S., Aljanabi, M., Gadekallu, T. (2024). Navigating the Nexus: A Systematic Review of the Symbiotic Relationship between the Metaverse and Gaming. International Journal of Cognitive Computing in Engineering. 5. DOI: 10.1016/j.ijcce.2024.02.001

9. Mozumder, M.A.I., Armand, T.P.T., Imtiyaj Uddin, S.M., Athar, A., Sumon, R.I., Hussain, A., Kim, H.C. (2023). Metaverse for Digital Anti-Aging Healthcare: An Overview of Potential Use Cases Based on Artificial Intelligence, Blockchain, IoT Technologies, Its Challenges, and Future Directions. Appl. Sci. 13, 5127. DOI: 10.3390/ app13085127

10. Owusu B., Louis. (2025). The Intersection of Behavioral Economics and Data Science in Personalizing Consumer Experiences and Maximizing Revenue Optimization. International Journal of Engineering Technology and Management Sciences. 09. 239-256. DOI: 10.5281/zenodo.14897990.

11. Paul Benjamin L., Wai Fong B., Stacie P., Jan Marco L. (2025). Long Live the Metaverse: Identifying the Potential for Market Disruption and Future Research, Journal of Management Information Systems, 42:1, 3-38. DOI: 10.1080/07421222.2025.2455770

12. Sampat, B., Behl, A., Raj, S. (2023). Understanding Fitness App Users' Loyalty and Word of Mouth through Gameful Experience and Flow Theory. AIS Transactions on Human-Computer Interaction, 15(2), 193-223. DOI: 10.17705/1thci.00088

13. Shahzad, M., Xu, S., Rehman, O., Javed, I. (2023). Impact of Gamification on Green Consumption Behavior Integrating Technological Awareness, Motivation, Enjoyment and Virtual CSR. Scientific Reports. 13. DOI:10.1038/s41598-023-48835-6

14. Yining M., Wang H. (2025) "Coolness" and "Joy" in Games: Factors Influencing Mobile Game Players' Willingness to Make in-game Purchases. Asia Pacific Journal of Marketing and Logistics, Vol. 37 No. 2, pp. 331-348 Emerald Publishing Limited 1355-5855 DOI: 10.1108/APJML-04-2024-0539

УДК 005.95/.96:331.108

ОСОБЛИВОСТІ ІНТЕЛЕКТУАЛЬНОГО ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ КАДРОВОГО МЕНЕДЖМЕНТУ НА ПІДПРИЄМСТВІ

Бабчинська Олена Іванівна,
Доктор економічних наук, доцент
Вінницький торговельно-економічний інститут ДТЕУ
м. Вінниця, Україна
Посвалюк Ольга Андріївна
Ph D з менеджменту асистент кафедри фундаментальних
і приватно-правових дисциплін
Вінницький державний педагогічний університет
імені Михайла Коцюбинського
м. Вінниця, Україна

Анотація. У статті розглядаються питання формування інтелектуального забезпечення кадрового менеджменту на підприємстві в умовах цифровізації економіки та глобалізації ринку праці. Акцентується увага на важливості застосування сучасних інтелектуальних технологій для оптимізації процесів управління персоналом, забезпечення стратегічного розвитку та підвищення конкурентоспроможності підприємств. Визначено основні напрями вдосконалення інтелектуального забезпечення кадрової роботи та обґрунтовано його роль у системі управління людськими ресурсами.

Ключові слова: кадровий менеджмент, інтелектуальне забезпечення, управління персоналом, цифрові технології, штучний інтелект, HR-аналітика.

Сучасні тенденції розвитку економіки, зокрема цифровізація бізнес-процесів, глобалізація ринку праці та загострення конкуренції, висувають нові вимоги до системи управління персоналом на підприємстві. Класичні методи кадрового менеджменту дедалі частіше виявляються недостатньо ефективними для забезпечення високої динаміки змін, що відбуваються у зовнішньому і внутрішньому середовищі підприємства.

Інтелектуальне забезпечення кадрового менеджменту стає необхідним елементом стратегічного управління, оскільки дозволяє оперативно обробляти великі обсяги даних про працівників, формувати обґрунтовані рішення щодо найму, розвитку, мотивації та утримання персоналу. Застосування штучного інтелекту, аналітичних систем та цифрових технологій дозволяє підвищити об'єктивність оцінки кадрів, оптимізувати HR-процеси та забезпечити їхню гнучкість і адаптивність до змін.

У теоретичному аспекті актуальність проблеми полягає у необхідності оновлення концепцій кадрового менеджменту з урахуванням можливостей інтелектуальних систем. Практична актуальність обумовлена потребою підприємств у підвищенні ефективності роботи з персоналом, зниженні витрат на управління людськими ресурсами та забезпеченні високого рівня інноваційності трудового потенціалу.

Таким чином, формування і впровадження інтелектуального забезпечення кадрового менеджменту виступає важливою умовою конкурентоспроможності підприємства в умовах цифрової трансформації економіки.

Метою статті є теоретичне обґрунтування сутності інтелектуального забезпечення кадрового менеджменту на підприємстві, визначення його основних елементів та напрямів розвитку для підвищення ефективності управління персоналом в умовах цифрової трансформації.

Посилання на сучасні дослідження та публікації. Проблематика інтелектуалізації кадрового менеджменту розглядається у працях таких вчених, як Д. Ульріх, П. Боксол, М. Армстронг, а також сучасних українських дослідників. Вони звертають увагу на трансформацію функцій HR-відділів, підвищення ролі HR-аналітики та необхідність інтеграції цифрових технологій у процеси управління персоналом. Проте питання практичного впровадження інтелектуального забезпечення кадрового менеджменту на підприємствах України залишається недостатньо вивченим, що й зумовлює потребу в подальших наукових дослідженнях.

Кадровий менеджмент посідає ключове місце серед сфер діяльності

підприємства будь-якого рівня ієрархії, оскільки забезпечує підвищення його ефективності, здійснює стратегічне планування потреб у персоналі, відображає результати оцінки працівників, сприяє плануванню кар'єрного розвитку, організації ефективного навчання, підвищення кваліфікації та мотивації трудових ресурсів для розкриття їхнього потенціалу. Він також сприяє результативному контролю та оптимізації вирішення завдань відповідно до вимог ринку, інтегруючись у загальний процес управління підприємством, забезпечуючи підготовку персоналу до змін і закладаючи основу для подальшого розвитку організації.

У сфері кадрового менеджменту виокремлюють два основні підходи. Перший – раціоналістичний – спрямований на досягнення високої адаптивності підприємства до конкурентного середовища за рахунок гнучкості форм залучення персоналу, ефективного використання висококваліфікованих кадрів та залучення працівників до процесу розподілу прибутків. Другий – гуманістичний підхід – акцентує увагу на відповідальності працівників за формування конкурентних переваг підприємства, де досягнення успіху ґрунтується на ефективній організаційній комунікації, високій мотивації персоналу та гнучкому стилі управління. Обидва підходи мають глибокі корені у традиційних теоріях наукової організації праці та розвитку людських стосунків [3].

Еволюція кадрового менеджменту обумовлена поєднанням економічних, соціально-психологічних, правових та організаційно-технічних чинників. Економічний аспект проявляється у координації використання матеріальних і трудових ресурсів задля ефективного досягнення виробничих цілей. Соціально-психологічний аспект виявляється у формуванні мотивації та взаємин між керівниками і підлеглими. Правовий аспект відображає функціонування системи державних, політичних та економічних інститутів, а організаційно-технічний – передбачає раціональне планування, відбір цілей, упорядкування ресурсів і стимулювання персоналу до високопродуктивної праці [2].

Система кадрового менеджменту складається з трьох основних підсистем: стратегічної, тактичної та оперативної.

Стратегічна підсистема забезпечує формування та реалізацію довгострокових стратегій розвитку персоналу, орієнтованих на досягнення загальних цілей підприємства.

Тактична підсистема визначає конкретні дії з реалізації стратегічних планів у коротко- та середньостроковій перспективі, забезпечуючи постійне співставлення запланованих та фактичних результатів.

Оперативна підсистема зосереджується на вирішенні поточних проблем і невідкладних завдань, що виникають у процесі виробничої діяльності, із застосуванням ситуаційного підходу та визначенням кількісно вимірюваних цілей [4].

Розвиток кадрового менеджменту пов'язаний з особливостями його економічних, соціально-психологічних, правових та організаційно-технічних аспектів (рис. 1).

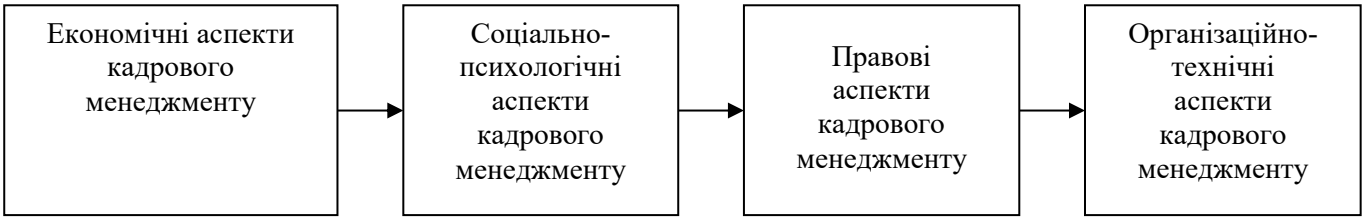

Рис. 1.Сучасні аспекти кадрового менеджменту

Економічні аспекти реалізуються в управлінні виробництвом, під час якого координується використання необхідних для ефективного досягнення цілей матеріальних та трудових ресурсів.

Соціально-психологічні аспекти виявляються в діяльності персоналу на досягнення поставлених цілей та шляхом створення відносин між керівництвом та підлеглими.

Правові аспекти відображають структуру державних, політичних та економічних інститутів.

Організаційно-технічні аспекти передбачають раціональну оцінку

ситуації і систематичний відбір цілей та завдань, упорядкування необхідних ресурсів, мотивування та винагороду людей за ефективну працю.

Роль кадрового менеджменту полягає в тому, що кожне підприємство проходить певні стадії. На стадії формування кадровий менеджмент полягає у проектуванні організаційної структури, визначенні потреби персоналу, формуванні кадрової стратегії, розробці системи збору і використання кадрової інформації, визначенні критеріїв оцінки для підбору персоналу[5].

На стадії розвитку кадровий менеджмент орієнтований на залучення нових співробітників, оцінку кандидатів при прийомі на роботу, підтримку організаційної культури в нових підрозділах. На стадії стабілізації кадровий менеджмент зосереджується на нормуванні праці, створенні системи стимулювання, атестації і навчання персоналу. На стадії спаду кадровий менеджмент вирішує проблеми адаптації керівника до нової професійної діяльності і оновлення кадрового потенціалу кризового підприємства.

Кадровий менеджмент проходить ряд послідовних етапів становлення, а саме:

1. Розвиток науки про управління людьми у виробничому процесі, спрямований на підвищення ефективності організації на засадах удосконалення виробничих процесів та операцій.

2. Побудова систем управління, орієнтованих на ринок, спрямований на виявлення та врахування попиту і вимог ринку для більш обґрунтованої орієнтації виробничої діяльності підприємств на створення конкурентоспроможних видів продукції.

3. Активне застосування кількісних методів, передбачає реалізацію певних дій (процедур): виявлення операційної проблеми, вироблення моделі ситуації, яка спрощує реальність і подає її абстрактно та надання змінним моделі кількісних значень з метою опису кожної змінної та зв'язків між ними.

4. Комп’ютеризація управлінських процесів, передбачає використання сучасних засобів обчислювальної техніки є перехід до мережевої обробки даних [1].

Інтелектуальне забезпечення кадрового менеджменту розглядається як сукупність методів, технологій та інструментів, що використовують інноваційні підходи, цифрові рішення й аналітичні системи для ефективного управління персоналом. Його основними елементами є: автоматизовані HRM-системи (Human Resource Management Systems); інструменти HR-аналітики; штучний інтелект і машинне навчання для підбору персоналу, прогнозування плинності кадрів, аналізу продуктивності працівників; платформи для електронного навчання та розвитку компетенцій співробітників; цифрові інструменти для оцінювання персоналу та зворотного зв'язку.

Основні напрями розвитку інтелектуального кадрового менеджменту.

1. Автоматизація рутинних процесів. Використання чат-ботів, систем самостійного обслуговування працівників (self-service) для обробки запитів, обліку робочого часу та надання довідкової інформації.

2. HR-аналітика. Застосування великих даних і аналітичних платформ для виявлення закономірностей у поведінці працівників, прогнозування плинності кадрів, оптимізації витрат на персонал.

3. Персоналізація управління персоналом. Інтелектуальні системи допомагають створювати індивідуальні кар'єрні траєкторії, планувати навчання та розвиток з урахуванням потреб і потенціалу співробітників.

4. Розвиток цифрової культури. Формування середовища, де працівники відкриті до змін, вміють ефективно використовувати новітні технології, демонструють готовність до безперервного навчання.

5. Етичні аспекти впровадження інтелектуальних систем. Важливим є забезпечення прозорості алгоритмів прийняття рішень, захист персональних даних працівників і дотримання принципів справедливості.

Запровадження інтелектуального забезпечення кадрового менеджменту супроводжується певними викликами: необхідність значних інвестицій у цифрову інфраструктуру; опір змінам з боку персоналу; ризик втрати емоційного компоненту управління через автоматизацію; потреба в постійному оновленні технологічної бази.

Таким чином, інтелектуальне забезпечення кадрового менеджменту є важливим інструментом стратегічного розвитку підприємства в умовах цифрової економіки. Воно дозволяє підвищити ефективність управління персоналом, оптимізувати витрати, покращити якість кадрових рішень та забезпечити сталий розвиток організації. Для успішного впровадження інтелектуальних технологій підприємствам необхідно здійснювати комплексний підхід до цифровізації кадрових процесів, розвивати цифрові компетентності працівників, забезпечувати прозорість та етичність процесів управління персоналом.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Бабчинська, О., Лозовський, О. Оцінка персоналу: сучасні підходи та практичні аспекти. *Development Service Industry Management*, 2024 (1), 113–119. https://dsim.khmnu.edu.ua/index.php/dsim/article/view/8 6/88 (дата звернення 08.04.2025)
2. Бабчинська О., Посвалюк О. Формування структури системи управління розвитком персоналу підприємства. *International Science Journal of Management, Economics & Finance* 2023; 2(2): 110-123.
3. Бабчинська О., Посвалюк О., Скакун В Управління розвитком персоналу інноваційно активного підприємства. Науковий журнал «*MODELING THE DEVELOPMENT OF THE ECONOMIC SYSTEMS».* Хмельницький: Хмельницький. нац. ун-т 2022, № 3. С. 66-71.
4. Посвалюк О. Виклики та концепція змін сучасної парадигми управління персоналом підприємства для повоєнної економіки України. *Економіка та суспільство*, 2024. №59
5. Посвалюк О.А. Оцінювання розвитку кадрового потенціалу підприємств у контексті сучасних економічних викликів. Scientific journal. *DEVELOPMENT SERVICE INDUSTRY MANAGEMENT*. № 4. 2024. С.127-134.

УДК 336.2

ТЕНДЕНЦІЇ ЦИФРОВІЗАЦІЇ МИТНИХ ПРОЦЕДУР В УКРАЇНІ

Далінчун Ірина Вячеславівна,
Студентка
Державний податковий університет
м. Ірпінь, Україна

Анотація: В умовах пришвидшеної інтеграції України в європейське співтовариство відбувається реформування всіх сфер публічного управління. Одним з напрямів тут є удосконалення роботи митних органів. Вирішення цього завдання має здійснюватися, серед іншого, за допомогою сучасних можливостей інформаційних технологій які забезпечать цифровізацію та прозорість більшості митних процедур. Саме дослідженню ключових тенденцій в цій сфері й присвячено це дослідження.

Ключові слова: митниця, євроінтеграція, інформаційні технології, цифровізація.

В сучасних умовах ключові тенденції цифровізації митних процедур в Україні зводяться до приєднання до європейської системи NCTS, впровадження статусу Авторизованих економічних операторів (AEO) з автоматизацією дозволів через систему CDS.UA, створення резервного мобільного ЦОД для стійкості систем, цифровізацію гарантій через систему GMS та об'єднання баз даних з податковою для виявлення порушень.

При цьому електронна митниця та система «єдиного вікна» стають важливими елементами інтеграції України до європейського економічного простору, сприяючи розвитку міжнародної торгівлі, покращенню інвестиційного клімату та забезпеченню прозорості митних процесів. Використання сучасних інформаційних технологій у митній справі дозволяє не лише спростити взаємодію між різними державними інституціями які дотичні до відповідних процесів, але й забезпечити надійний захист даних, необхідний

для підвищення рівня довіри з боку бізнесу та міжнародних партнерів. Переведення більшості функцій митниці на центральному і місцевому рівнях у віртуальну площину створює значні переваги для бізнесу та громадян, адже скорочує час митного оформлення, зменшує адміністративні бар'єри і підвищує прозорість. Однак повноцінна реалізація потенціалу електронної митниці потребує додаткових інвестицій у розвиток сучасної інфраструктури, а також підвищення кваліфікації персоналу митних органів у використанні новітніх технологій. Переведення більшості функцій митниці на центральному і місцевому рівнях у віртуальну площину створює значні переваги для бізнесу та громадян, адже скорочує час митного оформлення, зменшує адміністративні бар'єри і підвищує прозорість. Однак повноцінна реалізація потенціалу електронної митниці потребує додаткових інвестицій у розвиток сучасної інфраструктури, а також підвищення кваліфікації персоналу митних органів у використанні новітніх технологій [1].

Як бачимо з викладеного вище цифровізація української митниці є важливим елементом її євроінтеграційного процесу, який реалізується в умовах широкомасштабної війни. Водночас керівництво Держмитслужби, Мінфіну, Кабміну України та наші міжнародні партнери, зокрема програма EU4PFM, чітко усвідомлюють необхідність швидкої та якісної реалізації ІТ-реформи в митній сфері. Тільки таким чином можна створити надійну основу для спрощення та прискорення митних процедур, розвитку торговельних відносин з Європейським Союзом, а також наближення України до економічної інтеграції з ЄС, який спочатку був задуманий і реалізований як митний союз. Активізація зусиль у напрямку розвитку інформаційних технологій суттєво впливає на формування сучасної митної стратегії України. Застосування сучасних ІТ-рішень і спеціалізованого комп'ютерного обладнання сприятиме зміцненню міжнародної торгівлі, оптимізації транспортних процесів та гармонізації митних процедур. Це, своєю чергою, забезпечить ефективний обмін інформаційними даними між митними органами різних країн, створить умови для використання передових телекомунікаційних і інформаційних систем у

митному декларуванні, а також відкриє доступ до глобальних інформаційних ресурсів у рамках світової системи безпеки. Сучасний розвиток ЄАІС здійснюється відповідно до стратегічних документів з інформаційних технологій (далі – ІТ) для Держмитслужби та її територіальних органів, з урахуванням вимог додатка XV до Угоди про асоціацію між Україною, з однієї сторони, та Європейським Союзом, Європейським співтовариством з атомної енергії і їхніми державами-членами, з іншої сторони від 27.06.2014, в частині змін до законодавства України з питань митної справи, які впроваджуються на шляху до вступу України до Європейського Союзу (далі – ЄС) та адаптації митних ІТ-систем України до митних ІТ-систем ЄС. ЄАІС складається з функціональних систем центрального та локального рівнів, що функціонують на національному та/або міжнародному рівні, та засобів їх забезпечення. До функціональних систем ЄАІС належать: автоматизована система митного оформлення «Центр» (далі – АСМО «Центр»); автоматизована система митного оформлення (далі – АСМО) та локальні підсистеми АСМО територіальних органів Держмитслужби, що взаємодіють з АСМО «Центр»; Єдиний державний інформаційний вебпортал «Єдине вікно для міжнародної торгівлі»; електронна транзитна система, що функціонує на національному рівні. До засобів забезпечення функціонування ЄАІС належать: центри обробки даних та серверні приміщення; центральне сховище даних, сервери додатків, технологічні сервіси (комплекси) та автоматизовані робочі місця користувачів ЄАІС; відомча електронна комунікаційна мережа Держмитслужби і локальні обчислювальні мережі апарату Держмитслужби та її територіальних органів; програмно-технічний комплекс Держмитслужби «Електронна пошта» [2].

В цілому процес цифровізації викликає постійну потребу в розробці нових цифрових пропозицій для стимулювання економічного розвитку України, що важливими складовими є банківська та митна сфера. Перехід на впровадження цифрових рішень сприяє оптимізації робочого процесу, зниженню операційних витрат, забезпеченню високоякісного обслуговування клієнтів, а також підвищенню попиту на кваліфікованих фахівців, здатних

працювати в банківській та митниці з використанням сучасних цифрових технологій. Невід'ємною складовою ефективного функціонування системи митного контролю та управління ризиками є наявність розвиненої інформаційної інфраструктури, активне впровадження нових технологій, систематичне навчання, професійне зростання фахівців, а також взаємодопомога між країнами-учасниками зовнішньоекономічної діяльності [3].

Резюмуючи відзначимо, що на сучасному етапі розвитку вітчизняної митниці цифровізація є основним трендом її подальшого реформування. Відповідно реалізація та удосконалення всіх описаних процедур використання можливостей цифровізації в митній справі забезпечить подальший поступальний сталий розвиток митної справи в Україні.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ:

1. Погріщук Г., Головай Н. Інноваційні технології у митній сфері: виклики та перспективи цифровізації. *Економічні горизонти*. 2024. № 4(29). С.79-90. URL: http://eh.udpu.edu.ua/article/view/315304/308508 (дата звернення: 14.10.2025).

2. Борса В.В., Теребейчук Ю.Р. Цифровізація митниці як чинник розвитку міжнародної торгівлі. *Європейський науковий журнал Економічних та Фінансових інновацій*. 2024. № 2 С. 355-367. URL: https://www.researchgate.net /publication/388297438_CIFROVIZACIA_MITNICI_AK_CINNIK_ROZVITKU_ MIZNARODNOI_TORGIVLI (дата звернення: 14.10.2025).

3. Тищенко В., Остапенко В., Карлова В. Цифровізація в управлінні ризиками митниці. *Економіка та суспільство*. https://doi.org/10.32782/2524-0072/2022-37-35. URL: https://economyandsociety.in.ua/index.php/journal/article/ view/1198 (дата звернення: 14.10.2025).

УДК 331

АНАЛІЗ ДОСВІДУ УКРАЇНСЬКИХ ПІДПРИЄМСТВ ЩОДО УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ У ВОЄННИЙ ПЕРІОД

Здоровега Мар`яна Володимирівна,
к.політ.н., доцент
Козьмук Наталя Ігорівна,
к.е.н., доцент
Петрінко Данило Михайлович
студент
Київський національний університет
будівництва і архітектури

Анотація: сьогодні вдало підібраний персонал та правильне керівництво ним – гарантія поступового розвитку організації.

Управління персоналом, безпосередньо впливає на процес організації керівництва і в довгостроковій перспективі принесуть позитивний результат.

В кожній організації управління персоналом, це окремий процес, тому неможливо копіювати досвід інших, але можна брати його за основу.

Сутність управління персоналом, зокрема працівниками, роботодавцями та іншими власниками підприємств, полягає у створенні організаційно-економічних, соціально-психологічних і правових взаємозв'язків між суб'єктами управління та об'єктами управління.

Ці взаємовідносини базуються на принципах, методах і формах, які впливають на інтереси, поведінку і діяльність працівників з метою отримання від них найбільшої користі.

Ключові слова: персонал, управління персоналом, підприємство, воєнний стан.

Воєнний стан – це надзвичайний стан в державі, коли влада запроваджує посилений контроль та обмежує деякі права громадян [1]. В таких умовах можуть з'явитися певні виклики та проблеми, які можуть вплинути на якість

управління (рис. 1).

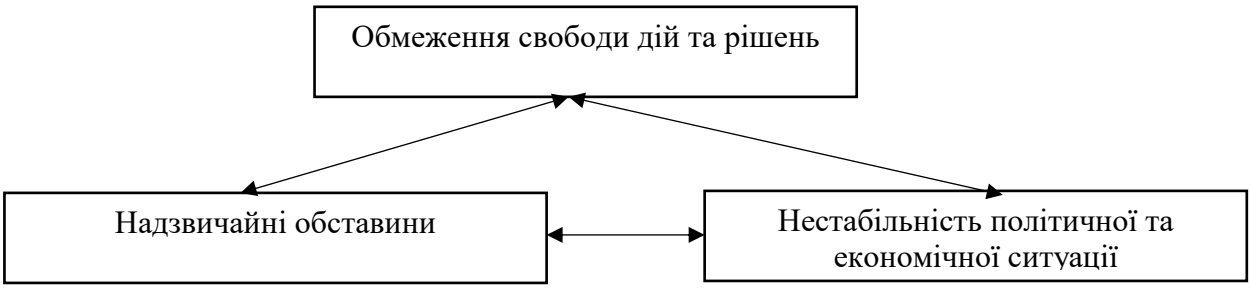

Рис. 1. Виклики та проблеми, які можуть вплинути на якість управління

Джерело: власна розробка автора

Управління персоналом у воєнний період стало одним із найбільших викликів для українських підприємств. Закон України від 15 березня 2022 року за номером № 2136-IX «Про організацію трудових відносин в умовах воєнного стану» має першочергове застосування на час дії воєнного стану для робітників усіх підприємств, установ, організацій в Україні, незважаючи на форму власності, вид діяльності та галузеву приналежність, а також осіб, які працюють за трудовим договором з фізичними особами [2]. У ньому роз'яснено всі нюанси трудових взаємин на період воєнного стану. Досвід, який вони здобули з 2022 року, унікальний, драматичний і водночас сповнений інновацій. Аналіз досвіду вітчизняних підприємств щодо управління персоналом у воєнний період засвідчує наявність певних тенденцій:

1. Адаптація до нової реальності. Багато компаній були змушені екстрено перебудувати свою роботу шляхом переходу на дистанційний або гібридний формат роботи, організації безпечних умов праці: укриття, тривожні валізки, інструктажі та переїзду цілих офісів або виробництв у безпечніші регіони України чи за кордон (IT-компанії швидко перенесли офіси в Західну Україну, а деякі – у Польщу, зберігши зайнятість і контракти).

2. Гнучкість та адаптивність організаційної структури. Багато компаній перейшли на гнучкі форми роботи (дистанційна праця, змішаний формат, гнучкий графік та скорочення або ротація персоналу). Це дозволило зберегти робочі місця та забезпечити безперервність бізнесу навіть у критичних

умовах (наприклад, у перші місяці вторгнення). Наприклад, ІТ-компанії, такі як SoftServe, Genesis, MacPaw, швидко перевели більшість співробітників у безпечні регіони або за кордон, не зупиняючи свою діяльність [3].

3. Психоемоційна підтримка персоналу. Компанії почали активно впроваджувати програми ментального здоров’я, сесії з психологами, вебінари про стресостійкість, волонтерську активність як форму підтримки морального духу.

Розробка програми добробуту для працівників в умовах війни – надзвичайно важливе завдання, адже в таких обставинах співробітники можуть стикатися з додатковим стресом та травматичними переживаннями. Це особливо важливо для підтримки лояльності працівників, які перебувають у зоні бойових дій або втратили близьких. Першим кроком у створенні програм добробуту для персоналу є визначення пріоритетів та потреб працівників. В таких обставинах можуть бути потреби у забезпеченні безпеки, здоров'я, економічній підтримці та допомозі у вирішенні особистих питань.

Однією з програм добробуту для персоналу може бути психологічна підтримка працівників, які зазнали стресових ситуацій. Компанія може надавати психологічні консультації та психотерапію, щоб допомогти працівникам із розумінням власних емоцій та зниженням стресу. Для поліпшення емоційного стану співробітників можна організовувати спеціальні заходи, що допоможуть їм зняти стрес та напругу [4].

4. Мобілізація та ротація кадрів. Зіткнувшись із мобілізацією працівників, підприємства оформлюють відпустки без збереження зарплати, тимчасово заміщають працівників, допомагають родинам мобілізованих, ведуть облік військовозобов’язаних для комунікації з ТЦК. Частина компаній створила внутрішні резерви кадрів, щоб підстрахувати критичні процеси.

5. Використання нових моделей мотивації, підтримка ініціатив з волонтерства або донатів ЗСУ в робочий час, нагородження працівників, які проявляють ініціативу в кризових умовах та формування нової корпоративної культури, орієнтованої на взаємодопомогу. Мотивація персоналу під час війни

є нелегким завданням, адже війна здатна спричиняти багато стресу, тривожності та занепокоєння серед співробітників.

Основними шляхами мотивування персоналу під час війни можуть бути:

– Підтримка та співчуття. Керівництво має демонструвати підтримку та співчуття персоналу в цей скрутний час. Це може бути важливим для відчуття ними приналежності до команди та підтримки одне одного.

– Матеріальні стимули. Керівництво має забезпечувати своїх працівників необхідними матеріальними ресурсами та інструментами для ефективної праці.

З метою збільшення залученості персоналу рекомендується:

- Підтримувати культуру визнання (включаючи міжфункціональні й публічні відзнаки, подяки);
- Переглянути теперішні плани заохочення співробітників (як короткострокові, так і довгострокові);
- Здійснити аналіз важливості-задоволеності персоналу мотиваційними чинниками;
- Розглянути можливість запровадження грошових і нематеріальних стимулів за додаткові старання та детально про них повідомляти співробітникам. Це може включати гарантування безпеки та захисту від небезпек, а також достатньої заробітної плати та інших переваг.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Офіційний сайт Громадської організації «Юридична сотня»: https://legal100.org.ua/wp-content/uploads/2022/02/2022-nadzwyczajny-wojenny-stan.pdf Дата звернення: (16.10.25)

2. «Менеджмент персоналу» : підручник / Л. Алексеєнко та ін. – Тернопіль : ЗУНУ, 2023. https://dspace.wunu.edu.ua/handle/316497/49018 Дата звернення: (16.10.25)

3. «Управління персоналом у туризмі: теорія і практика» : навч. посіб. – Київ : Центр учбової літератури, 2021 http://194.44.152.155/elib/local/sk/sk810192.pdf Дата звернення: (17.10.25)

4. «Емоційний інтелект лідера» / Е. МакКі, Р. Бояцис, Д. Ґоулман. – Київ, 2018. https://nashformat.ua/pdf-preview/emotsijnyj-intelekt-lidera-709237?Srsltid=AfmBOooXWDm5eHYdfgbMbl9QQ0LWiaiWjftYRQpddTLNlTI-dMp0ESHo Дата звернення: (17.10.25)

УДК 658

СУЧАСНІ СОЦІАЛЬНО-ПСИХОЛОГІЧНІ МЕТОДИ УПРАВЛІННЯ ПЕРСОНАЛОМ

Здоровега Мар`яна Володимирівна,
к.політ.н., доцент
Козьмук Наталя Ігорівна,
к.е.н., доцент
Яковлєв Юрій Олександрович
студент
Київський національний університет будівництва і архітектури

Анотація: у сучасних умовах стрімкого розвитку економіки та високої конкуренції на ринку праці ефективне управління персоналом неможливе без урахування соціально-психологічних методів. Ці методи базуються на знаннях з психології, соціології та організаційної поведінки і спрямовані на створення сприятливого психологічного клімату, розвиток мотивації, покращення комунікації та формування згуртованого колективу.

Ключові слова: персонал, управління персоналом, підприємство, соцільно-психологічні методи управління персоналом.

Соціально-психологічні методи управління персоналом – це система заходів, що ґрунтуються на впливі на міжособистісні стосунки, моральні норми, соціальні очікування та психологічні особливості працівників з метою досягнення організаційних цілей. На відміну від адміністративних чи економічних методів, соціально-психологічні методи не мають прямого примусу або матеріального стимулу, а базуються на впливі на внутрішні переконання, настрої й ставлення працівників [1].

Психологічні методи грають дуже важливу роль в роботі з персоналом. Головною їх особливістю є звернення до внутрішнього світу людини, його особистості, інтелекту, почуттів, образів і поведінки з тим, щоб направити внутрішній потенціал людини на рішення конкретних завдань підприємства.

Елементи, регульовані за допомогою психологічних методів, включають: психологічне планування, типи особистості, темперамент, інтелектуальні здібності та способи психологічного впливу.

До сучасних соціально-психологічних методів управління персоналом належать:

1. Методи соціального впливу:
   - переконання;
   - навіювання (сугестія);
   - особистий приклад керівника;
   - груповий тиск або очікування колективу.
2. Методи групової динаміки:
   - створення неформальних груп;
   - формування згуртованості;
   - групове обговорення та прийняття рішень;
   - «мозкові штурми» для пошуку рішень.
3. Методи морального стимулювання:
   - публічне визнання досягнень (грамоти, подяки, відгуки);
   - кар’єрне зростання;
   - участь у прийнятті управлінських рішень;
   - створення позитивного іміджу працівника в колективі.
4. Комунікативні методи:
   - відкриті комунікації між керівництвом і працівниками;
   - регулярні зустрічі, збори, зворотний зв’язок;
   - вирішення конфліктів шляхом діалогу та медіації.
5. Психологічне консультування та коучинг:
   - індивідуальні зустрічі з працівниками;
   - оцінка та розвиток особистісного потенціалу;
   - робота з професійним вигоранням та стресом [2].

Застосування цих методів має низку переваг. По-перше, вони сприяють зростанню довіри в колективі та формують культуру взаємоповаги. По-друге,

забезпечують гнучкість управління та підвищення лояльності працівників. Нарешті, вони дозволяють врахувати індивідуальні відмінності між працівниками, адаптувати управлінський підхід під потреби кожної особистості.

У системі соціально-психологічного управління персоналом ключова роль належить керівникові. Саме він є основним носієм управлінського впливу, який формує соціально-психологічний клімат у колективі, впливає на мотивацію працівників, стиль комунікації та ефективність командної роботи. Успішність соціально-психологічних методів напряму залежить від особистісних якостей керівника, його емпатії, здатності до рефлексії, а також обраного стилю управління [3, с. 315-318].

Керівник у контексті соціально-психологічного управління виступає не лише як адміністратор, а як лідер, наставник і психолог. Він повинен володіти високим рівнем соціального інтелекту, вмінням розпізнавати емоційний стан працівників, вчасно реагувати на конфлікти, підтримувати працівників у складних ситуаціях і створювати довірливу атмосферу.

Важливим чинником ефективності є стиль керівництва, який визначає форму взаємодії між керівником і підлеглими [4]:

- Авторитарний стиль характеризується жорсткою дисципліною та централізацією влади. Він може бути ефективним у кризових ситуаціях, але часто викликає психологічний тиск і знижує ініціативність працівників.
- Демократичний стиль базується на партнерстві, відкритому обговоренні рішень, врахуванні думки колективу. Такий стиль сприяє позитивному соціально-психологічному клімату, підвищенню мотивації та залученості працівників до процесів управління.
- Ліберальний стиль передбачає мінімальне втручання в діяльність працівників. Він може бути ефективним у творчих колективах, але нерідко призводить до зниження відповідальності та дисципліни.

Соціально-психологічне управління найбільш ефективне при застосуванні гнучкого, адаптивного стилю, коли керівник змінює підхід

залежно від ситуації, особистісних характеристик підлеглих і поставлених цілей. Важливим є також поєднання лідерських якостей з комунікабельністю, здатністю до діалогу, вмінням слухати та враховувати індивідуальні потреби членів команди.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Карамушка Л. М., Креденцер О. В., Терещенко К. В. та ін. Довідник: Українська асоціація організаційних і трудових психологів. Київ: Ін-т психології ім. Г. С. Костюка НАПН України, 2023.
2. Коломієць С. М. Управлінські рішення: вплив на міжособистісні відносини. Київ: Центр учбової літератури, 2020. 210 с.
3. Морозова М. Е. Strategic management of human resources in education: selection, development and retention of talents in the modern educational environment. Соціально-освітні домінанти, Біла Церква, 2024, С. 315-318.
4. Офіційний сайт компанії : https://dynamo-invest.com/construction-of-sports-grounds/ Дата звернення: (17.10.25)

ПРИНЦИПИ ТА ПРОЦЕДУРИ КОНСОЛІДАЦІЇ ФІНАНСОВОЇ ЗВІТНОСТІ ГРУПИ ПІДПРИЄМСТВ ТА ЇЇ АНАЛІЗУ

Татарченко Данило Андрійович,
Студент другого (магістерського) рівня освіти
Факультет обліку та податкового менеджменту
Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана
Київ, Україна

Вступ. В умовах глобалізації економіки та зростання ролі транснаціонального бізнесу консолідована фінансова звітність розглядається як інструмент забезпечення прозорості корпоративного управління та ефективності контролю за діяльністю груп підприємств. Вона є «невід'ємною складовою інформаційної системи управління бізнесом» [8] і формує базу для оцінки фінансової стійкості, ризиків і результативності діяльності.

Особливого значення консолідація набуває для груп компаній, що функціонують у багатокомпонентному середовищі – із різними формами власності, валютами звітності, стандартами обліку. Такі умови вимагають впровадження уніфікованих методик, визначених Міжнародними стандартами фінансової звітності (зокрема МСФЗ 3, 10, 12), та застосування сучасних цифрових інструментів консолідації.

Як наголошується у МСФЗ 10 «Consolidated Financial Statements», ключовим критерієм складання консолідованої звітності є наявність контролю, що забезпечує повноту та достовірність відображення фінансових результатів усієї корпоративної групи.

Мета роботи. Метою дослідження є узагальнення теоретичних засад, принципів і процедур консолідації фінансової звітності відповідно до міжнародних стандартів, а також визначення напрямів її аналізу для оцінки фінансової стійкості корпоративних груп.

Матеріали та методи. Інформаційною базою дослідження стали положення МСФЗ, Національних положень (стандартів) бухгалтерського обліку

України, аналітичні звіти Світового банку «PULSE Ukraine 2024» [6], компаній «KPMG» [5] та «EY» [1], а також наукові праці українських і зарубіжних дослідників. Використано методи логічного аналізу, порівняння, узагальнення, а також фінансово-аналітичні прийоми – горизонтальний, вертикальний та коефіцієнтний аналіз.

Результати та обговорення. Консолідація базується на таких принципах, як контроль, уніфікованість облікової політики, повнота охоплення групи та елімінація внутрішньогрупових операцій. Вони забезпечують «справедливе та достовірне відображення фінансового стану корпоративного об'єднання» [2]. На практиці процес включає визначення складу групи, трансформацію звітності дочірніх компаній до єдиних стандартів, елімінацію взаємних оборотів, розрахунок гудвілу й визначення неконтрольованої частки.

Згідно зі звітом Світового банку «PULSE Ukraine 2024», «автоматизація процесів консолідації у публічному секторі дозволила підвищити прозорість, зменшити помилки та прискорити об'єднання даних, проте все ще існують методологічні прогалини» [6]. В українських умовах порядок консолідації визначено Законом «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні» та НП(С)БО 2 «Консолідована фінансова звітність», однак реальна практика свідчить про проблеми з кадровим забезпеченням і низький рівень автоматизації. Як зазначають Богданюк О. В. та Лебедько А. В., «ефективність консолідації в Україні гальмується через фрагментарність методичної бази та різні підходи до трансформації звітності» [2].

Сучасні тенденції свідчать про посилення ролі цифрових інструментів у консолідації. За спостереженнями спеціалістів «KPMG», компанії дедалі активніше «впроваджують автоматизовані системи обробки консолідованих даних, що забезпечують своєчасність і точність управлінської звітності» [5]. Такі інструменти не лише скорочують трудомісткість, а й підвищують якість даних для подальшого аналізу.

Аналітичний етап консолідації дає змогу оцінити ефективність управління групою, визначити синергію між підприємствами та виявити

потенційні фінансові ризики. Для цього використовуються показники рентабельності, ліквідності, структури капіталу й коефіцієнти боргового навантаження. Важливо, що аналіз консолідованих показників дозволяє «оцінювати не окремі фінансові результати, а узгодженість бізнес-моделі всієї групи».

У звіті «EY Accounting Considerations for the War in Ukraine» наголошується, що «в умовах війни та економічної нестабільності компанії мають переоцінювати можливість контролю над дочірніми структурами та коригувати консолідовані показники з урахуванням нових ризиків» [1]. Це підтверджує, що гнучкість системи консолідації є передумовою її життєздатності у кризових умовах.

Висновки. Консолідована фінансова звітність є не лише інструментом фінансового контролю, а й стратегічною основою управління корпоративною групою. Її роль виходить за межі суто бухгалтерського завдання – вона забезпечує «системне бачення результатів діяльності об’єднаного бізнесу, що є ключем до стійкості в умовах нестабільності» [1, 5].

Для України першочерговими є гармонізація нормативної бази з МСФЗ, створення централізованих цифрових платформ консолідації, підвищення кваліфікації фахівців і впровадження систем автоматизованого фінансового аналізу. Подальші дослідження мають бути спрямовані на розробку методів оцінки синергії, прогнозування фінансових результатів групи та управління ризиками на основі консолідованих даних.

Таким чином, «консолідована фінансова звітність стає не просто формою облікової інформації, а інструментом стратегічного розвитку, що поєднує управлінський, аналітичний і контрольний виміри корпоративного управління» [2, 6].

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Accounting Considerations for the War in Ukraine. March 2022. URL: https://www.ey.com/en_gl/ifrs/accounting-considerations-for-the-war-in-ukraine (дата звернення: 19.10.2025).

2. Bohdanyuk O.V., Lebedko A.V. Problems of Formation of Consolidated Financial Statements in Ukraine and Ways of its Solution. SWorld Journal, 2023. URL: https://www.sworldjournal.com/index.php/swj/article/download/swj08-04-021/1511/1173 (дата звернення: 17.10.2025).

3. IFRS Foundation. IFRS 12 Disclosure of Interests in Other Entities. URL: https://www.ifrs.org/issued-standards/list-of-standards/ifrs-12-disclosure-of-interests-in-other-entities/ (дата звернення: 18.10.2025).

4. IFRS Foundation. IFRS 3 Business Combinations. URL: https://www.ifrs.org/issued-standards/list-of-standards/ifrs-3-business-combinations/ (дата звернення: 18.10.2025).

5. Preparation of separate/consolidated financial statements. URL: https://kpmg.com/ua/en/home/services/consulting/accounting-methodology/consolidated-separate-financial-statements.html (дата звернення: 18.10.2025).

6. The World Bank. PULSE Ukraine Report 2024. URL: https://cfrr.worldbank.org/sites/default/files/2024-06/PULSE%20Ukraine%20report%20final.pdf (дата звернення: 17.10.2025).

7. Закон України «Про бухгалтерський облік та фінансову звітність в Україні». Відомості ВРУ, 1999, № 40. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/996-14#Text (дата звернення: 20.10.2025).

8. IFRS Foundation. IFRS 10 Consolidated Financial Statements. URL: https://www.ifrs.org/issued-standards/list-of-standards/ifrs-10-consolidated-financial-statements/ (дата звернення: 20.10.2025).

9. НП(С)БО 2 «Консолідована фінансова звітність». Наказ МФУ № 628 від 27.06.2013 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1223-13#Text (дата звернення: 20.10.2025).

УДК 339.7:338.45:620.9](477)

РОЛЬ МІЖНАРОДНИХ ФІНАНСОВИХ ІНСТИТУЦІЙ У ЗАБЕЗПЕЧЕННІ ЕНЕРГЕТИЧНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ: ВИКЛИКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ

Ткачук Олександр Олександрович,
аспірант
Кущик Анатолій Петрович,
к.е.н., доцент, професор
Запорізький національний університет,
кафедра фінансів, банківської справи, страхування та фондового ринку
м. Запоріжжя, Україна

Анотація: Проаналізовано роль міжнародних фінансових інституцій (МФІ) у забезпеченні енергетичної безпеки України в умовах військової агресії. Систематизовано основні напрями фінансової підтримки, ідентифіковано ключові виклики (борговий, інституційний, корупційний) та запропоновано перспективні шляхи підвищення ефективності співпраці.

Ключові слова: енергетична безпека, міжнародні фінансові інституції (МФІ), відновлення енергетики, боргове навантаження, «зелений» перехід.

Енергетична безпека є фундаментальним компонентом національної безпеки та економічної стійкості будь-якої держави. Для України, в умовах повномасштабної військової агресії та цілеспрямованих атак на об'єкти критичної інфраструктури, це питання набуло стратегічного значення. Масштабні руйнування енергосистеми поставили під загрозу не лише стабільне функціонування економіки, але й базові умови життєдіяльності суспільства.

Відновлення, модернізація та подальший розвиток енергетичного сектору потребують колосальних фінансових ресурсів, які наразі неможливо мобілізувати лише за рахунок внутрішніх джерел. У цьому контексті ключову роль відіграють міжнародні фінансові інституції (МФІ), такі як Світовий банк, Європейський банк реконструкції та розвитку (ЄБРР), Європейський

інвестиційний банк (ЄІБ) та інші, які стали головними донорами та інвесторами у відбудову України.

Однак ця співпраця створює науково-практичну проблему. З одного боку, фінансування від МФІ є безальтернативним джерелом для виживання та розвитку енергетики. З іншого боку, воно пов'язане з низкою викликів: умовами кредитування, ризиками зростання боргового навантаження, необхідністю забезпечення прозорості використання коштів та узгодженням стратегій МФІ з національними інтересами України. Недостатньо дослідженими залишаються питання ефективності існуючих механізмів співпраці та їх довгострокового впливу на енергетичну незалежність держави.

Отже, існує нагальна потреба в комплексному аналізі ролі МФІ у забезпеченні енергетичної безпеки України для ідентифікації ризиків та обґрунтування перспективних напрямів співробітництва.

Метою статті є комплексний аналіз ролі МФІ у процесі забезпечення енергетичної безпеки України в умовах воєнного стану для ідентифікації ключових викликів та обґрунтування перспективних напрямів співробітництва. Для досягнення поставленої мети необхідно систематизувати ключові напрями фінансової підтримки української енергетики з боку МФІ, ідентифікувати основні виклики та ризики, що виникають у процесі залучення цих коштів, а також визначити перспективні шляхи та надати рекомендації для підвищення ефективності такої співпраці.

Аналіз діяльності ключових міжнародних фінансових інституцій (МФІ) показав, що їхня підтримка енергетичного сектору України має комплексну, багатовекторну структуру. Згідно зі звітами Світового банку та Уряду України, загальні потреби на відновлення енергетики, зафіксовані у звіті RDNA3 на початок 2025 року, вже перевищували $15 млрд [1]. Фінансування від МФІ спрямовується за кількома основними напрямами (рис. 1).

Рис. 1 – Основні напрями фінансування енергетики України від МФІ

В рамках проєкту Світового банку HOPE (Health Enhancement and Life-saving Preparedness), частина коштів була перенаправлена на екстрені закупівлі обладнання. Зокрема, ЄБРР виділив понад €500 млн для НЕК «Укренерго» на закупівлю трансформаторів та відновлення високовольтних підстанцій, пошкоджених внаслідок атак [2].

Для стабілізації ринку електроенергії було залучено близько $1.5 млрд у вигляді кредитних гарантій та прямої фінансової допомоги державним компаніям, що дозволило уникнути колапсу розрахунків впродовж опалювальних сезонів 2023-2025 рр. [3].

ЄІБ та ЄБРР активізували фінансування проєктів з децентралізації генерації. Прикладом є програма «зеленого» відновлення, що передбачає будівництво до 500 МВт нових потужностей на основі ВДЕ та газових турбін до 2027 року, із загальним портфелем інвестицій близько €800 млн [4].

Водночас, попри критичну важливість цієї допомоги, дослідження виявило низку системних викликів та ризиків. По-перше, це борговий ризик. За даними Міністерства фінансів, частка зовнішнього боргу, залученого на відновлення інфраструктури, зросла з 15% до 25% у загальній структурі державного боргу за останній рік [5]. Це створює загрозу для макрофінансової стабільності в довгостроковій перспективі. По-друге, інституційні виклики – наприклад, вимога МВФ щодо лібералізації тарифів на електроенергію для населення, що є умовою надання наступних траншів, створює значну соціальну напругу. По-третє, корупційний ризик залишається надзвичайно високим, що

визнають і міжнародні партнери. За індексом сприйняття корупції Transparency International за 2024 рік, Україна все ще перебуває у групі ризику, що ускладнює залучення прямих приватних інвестицій без суворих механізмів контролю [6].

З огляду на це, перспективними напрямами для підвищення ефективності співпраці з МФІ є не просто залучення коштів, а й зміна самої філософії відбудови за принципом “Build Back Better”.

Практичними рекомендаціями є:

– Пріоритезація проєктів, що підвищують стійкість системи, зокрема розвиток розподіленої генерації та фізичний захист об'єктів. Це відповідає рекомендаціям Міжнародного енергетичного агентства (IEA) для України [7].

– Створення єдиної цифрової платформи моніторингу, на кшталт системи DREAM (Digital Restoration Ecosystem for Accountable Management), але з вузькою спеціалізацією саме на енергетичних проєктах для забезпечення максимальної прозорості.

– Активне залучення приватного капіталу через механізми страхування воєнних ризиків, що пропонують MIGA (Багатостороннє агентство з гарантування інвестицій) та DFC (Американська корпорація фінансування міжнародного розвитку), щоб зменшити пряме боргове навантаження на державу.

Міжнародні фінансові інституції відіграють критично важливу, системоутворюючу роль у забезпеченні енергетичної безпеки України в умовах повномасштабної агресії. Їхня підтримка дозволяє вирішувати як нагальні завдання з відновлення пошкодженої інфраструктури, так і закладати фундамент для довгострокової модернізації енергетичного сектору. Водночас ідентифіковано три ключові групи викликів, що супроводжують цю співпрацю: зростання боргового навантаження на державні фінанси, інституційні ризики, пов'язані з виконанням умов кредиторів, та високі корупційні ризики. Перспективи подальших досліджень лежать у площині розробки конкретних механізмів державно-приватного партнерства для проєктів з відновлення

енергетики.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Ukraine: Third Rapid Damage and Needs Assessment (RDNA3) / The World Bank Group, Government of Ukraine, United Nations. 2025. 145 p.

2. EBRD provides €500 million to support Ukraine's energy security. EBRD Official Website. Press release. 2025. URL: https://www.ebrd.com/home/news-and-events/news/2025/ebrd-lends--500-million-to-ukraine-gas-company-for-emergency-sup.html/ (дата звернення: 18.10.2025).

3. Звіт про фінансову стабільність. Національний банк України. Червень 2025. 80 с.

4. Енергетична стратегія України на період до 2050 року: проєкт. Київ: Міністерство енергетики України, 2025. 112 с.

5. Стан державного та гарантованого державою боргу України. Міністерство фінансів України: офіційний сайт. 2025. URL: https://mof.gov.ua/uk/derzhavnij-borg-ta-garantovanij-derzhavju-borg/ (дата звернення: 18.10.2025).

6. Corruption Perception Index 2024. Transparency International. 2025. URL: https://www.transparency.org/en/gcb/ (дата звернення: 18.10.2025).

7. Enhancing Ukraine's Energy Security: Recommendations for the recovery. International Energy Agency (IEA). 2025. 58 p.

УДК [332.1:338.43]:001.8

ЕВОЛЮЦІЯ КОНЦЕПЦІЙ СІЛЬСЬКОГО РОЗВИТКУ

Центило Костянтин Леонідович
здобувач ступеня доктора філософії
ННЦ «Інститут аграрної економіки»
м. Київ, Україна

Анотація: У статті простежено еволюцію концепцій сільського розвитку від секторального до локального підходу, розкрито їх зміст, переваги й обмеження, підкреслено перехід до інтегрованого бачення, що враховує економічні, соціальні та екологічні чинники розвитку територій.

Ключові слова: сільський розвиток, секторальний підхід, багатогалузевий підхід, територіальний підхід, локальний підхід.

Проблематика сільського розвитку посідає важливе місце в економічній науці, оскільки саме від рівня його збалансованості та адаптивності залежать соціальна стабільність, продовольча безпека й якість життя населення.

Історично, концепція сільського розвитку еволюціонувала від вузькоспеціалізованих до цілісних підходів. Так, секторальний підхід (*Sectoral Approach*) переважав після Другої світової війни, зосереджуючись на сільськогосподарському секторі з метою збільшення виробництва харчових продуктів. Інші цілі, такі як підвищення зайнятості і надання послуг у сільській місцевості, розглядалися як прямі наслідки підтримки сільського господарства. Цей підхід допускав, що успіх сільського господарства визначає загальну ефективність місцевої сільської економіки [1, с. 25–26]. Однак, він не враховував несільськогосподарський потенціал і умови розвитку в інших секторах, що призводило до обмеженого впливу на добробут населення.

Багатогалузевий підхід (*Multisectoral Approach*) виник через обмеження секторального підходу, визнаючи зростаючу роль інших секторів (таких як промисловість, рекреація, туризм, сфера послуг) у сільській економіці. Аграрна

політика почала заохочувати «диверсифікацію фермерських господарств» та «плюрактівність», коли домогосподарства покладалися на кілька джерел доходу. Хоча цей підхід розширив економічне середовище, на практиці він часто залишався зосередженим на фермерських господарствах, а розвиток інтерпретувався переважно з погляду зайнятості, ігноруючи ширші соціальні й екологічні проблеми.

Територіальний підхід (*Territorial Approach*) змістив фокус на загальний аналіз умов розвитку на сільських територіях, визнаючи ширші взаємодії в сільській економіці і важливість соціальних та екологічних проблем, поряд з економічними [1, с. 27–29]. Сільські райони розглядалися як привабливі для нових видів економічної діяльності. Проте, цей підхід не враховував диференціацію в доходах і добробуті населення, а також специфічні локальні умови господарювання і соціальної організації.

Локальний підхід (*Local Approach*) еволюційно прийшов на зміну територіального, ставши більш локальним і індивідуалізованим [2, с. 16]. Він передбачає необхідність спрямування ресурсів на конкретні проблеми на рівні окремого домогосподарства або бізнесу, що потребує децентралізації прийняття рішень. Цей підхід до того ж ставить на перший план роль соціального капіталу і мереж у сільському розвитку. Водночас, хоча він і дає змогу враховувати повний спектр індивідуального досвіду селянина, проте стикається з проблемами кількісної оцінки і агрегації, а також може призвести до високих трансакційних витрат у сільських громадах.

Отже, еволюція концепцій сільського розвитку демонструє поступовий перехід від вузькосекторальних до цілісних, територіально орієнтованих і локалізованих підходів, що враховують багатовимірність сільського простору.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. Hodge I., Midmore P. Models of Rural Development and Approaches to Analysis Evaluation and Decision-Making. *Économie Rurale.* 2008. No. 307. Pp. 23-38.

2. Гуторов А.О., Центило К.Л. Інклюзивний розвиток сільських територій: організаційно-економічне забезпечення та стратегічні пріоритети: монографія. Київ: ННЦ «ІАЕ», 2025. 140 с.

УДК 336;41

СУЧАСНІ МОДЕЛІ ТА ПЕРСПЕКТИВИ РОЗВИТКУ МІЖНАРОДНОГО БАНКІВСЬКОГО БІЗНЕСУ

Шеін Віталій Віталійович
здобувач третього освітньо-наукового
рівня вищої освіти (доктор філософії)
Уманський національний університет

Анотація. В результаті проведеного дослідження проведений аналіз сучасних моделей розвитку міжнародного банківського бізнесу та перспективи його розвитку в умовах глобалізаційних викликів, розвитку світової економіки. Роль міжнародних фінансових банків за сучасних умов має виключно важливе значення не тільки для країн з розвинутими ринковими відносинами, але і для країн, що розвиваються.

Ключові слова. Міжнародний банківський бізнес, моделі банківського бізнесу, міжнародне кредитування.

Сутність міжнародного банківського бізнесу історично започаткована як відповідь на потреби міжнародних компаній внаслідок економічної інтеграції. Проте інтернаціоналізація банківської справи відбувалася нерівномірно. Періоди прискореного розвитку міжнародної банківської справи спостерігалися у другій половині XIX ст. та у 60-90-х рр. XX ст. Саме у XIX ст. вперше на передній план міжнародного інвестиційного бізнесу вийшли такі банки, як “ДжиПі Морган” (JPMorgan), “Леман Бразерс” (Lehman Brothers) та “Голдман Сакс” (Goldman Sachs). Ці фінансові компанії здійснювали фінансування будівництва залізниць у США за рахунок продажу цінних паперів у Лондоні європейським інвесторам. Наступний період активної трансформації міжнародної діяльності банків спостерігався під час хвилі фінансової лібералізації на початку 1980-х рр. Причому, у 60-80-х рр. XX ст. міжнародна активність банків розвивалася в основному у відносинах між розвиненими

країнами. Друга половина 90-х рр. XX ст. внесла в цей процес корективи-провідні банки світу почали активно відкривати дочірні підрозділи в країнах що розвиваються.

Міжнародна діяльність банків відіграє винятково важливу роль у світовій економіці. Постійно перебуваючи у пошуку нових сфер діяльності та дотримуючись побажань своїх клієнтів, банки одночасно виступають як драйвери процесів глобалізації, як сполучний механізм світової економіки та як фінансовий посередник у світовому масштабі між сегментами ринку та його географічними регіонами. Міжнародні банки володіють не тільки необхідними фінансовими ресурсами, але й фінансовим ноу-хау.

Процеси розвитку міжнародного банківського бізнесу мають нерівномірний характер. Для виявлення поточних та перспективних тенденцій у зазначеній сфері варто передусім визначитися з сутністю категорії міжнародні операції банків [1].

У зв'язку з різноманітністю операцій банків та їх численними особливостями у різних країнах світу не має єдиного загальноприйнятого визначення міжнародної банківської справи. Зазвичай, трактування міжнародних банківських операцій здійснюється як фінансова посередницька діяльність, яка передбачає надання кредитів банком, головний офіс якого перебуває у певній країні, резидентам іншої країни за допомогою:

- транскордонних кредитів;
- кредитування дочірніми підрозділами банку, організованими на локальному зарубіжному ринку;
- кредитування, що здійснюється дочірньою структурою, зареєстрованою у третій країні, наприклад, одному зі світових фінансових центрів.

Варто акцентувати увагу на те, що не для всіх видів міжнародних операцій банків існує достовірна статистична інформація, здатна реально оцінити поширення всіх видів банківських послуг. Зокрема, міжнародне кредитування відносно легко піддається агрегованій оцінці, в той же час

управління портфелями клієнтів, торгівля деривативами здебільшого ще залишаються в тіні. З огляду на це, сутність міжнародної діяльності банків доцільно досліджувати на прикладі традиційних кредитних операцій.

На початок 2000-х рр. міжнародне кредитування банків розвивалося паралельно з розвитком міжнародної торгівлі. Обсяги кредитів зростали зі зростанням світової економіки [2]. З огляду на це, з початку 2000-х рр. міжнародні операції банків почали розвиватися прискореними темпами порівняно зі зростанням міжнародної торгівлі внаслідок того, що міжнародна торгівля не повністю відображає процеси міжнародної економічної інтеграції. Зокрема, прямі закордонні інвестиції міжнародних корпорацій, передача технологій та ноу-хау стимулювали розвиток міжнародних операцій банків. В той же час, в міжнародних фінансових угодах з'явилося більше посередників, зокрема, внаслідок сек'юритизації. Як результат, одна й та сама угода неодноразово відображалася на балансах декількох банків. Зовні фінансова інтеграція випереджала інтеграцію секторів реальної економіки світу. В той же час, надання банками переваги валютним та відсотковим арбітражем при неадекватній оцінці ризиків стало передумовою для швидкого розповсюдження світової фінансової кризи. Багато міжнародних банків послужили одним з основних передавальних механізмів кризи за рахунок фінансових позицій, відкритих у різних країнах та регіонах.

Численні чинники впливають на вибір конкретних форм організації міжнародної діяльності банків. Вони можуть відрізнятися навіть для фінансових установ країн з однаковим рівнем участі у процесах глобалізації, оскільки банки можуть історично тяжіти до різних моделей здійснення банківського бізнесу. На міжнародному фінансовому просторі важливу роль відіграють банки, які не просто вийшли за межі своїх локальних ринків, але мають істотний вплив на інших учасників міжнародних фінансових ринків внаслідок своїх значних ресурсних можливостей та суттєвого розміру капіталу, присутності на різних сегментах ринку, операцій (табл.1).

Світова фінансова криза загострила ті протиріччя, які були приховані у

розвитку міжнародної банківської справи. Протягом десятиліть міжнародні фінансові інституції вважалися елітою бізнесу. В той же час, при детальному аналізі виявилося, що з метою нарощування короткострокового прибутку банки оперували надмірно високим рівнем залучених коштів (фінансового левериджу), що негативно позначалося на волатильності їхніх фінансових результатів. Навіть для провідних міжнародних банків була характерна недостатність капіталу, неліквідні активи, залежність від короткострокових джерел фінансування. Внаслідок низької ефективність банківської діяльності призводить до того, що моделі ведення бізнесу, які застосовуються за сучасних умов найбільшими міжнародними банками потребують удосконалення.

Таблиця 1

Переваги та недоліки глобальних банків та міжнародних ринків капіталу з погляду позичальників [3].

Глобальні банки	Міжнародні ринки капіталу
Переваги	
Доступність фінансування для дрібних та середніх компаній	Можливість фінансування великих мультинаціональних компаній та довгострокових проектів
Більш тісна співпраця з клієнтом та врахування особливостей його бізнесу	Можливість залучення коштів із різних географічних сегментів ринку, що знижує вплив локальних банківських криз
Можливість використання супутніх послуг банку при виході компаній на зарубіжні ринки, на яких працює цей міжнародний банк.	Можливість регулятивного арбітражу (пошук найвигіднішої юрисдикції/юридичної форми)
Можливість оперативного залучення коштів	Для великих компаній з високим рейтингом щодо вигідніші умови (низька вартість, довгі терміни) залучення коштів
Недоліки	
Обмеженість фінансування для великих проектів, які можуть бути частково подолані за рахунок синдикованого кредитування	Недоступність фінансування для дрібних та середніх фірм, не мають позитивного кредитного рейтингу, для відносно менш популярних валют та інших нестандартних ситуацій
Відносно більша залежність від національного банківського та валютного регулювання	Витрати на організацію емісії цінних паперів (отримання кредитного рейтингу, посередників, андерайтерів тощо)
Валюти, терміни, обсяги розкриття інформації визначаються політикою конкретного міжнародного банку	Тимчасові витрати на організацію емісії цінних паперів

У міжнародній банківській практиці використовується термінологія щодо характеристики бізнес-моделей: мультинаціональна (транснаціональна), міжнародна, централізована та децентралізована бізнес-моделі.

Мультинаціональна (транснаціональна) модель банківського бізнесу – це бізнес-модель, за якої банк, який виходить за межі локального ринку шляхом створення дочірніх структур на зарубіжних ринках, бажає залучати ресурси на відповідних локальних ринках. Міжнародна модель банківського бізнесу – це бізнес-модель, при якій банк переважно здійснює міжнародні операції на своєму головному офісі (йдеться і про залучення, і про розміщення).

Після латиноамериканської боргової кризи в 1980-х рр., яка спровокувала суттєві збитки з міжнародних (транскордонних) кредитних угод, багато банків перейшли до мультинаціональної моделі ведення бізнесу. Для цього вони придбали місцеві банки, щоб займатися залученням та розміщенням коштів на тому самому ринку, уникаючи тим самим якщо не державного, то принаймні валютного трансфертного ризику. В результаті частка вимог, оцінених у локальних валютах у міжнародних вимогах до країн з ринками, що розвиваються, зросла з 7 % у 1983 р. до 25-30 % у 1990-х рр. За окремими оцінками, цей показник ще більше зріс після Азіатської кризи 1997-1998 рр. Зрушення на користь банків на локальних зарубіжних ринках дещо сповільнилося у 2000-х рр., коли банки знову почали займатися арбітражем.

Централізована модель ведення банківського бізнесу передбачає залучення ресурсів через головні підрозділи або окремі основні офіси банку та перерозподіл їх між рештою структур банківської групи. За допомогою децентралізованої моделі дочірні структури банку мають право незалежно залучати пасивні ресурси для фінансування активних операцій на кожному локальному ринку. Мультинаціональні банки можуть розташовуватися на будь-якій ділянці спектру централізованих/децентралізованих операцій, а міжнародні банки за своєю сутністю тяжіють до більшої централізації своєї діяльності.

До переваг мультинаціональної бізнес-моделі порівняно з міжнародною варто віднести можливість використання економічного потенціалу місцевих ринків, а також гнучкість у прийнятті рішень. Проте контроль за операціями у разі використання мультинаціональної бізнес-моделі може бути втрачено, що є

серйозним недоліком. Таким чином, при виборі мультинаціональної бізнес-моделі питання якості управління складною банківською структурою дуже актуальне. Аналогічна проблема з втратою керованості дочірніх структур та філій виникає при децентралізованій моделі [4].

На практиці банки, головні підрозділи яких функціонують у різних країнах, застосовують велику різноманітність бізнес-моделей. Група експертів Банку міжнародних розрахунків здійснила ранжування всіх країн щодо співвідношень міжнародних та національних позицій. Це дало можливість виокремити міжнародні моделі, що використовуються банками Японії та Німеччини. Японські банки не лише 80 % операцій здійснюють у вигляді транскордонних угод, але й переважну їх більшість реєструють на балансах головних підрозділів у Токіо. Дві третини їх міжнародних вимог фінансуються за рахунок коштів, залучених безпосередньо у Японії здебільшого за рахунок депозитів. В той же час, німецькі банки демонструють тотожні принципи роботи, коли залучені на національному ринку за рахунок депозитів кошти використовуються для кредитних операцій, які здійснюються в Лондоні.

Діаметрально протилежним механізмом міжнародних банківських операцій функціонують іспанські банки, які більш потужні, ніж банки інших розвинутих країн, орієнтовані на децентралізовані операції на зарубіжних ринках. Цьому сприяють активний вихід іспанських банків на ринки країн Латинської Америки та Великобританії та прагнення фінансувати цю експансію за рахунок залучення коштів на зарубіжних ринках. Для розмежування банків, орієнтованих на транснаціональну модель, та банків, які віддають перевагу міжнародній моделі бізнесу варто використовувати показник зарубіжних зобов'язань, прийнятих на баланс. З цієї точки зору виокремлено використання міжнародної моделі японськими, німецькими та французькими банками.

Аналіз діяльності банків з точки зору їх класифікації, зокрема централізовані, децентралізовані, мультинаціональні дає можливість оцінити активи на локальних зарубіжних ринках, які фінансуються за рахунок локальних зобов'язань. З огляду на це, варто виокремити модель, яку

використовують швейцарські банки, які залучають кошти на численних зарубіжних ринках, надаючи клієнтам послуги глобального управління активами, для фінансування придбання активів в інших закордонних юрисдикціях. За цих умов, швейцарські банки є більш централізованими, оскільки використовують центральні офіси та офіси у світових фінансових центрах для перерозподілу ресурсів. В той же час, зарубіжні підрозділи іспанських банків більш автономні, залучаючи ресурси у країні їх розміщення.

У довгостроковому плані тенденція до переходу від міжнародної моделі до транснаціональної моделі ведення банківського бізнесу нерівномірно проявляється у різних країнах. Зокрема, банківські структури Іспанії, Франції, Великобританії надають перевагу цій моделі. Більше того, застосування цієї моделі залежить від того, на яких зарубіжних ринках функціонують банки. Зокрема, робота в країнах, що розвиваються на відміну від країн з розвиненими ринковими відносинами, стимулює тенденцію до мультинаціоналізації. З огляду на це, аналітики Банку міжнародних розрахунків схильні вважати, що загальна тенденція до мультинаціоналізації банківського бізнесу частково відображає ефект збільшення частки ринків, що розвиваються, в банківських портфелях і прискорені темпи зростання децентралізованих банків, а не є універсальною еволюцією моделі.

Огляд поточних операцій міжнародних банків на світових фінансових ринках дає змогу зробити прогнози, що фінансові послуги з боку мультинаціональних корпорацій і привабливість прибутків на ринках, що швидко зростають, продовжуватимуть залишатися основними стимулами розвитку міжнародних операцій західних банків. Проте, швидше за все, за таких умов сповільниться тенденція до появи універсальних фінансових інституцій, які надають послуги у глобальному масштабі, та посилення спеціалізації фінансових фірм. За таких умов банки західних країн намагатимуться отримати основну вигоду з традиційної переваги банківської діяльності – кращої пристосованості до діяльності в умовах асиметричної інформації за рахунок взаємовигідних відносин зі своїми клієнтами та

довгострокової присутності на ринку. У зв'язку з цим, розширення присутності окремих західних банків за рахунок посилення взаємин з декількома найбільш важливими для них цільовими ринками, зокрема Латинської Америки шляхом прямих інвестицій у банківські системи цих країн. Розвиток міжнародного банківського бізнесу передбачає розвиток мережевої організаційної форми.

Однією з основних проблем для банку при розвитку мережі та, особливо, при виході на інші географічні ринки є ризик втрати керованості шляхом недостатнього контролю з боку головного банку, внаслідок чого філії або інші відокремлені підрозділи перестають бути провідниками бізнес-стратегії банку.

ЛІТЕРАТУРА

1. Петрашко Л. Розвиток міжнародного банківського бізнесу в умовах глобалізації: злиття та поглинання./ https://ekmair.ukma.edu.ua/server/api/core/bitstreams/0619b5c8-b28a-468e-ab6f-11d0634071b3/content.
2. Мазаракі А.А. Світовий ринок товарів та послуг: товарна структура - К.: 2016р. - 206 с.
3. Осика С.Г. Універсальні міжнародно-правові засади регулювання демпінгового імпорту: Монографія. - К.: Центр дослідження СОТ, розвитку торгового права і практики, 256с.
4. Чуприна О.Б. Історія розвитку інтеграційних процесів в Європі та аналіз їх взаємозв’язку з процесами глобалізації /Зовнішня торгівля: право та економіка. - №1/2007. С. 41-47.

LEGAL SCIENCES

ІНСТИТУТ ВІЙСЬКОВОГО ОМБУДСМАНА – ЯК ЗАПОРУКА ЗАХИСТУ ВІЙСЬКОВОСЛУЖБОВЦІВ

Андрієвська Милана Андріївна,
Київський національний університет
імені Тараса Шевченка
м. Київ, Україна

Анотація: У статті розглянуто сутність та значення інституту військового омбудсмана як важливого елементу системи забезпечення прав і свобод військовослужбовців. Проаналізовано міжнародний досвід функціонування подібних інституцій, їх вплив на рівень правового захисту осіб, які проходять військову службу.

Окрему увагу приділено необхідності створення та ефективного функціонування військового омбудсмана в Україні, визначено його основні завдання, повноваження та напрями діяльності. Зроблено висновок, що запровадження цього інституту сприятиме підвищенню довіри до військового управління, зміцненню дисципліни та дотриманню прав людини у Збройних Силах України.

Ключові слова: військовий омбудсман, права військовослужбовців, захист прав людини, військова служба, правові гарантії.

Вступ./Introductions. У теперішніх умовах повномасштабної збройної агресії, масштабної мобілізації населення та активного ведення бойових дій, питання забезпечення правового та соціального захисту військовослужбовців набуває не лише актуального, але й принципово стратегічного значення. Армія, що функціонує в умовах надмірного психологічного та фізичного

навантаження, потребує не лише озброєння, підготовки та матеріального забезпечення, але й ефективного інституційного механізму гарантування прав і свобод її учасників. У цьому контексті Інститут Військового омбудсмана постає як системоутворювальний елемент демократичного контролю за станом дотримання прав людини у сфері оборони та національної безпеки.

Закон України «Про військового омбудсмана», ухвалений Верховною Радою у вересні 2025 року, заклав законодавчу основу для функціонування цієї інституції, визначивши її правовий статус, структуру, функції та повноваження. Відповідно до закону, Військовий омбудсман є уповноваженою особою з прав військовослужбовців, що призначається Президентом України строком на п’ять років. Його основними принципами діяльності є незалежність, неупередженість, верховенство права, політична нейтральність, прозорість і гуманізм [1].

Ціль роботи./Aim. Метою даної роботи є теоретичне обґрунтування та практичне узагальнення поняття військового омбудсмана як такого, що має бути гарантовано захищеним від впливу військово-політичного керівництва та вільним у здійсненні своєї правозахисної місії.

Матеріали та методи./Materials and methods. Повноваження омбудсмана включають прийом і розгляд скарг військовослужбовців, резервістів, членів добровольчих формувань, працівників системи оборони та членів їхніх родин; здійснення перевірок військових частин; надання рекомендацій щодо усунення порушень; доступ до інформації, необхідної для здійснення контролю; а також підготовку щорічного звіту про стан забезпечення прав військових в Україні. Завдяки цим функціям Інститут військового омбудсмана стає важливою ланкою між державними структурами, армійським середовищем і громадянським суспільством [2].

Роль інституту омбудсмана виходить за межі суто індивідуального правового захисту. Вона полягає у виявленні системних проблем, формуванні комплексного бачення стану справ у Збройних Силах та суміжних структурах, виявленні критичних дисфункцій у системі управління, матеріального

забезпечення, медичного супроводу, соціальної адаптації та психологічної реабілітації військовослужбовців.

У цьому контексті Військовий омбудсман функціонує як аналітична, інспекційна та стратегічна інституція, здатна змінювати правову архітектоніку армії в напрямку більшої відповідальності, гуманізму і правової стабільності. Одним із ключових досягнень є забезпечення можливості прямого звернення військових безпосередньо до омбудсмана, минаючи ієрархічні бар'єри командування. Це знижує ризик замовчування порушень, корупційних або репресивних практик, а також підвищує рівень довіри до державних механізмів контролю.

Особливого значення Інститут омбудсмана набуває у питаннях психологічного добробуту військовослужбовців. Саме через цю інституцію можуть бути виявлені факти знущань, неадекватних методів командування, порушення прав під час проходження служби, недоступність медичної допомоги чи недбалість у питаннях реабілітації [3]. Крім того, омбудсман має повноваження ініціювати зміни у внутрішньому законодавстві, що регулює життя армії: наприклад, у частині дисциплінарних статутів, умов звільнення, соціального забезпечення, гарантій для ветеранів, механізмів психологічної підтримки. У перспективі інститут може слугувати джерелом системного реформування сектора безпеки і оборони.

Разом із тим, ефективність діяльності Військового омбудсмана значною мірою залежить від наявних ресурсів – кадрових, фінансових, аналітичних, а також від рівня інституційної спроможності виконувати свої функції в умовах воєнного або надзвичайного стану. Забезпечення достатнього фінансування є не лише питанням матеріальної підтримки офісу омбудсмана, а й запорукою незалежності інституції, її можливості проводити власні розслідування, залучати висококваліфікованих фахівців – юристів, психологів, соціологів, військових експертів — та підтримувати науково-аналітичну діяльність.

Ще одним викликом є забезпечення фактичної, а не лише формальної, незалежності інституції. Попри те, що відповідне законодавство передбачає

гарантії автономності, на практиці омбудсманська діяльність може зазнавати опору або тиску з боку політичного чи військового керівництва. Лише реальна автономність, наявність власної інфраструктури, відокремлених каналів комунікації, системи звітності перед громадськістю, а не виключно перед вищими державними посадовими особами, може гарантувати ефективне функціонування механізмів захисту прав військових [4]. Важливим аспектом є також постійне вдосконалення системи моніторингу, яка має ґрунтуватися на об'єктивних, доказових та репрезентативних джерелах інформації, включаючи результати незалежних соціологічних опитувань, аналіз звернень, висновки експертів та інституцій громадянського суспільства.

Важливим аспектом є також постійне вдосконалення системи моніторингу, яка має ґрунтуватися на об'єктивних, доказових та репрезентативних джерелах інформації, включаючи результати незалежних соціологічних опитувань, аналіз звернень, висновки експертів та інституцій громадянського суспільства. Це дозволяє не лише виявляти поодинокі порушення, а й формувати системне бачення проблем, їх динаміки, причинно-наслідкових зв'язків і прогнозувати потенційні загрози.

Результати та обговорення./Results and discussion. Міжнародний досвід підтверджує ефективність таких інституцій. У країнах ЄС, НАТО, а також у скандинавських країнах, інститут військового омбудсмана є невід'ємною складовою демократичного врядування у сфері оборони. Його наявність розглядається як індикатор цивільного контролю, верховенства права і відкритості безпекового сектору до суспільства. В Україні, враховуючи військовий контекст, масштаб війни та соціальні наслідки для військовослужбовців і їхніх родин, інститут омбудсмана може стати не лише правозахисним, а й реабілітаційним і інтеграційним чинником [5].

Висновки./Conclusions. Таким чином, Інститут Військового омбудсмана виступає важливою ланкою у створенні системи всебічного правового, психологічного, соціального та морального супроводу військовослужбовців. Він є не просто бюрократичним органом, а гуманістичним інструментом

реалізації державної політики у сфері прав людини в армії.

Лише за умов реального функціонування, відкритості до зворотного зв’язку, стратегічного мислення та професійної автономії ця інституція зможе повноцінно реалізувати свій потенціал і забезпечити реальний, а не декларативний захист тих, хто щодня ризикує життям заради національної безпеки.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ:

1. Марцеляк О.В. Інститут омбудсмана: теорія і практика: Монографія. Харків: Вид-во ун-ту внутр. справ, 2004. 450 с.
2. Ржеутська Л. Чи потрібен українським військовим свій омбудсмен? URL: https://www.dw.com/uk/ci-potriben-ukrainskim-vijskovim-svij-ombudsmen/a-66867869 (дата звернення: 23.09.2025).
3. Бакленд Б., Макдермотт В. Інститути омбудсмена у справах збройних сил: Практичний посібник. К.: DCAF. 2015. 162 с.
4. Кацімон О.В Україні з’явиться військовий омбудсмен. URL: https://suspilne.media/569371-v-ukraini-zavitsa-vijskovij-ombudsmen-ministr-oboroni-umerov/ (дата звернення: 20.10.2025).
5. «Це справді потрібно» – Зеленський про створення інституту військового омбудсмена. URL: https://www.radiosvoboda.org/a/news-zelenskyy-viyskovyy-ombudsmen/32593307.html (дата звернення: 20.10.2025).

УДК: 346.6

ПРАВОВЕ РЕГУЛЮВАННЯ КРЕДИТНО-РОЗРАХУНКОВИХ ВІДНОСИН В УКРАЇНІ

Коваленко Інна Анатоліївна
кандидат юридичних наук, доцент
Федорчук Тетяна Петрівна
студентка
Київський національний університет
технологій та дизайну
м. Київ, Україна

Актуальність теми: Кредитно-розрахункові відносини (КРВ) є основою фінансової системи будь-якої держави, забезпечуючи рух капіталу та ліквідність економіки. В умовах інтеграції України до європейського простору та прискореної діджиталізації фінансових послуг, ефективність та надійність правового регулювання цих відносин набуває стратегічного значення. Недосконаліть законодавчої бази може призводити до судових спорів, зниження довіри до банківської системи та уповільнення економічного розвитку.

Стан дослідження проблеми: Комплексний характер КРВ зумовлює їх дослідження у працях науковців як у сфері цивільного права (зокрема, І. В. Спасибо-Фатєєва), так і в царині фінансового та банківського права. Однак, постійні зміни в законодавстві, зокрема прийняття Закону "Про платіжні послуги" та впровадження нових форм розрахунків (наприклад, електронних грошей), вимагають постійного оновлення наукової доктрини.

Мета роботи полягає у проведенні аналізу чинного законодавства України, що регулює кредитні та розрахункові відносини, з виявленням актуальних правових проблем та розробкою пропозицій щодо їх вирішення.

В умовах ринкової економіки для розуміння комплексної природи фінансової системи важливо чітко розмежовувати кредитні та розрахункові відносини. Хоч вони і тісно пов'язані, проте мають різну правову природу, мету

та регулюються складною ієрархічною системою правових норм. Їх правильне трактування є запорукою стабільного функціонування ринку фінансових послуг та захисту прав його учасників. А регулювання є міжгалузевим, охоплюючи норми цивільного, господарського та банківського права.

У доктрині підкреслюється, що кредитні відносини виникають на підставі домовленості між кредитором (банком або іншою фінансовою установою) та позичальником, що оформлюється кредитним договором. Кредитні відносини є первинними, оскільки вони спрямовані на перерозподіл вартості (капіталу) у часі. Їхня правова основа закладена у статті 1054 Цивільного кодексу України (ЦКУ) [2], яка визначає кредитний договір.

Ключовими ознаками кредитних відносин [3] є їх поворотність, що означає обов'язкове повернення наданих коштів позичальником, це головна і визначальна риса, яка відрізняє кредит від безповоротної фінансової допомоги, субсидій чи дарування. Також строковість, яка обмежує використання капіталу чітко визначеним терміном. Для кредитора строковість дозволяє планувати свої фінансові потоки та керувати ліквідністю. Для позичальника – чітко розуміти графік погашення та розраховувати боргове навантаження. Невід'ємною рисою є платність, яка передбачає сплату процентів за користування кредитом, що компенсує кредитору інфляційні ризики, покриває операційні витрати та забезпечує отримання прибутку. У багатьох випадках кредит має цільовий характер, що дозволяє кредитору контролювати напрям використання наданих коштів, яке передбачає створення активу або генерування доходу для погашення боргу. Важливою ознакою є забезпеченість – це може бути застава майна (нерухомості, автомобіля, цінних паперів), порука третьої особи або страхування. У випадку невиконання позичальником своїх зобов'язань, кредитор має право задовольнити свої вимоги за рахунок предмета застави.

Науковці, такі як І. В. Спасибо-Фатєєва, акцентують увагу на тому [7, с. 560], що суб'єктний склад кредитного договору є особливим: кредитором може бути лише фінансова установа, що підкреслює публічно-правовий елемент у цій сфері.

На противагу цьому, розрахункові відносини є вторинними, похідними від будь-якого основного зобов'язання, чи то повернення кредиту, чи оплата за товари та послуги. Вони спрямовані на виконання грошового зобов'язання шляхом переміщення грошових Характерними рисами розрахункових відносин є посередництво, розрахункові відносини майже завжди здійснюються за участю посередника – надавача платіжних послуг, яким найчастіше виступає банк або інша фінансова установа (наприклад, платіжна система, небанківський фінансовий оператор). Також їм притаманний безготівковий характер, що реалізується шляхом списання та зарахування коштів на рахунки. Висока формалізованість, оскільки порядок їх здійснення, вимоги до документів, відповідальність сторін та терміни виконання операцій суворо регламентовані законодавством (Законами, нормативними актами Національного банку) та міжбанківськими правилами [6]. Та оперативність - означає високу швидкість виконання платіжних операцій, що відповідає сучасним технологічним можливостям та економічним потребам.

Таким чином, кредитні відносини встановлюють зобов'язання щодо надання та повернення капіталу, тоді як розрахункові відносини забезпечують технічну реалізацію цього та інших грошових зобов'язань.

Правове регулювання кредитно-розрахункових відносин в Україні має багаторівневу та ієрархічну структуру, що відображає комплексний характер цих відносин, які охоплюють як приватноправові, так і публічно-правові аспекти.

На найвищому щаблі цієї системи знаходиться Конституція України [1], яка не лише закріплює фундаментальні засади, але й визначає економічні основи держави. Зокрема, стаття 41 гарантує право власності та його непорушність, що є базою для будь-яких майнових, включаючи кредитні, зобов’язань. Стаття 42 закріплює право на підприємницьку діяльність, необхідне для функціонування фінансових установ як суб'єктів кредитно-розрахункових відносин. Особливе значення має стаття 99, яка встановлює, що забезпечення стабільності грошової одиниці України – гривні –

є основною функцією Національного банку України (НБУ), що легітимізує його роль як головного регулятора фінансового ринку.

Основою приватного регулювання виступають кодифіковані акти. Насамперед, Цивільний кодекс України (ЦКУ) [2], як основний акт приватного права, містить ключові норми. Зокрема, глава 71 детально регламентує договір кредиту та позики, визначаючи істотні умови, права та обов’язки сторін, а також особливості кредитора-фінансової установи. Глави 72 та 74 ЦКУ, відповідно, регулюють договір банківського рахунку та загальні положення про розрахунки, які є юридичною формою існування розрахункових відносин. Поряд з ЦКУ, Господарський кодекс України (ГКУ) встановлює особливості цих відносин у сфері господарювання, визначаючи правові засади банківського кредитування суб'єктів підприємництва.

Важливий та найбільш динамічний блок складає спеціальне законодавство, що деталізує та конкретизує загальні норми, враховуючи специфіку фінансового ринку та міжнародні стандарти. До нього належать: Закон України "Про банки і банківську діяльність" [3]: Цей закон є фундаментальним, оскільки він визначає правовий статус банків, вимоги до їхньої ліцензійної та регуляторної діяльності, а також встановлює принципи банківської таємниці та гарантування вкладів, що є критично важливими для довіри до суб'єктів, які здійснюють кредитну діяльність. Закон України "Про платіжні послуги" (чинний з 2022 року) [4]: Цей акт є ключовим у регулюванні саме розрахункових відносин. Він імплементує вимоги європейських директив (зокрема, PSD2) і значно розширив перелік суб'єктів, які можуть надавати платіжні послуги (крім банків – платіжні установи, оператори поштового зв'язку, електронні гроші), а також визначає сучасні види платіжних інструментів та їх застосування. Закон України "Про споживче кредитування" [5]: Цей спеціалізований закон є інструментом підвищеного захисту прав фізичних осіб-позичальників. Він встановлює жорсткі вимоги до розкриття повної вартості кредиту (реальної річної процентної ставки), деталізує порядок оцінки кредитоспроможності позичальника та надає споживачу право на

відмову від кредитного договору впродовж певного терміну.

Завершують цю ієрархічну структуру підзаконні нормативно-правові акти Національного банку України (НБУ). Як головний регулятор фінансового ринку та емісійний центр, НБУ видає постанови, інструкції та положення, які мають обов’язкову силу для всіх учасників ринку. Ці акти забезпечують практичну реалізацію норм законів та оперативне реагування на зміни. Ключовим актом у сфері розрахунків є Інструкція про безготівкові розрахунки в національній валюті в Україні [6], яка детально встановлює конкретні процедури, форми платіжних інструкцій (наприклад, платіжне доручення), черговість їх виконання та стандарти проведення операцій. У сфері кредитування НБУ також видає регуляторні акти, які стосуються оцінки банками кредитного ризику, формування резервів під активні операції та вимог до корпоративного управління, що опосередковано впливає на умови кредитування. Таким чином, ця багаторівнева система забезпечує всебічне та гнучке регулювання кредитно-розрахункових відносин.

Ключовим інструментом, що формалізує кредитні відносини, є кредитний договір, до якого чинне законодавство України, включаючи Цивільний кодекс [2] та спеціальні акти [5], висуває жорсткі вимоги щодо його істотних умов. Законодавець імперативно вимагає чіткого визначення мети, суми, строку, порядку видачі та погашення коштів, а також встановлення процентної ставки, яка є платою за користування капіталом. Особлива увага приділяється захисту прав споживачів, що є ознакою європейського підходу до фінансового права.

Закон "Про споживче кредитування" [5] встановив низку імперативних норм для посилення цього захисту. Зокрема, кредитор зобов'язаний забезпечити повне інформаційне забезпечення шляхом надання споживачу до укладення договору так званого паспорту споживчого кредиту, де повинна бути чітко зазначена реальна річна процентна ставка, що включає не тільки номінальні відсотки, але й усі супутні витрати, комісії та платежі. Це дозволяє споживачеві здійснити обґрунтований вибір. Також закон закріплює право на відмову, що дає споживачу можливість протягом чотирнадцяти календарних днів

відмовитись від договору без будь-якого пояснення причин, забезпечуючи так званий "період охолодження". Крім того, законодавчо встановлена заборона включати до договорів недобросовісні умови, що погіршують становище споживача порівняно з вимогами закону.

Незважаючи на ці законодавчі запобіжники, судова практика залишається насиченою спорами щодо визнання кредитних договорів недійсними. Найчастішими підставами для оскарження є укладення договору в іноземній валюті всупереч обмеженням НБУ з метою захисту фінансової стабільності, відсутність у фінансової установи належної ліцензії на здійснення кредитної діяльності, що ставить під сумнів правомірність її дій. А також включення до договору несправедливих умов, наприклад, право банку в односторонньому порядку змінювати процентну ставку без належного обґрунтування.

Паралельно з розвитком кредитних відносин, сфера безготівкових розрахунків зазнала значної модернізації та діджиталізації після прийняття Закону "Про платіжні послуги" [4]. Цей закон адаптував українське законодавство до вимог європейської директиви PSD2, що призвело суттєвих системних змін.

Перш за все, відбулося розширення кола суб'єктів, які можуть надавати платіжні послуги: поряд з традиційними банками, це право отримали небанківські фінансові установи, оператори поштового зв'язку і навіть окремі органи державної влади, що значно посилило конкуренцію на ринку фінансових послуг та сприяло появі нових платіжних рішень. Закон також офіційно впровадив нові платіжні інструменти та технології, легалізувавши використання електронних грошей, мобільних платежів та інших інноваційних засобів розрахунків, інтегруючи їх у правове поле. Значна увага приділяється посиленню безпеки розрахунків: встановлено обов'язкові вимоги щодо посиленої автентифікації користувача при здійсненні онлайн-платежів, що є необхідним кроком для протидії платіжному шахрайству та захисту коштів клієнтів.

Проте, незважаючи на прогрес у сфері традиційних безготівкових

розрахунків, актуальним викликом залишається правове регулювання віртуальних активів, зокрема криптовалют [8, с. 45-52]. Хоча Закон "Про віртуальні активи" було прийнято, його повноцінне впровадження гальмується відсутністю необхідних змін до Податкового кодексу України. Ця прогалина створює правову невизначеність щодо оподаткування операцій з криптовалютами та їх інтеграції в легальний фінансовий обіг, що стримує подальший розвиток фінансових технологій та інновацій [9, с. 110-115].

Проведене дослідження підтвердило, що сфера кредитно-розрахункових відносин є однією з найбільш динамічних у правовому полі України, що зумовлено необхідністю постійної адаптації до європейських стандартів та викликів діджиталізації. Аналіз показав, що правове регулювання цієї сфери є складним симбіозом цивільно-правових норм, що встановлюють договірні зобов'язання, та публічно-правових механізмів, які забезпечують нагляд та стабільність. Аналізуючи кредитні відносини, було встановлено, що Україна досягла значного прогресу в захисті прав споживачів, що є безсумнівним позитивним зрушенням. Закон "Про споживче кредитування" встановив чіткі інформаційні вимоги до кредиторів, зобов'язуючи їх розкривати повну вартість кредиту, та надав позичальникам реальні механізми захисту, такі як право на відмову від договору. Проте ці норми часто виявляються недостатніми для повного викорінення недобросовісних практик. Водночас, дослідження розрахункових відносин показало, що прийняття Закону "Про платіжні послуги" стало справжнім проривом у лібералізації ринку та його наближенні до європейських стандартів. Цей акт допустив на ринок нових гравців-небанківські фінансові установи та платіжні інституції, та заклав основу для розвитку сучасних платіжних систем і впровадження нових технологій. Однак, саме в цій сфері найбільший розрив між технологічним прогресом та правовим регулюванням, що підтверджує ключову проблему, виявлену в ході дослідження – асинхронність. Ключовою проблемою правового регулювання кредитно-розрахункових відносин є асинхронність, тобто право не встигає за технологіями, що створює зони правової невизначеності та ризики

для учасників ринку.

СПИСОК ВИКОРИСТАНИХ ДЖЕРЕЛ

1. Конституція України: Закон України від 28.06.1996 № 254к/96-ВР (зі змінами). URL: Конституція України | від 28.06.1996 № 254к/96-ВР
2. Цивільний кодекс України: Закон України від 16.01.2003 № 435-IV (зі змінами). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15
3. Про банки і банківську діяльність: Закон України від 07.12.2000 № 2121-III (зі змінами). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2121-14
4. Про платіжні послуги: Закон України від 30.06.2021 № 1591-IX (зі змінами). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1591-20
5. Про споживче кредитування: Закон України від 15.11.2016 № 1734-VIII (зі змінами). URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1734-19
6. Про затвердження Інструкції про безготівкові розрахунки в національній валюті користувачів платіжних послуг: Постанова Правління НБУ від 29.07.2022 № 163. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0163500-22
7. Спасибо-Фатєєва І. В. Банківське право**:** підручник. Київ: Юрінком Інтер, 2023. 560 с.
8. Крупчан О.Д. Правові засади здійснення безготівкових розрахунків в умовах діджиталізації. Право України. 2024. № 1. С. 45–52.
9. Мельник О.М. Проблеми правового регулювання віртуальних активів в Україні. Фінансове право. 2023. № 2. С. 110–115.

УДК 330

ЦИВІЛЬНО-ПРАВОВИЙ ЗАХИСТ ОСОБИСТИХ НЕМАЙНОВИХ ПРАВ

Макуха Дарина Володимирівна
Студентка
Навчально-науковий інститут права
Київського національного університету імені Тараса Шевченка
м. Київ, Україна

Анотація: Стаття присвячена дослідженню цивільно-правового захисту особистих немайнових прав як фундаментального елементу правового статусу людини. Саме тому актуальність роботи зумовлена нагальною потребою вдосконалення й адаптації механізмів охорони цих прав в умовах сучасних суспільних трансформацій. Основною метою дослідження є глибокий аналіз системи цивільно-правового регулювання, а також визначення шляхів підвищення ефективності захисту особистих немайнових прав. При цьому об'єктом виступають суспільні відносини, що виникають у цій сфері, тоді як предметом – безпосередньо правові механізми їх реалізації. Для досягнення поставленої мети у роботі застосовано аналітичний та порівняльно-правовий методи. У свою чергу, наукова новизна полягає у визначенні конкретних напрямів удосконалення судового захисту зазначених прав, що забезпечує практичне значення результатів у можливості їх використання для підвищення якості правозастосовної діяльності.

Ключові слова: Особисті немайнові права; цивільно-правовий захист; моральна шкода; гідність людини; честь і репутація; право на приватність; ефективність судового захисту; конституційні гарантії прав людини.

Особисті немайнові права становлять основу сучасного цивільного права, адже саме вони забезпечують охорону найважливіших людських цінностей – життя, гідності, честі, свободи, недоторканності та приватності. Вони відображають природне право людини на повагу до своєї особистості, визнаючи

її найвищою соціальною цінністю.

Відповідно до ст. 1 Цивільного кодексу України, предметом цивільно–правового регулювання поряд із майновими є й особисті немайнові правовідносини. Можна стверджувати, що вони мають певний пріоритет, оскільки структурно зазначені першими [1]. Як слушно наголошує Н. С. Кузнєцова, особисті немайнові права фізичної особи посіли своє місце у предметі сучасного цивільного права України, набули статусу автономного правового інституту, подолавши багато перешкод, значна частина яких була обумовлена ідеологічними чинниками [2, с. 14].

Закріплення особистих немайнових прав у Книзі другій Цивільного кодексу України стало результатом адаптації національного законодавства до європейських стандартів. Ці стандарти відображені у Загальній декларації прав людини (1948 р.), Конвенції про захист прав і основних свобод людини (1950 р.), Міжнародному пакті про громадянські та політичні права (1966 р.) та Міжнародному пакті про економічні, соціальні та культурні права (1966 р.). Принципи цих актів знайшли відображення у Конституції України, де проголошено, що людина, її життя, здоров’я, честь і гідність, недоторканність і безпека визнаються найвищою соціальною цінністю [3].

У науковій літературі підкреслюється, що «особисті немайнові права – це юридично гарантовані можливості, які довічно належать кожній фізичній особі за законом і характеризуються немайновістю та особистісністю» [4].

Проблема класифікації особистих немайнових прав залишається актуальною як у вітчизняній, так і в зарубіжній науці. Незважаючи на розвиток цивілістичної думки, єдиної системи класифікації досі не вироблено. Більшість підходів стосується лише фізичних осіб, тоді як правовий статус юридичних осіб залишається поза увагою.

Як зазначає Р. О. Стефанчук, цивілістичні наукові дослідження не повинні гнатись за кількістю особистих немайнових прав. Адже цивільне право регулює найбільш важливі та типові суспільні відносини шляхом закріплення у цивільно-правових нормах відповідних особистих немайнових прав, які

складають їх зміст» [5, с. 220]. Учений пропонує поділ на загальні (універсальні) й окремі (спеціальні) права. Загальні забезпечують природне й соціальне існування фізичних осіб, тоді як окремі охоплюють інтелектуальну, сімейну та медичну сфери, а також права осіб з обмеженою дієздатністю.

Л. В. Федюк запропонувала більш розгалужену класифікацію, яка враховує як фізичних, так і юридичних осіб. Вона поділяє ці права «за суб'єктами, що є носіями – фізичні, юридичні або спільні; за сферою реалізації – гуманітарні, особистісні, інформативні, соціально-культурні, демократизаторські; за призначенням – первинні та похідні; за зв'язками з іншими галузями права – конституційні, адміністративні, трудові, сімейні, житлові» [6, с. 96].

Цивільний кодекс України також поділяє особисті немайнові права на дві основні групи: ті, що забезпечують природне існування (глава 21) та ті, що забезпечують соціальне буття (глава 22) [1]. Така класифікація є системною й зручною для практичного застосування, однак не охоплює всіх новітніх правових явищ, зокрема пов'язаних із цифровими технологіями, інформаційною безпекою та віртуальною ідентичністю особи.

Конституційне закріплення гарантій захисту прав людини створює основу для розвитку інституту цивільно-правового захисту особистих немайнових прав. У ст. 55 Конституції України передбачено, що кожен має право будь-якими не забороненими законом засобами захищати свої права і свободи від порушень та протиправних посягань [3]. Це положення формує концепцію всеосяжного захисту прав людини, який охоплює як національні, так і міжнародні механізми, адже після вичерпання внутрішніх засобів особа може звертатися до відповідних міжнародних судових інституцій.

У цивільному праві способи захисту визначаються як заходи примусового характеру, що спрямовані на відновлення порушеного права та усунення його наслідків. Їх правова природа має комплексний характер, адже поєднує у собі елементи самозахисту, оперативного реагування і державного примусу. Це свідчить про гнучкість цивільно-правового механізму, здатного

пристосовуватися до різних форм порушень і характеру особистих прав.

Особисті немайнові права можуть захищатися як загальними, так і спеціальними засобами. Такий підхід, закріплений у ст. 275 ЦК України, засвідчує, що законодавець розглядає їх як повноцінні суб'єктивні цивільні права. Загальні способи, визначені у ст. 16 ЦК, включають визнання права, відновлення становища, що існувало до порушення, припинення протиправних дій, відшкодування моральної шкоди тощо [1]. Вони застосовуються у більшості випадків і формують основу універсального правового захисту.

Спеціальні способи захисту, передбачені Главою 20 ЦК України, орієнтовані на конкретні порушення особистих немайнових прав. Серед них – поновлення порушеного права, спростування недостовірної інформації, заборона поширення відомостей, які принижують честь чи гідність особи, а також відшкодування моральної та майнової шкоди. Вони ґрунтуються на принципі ефективного відновлення порушеного блага і покликані не стільки карати порушника, скільки повернути особу у стан, максимально наближений до попереднього. Як зазначається у доктрині, «особисті немайнові права можуть захищатися будь-якими засобами, що здатні забезпечити поновлення порушеного стану та усунення негативних наслідків» [20, с. 52].

Законодавець розробив також механізм спростування недостовірної інформації як одного з найбільш поширених способів захисту честі, гідності та ділової репутації. Згідно зі ст. 277 ЦК України, спростування здійснюється тим самим способом, яким інформація була поширена. Якщо джерело поширення припинило діяльність, відповідна інформація оприлюднюється в іншому медіа за рахунок порушника. Таким чином, закон надає пріоритет відновленню репутації потерпілого над формальним покаранням порушника, що відповідає європейським стандартам права на повагу до приватного життя.

У судовій практиці такі способи захисту відіграють ключову роль. Верховний Суд у своїх рішеннях неодноразово зазначав, що «право на спростування недостовірної інформації є самостійним способом захисту особистих немайнових прав», і воно не залежить від вини особи, яка поширила

такі відомості. Це свідчить про відхід від карального підходу до моделі відновлення, орієнтованої на баланс інтересів особи, суспільства і держави. Показовим є й підхід Європейського суду з прав людини, який визнає, що свобода слова не може бути використана як інструмент приниження честі та гідності людини. Таким чином, судова практика утверджує пріоритет захисту особистих немайнових благ над зловживанням свободою вираження поглядів.

Особливість цивільно-правового механізму полягає у свободі вибору потерпілою особою форми захисту. Особа може застосувати як один, так і декілька способів одночасно, виходячи з характеру порушення та його наслідків. Така конструкція відповідає принципу диспозитивності цивільного права, який надає особі можливість самостійно визначати засоби захисту своїх інтересів. Як зазначається в юридичній літературі, «ефективність цивільно-правового захисту визначається не суворістю санкцій, а реальністю поновлення порушеного права і можливістю суб'єкта впливати на обрання засобу правового реагування» [7, с. 52].

Сьогодні реальний стан захисту прав особи як учасника особистих немайнових правовідносин слід віднести до однієї з найгостріших проблем українського цивільного права. За останні десять років це питання було і є предметом серйозних наукових дискусій. На жаль, порушення саме цих прав відбувається майже у всіх галузях життєдіяльності особи, зокрема житлових, земельних, цивільних, трудових та ін.

Всі, на жаль, засоби захисту особистих немайнових прав, як свідчить більшість даних із судової практики, не діють в повному обсязі. Так, механізм захисту через органи місцевого самоврядування зустрічає ряд перешкод – людський фактор, обмеження повноважень у вирішенні питань, що виникають в разі порушення особистих немайнових прав шляхом закріплення норм про виключний судовий порядок вирішення таких спорів. Уповноважений з прав людини також має обмежені повноваження щодо захисту особистих немайнових прав особи [8, с. 75].

Неефективність національних механізмів захисту прав людини, як було

зазначено раніше, призводить до того, що громадяни України дедалі частіше звертаються за захистом своїх прав до Європейського суду з прав людини. Варто зауважити, що вони подають позови не лише з питань порушення загальних прав і свобод, але й щодо захисту особистих майнових прав.

Показовою щодо застосування цивільно-правових механізмів захисту честі, гідності та ділової репутації є постанова Верховного Суду від 21 травня 2025 року у справі № 757/66880/21-ц. Суть спору полягала в тому, що ТОВ «Трансматик» та його учасники звернулися до суду з позовом до власника автомобіля та засновника електронного ресурсу про визнання недостовірною та такою, що завдає шкоди діловій репутації інформації, поширеної у мережі Інтернет на платформі «Електронна книга скарг України». Позивачі також просили зобов'язати відповідача спростувати відомості та стягнути моральну шкоду.

Суди першої та апеляційної інстанцій відмовили у задоволенні позову, мотивуючи це тим, що позивачі не довели недостовірність поширеної інформації та її негативний вплив на ділову репутацію товариства. Верховний Суд, залишаючи рішення без змін у резолютивній частині, розширив мотивувальну, наголосивши на принципових положеннях цивільного права.

Фізична особа, особисті немайнові права якої порушено внаслідок поширення про неї та (або) членів її сім'ї недостовірної інформації, має право на відповідь, а також на спростування цієї інформації. Фізична особа, особисті немайнові права якої порушено у друкованих або інших медіа, має право на відповідь, а також на спростування недостовірної інформації у тому ж медіа в порядку, встановленому законом» (частина перша, абзац перший частини шостої статті 277 ЦК України).

Юридичним складом, наявність якого може бути підставою для задоволення позову про спростування недостовірної інформації, є сукупність таких обставин: а) поширення інформації, тобто доведення її до відома хоча б однієї особи у будь-який спосіб; б) поширена інформація стосується позивача; в) така інформація є недостовірною, тобто не відповідає дійсності;

г) поширення інформації порушує особисті немайнові права, тобто або завдає шкоди відповідним особистим немайновим благам, або перешкоджає особі повно та своєчасно реалізувати особисте немайнове право» (див. постанову ВП ВС від 12.11.2019 у справі № 904/4494/18).

Під час вирішення спору про визнання недостовірною та спростування інформації слід застосовувати загальні приписи статей 3, 15, 16 ЦК України… Відсутність порушеного або оспорюваного права позивача є підставою для ухвалення рішення про відмову у задоволенні позову незалежно від інших встановлених судом обставин» (постанова ВС у складі колегії Касаційного господарського суду від 7.04.2021 у справі № 910/1255/20).

У даній справі Верховний Суд дійшов висновку, що поширення інформації стосувалося юридичної особи, а не її учасників, тому «останні не мають права на судовий захист за вимогою про визнання інформації недостовірною і такою, що завдає шкоди діловій репутації товариства [9].

Таким чином, наведене рішення підтверджує усталений підхід Верховного Суду: право на спростування недостовірної інформації належить лише тій особі, про яку така інформація поширена, а не пов’язаним з нею суб’єктам. Це рішення також конкретизує елементи складу правопорушення у справах про захист честі, гідності та репутації, водночас узгоджуючи баланс між свободою слова та охороною немайнових права.

Проведене дослідження підтверджує, що цивільно-правовий захист особистих немайнових прав залишається одним із найважливіших інструментів забезпечення правового статусу людини. Його ефективність залежить від реальної можливості особи скористатися як загальними, так і спеціальними способами захисту, передбаченими Цивільним кодексом України, зокрема відшкодуванням моральної шкоди та спростуванням недостовірної інформації. Аналіз судової практики, показав, що право на спростування належить лише тій особі, про яку поширено інформацію, а не пов’язаним із нею суб’єктам. Такий підхід підсилює принцип персоніфікованої відповідальності, проте водночас виявляє прогалини у захисті ділової репутації учасників юридичних осіб, які

можуть зазнати фактичних репутаційних втрат без формального порушення їхніх прав.

Для вдосконалення системи захисту особистих немайнових прав доцільно законодавчо розширити коло суб'єктів, які мають право на спростування недостовірної інформації, якщо така прямо впливає на їхню ділову репутацію чи професійну діяльність. Важливим є також удосконалення процедур доказування моральної шкоди – шляхом розроблення методичних критеріїв оцінки її розміру та впливу порушення. Варто створити спеціалізовані медіаційні або онлайн-платформи для досудового врегулювання спорів про честь, гідність і репутацію, що відповідатиме принципам пропорційності та оперативності захисту. Удосконалення національної моделі має ґрунтуватися на гармонізації з європейськими стандартами, забезпечуючи реальне відновлення порушених прав і пріоритет людської гідності як найвищої соціальної цінності.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ:

1. Цивільний кодекс України : Кодекс України від 16.01.2003 № 435-IV : станом на 5 жовт. 2025 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/435-15#Text (дата звернення: 18.10.2025).
2. Кузнєцова Н. Громадянське суспільство, держава, приватне право: проблеми співвідношення та взаємодії. *Право України*. 2014. № 4. С. 63–70.
3. Конституція України : від 28.06.1996 № 254к/96-ВР : станом на 1 січ. 2020 р. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/254к/96-вр#Text дата звернення: 19.10.2024).
4. Кучер В. О., Яновицька Г. Б. Цивільне право України. Львів : Новий Світ-2000, 2014. 444 с.
5. Стефанчук Р. О. Особисті немайнові права фізичних осіб у цивільному праві (поняття, зміст, система, особливості здійснення та захисту) : Монографія. Київ, 2008. 625 с.
6. Федюк Л. В. Класифікація особистих немайнових прав у цивільному праві. *Право України.* 2005. № 2 (6). С. 96–97.

7. Харь І. О., Білецька О. О. Особисті немайнові блага: види та способи захисту. *Теорія та історія права*. 2012. С. 52.

8. Єфремова І. І. Проблеми захисту особистих немайнових прав особи. Збірник матеріалів IX Міжнародної науково-практичної конференції 2016 року "Актуальні проблеми правової науки і державотворення в Україні в контексті правової інтеграції". 2016. С. 73-75.

9. Постанова Касаційного цивільного суду від 21.05.2025 у справі № 757/66880/21-ц. URL: https://reyestr.court.gov.ua/Review/128812801 (дата звернення: 20.10.2025).

ПОНЯТТЯ ТА СУТНІСТЬ ПРОПАГАНДИ У ПРАВОВІЙ НАУЦІ

Смоляр Влада Володимирівна
здобувач вищої освіти факультету підготовки фахівців для органів досудового розслідування Національної поліції України Дніпровського державного університету внутрішніх справ
Науковий керівник:
Березняк Василь Сергійович
завідувач кафедри кримінального права та кримінології факультету підготовки фахівців для органів досудового розслідування Національної поліції України
д.ю.н., с.н.с.

Пропаганда як соціально-політичне явище завжди відігравала важливу роль у формуванні громадської думки та впливі на поведінку людей. Вона може мати як позитивний характер (наприклад, просування ідей демократії, прав людини чи здорового способу життя), так і деструктивний, коли використовується для поширення ідеологій насильства, тоталітарних режимів, расової чи національної ворожнечі. Саме у випадку деструктивного впливу пропаганда становить загрозу суспільним відносинам, державній безпеці та основоположним правам людини, що й обумовлює необхідність її кримінально-правової заборони.

В Україні це питання набуло особливої актуальності у зв’язку з російською агресією та масованими інформаційними атаками, однак проблема не обмежується лише військовим аспектом, кримінальна відповідальність за пропаганду в Україні має комплексний характер і спрямована на протидію різним формам деструктивної інформаційної діяльності, що становить небезпеку для суспільства.

Тлумачення поняття «пропаганда» не є єдиним ані в чинному Кримінальному кодексі України, ані в науковій літературі з кримінального права.

Словник української мови визначає поняття «пропаганда» як поширення і

постійне, глибоке та детальне роз'яснення яких-небудь ідей, поглядів, знань, або як ідейний вплив на широкі маси або певні групи людей, що носить політичний або релігійний характер та систему засобів масового поширення ідей, поглядів тощо [1]. Отже, поняття «пропаганда» є багатозначним і включає як поширення ідей та інформації, так і цілеспрямований вплив на свідомість людей. Вона не завжди має негативний характер – може сприяти поширенню корисних знань, формуванню позитивних соціальних установок або підтримці цінностей демократії та прав людини. У кримінально-правовому контексті пропаганда регулюється лише тоді, коли її зміст або методи поширення загрожують суспільним відносинам, державній безпеці та правам людини.

Пропаганда походить від латинського слова «propagare», що означає «поширювати» або «розмножувати». Вперше термін набув офіційного значення у XVII столітті в діяльності католицької Церкви, коли була створена Конгрегація пропаганди віри для поширення релігійних ідей та навчання віруючих [2].

Згодом поняття пропаганди розширилося і стало застосовуватися у політичній, ідеологічній, військовій та культурній сферах як інструмент впливу на масову свідомість населення.

Суть пропаганди полягає у свідомому та цілеспрямованому впливі на людей через поширення певних ідей, знань або поглядів з метою формування конкретних переконань, ставлень або моделей поведінки. Одним із найбільш шкідливих проявів пропаганди є маніпуляція свідомістю, яка проявляється у спотворенні фактів, однобічному поданні інформації або приховуванні важливих деталей з метою переконати аудиторію у певних ідеях, цінностях чи діях. Така маніпуляція обмежує критичне мислення, формує штучні установки та переконання, що не ґрунтуються на об’єктивних даних, і часто слугує інтересам тих, хто її поширює, через що пропаганда здатна впливати на масову поведінку, підштовхуючи людей до рішень або дій, які можуть бути шкідливими для них самих чи для суспільства загалом.

Пропаганду можна розпізнати за низкою ключових ознак, що дозволяють

оцінити її вплив на свідомість. Першою ознакою є цілеспрямованість – наявність конкретної мети: переконати аудиторію, сформувати певне ставлення або стимулювати до певної поведінки. Другою – системність і повторюваність, коли інформація подається регулярно, у різних формах та через різні канали комунікації, що посилює її вплив на масову свідомість. Третьою ознакою є емоційний вплив, адже пропаганда часто апелює до емоцій, таких як страх, гордість, гнів або співчуття, замість логічного аргументування, що сприяє формуванню необхідних установок. Четверта ознака – викривлення фактів або однобічне подання інформації, коли наводяться лише дані, що підтримують потрібну ідею, а альтернативні точки зору ігноруються або знецінюються. П’ята ознака – використання авторитетів та символів (від відомих осіб до історичних, релігійних або культурних образів) для посилення переконливості повідомлення. Нарешті, маніпуляція свідомістю, коли пропаганда формує штучні установки та переконання, що можуть суперечити об’єктивним фактам або інтересам аудиторії.

Важливо підкреслити, що для розпізнавання пропаганди не обов’язково наявність усіх ознак одночасно; достатньо виявити кілька, особливо цілеспрямованість та маніпулятивний вплив, адже саме вони визначають її сутність як інструменту впливу на свідомість людей. Інші ознаки лише підсилюють ефективність впливу та дозволяють точніше оцінити характер і потенційну небезпеку повідомлення.

Пропаганда як соціально-комунікативне явище має різноманітні форми, методи та цілі, що зумовлює необхідність її класифікації за кількома критеріями.

За метою впливу виділяють мобілізаційну, спрямовану на активізацію певних дій аудиторії та формування готовності до участі у політичних, військових або соціальних процесах; маніпулятивну, яка передбачає непомітне нав’язування вигідних для пропагандиста переконань через викривлення контексту або емоційний тиск; деморалізуючу, що має на меті знизити бойовий дух та довіру до державних інститутів, особливо в умовах війни; та

консолідуючу, спрямовану на об’єднання населення навколо певної ідеї, лідера або державної політики.

За засобами поширення пропаганда поділяється на масмедійну, яка реалізується через телебачення, радіо, друковані ЗМІ чи офіційні сайти; мережну або цифрову, що поширюється через соціальні мережі, месенджери та блоги; візуальну, яка охоплює плакати, кіно, символіку або рекламу; та вербальну, що реалізується через публічні промови, виступи та гасла.

За цільовою аудиторією розрізняють масову, орієнтовану на широкі верстви населення; селективну (цільову), спрямовану на конкретні соціальні, вікові або професійні групи; та елітну, що впливає на керівні кола суспільства, політичну або економічну верхівку.

За формою подачі інформації пропаганда буває відкритою, коли її цілі та ідеологія заявлені прямо; прихованою (латентною), що діє під виглядом нейтральної інформації або культурних продуктів; та гібридною, яка поєднує риси відкритої та прихованої, змінюючи характер впливу залежно від ситуації.

За джерелом походження виділяють державну, що координується владними структурами; недержавну (громадську або корпоративну), яка здійснюється приватними організаціями або політичними партіями; та іноземну, спрямовану на дестабілізацію політичної ситуації, ослаблення обороноздатності або формування залежності держави-жертви.

Таким чином, пропаганда є багатогранним явищем із різними формами прояву та відкритим або прихованим характером, а її класифікація дозволяє глибше усвідомити механізми інформаційного впливу на суспільну свідомість.

В Україні кримінальним кодексом встановлюється кримінальна відповідальність за пропаганду, яка за своєю суттю спрямована на активізацію певних дій аудиторії та формування готовності до участі у політичних, військових або соціальних процесах, зокрема, яка нав’язує переконання через викривлення контексту або емоційний тиск, а також таку, що має на меті знизити бойовий дух та довіру до державних інститутів, особливо в умовах війни.

СПИСОК ЛІТЕРАТУРИ

1. *Словник UA портал української мови і культури*: веб-сайт. URL : https://slovnyk.ua/index.php?swrd (дата звернення: 20.09.2025).

2. VATICAN - On January 6, 1622, Pope Gregory XV founded the Congregation “de Propaganda Fide” for the reunification of Christians and the spread of the faith. *Agenzia fides:* веб-сайт. https://www.fides.org/en/news/71395 (дата звернення: 20.09.2025).

3. Про заборону пропаганди російського нацистського тоталітарного режиму, збройної агресії Російської Федерації як держави-терориста проти України, символіки воєнного вторгнення російського нацистського тоталітарного режиму в Україну: Закон України від 22.05.2022 № 2265-IX URL : https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2265-IX#Text (дата звернення: 17.10.2025).

4. Про засудження та заборону пропаганди російської імперської політики в Україні і деколонізацію топонімії: Закон України від 21.03.2023 № 3005-IX. URL: https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/3005-20#Text (дата звернення: 18.10.2025).

5. Голіна В. В. Запобігання злочинності (теорія і практика) : навч. посіб. Харків : НЮАУ, 2011. 120 с.

6. Радутний О. Е. Кримінальна відповідальність за окремі різновиди пропаганди. *Деструктивна пропаганда : шляхи протидії та проблеми відповідальності : матеріали наук.-практ. конф. (21 трав. 2015 р., м. Київ).* Київ, 2015. С. 154–156.